

Giới thiệu Độc Ái Sát Thủ Phu Quân

Tên gốc: 独爱杀手夫君

Thể loại: Xuyên không, cổ trang, giang hồ, triều đình, Happy Ending.

Độ dài: 127 chương và 3 phiên ngoại

Dịch: QuickTranslate/Xếp chữ: Lily

Convert: Mya - Tàng thư viện

Nàng chỉ là muốn trộm vài trái xoài dư thừa của trường học, không nghĩ tới bị một con sâu lông nho nhỏ dọa cho té cây, hoa hoa lệ lệ xuyên qua, nhưng cũng là chuyện may mắn, nàng vô cùng cao hứng, chuyện hiếm gặp hay ho như thế.

Gặp một lão đầu truyền hết công lực cho nàng, chỉ cần nàng báo thù dùm lão. Nàng đồng ý, võ công vốn là thứ cần kíp. Mới vừa bắt đầu tìm đầu mối đã bị một tên nam nhân đeo mặt nạ bắt đi, lại còn muốn nàng làm phu nhân của hắn. Nghe đồn hắn võ công rất lợi hại, tiền cũng nhiều vô số kể, quyền lực lại càng to lớn, nàng mừng như điên, câu được rùa vàng rồi.

Vì núp mưa, vô tình được chứng kiến một màn nóng bỏng miễn phí, nàng xuyết xoa, vóc dáng nam nhân này thật tốt a. Hoàng đế cũng không biết ở đâu ra lại không biết bị hòng nào chỗ nào, đột nhiên vừa ý nàng, một người đã có chồng, nàng cau mày, ta chưa từng trêu chọc người điều gì mà.

Vì nàng, phu quân không suy nghĩ chia kiếm về phía Hoàng đế, nàng buồn bực, thực sự là sao chổi mà.

Võ lâm đại hội, Ngân Tiêu được rút ra khiến mọi người khiếp sợ, nàng đắc ý, bà cô nguoi nhỏ nguoi nhưng không dễ bị khi dễ a. Đấu một trận sinh tử, xuất ra bí kiếp võ công, nàng không hối hận, cho dù chàng có trở thành tàn bạo, ta cũng chỉ yêu chàng, chỉ cần chàng muốn, ta cùng chàng hư hỏng.

Dịch Thiên, các chủ của tổ chức sát thủ lớn nhất Vụ Thiên Các, là người lạnh nhạt, vô tình gặp nàng, từ nay về sau cả thế giới nội tâm thay đổi.

Hắn nói: “Trong lòng ta, nàng so với cái gì cũng quan trọng hơn.” Một tên nam nhân võ công lợi hại như thế, đến khi ăn đắng chua thì hành động ngay thơ vô cùng.

Nam Cung Linh, kẻ thừa kế duy nhất của Nam Cung gia tộc, bị nàng bắt gặp cảnh ân ái ái ái, từ đó về sau duyên phận không buông. Hắn nói: “Ta tưởng rằng hết lòng đối tốt với nàng chỉ vì nàng vốn là phu nhân của Dịch Thiên, nhưng không phải, ta sai lầm rồi, nếu như nàng gặp ta trước hắn, nàng sẽ yêu ta chứ?” Là một kẻ phong lưu đa tình nhưng một khi yêu mến ai đó thì lại càng sâu đậm.

Thần Quang Dục, đế vương đạp lên thi thể cha anh trèo lên ngôi báu, để có được nàng mà không từ thủ đoạn.

Hắn nói: “Ta thua kém hắn chỗ nào, ta có được cả thiên hạ, hắn chỉ có một tổ chức sát thủ nho nhỏ.” Tuy là đế vương nhưng cũng có thứ không thể có được.

Nàng cười lạnh: “Ta chỉ yêu anh chồng sát thủ của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua một cách khó hiểu

“Cứu mạng a, má ơi!!!” Một tiếng kêu lớn cắt ngang bầu trời, khiến cho chim chóc xung quanh bay tán loạn. Một bóng đen từ trên trời rơi xuống, đầu tiên là tư thế vồ ếch đáp thẳng vào tán cây đại thụ, sau đó xoay người rơi xuống với một tư thế “mỹ miều” mặt hướng lên trời, mông hôn mặt đất. Àm! Miếu Miếu trong nháy mắt biến thành con rùa lật ngửa.

“Ha ha, có người té xuống rồi” một người trông khoảng hơn năm mươi tuổi nhảy vòng vòng quanh Miếu Miếu, tay vung vẩy, một bên sờ râu, một bên miệng không ngừng lầm bầm “Thì ra là một đứa con gái...” Nhìn bộ dáng đáng sợ như Chu Bá Thông trong TV.

“Dừng” Miếu Miếu hô to một tiếng, mắt ngó quanh. “Lão già, à không, bác bảo vệ à, ta biết trộm xoài là không đúng, có điều, bác xem xoài trên cây nêu không hái thì sẽ hư thối hết, đúng không? Vì quốc gia mà suy nghĩ, không thể lãng phí tài nguyên, huống chi ta đã đóng một khoản học phí lớn cho trường rồi nên một chút này không là gì cả, phải vậy không?” Miếu Miếu nhìn ông lão một cách nịnh nọt. “Học phí..., cái đó, xoài là quả gì, có ăn được

không? Ở đâu vậy?” Ông lão neho neho mắt ngó xung quanh, lập tức hỏi.

“Cái gì?” Miều Miều cảm thấy khó hiểu, tại sao nàng vẫn còn đang ở bên ngoài trường, “Ồ đó” tưởng ông lão không thấy nên lấy tay chỉ vào cây đại thụ bên cạnh trả lời.

“Không có.”

“Như thế nào mà không có, ta đã xem kĩ thấy có rất nhiều quả nên mới xuống tay ... aaaaaaaa ...” Tiếng hét chói tai vang lên, xòai đầu hết rồi, đây cũng không phải cây xòai, chỉ là một cái cây đại thụ vươn thẳng lên trời, ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên qua tán cây chiếu xuống. Miều Miều nhanh chóng đứng lên, chạy qua bên trái, chạy qua bên phải “Mẹ của ta ơi, ông trời của ta ơi, chuyện gì xảy ra thế này, không phải ta ban đêm đi hái xòai sao, như thế nào lại thành ban ngày rồi ...” Bình tĩnh, bình tĩnh, nhắm mắt suy nghĩ lại nào. Nàng nhớ kĩ là nàng từ phòng ngủ đi đến trường học chọn một góc hẻo lánh để trộm xòai, lúc ấy còn nói thánh nói tướng là không thành công thì không làm người. Sau đó leo lên cây, đang định hái xòai thì bị một con sâu lông hù cho hồn vía lên mây, trượt chân một cái rồi té xuống, tiếp theo là thấy đã ở đây rồi.

Miều Miều đột ngột mở mắt ra, nhìn lão già trước mặt, từ đầu đến chân mặc đồ trắng toát, thắt lưng màu trắng, chân mang giày màu trắng, so với trang phục thời hiện đại thì khác xa, đầu tóc hơi rối, quần áo dính vài vệt bẩn. “Ha ha ha” Miều Miều cười to ba tiếng như hát, không muốn nghĩ cũng phải nghĩ, nàng chắc chắn khẳng định là đã bị xuyên qua rồi, như vậy là mơ ước bấy lâu đã thành hiện thực. Phải cười chứ, nhưng mà nàng vốn là địa lý, lịch sử, khoa học gì đó đó căn bản không rành, vậy là cơ hội lập công cũng không có, cũng không có gì làm vốn hết.

“Ngươi cười cái gì?”

“Không có gì, aaaaaaaaa ...” Miều Miều phục hồi tinh thần liền nhìn thấy một gương mặt to lớn đang dí sát mặt mình chớp chớp mắt, bị hù cho hoảng hốt “Này vị đại thúc, làm ơn đứng xa xa ta một chút, không có oxy để thở đó.”

“Ồ” liền nhảy lùi ba bước.

“Đây là nơi nào vậy?”

“Không biết.”

“Vậy đây là triều đại nào?”

“Không biết.”

“Vậy xưng hô với lão như thế nào hả?”

“Không biết.”

Miều Miều trừng mắt nhìn lão già trước mặt tức giận đến xi khói “Vậy lão biết cái gì hả?”

“Không biết, đói bụng.” Lão già chớp chớp mắt một cách vô tội.

Trời ơi, Miều Miều trong lòng thầm kêu trời, như thế nào gặp phải tên khò rồi. Thôi quên đi, không để ý tới lão, tự mình đi vậy.

Nhìn phía trước một khu rừng rậm, Miều Miều không biết nói gì, quả nhiên, chính là cổ đại, ngay cả một con đường cũng không có. Có điều, Lỗ tiên sinh nói rất đúng, trên đời vốn không có đường, người ta đi nhiều mới thành đường. Xem Miều Miều ta tự tạo đường đây, than thầm một câu, Miều Miều tiến thẳng vào rừng.

Đi hơn nửa ngày, vẫn y như chỗ cũ, toàn là rừng rậm với cả cây lớn, tâm trạng buồn bực định ngồi xuống nghỉ ngơi thì lão già kia từ đâu ở đằng sau đi đến. “Mẹ ơi, muốn hù chết người hả, bước đi như thế nào mà không có âm thanh vậy.”

Lão già không nói lời nào, cứ nhìn chăm chăm vào Miều Miều.

Có lẽ nào là một cao thủ võ lâm, nhớ tới tiểu thuyết võ hiệp miêu tả mấy cao thủ bước đi đều là không phát ra tiếng động, trong lòng Miều Miều khê ca hát, đến cổ đại mà không có võ công làm sao sống được.

“Võ công của lão có lợi hại không?”

“Không biết.”

“Có biết bay không?”

“Biết.”

Ha ha, biết bay là được, biết bay thì chắc chắn là có võ công rồi. Miều Miều nhìn nhìn đánh giá rồi hỏi “Lão muốn đi đâu?”

“Không biết.”

“Tốt lắm, tốt lắm, vậy đi theo ta đi, ta sẽ bảo vệ lão.” Miếu Miếu mở to mắt nói dối.

“Được, muốn ăn cơm”

“Sẽ cho ăn, ta còn chưa nói hết, lão đã không biết gọi mình như thế nào, ta thay lão chọn một cái tên, gọi Chu Bá Thông đi.”

“...” Không trả lời

Không trả lời nghĩa là đồng ý rồi.

“Trước hết mang ta bay đi, cái nơi quỷ quái này rộng quá, đi mệt chết rồi mà vẫn không ra được.”

Mới vừa nói xong, chỉ nghe thấy gió thổi vù vù, chớp mắt cả người đã ở trên trời rồi “Ah, ta bay được rồi, ta đang bay nè.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thân phận bí ẩn

Chẳng mấy chốc, Chu Bá Thông đã mang nàng bay ra khỏi rừng cây, liếc mắt nhìn một cái, Miếu Miếu tròn tròn mắt, sau đó là mừng như điên, bên ngoài rừng cây chính là một thảo nguyên rộng lớn. Thảo nguyên a, lúc còn ở hiện đại, Miếu Miếu rất muốn đến thảo nguyên, đi hứng gió trời đang vờn nhau trên những ngọn cỏ, ngắm dê, ngắm bò và cảnh đẹp xung quanh. Có điều đáng tiếc, ở đây không có bò hay dê, chỉ có vài con thỏ ngo ngoe. Thảo nguyên rộng mênh mông chỉ có vài con thỏ nhìn không đẹp mắt tí nào.

“Chu Bá Thông, bắt hai con thỏ đến đây chúng ta cùng nướng ăn, đi lâu như vậy, đói chết mất.”

Hai con thỏ lập tức xuất hiện trước mặt nàng, mẹ tôi ơi, lão này động tác nhanh quá. “Lão lột da, bỏ ruột, rửa sạch sẽ, ta đi nhóm lửa.” Miếu Miếu nhanh chóng phân công, nàng không thích lột da, nhanh chóng đẩy cho lão. Chu Bá Thông cũng không nói gì, túm con thỏ quay đi. Còn nàng đi đến bìa rừng, nhặt một ít củi khô chất đồng lại, đột nhiên nhớ ra là không có bật lửa cũng như diêm quẹt, đành phải sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất vậy, tìm hai cục đá, cố sức ma sát để tạo ra lửa.

Chu Bá Thông trở về nhìn thấy Miếu Miếu đang nổi giận mắng hai hòn đá “Con bà nó, cái gì mà phương pháp hóa học, đến cả một tia lửa cũng không thấy, thật sự là coi thường lão tổ tông ta mà.” Trong mắt lão thoáng hiện lên ý cười, chẳng giống một tên ngốc tí nào. Miếu Miếu cũng nhìn thấy Chu Bá Thông, về mặt xấu hổ “Thật xấu hổ, không cháy.”

Chu Bá Thông vung tay xuất ra một churong, mấy nhánh cây sau lưng Miếu Miếu lập tức bùng cháy, “Thật là lợi hại a, dạy ta đi, Chu Bá Thông” Miếu Miếu hai mắt sáng rực, về mặt sùng bái, nhìn Chu Bá Thông, hai tay túm ống tay áo lão lắc lắc “Dạy ta đi, lão sẽ có lợi, sau này ta sẽ thường xuyên nướng đồ cho lão ăn, đi theo ta lão sẽ không bị đói, mau đến đây, ta biểu diễn tay nghề cho lão nếm thử, cam đoan lão ăn rồi sẽ muốn ăn nữa.” Dứt lời, nàng túm lấy hai con thỏ đem đi nướng, Miếu Miếu chỉ giỏi một vài kỹ năng sống còn, thiêu nướng cũng là tuyệt kỹ duy nhất của nàng, mặc dù không nằm trong dự kiến, nhưng có để vận dụng là được rồi.

“Ngon lắm, ngon lắm” Chu Bá Thông vừa ăn vừa tấm tắc khen, lấy tay dơ chùi chùi lên người, Miếu Miếu cảm thấy lạnh gáy, nhìn thấy lão nhóm lửa lợi hại như vậy, xem chút nữa quên mất đây là tên ngốc. Nhưng mà, ngốc thì dễ lừa, trong lòng bỏ sung thêm một câu như vậy.

“Vẫn còn, đừng vội, đừng vội, Chu Bá Thông, ăn ngon không?”

“Rất ngon.”

“Vậy sau này ta thường xuyên nướng cho lão ăn được không?”

“Được.”

“Vậy lão dạy ta võ công.”

“Được.”

“Ách...” Nhanh như vậy đã đối phó được rồi, nàng còn chưa sử dụng tuyệt chiêu nào, nhưng cũng chả có tuyệt chiêu gì cả, cùng lắm là nhào vào đánh một trận cướp sắc thôi.

Cứ như vậy, Miếu Miếu theo Chu Bá Thông một bên chậm rãi băng qua thảo nguyên, một bên học võ công, một bên nướng thỏ theo phương pháp đặc biệt. Trên thảo nguyên này, chỉ có thỏ để ăn, đi hơn nửa tháng rồi, Miếu Miếu bình thường vốn không phải thực nữ gì nhưng giờ còn tệ hại hơn nữa. “Ta chán, lúc nào mới được đi ra ngoài a, ta sắp điên rồi, còn ăn thỏ nữa là ta biến thành thỏ luôn đó.” Tay kéo kéo tóc, hơn nửa tháng nay không có tắm rửa gì, cả người phát thối lên rồi.

Phía sau Chu Bá Thông nhìn nàng mỉm cười, nhưng Miếu Miếu ngồi phía trước nên không nhìn thấy, Chu Bá Thông vỗ vỗ vai nàng, “Cái gì?” Miếu Miếu về mặt tức giận quay lại hỏi. Chỉ thấy lão móc từ trong lòng ra một quyển sách cùng với Ngân Tiêu đưa cho Miếu Miếu. “Lúc nào rồi mà lão còn nhàn rỗi ngồi đọc sách thôi tiêu.” Miếu Miếu không nhịn được tròn mắt hét.

“Cho ngươi, sẽ có một ngày chúng ta sẽ ra khỏi thảo nguyên, nhưng là ta không thể rời đi.”

“Ồ” Miếu Miếu đưa tay nhận lấy, đột nhiên nhớ ra, khẽ nhíu mày “Lão không phải tên khò.”

Một câu khẳng định, không có một chút hoài nghi, thật đáng ngạc nhiên nha.

“Đúng vậy, ngươi biết sao?”

“Từng nghi ngờ.”

“Tại sao?”

“Không có tên khò nào rửa đồ sạch sẽ như vậy, cũng chưa từng thấy tên khò nào dạy công phu cho người khác cẩn thận như vậy, huống chi còn cố ý tỏ vẻ ta là tên khò.”

“Ngươi không sợ hãi?” Chu Bá Thông nhìn chăm chăm Miếu Miếu.

“Ta sợ hãi thì ta có thể trốn sao?” Miếu Miếu về mặt ngu ngốc nhìn Chu Bá Thông, huống chi ta còn phải học công phu, trong lòng bổ sung thêm một câu.

“Đu bình tĩnh, ta thích” Chu Bá Thông cười ha ha, lão thích cái rắm á, Miếu Miếu trong lòng không khách sáo thăm rửa lão.

“Ta đem Ngân Tiêu cùng Tru Tâm Tuyệt giao cho ngươi, coi như ngươi là truyền nhân của ta.”

“Khoan đã, Tru Tâm Tuyệt gì đó là cái gì vậy?” Miếu Miếu về mặt không đồng ý nhìn lão hỏi.

“Bí kíp võ công, người trong giang hồ đều muốn nó.” Chu Bá Thông đắc ý nói.

“Lão muốn hãm hại ta hả, ai cũng muốn, rồi ta cứ như vậy đi ra ngoài, không bị đánh thành thịt vụn mới lạ đó.” Miếu Miếu đầu bốc hỏa.

“Ha ha, cái này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đem công lực của ta truyền hết cho ngươi, kỳ thật không đối gạt ngươi, ta trúng độc không giải được đã lâu.”

“Hà, lão là người đầu tiên mà ta gặp khi đến đây, nếu lão chết thì ta làm sao đây, đối với nơi này ta không biết gì hết.” Miếu Miếu lúc này quả thật có phần cuồng quít, nghĩ lại thì lão đối với nàng không tệ chút nào.

Trải qua một phen giải thích, Miếu Miếu cuối cùng cũng hiểu được một chút đầu mối, Chu Bá Thông tên thật là Hiên Viên Tiêu, lấy Tiêu làm vũ khí, giết người bằng tiếng tiêu, nổi tiếng giang hồ, được xưng Tiêu công tử. Tiếc rằng anh hùng không qua được ái mỹ nhân, lão yêu một người phụ nữ, không ngờ nàng ta lại là một gian tế. Để đoạt được bản bí tịch, đã hạ độc lão, truy cùng giết tận đuổi lão đến vách núi, chẳng nào cũng chết, lão nhảy xuống, may là mạng lớn, tuy không chết nhưng lại trúng độc giải không được. Lão không thể làm gì khác hơn là đem độc tập trung ở cánh tay trái. Trách không được Miếu Miếu luôn cảm thấy tay trái của lão run run.

“Thay ta báo thù, coi như là thù lao để ta truyền công phu cho ngươi.” Hiên Viên Tiêu không lấy tình người để ép buộc Miếu Miếu, chỉ là cùng nàng làm một cuộc giao dịch.

“Đồng ý.” Miếu Miếu trả lời một cách thoải mái “Nghĩ lại thì lão cũng được xem như là sư phụ của ta, hơn nữa lại đối tốt với ta.”

“Cám ơn.” Lão trả lời rất thành khẩn.

Tiếp theo, vừa giải thích cho Miếu Miếu hiểu tình hình, thuận tiện cho nàng một ít bạc, suy nghĩ thật sự chu đáo, đến đâu ở mà không cần bạc chứ, không ít thì nhiều. Sau đó Hiên Viên Tiêu đem công phu truyền hết cho Miếu Miếu, tất nhiên độc trong cơ thể không có nội lực áp chế, nhanh chóng phát tán toàn thân. Lão cầm lấy tay Miếu Miếu nói “Giúp ta nói với nàng, yêu nàng ta cũng không hối hận. Đừng để nàng chết đau đớn.” Miếu Miếu khẽ gật đầu, coi như đáp ứng rồi.

Mai táng cho Hiên Viên Tiêu xong rồi, dựa theo đường lão chỉ, từng bước từng bước nàng rời khỏi thảo nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hội ngộ trai đẹp

Ra khỏi thảo nguyên, chuyện đầu tiên Miếu Miếu cần làm chính là tìm nhà trọ để tắm rửa. Có tiền chính là đại gia a, nằng toàn thân dơ bẩn, ăn mặc lại quái dị, nhưng tiểu nhị vừa nhìn thấy bạc trên tay nằng liền trưng ra một khuôn mặt tươi cười hơn hẳn, trong viện có đầy đủ mọi thứ nên cũng không làm khó cho nằng. May là tiểu nhị cũng có mắt nhìn, mua tới vài bộ quần áo cũng thích hợp.

Tắm rửa sạch sẽ, thay bộ váy áo xanh biếc do tiểu nhị mua đến, mang giày vào, nhìn ra dáng con người rồi, tất nhiên, ngoại trừ việc mặc quần áo hơi lạ của thời đại này, thì những cái khác chính là đẹp nha. Đi xuống lầu, nghe vọng lại một vài tiếng cảm thán, Miếu Miếu không tránh khỏi có chút đắc ý, nghĩ đi nghĩ lại thì Miếu Miếu nằng tuy không phải là đại mỹ nhân nhưng cũng rất thanh tú, hơn nữa ánh mắt to tròn tinh anh, cả người đều toát ra vẻ khả ái, được người ta khen ngợi cũng là điều dễ hiểu.

Đi thẳng tới một bàn trống vừa ngồi xuống, vẫy tay gọi tiểu nhị, “Tiểu nhị, đem những món ăn ngon nhất ở đây lên đi, ngoại trừ thịt thỏ.”

“Được được, tới liền.”

“Xin hỏi cô nương, tại sao không gọi thịt thỏ, ở đây thịt thỏ là nổi tiếng nhất trấn.” Ở bên cạnh có ai đó bắt chuyện với nằng.

“Nếu như người ăn thịt thỏ nướng suốt hơn nửa tháng, giờ nhìn thấy thỏ người còn muốn ăn nữa sao?” Miếu Miếu nói xong, quay người lại, ngăn người. Đẹp trai a, quả thật là hàng cực phẩm a. Hai tròng mắt sâu lắng có thần, sống mũi cao thẳng, đôi môi gọi cảm, nhất là đem kết hợp hết lên trên mặt, lại càng giống như tuyết tác được nhào nặn từ bàn tay của Chúa trời, miệng khẽ mỉm cười, khoe miệng cong nhẹ lên trên.

Miếu Miếu không khách khí ngồi xuống đối diện hẳn, vươn tay ra, “Này, anh bạn đẹp trai, làm quen đi, ta tên là Miếu Miếu, người tên gì?”

Nam tử sững sờ, đằng sau có vài tiếng khụ khụ ho khan, ám chỉ thật không biết xấu hổ. “Đẹp trai vốn là có ý tứ gì?” Tên còn lại ngồi bên cạnh anh bạn đẹp trai cất tiếng hỏi, Miếu Miếu lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có một người, không được xem là hoàn hảo, nhưng vừa nhìn thấy là muốn té xỉu rồi, cũng là một tên đẹp trai, có điều mặt không cười. Mày kiếm, mắt sáng đầy sát khí. Cái tên mặt đầy sát khí này mặt cũng có vài ưu điểm.

“Đẹp trai nghĩa là tuấn mỹ, dùng để ám chỉ nam nhân, còn xinh đẹp thì dành cho nữ nhân, hay còn gọi là mỹ nữ.”

“Hiên Viên, hình như người quá nghiêm túc rồi, ha ha, mỹ nữ, tại hạ là Hách Liên Thành, vị này là bằng hữu tốt của ta, Hiên Viên Triết.” Hắn ngay lập tức học hỏi cách dùng từ.

Ánh mắt sáng rực khi tiểu nhị đem thức ăn đến đặt trên bàn, Miếu Miếu mở miệng nói “Hai vị, ở nhà thì dựa vào cha mẹ, ra khỏi nhà thì dựa vào bằng hữu, nếu không ngại thì kết bằng hữu với ta đi.”

Hách Liên cùng Hiên Viên đột nhiên nhìn nhau liếc mắt một cái, Hách Liên mỉm cười lên tiếng “Xuất môn dựa vào bằng hữu, nói rất đúng, tại hạ rất thích suy nghĩ kết giao bằng hữu của cô nương, không biết cô nương định đi nơi nào trước?”

“Sau này chính là bằng hữu rồi, gọi ta Miếu Miếu là được rồi, không xác định mục đích, cứ nơi nào tốt thì đến chơi thôi.” Đã sớm hỏi sơ qua tiểu nhị về tình hình xung quanh, Hách Liên là đại gia tộc, đi theo được.

“Miếu Miếu ngại không nói, vậy thì cùng chúng ta đi Quang Đô đi, nơi này rất náo nhiệt.” Hách Liên cũng không ngại ngừng, gọi thẳng tên, luôn miệng cô nương này cô nương nọ hẳn cũng chịu không được.

“Được đó, Hách Liên.” Miếu Miếu lại càng không khách sáo, cứ gọi thẳng tên, nằng căn bản không thích gọi thêm hai chữ công tử thừa thãi.

Hách Liên cùng Hiên Viên thoáng liếc nhau, Miếu Miếu vừa bôi com vừa suy nghĩ, dừng cho là ta không nhìn thấy hai người trao đổi ánh mắt với nhau, định tính kế với ta ha. Sau đó nhanh chóng lên tinh thần ăn com, ăn com no rồi mới có sức nghĩ chuyện. Nhìn Miếu Miếu ăn như gió cuốn mây bay, căn quét hết đồ ăn, Hách Liên về mặt kinh ngạc, Hiên Viên thì khẽ nhủ mày.

“Khụ khụ, Miếu Miếu người đã bao lâu nay không ăn gì hả?” Hách Liên lớn tiếng hỏi.

“Đúng là đã lâu không ăn com, toàn ăn thịt thỏ. Ăn ngon ăn no rồi a, thật sự là hạnh phúc, ta muốn đi ngủ, hôm nay các người khoan đi đã, ta đi ngủ trước, ngày mai chừng nào khởi hành thì báo ta.” Miếu Miếu vươn người ngáp một cái thật to, không thèm nhìn lại bọn họ, bản thân đi thẳng lên lầu, đã lâu không ngủ một giấc thật ngon rồi, thật mệt a.

Hách Liên nhất thời cười khổ, ai nói bọn họ không đi hôm nay, có điều dù sao cũng không có việc gì, để đến ngày mai xuất phát cũng được, chỉ là bây giờ đi ngủ có phải quá sớm không, mặt trời còn đang trên đỉnh đầu a. Nhìn về hướng Miếu Miếu đi, ánh mắt Hách Liên đột nhiên thâm sâu, giống như một dòng suối không nhìn thấy đầu nguồn ở đâu, nữ tử này khơi dậy sự hứng thú của hắn, mặc kệ nằng có ý đồ gì, trước tiên cứ mang theo bên người cho an toàn.

Đêm khuya, trong phòng.

“Hiên Viên, người thấy thế nào?” Hách Liên hỏi.

“Lúc người nói mình chính là Hách Liên Thành, nữ tử đó đã rất hứng thú rồi, mặc dù không có biểu hiện ra nhưng rõ ràng là muốn đi theo chúng ta, cứ đem theo trước đã, có chuyện sẽ giết.”

“Ta cũng nghĩ vậy. Ngươi có cho rằng nàng có võ công không?”

“Cái này thật sự không nhìn ra, chúng ta đêm nay đi kiểm tra nàng thử.” Hiên Viên đề nghị.

“Được, vậy đi thôi.” Hai người nhảy ra khỏi phòng như một con gió.

Nhìn Miểu Miểu đang ngủ trước mặt, hai người không biết nói gì, có nữ tử nào ngủ như vậy không chứ, Miểu Miểu gác một chân lên đồng mền nửa trên giường nửa rơi dưới đất, hai tay hai chân dang ra làm thành hình chữ đại mở rộng.

Hách Liên rút ra một con dao găm, hướng đầu Miểu Miểu đâm tới thật nhanh, đến lúc tới sát thì đột nhiên dừng lại, nhặt chân mền được đất đắp lên cho Miểu Miểu, nhìn Hiên Viên gật đầu một cái, hai người nhanh chóng rời đi.

Sau một lúc lâu, chờ bọn hắn đi xa, người trên giường đột nhiên mở mắt ra, định đầu với ta hả, nàng làm bầm, ta sớm nhìn ra các ngươi không tin ta rồi, nghĩ lại đi, ta so với các ngươi giỏi hơn nhiều. Từ lúc đám người Hách Liên bước vào, Miểu Miểu đã biết, một thân công lực của lão già kia đâu thể coi thường như vậy, Miểu Miểu bây giờ tốt xấu gì cũng là một cao thủ. Biết trước là bọn họ đến kiểm tra nàng, Miểu Miểu cũng nằm im không nhúc nhích để lừa lại, chỉ là không biết lần sau sẽ giờ trò gì ra.

Ngày thứ hai, Miểu Miểu dậy thật sớm, chạy đến trấn trên, mua một vài đồ dùng cần thiết cho mình, tiện thể mua một đồng lớn đồ ăn, Không biết đi Quang Đô mất khoảng bao lâu, tốt nhất là chuẩn bị nhiều một tí.

Quang Đô là thủ đô của triều đại này, bây giờ là Thần Quang năm thứ ba, đương kim hoàng thượng tên là Thần Quang Dục, đăng cơ không lâu, triều đình chia ra làm hai thế lực, một bên là Hách Liên gia tộc đứng đầu, một bên là Nam Cung gia tộc dần dần, nói trắng ra là, cả hai đại gia tộc này đều muốn tự mình xưng vương, bằng mặt mà không bằng lòng, bên ngoài thì hòa khí như thể nhưng bên trong âm mưu trộm gà giết chó gì đó ai biết được.

Điều này cũng đều là nghe từ miệng tiểu nhị, Miểu Miểu đưa ra nhận xét cuối cùng, Hoàng đế cũng không phải chức vụ tốt để làm, chỉ là lãng phí thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lần đầu gặp gỡ

Miểu Miểu trở lại quán trọ thì thấy Hách Liên cùng Hiên Viên đứng ngay cửa chờ nàng, “Hắc hắc, xin lỗi, ta đi ra ngoài mua ít đồ cá nhân, đã đến lúc đi rồi sao?” “Phải” không nói gì nhiều. Miểu Miểu đeo trên lưng hai túi đồ lớn, theo bọn người Hách Liên đi ra khỏi thành, không còn cách nào khác, một túi gói quần áo, một túi gói đồ ăn vặt, ai bảo thời cổ đại này không phát triển, không có túi plastic. Hách Liên nhìn Miểu Miểu lưng mang hai túi lớn, hơi kinh ngạc, “Tại sao ngươi vác trên lưng nhiều như vậy?” “Một túi quần áo, một túi đồ ăn vặt, cũng không nhiều lắm.” Hách Liên cười cười, đưa tay ra định giúp, Miểu Miểu liền từ chối, “Ta có thể mang hết.” Hách Liên khẽ nhủ mày, đồng thời ngắm nghía nữ tử độc lập này, nhìn thì có vẻ mềm yếu hay khóc lóc để đòi hỏi giúp đỡ nhưng lại không phải.

Hiên Viên ở bên cạnh nhướn nhướn mày, không nói gì cả. Miểu Miểu trong tâm chỉ nghĩ cũng muốn cho ngươi giúp, nhưng nếu để cho ngươi cảm lỡ nhìn thấy Ngân Tiêu của ta thì sao, đó là kí hiệu đặc trưng của lão già kia, vừa nhìn là biết, một phát thành kẻ thù của cả võ lâm rồi.

Mặc dù có hơi nặng, nhưng vẫn phải tự mình mang thôi, a, nặng khổ a.

Hai người đều suy nghĩ sâu xa nhưng căn bản là không phải cùng một ý. Vừa ra khỏi cửa thành thì có một người đi lên, dẫn họ tới trước một rừng cây, “Thiếu chủ, ngựa đã chuẩn bị.” “Tốt, ngươi đi đi.” Hất tay cho người nọ lui xuống, Hách Liên mang theo Miểu Miểu đi về hướng con ngựa nhỏ nhắn xinh xắn, “Ngươi cưỡi con ngựa này, nó nhỏ hơn.” Nói xong, hướng về phía con ngựa cạnh Hiên Viên, xoay người lên ngựa.

Miểu Miểu vuốt cằm, đi vòng quanh con ngựa húyt sáo, sau đó thở dài buông tiếng cảm thán “Thật đẹp.” “Ha ha, con ngựa này vốn là xinh đẹp mà.” Hách Liên về mặt đồng ý.

Chỉ là Miểu Miểu nói câu kế tiếp thật đã kích bọn hắn. “Nhưng ta không biết cưỡi.” Miểu Miểu đưa ra vẻ mặt vô tội nhìn Hách Liên. Hách Liên, Hiên Viên cùng lúc nhìn thẳng về phía nàng, “Đừng nhìn ta, không biết cưỡi không phải là lỗi của ta.” Miểu Miểu vội vàng hất tay nói. Thật sự không biết nói sao, Hách Liên lập tức vươn tay ra, ôm lấy Miểu Miểu đặt lên ngựa của mình.

“Hách Liên, ngươi thật sự là thần tượng của ta, tư thế như vậy rất đẹp.” Miểu Miểu về mặt sùng bái, ở sau lưng Hiên Viên chau mày, thần nhiên nói “Thật không biết xấu hổ.” Miểu Miểu mặt hắc tuyến, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái. *mặt đây hắc tuyến là như vậy (____|||) (- -|||) (>.<|||) Đọc theo đường đi gió êm sóng lặng, yên tĩnh một cách kỳ lạ. “Aizzzz” đây là lần thứ n Miểu Miểu thở dài rồi. “Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Hách Liên nhẹ nhàng hỏi, ở gần Miểu Miểu như vậy, hẳn có thể ngửi thấy hương vị trên người nàng, thoang thoang dịu dàng, khiến cho người ta cảm thấy yên tĩnh và thư thái, làm cho hắn muốn ngừng cũng không được. “Ta đang tự hỏi sao lại không có cướp?” Miểu Miểu về mặt thất vọng, ngăn lại người khác xuyên qua cuối cùng cũng gặp được cướp để thể hiện tài ăn nói của mình, bây giờ ngay cả một con chim cũng không thấy. “Ha ha, suy nghĩ của ngươi thật sự rất kì lạ, nếu bọn chúng thật sự đến, ngươi không phải là kẻ đầu tiên chạy mất chứ.” Hách Liên cười ha ha nói. Miểu Miểu trên đầu xuất hiện ba giọt mồ hôi, ta tội tệt đến

như vậy sao, thật là.Đột nhiên, Hách Liên ngừng cười, dừng ngựa, Hiên Viên cũng lập tức dừng ngựa lại, hai người trên mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc, thậm trọng.

Hách Liên nhanh chóng nói nhỏ bên tai Miểu Miểu “Tìm chỗ trốn đi” rồi ôm Miểu Miểu đặt xuống khỏi ngựa. Miểu Miểu lập tức không hỏi gì chạy thẳng về phía tảng đá bên đường.

Nói nhảm, bọn họ cảm giác được nguy hiểm rồi, nàng cũng cảm thấy, trước tiên trốn đã, sau đó coi sao, mạng nhỏ quan trọng hơn. Cách đó hơn mười thước đột nhiên xuất hiện hơn mười người mặc đồ đen, phi thân về phía Hách Liên và Hiên Viên, không nói tiếng nào, tấn công cùng một lúc.

Hách Liên phi thân vọt lên giữa không trung, đám hắc y nhân này cũng không phải ngồi không, rất có trật tự chia ra làm hai nhóm đối phó hai người.

Khoảng năm, sáu hắc y nhân nhắm vào giữa không trung tấn công Hách Liên, Hách Liên rút kiếm vung lên, kiếm khí lóe lên bay thẳng về phía bọn họ, ba tên này không lui ra sau, chỉ hơi nghiêng người đồng thời nhắm hướng Hách Liên tấn công liên tục, tiếng đao kiếm va vào nhau.

Trên mặt đất, Hiên Viên cũng không nhàn rỗi, bên chỗ hắc y nhân còn đông hơn. Miểu Miểu nhìn một hồi đưa ra kết luận, Hách Liên và Hiên Viên đều rất lợi hại, nhưng đám hắc y nhân cũng không yếu tí nào, hơn nữa lại rất đông, cứ như vậy mà đánh nữa sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt.

Đang nghĩ tới đó, vờn mới cảm thấy đằng sau có nguy hiểm, cổ đã bị túm lên, cả người bị kéo đứng lên.

Quả nhiên không phải là giang hồ lão luyện, đối với nguy hiểm không kịp phản ứng đúng là tệ hại.

Vừa định phản kháng, thì phía sau đã bắt đầu nói “Chủ thượng, ở đây có một người nữa, hình như không biết võ công.” Chủ thượng? Má ơi, đại boss tới, hay là không nên chống cự, đám hắc y nhân kia lợi hại như vậy, chủ thượng chắc chắn là lợi hại hơn, thức thời vục đi vì tuân lệnh a (hiểu thời thế mới là người giỏi).

Miểu Miểu ngẩng lên hay là làm bộ giả vờ một tí vậy. Người phía sau đã túm cổ nàng đem đặt trước một người, không muốn nghĩ cũng phải nghĩ, khẳng định là đại boss, da đầu đột nhiên đau nhức, con bả nó, để làm cho nàng ngẩng đầu lên nên túm tóc nàng.

Miểu Miểu trong lòng ‘ân cần thăm hỏi’ mười tám đời tổ tông nhà hắc y nhân. Hai mắt nhìn lại, đó lại là nam nhân như thế nào a, ngũ quan hình dáng rõ ràng lại thâm thúy, giống như tượng điêu khắc của Hi Lạp, đôi mắt lạnh lẽo ám mà sâu lắng, mạnh mẽ mà không thật, khiêu khích mà gọi cảm, không hiểu sao gây cho người khác cảm giác bị áp chế, mặt dù nửa trên của khuôn mặt mang một cái mặt nạ màu bạc, Miểu Miểu vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt tuấn mỹ của hắc y nhân.

Có điều cả người hắc y nhân toàn thân có vẻ lạnh lẽo, không lộ vẻ gì cả. “Nói, ngươi là ai?” Người phía sau giật mạnh một cái, Miểu Miểu có cảm giác cả da đầu bị lột ra. “Buông tay ra, đau quá.” Miểu Miểu cũng không trả lời, gặp phải nguy hiểm thì càng phải tỉnh táo, những lời này nàng nhớ rất kỹ, không được để mất khí thế. Đại boss hất tay, người phía sau cũng buông tay nhưng nói chuyện vẫn hung hăng “Ngươi là ai?” “Nữ nhân” Miểu Miểu tức giận trả lời, con bà nó, đau chết người đi được. Nghe thấy âm thanh kiếm rút khỏi vỏ, liền cảm thấy ở cổ lạnh ngắt, Miểu Miểu không thể không chớp mắt, chân run rẩy.

“Nếu không nói, vậy thì đi gặp Diêm Vương báo danh đi.” “Miểu Miểu, ta tên là Miểu Miểu, có nói ngươi cũng không biết.” Trả lời thì trả lời, thật sự là đáng ghét, tên thuộc hạ bên cạnh lớn lên cũng hết sức tuấn mỹ, vậy mà tính tình thật là xấu xa. “Miểu Miểu?” Đại boss lên tiếng rồi, ông trời ơi, lớn lên đẹp mắt như vậy còn chưa tính, giọng nói cũng thật hấp dẫn, Miểu Miểu thật sự không nói nên lời, ông trời cho hắc y nhân thật nhiều a. “Đúng vậy, các ngươi là ai?” Dù sao cũng ôm một mớ nguy hiểm rồi, rõ ràng vẫn tốt hơn. “Đây không phải chỗ cho ngươi hỏi.” Lại là giọng của đại boss, thật êm tai. Không hỏi thì không hỏi, Miểu Miểu cũng dứt khoát không thêm nói, để xem sau đó thế nào đã. Bên phía Hách Liên theo sau là Hiên Viên đều đã nhanh chóng không chống đỡ được nữa, Miểu Miểu cảm thấy sốt ruột, nếu bọn họ xong đời rồi, không chừng nàng cũng không được sống.

Nhưng sau đó nàng lập tức bật cười, người chuẩn bị ngựa lúc sáng đang dẫn theo một nhóm người nhanh chóng phi thân về phía họ, nàng biết được cứu rồi. Có điều nàng chưa kịp cười xong đã phải khóc, tên boss kia lên tiếng “Rút lui, mang nàng theo” một trận gió thổi qua, nàng bị bắt túm lên giữa không trung. “Hách Liên, cứu mạng a.” Hướng về tiếng kêu cứu xa dần, Hách Liên mặt biến lạnh, chuẩn bị đuổi theo, Hiên Viên lập tức ngăn cản hắc y nhân “Hách Liên, đại cục quan trọng.” Hách Liên hất tay áo, lên ngựa chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cùng nhau hợp tác

Giờ phút này Miểu Miểu đang ngồi trong một cỗ xe ngựa sang trọng rong ruổi trên đường, trừ ra đại boss và tên thuộc hạ ngày hôm qua, còn có thêm một cô gái, thực sự là mỹ nữ a, làn da nõn nà, mặt như bạch ngọc, đúng là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, có điều nữ nhân này cũng lạnh lùng, không biết có phải là tình nhân bé nhỏ của đại boss hay không. Miểu Miểu trong lòng cảm thấy được hai người này đều lạnh như nhau, chắc chắn không sai vào đâu.

“Ngươi tiếp cận người của Hách Liên gia tộc với mục đích gì?” boss cuối cùng cũng lên tiếng rồi.

“Hả, sao ngươi biết ta tiếp cận Hách Liên?” Miểu Miểu khẽ nhíu mày, chớp mắt nghĩ, cũng đúng, bọn họ chắc chắn theo dõi Hách Liên đã lâu, biết mình

tiếp cận Hách Liên cùng rất bình thường. “Ta mới đầu cùng không biết hần là người của Hách Liên gia, biết rồi thì tất nhiên phải đi theo rồi, hần là bánh kem bự đó a.”

“Trong túi của ngươi đựng cái gì vậy?” Hần thay đổi đề tài.

“Quần áo, đồ ăn vặt, ngươi muốn ăn sao?”

“Ngươi đã quên nói còn có Ngân Tiêu.”

“Biết rồi còn hỏi” Miểu Miểu đột nhiên lạnh người, cái túi này chưa từng rời khỏi mình, hần phát hiện từ khi nào.

Tựa hồ nhìn thấy nét nghi hoặc trên mặt Miểu Miểu, hần nhàn nhạt giải thích, “Lúc ngươi giấy dựa đã bị lộ ra.”

Miểu Miểu trong lòng đỏ mở hôi lạnh, chỉ trách hần muốn đem mình theo, sớm biết đã không thêm phản kháng, đúng là làm điều thừa rồi.

Nữ tử ngồi bên cạnh và tên thuộc hạ vừa nghe nhắc đến Ngân Tiêu cũng giật mình liếc Miểu Miểu, mắt lộ vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng, trở mặt thật nhanh a.

“Ngươi và Tiêu công tử có quan hệ gì?” Hần lạnh nhạt hỏi.

“Không quan hệ” Miểu Miểu nhanh chóng chối biến.

“Ta kiên nhẫn có hạn.” Giọng điệu tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

“Ta kiên nhẫn cũng có hạn.” Miểu Miểu trả lời một cách bất mãn.

“Vụ Liệt, phé một cánh tay của ả.” Bây giờ lại ra lệnh với giọng điệu lạnh như băng.

“Vâng” thì ra tên thuộc hạ kia gọi là Vụ Liệt, nhưng bây giờ Miểu Miểu không quan tâm điều đó nữa, tên nam nhân kia muốn phé tay nàng, trong tâm chợt cảm thấy oán hận lão già kia, nàng rút Ngân Tiêu ra chặn đòn tấn công của Vụ Liệt.

“Ngươi biết võ công” Vụ Liệt giật mình ngạc nhiên.

“Ta đến bây giờ vẫn chưa từng nói là không biết.” Miểu Miểu trong nháy mắt đã ra tay, Vụ Liệt phải thoái lui, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi thuốc súng. Boss giờ tay lên ngăn Vụ Liệt tấn công lần nữa, nữ tử này công lực hơn hần Vụ Liệt, không cần phải mạo hiểm.

“Tại sao lại không giúp người của Hách Liên gia?” Lại khôi phục giọng điệu bình thản.

“Không quen hần” Miểu Miểu trả lời ngay lập tức không chút đắn đo, thuận tay cầm lấy đồ ăn vặt của mình lên ăn.

Nữ tử này bị bắt mà bản thân lại không tỏ vẻ sợ hãi hay phẫn nộ gì, lại còn cực kì bình tĩnh và kiên nhẫn, chẳng lẽ nàng cho rằng chính mình có thể thuận lợi thoát hiểm hay căn bản nàng đã biết chúng ta là ai, cố ý để bị bắt.

Ánh mắt đột nhiên thay đổi.

“Ta muốn biết các ngươi là ai?” Miểu Miểu ăn vặt no rồi, cảm thấy phải hỏi cho rõ ràng.

Boss đưa mắt ra hiệu cho Vụ Liệt, Vụ Liệt gật đầu nói “Vụ Thiên Các.”

“Làm cái gì?” Miểu Miểu thật sự không biết.

“Ngươi không biết?” Vụ Liệt kinh ngạc, Vụ Thiên Các danh chấn giang hồ.

“Ta mới đến cái nơi quỷ quái này còn chưa đầy một tháng, biết cái rắm á, ở cái thảo nguyên chim còn không thêm ỉa, ngày ngốc hơn nửa tháng, đến cả người còn không thấy một bóng.” Đương nhiên ngoại trừ lão già đó ra, trong lòng tự bổ sung thêm.

Không biết là do kinh ngạc khi một nữ tử sử dụng ngôn ngữ thô lỗ như vậy hay nghi ngờ những điều Miểu Miểu nói mà Vụ Liệt cùng mấy nữ khề nhú mảy. Boss vẫn giữ bộ dáng như cũ, có lẽ cũng hơi cau mày, chỉ là không nhìn thấy.

“Vụ Thiên Các huấn luyện sát thủ, trao đổi tin tức, buôn bán đều có tham gia.”

“Có thể trao đổi tin tức sao?” Miểu Miểu đối với tin tức có chút hứng thú.

“Chỉ cần giá trị ngang nhau thì có thể được” Vụ Liệt đáp.

Miểu Miểu không nói một lời, quay sang boss, “Ta với ngươi trao đổi một tin tức, ngươi giúp ta tìm người, ta nói cho ngươi biết Tru Tâm Tuyệt ở nơi nào.”

Cuối cùng về mặt boss cũng có chút thay đổi, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng đủ chứng minh hấn động tâm rồi, “Thỏa thuận.”

“Đề tỏ rõ thành ý, có phải hay không nên tự giới thiệu trước.” Cũng không biết tên đẹp trai này tên gì.

“Dịch Thiên” thanh âm vẫn bình thản như trước.

“Được” Miểu Miểu cảm thấy nói chuyện với mấy người này thật nhứt đầu, thôi cứ im lặng là tốt nhất, muốn biết cái gì hấn sẽ tự hỏi.

Lúc đó không ai mở miệng nói thêm điều gì, trong không gian chật hẹp mọi thứ chìm vào tĩnh lặng. Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu đã nhắm mắt lại ngủ, ánh mắt lạnh như băng lóe lên một tia sáng nhỏ. Trong lúc ngủ mơ, Miểu Miểu đột nhiên có cảm giác hơi lạnh, khẽ kéo nhẹ quần áo của mình lại.

Cuối cùng đến lúc mặt trời ngã về phía tây, xe ngựa cũng dừng lại, Miểu Miểu lập tức bị đánh thức. Sau khi xuống xe, Miểu Miểu vurun vai, đuổi người, vận vẹo thất lưng một cách lười biếng, ngồi ngủ thật là mệt a, xương sống thất lưng đau muốn rớt ra.

Đập ngay vào mắt chính là hai con hổ lớn bằng đá trấn ngay trước cổng, một bức hoành phi lớn đề “Bồng Lai Các”. Ở lối vào còn không ít người, vừa nhìn thấy Dịch Thiên đều khom lưng hành lễ. Miểu Miểu lập tức cảm bao quần áo đuổi theo bọn họ. Vừa qua cửa chính, càng đi càng thấy lạnh, từ phòng ốc đến con người đều lạnh như băng, nghiêm túc một cách kỳ cục, sau đó thì có người đến đưa Miểu Miểu đi nghỉ ngơi.

Đêm khuya, Miểu Miểu nằm ở trên giường, đi đến thời đại này chưa được một tháng mà đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện không thể tưởng tượng được. Nghĩ lại nàng ở hiện đại cũng là bảo bối của ba mẹ, không biết ba mẹ có phát hiện ra nàng đã mất tích không thể gặp lại rồi hay không, họ sẽ như thế nào đây, nhớ ba mẹ a. Ở cái nơi xa lạ này, người duy nhất mà nàng biết cũng đã chết rồi, đã thế còn đang ở trong hang sói nữa chứ. Tương lai thật là đáng lo ngại, cũng may Miểu Miểu vốn là một người cực kì lạc quan, chờ báo thù cho lão đầu xong sẽ tự tìm đường về nhà, vậy đi.

Ngủ không được, quyết định ra ngoài đi dạo một chút, trước kia thường hay hâm mộ người khác ngồi trên nóc nhà ngắm trăng, bây giờ chính mình cũng có thể làm được rồi, ra cửa xoay người một phát là bay lên nóc nhà. Bầu trời không ô nhiễm, ánh trăng cũng sáng hơn hẳn. Nhớ tới lúc còn bé, ba hay chỉ vào mặt trăng to tròn nói “Miểu Miểu nhà ta hai con mắt đẹp như ánh trăng vậy, vừa tròn lại vừa to.” Miểu Miểu vừa nhớ lại, tâm tình liền sa sút. Rút Ngân Tiêu trong lòng ra đặt lên miệng cúi đầu thổi lên một khúc Lạn Hồng, cộng thêm cảm xúc hiện thời lại càng thêm bi thương.

Dịch Thiên đứng cạnh cửa sổ nhìn thấy trên nóc nhà đối diện có một nữ tử đang cúi đầu thổi Tiêu, âm thanh ai oán cô đơn vang vọng khắp bầu trời, khẽ lan đi xa, gió đêm luồn vào mái tóc nàng, cùng với tiếng Tiêu nhảy múa, khiến cho người khác cũng vô thức đắm chìm trong nỗi buồn của nàng.

Tiếng Tiêu dừng lại, Miểu Miểu nhìn thấy Dịch Thiên ở đối diện, liền đứng dậy phi thân về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị tập kích

Miểu Miểu phi thân tới trước cửa sổ, leo vào trong phòng, Dịch Thiên đã ngồi ở trước bàn từ sớm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng. Miểu Miểu cũng không ngại, tiến lên ngồi xuống, “Ta muốn tìm nữ nhân ở bên cạnh Tiêu công tử hai mươi năm trước giờ đang ở nơi nào?”

“Chuyện hai mươi năm trước muốn tra ra cần một ít thời gian.” Dịch Thiên lạnh nhạt nói.

“Ta sẽ ở đây chờ, cứ từ từ mà tìm, không cần nóng vội, triều đại này ta còn chơi chưa hết.” Miểu Miểu cũng không lo lắng, dù sao thời gian cũng còn nhiều mà.

Dịch Thiên nghe vậy không kim được liếc nhìn nàng một cái, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

“Lúc nào ta có thể rời khỏi?” Miểu Miểu dựa sát vào Dịch Thiên hỏi, nàng rời khỏi thảo nguyên chưa được hai ngày chưa kịp làm gì đã bị đem đến nơi này rồi, cái gì cũng chưa được xem qua.

“Ngươi còn muốn đi?” Hấn hỏi, Miểu Miểu liền gật đầu.

“Không được.” Trả lời thẳng không thêm suy nghĩ.

“Tại sao?”

“Ngân Tiêu xuất hiện trên giang hồ, đối với ta không có gì hay ho” vừa nói vừa quay qua liếc Miểu Miểu một cái. “Ngươi đánh không lại ta đâu, đừng có nghĩ đến việc chạy trốn.”

Miểu Miểu nhất thời chán nản, giọng nói nhàn nhạt của Dịch Thiên lại bay tới, “Không nên để lộ ra Ngân Tiêu, ta không muốn thay ngươi dọn dẹp đồng lộn xộn trên giang hồ.”

Miêu Miêu đứng dậy, hướng về cánh cửa hạm hực đi ra.

Ngày thứ hai Miêu Miêu dậy thật sớm, nhìn thấy Dịch Thiên cùng Vụ Liệt ở trong sân nói chuyện liên ầm ỹ chạy xuống hướng về phía Vụ Liệt la lớn, “Ta muốn ăn cơm.” Sau đó quay đầu không thèm ngó Dịch Thiên một cái, vênh mặt nện chân chạy về hướng vừa đi ra.

Vụ Liệt cả người chóiang váng, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lại phát hiện ra chủ thượng đang nhìn chăm chăm bóng lưng của nữ nhân đó như đang cân nhắc điều gì. Nữ nhân này mới sáng sớm phát bệnh thần kinh, la lớn tiếng như vậy.

“Vụ Liệt, giúp nàng chuẩn bị thức ăn, xé chiêu xuất phát mang theo cho nàng.” Dịch Thiên phân phó.

“Vâng, chủ thượng.” Phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện là quy tắc của Vụ Thiên Các, cho dù trong đầu có nghĩ gì, Vụ Liệt vẫn chấp hành.

Vẫn là cái xe ngựa hôm qua, cùng với đám người đó, cũng cái không gian im lìm như thế, ông trời ơi, phát điên mất, Miêu Miêu trong lòng hô cứu mạng, cái không khí áp lực như thế này chắc chết mất a. “Ta muốn ngồi bên ngoài” Miêu Miêu quay qua Dịch Thiên la to, ít ra ngồi bên ngoài còn có thể ngắm phong cảnh, thật không hiểu tại sao bọn họ không cưỡi ngựa.

Dịch Thiên không trả lời, Miêu Miêu coi như hấn đồng ý. Tự mình bò ra khỏi xe, ngồi song song với người đánh xe, “Đại thúc, chúng ta đang đi đâu vậy hả?” Miêu Miêu nhìn người đánh xe khoảng chừng bốn mươi tuổi hỏi.

“...” Không trả lời

Gãi gãi mũi, Miêu Miêu cũng không thèm hỏi lại, tự khẳng định là nguyên một bộ tộc băng đá. Vì vậy ngó quanh xem phong cảnh, trong miệng lại lẩm bẩm vài ca từ không đầu không đuôi. Xe ngựa cang chạy cang hẻo lánh, nhìn về phía trước, chỉ toàn là núi, cây cỏ hoang sơ.

Mới vừa cảm thấy có gì không đúng, bên trong Vụ Liệt đã lớn tiếng gọi dừng xe. Tiếp theo vài bóng người trong xe phi thân ra, xa phu ôm lấy Miêu Miêu cũng phi thân đi. Nghe bang một tiếng, xe ngựa đã bị xé làm bốn năm phần nằm chổng chơ. Miêu Miêu đồ mồ hôi hột, cảm giác nguy hiểm của mình thực sự rất yếu kém. Cứ nhớ lại là muốn khóc, mới có hai ngày mà đã bị tập kích đến hai lần, khắp nơi đều là nguy hiểm, còn có mạng để về nhà sao.

Từ trên không trung phi thân xuống mười mấy người, “Sát Huyết Minh” Vụ Liệt hô. Trong nháy mắt, Vụ Liệt, mỹ nữ cùng xa phu lập tức đứng chắn trước mặt Dịch Thiên.

“Ha ha ha ha, Dịch Thiên ngươi cũng có ngày hôm nay.” Trên không trung lại phi thân xuống một người, mái tóc đỏ tung bay, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, đáng người uyển chuyển, đúng là một mỹ nữ, Miêu Miêu trong lòng cảm thán, nếu như trong mắt không ánh lên tia khát máu thì lại càng động lòng người.

“Ngươi cả gan lừa gạt tình yêu của ta, trộm bí kíp võ công của ta, hại ta bị cả giang hồ coi như trò cười. Hôm nay ta nhất định đòi đủ.” Đôi mắt sáng lóe lên sự căm hận.

“Chủ thượng không có lừa gạt tình yêu của ngươi, chính là ngươi tự mình đa đoan.” Mỹ nữ bắt mồm la lên.

“Hừ, ta bị cả giang hồ chê cười vốn là sự thật, hôm nay ngươi đừng mơ đến việc bỏ trốn, độc dược không mùi có ngon không, bị mất đi công lực cảm giác như thế nào hả, ha ha ha.” Về mặt đặc ý hướng lên trời cười lớn một trận.

Miêu Miêu khề nhiu mảy, hô hô, thì ra Dịch Thiên trúng độc, nói sớm thì ta đây có thể chuẩn bị rồi. Đột nhiên cảm thấy lạnh gáy, Dịch Thiên quét ánh mắt qua tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ của Miêu Miêu.

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi, lên.” Vung tay lên, mười mấy người trước mặt cùng tiến về phía Dịch Thiên, đương nhiên cũng lao về phía Miêu Miêu, Miêu Miêu lắc mình một cái nhân tiện trốn ở bên cạnh. Những người đó cũng không để ý nàng, thẳng hướng Dịch Thiên mà tấn công. Vụ Liệt cùng mỹ nữ đã lao ra cùng bọn họ giao đấu, xa phu lập tức đứng bên cạnh bảo vệ Dịch Thiên.

Mỹ nữ tóc đỏ vừa nhìn thấy, nhanh chóng tấn công về phía xa phu, xa phu võ công tất nhiên không bằng lập tức bị đánh bay ra ngoài. Vụ Liệt cùng mỹ nữ vừa nhìn thấy tình cảnh này liền bỏ đám địch nhân bên này, phi thân trở về bảo vệ Dịch Thiên. Còn Miêu Miêu vĩ đại của chúng ta đang núp ở bên cạnh xem trò vui, nguyên nhân rất đơn giản là ‘không quen’.

Vụ Liệt cùng mỹ nữ đã cố hết sức ứng phó với mỹ nữ tóc đỏ, còn phải đối phó với đám người bên cạnh, có phần đánh không lại rồi. Dịch Thiên thì cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn những việc xảy ra trước mắt, chỉ trong chốc lát, Vụ Liệt cùng mỹ nữ cũng bị thương. Mỹ nữ tóc đỏ vung tay lên, ngăn cản sự tấn công tiếp theo của bọn chúng, “Chăm sóc đám kia, ta đích thân giết tên khốn này.” Dứt lời cầm kiếm đâm thẳng về phía Dịch Thiên.

“Dịch Thiên, ngươi không hối hận khi đối với ta như vậy sao?” Mỹ nữ tóc đỏ ánh mắt phức tạp hỏi.

“Dịch Thiên không lên tiếng, thoáng nhìn về hướng Miêu Miêu, mỹ nữ tóc đỏ nhìn theo ánh mắt của Dịch Thiên, “Là bởi vì nữ nhân đó?” ngữ khí đầy oán hận.

Miêu Miêu mặt biến sắc, cái tên nam nhân xấu xa này, định kéo ta xuống nước sao, lập tức trưng lên bộ mặt tươi cười, hai tay xua xua, nói với mỹ nữ tóc đỏ một cách ngọt ngào “Không phải ta, ta không quen bọn họ.”

Dịch Thiên vẫn không nói chuyện, ánh mắt lúc này đã sâu thẳm thăm nhìn thẳng vào Miểu Miểu, Miểu Miểu than thầm trong lòng. Vừa nhìn đã biết mỹ nữ tóc đỏ rõ ràng không tin lời Miểu Miểu nói, “Dịch Thiên, ta sẽ khiến ngươi hối hận, giết ả.” Đám người kia lập tức kéo đến bao vây Miểu Miểu, mỹ nữ tóc đỏ ở bên kia vẫn còn đang nói “Ta sẽ giết đi nữ nhân mà ngươi yêu mến ngay trước mặt ngươi, cho ngươi nếm trải cái cảm giác này, ha ha ha.”

Miểu Miểu mặt càng lúc càng tối, giết ta căn bản cũng chẳng ảnh hưởng gì hần, vừa rồi còn phải né tránh. Bấy, tám người vây bắt Miểu Miểu, may là mới vừa rồi Vụ Liệt đã tiêu diệt bớt một đám, nếu không còn đông nữa.

“Dừng lại!” Miểu Miểu quát to một tiếng, mọi người bị tiếng hét hét làm cho sững người, Miểu Miểu nhân cơ hội từ trong vòng vây phi thân ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thoát hiểm

“Các ngươi làm cái gì vậy?” Mỹ nữ tóc đỏ quát to một tiếng, những tên này vừa hoàn hồn lại liền hướng Miểu Miểu vọt lên. Miểu Miểu nhặt một thanh kiếm dưới mặt đất lên chỉ mặt Dịch Thiên mắng “Nam nhân đáng chết, dám kéo ta xuống nước, ngươi chờ đó cho ta.” Một bên miệng lại hùng hùng hổ hổ chửi “Mẹ kiếp, bắt ta phải ra tay, lão nương ta lần đầu tiên giết người, thật quá tiện nghi cho các ngươi.”

Chỉ thấy đao quang kiếm ảnh lóe lên, bảy tám người ngã về phía sau, Miểu Miểu đứng ở chính giữa, miệng còn đang lầm bầm rủa “Mẹ kiếp, cái gì mà hủy kiếm a, đau chết ta rồi.” Vụ Liệt nhìn kỹ, kiếm đã gãy thành hai đoạn, cánh tay Miểu Miểu bị trúng một đao, hẳn là do thanh kiếm không chặn được hết các đòn tấn công.

“Dịch Thiên mỗi lần ngươi chọn nữ nhân đều rất lợi hại nha, ha ha, nhưng gặp ta đều phải CHẾT.” Mỹ nữ tóc đỏ cuồng ngạo nói. Miểu Miểu lập tức quay lại nhìn khinh thường, còn muốn đánh nữa hả, nàng như thế nào mà mạng khổ vậy a.

Mỹ nữ tóc đỏ nâng kiếm lên nhanh chóng phi lại gần, Miểu Miểu ngay lập tức vứt đoạn kiếm gãy trong tay xuống, rút Ngân Tiêu ra nghênh chiến, ‘bang’ một tiếng, hai người lập tức tách ra. Mỹ nữ tóc đỏ cả kinh hô lên “Ngân Tiêu, Tiêu công tử.” Miểu Miểu lúc này thần sắc hồi phục, nhìn mỹ nữ tóc đỏ thân nhiên nói “Ngươi cũng lỡ thấy rồi nên dù ngươi không giết ta thì ta cũng không thể để cho ngươi sống sót.” Nếu nàng ta không chết, ra ngoài nói linh tinh, Miểu Miểu sẽ thành mục tiêu truy đuổi của toàn võ lâm, cái mạng nhỏ này quan trọng hơn.

Mỹ nữ tóc đỏ mới vừa rồi cao ngạo cuồng vọng liền trở nên thận trọng. Vụ Liệt, mỹ nữ cùng xa phu lúc này cũng đều đã đứng ở bên cạnh Dịch Thiên. Miểu Miểu từng bước chậm rãi đi đến gần mỹ nữ tóc đỏ, không có gió nhưng mái tóc đen của nàng tung bay như đang múa, trong nháy mắt đã ra tay, vận một lượng lớn nội lực chưởng thẳng vào mỹ nữ tóc đỏ khiến nàng bắn xa ba thước, mỹ nữ tóc đỏ liền ngã xuống đất, trong nháy mắt khoe miệng chảy máu.

Miểu Miểu tiếp tục đi tới gần nàng, “Coi chừng” Vụ Liệt ở bên cạnh hô to một tiếng, Miểu Miểu nghiêng người qua một bên, ám khí bắn trúng tay phải của nàng, đau đớn truyền khắp tay, đánh rơi cả Ngân Tiêu. Con bà nó, thật sự là chỗ nào cũng có nguy hiểm, Miểu Miểu trong lòng rủa thầm. Ở trước mặt, mỹ nữ tóc đỏ lúc này đang cầm Ngân Tiêu, cười ha ha vài tiếng, “Không có Ngân Tiêu, ngay cả Tiêu công tử cũng không làm gì được, hai mươi năm trước cả giang hồ đều biết điều này.”

Miểu Miểu thoáng nhìn về hướng đám người Dịch Thiên, thấy sắc mặt bọn họ cũng không tốt, xem ra lời đồn này là thật.

Miểu Miểu mỉm cười “Hắn là hắn, ta là ta, làm ngươi thất vọng rồi.”

Mỹ nữ tóc đỏ không có vẻ gì tin tưởng nhìn Miểu Miểu, ngay lúc đó Ngân Tiêu đang bị khóa chặt trong tay nàng đột nhiên rung rung và gãy lên, nàng vẫn nắm chặt Ngân Tiêu, lại càng rung mạnh hơn, gãy ra một cái, Ngân Tiêu bay trở lại tay Miểu Miểu. Mà Miểu Miểu thì này giờ vẫn đứng tại chỗ, chưa từng di chuyển, mỹ nữ tóc đỏ, ngay cả đám người Dịch Thiên cũng kinh ngạc nhìn Miểu Miểu, “Ngươi tại sao lại làm được như thế?” Mỹ nữ tóc đỏ cảm thấy cái chết đang đến gần.

“Ha ha,” Miểu Miểu cười nhẹ, “Ta cải tạo nó rồi, bây giờ nó chỉ nhận thức được ta thôi, bất luận kẻ nào lấy đi, nó đều trở lại trên tay ta, nhân đây ta nói cho ngươi biết luôn, so với năm đó, Ngân Tiêu mạnh mẽ gấp trăm lần.” Nói xong, xuống tay, mỹ nữ tóc đỏ cả người bay lên như con diều đứt dây, văng ra xa. Lúc này Miểu Miểu như chúa tể của vạn vật, nắm trong tay sinh mạng của mọi thứ, đứng xa xa nhìn thi thể của mỹ nữ tóc đỏ rơi xuống.

“Má ơi, đau chết ta rồi.” Miểu Miểu hét lên, xoay người hướng Dịch Thiên rống to “Nam nhân đáng chết, ta sẽ tính sổ với ngươi, ngươi nợ ta một mạng đó.” Dịch Thiên không nhúc nhích, Vụ Liệt, mỹ nữ cùng xa phu đứng bên cạnh lại quý xuống, “Miểu Miểu tiểu thư, kể từ hôm nay, ngươi cũng là chủ nhân của ba người chúng ta.”

“Gi, ta không có tiền nuôi các ngươi đâu, các ngươi cứ xem hắn là chủ nhân duy nhất là được rồi.” Ngón tay chỉ chỉ Dịch Thiên, Miểu Miểu mặt hắc tuyến, cái chuyện quái gì nữa đây.

Dịch Thiên cúi đầu cười, nhìn Miểu Miểu nói “Bắt đầu từ hôm nay, quyền lợi của ngươi ở Vụ Thiên Các chỉ thấp hơn ta, cái này là bồi thường cho việc đã cứu mạng ta, như thế nào, chịu không?”

Miêu Miêu nhìn tên nam nhân này, dĩ nhiên đang cười a, khóe miệng cong lên hình vòng cung thật đẹp mắt, nếu không tính tình thế của nàng, nàng chắc sẽ kéo hắn xuống hôn một phát, nhưng cái tên nam nhân này đang ở trong tình thế nguy hiểm, chưa nói cuộc sống sau này nhất định không tốt, nói không chừng ngày nào cũng bị đuổi giết, nhân tiện có thể phải cùng hắn làm vài chuyện tội lỗi và mờ ám. Lập tức trong bụng cảm thấy lạnh ngắt. Nhìn chăm chăm vào cái gương mặt đang tươi cười tính toán một chút, nhìn một hồi, nàng quyết định.

Quay lại đám người Vụ Liệt đang quỳ nói “Đứng lên đi, bốn tiểu thư đáp ứng các người.” Đám người Vụ Liệt mặt hiện lên vẻ vui mừng, nghĩ lại cũng thấy, nếu Miêu Miêu gia nhập, bọn họ giống như hồ thêm cánh, ít ra không phải là kẻ địch.

“Thuộc hạ Vụ Minh” xa phu nói.

“Thuộc hạ Vụ Tiêm” mỹ nữ nói.

Vụ Liệt vừa định nói, Miêu Miêu xua xua tay, “Ta biết người rồi”, quay đầu lại nói với Dịch Thiên “Ta nói trước, ta chỉ hưởng thụ quyền lợi, không làm việc, tất nhiên nếu có việc gì đặc biệt thì ta sẽ cân nhắc một chút.” Không thể nói chuyện chết chóc, Miêu Miêu cũng biết điều này.

“Được rồi.” Dịch Thiên đồng ý, lại phân phó đám người Vụ Liệt kiểm tra những tên kia đã chết chưa một cách kỹ lưỡng.

Không có xe ngựa, mọi người cũng đã bị thương, lại là nơi hoang vu hẻo lánh, sắc trời tối dần, đám người Vụ Liệt lập tức nhanh chóng tìm một chỗ nghỉ chân vào buổi tối.

Có một hang động nhỏ, Miêu Miêu nhú nhú mày, tại sao đến đây toàn bộ thời gian đều là ngủ lang thang a, lúc ở thảo nguyên lấy đất làm chiếu, lấy trời làm chăn, bây giờ ít ra trên đầu có thêm được một cái mái che. Đám người Vụ Liệt đưa một ít thuốc trị thương đem theo bên người cho Miêu Miêu, rồi tự mình chữa thương.

Ngồi hàn huyên với Dịch Thiên một hồi, Miêu Miêu đại khái nắm được tình hình hiện tại. Dịch Thiên trúng Thiên Lý Truy Hồn của Sát Huyết Minh, bị khống chế nội lực, nếu để lâu, toàn thân sẽ mất hết nội lực. Còn chuyện xảy ra như thế nào, hắn không nói mà Miêu Miêu cũng không hỏi. Nhân lúc tin tức chưa truyền ra ngoài thì đi đến Vu Sơn tìm Dược vương Viêm Ly tìm cách giải độc, nếu không Vụ Thiên Các sẽ gặp nguy hiểm. Cũng không chắc sẽ thành công, phạm đã là người có danh tiếng thì tính tình cũng khó chiều, Viêm Ly cũng không ngoại lệ.

Hèn chi kéo nàng nhập bọn luôn, Miêu Miêu bực mình, trong lòng đem Dịch Thiên xả thành tám mảnh rồi băm nhỏ ra. Nghĩ kĩ nếu không phải cần bọn họ giúp tìm người, chắc chắn nàng sẽ xử đẹp hết bọn họ. Ngay sau đó lại bác bỏ suy nghĩ của bản thân, thật ra có quyền lợi dùng để chơi đùa cũng rất tốt. Một đêm không ngủ đến sáng, đến ngày hôm sau, mắt đã thành gấu mèo còn phải theo đám người Dịch Thiên tiếp tục đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tìm kiếm dược Vương

Đi qua đi lại một ngày, đến chạng vạng mới tới được chân núi Vu Sơn, không có xe ngựa hai cái chân chịu không nổi muốn rụng ra. Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Vu Sơn, không khỏi than lên một tiếng ngưỡng mộ, chỉ thấy trước mắt toàn là vách đá, vươn thẳng lên trời, cao cả ngàn thước. Cây cối đủ loại không biết tên tranh nhau vươn ra từ vách núi, những tảng đá hình thù kỳ quái so tài so sắc trên đỉnh núi, mây mờ vẫn vút ẩn hiện trong từng ngõ vách, rắng chiều từ trên cao chảy tràn xuống vách đá do nham thạch tạo thành, ánh hoàng hôn đỏ rực cả một góc trời, khiến cho mọi người phải say mê.

Nhưng trong nháy mắt, mặt mày Miêu Miêu lại héo hắt, chỉ vào Vu Sơn sương khói lượn lờ nhìn không thấy đỉnh, hướng về phía Dịch Thiên hỏi “Người đừng nói với ta là cái lão Dược Vương gì kia ở trên này nha.”

Dịch Thiên cũng nhìn lại, thản nhiên nói “Ta không biết chính xác chỗ hắn ở, chỉ biết là ở trong Vu Sơn.” Hắn đã thành công trong việc hạ gục Miêu Miêu, làm cho nàng hoàn toàn suy sụp. Sau đó liền phân phó đám người Vụ Liệt đi tìm nước và đồ ăn, nghỉ ngơi tại chỗ, sáng sớm mai sẽ vào núi.

Mọi người ngồi vây quanh đồng lửa, không ai nói lời nào, không khí cực kỳ áp lực. Miêu Miêu cũng không thêm nói gì, một chân duỗi ra nhờ Vụ Tiêm giúp nàng xoa bóp, một chân tự mình làm, thỉnh thoảng lại rên rỉ vài tiếng. Đi cả ngày, nàng tự hỏi cộng hết số đoạn đường nàng đi trong mười chín năm qua có dài bằng hôm nay không.

“Khúc nhạc lần trước người thổi tên là gì?” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng. Miêu Miêu ngẩn người một lúc, chỉ chỉ mình, Dịch Thiên không nói gật đầu. “Loạn Hồng.”

“Loạn hồng?” Dịch Thiên cúi đầu nói khẽ.

“Đúng vậy, người đã từng nghe đến việc có những giai điệu vừa nghe đến nội tâm sẽ không tự chủ được mà bị lôi cuốn, chìm đắm say mê trong đó không thể kiềm chế cảm xúc được chưa?” Nhớ lại lúc bản thân trước đây khi mới học thổi Tiêu, lần đầu tiên nghe Loạn Hồng, đã bị thu hút một cách sâu sắc. Khi tâm trạng đang buồn bã, sa sút được thưởng thức khúc nhạc sẽ cảm thấy trở nên bình tĩnh và mạnh mẽ. Miêu Miêu nghĩ vậy liền rút Tiêu ra, nhìn vào ngọn lửa đang nhảy nhót trước mặt thổi lên, tiếng tiêu mềm mại như nước chảy, lại trầm trầm bong bong như ngọn lửa nhảy múa, tựa hồ đem lại một sức sống mới, mây khói lượn lờ, giống như có những nốt nhạc đang phiêu đảng trong không khí, tiếng đã thú kêu cũng chột nhỏ lại, âm thanh nhẹ nhàng

thấm vào lòng người, nương nhẹ theo gió, đẩy tâm tình lên cao, bay lượn trong bầu trời đêm lạnh lạnh ...

Trời tờ mờ sáng, Miêu Miêu đã bị đánh thức đi tìm Dược Vương. Đoàn người cẩn thận men theo vách đá bò lên, không biết cao tới đâu, cũng không ai dám sử dụng khinh công, chỉ cần một người bay lên không cẩn thận té xuống lại càng nguy hiểm, mà lỡ như bỏ sót điều gì sẽ thành sai lầm lớn.

Leo được một lúc, bầu trời xầu đi, một lúc sau đổ mưa to, lại thêm sét đánh ầm ỹ, đã thành công trong việc biến mấy người nhện đang đu đưa thành con gà ướt. “Chủ thượng, ở đây có một hang núi.” Vụ Minh quay lại báo với Dịch Thiên, chỉ về hướng hang núi bị nhánh cây che phủ. Miêu Miêu nhìn lên, nhánh cây treo ngược trên vách đá sà xuống, cành lá xanh tốt, vừa vặn che khuất cửa hang, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra được, thực sự là một góc cây đặc biệt a, nhánh cây cũng có thể sà xuống thấp như thế, Miêu Miêu trong lòng cảm thán một câu. Lập tức hướng cái hang nhanh chóng leo lên.

Miêu Miêu vừa vào hang, liền cởi áo ngoài ra vắt nước, thật là ẩm ướt. “Tiểu thư ...” Vụ Tiêm muốn nói gì đó lại thôi, Miêu Miêu không ngẩng đầu lên, dùng sức vắt hơi “Làm sao vậy?”

Không nghe tiếng trả lời, Miêu Miêu ngẩng đầu lên thấy Vụ Liệt cùng Vụ Minh đã xoay người đưa lưng về phía nàng, ngay cả Dịch Thiên cũng thoáng nghiêng người, Vụ Tiêm thì đang trợn mắt nhìn cái áo ngoài vừa cởi ra của mình. Chợt hiểu ra, Miêu Miêu vội vàng mặc lại áo ngoài, quên mất, đây là thời cổ đại, nữ tử không được tùy tiện cởi quần áo trước mặt nam nhân, ở hiện đại thì không ai để ý điều này, nhưng ở đây rất có khả năng sẽ bị cho là hành vi không đứng đắn.

“Hắc hắc, hắc hắc,” Miêu Miêu cười khan vài tiếng “Quên mất, quên mất, tưởng đang ở trong phòng mình.”

“...” Không người nào trả lời.

“Nghỉ ngơi ở đây, hết mưa rồi đi tiếp.” Dịch Thiên phân phó.

“Vâng, chủ thượng.”

Dựa vào vách hang ngồi xuống, Miêu Miêu nhìn sâu vào trong hang, chỉ thấy tối đen, không nhìn thấy gì cả, cũng không biết sâu bao nhiêu, đám người Dịch Thiên ngồi ngay cửa hang, bọn họ là tới tìm Dược Vương, không phải đến thám hiểm nên không ai nghĩ đến việc đi sâu vào trong hang, lỡ như đụng phải cái gì đó sẽ gặp phiền phức lớn, Miêu Miêu đánh giá sơ qua hoàn cảnh. Mới vừa quay đi, Miêu Miêu đột nhiên cảm thấy rung mình, giống như có cái gì hay ai đang nhìn chằm chằm vào nàng. Vì vậy lập tức quay đầu lại nhìn về hướng bên trong động, một đôi mắt phát sáng màu xanh lục đang nhìn nàng chằm chằm, Miêu Miêu dụi dụi mắt, ánh sáng xanh vẫn còn đó, dụi thêm cái nữa, vẫn còn. Quay đầu đi, nhanh chóng quay lại, vẫn thấy. Miêu Miêu đột nhiên nhớ lại trước đây xem chương trình giới thiệu về sói, trong đó có nói trong bóng đêm mắt sói phát ra ánh sáng màu xanh lục, liền hoảng hốt la lên “Má ơi, sói tới!”

Đám người Vụ Liệt lập tức vây quanh bảo vệ Dịch Thiên, tất cả đều nhìn về hướng Miêu Miêu chỉ, một cặp mắt xanh lục, mọi người đều lập tức cảnh giác. Lúc này, cặp mắt màu xanh kia đang chậm rãi di động về phía trước, đám người Vụ Liệt nhanh chóng rút kiếm ra thủ trước ngực. Dần dần, cả người con sói hiện ra, mặc dù trong hang có chút tối tăm, nhưng vẫn có thể thấy bộ lông màu nâu của nó, nhúm lông trên sống lưng có vẻ dày rậm rạp, còn hơi dựng lên, Miêu Miêu cảm thấy lạnh cả người, lần đầu tiên thấy sói thật, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Con sói dừng lại rồi đứng im, cách đám người Miêu Miêu khoảng hai, ba thước, đôi mắt nhìn chằm chằm Miêu Miêu, lại còn lắc lư cái đuôi. Đám người Vụ Liệt thấy vậy, nhắc kiếm lên định tấn công con sói, Miêu Miêu liền chụp lấy Vụ Liệt, thấp giọng nói “Chờ một chút.” Đám người Dịch Thiên kinh ngạc nhìn về phía Miêu Miêu, Miêu Miêu suy nghĩ một hồi rồi tiếp tục nói “Nó không muốn tấn công chúng ta, trái lại còn có vẻ hoan nghênh chúng ta.”

Nhìn về mặt không hiểu của đám người Vụ Liệt, còn Dịch Thiên thì vẻ mặt vẫn không thay đổi, Miêu Miêu giải thích: “Sói mà thấp người xuống hoặc xù lông rút cổ cúi thấp đầu thủ thế nghĩa là tín hiệu chuẩn bị tấn công, trái lại nó bây giờ thả lỏng người còn lắc lư cái đuôi, đó là một dấu hiệu thể hiện sự vui mừng, chào đón chúng ta.” Cái này cũng là do trước đây đọc sách mà biết.

Đám người Vụ Liệt đã hiểu ra liền thu hồi thế tấn công, nhưng vẫn cảm kích thủ trước ngực, chỉ có Dịch Thiên đôi mắt phức tạp vẫn nhìn chằm chằm Miêu Miêu. Con sói có vẻ như nghe hiểu Miêu Miêu nói gì, cái đuôi còn vẫy mạnh hơn rồi hướng Miêu Miêu tru lên một tiếng, xoay người chạy sâu vào trong hang. Miêu Miêu thấy vậy liền đuổi theo hướng con sói vừa chạy, nói thêm: “Có lẽ nó có thể đưa chúng ta đi tìm Dược Vương.” Đám người Dịch Thiên liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng nhanh chân phi thân chạy theo.

Càng chạy sâu, càng thấy tối, ngay cả năm ngón tay cũng không thấy, loáng loáng chỉ thấy nhũ thạch bên trong động lần lượt thay đổi, tỏa ra khí lạnh. Xung quanh đã lạnh ngắt rồi mà con sói cũng không có ý định dừng lại, đám người Miêu Miêu vẫn theo sát nó đang chạy ở phía trước. Đột nhiên, trước mắt bùng sáng, ánh sáng từ cửa động rộng lớn chiếu vào, cả người ra tới miệng hang, con sói chỉ dừng lại một chút ngay cửa động rồi nhún người nhảy ra khỏi động.

Đám người Miêu Miêu cũng nhanh chóng theo nó phi thân ra cửa động, không biết mưa đã ngưng từ lúc nào, bên ngoài động một đồng cỏ xanh rì, hương cỏ sau mưa thơm ngát. Một sơn cốc* hiện ra trước mắt.

*sơn cốc: thung lũng

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bái kiến Dược Vương

Thật ra cái sơn cốc này nằm ở giữa Vu Sơn, Vu Sơn vốn bốn phía đều là vách đá vây xung quanh, sau cơn mưa trong sơn cốc sương khói lượn lờ, giống như tiên cảnh. Cách đó không xa có một biệt viện nhỏ dựa vào vách núi. Đám người Vụ Liệt kinh ngạc vô cùng, Dược Vương chắc chắn ở chỗ này.

Một con đường nhỏ lát đá lộ ra, mọi người nhanh chóng bước tới trước sân, Vụ Liệt gõ gõ cửa sân, “Cạch” cách cửa kêu lên một tiếng rồi mở ra, hương hoa từ trong sân bay ra thơm ngát mũi, trong nhà đủ loại hoa cỏ. “Vụ Thiên Các Dịch Thiên đến bái kiến Dược Vương.” Dịch Thiên hướng về phía cửa phòng đóng chặt cách đó không xa chấp tay nói. Không có động tĩnh, Miêu Miêu không kiên nhẫn lên tiếng: “Vào xem đi, có thể không có ai ở trong nhà.” Vừa dứt lời, nhắc chân đi vào, Dịch Thiên liền nắm vai ngăn Miêu Miêu lại, “Người biết Ngũ hành bát quái* hả?”

*ngũ hành bát quái: ngũ hành là kim, mộc, thủy, hỏa thổ tương sinh tương khắc, bát quái là 8 quẻ Càn, Đoài, Li, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn. Dựa trên những hiểu biết các mối liên hệ giữa các yếu tố, người xưa hay bày ra những thế trận để đánh giặc, yểm bùa, ngày nay thì hay xài trong bóng đá, phong thủy v.v. Tham khảo thêm ở và .

“Hả ...” Miêu Miêu nghe hỏi địa danh kỳ quái.

“Bên trong vốn được bày trận, người nào không biết bước vào sẽ chỉ đi lang thang không biết đường ra.” Dịch Thiên thoáng nhìn Miêu Miêu, bình thản nói.

“Sao người biết?” Miêu Miêu nhìn sao cũng nhìn không ra được.

“Hoa được sắp đặt quá lộn xộn, cùng một loại hoa lại để ở những nơi khác nhau, chắc chắn là một trận đồ bát quái.” Dịch Thiên giải thích.

Thì ra là vậy, Miêu Miêu nghĩ thầm trong lòng, nàng còn tưởng vốn là người ta có ý sắp xếp như vậy, thoáng nhìn cứ tưởng là để bùa. Bây giờ nhìn lại những loại hoa giống nhau cũng để lung tung, quả nhiên là có ý đồ.

“Liếc mắt một cái là nhìn ra liền, không hổ danh người đứng đầu Vụ Thiên Các.” Từ trong phòng truyền ra tiếng khàn khàn già nua của Dược Vương.

“Không biết Dược Vương có thể ra ngoài gặp mặt hay không, giúp ta giải kỳ độc trên người?” Dịch Thiên dò hỏi.

“Ta cùng với Vụ Thiên Các không có liên quan, các người đi về đi.” Dược Vương lên tiếng.

“Hy vọng Dược Vương hạ thủ lưu tình*, ngày sau nếu cần, Vụ Thiên Các nhất định tận lực báo đáp.” Dịch Thiên vẫn cúi mình như cũ nói.

*hạ thủ lưu tình: giơ cao đánh khẽ, ý là chừa cho con đường sống.

“Không cần nhiều lời, từ đâu đến đây thì trở về nơi đó đi.” Giọng nói từ trong phòng bắt đầu không kiên nhẫn.

Mọi người nhìn nhau liếc mắt đầy ngụ ý, vốn đã tìm được Dược Vương, nhưng tính tình cổ quái, gặp được còn khó hơn lên trời, đám người Vụ Liệt dường như đã sớm đoán được, lúc này bị từ chối, cũng chỉ khẽ cau mày. Nhưng mà Miêu Miêu không chịu như vậy được, hai ngày nay ngủ gió nằm sương, đã cảm thấy rất khó chịu rồi, liền nổi điên hét lên “Lão già, bây giờ chúng ta bức lắm rồi nha, để xem thử đến lúc người hết đồ ăn nước uống lúc đó không ra không được.” Dứt lời cũng không thèm nhìn người khác, đặt mông ngồi ngay trước cửa lớn. Đám người Dịch Thiên thấy vậy cũng không nói gì, đều ngồi xuống bên cạnh, xem ra họ cũng có ý định giống vậy.

Miêu Miêu đột nhiên nhớ ra điều gì, nhìn về phía Vụ Liệt hỏi: “Các người có tìm hiểu thử xem lão già này thích cái gì không?” “Hỏi thăm rồi, chỉ nghe đồn Dược Vương rất thích ăn, cao sơn mỹ vị trong thiên hạ đều đã nếm qua, cho nên có đem theo cái gì cũng vô ích.” Vụ Liệt trả lời.

“Ồ, các người có biết làm đồ nướng không, ví dụ như bắp, rau củ gì đó, cái gì cũng được miễn là nướng lên được.” Miêu Miêu hỏi. [L: bạn chỉ muốn dịch là nướng BBQ thôi]

Vụ Liệt ngừng lại một chút rồi đáp “Mỗi lần dừng lại nghỉ thì nướng vài con thú để ăn, còn bình thường rất ít ăn đồ nướng.”

“Tốt lắm, tốt lắm, ta có cách rồi, dù sao cũng phải chờ, cứ thử xem sao, Vụ Liệt, từ đây đến thị trấn gần nhất để mua đồ hết bao lâu?” Miêu Miêu hỏi.

“Ta đi về hết khoảng một ngày, thời gian đi thì lâu hơn, về bằng ngựa thì nhanh hơn rất nhiều.” Vụ Liệt trả lời.

“Được, ta nói cho người vài thứ cần mua, người đi mua đi, Vụ Minh cũng cùng người xuống núi, đi bắt mấy con thỏ hoặc con gì đó, miễn là ăn được.” Miêu Miêu phân công.

Mọi người vừa nghe Miêu Miêu có cách thì bót nhãn trán nhủ mày, lập tức không để nói đến tiếng thứ hai, đi làm việc Miêu Miêu vừa phân công. Miêu Miêu quay lại bảo Vụ Tiêm ngồi ở cửa, coi chừng lão già, còn bản thân thì kéo Dịch Thiên đi đến gần đó kiểm cũi về đốt.

Đến tối thì Vụ Minh đem vài con thỏ đã làm sạch về, Miêu Miêu bật dậy nhận lấy đem đi nướng. Dựa vào tuyệt kỹ của Miêu Miêu, không bao lâu, xâu thỏ nướng đã tỏa ra từng đợt thơm nức mũi, Miêu Miêu một bên hô to thơm quá a, một bên bảo Vụ Minh dùng chuông tạo gió đẩy mùi thơm vào trong nhà, mọi người đều đã hiểu Miêu Miêu muốn làm gì, liền phối hợp một cách ăn ý.

“Vụ Tiêm a, ăn ngon không?” Miếu Miếu hướng vào trong viện hô lớn.

“Tiểu thư, ăn rất ngon, rất thơm, từ xưa tới giờ chưa bao giờ ăn qua món gì ngon như vậy.” Vụ Tiêm liền bỏ bộ dáng lạnh như băng xưa giờ, nũng nịu nói lớn.

Miếu Miếu khẽ nhíu mày, đây mới là người bình thường chứ, trước đây rất ư lạnh lùng, dù sao nhìn qua Vụ Tiêm cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, vẫn còn là một cô bé nhỏ.

“Đến đây, đến đây, Dịch Thiên, Vụ Minh, ăn nhiều một chút, còn nhiều mà, không đủ thì đi bắt nướng thêm, thỏ hoang đã rất ngon, cộng thêm phương pháp bí truyền của ta, cam đoan các vị ăn xong, suốt đời cũng sẽ không quên.”

Miếu Miếu một tay nướng thỏ, một bên la lớn, Vụ Minh bắt chước Vụ Tiêm vừa ăn vừa hô to ăn rất ngon, đã thêm. Dịch Thiên thì chỉ yên lặng nhắm nháp thịt thỏ, mặc kệ bọn họ tự biên tự diễn.

Hồ cả đêm, trong nhà cũng không có một xú động tĩnh nào, Miếu Miếu có phần chán nản, ngồi cúi đầu nhìn đăm đăm vào ngọn lửa. Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu nhàn nhạt nói, “Đi ngủ đi, ngày mai Vụ Liệt quay lại rồi.” “Chờ đó, chờ Vụ Liệt trở về, ta nướng luôn mười ngày, để xem hán có chịu ra không.” Miếu Miếu tức giận nói, lại ngừng đầu hỏi “Chẳng lẽ thịt thỏ ta nướng không ngon?”

“Ăn ngon lắm” Dịch Thiên nói, trong mắt lấp lánh cười.

“Vậy là tốt rồi, ngủ thôi.” Miếu Miếu kiếm một chỗ đất bằng, ngả lưng xuống ngủ.

Giữa trưa ngày thứ hai Vụ Liệt đã trở về, Miếu Miếu bắt đầu phân công nhiệm vụ, Vụ Minh đi chuẩn bị chỗ nướng, Vụ Tiêm đi rửa đồ, Vụ Liệt có vẻ mệt, cho ngồi nghỉ nhặt rau, về phần Dịch Thiên thì bị kéo đi lượm củi, cái tên nam nhân Dịch Thiên này mặc dù lạnh lùng nhưng cũng có tinh thần hợp tác, Miếu Miếu cảm thấy điều đó rất tốt, nếu không một mình nàng làm sao ôm hết củi a.

Miếu Miếu miệng liu lo, tay trái cầm bắp, tay phải một xâu thịt dê, bắt đầu bữa tiệc nướng kéo dài triền miên, đám người Dịch Thiên ngồi dưới đất ăn thịt nướng, lâu lâu chường vãi phát đầy mùi thơm vào trong nhà.

Một ngày trôi qua, không động tĩnh gì.

Hai ngày trôi qua, cũng không động tĩnh gì.

Đến ngày thứ ba, Miếu Miếu đem hết đồ ra nướng, ta dùng sức nướng, ta liều mạng nướng, nướng càng ngày càng nhiều, một đồng nói tiếp một đồng. Mấy ngày nay đám người Dịch Thiên toàn ăn đồ nướng bắt đầu có chút sợ hãi. Nhìn thấy đồ ăn chất càng ngày càng cao, đám người Vụ Liệt cảm thấy có nên hay không nhắc tiểu thư một tiếng, nếu không cứ nướng như vậy chắc bọn họ ăn đến chết mất. “Cái gì vậy, cái gì vậy, thơm quá a.” Đột nhiên một ông lão không biết ở đâu ra từ phía sau đi đến. Đám người Dịch Thiên liền cảnh giác, nhiều người ở cạnh nhau như vậy, vậy mà không ai phát hiện ra ở phía sau có người, rõ ràng người này võ công không tầm thường.

Ông lão này tự nhiên đi thẳng đến chỗ đồ ăn, cầm một xâu lên ăn, râu mép nhếch lên nhếch xuống, vừa ăn vừa khen “Ngon lắm, ngon lắm”

Miếu Miếu vừa nhìn thấy có người đến lấy đồ của nàng liền nổi giận, đã nướng ba ngày nay mà lão già kia vẫn không chịu ra, một bụng tức giận không có chỗ để phát, “Trà đây, cái đó là của ta.” Vừa nói, vừa đi tới.

Lão già lách người một cái, thuận tay bóc thêm vài xâu, Miếu Miếu đứng lên la lớn: “Vụ Liệt túm cái lão già kia lại đem nướng cho ta.” Lão già nghe vậy cười ha ha nói: “Ngươi ngồi trước nhà ta mở quán om sòm, ta còn chưa nói gì, ngươi lại còn muốn đem ta ra nướng.”

“Ta ngồi trước cửa nhà Dục Vương, liên quan gì đến ngươi,” đột nhiên trong đầu lóe lên một ý “Chẳng lẽ ngươi là Viêm Ly?”

“Đừng vậy, đừng vậy.” Lão già vừa ăn vừa gạt đầu, lại còn đi đến bóc thêm vài xâu.

“Vậy cái tên trong kia là ai?” Miếu Miếu lửa giận bốc tới tận trời.

“Đồ đệ của ta.”

“Cái gì?” trước mắt một màn u ám, Miếu Miếu thật sự phiền muộn a, nướng ba ngày liền, công toi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Động phòng giả

Dược Vương thật đã trở về, cái tên hình nhân cũng không thêm giả bộ nữa, một cậu nhóc khoảng chừng mười hai, mười ba tuổi từ trong nhà chạy như bay ra, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt trắng ngần đang cười, thật sự là đang cười tít cả mắt, thật nhìn rất đáng yêu. Cậu bé đi nhanh tới đồng thịt nướng bên cạnh, cầm lên vài xâu bỏ vào miệng ăn, vừa ăn vừa lầm bầm: “Sur phụ, người mà không trở lại, con sẽ bị mùi thơm này làm cho chết.” Một lớn một nhỏ nhai ngấu nghiến, không coi ai ra gì.

Miêu Miêu mặt tối sầm, một cậu bé xinh xắn như thế mà lại lộ ra bộ dạng xấu ăn như thế, cái lão già này không biết dạy như thế nào đây, xem lại bộ dạng của lão già, cũng không cần nghĩ, chán chán là học theo lão, làm hư đệ tử, phá hỏng cả một đóa hoa của tổ quốc.

Chỉ trong chốc lát, hai người gió cuốn mây trôi đánh nhanh tiêu diệt gọn hết cả đồ ăn, nuốt nuốt bụng, hai người thỏa mãn cùng nhau ợ lên vài tiếng. “Khụ khụ khụ, ta muốn hỏi các người ăn xong chưa?” Miêu Miêu rót cuộc cũng lên tiếng.

“Ăn xong rồi.” Một lớn một nhỏ nghiêm chỉnh trả lời.

“Ăn ngon không?”

“Rất ngon.” Rất nghiêm chỉnh.

“No rồi thì có phải là nên giải độc cho bằng hữu của ta không?” Miêu Miêu chờ đợi nói.

“Không hiểu.” “Không đâu.” cùng trả lời nghiêm chỉnh, tuy không giống nhau nhưng cùng ý tứ là từ chối.

“Cái gì, tại sao?” Giọng nói có phần tò mò.

“Ta thích vậy!” ý tứ rõ ràng là trên người.

“Lão ói ra cho ta.” Miêu Miêu liền nhảy tới, tóm cổ lão già bóp chặt, lão liền cảm thấy đồ ăn vừa nuốt xuống trào ngược trở lại, chỉ mới vừa không để ý đã bị bóp cổ tắc muốn rớt não ra ngoài.

“Khụ khụ khụ, buông tay, buông tay, sắp ói ra rồi.” Lão già la lớn.

“Lão có cứu cho ta hay không?” Miêu Miêu mặt đầy hung quang, mặt như hung thần ác sát gầm gừ.

“Buông ra trước đã, buông ra trước đã, người bóp chết ta rồi sẽ không có người cứu hần.” Miêu Miêu liền buông tay, lão già ho dữ dội, cố gắng áp chế cơn nôn xuống, rồi tùm tùm cười nói, “Nha đầu, cũng cứng đầu lớn gan nhỉ, Viêm Ly ta cứu người đều có nguyên tắc, ta nhìn vừa mắt thì cứu, ở đây chỉ có người là vừa mắt ta, nhưng người lại không trúng độc.” Miêu Miêu khóe miệng co giật, đây là cái nguyên tắc kiểu gì chứ, vốn là nguyên tắc làm khó dễ người ta thì có.

“Lão ngó ta thuận mắt, vậy thì xem luôn bằng hữu của ta thuận mắt đi.” Miêu Miêu liền phát huy ba tác lược của mình.

“Ai cũng như người thì chắc ta bận tới chết, nha đầu, nhìn người cố gắng như vậy, có phải hay không giữa các người có cái gì đó...” Cố ý dừng lại, nhìn Miêu Miêu một cái, lại nhìn Dịch Thiên một cái, vẻ mặt đầy ẩn ý. Đã thành công khi làm cho Miêu Miêu mặt đầy hắc tuyến, cái gì với cái gì, cái lão Dược Vương này là điển hình cho kẻ thích dùng lưỡi đe người mà. Viêm Ly dừng lại một chút thăm dò Miêu Miêu rồi nghiêm túc nói: “Nếu đúng như vậy, thì ta có thể suy nghĩ lại.”

Miêu Miêu vừa nghe có thể cứu liền gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, đúng vậy, chính là như lão nghĩ đó.” Rồi sau đó mặt háo hức nhìn Viêm Ly.

“Thật không?” Ánh mắt hoài nghi nhìn qua.

“Thật mà.” Miêu Miêu còn gật mạnh hơn, thiếu điều thề nữa là đủ.

“Tốt lắm, vậy đêm nay các người động phòng, ngày mai giải độc.” Viêm Ly nói một cách nghiêm túc.

“Cái gì?” Bốn người kêu to cùng một lúc, chỉ có Dịch Thiên vẻ mặt cao thâm khó lường, chỉ nhìn Miêu Miêu với vẻ mặt rất phức tạp.

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm ánh sao lấp lánh đồ khắp nhân gian. Dịch Thiên ngồi trong nhà nhìn Miêu Miêu tất bật đi tới đi lui, Viêm Ly cùng đồ đệ lão là Tiểu Vũ cứ ra hét đòi ăn đồ nướng, Miêu Miêu đang cố gắng nấu nướng để làm no cái bụng hai ông thần ăn này. Nhớ tới từ ‘bằng hữu’ Miêu Miêu nói lúc ban ngày, không biết đã bao lâu không có nghe người khác gọi hần bằng hữu, lâu đến mức chính mình cũng đã quên, có lẽ cho đến bây giờ không có ai thật tâm coi hần là bằng hữu. Từ khi sinh ra đến giờ, chỉ có duy nhất một người bằng hữu nhưng lại là gian tặc, nó đã trở thành bước ngoặt lớn trong cuộc sống của hần. Cô gái này, vô công rất lợi hại, nhưng lại không biết đề phòng nguy hiểm chút nào, dễ dàng chấp nhận bất kì ai. Viêm Ly vừa ra điều kiện, ngay cả hần cũng phải cau mày, cô nàng cũng chỉ kinh ngạc một chút rồi chấp nhận liền, tại sao, bởi vì hần là bằng hữu của nàng sao? Trong tâm tự nhiên cảm thấy ảm áp lạ.

“Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, đi vào phòng nhanh lên.” Tiểu Vũ một tay đẩy cửa chính, một tay đẩy Miêu Miêu vào, thật là, có phải còn nhỏ không biết gì đâu, sư phụ bảo ta đem nàng tới đây. “Gấp cái gì, gấp cái gì, còn sớm mà.” Miêu Miêu còn chưa nói hết câu, cánh cửa đã bị đẩy mạnh bật mở, liếc mắt đã thấy Dịch Thiên đang ngồi trước bàn, “Ha ha, ha ha, Tiểu Vũ nhanh tay quá.” Miêu Miêu có chút xấu hổ, không khỏi cười khan vài tiếng. Cách một tiếng, cửa nhanh chóng bị Tiểu Vũ đóng lại, thật là, chưa kịp nghĩ ra đối sách đã bị ném vào phòng. Sau đó còn thêm một chương phong thổi tắt đèn, “Nha đầu, đèn ta cũng tắt đèn người, còn thay các người canh cửa phòng, ha ha, các người yên tâm mà động phòng đi.” Viêm Ly không biết đến từ lúc nào đứng ngoài cửa nói vọng vào cho Miêu Miêu nghe. Miêu Miêu khóe miệng run run, nói thì dễ nghe như vậy, không phải là đến canh

chùng bọn họ sao. [L: bác định xem real AV action hà bác =.=]

Ánh trăng lờ mờ từ ngoài cửa rọi vào phòng, trong phòng một người đứng một người ngồi, một hồi lâu cũng không nhúc nhích. “Ta nói nha đầu nhà ngươi, sao tác phong lại chậm chạp như thế, nãy giờ vẫn không có tiếng động.” Ngoài phòng Viêm Ly không nhìn được lên tiếng, muốn có tiếng động thật hả, ta cho lão nghe liền. Một bước tiến lên nắm lấy Dịch Thiên, kéo Dịch Thiên đi về phía giường, hướng về phía cửa lớn tiếng nói: “Dịch Thiên, chúng ta đi ngủ, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng.” Ngoài phòng Viêm Ly vừa nghe vừa cười ha ha: “Tiểu nha đầu thật sự táo tợn.” Miểu Miểu trên đầu mây đen vòng quanh, trong lòng bỗng nghĩ ra cách, Viêm Ly chính là muốn nghe một vài âm thanh, như vậy còn không đơn giản sao. Tuy là chưa ăn qua thịt heo, nhưng cũng không phải chưa từng thấy heo chạy như thế nào*.

*đây là một dạng thành ngữ so sánh của TQ, ý là chưa từng làm nhưng cũng hiểu phải làm như thế nào.

Lập tức nhanh chóng lôi kéo Dịch Thiên ngồi vào trên giường, quảng cho hắn một tiếng thở dài, chính mình bắt đầu tự biên tự diễn đi vậy. Tự dùng tay đập đập vài cái thật mạnh lên giường làm cho nó kêu cọt kẹt vài tiếng, sau đó kêu rên vài tiếng a a, thỉnh thoảng lại kêu Dịch Thiên. Âm thanh thật là trung thực. Dịch Thiên chỉ im lặng nhìn cô nàng, Miểu Miểu chợt nhớ ra, xem quên mất, tốt hơn hai người nên phối hợp, liền đưa tay nhéo Dịch Thiên một cái, ý bảo hắn nên phát ra một chút âm thanh. Dịch Thiên không nhúc nhích, Miểu Miểu trừng mắt, thôi quên đi, tự mình làm.

“Hắn đi rồi.” Một hồi lâu Dịch Thiên mới lên tiếng.

“Ồi mẹ ơi, cuối cùng cũng đi, nếu không đi, ta cũng không biết được tiếp theo phải làm thế nào nữa.” Miểu Miểu xoay lưng ngã thẳng lên giường, sau đó nhớ ra cái gì lại bật dậy, nhìn Dịch Thiên hỏi: “Mới vừa rồi ta thụ thai như thế sao không có phản ứng gì hả, một mình ta suyết chút nữa diễn không xong rồi, có biết là cho tới giờ ta chỉ mới nhìn thấy không?”

“Thấy ở đâu?” Dịch Thiên đột nhiên hỏi.

“Online, ở không, ở kỹ viện.” Miểu Miểu phản ứng chưa kịp thời, “Ngủ đi, mệt chết đi được, cuối cùng cũng có giường để ngủ, hạnh phúc chết ta rồi, ta ngủ ở trong.” Dứt lời liền ôm chăn mền quay vào trong.

Dịch Thiên lẳng lặng nhìn Miểu Miểu bắt đầu thở đều đều, chậm rãi nằm xuống phía bên ngoài.

“Rầm” cửa bị đá văng ra, Dịch Thiên với Miểu Miểu liền giật mình tỉnh giấc, Dịch Thiên mới nhìn lại trên người, phát hiện ra tứ chi Miểu Miểu đang gác lên hắn, liền nằm lại như cũ, tối hôm qua ngủ rất sâu, lâu lắm rồi không ngủ ngon như vậy. Miểu Miểu nhìn lại thấy hai tay hai chân đang ôm cứng người khác, liền lúng túng rút lại, trên mặt có chút thẹn thùng, tự dưng quên mất tướng ngữ của mình xấu thế nào. Viêm Ly mang theo đám người Vụ Liệt đứng ngay cửa cười ha ha: “Nha đầu, dậy đi, hôm qua mệt mỏi quá hả.” Miểu Miểu lập tức đỏ bừng cả mặt, thật muốn tìm lỗ chui xuống, nhiều người chứng kiến như vậy, có nhảy xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch, Dịch Thiên thì thản nhiên nói: “Đã học công Dược Vương giúp đỡ rồi.” Gián tiếp thừa nhận lời Dược Vương nói, Miểu Miểu nhìn Dược Vương cười hoan hỉ mà cảm thấy đồ mờ hồ hệt.

“Thuộc hạ tham kiến chủ thượng, phu nhân.” Đám người Vụ Liệt cúi người thi lễ.

Gi, phu nhân, Miểu Miểu ngất a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Phu nhân

Bất chấp Miểu Miểu giải thích như thế nào, đám người Vụ Liệt vẫn cứ một tiếng phu nhân hai tiếng phu nhân, Dịch Thiên cũng không thèm giúp giải thích, đã thành công làm cho Miểu Miểu từ một hoàng hoa đại khuê nữ biến thành gái có chồng.

Độc của Dịch Thiên đã được giải, đoàn người liền cáo từ Dược Vương rồi khởi hành. Đi tới cửa động thì phát hiện Tiểu Vũ đang mang theo con sói lần trước đứng ngay lối ra chờ bọn họ. “Tại sao lại chậm chạp như vậy, ta chờ lâu lắm.” Tiểu Vũ bắt mắt nói.

“Chờ chúng ta làm gì?” Miểu Miểu tò mò hỏi.

“Ta quyết định cùng Tiểu Lục đi theo tỷ đồng cam cộng khổ.” Thì ra con sói kia gọi là Tiểu Lục.

“Cái gì, ta không có tiền nuôi nhóc, cũng không có sức chăm sóc.” Miểu Miểu tối mặt, chính mình còn không chăm sóc được mình, còn muốn mang theo một tiểu hài tử, không biết Tiểu Vũ nghĩ gì, lão già kia cũng không chăm sóc hắn sao.

“Hắn có tiền,” Tiểu Vũ chỉ chỉ Dịch Thiên, lại quay qua Miểu Miểu nói: “Ta tốt xấu gì cũng là đồ đệ của Dược Vương, độc được giải được cũng có rất nhiều, lỡ như tỷ có xảy ra chuyện gì, ta có vai trò rất lớn, hơn nữa...”

Còn chưa nói hết, đã bị Miểu Miểu ngắt lời, “Được rồi, được rồi, nhóc đi theo, nó ở lại.” Miểu Miểu chỉ chỉ Tiểu Lục, mang con sói này chạy lung tung không phải là điều đơn giản, “Còn nữa, nhóc không được nói với người khác nhóc là đồ đệ của Dược Vương.” Nếu người khác mà biết, tìm không

được Dược Vương, còn không đem thăng nhóc ra xử mới lạ, tiện thể còn gây thêm phiền phức cho nàng.

“Chỉ cần bọn họ không nói, sẽ không ai biết.” Tiểu Vũ liếc mắt nhìn lướt qua đám người Dịch Thiên. Miểu Miểu liếc mắt ngó Dịch Thiên một cái, hần gật đầu ừ khê, xem như là đồng ý.

Xuống núi, tìm được ngựa lần trước Vụ Liệt đi ra ngoài mang về, mọi người nghiêng người leo lên ngựa. Chỉ còn Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ hai mặt nhìn nhau, “Tỷ cũng không lớn hơn ta, chúng ta hai người một ngựa, dù sao cũng chỉ có một con.” Tiểu Vũ nói. Miểu Miểu liền vui vẻ hỏi: “Nhóc biết cưỡi ngựa sao?”

“Không, đừng nói với ta là tỷ cũng không biết.” Tiểu Vũ nhìn Miểu Miểu với vẻ mặt khinh bỉ.

“Quả thật là không biết.” Miểu Miểu cảm nín, bị một tên nhóc khinh bỉ thật sự là mất mặt.

“Vụ Liệt, mang theo Tiểu Vũ.” Dịch Thiên nói, thuận tay đưa tới ôm ngang Miểu Miểu đặt lên lưng ngựa của mình rồi thúc ngựa chạy đi.

Mặc dù trước đây đã cùng Dịch Thiên nằm chung giường ngủ qua một đêm, nhưng hôm đó là do quá mệt mỏi rồi, chỉ cần ngã lưng xuống là ngủ luôn, không có cảm giác gì. Bây giờ cùng cưỡi một con ngựa, gần sát như vậy, bản thân có thể cảm nhận được lồng ngực rộng lớn, lại cứng rắn như sắt của Dịch Thiên, nếu như có thể dựa vào trong đó, sẽ cảm thấy rất an toàn. Đang nghĩ tới, Dịch Thiên kéo cương dừng ngựa lại, đám người Vụ Liệt lúc này cũng đứng ngay sau Dịch Thiên không hề bước tới.

Trên đường ở phía trước, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, mấy thót mã đang phi nước đại đến, tới ngay trước Dịch Thiên liền nhất tề dừng lại, xoay người xuống ngựa, tiến lên khom người. “Tham kiến chủ thượng.” Thì ra là thủ hạ của Dịch Thiên, dọa chết người, nàng còn tưởng rằng sát thủ lại tới nữa.

“Còn có phu nhân.” Vụ Liệt ở phía sau nhắc nhở.

Mọi người ngẩng đầu nhìn Miểu Miểu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng cuối cùng đều là được huấn luyện tốt, lập tức nhất tề hô: “Tham kiến phu nhân” Miểu Miểu cảm thấy trong lòng vô cùng rầu rĩ, phu nhân, một tiếng coi như xong.

“Được rồi, quay về Vụ Thiên Các.” Dịch Thiên nhàn nhạt nói, thúc ngựa dẫn đầu, mọi người lập tức lên ngựa theo sát.

Rong ruổi hai ngày liền, xương sống thắt lưng Miểu Miểu đều đau nhức, đến lúc tưởng sắp hỏng đến nơi thì cũng tới Vụ Thiên Các, vừa nhìn tình trạng của Tiểu Vũ thấy cũng chẳng hơn gì, mặt mày xanh mét. Đám người Dịch Thiên chạy như vậy chắc đã thành thói quen, bây giờ trên mặt chỉ có chút mệt mỏi. Vừa xuống ngựa, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ đã được Vụ Tiêm dắt đi nghỉ ngơi, hai người bây giờ đều mang bộ dạng khổ sở, không thêm nói tiếng nào, lầm lũi đi theo Vụ Tiêm.

Vụ Tiêm đem bọn họ tới một tòa tiểu viện, mở ra hai cửa phòng cho hai người, Miểu Miểu vừa định cất bước đi vào trong, “Này, cho tỷ, bôi ở chỗ đau nhức, ngày thứ hai sẽ khỏi.” Tiểu Vũ gọi nàng lại, đưa một lọ thuốc, rồi xoay người đi về phòng của mình. Miểu Miểu khẽ nhíu mày, có đồ tốt không lấy chính là ngu, cầm lấy cái lọ đã rồi đi vào, nàng mệt chết rồi, ngủ thật ngon a.

Vừa lơ mơ tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng, xem ra nàng ngủ lâu lắm rồi, cũng đã sang ngày hôm sau. Trên người cũng không còn cảm giác đau đớn, đúng là đồ đệ của Dược Vương, thuốc thật hiệu quả, sau này phải cố gắng nhịn nọt mới được. Ngủ no rồi, đứng lên duỗi lưng một cái, bụng đói a, mở cửa phòng đi ra ngoài. Ngó qua cửa phòng bên cạnh thấy cửa vẫn còn đóng kín liền đập cửa ầm ầm, “Tiểu Vũ, dậy đi, nhóc là heo hả, ngủ lâu vậy.” “Tỷ mới là heo, ta dậy từ sớm.” Giọng Tiểu Vũ từ phía sau truyền đến. Miểu Miểu quay người lại đã thấy Tiểu Vũ đứng ngay sau, theo sau là hai nha hoàn, trên tay bưng điểm tâm, xem ra Tiểu Vũ ngủ dậy liền đói bụng.

“Ha ha, Tiểu Vũ, nhóc thật sự là tri âm của tỷ tỷ a, biết tỷ tỷ đói bụng, nhanh chóng đem đồ ăn đến hiếu kính tỷ tỷ rồi.” Miểu Miểu cười cười nói.

“Đồ ăn đó là của ta, muốn ăn thì tự mình đi lấy đi.” Tiểu Vũ không cho nàng một chút mặt mũi nào cả.

“Bữa sáng của phu nhân đã chuẩn bị xong rồi, nô tỳ lập tức đi lấy đến.” Một nha hoàn kính cẩn nói.

Lại là phu nhân, xem ra có mà không cậy nhờ cũng không được, cứ tiếp nhận trước vậy đi, có quyền lợi mà không sử dụng tốt chính là đồ đàn.

“Trong viện có bàn ghế không, bưng vào trong viện” một tay túm vai Tiểu Vũ “Nhóc cũng đến đây đi.” Kéo cậu nhóc đi vào trong viện, Tiểu Vũ chưa kịp từ chối, đã bị kéo đi.

Ngồi trong viện vừa ăn sáng, vừa đánh giá cái chỗ này, ngày hôm qua vừa mệt lại vừa đau, không có tâm trạng quan sát xung quanh. Chỉ nhìn đến chữ “Vụ Thiên Các” dùng ngọc điêu khắc gắn trên biển trước cửa, còn lại chưa kịp chú ý những cái khác. Bây giờ ngó lại mới thấy cái tiểu viện này có một cái sân riêng, ba gian phòng ngủ, trong đó có một gian cho người dưới ở, còn lại hai gian là phòng của chính mình và Tiểu Vũ. Không gian trong viện rất lớn, thế nhưng hơi trống trải, trừ ra vài cây đại thụ, còn thêm một cái bàn đá cộng thêm một vài cái ghế đá, còn lại không có thêm gì nữa. Quả nhiên là phong cách của Dịch Thiên, y như hần, lạnh như băng, không có sinh khí.

Cơm nước cùng với Tiểu Vũ xong xuôi, hai người bỏ hai nha hoàn lại rồi đi ra ngoài, muốn xem thử cuộc sống trong Vụ Thiên Các này ra sao, ít nhất phải quen thuộc thì mới sống được. Đi thẳng ra ngoài quay đầu nhìn lại tiểu viện nơi mình ở thì đập ngay vào mắt là hai chữ Thiên Uyển, chắc là tên của tiểu viện này. Cùng Tiểu Vũ chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ rải sỏi thì gặp phải bốn người, hai mỹ nhân đi trước chắc chắn là chủ nhân, một người xinh đẹp quyến rũ, một người trông có vẻ mềm mại yếu đuối đáng yêu đến động lòng người, thật là những mỹ nữ hiếm thấy, hai người đi sau hẳn là nha hoàn. Miểu Miểu trong tâm đồ mờ mờ, tại sao ở đâu cũng có người đẹp hết vậy, vốn dĩ rất tự tin với tướng mạo của mình nhưng từ khi đến nơi này,

mỗi lần gặp nữ nhân thì người sau càng đẹp hơn người trước, lòng tự tin bị đã kích ghê gớm, đem các nàng so với bản thân mình thì mình chỉ là một đĩa rau xanh.

Miêu Miêu nhìn các nàng đi tới, đồng thời cùng Tiểu Vũ nghiêng người qua bên né các nàng, cũng không biết là ai, tốt nhất là đừng động chạm vào. “Đứng lại, cái người là ai?” Vị xinh đẹp quyền rũ kia lên tiếng. Miêu Miêu dừng lại một chút rồi quay đầu chỉ chỉ chính mình “Hỏi ta hả?”

“Nói nhảm, ở đây còn ai khác sao?” Xinh đẹp quyền rũ liếc xéo nói.

Vừa định trả lời, giọng Vụ Tiêm đã truyền đến: “Vô lễ, đây là phu nhân.” Liền đi lên phía trước Miêu Miêu khom người “Phu nhân, chủ thượng mời người đi đến tiền viện.”

“Phu nhân?” Quyền rũ cùng đáng yêu đồng thanh.

“Các nàng là ai vậy?” Miêu Miêu ngó Vụ Tiêm hỏi.

“Thưa phu nhân, đó là thị thiếp của chủ thượng.”

Aaaaaa, bị lừa rồi, lạnh lùng như thế, lãnh đạm như thế mà cũng có thị thiếp hả, bên cạnh tên Tiểu Vũ vẻ mặt cười nhạo nhìn nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thị thiếp

Miêu Miêu khẽ nhủ mày, ánh mắt quét qua hai người một cái, không nói gì, theo Vụ Tiêm rời khỏi. Cứ nhìn thái độ của Vụ Tiêm đối với hai nàng mà nói thì địa vị của thị thiếp cũng thấp kém, lại nhìn cái vẻ mặt cười nhạo của Tiểu Vũ, hiện tại cho dù có nói gì cũng vô ích.

Đi theo Vụ Tiêm tới thư phòng ở tiền viện, vừa vào cửa liền phát hiện bên trong đã đứng đầy người, nhìn bộ dáng của bọn họ khiến Miêu Miêu đột nhiên cảm thấy bất an. Nhìn thấy nàng đến, mọi người đều xi xầm. Miêu Miêu trực tiếp đi thẳng tới chỗ Dịch Thiên, đang định hỏi có chuyện gì. Những người có mặt trong phòng đột nhiên nhất tề khom người thi lễ với nàng: “Tham kiến phu nhân.” Miêu Miêu mặt mày nhăn nhó, chuyện gì xảy ra vậy, cuộc họp mặt này là sao, Dịch Thiên biết rất rõ là lúc đó giữa họ không có xảy ra chuyện gì, bây giờ lại đem nàng giới thiệu cho nhiều người như vậy vốn là ý gì. Miêu Miêu tròn mắt nhìn Dịch Thiên, dùng ánh mắt hỏi.

Dịch Thiên hình như căn bản là không muốn trả lời nghi vấn của Miêu Miêu, chỉ vào từng người trước mặt nàng, một hai giới thiệu với nàng: “Đây là người quản lý từ lâu Vụ Huyền, quản lý hiệu cầm đồ Vụ Duệ, quản lý thanh lâu Vụ Kiếm...” Luân phiên giới thiệu đơn giản, Miêu Miêu nghĩ thầm, Vụ Thiên Các này đúng là ngành nghề sản xuất gì cũng nhúng chân vào, sợ người ta không biết đến hần sao. Lúc này Tiểu Vũ đứng một bên khều khều Miêu Miêu, thấp giọng nói: “Thật lợi hại, tỷ tóm được một tên đại địa chủ đây tiền rồi.” Miêu Miêu quay người liếc xéo nó một cái.

Đội tất cả mọi người lui ra, Tiểu Vũ cũng bị Miêu Miêu đuổi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Miêu Miêu cùng Dịch Thiên. Tiểu Vũ trước khi ra ngoài vẻ mặt còn mập mờ nhìn nàng cười cười, mặt Miêu Miêu tối sầm, để đó nàng ghi sổ tính nợ sau.

“Người có ý gì?” Miêu Miêu không thêm quan co, hỏi thẳng luôn.

“Người đã cứu ta hai lần, ta cho người một vị trí với quyền lợi ngang bằng ta. Giải thích như vậy được chưa?” Dịch Thiên nhàn nhạt nói.

“Miễn cưỡng chấp nhận, nhưng ta không thực hiện nghĩa vụ của thê tử đâu nha, ví dụ như ngủ chung, sinh hài tử và vân vân, dù sao người cũng có thị thiếp, bớt một người như ta cũng không ảnh hưởng gì.” Miêu Miêu đánh phủ đầu đưa ra điều kiện, quyền lợi đương nhiên tốt nhưng trước hết phải đảm bảo giữ thân trong sạch, nàng còn muốn về nhà gả ra ngoài.

“Sao người biết?” Dịch Thiên nhìn về phía nàng.

“Vừa mới gặp trên đường tới đây.” Miêu Miêu vừa nói vừa lấy ghế đến bên cạnh Dịch Thiên ngồi xuống, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Dịch Thiên hỏi: “Không nghĩ là người còn có thị thiếp, làm ta kinh sợ một phen a, người kể ta nghe một chút về hai cô gái đó đi, bây giờ tốt xấu gì ta cũng là phu nhân trên danh nghĩa của người, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Nhớ lại trước kia xem TV chứng kiến phụ nữ trong lúc tranh sủng, lừa người gạt ta, Miêu Miêu trong tâm cảm thấy hưng phấn vô cùng, nàng rốt cuộc cũng có chỗ thể hiện bản lĩnh rồi, lại có Tiểu Vũ hỗ trợ, nàng nhất định sẽ đem họ ra quậy một trận.

“Các nàng chỉ là người do ta mang về thôi, không phải thị thiếp.” Dịch Thiên nhìn thẳng vào mắt của Miêu Miêu nói nhàn nhạt.

“Ta hỏi qua Vụ Tiêm, cô ấy nói đó là thị thiếp của người.” Miêu Miêu vẻ mặt không tin nhìn Dịch Thiên, cái tên nam nhân này thật là kém cỏi nhảm chán mà, có gan mang về lại không có can đảm thừa nhận, cho dù bộ dạng đẹp trai ta cũng khinh bỉ người.

“Bọn họ cứ cho rằng người do ta mang về là nữ nhân của ta, ta cũng không giải thích.” Huống chi hai nữ nhân kia chưa từng giải thích, hần lại càng không

quan tâm.

“Ồ, cứ coi như là sự thật đi, vậy sao ngươi lại giải thích với ta?” Miếu Miếu ra vẻ miễn cưỡng tin tưởng.

“Ngươi là phu nhân của ta.” Dịch Thiên nhìn lướt qua Miếu Miếu.

“Ta van người, chúng ta đều biết ta căn bản không phải phu nhân của ngươi, huống chi chúng ta ngay cả thành thân cũng chưa làm.” Miếu Miếu vẻ mặt cười nhạo nói.

“Nếu như ngươi muốn thành thân, ta có thể an bài.” Dịch Thiên trả lời.

“Hả, không cần không cần, ta thấy như vậy là tốt lắm rồi. Ngươi bận rộn, ta cũng bận mà, ta đi...” Miếu Miếu lật đật đứng dậy rồi đi, còn nói thêm gì nữa là bị bắt đi thành thân thật luôn. Mặc dù nàng không ngại gả cho một mỹ nam, tuy nhiên điều kiện tiên quyết... ít nhất... phải có một chút cảm tình, nhìn cách đối xử hiện tại của Dịch Thiên, căn bản không thấy hắn thích nàng chỗ nào, nhiều nhất là xem nàng như ân nhân cứu mạng. Mà nàng đối với Dịch Thiên thì trước hết chủ yếu là hiếu kỳ, muốn nhìn thử một chút dưới cái mặt nạ kia là khuôn mặt như thế nào, có đẹp giống như mình tưởng tượng không.

Quay lại đi bộ dọc theo con đường nhỏ trong sân, Miếu Miếu đá đá vài hòn sỏi nhỏ, nếu như hai người này không phải thị thiếp của Dịch Thiên, như vậy mấy chiêu chinh người của nàng không có chỗ dùng rồi, thật đáng thương a, ý tưởng bị bóp chết từ trong trứng nước rồi. “Ai da” Miếu Miếu đột nhiên nhớ ra Dịch Thiên còn chưa đáp ứng điều kiện của nàng, vừa rồi lo hời chuyện thị thiếp tình nhân mà quên bém việc này, thôi quên đi, lần sau gặp hắn thì nhắc lại, không chạy thoát được.

“Nhanh như vậy mà đã làm xong hết rồi hả?” Không biết ở chỗ nào Tiểu Vũ chui ra cười đen tối.

“Chết đi, ta nói thẳng nhóc nhà ngươi tại sao lại nhiều chuyện như vậy, ta phải thay nhóc tẩy não.” Dứt lời, liền làm điệu bộ muốn túm đầu Tiểu Vũ.

“Chỉ đùa một chút thôi mà, hẹp hòi, bắt quá nói thật là vị trí phu nhân vừa lên ngôi, lập tức xuất hiện hai vị thị thiếp, Dịch Thiên thật sự rất tốt với tỷ nha.” Tiểu Vũ né một cái, cười cười nói.

“Dịch Thiên nói không phải thị thiếp của hắn.” Miếu Miếu lập tức thay Dịch Thiên giải oan.

“Mặc kệ có phải hay không, vì nợ món thịt nướng của tỷ, hơn nữa trước mắt ta còn phải dựa vào tỷ chăm sóc, ta cũng không ăn không ngồi rồi, lúc này tỷ ở bên trong, ta đi ra ngoài dạo quanh, tiện thể hỏi thăm một vài tin tức.” Tiểu Vũ dương dương tự đắc.

Căn cứ vào thông tin đáng tin cậy của Tiểu Vũ, mỹ nữ quyến rũ tên là Liễm Diễm, mỹ nữ yếu đuối tên là Doanh Tích, được Dịch Thiên đem về Vụ Thiên Các cùng một lúc, theo như mọi người nói thì hai người này nguyên là con nhà quan, sau này do gia cảnh sa sút, bị ép bán vào thanh lâu, Dịch Thiên lúc đó thấy vậy liền cứu lấy mang về. Là do tình xưa nghĩa cũ, nhưng cũng cho thấy Dịch Thiên có tâm tốt, cứu người trong hoạn nạn, Miếu Miếu trong lòng tăng thêm một chút cảm tình cho Dịch Thiên.

Mới về tới trong sân đã nhìn thấy hai vị đại mỹ nữ đang ngồi ở trong viện nói chuyện phiếm, nhìn thấy nàng trở về liền đứng dậy đi đến, “Tỷ tỷ đã trở về rồi.” Liễm Diễm tươi cười nói.

Gì, tỷ tỷ, ta van người, ta nhìn qua cũng không có già hơn các ngươi, hơn nữa tỷ tỷ vốn là có ý tứ gì, trước mắt chỉ có thể giải thích ý gọi ‘tỷ tỷ’ của các nàng vì các nàng vốn là thiếp, ta là chánh, nhưng rõ ràng các nàng lại không phải là thiếp, đây là ý tứ gì. Miếu Miếu nhướn nhướn mày, không thể tát ngay vào khuôn mặt đang tươi cười của người khác được, liền cười, chậm rãi nói: “Hai tiếng tỷ tỷ không dám nhận, nếu hai người không ngại thì gọi ta Miếu Miếu được rồi.”

“Tỷ tỷ thật biết nói giỡn, chúng ta đều cùng hầu hạ chủ thượng, tỷ tỷ đương nhiên phải gọi chứ.” Doanh Tích đã mở miệng. Thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong a, thật nhìn là một Doanh Tích yếu đuối đáng yêu như thế, vậy mà mở miệng chà có câu nào ‘yếu’.

“Nếu như hai vị cảm thấy gọi Miếu Miếu không thích hợp, vậy cứ bắt buộc Vụ Tiêm gọi ta là phu nhân đi, tỷ tỷ ta cảm thấy không hợp lắm mà lại làm ta có vẻ già.” Miếu Miếu đi đến bàn đá ngồi xuống, cũng không thêm mời hai vị mỹ nữ ngồi.

“Nếu tỷ tỷ gây cảm giác già, thì chúng ta đây gọi tỷ Miếu Miếu vậy, như vậy hy vọng tỷ tỷ không để bụng a.” Liễm Diễm nói tiếp, gọi nàng là phu nhân, không phải quay lại căn chính mình sao.

“Không đâu, không đâu, ta cảm thấy rất tốt.” Miếu Miếu xua xua tay.

“Vậy Miếu Miếu nghỉ ngơi trước đi, chúng ta cáo từ trước.” Liễm Diễm nói rồi cùng Doanh Tích đi ra ngoài.

“Thật nhìn không ra, ngươi cũng ra dáng phu nhân đấy chứ.” Tiểu Vũ đứng một bên nhìn Miếu Miếu gật gù nói.

“Nói nhảm, chưa ăn thịt heo nhưng cũng không đến nỗi không biết heo chạy như thế nào.” Miếu Miếu đưa tay giặt lấy ly nước trà của Tiểu Vũ đổ vô miệng mình.

Chương 13: Liễm diễm

Ra khỏi Thiên Uyển, Liễm Diễm như vô tình quay qua Doanh Tích nói: “Dịch Thiên ca ca của ngươi đã có phu nhân rồi, ngươi tính làm sao đây?” Doanh Tích bình thường hay trưng ra bộ dáng yếu mềm dễ vỡ, chỉ có nàng mới biết dưới gương mặt đó là một tâm địa lạnh lẽo và đen tối, nếu như không biết hai bên có mục đích không giống nhau, có lẽ chính mình chết lúc nào cũng không biết.

“Không quan hệ tới ngươi, tự chăm sóc bản thân mình cho tốt đi.” Mặt Doanh Tích lúc này đã danh lại. Biết được Dịch ca ca dẫn theo một nữ tử trở về đã rất kinh ngạc rồi, mấy năm nay ngoại trừ chính mình và Liễm Diễm, Dịch ca ca chưa từng mang theo bất cứ nữ nhân nào trở về. Lúc nghe được Vụ Tiêm gọi ả là phu nhân, trong một lúc đầu óc đã trống rỗng. Chính bản thân mình đi theo Dịch ca ca đã năm năm rồi, nhưng ngay cả thân phận thị thiếp cũng không được, vậy mà nữ nhân lại lịch không rõ ràng kia lại một bước leo lên vị trí chính thất*, Dịch ca ca thậm chí còn đem ả giới thiệu với mọi người, điều đó thật sự có nghĩa là người phụ nữ này đã xác thực đoạt đi Dịch ca ca rồi. Tại sao chứ, Dịch ca ca cho tới bây giờ cũng không quay đầu liếc nhìn nàng một cái, chẳng lẽ chê nàng xuất thân thanh lâu, nàng cũng là do bị ép buộc mà.

*nguyên văn “đại nhĩ chi đường”: nghĩa là chính thất/thê

“Có hứng thú hợp tác cùng ta thì nói, nhớ kỹ tới tìm ta.” Quảng lại một câu nói, Liễm Diễm cười rồi đi thẳng. Cười kiểu đó lúc này còn làm Doanh Tích tức đến trợn cả hai mắt, Dịch ca ca vốn dĩ chỉ có thể là của nàng.

Trở về phòng, Liễm Diễm nhẹ nhàng ngồi ghé vào bên giường, lại xuất hiện thêm một nữ nhân nữa, thật sự càng ngày càng náo nhiệt rồi. “Tiểu thư, Doanh Tích tiểu thư sẽ chịu hợp tác với người sao?” nha hoàn của Liễm Diễm hỏi. “Chắc chắn, cái đứa con gái đạo đức giả kia chỉ mong muốn những nữ nhân tranh đoạt Dịch Thiên của cô nàng chết hết. Ngươi giúp ta liên lạc với Hồng Lăng, đêm nay canh ba chỗ cũ.” “Vâng, thưa tiểu thư.” Nha hoàn vừa dứt lời liền đi ra cửa phòng.

Đêm khuya, một bóng đen từ hậu viện của Vụ Thiên Các bay ra, hướng thẳng đến rừng cây cách đó ba dặm, hai bóng đen khác bay theo sát.

“Hồng Lăng, Dịch Thiên mang về một người phụ nữ, là nữ nhân của hắn, bây giờ tất cả mọi người đều gọi cô ta là phu nhân.” Liễm Diễm nói.

“Ồ...” thanh âm cao vút, “Ngươi vào đó cũng năm năm rồi, hắn lại chưa từng chạm vào ngươi, ta còn tưởng rằng hắn không thích phụ nữ.” Nữ tử tên là Hồng Lăng nói, một thân hắc y, lại thêm đêm tối che chở, không thể nhìn ra dung mạo.

“Bình thường chỉ có con tiện nhân Doanh Tích kia, ta đã rất khó đến gần Dịch Thiên, bây giờ còn thêm một nữ nhân nữa, ta sợ lại càng khó tiếp cận.” Liễm Diễm nói.

“Ta hiểu ý ngươi rồi, chờ ta trở về xin chỉ thị của chủ thượng, điều tra lai lịch của nữ nhân kia, ngươi tạm thời ở yên đó, coi chừng đừng để lộ chân tướng.” Hồng Lăng dứt lời, xoay người bay đi, hai bóng đen liền đuổi theo sau.

Trong thư phòng, Dịch Thiên đứng tựa vào cửa sổ. “Chủ thượng, đã mất dấu.” Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm một thân hắc y nói, hai bóng đen chính là bọn hắn. “Lần này là nói gì?” Dịch Thiên hỏi.

Vụ Liệt lập tức đem những chuyện xảy ra trong rừng cây kể chi tiết, “Chủ thượng, lần này cũng vừa đến gần Bồng Lai Các là biến mất không tìm thấy, thuộc hạ hoài nghi trong Bồng Lai Các cũng có nội gián.” Vụ Tiêm nói.

“Được rồi.” Dịch Thiên khẽ gật đầu, “Các ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.” Vụ Liệt, Vụ Tiêm lập tức rời khỏi.

Trong phòng Miêu Miêu, Miêu Miêu đang thờ đầu đầu ôm mền ngủ say sưa, một chân gác lên trên mền, hai tay ôm cứng chăn mền, không thèm để ý hình tượng. Dịch Thiên vừa vào cửa, liền chứng kiến cảnh như thế. “Ai?” Miêu Miêu giật mình bật dậy, cao thủ chính là không tốt ở chỗ đó, chỉ cần một người khe khẽ mở cửa cũng nghe tiếng, thật ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ. “Ta” Dịch Thiên thấp giọng trả lời.

“Trẻ như vậy, không đi ngủ còn đến đây làm gì.” Miêu Miêu vừa nghe thấy là Dịch Thiên liền thả lỏng người lại, ngáp hỏi.

“Ngủ.” Dịch thiên đáp.

“Hả” Lúc này Miêu Miêu tỉnh hẳn, “Hôm nay ta vừa mới nói là không thực hiện nghĩa vụ làm vợ mà.”

“Ta không có nói đồng ý.” Dịch Thiên thân nhiên trả lời. Miêu Miêu mặt đen thui, có điều trong bóng tối không nhìn thấy được, tên Dịch Thiên này đúng là đồ thừa nước đục thả câu.

Dịch Thiên dường như nhìn thấy Miêu Miêu có vẻ không vui, liền giải thích: “Ồ son cốc đêm đó, ta ngủ rất sâu, dường như khí tức của ngươi có thể giúp ta vào mộng, hôm nay ta đến chứng thực xem sao.”

Trong lòng đồ một mớ mờ mờ, đem nàng ra làm vật thí nghiệm a, “Nếu đúng như ngươi nói thì làm sao bây giờ, đừng nói là ngày nào cũng đến chỗ ta ngủ

nha.” Miếu Miếu nhăn mặt, hỏi bằng vẻ mặt ngây thơ, còn danh tiếng của nàng a.

“Ta sẽ thường xuyên ra ngoài.” Dịch Thiên nói, nói cách khác là những lúc ở đây sẽ đến ngủ.

Miếu Miếu vừa nghe xong, mặt lập tức bí xị: “Ta ngủ tướng xấu lắm.”

“Ta biết.”

“Ta còn cướp chăn mền.”

“Ngày mai ta sẽ bảo người cầm thêm một cái nữa đến.”

“Ta thích ngủ dậy muộn, nếu người rời giường sẽ đánh thức ta.”

“Ta sẽ cố gắng nhẹ nhàng, hoặc chờ người cùng rời giường.”

Bịch, Miếu Miếu ngã xuống giường, cái tên này có phải Dịch Thiên không, sao tự dung mặt dày như vậy, đuổi thể nào cũng không chịu đi. Thôi thức thời thì cứ nhận những gì trời ném cho mình vậy*, Miếu Miếu đặc biệt dùng câu này cho hoàn cảnh hiện thời, “Ngủ đi, buồn ngủ lắm rồi.” Đầu hàng vô điều kiện, lăn vào phía trong ngủ. Dịch Thiên đi đến nằm xuống phía bên ngoài.

*nguyên văn “既来之则安之: ký đến chi tắc an chi” là 1 thành ngữ tiếng Trung, dịch theo tiếng Anh là: “wise man takes things as they come”.

Mới sáng sớm, Doanh Tích đã đến Thiên Uyển tìm Miếu Miếu, “Miếu Miếu rời giường rồi sao?” Doanh Tích hỏi.

“Doanh Tích tiểu thư, phu nhân còn đang ngủ.” nha hoàn ở Thiên Uyển trả lời.

“Ồ, thì ra là vậy, ta mang theo bữa sáng muốn ăn cùng nàng ấy.” Về mặt yếu đuối cộng thêm giọng nói ngọt ngào khiến cho người khác không thể từ chối.

“Vậy thì để nô tỳ đi xem thử phu nhân rời giường chưa?” Nha hoàn đáp.

“Hay là để ta đi đi, nếu Miếu Miếu chưa rời giường, ta có thể đánh thức nàng.” Về mặt lộ rõ mừng rỡ, dứt lời liền nhấc chân đi thẳng đến cửa phòng Miếu Miếu.

Cốc cốc, gõ hai tiếng mà vẫn không thấy động tĩnh, Doanh Tích ở ngoài cửa nhỏ giọng gọi: “Miếu Miếu, người dậy chưa? Ta là Doanh Tích đây, ta mang theo bữa sáng đến ăn cùng người.”

“Tiểu Vũ, bây giờ ta không có muốn ăn sáng.” Miếu Miếu mơ mơ màng màng trả lời.

“Không phải Tiểu Vũ” Dịch Thiên ở bên cạnh nhắc nhở.

Chết, thiếu chút nữa là quên, Dịch Thiên cũng ở đây, Miếu Miếu giật mình tỉnh ngủ luôn. Lại nhìn tư thế của mình, cả người đang ôm Dịch Thiên.

“Miếu Miếu, ta vào nha,” Doanh Tích ở bên ngoài thấy Miếu Miếu không lên tiếng, tự mình đẩy cửa vào, chứng kiến ngay cảnh Miếu Miếu đang ôm cứng Dịch Thiên. Miếu Miếu bối rối, lật đật xoay người, động tác mạnh quá đụng ngay vách tường, “Ai da, đầu của ta.”

Dịch Thiên liền bật dậy, xăm soi đầu Miếu Miếu: “Không có việc gì rồi.” Lại quay qua Doanh Tích, lạnh lùng nói “Ai cho người vào.”

Doanh Tích mắt ngấn nước, nuốt khan một cái rồi nói: “Dịch ca ca, ta tưởng chỉ có Miếu Miếu trong này.” Nói xong liền tay che miệng, khóc chạy ra ngoài.

Đây là cái tình cảnh gì vậy trời, Miếu Miếu trước đây hình như thấy ở đâu rồi, nghĩ ngợi một lúc liền rõ ràng, không phải đây là nhìn thấy nam nhân mình yêu mến nằm bên cạnh nữ nhân khác nên đau lòng sao. “Khụ khụ khụ, người không đi an ủi nàng hả?” Miếu Miếu quay qua Dịch Thiên hỏi.

“Không cần thiết.” Dịch Thiên nhàn nhạt nói. Quả nhiên đúng là Dịch Thiên, đủ lạnh lùng.

“Được rồi, kết quả kiểm chứng như thế nào hả.” Miếu Miếu về mặt mong đợi nhìn hấn, nói sai rồi nhanh lên đi, sai lầm rồi.

“Rất chính xác.” Ba chữ đánh bẹp hy vọng của Miếu Miếu. Thôi kệ, dù sao hấn cũng thường xuyên ra ngoài.

“Ra ngoài ta sẽ dẫn người theo.” Giống như nhìn thấu tâm can Miếu Miếu, mắt Dịch Thiên lấp lánh ý cười, nói không khách khí.

Bịch, Miếu Miếu ngã xuống giường, vang ra một âm thanh thật lớn, thế giới của nàng từ nay về sau tăm tối rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Doanh tích

Doanh Tích chạy về phòng ngủ ngồi trên giường. Giờ phút này đôi mắt đẹp đã nhanh chóng không còn nước mắt, thay vào đó là ánh mắt đen tối nham hiểm. Vốn là trước hết muốn kết thành bạn tốt cùng nữ nhân đó sau đó từ từ xử lý, bây giờ xem ra như vậy là quá chậm rồi. Đáng ra nàng phải sớm nghĩ đến rằng nếu Dịch ca ca đã khẳng định vị trí của ả, cho dù chưa có nghi lễ thành thân, ả cũng đã chính thức trở thành phu nhân, làm sao ta có thể hy vọng viễn vông ả sẽ chủ động rời khỏi đây. Nghĩ đến đây, Doanh Tích hạ quyết tâm, đã như vậy, đừng trách nàng không khách khí.

Gọi nha hoàn, Doanh Tích đi ra cửa hướng về phía phòng Liễm Diễm. “Nhanh như vậy đã nghĩ thông rồi.” Liễm Diễm nhìn Doanh Tích lúc này đang đứng trong phòng nàng, cười cười nói. “Đừng nhiều lời nhảm nhí, người muốn hợp tác như thế nào?” Doanh Tích liếc xéo rồi nói.

“Đừng thẹn quá hóa giận mà, tốt xấu gì chúng ta bây giờ cũng là ngồi trên một chiếc thuyền. Ngươi có ý gì hay không?” Liễm Diễm vẻ mặt cười nhạo nói.

“Tạm thời chưa có.” Doanh Tích mặc dù tức giận, nhưng trước hết nghe ý kiến của nàng đã, bản thân hiện thời cũng chưa nghĩ ra phương án gì.

“Trước tiên điều tra lai lịch của cô ta đã.” Liễm Diễm cũng không trả lời, lai lịch vốn là quan trọng hơn hết.

Doanh Tích nghe vậy, xoay người đi ra cửa phòng, nếu không phải có người bảo nàng đừng động vào Liễm Diễm, nàng sớm đã giết cô ta, chỉ bằng với bản lĩnh như thế mà còn dám cười nhạo nàng, muốn chết sao.

Nửa đêm, Miểu Miểu túm Tiểu Vũ đi tới hậu viện, “Tại sao lại muốn trốn đi?” Tiểu Vũ bất mãn nói.

“Đi nhanh lên, không phải hôm nay ta đã nói với nhóc rồi sao, sau này tên Dịch Thiên cứ mỗi ngày muốn ngủ cùng ta, rồi làm sao ta còn gả ra ngoài được nữa.” Miểu Miểu nói, không lôi kéo Tiểu Vũ nữa mà đi đến sau cánh cửa, cả ngày hôm nay nàng chạy vòng quanh làm quen với cảnh vật xung quanh đây, chính là để dùng lúc chạy trốn này đây.

“Tỷ vốn là người của hần rồi, còn muốn gả cho ai nữa.” Tiểu Vũ liếc xéo nàng một cái.

“Không nói cái này, cứ rời đi là được rồi.” Miểu Miểu cũng không muốn giải thích với tên nhóc xấu xa này nữa.

“Chờ một chút, có người.” Tiểu Vũ kéo Miểu Miểu nấp vào chỗ tối, nhỏ giọng nói.

Miểu Miểu được thêm một trận xấu hổ, tuy nói nàng giỏi võ công nhưng đối với nguy hiểm xung quanh thì lại không bằng một tên nhóc, chỉ cần có người bên cạnh là quên cảnh giác kẻ khác, điểm này phải cố gắng sửa đổi mới được. Ở nơi tốt như thế này, vô tình quên mất.

Một bóng đen phi nhanh qua hậu viện, hướng ra phía ngoài đi xa. “Bám theo xem một chút đi, dù sao chúng ta cũng định đi ra ngoài mà.” Miểu Miểu quay qua Tiểu Vũ nói.

Tiểu Vũ khẽ nhủ mày, phi thân đi, Miểu Miểu theo ngay phía sau. Nhìn không ra nha, tên nhóc xấu xa này khinh công tốt đến như vậy, nói không chừng võ công cũng không tệ, giờ lại có chút hoài nghi đứa nhỏ này đi theo nàng với mục đích gì.

Cách Vụ Thiên Các ba dặm, bên trong rừng cây, “Doanh Tích, tìm ta làm gì?” Một nữ tử hỏi, “Quan hệ của chúng ta tốt nhất đừng để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra.”

“Hong Lăng, ta muốn ngươi tra giúp Miểu Miểu là ai? ả bây giờ là phu nhân của Dịch ca ca.” Doanh Tích nói.

“Biết rồi, chủ thượng bảo ta chuyển lời, việc lần trước ngươi làm rất tốt.” Hong Lăng nhàn nhạt nói.

“Lần trước rốt cuộc các ngươi đưa cho ta độc dược gì, Dịch ca ca đi ra ngoài một thời gian dài mới trở về, lại còn mang theo nữ nhân đó, ta chỉ đáp ứng giúp các ngươi trộm quyển sách đó, Dịch ca ca là người của ta, ta sẽ không tiếp tục hại hần nữa.” Doanh Tích có chút tức giận.

“Việc này không đến phiên ngươi ra điều kiện, ngươi cứ chú ý đến việc tìm ra quyển sách là được, chuyện khác ta sẽ thông báo cho ngươi sau, tự lo cho bản thân trước đi, nếu không thì giải dược sẽ không đến phần của ngươi.” Hong Lăng ngữ khí sắc bén, vừa dứt lời liền xoay người rời đi. Doanh Tích đứng tại chỗ một lúc, rồi cũng hướng Vụ Thiên Các bay đi. Chờ hai người đi xa rồi, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ trong chỗ tối đi ra.

“Bây giờ có đi tiếp không?” Tiểu Vũ hỏi.

“Tạm thời không đi, việc nào nhiệt như vậy chúng ta không thò một chân vào sao được, dù sao cũng không có việc gì gấp phải làm, tiện thể tìm hiểu việc trong Vụ Thiên Các, tốt xấu gì ta cũng là một nửa chủ nhân mà.” Miểu Miểu nói xong, cũng không thềm ngõ lại Tiểu Vũ, tự mình phi thân đi trước. Tiểu Vũ dường như cũng đoán được Miểu Miểu sẽ ở lại nên theo sát.

Trong phòng tối thui, cũng không đốt nến, vừa cảm giác trong phòng có người, từ lúc nào mình có tính cảnh giác cao độ vậy. Nhưng mà nghĩ lại thì chắc chắn là Dịch Thiên, quả nhiên không ngoài dự đoán. “Trẻ như vậy còn đi đâu?” Dịch Thiên ngồi ở mép giường hỏi. Lúc bản thân phát hiện chân mền vẫn còn gấp gọn gàng, còn tưởng nữ nhân này đã bỏ đi, bây giờ thấy nàng trở về, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

“Cùng Tiểu Vũ đi ngắm trăng.” Miểu Miểu nói.

“Mang bao quần áo trên lưng để ngắm trăng hả?” Dịch Thiên cảm thấy rất hoài nghi, quả nhiên là muốn chạy, tại sao lại trở về.

“Ha ha, mang theo đồ ăn vặt để ăn a, xin lỗi, xin lỗi, đã làm ảnh hưởng, ngủ thôi.” Miểu Miểu cảm thấy mà còn nói thêm gì nữa sẽ không tìm ra được có gì, tốt nhất là đi ngủ. Dứt lời, cởi giày, trèo lên giường, lòi chân mềm, động tác cực nhanh.

Trở tới trở lui không ngủ được, Miểu Miểu ngóc đầu, nhìn Dịch Thiên đang nhắm mắt hỏi: “Người lần trước trúng độc như thế nào?” Không thèm để ý người khác có ngủ hay chưa.

“Không biết.” Dịch Thiên cũng chưa ngủ, vốn là Miểu Miểu lẩn qua lẩn lại gây động làm hấn ngủ không được, “Người biết hả?”

“Ừ...” Miểu Miểu liền đem việc nhìn thấy lúc tối kể hết cho Dịch Thiên.

“Tại sao nói cho ta biết?” Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu hỏi, ánh mắt lơ đãng với những cảm xúc không giải thích được.

“Người là do ta dùng danh dự của mình cứu về, nếu người chết, không phải ta tổn thất lớn rồi sao, hơn nữa, người còn là phiếu ăn lâu dài của ta nữa.” Miểu Miểu nhìn Dịch Thiên như thẳng góc, đạo lý đơn giản vậy mà cũng không hiểu.

Phiếu ăn lâu dài, từ ngữ mới mẻ vô cùng. “Ta còn chưa nói hết,” Miểu Miểu lại nói “Dù sao ta cũng không có việc gì để làm, lại đang chán, tham gia trò này nào có chỗ hoạt động, sẽ giúp cho cơ thể và tinh thần phát triển khỏe mạnh.”

“Được.” Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu, mắt lấp lánh ý cười, nàng nói ra những từ rất kỳ quái, nhưng cũng có lý, hơn nữa từ miệng nàng nói ra, chỉ cảm thấy thú vị.

Dịch Thiên sau đó nói sơ qua cho Miểu Miểu tình huống trước mắt, “Ý của người là Liễm Diễm cũng quen biết cái gì mà Hồng Lăng kia hả?” Miểu Miểu có chút kinh ngạc, có một nữ nhân là gian tế là đủ rồi, còn thêm một gian tế nữa, có điều hai tên gian tế này mới đầu mặc dù là cùng theo một người nhưng lại không biết nhau.

“Đúng vậy, ta vẫn tưởng rằng chỉ có Liễm Diễm mới là tay trong, nhất cử nhất động của nàng ta đều giám sát, không nghĩ đến Doanh Tích cũng như vậy.” Dịch Thiên nhàn nhạt nói, giống như không lo lắng chút gì về việc Doanh Tích là tay trong.

“Mối quan hệ giữa các nàng với người là như thế nào?” Miểu Miểu hỏi, không có lý do không thể tùy tiện mang người về.

“Ta bây giờ không tiện nói cho người, sau này tự nhiên người sẽ biết.” Nghe câu trả lời này xong, Miểu Miểu lăm lăm trong miệng, chẳng lẽ giữa mình với hấn còn chưa đủ mật thiết, vậy mà còn không tin tưởng mình, thôi quên đi, đi ngủ. Không thèm nói nữa, Miểu Miểu lẩn ra giường quay về phía trong đi tìm Chu Công.

Dịch Thiên nhìn chăm chăm vào Miểu Miểu, vươn tay ra lòi kéo chăn mềm đắp cho nàng. Vụ Liệt điều tra lâu như vậy, một chút tin tức về nàng cũng tra không ra, nàng giống như từ trên trời rơi xuống. Chỉ có thể bắt đầu tra từ Tiêu công tử vậy, thuận tiện giúp nàng tìm người phụ nữ đó đó, chuyện tình hai mươi năm trước hấn cũng muốn biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nhàm chán

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, ngày nào cũng giống ngày nào, gió êm sóng lặng. Mỗi sáng Doanh Tích đều mang theo bữa sáng đến tìm Miểu Miểu, có điều lúc này mang cả ba phần, đáng tiếc là phần thứ ba này Dịch Thiên căn bản không đụng tới. Doanh Tích buổi sáng đến càng ngày càng sớm, sắc mặt Miểu Miểu càng ngày càng tối, lâu ngày chưa được ngủ nướng a. Cô ta cùng Liễm Diễm chưa có bất cứ hành động nào bất thường, chắc là Hồng Lăng kia chưa cung cấp tin tức đến cho các nàng. Mấy ngày này thật sự rất nhàm chán.

Sáng sớm hôm nay, Doanh Tích theo lệ thường lại đến chờ Miểu Miểu rời giường, mang tiếng là chờ nàng rời giường, trên thực tế vốn là thúc giục nàng rời giường, Miểu Miểu đầu bốc hỏa. Túm tên Dịch Thiên đang bước khỏi giường mắt chớp chớp nũng nịu: “Thiên à, ta mệt mỏi quá a, người bồng ta đi ăn bữa sáng đi.” Dịch Thiên sững sốt, sau khi nhìn Miểu Miểu dài gần một thế kỷ mới đưa tay bế lấy Miểu Miểu đi vào trong viện, để coi thử cô nhóc này định làm cái gì.

Dịch Thiên ôm Miểu Miểu đi đến đối diện Doanh Tích ngồi xuống. Doanh Tích nhìn hai người ôm ấp nhau, tay để dưới bàn đã nắm chặt cái khăn đến mức tê dại, trên mặt vẫn tươi cười nhìn Dịch Thiên nhỏ giọng nói: “Dịch ca ca, thân thể Miểu Miểu không thoải mái sao?” Miểu Miểu lập tức trả lời: “Không phải là không thoải mái, chỉ là tối hôm qua quá mệt mỏi nên ngủ không ngon, bây giờ có chút buồn ngủ.” Dứt lời, nhìn lướt qua Dịch Thiên, ngáp một cái thật to. Dịch Thiên quay lại nhìn nàng một cái, tay để bên dưới căng cứng, người ngoài nhìn vào lại thấy hai người cực kỳ mập mờ.

Doanh Tích cười cười nói: “Vậy Miểu Miểu cứ đi ngủ tiếp đi, ta cùng với Dịch ca ca ăn sáng cũng được.” Miểu Miểu liền tóm lấy thời cơ, nhanh chóng

trượt ra khỏi người Dịch Thiên, Dịch Thiên liền xoay tay, kéo Miếu Miếu trở về. Đứng lên, quay lưng về phía Doanh Tích nói: “Sau này buổi sáng không cần đến đây.” Sau đó bế Miếu Miếu đi thẳng về phòng. Phía sau Doanh Tích nhẹ nhàng đáp lại: “Vâng, Dịch ca ca.”

Trở lại trong phòng, Miếu Miếu liền giãy dụa, nhảy khỏi người Dịch Thiên, chạy đến bên cửa sổ, ngó thấy trong viện không còn bóng dáng của Doanh Tích nữa, tâm lý tự dưng cảm thấy sáng khoái a, từ nay về sau có thể ngủ nướng tiếp rồi. Xoay người lại đi đến cạnh Dịch Thiên, vỗ vỗ vai nói: “Người phối hợp rất tốt, cảm ơn, cảm ơn.” Không đợi Dịch Thiên trả lời, liền bước ra khỏi phòng ngâm nga một khúc hát “Người tốt cuộc có mấy người em gái tốt vậy, tại sao từng người một lại gả trong nước mắt...” Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Doanh Tích, nhưng chắc chắn đang khóc thầm. Đi tới cửa phòng bên cạnh gõ mạnh, “Tiểu Vũ, dậy đi, đi ăn sáng...” Ánh mắt Dịch Thiên gắt gao đuổi theo Miếu Miếu, phát ra những tia sáng khó hiểu.

Lôi Tiểu Vũ ra Thiên Uyển, Miếu Miếu mặt mày hớn hờ kể cho Tiểu Vũ nghe sự tích anh dũng vào buổi sáng, “Nếu tỷ không muốn nằng ta đến, bảo Dịch Thiên nói với nàng ấy một tiếng là được, bày trò như vậy không thấy trẻ con hả?” Tiểu Vũ sau khi nghe xong hỏi: “Nhóc thì biết cái gì, ở đây nhằm chán muốn chết, không bày trò ra làm, chắc ta móc meo lên mắt, ta vừa tranh thủ cho quyền ngủ của mình vừa khích cho cô ta ghen lên, nhất cử lưỡng tiện, để xem tiếp theo cô ta làm trò gì, như vậy chúng ta mới có chuyện để làm chứ.” Miếu Miếu cực kỳ đắc ý nói.

“Loại chuyện như thế này đừng có lôi ta vào...” Tiểu Vũ còn chưa nói hết, bị Miếu Miếu cắt ngang, “Nhanh, nhanh, ta vừa thấy Liễm Diễm đang cầm cái gì đi đến thư phòng của Dịch Thiên, chúng ta đi xem một chút đi.” Dứt lời, lôi lôi kéo kéo Tiểu Vũ chạy đi phía trước. Thật đáng xấu hổ, chẳng có một chút hình tượng nào cả, Tiểu Vũ trong lòng nghĩ thầm nhưng bước chân vẫn theo sát.

Cốc cốc, Miếu Miếu gõ xong thì đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Doanh Tích đã ở đó, mặt hơi đỏ sẫm, sau đó liền tươi cười chào hỏi: “Chào, tất cả mọi người đều ở đây a.” Vụ Liệt, Vụ Tiêm hướng Miếu Miếu thỉnh an xong đứng qua một bên, hai người nhìn nhau liếc mắt trao đổi một cái, phu nhân bình thường cũng không đến thư phòng, giờ mới hiếm hoi đến được một lần, vậy mà có hai người này ở đây, thật sự chọn đúng lúc a. Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu đang đứng ở cửa hỏi: “Có việc gì?”

“Không có việc gì, chỉ là đang chán nên đến xem thử có việc gì làm không.” Miếu Miếu tiến tới, vừa thấy trước mặt Dịch Thiên hai phần điểm tâm, hét lên: “Người thật sự cực kỳ hạnh phúc nha, còn có người làm điểm tâm cho người ăn.” Dứt lời, đưa mắt liếc Doanh Tích, Liễm Diễm một cái.

“Người muốn ăn thì nói, bảo phòng bếp đi làm, Vụ Liệt...” Dịch Thiên đang chuẩn bị phân phó Vụ Liệt, Miếu Miếu liền xua tay cắt đứt lời hắn, “Không cần đâu, ta muốn nếm thử tay nghề của Doanh Tích và Liễm Diễm, hai vị không ngại chứ.” Cười cười nhìn hai nàng nói, vẻ mặt đầy khẩn cầu.

Doanh Tích cùng Liễm Diễm có chút kinh ngạc khi nghe Miếu Miếu đề nghị, chỉ trong nháy mắt, hai người liền trở mặt cùng trả lời nhưng khác nhau, “Được mà, nếu Miếu Miếu cảm thấy ngon, lần sau ta làm nhiều một chút mang đến.” Đây là Liễm Diễm trả lời. Còn Doanh Tích lại nói: “Miếu Miếu muốn ăn thì cứ nói ta, lần sau ta làm cho người ăn là được.”

Chết thật, xem ra chuyện hồi sáng làm cho Doanh Tích ghi thù rồi. Miếu Miếu lập tức nhìn Dịch Thiên liếc mắt một cái, Dịch Thiên đưa một tay ra ôm lấy thắt lưng Miếu Miếu, kéo tới đặt nàng ngồi lên đùi nói: “Ăn đi.” Miếu Miếu không khách khí hướng về phía phần của Liễm Diễm mà tấn công, vừa ăn vừa nói: “Liễm Diễm, ăn ngon quá, người thật lợi hại.” Bên cạnh, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm tròn mắt nhìn, sau đó liếc nhau, trong mắt lóe lên đầy nghi vấn, cứ tưởng rằng bởi vì phu nhân cứu mạng chủ thượng nên chủ thượng mới bắt buộc đi trao cho phu nhân địa vị này, bây giờ xem ra không đơn giản như vậy, nếu như phu nhân có thể đi vào trong tim chủ thượng thì thật sự là quá tốt, chủ thượng cô đơn như vậy rất lâu rồi, bọn họ chỉ biết đứng nhìn mà không có cách nào khác thay đổi.

Tiêu diệt hơn phân nửa, Miếu Miếu mới nhớ ra còn có Tiểu Vũ, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vũ nói: “Tiểu Vũ, nhóc có muốn đến cùng ăn không?” Tiểu Vũ vẻ mặt khinh bỉ nói: “Tự mình ăn đi, coi chừng tỷ béo chết.” Miếu Miếu mặt đầy hắc tuyến, cái tên nhóc này thật sự không đáng yêu chút nào. Dịch Thiên nghe thấy, nhìn Miếu Miếu nói: “Ăn đi, người có béo cũng là phu nhân của ta” Khụ khụ khụ, Miếu Miếu bị một miếng đồ ăn mắc nghẹn ngay cổ, nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không xong. Dịch Thiên thật thích làm chuyện hù dọa người khác nha, làm cho bọn ta có chút sợ. Dịch Thiên một tay nhẹ nhàng vỗ lưng, một tay cầm lấy cốc trà Vụ Liệt đưa qua cho Miếu Miếu, cuối cùng cũng nuốt xuống được. Miếu Miếu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Dịch Thiên, trừng mắt liếc hắn một cái, người muốn hại chết ta hả. [L: oi Thiên ca oi, nếu là em chắc em phun cả cơm cả nước ra chứ không phải sặc như Miếu Miếu đâu =)]

Một bên Doanh Tích cùng Liễm Diễm đều là vẻ mặt tươi cười nhưng trong đầu đều đang có tính toán riêng. Doanh Tích sớm đã không chịu đựng nổi Miếu Miếu rồi, cái con ả này hôm nay hai lần làm trò trước mặt mình, cùng Dịch ca ca biểu diễn những trò thân mật, người giỏi lắm, thật sự là không muốn sống mà. Liễm Diễm lại nhìn Doanh Tích, trong đầu nghĩ, cái con tiện nhân này lại không nhìn được nữa rồi, có trò hay để coi. Hai người nhìn lướt qua nhau rồi hướng Dịch Thiên cáo từ, lui về phía sau đi ra ngoài.

Miếu Miếu thấy các nàng đi, cũng không còn hứng thú diễn trò, có điều điểm tâm cũng không đến nỗi tệ. “Người muốn làm trò gì?” Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu đang ngồi trong lòng hỏi.

“Không có gì, nhằm chán quá nên kiếm chuyện bày trò, xem thử một chút tâm địa ghen tuông của phụ nữ.” Miếu Miếu nhảy khỏi đùi Dịch Thiên, quay qua Tiểu Vũ gọi “Đi mau, hết trò để coi rồi, về chuẩn bị để chiến đấu nữa.” Nói xong liền hùng dũng hiên ngang đi ra khỏi thư phòng.

L: Bạn thích Liễm Diễm a, bạn ấy tính tình cũng ba trợn giống Miếu Miếu, thấy dân tình óanh nhau là khoái chí, coi như có chuyện vui để xem.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Học cưỡi ngựa

Trong thư phòng, Tiểu Vũ đi thẳng tới điểm tâm do Doanh Tích mang đến, cầm lên ngồi rồi đặt xuống, xoay người chuẩn bị rời đi. “Như thế nào?” Giọng nói bình thản của Dịch Thiên vọng tới, Tiểu Vũ phát tay: “Không có gì, chỉ là một chút xuân dư mà thôi.” Đang định mở cửa, cách một tiếng, Miếu Miếu đã xô cửa chạy vào, hét âm ỉ: “Tiểu Vũ, tại sao lại chậm chạp như vậy, ta nghĩ ra nên làm cái gì rồi, chúng ta đi học cưỡi ngựa đi.” Rồi túm lấy Tiểu Vũ lôi ra ngoài.

“Tỷ biết chuồng ngựa ở đâu hả?” Tiểu Vũ hỏi. “Hỏi nhầm, ta sớm đã xem xét kỹ lưỡng đường ngang ngõ tắt ở đây rồi, sau này nếu hai người chúng ta trốn thì cũng không lo tìm không được đường ra...” Khoan đã, Miếu Miếu ý thức được mình vừa lỡ lời liền quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu Vũ, cái tên nhóc này, chỉ biết làm hư chuyện của ta, Tiểu Vũ về mặt nửa cười nửa không nhìn nàng, ý bảo ngốc nghếch. Miếu Miếu lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Dịch Thiên, ánh mắt cực kỳ hồ hững lúc bình thường giờ đây lại đang bùng lên hai ngọn lửa nho nhỏ, liền vội vàng chữa cháy: “Ý của ta là sau này nếu lỡ Tiểu Vũ có chạy, ta cũng biết đường gần nhất để đuổi theo, ha ha, ha ha.” Cười khan vài tiếng, đánh chết người đi tên nhóc đáng ghét kia.

Dịch Thiên chớp mắt một cái đã tới ngay bên cạnh Miếu Miếu, bỗng Miếu Miếu lên tay đi thẳng hướng về phía Thiên Uyển, “Dịch Thiên, ngươi muốn làm gì, ta muốn đi học cưỡi ngựa.” Miếu Miếu một bên la lớn, một bên dùng sức đẩy tay Dịch Thiên ra, có điều càng giãy dụa thì Dịch Thiên ôm càng chặt. Tiểu Vũ vừa đi chậm chậm đằng sau vừa nói băng quơ: “Ngốc, đáng đời.” Miếu Miếu mặt mày đen thui, hung hăng trừng mắt với Tiểu Vũ.

Cách Thiên Uyển càng ngày càng gần, Miếu Miếu về mặt tươi cười hỏi: “Dịch Thiên, đi lộn hướng rồi, bãi cưỡi ngựa nằm ở hướng khác, Thiên Uyển không có gì hay để chơi hết, trở về làm chi a?” “Trở về để cho ngươi một lý do lưu lại.” Dịch Thiên thần nhiên nói, dứt lời, xốc lại Miếu Miếu, đi nhanh hơn về hướng Thiên Uyển. “A, bỏ cuộc, bỏ cuộc, ta không đi nữa, dù không có lý do, ta cũng không đi, ta không phải là phu nhân của ngươi sao, làm sao mà đi được, ha ha, ha ha.” Miếu Miếu vội vàng làm nũng với Dịch Thiên, nếu bảo Dịch Thiên giúp nàng tạo ra lý do, khẳng định không phải làm ra chuyện gì hay ho. Dịch Thiên liền buông Miếu Miếu, thanh thoi nói: “Thật không?” “Thật mà, ta cam đoan.” Miếu Miếu rất nghiêm túc gật đầu, lại lờ lờ kéo kéo cánh tay Dịch Thiên nói: “Dịch Thiên, ta muốn học cưỡi ngựa, sau này nếu cùng với ngươi đi ra ngoài, không cần ngồi xe ngựa làm chậm trễ thời gian của ngươi, có phải không?” Đợi một hồi lâu, Dịch Thiên mới nói: “Để ta dạy cho ngươi.”

“Được được, đi liền đi.” Miếu Miếu vội vàng kéo tay Dịch Thiên hướng chuồng ngựa đi, đi ngang qua Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Vũ một cái: “Tên nhóc chết tiệt, đi thôi.” Sau đó hếch mặt, ôm tay trái Dịch Thiên tung tăng đi thẳng. Tiểu Vũ lắc lắc đầu theo sau, Vụ Liệt, Vụ Tiêm cũng theo tới ngay tức khắc.

“Thế nào, ta đã nói là trong mắt Dịch ca ca của ngươi chỉ có nàng ta.” Liễm Diễm trốn ở một bên nhìn thấy một màn hay ho, quay qua nói với Doanh Tích đứng bên cạnh. “Hừ, à ta kiêu ngạo không được bao lâu đâu.” Doanh Tích tức giận nói. “Ngươi đã làm gì?” Liễm Diễm hỏi.

“Không có gì, chỉ là cho thêm một vài gia vị vào bữa sáng của ả thôi.” Doanh Tích thần nhiên nói. Liễm Diễm vừa nghe không biết nói gì, rõ ràng là chuyện gì cũng dám làm, xem ra đây chính là tâm địa ghen ghét người khác.

Tới chuồng ngựa, Miếu Miếu thốt lên: “Oaaaaa, thật nhiều ngựa a.” Chỉ mới mò đến thăm dò tình hình bên ngoài, chưa vào trong chuồng ngựa bao giờ, vào rồi mới biết được đó là một thế giới như thế nào. Riêng chỗ nuôi nhốt đã không biết bao nhiêu là ngựa, Miếu Miếu chỉ muốn tìm một con vừa mắt. Chọn trái chọn phải, đột nhiên đập vào trước mắt, một con ngựa con màu nâu đỏ đang đứng ngủ, lỗ tai thật to, lông mi thật dài, tỏa sáng lấp lánh, thật xinh đẹp a. Miếu Miếu chạy vội tới trước cửa chuồng của nó, hô to: “Đẹp trai quá a, ta muốn con này.”

Đẹp trai, lại thêm một từ lạ, Dịch Thiên nhìn lướt qua con ngựa nói: “Đây là thiên lý mã, con ngựa này còn nhỏ, dễ thuần phục, rất thích hợp với ngươi.” Vụ Liệt cũng ở một bên nói thêm vào: “Phu nhân thật biết nhìn, liếc mắt một cái là nhìn trúng thiên lý mã.”

“Thiên lý mã, vậy ta không muốn nó nữa, phụ thân của hần đâu?” Miếu Miếu quay qua Vụ Liệt hỏi.

“Phu nhân, ý người hỏi phụ thân của ai?” Vụ Liệt có chút không hiểu.

“Là cha của con ngựa này a.” Miếu Miếu hỏi

“Tỷ tìm cha của nó để làm gì?” Tiểu Vũ đứng một bên xen vào nói.

“Các ngươi không phải nói nó là thiên lý mã sao, vậy cha nó sẽ là vạn lý mã, ông nội của nó chắc chắn là vạn vạn lý mã, có điều ông nội thì quá già, cho nên ta đương nhiên muốn tìm cha nó.” Miếu Miếu giải thích. Hoàn toàn làm cho mọi người mặt mày đen thui, cái này thì liên quan gì nhau chứ.

“Khụ khụ, phu nhân à, cha nó cũng chỉ là thiên lý mã thôi.” Vụ Liệt bối rối trả lời.

“Hả, không phải vạn lý mã hả, nhưng ta cũng muốn cha của nó, con ngựa con này cho Tiểu Vũ đi, nhóc con xấu xa đứng với ngựa con quá hợp.” Miếu Miếu đề nghị.

“Ta không phải nhóc con xấu xa.” Tiểu Vũ đứng một bên phản đối.

Miếu Miếu cũng không thêm đề ý đến, hỏi: “Cha nó đâu?”

“Dạ, cái này...” Vụ Liệt còn chưa nói hết, Dịch Thiên đưa tay lên ngăn Vụ Liệt nói tiếp, mắt mang ý cười, quay qua nói với Miếu Miếu: “Ngươi thích cha nó thì cứ quyết định vậy đi.”

“Dịch Thiên ngươì thật tốt quá, đi nào, nhìn cha nó một chút.” Miếu Miếu túm tay Dịch Thiên lôi đi.

“Chắc chắc chắc, cha đúng là cha, thật là đẹp trai chết ngườì, thích quá đi mất.” Miếu Miếu vừa nhìn thấy cha của ngựa con liền lao tới, thật sự là rất đẹp trai. Tiểu Vũ đứng chờ một bên mặt tối sầm, thật là thô lỗ, chẳng có hình tượng.

“Được rồi, Vụ Liệt vừa rồi ngươì muốn nói cái gì?” Miếu Miếu nhớ ra Vụ Liệt vừa bị Dịch Thiên ngắt lời.

“Phu nhân, thuộc hạ định nói con ngựa này kỳ thật vốn là của chủ thượng.” Vụ Liệt trả lời.

“Thật vậy hả, thật là tốt quá, của Dịch Thiên thì là của ta, cứ tưởng của ngườì khác mà ta muốn có thì thật là phiền toái, xem ra mắt nhìn của chúng ta rất giống nhau đó.” Liền ném cho Dịch Thiên một ánh mắt nịnh nọt.

Dịch Thiên cười nhẹ, ôm lấy thắt lưng Miếu Miếu nói: “Ngươi thích là tốt rồi.” Miếu Miếu liền nhón lên nói nhỏ vào tai Dịch Thiên: “Ta càng thích ngườì cười.” Dịch Thiên cười càng rạng rỡ. Ha ha, trên Dịch Thiên cũng thật là thú vị mà, Miếu Miếu nhìn nụ cười rạng rỡ của Dịch Thiên nghĩ thầm.

“Được rồi, nó có tên chưa?” Miếu Miếu hỏi.

“Ngươi muốn lấy tên gì?” Dịch Thiên nhìn nàng.

“Phạn Phạn*” Miếu Miếu rất là nghiêm túc trả lời: “Bất cứ lúc nào cũng không lo bị đối.”

*Phạn: Com => Phạn Phạn là Com Com nên mọi ng` mới cười lẫn cười bò như thế

“Phụt” Tiểu Vũ không nhịn được liền bật cười, một con tuấn mã như vậy cư nhiên bị gọi là Phạn Phạn, ha ha, thật biết đùa, vừa cười vừa không quên khen ngợi Miếu Miếu “Tỷ thật sự là thiên tài.”

Miếu Miếu nhìn nhìn mọi ngườì, vì ngại Dịch Thiên ở đây, những ngườì khác đều nín cười, mặt mày vắn vẹo, lại nhìn lại Dịch Thiên, trong mắt cũng toàn ý cười, không thể không hỏi “Nghe không hay hả?”

Dịch Thiên khẽ cười nói: “Ngươi thích là được rồi.” Dứt lời đưa tay ôm Miếu Miếu đi ra khỏi chuồng ngựa. phía sau truyền đến một trận cười to, Miếu Miếu nhất thời mặt tối sầm, thật sự là không chừa cho nàng tí mặt mũi nào mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trúng độc

Dịch Thiên ôm Miếu Miếu đi ra bãi cưỡi ngựa, không lâu sau thì Vụ Liệt dẫn Phạn Phạn ra. “Phạn Phạn” Miếu Miếu nhìn thấy Phạn Phạn tới liền chạy đến ôm lấy đầu Phạn Phạn. Phạn Phạn không nê mặt mũi, hất Miếu Miếu té ngựa ra đất. Miếu Miếu đứng lên phui phui bụi trên ngườì, lại nhào vào Phạn Phạn ôm tiếp, Phạn Phạn lại hất đầu, Miếu Miếu lại lập tức ôm mặt đất. Cảnh đó cứ quay tới quay lui mấy lần, Miếu Miếu cuối cùng cũng phải bỏ ý định ôm Phạn Phạn, đi đến cạnh Dịch Thiên, đưa ra khuôn mặt nhỏ bé đáng thương mếu mếu mách Dịch Thiên: “Phạn Phạn ăn hiếp ta.” Xung quanh truyền đến những tiếng cười cô nín.

Dịch Thiên đáy mắt đầy ý cười nói: “Phạn Phạn chỉ nghe lời ta, ngươì nên tiếp xúc với nó nhiều hơn.” Dứt lời nắm tay Miếu Miếu đi đến bên cạnh Phạn Phạn đưa tay Miếu Miếu lên nhẹ nhàng vuốt ve đầu Phạn Phạn, Phạn Phạn rất là thoải mái nhận lấy vuốt ve của hai ngườì. Miếu Miếu khinh bỉ nghĩ thầm rồi nói: “Đúng là đồ ngựa dựa hơi chủ, ta ...” Còn chưa nói hết câu, Miếu Miếu đột nhiên ngồì sụp xuống rồi ngã ra, “Bụng ta ... Đau quá ...” Trên trán mồ hôi lạnh túa ra, sắc mặt trắng bệch. Dịch Thiên biến sắc, ôm lấy Miếu Miếu, hướng về phía Tiểu Vũ đang theo Vụ Liệt học cưỡi ngựa ở đằng xa hét lớn một tiếng “Tiểu Vũ, mau tới đây.”

Vụ Liệt vừa nghe liền nhắc Tiểu Vũ phi thân bay tới, Tiểu Vũ vừa nhìn thấy Miếu Miếu nằm trong lòng Dịch Thiên liền trầm giọng nói: “Không tốt rồi, mau quay về.” Lập tức, vài ngườì nhanh chóng phi thân về phía Thiên Uyên.

Miếu Miếu nằm trên giường lúc này mặt mày đã xanh mét, hô hấp dồn dập, thân thể không ngừng co giật. “Nhanh lên, giữ chặt nàng, nàng không hít thở được rồi.” Tiểu Vũ hô to, tay không ngừng châm kim vào đỉnh đầu Miếu Miếu, từ từ Miếu Miếu cũng ổn định lại, hô hấp chậm chậm thông suốt, sắc mặt không còn xanh mét như trước nữa, cổ điều đã hôn mê. Tiểu Vũ đưa tay quẹt một mồ hôi, nhỏ giọng nói: “Thiếu chút nữa không kịp.” Bên cạnh Dịch Thiên vuốt trán Miếu Miếu trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trúng độc, một loại độc tên là Trất Mệnh, vốn là loại độc tính chậm, bình thường không phát tác cũng không lộ ra dấu hiệu gì lạ, nhưng đến khi phát độc, nếu như trong vòng một canh giờ không giải độc, sẽ bị hít thở không thông mà chết, có thuốc giải rồi cũng chưa chắc đã sống được, vì khi rơi vào trạng thái không thể hít thở được thì cũng hiếm ngườì nuốt được thuốc giải, kẻ hạ độc chắc chắn chỉ muốn tỷ ấy chết.” Tiểu Vũ vừa giải thích, vừa đưa ra bình thuốc cho Dịch Thiên, “Cái này chính là thuốc giải, ta đã giúp tỷ ấy giảm bớt triệu chứng, nếu không tỷ sẽ không nuốt được, mỗi ngày uống ba lần, liên tục trong bảy ngày, độc tố trong cơ thể sẽ tự nhiên được thanh trừ. Có điều trong bảy ngày phải cẩn thận không được tái trúng độc, nếu không thân

tiền cũng không cứu được.” Tiểu Vũ nói xong, tự mình nhớ lại cũng cảm thấy sợ, mặc dù bản thân là truyền nhân của Dược Vương nhưng cái quan trọng chính là thời gian, độc được này chính là chạy đua với thời gian để giải độc, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ không cứu sống được.

Dịch Thiên nhận lấy thuốc, gật đầu với Tiểu Vũ rồi phân phó Vụ Liệt: “Truyền lệnh xuống, bất luận là kẻ nào cũng không được đến gần Thiên Uyển, phong tỏa tin tức trong này, nếu có người hỏi tình trạng của Miểu Miểu thì về bẩm báo cho ta, đem hai nha hoàn của Thiên Uyển nhốt vào thủy lao, không cho gặp bất luận kẻ nào, Vụ Liệt, ngươi đi điều tra nguồn gốc của độc được, quật ba thước đất lên cũng phải tìm cho ra, Vụ Tiêm ngươi lưu lại.”

“Vâng, chủ thượng.” Vụ Liệt nhận lệnh đi ra cửa phòng, Tiểu Vũ cùng Vụ Tiêm cũng lần lượt đi ra ngoài, để lại Dịch Thiên một mình cùng Miểu Miểu. Nhìn Miểu Miểu vẫn như cũ, mặt hơi tái đi, Dịch Thiên trong tâm đột nhiên có một cảm giác khác lạ, lúc chứng kiến nàng trúng độc, nội tâm cực kì rối loạn không thể dùng ngôn ngữ để tả xiết, lúc nàng hạnh phúc cũng cảm thấy hạnh phúc, nghe thấy nàng nói muốn rời khỏi, bản thân không hiểu vì sao lại cảm thấy tức giận, nhìn thấy nàng nũng nịu với mình, bản thân bất giác lại mềm lòng, chẳng lẽ đây chính là ‘tình yêu’ mà mẫu thân nói.

Lúc màn đêm buông xuống, Miểu Miểu cuối cùng cũng tỉnh lại, cố gắng ngẩng đầu lên thì cảm thấy toàn thân vô lực, Dịch Thiên nâng Miểu Miểu dậy, để nàng tựa vào trong lòng mình. “Ta bị làm sao vậy?” Miểu Miểu thoáng ngẩng đầu hỏi, trong giọng nói không còn sự tỉnh ngịch, chỉ khàn khàn và yếu ớt: “Đã không có việc gì rồi.” Dịch Thiên nhẹ nhàng ôm lấy Miểu Miểu nói: “Qua vài ngày nữa sẽ khỏe thôi.” Trong giọng nói chứa đầy dịu dàng. “Ừ, bụng ta còn hơi đau, ta muốn ngủ tiếp.” Miểu Miểu nhỏ giọng nói. “Được rồi, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, ta sẽ ở đây.” Dịch Thiên nhẹ nhàng buông Miểu Miểu, còn mình nằm xuống bên cạnh, vươn tay ra ôm lấy Miểu Miểu.

Sang ngày hôm sau, từ miệng Tiểu Vũ biết được toàn bộ sự việc, Miểu Miểu bị dọa cho cả người đổ mồ hôi lạnh, Tiểu Vũ vẻ mặt khinh khỉnh nhìn nàng nói: “Bây giờ thì có việc làm rồi đó, thiếu chút nữa đem mạng mình ra chơi cho bằng hết.” “Ha ha, ha ha...” Miểu Miểu chỉ có thể cười khan, Tiểu Vũ nói nàng mấy ngày này thân thể sẽ không có sức lực, cho nên nàng bị Dịch Thiên bắt nằm im trên giường. Nhảm chán muốn chết, chỉ có thể mất to trừng mắt nhỏ với Tiểu Vũ.

“Phu nhân, ăn cơm thôi.” Vụ Tiêm bung thức ăn đi vào phòng, “Thơm quá a, bụng ta trống rỗng rồi, Vụ Tiêm, cái này là người làm hả?” Chỉ vào thức ăn Miểu Miểu hỏi. “Đúng vậy, phu nhân.” Vụ Tiêm vừa bày thức ăn vừa nói. “Thật là lợi hại, có thể lập gia đình rồi, Vụ Tiêm, được rồi, người có thích ai không?” Miểu Miểu kẻ sát vào Vụ Tiêm hỏi.

“Phu nhân, người sao lại hỏi cái này a.” Vụ Tiêm có chút bối rối, mặt hơi ửng hồng.

“Mặt đỏ rồi, chắc chắn là có, nói cho ta nghe một chút đi, chúng ta đều là con gái với nhau, ta bảo Dịch Thiên làm chủ cho người.” Miểu Miểu lôi kéo Vụ Tiêm ngồi xuống, trước kia còn tưởng cô ta là tình nhân bí mật của Dịch Thiên, sau mới phát hiện không phải. “Phu nhân...” Mặt Vụ Tiêm đã đỏ bừng lên rồi.

“Ta nói, bản lĩnh gây chuyện của tỷ thật sự mạnh mẽ a, lại còn muốn làm hồng nương [bà mai] nữa hả?” Tiểu Vũ đứng bên cạnh cười nhạo nói.

“Tiểu hài tử xấu xa, biết cái gì, đi ra ngoài đi ra ngoài, con gái chúng ta muốn tâm sự thầm kín, chờ nhóc trưởng thành, ta cũng sẽ giúp nhóc tìm một mối.” Miểu Miểu hai tay đẩy, ném luôn Tiểu Vũ ra ngoài, phúi phúi tay đang định đi vào thì thấy Dịch Thiên, “Tại sao lại xuống giường rồi?” Dịch Thiên trầm giọng nói, đưa tay bỗng lấy Miểu Miểu. “Ta đi ăn cơm” Miểu Miểu lập tức giải thích.

“Ăn trên giường.” Nói xong liền đem Miểu Miểu đặt lên giường, sau đó nhận lấy thức ăn Vụ Tiêm đưa qua, duỗi tay đỡ Miểu Miểu dậy. “Dịch Thiên, tay ta không có bị thương.” Miểu Miểu để cho chắc chắn, đưa tay lên lắc lắc. “Ta biết” Dịch Thiên nói xong dứt cho Miểu Miểu một miếng. “Vay người...” Miểu Miểu còn chưa nói hết đã được nhồi một miếng thức ăn. “Nàng không có sức.” Dịch Thiên thân nhiên nói. Miểu Miểu không biết nói gì, khỏe miệng hơi giật giật, hay cho cái lý do, tay không có sức, cũng không đến nỗi không thể ăn cơm, có điều có người hầu hạ, sao lại không nhận a.

“Được rồi, Dịch Thiên, thuộc hạ của người có quyền tự do hôn nhân không?” Miểu Miểu vừa nhai thức ăn vừa lúng búng hỏi.

“Quyền tự do hôn nhân?” Dịch Thiên hoàn toàn không hiểu.

“Nghĩa là muốn thành thân với ai thì thành thân, người không cấm cản.” Miểu Miểu giải thích.

“Ừ, phương diện này thì không hạn chế gì cả, nàng muốn làm cái gì?” Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu hỏi.

“Không có gì, người đừng có nhìn ta như vậy, ta không có ý định làm chuyện gì xấu, chỉ định đảm đương việc làm hồng nương, giúp người khác mai mối.” Miểu Miểu vội vàng giải thích, ánh mắt kia nhìn nàng giống như là đang soi can phạm chuẩn bị làm bậy vậy.

“Mai mối?” Dịch Thiên hỏi.

“Đúng vậy, giúp Vụ Tiêm tìm một nam nhân tốt.” Miểu Miểu đem suy nghĩ của mình nói ra, dù sao Vụ Tiêm cũng đã đi ra ngoài không nghe thấy, sẽ không ngưng ngừng.

“Nàng ta đồng ý là được.” Dịch Thiên lắc lắc đầu, nữ nhân này lúc nào cũng phải tìm chuyện để làm mới chịu được, nhưng sao hết lần này đến lần khác bản thân không muốn phản đối.

L: Trong chap này bạn Dịch Thiên đã nhận ra tình cảm với Miểu Miểu, hiểu cảm giác sợ mất mát là như thế nào nên đối xưng hô từ “người” sang “nàng” giống như sự thay đổi vị trí của Miểu Miểu trong lòng Dịch Thiên vậy.

Chương 18: Chân tướng

Ba ngày trời qua, Miếu Miếu nằm trên giường đến mốc meo cả lên, vừa nhìn thấy Dịch Thiên vào cửa, Miếu Miếu liền đứng dậy đóng cửa nung nịu nín kéo Dịch Thiên, gần đây phát hiện chiêu làm nũng này hình như hữu dụng. “Dịch Thiên, Dịch Thiên, ta buồn bức sắp chết đến nơi rồi, người dẫn ta đi ra ngoài một chút được không?” Miếu Miếu đứng trên giường, lao cả người về phía Dịch Thiên, chắc chắn hẳn sẽ đỡ được mình. Dịch Thiên nhanh chóng đón được cả người Miếu Miếu, ôm nàng đi đến bên giường, “Đã trễ thế này, còn muốn đi đâu, vẫn chưa tìm ra kẻ hạ độc, ngốc, ở chỗ này an toàn hơn.”

“Có người ở đây đã rất an toàn rồi, lên nóc nhà ngắm trăng đi, không ra khỏi Thiên Uyển, cũng không rời khỏi phòng này, rất an toàn mà.” Miếu Miếu đề nghị. “Vẫn muốn đi ra ngoài à?” Dịch Thiên hỏi. “Ừ” gật mạnh một cái, người thử ba ngày không xuống giường thử xem, đảm bảo uất chết người.

Ôm Miếu Miếu đi ra cửa phòng, nhún người nhảy lên nóc nhà. Tựa vào trong lòng Dịch Thiên, Miếu Miếu hít một hơi thật sâu, thốt lên: “Phong cảnh ở trên này thật tuyệt đẹp a, thì ra ánh trăng cũng có thể đẹp đến vô ngần như vậy.” Thật sự là bức bối đến hồng cả người.

Đột nhiên, Dịch Thiên cả người cứng lại ôm chặt Miếu Miếu, trầm giọng gọi: “Vụ Liệt” không biết ở đâu Vụ Liệt xuất hiện, nhanh chóng hướng về phía sân sau nhảy xuống. Dịch Thiên đứng dậy ôm Miếu Miếu nhảy xuống khỏi nóc nhà đi vào phòng. “Có chuyện gì vậy?” Miếu Miếu hơi bối rối, thân thể không được khỏe nên cũng ngừng hoạt động luôn rồi sao. “Có người, Vụ Liệt đuổi theo rồi.” Dịch Thiên giải thích. Tại sao đi ngắm trăng mà cũng bị phá đám, thật là bức bối, chờ nàng thân thể khỏe lại, thấy một người là đập chết một người. Còn bây giờ bị Dịch Thiên ôm lấy đặt lên giường, nằm ở trong lòng Dịch Thiên chờ Vụ Liệt trở về, gần đây cảm thấy bản thân có phần dựa dẫm vào vòm ngực này, ngã bệnh thật sự làm cho con người ta trở nên yếu đuối a.

Đợi đến lúc hai mắt riu lại thì Vụ Liệt rốt cuộc cũng trở về. “Như thế nào, như thế nào?” Không đợi Dịch Thiên lên tiếng hỏi, Miếu Miếu không thể chờ được đã vội vàng mở miệng trước. “Chính là nha hoàn của Doanh Tích tiểu thư, Tiểu Lan, thuộc hạ đi theo cô ta cho đến khi cô ta vào trong cửa phòng. Sau đó thuộc hạ nằm trên nóc nhà nhìn thấy Liễm Diễm tiểu thư cũng ở trong đó.” Vụ Liệt hồi báo: “Các nàng nói gì?” Lúc này Dịch Thiên đã mở miệng, nếu không phải vì nhìn thấy Miếu Miếu xuất hiện rồi gây ra tiếng động, hẳn cũng không chú ý đến sân sau có người, giấu mình kỹ thật. Vụ Liệt đem những gì nghe được kể lại chi tiết.

Tiểu Lan ở sân sau của Thiên Uyển chờ đã ba ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Dịch Thiên bồng Miếu Miếu đi ra, còn sống. Tiểu thư bảo nàng ở bên cạnh nghe ngóng tin tức, xem thử Miếu Miếu còn sống hay đã chết, bây giờ thấy được, Tiểu Lan vội phi thân trở về, quên cảnh giác sau lưng có bóng đen bám theo. Chạy một hơi về phòng, lập tức báo cáo với tiểu thư: “Tiểu thư, còn sống.” “Cái gì?” Doanh Tích mặt biến sắc, mấy ngày nay canh phòng nghiêm ngặt như vậy, thật sự không dò xét được bất cứ tin tức gì. “Người có thấy rõ ràng không?” Doanh Tích hỏi một cách u ám. “Chính xác thừa tiểu thư, nô tì nhìn thấy chủ thượng bồng ả nhảy lên nóc nhà, ả còn nói vài ba câu.” Tiểu Lan hồi đáp.

“Xem ra người hạ độc không đủ mạnh rồi, sớm muộn gì thì hoài nghi cũng đổ lên người người thôi.” Liễm Diễm đứng một bên có một chút hả hê.

“Hoài nghi, hừ, ta đưa ả ăn cái gì thì ta cũng ăn cái đó, trừ phi ở chỗ ta tìm ra chứng cứ, còn không thì với bản lĩnh của bọn chúng cũng không xác định được là ta, huống chi những thứ kia ngay từ đầu đã không có.” Doanh Tích tức giận nói.

“Vậy ta nhân tiện chúc người có thể tránh được kiếp nạn này.” Liễm Diễm nói xong đi ra cửa.

“Người nếu dám tiết lộ, kẻ kế tiếp chính là người.” Doanh Tích ở sau lưng buông lời uy hiếp.

“Yên tâm, chúng ta trước mắt đang ở cùng trên một chiếc thuyền, người lo chiếu cố cho mình trước đi.” Liễm Diễm vừa cười vừa nói rồi bước ra khỏi cửa phòng.

Doanh Tích mặt mày nhăn nhó đứng trong phòng, hất tay một cái, ly tách trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất.

Nghe Vụ Liệt kể xong, Miếu Miếu trầm ngâm nói: “Quả nhiên là cô ta, chỉ không nghĩ là hành động nhanh như vậy.” Đột nhiên cảm thấy là do chính mình gây chuyện.

Cảm thấy mình có chút quá đáng, cô ta yêu một nam nhân nhưng không được đáp lại, đã là đau khổ của bản thân rồi, chính mình lại vì nhảm chán ở bên cạnh chọc ngoáy vào nỗi đau của cô ta, nếu như đặt bản thân mình là nàng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Trườn ra khỏi vòng tay của Dịch Thiên, Miếu Miếu quay mặt vào trong nằm xuống.

Vụ Liệt không biết rời đi từ lúc nào, Dịch Thiên nằm ở ngoài, vòng tay ôm Miếu Miếu hỏi: “Làm sao vậy?” Miếu Miếu quay lại nhìn Dịch Thiên nói: “Nếu như không phải do ta hành động hơi quá đáng, có lẽ cô ta sẽ không làm như vậy, người định xử trí có ta như thế nào?” Dịch Thiên nhẹ nhàng vuốt tóc Miếu Miếu nói: “Không can hệ tới nàng, ả vốn là gian tế do kẻ khác sắp đặt bên người ta, lúc nào với bất cứ ai cũng có thể xuống tay, ta cũng là do ả hạ độc, đây là bản tính của ả, không liên can tới kẻ khác.” Miếu Miếu kinh ngạc nhìn Dịch Thiên cả nửa ngày nói “Đừng ha, tại sao ta quên mất, cô ta là một gian tế, người không phạm ta thì ta không phạm người, nếu người phạm ta thì phải trả lại gấp trăm lần. Ta định trả đũa cô ta, người có phản đối không?” Vừa nói tay vừa ôm lấy thắt lưng Dịch Thiên.

Dịch Thiên mỉm cười nói: “Không phản đối, nhưng đừng giết chết là được, còn cần ả để tra ra đầu đảng.”

“Được rồi, biết mà, người cười thật sự là đẹp trai mê người.” Miệng nói tay đưa lên miết miết khoe miệng đang mỉm cười của Dịch Thiên, “Dịch Thiên, ta có thể xem gương mặt của người một chút được không?” Miểu Miểu dùng giọng năn nỉ.

“Nàng muốn nhìn?” Dịch Thiên hỏi lại, có chút né tránh.

“Ừ” Miểu Miểu nhìn hấn đầy hy vọng.

“Vây xem đi” Dịch Thiên dừng lại một chút rồi nói nhanh, sớm muộn gì cũng thấy, tránh được lúc này không tránh được cả đời.

Miểu Miểu chậm rãi tháo mặt nạ của hấn xuống, mặc dù đã sớm nghĩ hấn là một tên tuấn mỹ, nhưng phải nói là khi cái gương mặt đẹp rực rỡ đến chói cả mắt này hiện ra đã làm cho Miểu Miểu thần cả người, ông trời ơi, sao lại hoàn mỹ thế này a, đường nét khuôn mặt như điêu như khắc rõ ràng và sáng sủa, đôi mắt phượng giờ phút này đang lạng lẽ nhìn Miểu Miểu, trong đó lấp lánh ánh nền, đôi mắt đẹp luôn tràn đầy ánh sáng và màu sắc, giờ đây lại mang theo một chút căng thẳng.

“Ông trời ơi, ta không muốn sống nữa.” Miểu Miểu quay lại lấy chăn mền trùm lên đầu mình, ở bên trong nức nở đòi sống đòi chết, “Sao vậy, Sao vậy?” Dịch Thiên vội vàng ôm Miểu Miểu hỏi. Miểu Miểu thò đầu ra, cực kỳ nghiêm túc nói: “Nếu người nhìn thấy một nam nhân so với một nữ nhân như ta vạn lần xinh đẹp hơn, lại còn muốn sống sao, người biết không, ta ở đây đi đâu cũng gặp mỹ nữ xinh đẹp, sự tự tin đã bị dả kích cực kì nghiêm trọng rồi, aaaaa ...” Nói xong lại chui đầu vào chăn nức nở.

“Nàng thấy ta tuấn mỹ hả? Chẳng lẽ nàng không phát hiện ra trên mặt ta có ba vết sẹo sao?” Dịch Thiên bất an hỏi Miểu Miểu.

“Nhìn thấy rồi, không phải trên trán phía bên trái sao, nhỏ như vậy, vết sẹo lại không sâu, hơn nữa một bên tóc đã che khuất rồi, căn bản là không ảnh hưởng đến người.” Miểu Miểu tức giận chui ra khỏi chăn nói. Lại nhìn thấy ánh mắt Dịch Thiên nhìn nàng e dè, Miểu Miểu tựa hồ nhận ra điều gì, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo của Dịch Thiên hỏi: “Chẳng lẽ là do vết sẹo này, người mới mang mặt nạ che đi?”

Một kẻ kiêu ngạo như hấn hấn là không chịu nổi một chút khuyết điểm như thế.

Dịch Thiên không trả lời, chỉ càng ôm chặt Miểu Miểu, “Sau này không mang nữa được không, ba vết sẹo ấy căn bản không phải là vấn đề gì to lớn, ngày mai tìm Tiểu Vũ đến xem, ngay cả khi không làm tiêu sẹo được, cũng không có gì đáng tiếc nuôi, theo ý ta thì có thêm ba vết sẹo này càng tăng thêm khí chất nam nhi.” Miểu Miểu an ủi, cứ tưởng rằng hấn mang mặt nạ để làm cho người ta cảm thấy thần bí, không nghĩ tới là do quan trọng hóa ba vết sẹo nhỏ này lên.

“Thật không?” Dịch Thiên có chút không tự tin hỏi lại.

“Đương nhiên, lời nói của ta chính là chân lý.” Nói xong lại vỗ vỗ lưng Dịch Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Xem ta ra tay đây

Ngày hôm sau, gọi Tiểu Vũ sang, tiện thể kể chuyện đọc được bị hạ như thế nào, thế là bị Tiểu Vũ cười nhạo cho một trận: “Nhân cư vì bất thiện nên gây họa, đáng đời.” Nhìn gương mặt không mang mặt nạ của Dịch Thiên, Tiểu Vũ vuốt cằm chậm rãi nói: “Có điều mắt nhìn nam nhân của tỷ so với mắt tìm họa thì tốt hơn nhiều.” Lập tức làm cho Miểu Miểu tối sầm mặt mũi, tuy nhiên đang cần nhờ vả Tiểu Vũ nên đưa ra vẻ mặt tươi cười hỏi: “Vết sẹo thế nào?”

“Thời gian đã qua lâu, không có cách nào xóa hết được, tuy nhiên có thể làm mờ đi, sẽ không nhìn ra được.” Sờ sờ vết sẹo của Dịch Thiên, Tiểu Vũ nói, vẫn không thể nào nghĩ ra được, một đại nam nhân chỉ chỉ chỉ có ba vết sẹo nhỏ thì đáng gì, thật là.

Miểu Miểu vừa nghe, liền mỉm cười nói với Dịch Thiên: “Ta đã nói là không có việc gì mà.” Dịch Thiên nhìn nàng nghi ngờ, nàng nói là không có việc gì khi nào. Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm vừa bước vào cửa nhìn thấy Dịch Thiên, liền lạng người, ánh mắt đầy kích động, đã bao lâu rồi không thấy chủ thượng tháo mặt nạ xuống, lại nhìn Miểu Miểu với ánh mắt cảm kích, còn Miểu Miểu thì ngệt mặt ra không hiểu vì sao lại bị nhìn như vậy.

Chớp mắt một cái đã qua bảy ngày, Miểu Miểu chính thức được bước ra khỏi cửa phòng, cũng như ra khỏi Thiên Uyển. Nghe Vụ Tiêm nói mấy ngày nay Dịch Thiên triệu hồi các chương quân của các chi nhánh về, bởi vì lâu nay Dịch Thiên luôn đeo mặt nạ, rất ít người thấy qua diện mạo thật của hấn, lần này mục đích chủ yếu là muốn mọi người nhận diện hấn, đều là do cái mặt nạ gây họa a. Vụ Thiên Các đúng là đệ nhất ồn ào, Dịch Thiên dùng mặt thật gặp người, khó tránh khỏi xôn xao. Nói không ngoa, vừa ra khỏi cửa, liền nghe mọi người đang xì xầm bàn tán, không cảm thán thì là khen ngợi, một loạt mỹ từ dùng để ca ngợi, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, liền vội vã thi lễ rồi giải tán chạy hết. Sức hấp dẫn của Dịch Thiên quả thực là lớn a.

Cùng Tiểu Vũ thông thả đi thẳng một đường đến thư phòng của Dịch Thiên, từ xa xa đã thấy Doanh Tích đứng ở cửa thư phòng đang cùng người giữ cửa nói cái gì đó, nhìn thấy Miểu Miểu tới, liền vội vàng ông ẹo lướt đến bên cạnh quan tâm nói: “Miểu Miểu, người không sao chứ, ta nghe nói người

hôm đó ở bãi cười ngựa đột nhiên bị đau bụng, sau đó Thiên Uyển lại được giới thiệu, ta không có cách nào đi vào thăm người, người có khỏe không.” Dứt lời liền ngo từ trên xuống dưới đánh giá Miếu Miếu. Miếu Miếu mỉm cười một cái nói: “Không có việc gì, chỉ là đau dạ dày thôi, Dịch Thiên quan trọng hóa vấn đề thôi.” “Không có việc gì là tốt rồi.” Doanh Tích tỏ vẻ thờ phào nhẹ nhõm nói.

“Người cũng tìm Dịch Thiên hả?” Miếu Miếu đổi đề tài. “Ừ, đúng vậy, nhưng nghe nói đang bận rộn, không gặp bất luận là kẻ nào, hay chúng ta qua bên kia đi dạo một chút đi.” Doanh Tích đem tin tức mới nhận được chuyển lời cho Miếu Miếu, sau đó đề nghị. Miếu Miếu đang định từ chối thì một người canh cửa đi đến nói với Miếu Miếu: “Phu nhân, chủ thượng mời người vào.” Tới thật sự là đúng lúc, Miếu Miếu giả vờ ngưng ngừng nói với Doanh Tích: “Doanh Tích, hẹn người lần sau đi dạo vậy, Dịch Thiên lại gọi ta rồi, ta đi vào trước.” Dứt lời cũng không thêm đề ý phản ứng của Doanh Tích, kéo Tiểu Vũ đi vào thư phòng.

Mới vừa vào đến cửa, Miếu Miếu xoay người phản kích hỏi Tiểu Vũ: “Thế nào, tặng nàng cái gì rồi?” Tiểu Vũ cười ha ha: “Một chút phấn dưỡng da tay, chỉ ngứa vài ngày thôi.” Miếu Miếu đưa một tay lên vỗ vỗ vai Tiểu Vũ cười nói: “Đúng là đệ đệ tốt của ta, nháy mắt một cái nhóc liền hiểu ý ta rồi.” “Bỏ tay ra, ai là đệ đệ của tỷ.” Tiểu Vũ mặt mày khó chịu, hất tay Miếu Miếu ra. Miếu Miếu không thêm đề ý, cười cười chạy lại chỗ Dịch Thiên.

“Vừa mới khỏe, tại sao lại xuống giường rồi?” Dịch Thiên nhíu mày nói, đưa tay ôm thắt lưng Miếu Miếu kéo tới, đem Miếu Miếu đặt lên đùi. “Ta bí bức sắp chết đi rồi.” Miếu Miếu chu miệng nói. “Lại làm chuyện xấu gì nữa?” Nhìn Miếu Miếu mặt mày hơn hờ như vậy, Dịch Thiên hỏi. Miếu Miếu cười ha ha: “Tặng Doanh Tích một chút phấn bột thôi mà, tối nay chúng ta đi xem một chút đi.” Dịch Thiên từ tốn nói: “Được rồi, nàng thích là tốt rồi, vài ngày nữa chúng ta xuất phát đi Bồng Lai Các.” “Tốt a, cuối cùng cũng được đi ra ngoài thăm thú thế giới này, ở đây lại cách thành trấn quá xa.” Miếu Miếu nháy nhót tung hô. Nhìn Miếu Miếu mừng rỡ phản kích, ánh mắt Dịch Thiên càng lúc càng tha thiết nồng nàn.

Màn đêm buông xuống, nha hoàn Tiểu Lan của Doanh Tích đến bẩm báo với Dịch Thiên rằng Doanh Tích cả người ngứa ngáy cực kì khổ sở mà không có cách nào chữa được, Dịch Thiên thuận miệng gọi: “Vụ Liệt, cho người đi mời đại phu đến xem sao.” Vụ Liệt dạ rồi đi ra cửa phân phó người dưới, sau đó nhanh chóng phi thân đến Thiên Uyển. “Nhanh như vậy đã phát tác, ha ha, thuốc của nhóc đúng là thuốc tốt a, nhanh, đi xem một chút.” Miếu Miếu vừa nghe độc trên người Doanh Tích phát tác, nhất thời hưng phấn, kéo Tiểu Vũ dậy, chạy thẳng đến thư phòng, túm lấy Dịch Thiên đang đi ra cửa. Vụ Liệt ở bên cạnh không nói gì, tuy nói Doanh Tích bị như vậy là đáng đời, nhưng biểu hiện của phu nhân có hơi lộ liễu quá, may là không có người ngoài nhìn thấy.

Khi nhìn thấy Dịch Thiên bước vào phòng mình, Doanh Tích trong một thoáng biểu lộ sự mừng rỡ, ngây ngất. Nhưng lại thấy Miếu Miếu đi theo đằng sau, vẻ mặt Doanh Tích liền thoáng âm trầm. Toàn thân đang cực kì ngứa ngáy, nếu bản thân không dùng toàn lực áp chế xuống, lúc này chắc đã sớm tự làm xấu rồi, ả theo Dịch ca ca đến, là đến quan tâm hay là đến để cười nhạo bộ dáng của mình.

“Doanh Tích, người có khỏe không?” Miếu Miếu hỏi một cách lo lắng. “Rất khỏe.” Doanh Tích cố gắng nặn ra một nụ cười, dù như thế nào cũng muốn trước mặt Dịch ca ca giữ gìn hình tượng đẹp đẽ nhất. Đại phu nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miếu Miếu xuất hiện, vội vàng thi lễ rồi báo cáo trình trạng: “Chủ thượng, thuốc hạ nghị ngờ Doanh Tích tiểu thư là do bị trúng độc.” “Trúng độc,” Miếu Miếu kinh ngạc hô, “Người nào lại muốn hại Doanh Tích?”

“Hỏi phu nhân, cái này thuộc hạ không biết, vội lại đem y thuật hiện thời của thuộc hạ ra thì không có cách nào giải độc cho Doanh Tích tiểu thư được, tuy nhiên theo thuộc hạ thấy thì độc này không mạnh, chỉ là Doanh Tích tiểu thư cố chịu đựng nằm trên giường vài ngày, tự nhiên sẽ khỏi.” Đại phu hỏi đáp. Miếu Miếu mặt mày khổ sở nói: “Thật sự là không có biện pháp nào sao? Doanh Tích, đành vậy, không làm gì khác được đành ủy khuất người vài ngày rồi.” Quay đầu lại hưng hăng nói với Vụ Liệt: “Vụ Liệt, nhanh đi tra coi là ai hạ độc, kẻ nào lại lớn gan như vậy, dám công khai hạ độc tại Vụ Thiên Các, quả thực không coi Dịch Thiên ra gì mà.” “Vâng, phu nhân” Vụ Liệt đáp, trong lòng đồ một mớ mờ mờ, phu nhân thật biết diễn trò, cái kẻ lớn mặt không coi chủ thượng ra gì kia không phải chính là người sao.

“Trước tiên tỷ nên lo cho thân thể của chính mình đi, ta nghe nói bây giờ tỷ không nên đứng quá lâu.” Tiểu Vũ ở một bên đột nhiên xen miệng nói vào, Dịch Thiên lập tức nhìn Tiểu Vũ, phát hiện vẻ mặt Tiểu Vũ nghiêm túc. Liền đi đến bên cạnh Miếu Miếu bế lấy nàng nói: “Về thôi.” Ôm Miếu Miếu đi thẳng ra cửa phòng, phía sau Doanh Tích ánh mắt lóe lên những tia độc ác, đi xa rồi Miếu Miếu vẫn còn cảm nhận được ánh mắt đó, thật sự là đáng sợ a. Cái tên nhóc Tiểu Vũ xấu xa này, thật sự là hẹp hòi mà, cùng lắm là nói nó lớn mặt thôi, nhưng mọi người đều không biết là nó mà, chưa gì đã trả thù lại rồi, không biết sau này Doanh Tích sẽ lại lấy cái gì đối phó với mình nữa, thật sự là nặng khổ a.

Trở lại Thiên Uyển, Miếu Miếu xoay người nhảy xuống đất. cười ha ha khoái chí, chứng kiến Doanh Tích kia muốn gãi mà không gãi được, nhìn vẻ mặt khó coi như vậy cảm thấy thật sự là sáng khoái a. nếu không phải do Tiểu Vũ hẹp hòi, còn được xem tiếp rồi. Dịch Thiên nhìn về phía Tiểu Vũ hỏi: “Lời người nói vừa rồi có thật không?” Tiểu Vũ bật cười trả lời: “Nói láo đó, khỏe lắm rồi, như nàng nói lúc này, là do ta tội ác tày trời* thôi.” Dứt lời liền nhấc chân đi về phòng của mình.

*nguyên văn “十惡不赦 thập ác bất xá” nghĩa là tội ác tày trời không thể tha thứ, đoạn này là bé Tiểu Vũ giận lấy câu mắng vu vợ lừa người của Miếu Miếu đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tình ý của Dịch Thiên

Nhìn Tiểu Vũ đi vào phòng, Miếu Miếu quay qua Dịch Thiên gắt giọng đồ thừa: “Đều là tại người, cứ tin tưởng Tiểu Vũ như thế, ta mới nhìn được có một chút.” Dịch Thiên vươn tay ra vòng quanh người Miếu Miếu nhẹ nhàng nói: “Là ta lo lắng cho nàng, chờ thân thể nàng hoàn toàn khỏe hẳn, nàng

muốn như thế nào liền như thế ấy.” Miếu Miếu ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Dịch Thiên, ngươi thích ta, đúng không?” Dịch Thiên nhìn lại Miếu Miếu, ánh mắt sâu lắng như một hồ nước trong không thấy đáy, từ từ ánh lên như tình, chậm rãi tràn ra đầy đáy mắt, hoàn toàn thu hút Miếu Miếu. Hai người cứ như thế nhìn nhau, ở đằng sau, Vụ Liệt lẳng lặng đã chuẩn đi nơi nào từ sớm, dường như cả thế kỷ đã trôi qua, Dịch Thiên cuối cùng cũng dịu dàng đáp: “Phải.”

Gió đêm nhẹ, bóng đêm tan chảy. Treo trên giải ngân hà là bóng nguyệt tròn vành vạnh, sáng lung linh, ánh sao như ngọc đổ đầy bầu trời đêm thăm thẳm. Ánh trăng rực rỡ tràn ngập tiểu viện, bóng người in dài trên mặt đất. Dịch Thiên chậm rãi cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào mặt Miếu Miếu, không say mê, không mãnh liệt, chỉ là sự yên tĩnh trong thinh không và tiếng tim đập hồi hả, nhẹ nhàng đặt lên môi Miếu Miếu một nụ hôn...

Miếu Miếu tròn tròn mắt nhìn động tác của Dịch Thiên, ngây ngẩn cả người, miệng hốt nhiên đờ ra, Miếu Miếu bị shock đến sững người, hân hoan hôn nàng, mặc dù chỉ đơn thuần là môi chạm môi, nhưng cái này tốt xấu gì cũng là nụ hôn đầu tiên của nàng a, sao chẳng cảm giác được gì cả, cứ như vậy không có gì thêm nữa. Miếu Miếu lấy lại tinh thần nhìn Dịch Thiên trong mắt đang tràn đầy ý cười, đột nhiên hét âm lên: “Aaaaaa...” Dịch Thiên nhất thời bối rối: “Làm sao vậy, làm sao vậy?” Chẳng lẽ nàng chán ghét hắn? Miếu Miếu giận dữ trừng mắt nhìn Dịch Thiên nói: “Cái này là kỹ thuật hôn của người đó hả, đó là nụ hôn đầu tiên của ta, ta còn không hiểu cái gì hết, chưa kịp cảm nhận được cái gì...” Còn chưa kịp nói xong, giọng nói đã bị nuốt mất, đôi môi dịu dàng nóng bỏng gắt gao áp chặt lấy Miếu Miếu, mang theo đầy tình ý, triền miên luôn lách tìm lối vào. Miếu Miếu chậm rãi đưa hai tay lên ôm lấy cổ Dịch Thiên, Dịch Thiên tăng thêm lực trên lưng Miếu Miếu áp chặt nàng vào ngực, hai cái lưỡi cứ dây dưa quấn lấy nhau đến lúc trong ngực dần dần nóng lên, thời gian giống như dừng lại, tiếng hít thở bên tai càng ngày càng mạnh, càng lúc càng sâu, cuối cùng đến lúc Miếu Miếu gần như không còn hô hấp được nữa, Dịch Thiên mới buông nàng ra, gắt gao ôm lấy nàng vào lòng.

Bình ổn xong hơi thở, Miếu Miếu chợt nhớ lại khoảnh khắc vừa rồi, hình như là lúc này bản thân đã đòi hắn hôn, đột nhiên mặt đỏ bừng, liền dùng sức đẩy mạnh Dịch Thiên ra, chạy nhanh về phía phòng ngủ, đóng sập cửa phòng lại. Dịch Thiên trong phút lơ đãng nên để Miếu Miếu giãy ra rồi chạy đi mất, nhìn Miếu Miếu về mặt đỏ bừng chạy như bay, miệng cười đến không khép lại được. Bên trong phòng vọng ra tiếng Miếu Miếu la lớn: “Ông trời của ta ơi, không còn mặt mũi để nhìn nhau nữa rồi, đều là bị ánh trăng làm cho mất trí rồi.” Ha ha ha, Dịch Thiên đứng trong viện không nhìn được cười ha hả, thật là đáng yêu. Vụ Liệt trốn ở một nơi bí mật gần đó nghe được tiếng Dịch Thiên cười to, sự tôn trọng dành cho Miếu Miếu cứ trào dâng nước sông cuộn cuộn, phu nhân thật sự quá lợi hại, không bao lâu mà đã làm cho chủ thượng cười to thoải mái như thế, có cơ hội nhất định phải đến lãnh giáo một phen.

Dịch Thiên đi vào cửa phòng, đập vào mắt chính là cảnh tượng Miếu Miếu đầu nhét vào trong chăn, cái mông nho nhỏ lộ ra bên ngoài, khoe miệng nhất thời lại cong lên, tiểu nữ nhân này vẫn còn đang thẹn thùng đây. Đi đến bên, tay xốc chăn mền lên, Miếu Miếu bật người dậy, một tay che lấy mặt, một tay xua xua Dịch Thiên: “Đừng có nhìn, đi ra đi ra, không còn mặt mũi nhìn ai rồi.” Lại còn làm bộ giả vờ khóc vài tiếng. Ồ, Dịch Thiên ở bên cạnh cười khê. Miếu Miếu vừa nghe thấy nhất thời nổi nóng, liền bỏ tay che mặt ra, xia xia ngón tay chỉ vào ngực Dịch Thiên: “Ngươi còn cười nữa, đều tại ngươi hết, tại ngươi hết.” Dịch Thiên cười ha ha, ôm Miếu Miếu nói: “Hết thẹn thùng rồi à, bình thường thì tùy tiện như vậy, thì ra cũng biết thẹn thùng.” Nghe như thế Miếu Miếu cảm thấy thật sâu nào a, vui đầu vào trong ngực Dịch Thiên, cái tiếng làm càn không rửa được sao.

Dịch Thiên liền ôm Miếu Miếu lẳng lặng ngồi xuống giường, ngọn đèn đã tắt từ lâu, ánh trăng ngọt ngào xuyên qua cửa sổ chiếu vào hai người, hài hòa ấm áp. “Dịch Thiên” Miếu Miếu khe khẽ gọi. “Sao?” Dịch Thiên cũng nhỏ giọng đáp lại. Miếu Miếu ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi không biết ta là ai, ngươi không sợ sao?” Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu chăm chú một lúc lâu rồi chậm rãi đáp: “Ta biết nàng là phu nhân của ta là đủ rồi.” “Dịch Thiên” Miếu Miếu thoáng ghen ghét, “Nhưng lúc đầu không phải bởi vì Tru Tâm Tuyệt mà ngươi mới trăm phương ngàn kế đưa ta về đây sao?” Dịch Thiên ngạc nhiên vô cùng nhìn Miếu Miếu: “Nàng biết?”

“Nói nhảm, không nhìn coi ta là ai, một mảnh lừa nhỏ nhỏ vậy không có làm khó được ta, thiên hạ này không có com trừa miễn phí, đạo lý này ta hiểu rất rõ.” Miếu đắc ý nói. “Vậy tại sao nàng...” Dịch Thiên muốn nói lại thôi. “Tại sao ta lại đồng ý đi theo ngươi có phải không, hồi đầu chính nghĩa ta khai thật với ngươi, đối với nơi này ta không biết gì cả, tiền cũng sẽ xài hết, tìm một người như ngươi để dựa dẫm cũng không phải ý kiến tồi a, hơn nữa Tru Tâm Tuyệt đối với ta không phải thứ quý hiếm gì, nếu ngươi thích lập tức tặng ngươi, ta nghĩ chắc chắn ngươi cũng biết là nó đang ở trên người ta, có điều bây giờ ta vẫn chưa xác định được có phải vì Tru Tâm Tuyệt mà ngươi thổ lộ thích ta hay không.” Miếu Miếu ánh mắt nghiêm túc nhìn Dịch Thiên nói.

“Nếu như ta nói không phải, nàng tin không? Không sai, lúc đầu ta là vì bản bí tịch đó nên mới muốn đưa nàng vào Vụ Thiên Các, có điều khi nàng nguyện ý dùng danh dự xin giải được cho ta, lúc đó đã không còn giống như ban đầu nữa rồi, không biết nàng có hiểu không nhưng trong trường hợp không có lợi ích gì, vậy mà có người nguyện ý đổi thứ quan trọng nhất của bản thân để giúp ta, cái cảm giác đó rất khó nói, từ khi cha mẹ ta qua đời, đã rất nhiều năm ta không cảm nhận được cái cảm giác này.” Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu nói chậm chậm, ánh mắt thấp thỏm lo âu.

Miếu Miếu đưa tay xoa xoa mặt Dịch Thiên, chậm rãi nói: “Ta tin tưởng ngươi, trên người ta ngoại trừ quyền sách vô dụng kia, chẳng có thứ gì đáng giá để mà lợi dụng cả.” Lại vỗ vỗ lên ngực Dịch Thiên nói: “Ngươi yên tâm, ta là người tốt, sẽ không bao giờ hại ngươi, lai lịch của ta hiện giờ có nói ngươi chắc chắn sẽ không tin, chờ thời cơ chín muồi, ta nhất định sẽ tỉ mỉ nói hết cho ngươi, hơn nữa bên cạnh ngươi, trừ ta ra còn có Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm cũng rất quan tâm ngươi, những người khác thì ta không biết, nhưng theo ta thấy thì hai người bọn họ là xuất phát từ tận đáy lòng.”

“Ừm.” Dịch Thiên gắt gao ôm lấy Miếu Miếu, hít thật sâu hương thơm trên người nàng. “Được rồi, ta để ngươi giúp ta tra ra người phụ nữ đó đang ở nơi nào, ra làm sao, đây là ta đáp ứng di nguyện của lão đầu Hiên Viên, hoàn thành chuyện này rồi, mỗi ngày ta có thể ở cạnh ngươi rồi.” Miếu Miếu hỏi.

Dịch Thiên thoáng nhìn Miếu Miếu nói: “Trước mắt chỉ biết trước đây bà ấy gặp Tiêu công tử trong Hách Liên gia, trước đây ta cứ nghĩ nàng đi theo Hách Liên Thành cũng bởi vì biết điều này, còn việc bà ấy là ai, bây giờ ở đâu, không rõ ràng lắm.”

Miếu Miếu đưa tay vuốt tóc Dịch Thiên, cười nói: “Ngươi đó, cũng rất thông minh đấy, vốn ta cũng định đi theo Hách Liên đến nhà của hắn, có điều trên đường bị ngươi bắt mất, được rồi, ngươi làm gì mà lại muốn giết hắn, mà thôi quên đi, cái này không cần trả lời, không quan hệ đến ta.” Dịch Thiên cũng đã gật đầu nói: “Nàng muốn biết thì ta kể lại cho nàng, nàng cũng biết chúng ta là tổ chức sát thủ, chính là nhận tiền của người khác rồi thay họ loại bỏ rui ro, có điều chúng ta không phải muốn giết hắn, chỉ làm trì hoãn tốc độ về nhà của hắn.”

“Ừ” Miếu Miếu ngáp to một cái, “Đi ngủ đi, trời sắp sáng rồi, ngủ ngon.” Rồi nằm xuống tìm một tư thế thích hợp trong lòng Dịch Thiên, rồi từ từ đi vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một lần cưới ngựa nhớ đời

Bởi vì ngày hôm qua đi ngủ quá muộn, cho nên đến tận tối hôm sau mới tỉnh lại, Miếu Miếu đuổi đuổi người đi ra cửa phòng, đói quá a. “Heo con, rốt cục cũng dậy rồi hả.” Tiểu Vũ đứng ngay cửa vòng của nó nói vọng qua chế giễu. “Ai cần nhóc lo.” Miếu Miếu đi đến gần tên nhóc. “À vâng, ta không quản, nhưng mà không biết người nào ngày hôm qua ở trong phòng la lớn như vậy, cũng không sợ người khác nghe được, không còn mặt mũi gặp ai rồi, đều là bị ánh trắng làm cho mất trí...” Tiểu Vũ nhái giọng Miếu Miếu hét lớn. Miếu Miếu mặt mũi đỏ bừng, đuổi theo Tiểu Vũ đòi đánh.

Vụ Liệt, Vụ Tiêm đi theo sau Dịch Thiên bước vào Thiên Uyển, nhìn thấy một màn ngơoi bắt ta trốn loạn cả lên. Nhìn thấy Dịch Thiên đến, Miếu Miếu liền dừng lại, quay qua nói với Dịch Thiên: “Dịch Thiên, giúp ta bắt tên tiểu quỷ này lại, nó dám cười nhạo ta, ta chưa ăn cơm, đói đến không còn sức, không đuổi nó nổi nữa rồi.” Vừa nói vừa đi đến ghế đá trong viện ngồi xuống. Tiểu Vũ nhìn thấy đám người Dịch Thiên cũng đứng lại không chạy nữa: “Có người đến cứu rồi, tỷ bị ta cười là đáng đời, hôm nay đừng có nói cái gì mà bị ánh trắng làm cho mất trí nữa, hại người cười đến rụng răng mà chết đó.” Sau đó đi đến ghế đá đối diện Miếu Miếu ngồi xuống. Dịch Thiên vừa nghe Tiểu Vũ nói liền hiểu ra Miếu Miếu vì cái gì mà nổi sùng rồi, liền cười khổ nói: “Được rồi, ăn một chút gì đó trước đi, so đo với con nít làm gì.”

“Ta không phải là con nít.”

“Nó giống con nít chỗ nào.” Cả hai đều hướng Dịch Thiên quát, Dịch Thiên bật cười.

Không biết ra ngoài khi nào, Vụ Tiêm giờ đã bụng đói ăn vào rồi nói: “Phu nhân, ăn một chút gì trước đi.” Giải vây cho Dịch Thiên khỏi bị một trận xấu hổ.

Miếu Miếu cũng không thèm để ý hình tượng, ngồi xuống cầm đĩa lên gấp đồ ăn bỏ vào miệng ngấu nghiến. “Độc gây ngứa trên người Doanh Tích đã được giải rồi.” Dịch Thiên nói với Miếu Miếu. “Hử?” Miếu Miếu nghi ngờ liếc mắt nhìn Tiểu Vũ cũng đang nhai nuốt ngấu nghiến bên kia. “Nhìn ta làm gì, ta hạ... ít nhất... ba ngày thuốc, hơn nữa căn bản là ta không có mang theo thuốc giải cho độc này.” Tiểu Vũ gấp thức ăn lên bàn nói.

Miếu Miếu quay đầu nhìn Dịch Thiên, Vụ Liệt đứng bên cạnh liền hỏi đáp: “Phu nhân, là do Hồng Lăng đưa.” Lại quay đầu nhìn Tiểu Vũ, “Lại nhìn ta làm gì, cái này cũng không phải là loại độc nghiêm trọng gì, tuy người bình thường không có thuốc giải nhưng chủ thượng của cô ta thì cũng có thể có, cũng không cần, chỉ cần uống một viên thuốc giải độc hoặc cái gì tương tự cũng có thể áp chế độc tính, qua vài ngày là không việc gì rồi.” Tiểu Vũ về mặt bất đắc dĩ giải thích, thật sự là phiền toái mà, người khác có thuốc giải sao lại nhìn hân, còn muốn dụ hân khai đao nữa sao, vừa nghĩ vừa không quên bỏ đồ ăn vào miệng.

Miếu Miếu mặt mày xui xẻo: “Nhanh như vậy đã giải được rồi a, ta còn chưa hả giận mà.” Sau đó lại chồm lên về mặt tươi cười hướng Tiểu Vũ nịnh nọt: “Tiểu Vũ à, em trai láu lỉnh à...” Tiểu Vũ về mặt đề phòng: “Lại muốn làm gì?” “Còn độc khác không, lợi hại một tí, ít nhất hai, ba ngày không thể giải độc được đó?” Miếu Miếu về mặt chờ mong nhìn tên nhóc. “Được rồi, được rồi, lần sau sẽ hạ tiếp, ta đang đói đây, ăn cơm đi.” Tiểu Vũ khoát tay, không chịu được phải nói, sau đó tiếp tục tấn công đồ ăn. Đã có được đáp án mình muốn, tinh thần Miếu Miếu liền phấn chấn lại, lập tức giành giật đồ ăn với Tiểu Vũ.

Dịch Thiên ngồi một bên nhìn hai người tranh ăn, lo lắng nói với Miếu Miếu: “Hay là mấy ngày này nằng ở cùng một chỗ với ta đi, không nên đi ra ngoài một mình, ít nhất cũng nên mang theo Tiểu Vũ, phải cẩn thận tâm địa của nữ nhân đó.” “Biết rồi, ta không sợ nằng, huống chi còn có Tiểu Vũ ở đây, độc gì cũng không vấn đề gì cả, ngại đừng lo lắng.” Miếu Miếu ngẩng đầu trả lời. “Phu nhân, không sợ nhất vạn chỉ sợ nhất vạn*, người cũng nên cẩn thận một chút.” Vụ Tiêm cũng gia nhập hàng ngũ khuyên bảo. “Ừ, biết rồi, các người yên tâm đi.” Miếu Miếu nhìn mọi người đang vì nằng mà lo lắng, đảm bảo một câu.

*nguyên văn “不怕一万只怕万一” không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn” nghĩa là không phải là lo không vượt qua được mà chỉ sợ là xui xẻo, tham khảo thêm ở đây

Aiz, aiz, từ thư phòng Dịch Thiên truyền ra một trận thờ dài của Miếu Miếu, “Dịch Thiên, chừng nào thì người mới hết bận rộn hả, ta chán tới chết rồi.” Miếu Miếu dựa vào lưng Dịch Thiên hỏi. “Chú ý hình tượng đi, ở đây còn có người khác.” Tiểu Vũ đứng một bên lạnh lùng nhắc nhở, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm cũng đứng bên cạnh cười khế. “Sao nào, nhóc ganh tị hả, ta thích vậy đó.” Miếu Miếu vừa nói, lại đưa tay quàng qua cổ Dịch Thiên. Dịch Thiên đưa tay kéo cánh tay Miếu Miếu đang ôm cổ xuống, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Nhanh thôi, nằng đừng có hỏi.”

“Ta có thể không sốt ruột sao, ta đợi sắp mọc meo rồi, ta hỏi người làm cái gì mà ngành nghề nào cũng phải thờ chân vào vậy, có mệt không hả, mặc dù là có người khác giúp người xử lý nhưng người cũng bị đủ thứ việc vây quanh, ngại không sợ nhiều bạc như vậy sẽ chết người hả?” Miếu Miếu ở bên cạnh lải nhải.

Vụ Tiêm đứng bên cạnh cười khúc khích: “Phu nhân, không có ai sợ nhiều tiền cả, chủ thượng vốn là đem những việc sau này sắp xếp cho ổn thỏa, sau đó có thể đi Bồng Lai Các.”

“Đã nói sớm mà, quả nhiên không hổ danh là lãnh đạo.” Miếu Miếu từ trên lưng Dịch Thiên bò xuống nhìn nhìn Dịch Thiên gật đầu nói, “Dù sao người cũng làm nhanh lên, ta cùng Tiểu Vũ ra bãi cưỡi ngựa xem một chút, ta cũng lâu rồi không thăm Phạn Phạn yêu dấu của ta.” Dứt lời, không đợi Dịch Thiên trả lời, lòi Tiểu Vũ bỏ chạy trước.

Phạn Phạn được dắt ra, Miếu Miếu từ lâu đã nóng lòng muốn cưỡi thử, có điều Phạn Phạn vẫn không nể tình nằng y như trước, dưới sự trợ giúp vất vả của mọi người để bò lên. Ôm cổ Phạn Phạn, Miếu Miếu giọng ngọt ngào nói với nó: “Phạn Phạn, người cùng với Dịch Thiên là bằng hữu, vậy cũng là bằng hữu gián tiếp của ta rồi, người đừng có hắt ta rớt xuống đó, thể diện của ta cũng là thể diện của Dịch Thiên.” Nói xong lại vỗ vỗ đầu Phạn Phạn. “Xuất phát.” Miếu Miếu hào khí ngất trời, đợi một hồi, như thế nào lại không đi, Phạn Phạn vẫn cứ đứng bất động, quay qua quàng cho Tiểu Vũ một ánh mắt cầu cứu. Tiểu Vũ đứng một bên cười trên nỗi đau của người khác, dùng ánh mắt đáp lại, đừng có gọi ta, ta cũng không biết làm sao, đáng đời.

Vừa lại nhìn về phía đám người nài ngựa đứng một bên, không ít người đang cúi đầu len lén cười, một người trong đó liền đi lên trước cười nói: “Phu nhân, con ngựa này chỉ có chủ thượng mới có thể ra lệnh cho nó.” Hả, Miếu Miếu mắt tròn tròn, thật là mất thể diện mà, Phạn Phạn đáng chết này.

Đang định bò xuống, không biết từ nơi nào một con ngựa điên lao tới, chạy lồng lên về phía Phạn Phạn, Phạn Phạn vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền không chịu thua muốn thể hiện uy thế, lập tức mang theo Miếu Miếu quay đầu phi nước đại đuổi theo. Miếu Miếu ngồi không vững, cả người ngã ra sau, may là tay đang cầm chặt dây cương không là bị hất rơi xuống đất rồi, Phạn Phạn càng chạy càng nhanh, Miếu Miếu căn bản ngồi không vững, thân thể nghiêng ngả, miệng không ngừng la: “Tiểu Vũ, cứu mạng a, cứu mạng...” Thanh âm bị gió thổi tán ra thành những tiếng đứt quãng. Nài ngựa đứng bên đã nhanh chóng lên ngựa đuổi theo, có điều Phạn Phạn tốc độ thật sự quá nhanh, đã bỏ xa bọn họ ở phía sau.

Trong thư phòng, một nài ngựa vội vàng vàng chạy vào bẩm báo: “Chủ thượng, không hay rồi, phu nhân...” Còn chưa nói hết, một trận cuồng phong thổi qua, bóng dáng của chủ thượng đã không còn, sờ sờ mũi rồi cũng tắt tả chạy theo ra ngoài.

Miếu Miếu vẫn còn đang la “Tiểu Vũ, cứu mạng...” Tiểu Vũ đứng im tại chỗ quả thực không biết nói gì, nó không biết cưỡi ngựa, tại sao cứ gọi nó. Hơn nữa không phải chính mình cũng có kinh nghiệm sao, sao không tự phi thân xuống, cứ kêu cứu ầm ĩ như vậy, cũng may cái bãi cưỡi ngựa này có hàng rào, mặc dù rộng lớn nhưng cũng không chạy ra ngoài được, Phạn Phạn chạy được một vòng đang phóng về lại. Trước mắt một bóng đen lướt qua, bay thẳng về hướng Phạn Phạn, chính là Dịch Thiên.

Dịch Thiên đuổi theo Phạn Phạn, ngồi kẹp sau Miếu Miếu, ôm chặt lấy Miếu Miếu, ghim cương Phạn Phạn lại. Phạn Phạn ngừng lại, Miếu Miếu sau khi sừng sốt được ba giây thì xoay người lại ôm chặt Dịch Thiên thì thào: “Dịch Thiên, ta sợ muốn chết, ta sợ muốn chết.” Dịch Thiên nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng nàng, vỗ vỗ: “Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi.” Rồi ôm lấy Miếu Miếu phi thân về hướng Thiên Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cướp đây

Dịch Thiên ôm Miếu Miếu quay về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường, sốt ruột hỏi: “Nàng bị thương chỗ nào?” “Không có” Miếu Miếu tay vẫn còn đang run rẩy ôm cứng Dịch Thiên, cười tội nghiệp trả lời, “Không dùng được thôi” Dịch Thiên thấy vậy, biết Miếu Miếu là do sợ hãi, liền ôm lấy Miếu Miếu đặt lên đùi mình, ôm nàng, vuốt vuốt lưng nàng an ủi.

Một lúc lâu sau, tâm tình Miếu Miếu cũng bình tĩnh lại. Lúc này Tiểu Vũ đi theo vào cửa thấy Miếu Miếu bị hù đến hoảng loạn, liền ngoan ngoãn ngồi chờ bên cạnh. Lúc này mới đi đến, nhanh chóng xem mạch cho Miếu Miếu rồi quay qua trả lời cho về mặt chờ đợi của Dịch Thiên: “Không có việc gì, chỉ là bị làm cho kinh sợ quá thôi.” Lại quay qua Miếu Miếu: “Người sao lại ngu vậy, không biết dùng kinh công nhảy xuống sao?” Dịch Thiên dường như cũng muốn biết đáp án, cùng Tiểu Vũ nhìn Miếu Miếu. Miếu Miếu lặng người một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta quên mất.” Nghe trả lời như thế, Tiểu Vũ thật muốn ngắt ngay lập tức cho nàng xem, về mặt Dịch Thiên là không biết nói gì hơn.

Chờ sau khi Miếu Miếu ngủ, Dịch Thiên đi ra cửa phòng, hỏi Vụ Liệt đang chờ ở bên ngoài: “Chuyện gì xảy ra?” Vụ Liệt thấp giọng trả lời: “Một con ngựa điên lao về phía phu nhân, Phạn Phạn bị kích thích nên cũng lồng lên, thuộc hạ đã kiểm tra qua, con ngựa điên đó chắc là bị người hạ thuốc, những người ở chuồng ngựa nói có nhìn thấy nha hoàn của Doanh Tích tiểu thư là Tiểu Lan xuất hiện ở đó.” Cái tên Phạn Phạn này, đến bây giờ hần gọi cũng không được tự nhiên. Dịch Thiên cau mày lạnh lùng nói: “Phái người trông nom cẩn thận nha hoàn kia của Doanh Tích, ngày mai lên đường đi Bồng Lai Các.” Trước đây vẫn không cảnh giác ả, không phái người theo dõi ả, bây giờ xem ra đây là một sai lầm lớn, dám làm Miếu Miếu bị thương, tuyệt đối không tha ả dễ dàng như vậy.

Miếu Miếu vừa mở mắt liền nhìn thấy Dịch Thiên ngồi ngay mép giường. Thấy Miếu Miếu tỉnh dậy, Dịch Thiên ánh mắt ôn nhu cúi đầu hỏi: “Bây giờ cảm thấy thế nào?” Miếu Miếu liền cười thật tươi trả lời: “Không có việc gì rồi.” Xoay người leo xuống giường, Dịch Thiên đứng lên theo: “Không có việc gì là tốt rồi, sau này có kêu cứu cũng đừng kêu Tiểu Vũ.” Miếu Miếu liền hỏi ngược lại: “Vậy kêu ai? Lúc ấy nhìn quanh ta chỉ thấy mỗi nó.” “Gọi ta, ta sẽ đến cứu nàng.” Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu đang kinh ngạc nói. Nhìn ánh mắt chăm chú kiên định của Dịch Thiên, Miếu Miếu nhất thời thấy dờ khóc dờ cười, cái tên nam nhân này đúng là bá đạo, cái này mà cũng so đo, xa như vậy gọi hần, hần có thể nghe thấy sao, có điều bá đạo như vậy, nàng không có chán ghét, ngược lại cảm thấy thật hạnh phúc, liền nhìn Dịch Thiên cười dịu dàng, ôn nhu nói: “Được rồi, sau này cái gì cũng gọi người, nhưng nhất định phải đến cứu ta, ta rất là sợ chết.” Nói xong, nháy mắt tình nghịch với Dịch Thiên. Ánh mắt kiên định của Dịch Thiên dần dần chuyển thành âm áp,

đưa tay ôm lấy Miếu Miếu nói: “Ừ, ngày mai chúng ta lập tức xuất phát đi Bồng Lai Các.” “Thật hả.” Miếu Miếu vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng được đi ra ngoài rồi, có thể được vui chơi rồi, ở đây chán sắp chết rồi.

Trong phòng Doanh Tích, Tiểu Lan đang bầm báo cho Doanh Tích những tin tức thu thập được: “Tiểu thư, chắc chắn ả không có võ công, cứ một mực kêu to cứu mạng cũng không biết dùng khinh công nhảy xuống, nô tỳ nhìn thấy con ngựa điên đó cũng có chút sợ hãi, cuối cùng là chủ thượng đến cứu ả.” “Ừ, tốt nhất là như vậy, người tìm cơ hội cho người trà trộn vào, thừa dịp Dịch ca ca không có ở đây nhân cơ hội diệt trừ nàng.” Doanh Tích phân phó, khuôn mặt đầy biểu cảm ác độc. Có điều nàng không ngờ tới, ngày hôm sau Dịch Thiên đã mang theo Miếu Miếu xuất môn, âm mưu của nàng cũng theo đó mà chết yểu.

Ngồi bên trong xe ngựa, Miếu Miếu hưng phấn lôi kéo Dịch Thiên và Tiểu Vũ liú ríu nói liên hồi, dọc theo đường đi đều là thanh âm của nàng. “Ta nói, tỳ có thể im lặng một chút hay không, nói từ lúc xuất phát đến bây giờ, tỳ không thấy phiền hà.” Tiểu Vũ bị âm thanh âm ỉ của Miếu Miếu phiền đến chết. “Ta đang cao hứng, không phải chuyện của nhóc, Dịch Thiên, Tiểu Vũ không biết cư xử, đá nó văng ra ngoài đi.” Miếu Miếu quay qua Dịch Thiên làm nũng. Tiểu Vũ trợn mắt á khẩu, cái con người này không phải là có tính trẻ con bình thường. Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu thấp giọng nói: “Có chút ồn ào.” Từ sáng sớm nói đến giữa trưa, lỗ tai Dịch Thiên cũng sắp chịu hết nổi, sao trước kia không phát hiện ra nàng có thể nói liên tu bất tận như vậy, xem ra đi một chuyến đã khiến nàng vui đến phát điên rồi. Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm nghe Dịch Thiên nói cũng cúi đầu cười lên. Miếu Miếu nhìn thấy liền la lên: “Hừ, chê ta ồn ỉ, ta đi ra ngoài.” Hất tay, liền chui ra khỏi xe ngựa, ngồi xuống bên cạnh với Vụ Minh, nhìn Vụ Minh đánh xe. Bên trong truyền ra tiếng Tiểu Vũ cười lớn, Miếu Miếu liền sa sầm mặt, thật quá đáng.

Xe ngựa chạy đi rất nhanh, lúc đi ngang qua một ngọn đồi, Vụ Minh đột nhiên kéo cương ngựa, ngừng xe lại. Từ bụi cỏ bên cạnh nhảy ra khoảng mười gã hóa trang quái gở, cầm đầu là một người mày rậm mắt to, mặt còn có thêm một bộ râu quai nón rậm rịt, cầm cây đại đao hướng Vụ Minh cùng Miếu Miếu hét lớn một tiếng: “Cướp đây.” Hả, Miếu Miếu mắt tròn tròn, cứ trực tiếp như vậy hả, cũng không thêm phát biểu khai mạc gì hết vậy. Sau đó liền cười cười nhìn tên đầu lĩnh nói: “Đại ca, ta thấy hình như bài phát biểu của người không có hay lắm a?” Lúc này đến phiên bọn họ trợn tròn mắt, tên gầy gò đứng bên cạnh hỏi: “Chứ theo người nói như thế nào mới hay?”

Khụ khụ khụ, Miếu Miếu háng giọng, nói lớn: “Nghe cho kỹ đây, nói như vậy: Cây này do ta trồng, đường này do ta mở, muốn được bước chân qua, mau để lại lộ phí.” Mấy gã bên dưới nghe Miếu Miếu nói xong, liền quay qua rí tai nhau thì thầm. Vụ Minh nghe xong, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Miếu Miếu, từ trước tới giờ chưa từng thấy có người nào bị cướp mà lại còn chê thổ phí khai trận không hay rồi còn tự mình chỉ giáo nữa, mà những người liên can ở bên trong xe, mặt mày tối sầm, cái này là cái gì a, có điều quả thật là so với nói thẳng là cướp nghe tốt hơn nhiều.

Một lúc sau, đám thổ phi xem chừng đã thảo luận xong, tên gầy ốm nói: “Chúng ta cảm thấy lời người nói có khí thế hơn, sau này chúng ta sẽ dùng những lời này, bây giờ nói lại...” Liền hướng Miếu Miếu đem những lời vừa mới học được ra nói lại lần nữa, cuối cùng lúc nói tới điểm quan trọng: “Lưu lại tài sản trên người, các người có thể đi.” “Như vậy thôi hả?” Miếu Miếu kinh ngạc hỏi. “Vậy người muốn như thế nào nữa?” Tên gầy ốm lại đứng ra hỏi. “Ta thấy trước hết là đập cho các người một trận, sau đó mỹ nữ thì cướp lấy, đem về làm áp trại phu nhân hoặc bán vào kỹ viện, nam nhân thì lột lại đem về làm cu li.” Miếu Miếu rất là tốt bụng để xuất ý tưởng.

“Đầu lĩnh, nàng nói rất đúng, không sai.” Tên gầy ốm quay qua nói với tên đầu lĩnh. Tên đầu lĩnh liếc mắt nhìn Miếu Miếu một cái rồi quát: “Như vậy bắt nàng trước đem về làm áp trại phu nhân đi.” Hiểu rõ nghề cướp bóc như vậy, bắt nàng về có thể hỗ trợ bọn họ trở nên chuyên nghiệp. Đám người xung quanh đang định xông lên thì có một tên la lên: “Đầu lĩnh, không được rồi, người xem, trên xe ngựa của bọn chúng có một chữ thiên, không phải là ký hiệu của Vụ Thiên Các sao?” Đoàn người đi cùng với hắn nhìn theo hướng chỉ, bên trái xe ngựa đúng là có một vòng tròn thật lớn, bên trong có khắc một chữ thiên, liền dừng chân, đứng lại nói thầm.

“Người của Vụ Thiên Các rất lợi hại, chúng ta đánh không lại.”

“Nghe nói chủ thượng của bọn họ rất hung tàn, lỡ như hắn biết chúng ta bắt người của hắn, không phải là chúng ta xong đời hết sao.”

“Khắp nơi đều là người của bọn họ, chúng ta không có chỗ trốn.”

“...”

Thương lượng một hồi lâu, tên cầm đầu hét lớn một tiếng: “Rút lui.” Đoàn người liền kéo binh khí quay đầu chạy trốn. Đây là cái tình hình gì vậy, Miếu Miếu nhìn cả băng chạy trốn chết liền kêu to: “Này, này, chạy trốn cái gì vậy a, còn chưa có cướp mà, quay lại, quay lại...” Khó khăn lắm mới gặp được băng cướp đường, lại chạy hết như vậy, thật sự là bức mình a. Vụ Minh trở mặt đứng nhìn rồi nói: “Phu nhân, người gọi bọn chúng làm gì vậy?” “Cướp a, chưa đánh gì hết đã chạy mất, tại sao lại như vậy, thật là.” Miếu Miếu lầm bầm rồi chui vào trong xe. Tiểu Vũ nhìn Miếu Miếu đang bốc hỏa nói: “Ta thấy đề nghị của tỳ không sai, kỹ viện, nơi tốt đấy.” Nói xong liền cười ha ha, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm cũng cúi đầu cười theo.

Dịch Thiên đưa tay ra ôm lấy thắt lưng Miếu Miếu, kéo nàng đến ngồi trên đùi, mắt mang ý cười hỏi: “Nàng... học mấy thứ này từ đâu vậy?” “Trong truyền hình có đây mà, ta nói tại sao danh tiếng Vụ Thiên Các lại lớn như vậy, dọa cho bọn hắn chạy trốn chết, ta còn chưa kịp chơi đùa cái gì hết a.” Miếu Miếu bất mãn nói. Truyền hình, thứ gì vậy, lại thêm một từ kì quái. Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu ngồi trong lòng nói: “Nàng còn đòi chơi đùa, bọn chúng đòi bắt nàng đi làm áp trại phu nhân kia.” “Không phải có người ở đây sao, tay nào mà bắt được ta.” Miếu Miếu nhìn Dịch Thiên nói. Dịch Thiên không nói gì tiếp, nhẹ nhàng ôm Miếu Miếu, đầu dựa vào vai nàng nhắm mắt nghỉ ngơi. Miếu Miếu nhìn lại, dù sao người cũng chạy mất rồi, không còn hứng chơi đùa nữa, cũng dựa vào người Dịch Thiên nghỉ ngơi.

Chương 23: Vụ Liệt và Vụ Tiêm

Khi màn đêm buông xuống, chiếc xe ngựa vẫn đang rong ruổi, thanh âm của Vụ Minh bên ngoài xe truyền đến: “Chủ thượng, hôm nay không kịp vào thành rồi.” Giữa trưa gặp phải thổ phi bị trì hoãn thời gian, không kịp vào trong thành. “Ừ, tìm một chỗ sắp xếp hạ trại.” Dịch Thiên nhìn vào Miêu Miêu đang ngủ say trong lòng ngực bình thản nói.

Đồng lửa được đốt lên, Miêu Miêu cũng tỉnh dậy, phát huy sở trường đặc biệt của mình, nướng thỏ. Ở cổ đại có cái này là tốt nhất, có thể tùy nơi tùy lúc bắt thú rừng làm thịt, ở hiện đại đã không còn thịt rừng từ lâu rồi, toàn là thịt nuôi công nghiệp. Nướng lên ba con thỏ, một con cho mình và Dịch Thiên, bốn người còn lại chia nhau hai con, vuốt cái bụng đã thỏa mãn, ăn no rồi, lôi kéo Vụ Tiêm đứng dậy đi tản bộ cho tiêu hóa bớt.

Cùng Vụ Tiêm đi dạo chậm rãi dọc theo dòng suối nhỏ, Vụ Minh thật sự tìm ra một nơi tốt a, đứng thế dựa núi đối sông*. “Được rồi, Vụ Tiêm, lần trước ta hỏi muội có người thích hay không, muội đã nghĩ ra có muốn ai không a?” Miêu Miêu đột nhiên nhớ tới liền vỗ tay hỏi, trước đây cứ lo đề phòng Doanh Tích, đã quên mất việc này, bây giờ cách xa nàng như vậy, tự dưng nhớ ra. “Phu nhân, tại sao người lại hỏi chuyện này a?” Vụ Tiêm xấu hổ quay đầu. “Hắc hắc, không sao đâu, muội yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác đâu, ta sẽ giúp muội làm chủ.” Miêu Miêu vỗ vỗ ngực, nói chắc, “Chúng ta đều là nữ hài tử mà, trong Vụ Thiên Các đại bộ phận là nam nhân, chúng ta chỉ có hai người giống như tỷ muội vậy, muội cứ nói cho ta biết đi.” Miêu Miêu kéo kéo tay Vụ Tiêm hỏi.

*nguyên văn “依山傍水 y son bàng thủy” nghĩa là sau lưng là núi trước mặt là sông, đây là một địa thế cực tốt trong phong thủy thường được dùng để xây nhà, dựng thành, nhất là xây dựng kinh đô, ngày nay vẫn có một số thành phố lớn dựa theo thế này để xây dựng, cả ở phương Tây cũng có, cô đô Huế của chúng ta là một ví dụ.

“Phu nhân, thuộc hạ là thuộc hạ của người, không thể xưng hô tỷ muội với người được?” Vụ Tiêm giật mình lắc đầu nói.

“Ta nói được là được, không cần đề ý cái gì mà thân phận, cũng không cần đề ý người khác, ta đến Vụ Thiên Các lâu như vậy, chỉ có muội quan tâm ta nhất, ta cũng rất thích muội, nên có thể giúp muội tìm một phu quân tốt, như vậy là ta rất hạnh phúc rồi.” Miêu Miêu nghiêm túc nhìn Vụ Tiêm nói.

“Phu nhân...” Vụ Tiêm nghẹn giọng, phu nhân cho tới bây giờ vẫn không bao giờ làm cao, hơn nữa bình thường vẫn hay đùa giỡn cùng mọi người, có thể đi theo phu nhân như vậy, đã rất may mắn.

“Đừng khóc a, lỡ như phu quân tương lai của muội nhìn thấy lại tưởng ta khi dễ muội đó.” Miêu Miêu trêu chọc.

“Phu nhân” Vụ Tiêm hơi gắt: “Còn không biết huynh ấy có thích muội hay không nữa?”

“A, vậy là có hà, muội nói cho ta biết là ai, ta giúp muội đi dò xét thử.” Miêu Miêu liền hưng phấn hét lên.

“Phu nhân, người nhỏ giọng một chút.” Vụ Tiêm vội vàng kéo Miêu Miêu, nhìn nhìn về phía xe ngựa.

Miêu Miêu nhìn theo hướng ánh mắt của Vụ Tiêm, kinh ngạc nhìn Vụ Tiêm nói: “Đừng nói là muội thích Dịch Thiên?” Ta đây phải làm sao bây giờ a. “Phu nhân, người nói cái gì vậy.” Vụ Tiêm lập tức phản bác. “Ồ, không phải hà, vậy Vụ Minh là không có khả năng, tuổi lão cũng đáng làm cha muội rồi, chẳng lẽ là Vụ Liệt, có đúng hay không, Vụ Liệt, ha ha ha.” Miêu Miêu giữa người cười ha hả. “Phu nhân, người mà còn lớn tiếng như vậy, muội không đề ý tới người nữa.” Vụ Tiêm dậm chân, xoay người sang chỗ khác.

“Không có ý gì, không có ý gì hết, ta xin lỗi, Vụ Liệt không tồi, rất thích hợp với muội.” Miêu Miêu chân thành nói. Vụ Liệt là người chừng mực, làm việc cẩn thận, đối xử với người ngoài rất có nguyên tắc, đối với Dịch Thiên cũng rất trung thành, tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, bộ dạng lại không tệ, rất thích hợp với Vụ Tiêm. Tuổi nam mỹ nữ, nhìn cũng sướng cả mắt.

“Vậy Vụ Liệt có bản tín hiệu gì với muội chưa?” Miêu Miêu liền sáp tới gần hỏi. “Không có, muội cũng không biết huynh nghĩ như thế nào trong lòng nữa.” Vụ Tiêm vẻ mặt có chút thất vọng, cũng không nhìn ra là hắn đang nghĩ cái gì trong đầu. Miêu Miêu dò xét tình hình hỏi: “Chúng ta thử hắn một chút xem thế nào? Nếu hắn có biểu hiện nghĩa là hắn có ý tứ, chúng ta sẽ đẩy nhanh quá trình, còn nếu như hắn căn bản là không có ý tứ gì, chúng ta sẽ dùng biện pháp khác, yêu là phải biết đấu tranh.” Đây cũng là một chiêu nguy hiểm nếu như Vụ Liệt không có tình ý, vậy Vụ Tiêm sẽ rất đau khổ, nhưng nếu như không thử, sẽ cứ kéo dài như vậy mãi, dù sao cũng có chút hi vọng mà. Thử hay không thử, cứ để Vụ Tiêm quyết định. Qua cả nửa ngày, Vụ Tiêm khẽ cắn môi gật đầu nói “Được.”

Miêu Miêu phi thân về phía đám người Dịch Thiên đang ngồi, hoảng hốt hét lên: “Không hay, không hay rồi, Vụ Tiêm bị rơi xuống nước, ta không biết bơi, nàng sắp chìm xuống rồi...” Vừa nói lại vừa làm bộ khóc thêm vài tiếng, còn nặn ra thêm vài giọt nước mắt, diễn y như thật. Vụ Liệt vừa nghe, liền đứng dậy phi thân về phía dòng suối, Vụ Minh cũng đang chuẩn bị đi theo, Miêu Miêu kéo tay hắn lại: “Không có việc gì, không có việc gì, Vụ Liệt đi là được rồi.” Ôm Miêu Miêu Dịch Thiên nhướng mày hỏi: “Nàng lại bày trò gì nữa?”

Ha hả, nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi, lau khô nước mắt trên mặt, Miêu Miêu khoái chí nói: “Làm mai mối a.” Vụ Liệt sột ruột chạy đi như vậy, chắc chắn là có ý. Ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên hỏi: “Làm sao mà người phát hiện nhanh như vậy?” Dịch Thiên nhìn Miêu Miêu chậm rãi nói: “Vụ Tiêm biết bơi, nước suối lại cạn, huống chi nàng nhìn thấy Vụ Liệt chạy đi, trong mắt không hề có lo lắng mà là cao hứng.” Mặc dù mới vừa rồi nhìn thấy nước mắt của nàng liền hoảng hốt, nhưng khi nhìn thấy nàng kéo Vụ Minh lại, suy nghĩ một chút liền rõ ràng.

“Người biết rõ, nhưng Vụ Liệt lại không, quan tâm sẽ bị rối trí a.” Miêu Miêu ha ha cười nói. Vụ Minh ở bên cạnh ngo ngoe ngắc ngắc nói: “Phu nhân, ý

người là Vụ Tiêm cùng Vụ Liệt ...” “Đúng vậy, đúng vậy, xứng đôi ha.” Miếu Miếu không e ngại, gật đầu nói, Vụ Minh cũng xem như người một nhà. “Ừ, xứng.” Vụ Minh thành thật gật đầu, lại thêm một trận cười to của Miếu Miếu.

“Vây còn cái này là chuyện gì xảy ra với nàng?” Chúi chúi vết nước mắt trên mặt Miếu Miếu, Dịch Thiên trầm giọng hỏi: “Nếu không như vậy, làm sao giống thật a, ta tự bầu mình mấy cái thật đau mới chảy ra được vài giọt như vậy, đến bây giờ vẫn còn đau đây này.” Miếu Miếu xoa xoa bắp đùi của mình nói. “Sau này không được như vậy.” Dịch Thiên xoay người Miếu Miếu lại nhìn thẳng vào hai mắt nàng cả giận nói, nhìn thấy nước mắt của nàng hẳn cảm thấy trong tim hoảng loạn. “Được rồi, được rồi, sau này sẽ không làm như vậy nữa, có người nào lại thích ngược đãi chính mình a.” Miếu Miếu nhìn thấy lửa giận của Dịch Thiên sắp bùng lên, vội vàng cam đoan. Dịch Thiên thấy vậy cũng không truy cứu nữa, ôm lấy Miếu Miếu đi qua một bên ngồi xuống, xoa xoa đùi cho nàng.

Vụ Liệt vội vàng chạy tới cạnh dòng suối nhỏ phát hiện ra người đáng lẽ rơi xuống nước là Vụ Tiêm vẫn khỏe mạnh đứng bên bờ suối. Vụ Liệt đảo mắt nghĩ, rõ ràng rồi, chắc chắn là phu nhân giờ trở quý. Liền đi đến, nhẹ nhàng hỏi: “Muội không sao chứ?” “Không có việc gì” Vụ Tiêm cúi đầu bối rối, trong tim thoáng hạnh phúc, huynh ấy là người đầu tiên chạy tới. “Ừ, không có việc gì thì nhanh về thôi.” Dứt lời liền xoay người. “Chờ một chút” Vụ Tiêm thấy vậy, vội vàng gọi hắn, đỏ mặt lấy hết dũng khí nhìn thẳng Vụ Liệt hỏi: “Huynh có thích muội không?” Phu nhân có nói yêu là phải đấu tranh, nếu như Vụ Liệt cự tuyệt mình, như vậy mình cũng hết hi vọng rồi.

Hai tay nắm chặt, vẫn không nhúc nhích nhìn Vụ Liệt, Vụ Liệt cũng quay lại nhìn nàng chằm chằm, hai người cứ như vậy nhìn nhau, thời gian như ngừng lại, thất vọng dần dần dâng lên trong lòng Vụ Tiêm, xoay người cúi đầu nói: “Thôi huynh cứ coi như muội không có hỏi qua đi.” Mới vừa nói xong, cả người đã bị một lực mạnh mẽ lôi vào trong một vòng tay ấm áp, phía sau truyền đến giọng nói kích động của Vụ Liệt: “Chỉ là huynh không nghĩ tới muội sẽ nói ra trước.” Vụ Tiêm nghe vậy, không kiềm chế được mà rơi lệ. Cả người bị xoay lại, một lần môi ấm áp lướt qua lau sạch nước mắt của nàng. . .

Đã trở về, đã trở về, nhìn thấy xa xa hai người đi tới, Miếu Miếu phấn khích đi qua đi lại. “Chuyện của người khác, người hưng phấn như vậy làm gì?” Tiểu Vũ ở bên cạnh cười chế giễu. “Tên nhóc xấu xa biết cái gì, thành toàn cho một đoạn nhân duyên tốt đẹp, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào a.” Miếu Miếu quay người lại nói. Nhìn hai người đi vào, Miếu Miếu tiến lên kéo Vụ Tiêm nói: “Vụ Tiêm, chúng ta tới nay ngủ cùng nhau.” Dịch Thiên cũng không phản đối, bây giờ ngủ ở ngoài trời, ai ngủ cùng ai cũng như nhau, miễn là không rời khỏi tầm mắt là tốt rồi.

Lôi kéo Vụ Tiêm đi qua một góc, Miếu Miếu liền thấp giọng hỏi tới, Vụ Tiêm cũng không giấu diếm, đỏ mặt đem chuyện mới phát sinh nói hết cho Miếu Miếu, đương nhiên là giấu biến đoạn Vụ Liệt hôn nàng. “Vây hả, thật tốt quá” Miếu Miếu reo lên, làm cho mọi người đều nhìn về hướng này, mặt Vụ Tiêm càng đỏ hơn, “Khụ khụ khụ, không có việc gì, không có việc gì.” Miếu Miếu cười cầu tài. Lại quay lại cúi đầu thăm thăm thì thì với Vụ Tiêm, hai người hưng phấn cả đêm không ngủ, đương nhiên là Vụ Liệt trong lòng kích động, cũng chỉ nhắm mắt lại chứ không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bồng lai các

Vừa đến Bồng Lai Các có thể thấy lần đầu tiên này so với lần trước khác biệt một trời một vực, không chỉ đám người bên cạnh cực kỳ cung kính, còn có người hầu riêng, yêu cầu gì sẽ được đáp ứng lập tức. Đoàn người Dịch Thiên vừa đến là bắt đầu bận rộn, chỉ còn lại bản thân cùng Tiểu Vũ mất to trừng mắt nhỏ. Đến lúc nhàn rồi chịu không nổi, lôi kéo Tiểu Vũ đi tìm đám người Dịch Thiên.

Mới vừa tiến vào thư phòng, liền nhìn thấy Vụ Liệt, Vụ Tiêm đang cùng Dịch Thiên thương lượng gì đó, nhìn thấy Miếu Miếu đến lập tức đứng dậy thi lễ với nàng. Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu nhẹ nhàng hỏi: “Sao không ngủ thêm chút nữa?” Miếu Miếu quăng cho hắn một cái liếc mắt rồi hỏi tới: “Ta mới ăn cơm trưa xong, các người lại bận rộn gì nữa?” “Tim Hồng Lăng.” Dịch Thiên trả lời. “Ồ, vậy sao rồi?” Miếu Miếu lộ vẻ quan tâm.

“Nữ nhân trong Bồng Lai Các bao gồm đầu bếp, nha hoàn tổng cộng có hơn năm mươi mấy người, loại trừ những người lớn tuổi thì vẫn còn khá nhiều, còn khoảng bốn mươi mấy người, muốn từ trong đó tìm ra một người không dễ dàng gì, huống chi ả giầu mình rất kỹ, trước mắt vẫn chưa nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn, chỉ có thể từng bước từng bước mà tra.” Vụ Liệt ở một bên kể lại chi tiết. “Uhm, Vụ Liệt, tới nay đem các nàng triệu tập lại cùng một chỗ, nói là phu nhân muốn chọn thêm nha hoàn.” Miếu Miếu phân phó, sau đó nhìn qua Dịch Thiên: “Ta cùng Tiểu Vũ đã thấy qua hình dáng của cô gái đó, cũng đã nghe qua giọng nói của ả, có thể loại trừ thêm vài người.” Lại quay qua Vụ Liệt và Vụ Tiêm: “Các người cũng gặp qua rồi nên cùng đến luôn.”

“Giọng nói có thể thay đổi.” Tiểu Vũ đứng bên cạnh giải thích cho nàng. “Bọn họ am hiểu dụng độc, những thứ tâm thường như thuốc đổi giọng chắc chắn là có.” “Mấy người đó có thứ như vậy hả, vậy thì nhìn hình dáng đi, có thứ gì dùng để thay đổi hình dáng không?” Miếu Miếu nhìn Tiểu Vũ hỏi, Tiểu Vũ lắc lắc đầu ý bảo không có. Miếu Miếu thờ phào nhẹ nhõm, tốt rồi tốt rồi, nếu có thứ thuốc có thể biến đổi đủ thứ dạng chắc nàng tiếp thu không nổi.

Một đoàn nha hoàn đứng ở sân trước xi xầm trao đổi, nhìn thấy Miếu Miếu đến liền lập tức im lặng. Miếu Miếu đứng trên thềm đá cao, lớn giọng nói: “Nha hoàn ta cần rất đơn giản, chỉ cần im lặng, không nhiều lời, tuy nhiên lúc nào cũng phải ở bên cạnh ta, một khắc cũng không rời, tiền lương gấp đôi, ai nguyện ý thì đến gặp Vụ Liệt báo danh, ta sẽ từ đó chọn ra hai người, bây giờ các người trước hết lần lượt đến trước mặt ta giới thiệu bản thân, chỉ cần nói tên, có thể nói thêm tuổi để giúp ta nhớ kỹ hình dáng các người, để lựa chọn, bắt đầu đi.” Dứt lời, Miếu Miếu ngồi xuống ghế do Vụ Tiêm mang tới uống trà nghe các nàng giới thiệu.

“Phu nhân, nô tỳ Tiểu Thúy, năm nay mười sáu.”

“Phu nhân, nô tỳ Tiểu Thanh, năm nay mười bảy.”

“...”

Giới thiệu một hồi cuối cùng cũng xong hết, quả nhiên không nghe thấy giọng nói kia. Vụ Liệt đứng bên cạnh đều nhớ kỹ tên, Miêu Miêu mang theo Tiểu Vũ rời đi trước.

Sau nửa canh giờ, Vụ Liệt mang theo danh sách trở về. “Sao rồi?” Miêu Miêu hỏi. “Có hai mươi mấy người báo danh, loại bỏ mười người hình dáng không giống.” Vụ Tiêm hỏi đáp. “Ừ, hai mươi mấy người báo danh cũng loại trừ.” Miêu Miêu nói. “Tại sao?” Vụ Tiêm không hiểu.

“Bởi vì tỷ ấy nói muốn lúc nào cũng ở bên tỷ ấy một khắc cũng không rời, mặc dù điều này thuận lợi cho thu thập tin tức nhưng lại giới hạn phần lớn thời gian và không gian, hơn nữa dễ dàng bại lộ thân phận, cho nên khẳng định là sẽ không báo danh.” Tiểu Vũ ở bên cạnh giải thích thay Miêu Miêu.

Cao kiến, nhanh chóng dễ dàng giúp bọn họ loại trừ một lúc hai mươi mấy người, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm nhìn Miêu Miêu bội phục. Dịch Thiên ở bên cạnh cũng bình thản: “Cao kiến.” Miêu Miêu chấp tay cúi người nói: “Quá khen quá khen, còn lại khoảng mười người, các người từng bước từng bước tra đi.” “Vâng.” Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm lĩnh mệnh đi ra ngoài.

“Thật giống vợ chồng a, bây giờ phối hợp càng ngày càng ăn ý rồi.” Nhìn ra hướng cửa nơi Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm vừa rời đi, Miêu Miêu cảm thán.

“Sao vậy, tỷ ghen tị hả?” Tiểu Vũ nghiêng mắt nhìn nàng. “Ghen tị không được hả, nhóc con đáng chết, ở đâu thì xéo về đó chơi đi, ta muốn thì ta cùng Dịch Thiên tình tứ.” Vừa nói vừa đưa tay ôm cổ Dịch Thiên, nhìn Tiểu Vũ khiêu khích. Tiểu Vũ lắc đầu, lưng thường đi ra cửa phòng, thật sự không biết xấu hổ a.

Đội Tiểu Vũ đi xa, Miêu Miêu liền đổi sắc mặt, buông tay đang ôm Dịch Thiên ra, nhìn Dịch Thiên hỏi: “Người cảm thấy vì sao Tiểu Vũ lại đi theo ta?” Dịch Thiên lắc đầu, bình thản nói: “Không biết, đến bây giờ vẫn chưa nhìn ra mục đích của nó.” “Ừ, ta cũng vậy, có điều ta có thể cảm thấy nó sẽ không hại ta.” Miêu Miêu nhìn về hướng Tiểu Vũ đã đi xa nói. “Nếu nó có dũng khí hại nàng, ta tuyệt đối không buông tha cho nó.” Dịch Thiên ngừ khí lạnh lẽo. Miêu Miêu trong lòng đột nhiên cảm động vô cùng, ở thế giới lạ lẫm này gặp được một nam nhân trân trọng mình như vậy, thật tốt a.

Thời gian thoáng cái đã qua bốn năm ngày, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm đem chuyện tra được không khác nhau là mấy đang báo cáo cho Dịch Thiên. “Chủ thượng, phu nhân, mấy ngày nay thuộc hạ tra xét thân thể của những người này, cũng như phái người đi về quê quán của họ kiểm tra, cuối cùng còn lại ba người không xác định được, bao gồm Tiểu Bình ở phòng bếp, Tiểu Vũ* ở sân trước và Tiểu Hồng quét dọn phòng.” “Ừ” Dịch Thiên bình thản nói: “Loại trừ Tiểu Bình ở phòng bếp, hoàn cảnh cũng như vị trí không thích hợp, hơn nữa công việc lại bận rộn, còn lại hai người, phái hai cao thủ theo dõi sát sao, nữ nhân kia vô công không tầm thường, cần thận lộ ra sơ hở.” “Vâng, chủ thượng” Vụ Liệt lại lên tiếng: “Vụ Thiên Các truyền đến tin tức, Doanh Tích hẹn gặp Hồng Lăng ba ngày sau.” “Được, bọn họ liên lạc như thế nào, đã điều tra được rồi sao?” Dịch Thiên thấp giọng nói.

*Chữ Vũ này nghĩa là Mưa khác với Tiểu Vũ đồ đệ của Dược Vương là chữ Vũ của Võ.

“Chính là tiểu phu, Vụ Thiên Các cùng Bồng Lai Các dùng củi đều là do cùng một tiểu phu đưa tới, hai nơi cách nhau một ngọn núi, người có khinh công tốt, không đi đường lớn, đi về không cần nhiều thời gian.” Vụ Liệt trả lời. Miêu Miêu nhướn mày, trách không được, lần trước thấy Vụ Liệt theo dõi Hồng Lăng trở về rất nhanh, lần này đến Bồng Lai Các lại đi hết hơn một ngày, thì ra là do đi đường lớn.

“Phái người dịch dung thành hình dáng của tiểu phu, truyền tin cho Liễm Diễm, hẹn nàng thời gian, địa điểm gặp mặt giống vậy. Rừng cây kia địa thế phức tạp, phái người ẩn mình ở đó trước, tạm thời khoan động đến tiểu phu để tránh đánh rắn động cỏ.” Dịch Thiên lạnh giọng phân phó. “Người định một lưới bắt gọn?” Miêu Miêu tiến lên hỏi. “Ừ, nhất lao vĩnh dật*” Dịch Thiên nhìn về phía Miêu Miêu nói: “Doanh Tích đã mấy lần hạ thủ với nàng, khó chắc chắn rằng Liễm Diễm sẽ không.” Miêu Miêu ha hả cười nói: “Ta thích nhất một lưới bắt gọn, người dẫn ta theo với.” “Được, có điều nàng phải luôn ở cạnh ta.” Dịch Thiên cầm lấy tay Miêu Miêu nói. “Tuân lệnh đại nhân.” Miêu cúi người kính lễ, mọi người nhìn khó hiểu, lại học được cái động tác này ở đâu.

* nguyên văn là “一劳永逸 nhất lao vĩnh dật” TQ dịch là ‘Làm một mẻ, khỏe suốt đời’ bạn dịch ngắn gọn hơn ‘Một lần cho mãi mãi’

Đêm đó, theo yêu cầu của Miêu Miêu, mọi người cùng nhau quây quần ăn cơm tối, trước khi Miêu Miêu xuất hiện Dịch Thiên thường ăn cơm một mình, cho nên lần này đám người Vụ Liệt đều có chút ngại ngùng mất tự nhiên. “Lại đây lại đây, ăn nhiều một chút, đừng khách khí.” Miêu Miêu bận rộn gấp đồ ăn cho mọi người giống như nữ chủ nhân, có điều ở một khía cạnh nào đó có thể nói nàng thật sự là nữ chủ nhân. Mọi người nhanh chóng đứng dậy nhận lấy thức ăn, ăn cơm như vậy thật là một a, nhưng Miêu Miêu vẫn cố gắng bắt họ quen, mặc kệ bọn họ nghĩ sao. Liếc mắt nhìn Vụ Liệt một cái, lại liếc qua Vụ Tiêm một cái, Miêu Miêu đáng hăng rồi hạ giọng, thanh thúy nói: “Vụ Liệt, người định chừng nào mới cầu hôn Vụ Tiêm hả?”

Vụ Liệt mắc nghẹn đồ ăn ngay cổ họng, mặt đỏ bừng bừng, ho khụ khụ một hồi, Vụ Tiêm thì mặt hồng lên, đầu cũng sắp cắm vào chén cơm rồi. Thật là cặp vợ chồng trẻ hay ngượng ngùng, nếu nàng không ở đằng sau thúc họ một cái, không biết còn kéo lê đến khi nào. Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng buông bát nhìn, về mặt chăm chọc nhìn hai người. Miêu Miêu đứng lên, đi đến cạnh Vụ Tiêm quay qua nói với Vụ Liệt: “Ồ quê quán của ta, cầu hôn vốn là một sự kiện rất long trọng, không ít nam tử phải tự mình quý xuống cầu hôn với nữ tử.” Mọi người vừa nghe, cũng ồn ào muốn Vụ Liệt quý xuống cầu hôn, hai người vừa xấu hổ vừa không biết nói gì.

“Người làm mẫu trước đi, có thể hẳn không biết.” Tiểu Vũ ở bên cạnh tốt bụng đề nghị. Thực hành hả, Miêu Miêu nhìn quanh bốn phía một chút, chạy đến cạnh một bồn hoa trước sân, hái vài đoá, hoa này là mấy ngày trước nàng nhờ người mua, vừa lúc hữu dụng. Vừa tháo nhẫn trên tay mình xuống vừa nói: “Ồ chỗ của chúng ta, cầu hôn phải có nhẫn, một tay cầm hoa, một tay cầm nhẫn, sau đó tự mình quý xuống.” Miêu Miêu đưa tay kéo đầu Vụ Tiêm xoay thẳng lại, sau đó chậm rãi quý xuống, hai tay cầm hoa với nhẫn đưa ra trước mặt Vụ Tiêm, nhìn thẳng vào mắt Vụ Tiêm, giọng chân thành: “Vụ Tiêm, nàng đồng ý gả cho ta không?” Cả phòng im re, phu nhân nhập vai thật là nhanh nha. Vụ Tiêm một hồi lâu cũng không nhúc nhích, Miêu Miêu cầm

hoa gỗ gõ đầu nàng nói: “Muội phải nói, ta đồng ý, sau đó Vụ Liệt đem nhẫn trao cho muội, chờ muội cả đời.” Miếu Miếu sau khi nói xong, đứng lên, đem hoa ném qua cho Vụ Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mai phục

Đem hoa thả cho Vụ Liệt, Miếu Miếu nói với hắn: “Chờ sau khi bắt được cô gái đó, tìm một chỗ vắng thành khẩn cầu hôn Vụ Tiêm, chờ muội ấy đồng ý, ta lập tức giúp các người cử hành hôn lễ, được không?” Vụ Liệt thoáng đỏ mặt, ôm quyền nói: “Cảm ơn phu nhân thành toàn.” Ha ha ha, Miếu Miếu cười lớn rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Dịch Thiên, đưa khuỷu tay hích Dịch Thiên nói: “Như thế nào, ta cầu hôn không đến nỗi tệ ha.” Dịch Thiên không trả lời, chỉ im lặng nhìn nàng, ánh mắt lóe lên những tia phức tạp.

Thoáng một cái đã qua ba ngày, đêm khuya, trong rừng cây yên tĩnh lưu động những hơi thở bất bình thường. Một bóng đen từ hướng Bồng Lai Các cấp tốc chạy đến, không lâu sau, một bóng đen khác từ hướng Vụ Thiên Các cũng vội vàng chạy ra. Hai người bình ổn lại, “Doanh Tích, người lại tìm ta làm cái gì?” Hồng Lăng lạnh lùng hỏi. “Nữ nhân đó bây giờ ở tại Bồng Lai Các, ta không động tới ả được, ta muốn người giúp ta diệt trừ ả, đổi lại, lần tới ta sẽ hạ độc Dịch ca ca.” Doanh Tích cũng lạnh lùng nói. “Không được, ta đã làm bọn chúng hoài nghi rồi, hôm nay vất vả lắm mới bắt được.” Hồng Lăng cự tuyệt. Trong chỗ tối, đôi mắt Dịch Thiên liếc nhìn nhau một cái, lập tức cực kì cảnh giác, nữ nhân này quả nhiên là cao thủ, phải cao thủ nhất đẳng của Vụ Thiên Các đi giám sát vậy mà còn bị ả cho rớt lại.

“Ài?” Hồng Lăng đột nhiên quay qua phóng ra một loạt ám khí. “Là ta.” Liễm Diễm từ trong chỗ nấp đi ra, mới ra khỏi Vụ Thiên Các nàng liền phát hiện phía trước có người, vì vậy theo sát ả, không nghĩ tới ả cùng mình có chung đích đến, liền trốn ở một góc quan sát trước, lại càng không nghĩ ả cũng biết Hồng Lăng.

“Người theo dõi ta?” Doanh Tích tức giận nói. “Không có, chỉ là nhìn thấy phía trước có người nên nhân tiện đi theo, có điều không nghĩ đến là người.” Liễm Diễm khiêu khích nhìn lại, trách không được trên người ả chỗ nào cũng là độc, xem ra Hồng Lăng đưa cho ả không ít ả. “Tại sao người lại ở đây?” Hồng Lăng lạnh lùng hỏi. “Không phải người hẹn ta...” Liễm Diễm đột nhiên gạt mình, “Nguy rồi, trúng kế rồi.” Ba người vừa nghe lập tức định phi thân rồi đi, hộ vệ của Dịch Thiên nhanh chóng lao ra bao vây.

Dịch Thiên mang theo Miếu Miếu từ chỗ nấp đi ra, Doanh Tích nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện, mặt trắng bệch cúi đầu kêu một tiếng “Dịch ca ca”. Liễm Diễm ở bên cạnh cười nhạo nói: “Đã nói với người từ sớm, hắn không phải Dịch ca ca của người nữa rồi.” Dịch Thiên không nói, phất tay, người từ bốn phương tám hướng phóng ra chém về phía ba người, Vụ Liệt phi thân lên đấu với Hồng Lăng, Doanh Tích cùng Liễm Diễm công lực không kém, chỉ trong chớp lát liền bị chế ngự. Còn Hồng Lăng cùng Vụ Liệt giao chiến kịch liệt, Vụ Tiêm thấy thế, phi thân lên giúp Vụ Liệt một tay, hai người hợp lực lại đẩy Hồng Lăng vào thế hạ phong, keng một tiếng, kiếm trên tay ả bị Vụ Liệt tước đi, Vụ Tiêm đá chân dứt điểm, Hồng Lăng bị hất rơi xuống đất, phát ra một tiếng bạch lớn, những người khác liền phóng đến bao vây ả lại.

Ba người bị áp giải đưa đến trước mặt Dịch Thiên, lúc này cuối cùng cũng thấy rõ diện mạo của Hồng Lăng, thì ra là Tiểu Vũ ở sân trước, lựa chọn sân trước quả nhiên rất thông minh, gió thổi cỏ lay*, người được biết tin tức sớm nhất cũng chính là người ở sân trước, thư phòng, sân luyện công đều đặt ở đó. “Ha ha ha,” Hồng Lăng đột nhiên cười, nhìn Miếu Miếu oán hận nói: “Từ lúc người tuyển lựa nha hoàn ta đã cảm thấy có điểm kỳ quái, chỉ không ngờ rằng tới nhanh như vậy, mùi vị Trát Mệnh như thế nào, nghe nói Doanh Tích cho người ăn không ít.” Miếu Miếu cười nhẹ, bước lên nói: “Cũng không tệ lắm, có điều hơi ít, không chết được.” Lại đi đến cạnh Doanh Tích đưa mặt tới sát nàng cười tà: “Nhớ lần sau hạ nhiều một tí, ả còn nữa, đừng quên là hạ thuốc thêm vài con ngựa nữa, một con uy lực không đủ lớn a.”

* nguyên văn “一有风吹草动” nhất hữu phong xuy cỏ động” dịch ra gió thổi cỏ lay nghĩa là có chuyện gì dù động một chút là biết liền, như gió dù nhẹ đến đâu cỏ cũng sẽ lay động.

Doanh Tích kinh ngạc nói: “Người biết? Không thể nào, ta ẩn mình rất kỹ, không ai biết...” Miếu Miếu cười ha ha một tiếng: “Thật ra là không ai biết, chỉ là người rất xui xẻo thôi, ta cùng Tiểu Vũ nấp ở sau cửa định trốn ra ngoài đúng lúc nhìn thấy người chạy đi gặp cô ta, thật đáng tiếc a.” Dù sao cũng đã bị bắt, có chết cũng phải cho người ta biết tại sao lại chết. Doanh Tích vẻ mặt khiếp sợ nhìn Miếu Miếu, vẫn tưởng rằng ả không biết võ công, vậy mà ả theo dõi mình gặp Hồng Lăng, chính mình cũng không phát hiện ra dù chỉ một chút, ngay cả Hồng Lăng cũng không phát hiện, tự bản thân biết Hồng Lăng là một nhất đẳng cao thủ, như vậy không phải là ả lợi hại hơn sao. “Đừng có nhìn ta sùng bái như vậy, ta sẽ kiêu căng đó.” Miếu Miếu cười cười chạy về lại bên người Dịch Thiên, nói ra chừng đó cũng đủ tức chết người rồi.

Liễm Diễm thấy thế, châm chọc khiêu khích: “Đi tính kế hại người khác, cuối cùng bị người khác tính kế lại.” Doanh Tích nghe vậy, tức giận trừng mắt liếc nàng một cái. Quay đầu về hướng Dịch Thiên chua chát: “Tại sao chứ, huynh đưa muội về Vụ Thiên Các, từ đó về sau lại không thêm liếc mắt nhìn muội một cái, chúng ta từ nhỏ tới lớn đầy tình ý, so ra không kém nữ nhân này.” Tay chỉ vào Miếu Miếu. Miếu Miếu thụt lui chui ra sau lưng Dịch Thiên trốn, đại tỷ đầu liên quan tới ta a, là hắn thích ta mà, ta đâu có ép buộc hắn.

Không biết là vì sợ Miếu Miếu hiểu lầm, hay là cảm thấy Doanh Tích đáng thương, Dịch Thiên mở miệng bình thân nói: “Khi còn bé, ta chỉ gặp qua người cùng Liễm Diễm hai lần. Ở thanh lâu, nếu như không phải các người nhận ra ta trước, ta cũng không biết là các người. Dù sao cha ta cùng phụ thân các người cũng có giao tình, cho nên ta mang các người trở về, chỉ là không muốn các người lẫn lộn ở cái loại địa phương như thanh lâu, cho các người một chỗ yên ấm, Nhưng là...” Dịch Thiên đột nhiên thay đổi, giọng nói trở nên buồn bã như băng: “Người không chỉ hạ độc ta, lại mấy lần hại Miếu Miếu, người nghĩ ta có thể bỏ qua cho người sao?”

“Ha ha ha...” Doanh Tích điên cuồng cười rộ lên, “Nguyên lai vẫn là ta tự mình đa tình, nguoi chỉ là vì giao tình của người xưa thuận tay cứu ta mà thôi, là ta muốn hại ả, bây giờ ta chỉ hận lúc đó không hạ độc nhiều một chút.” Liễm Diễm đứng bên cạnh nhìn Doanh Tích lên con tâm thần, đột nhiên có một chút tội nghiệp, nàng ngay từ đầu đã biết người như Dịch Thiên vốn không thể trở thành phu quân của nàng, cho nên trái tim không dành cho hắn, có điều thân phận gian tế của mình bị vạch trần rồi, không thể thoát chết. Ngẫm lại cả đời này sao mà thê thảm, từ nhỏ gia cảnh đã bị sa sút, lại là nữ tử, bị bán thẳng vào kỹ viện, lại bị Hồng Lăng hạ độc được, bị ép làm gian tế. Hôm nay cho dù Dịch Thiên có buông tha nàng, Hồng Lăng kia cũng sẽ không buông tha nàng, nhân sinh, thật sự là rất bất lực. Nghĩ tới nghĩ lui, nước mắt không kiềm chế được chảy ra.

Miêu Miêu nhìn Liễm Diễm đang rơi lệ trong bóng tối cảm thấy phong thái thật khác ngày thường, trước đây khi gặp nàng ta, lúc nào cả người cũng toát ra phong thái tươi đẹp rực rỡ, cao ngạo quyền rũ, hôm nay rơi lệ, trên mặt lại lộ ra cảm xúc bi thương, không khỏi thắc mắc: “Tại sao lại khóc?” Liễm Diễm cười khổ: “Không có gì, chỉ là cảm thấy cuộc đời không theo ý mình.” Miêu Miêu ngăn người, không nói gì rồi lại nhìn Doanh Tích, cũng là cố gắng một cách bất lực.

“Nói, chủ thượng của ngươi là ai?” Vụ Liệt ở bên cạnh thăm vắn Hồng Lăng, Hồng Lăng chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không nói. Vụ Liệt một chưởng đánh tới, Hồng Lăng bị đánh văng xa ba thước, khoe miệng chảy máu nhưng vẫn quyết không nói. “Trước áp giải về Vụ Thiên Các, cắt cử người trông coi cẩn mật.” Dịch Thiên phân phó, nghĩ rằng hiện giờ có hỏi cũng không được gì.

Ba người bị áp giải trở về, Dịch Thiên ôm Miêu Miêu hướng Bồng Lai Các quay đi. Đột nhiên, Doanh Tích thừa lúc xoay người trong chớp mắt, đá ngã người bên cạnh, nhanh chóng bay đến nhắt lên một thanh kiếm, đâm về phía Miêu Miêu. Dịch Thiên thấy vậy liền ôm Miêu Miêu lui lại mấy bước, Vụ Liệt ở bên cạnh kiếm đã xuất ra, đâm trúng Doanh Tích. Doanh Tích kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, nhìn Dịch Thiên thều thào nói: “Ta không cam lòng, không cam lòng...” Rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Vụ Liệt đưa tay bắt mạch, báo cáo: “Chủ thượng, đã chết.” Miêu Miêu đi đến, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt không còn sự sống nhẹ nhàng nói: “Chết cũng là một loại giải thoát, nếu có kiếp sau thì tìm người tốt để gả.” Liền đứng dậy, phân phó Vụ Liệt: “Đem nàng an táng đàng hoàng.” Đi tới bên cạnh Dịch Thiên, nắm chặt tay hắn, có thể có người làm bạn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Xuân cung sống

Chuyện của Doanh Tích dần dần trở thành quá khứ, tên tiểu phu đưa tin cũng bị lung bắt, chỉ là Hồng Lăng vẫn không mở miệng như trước, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Miêu Miêu, không mở miệng hà, quên đi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

Vội vội vàng vàng chạy đến thư phòng của Dịch Thiên, đến Bồng Lai Các gần một tháng rồi, hôm nay gian tế cũng đã bắt được, vốn là đã đến lúc đi ra ngoài vui chơi, kéo Tiểu Vũ định đi ra ngoài thì mới nhớ ra mình không có tiền, thế là chạy đến thư phòng tìm Dịch Thiên. “Dịch Thiên, Dịch Thiên...” Người còn chưa tới, giọng đã đi trước. Dịch Thiên vừa nghe thấy âm thanh gấp gáp của Miêu Miêu liền bật người khỏi bàn làm việc vội vàng chạy ra hô: “Làm sao vậy?” Miêu Miêu thở hổn hển xòe tay nói: “Cho ta ít bạc, ta muốn cùng Tiểu Vũ đi dạo phố.” Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm đầu đầy hắc tuyến, thấy phu nhân gấp gáp như vậy còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì rồi, thì ra chỉ là đến vội tiền.

Dịch Thiên nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, từ ống tay áo móc ra một xấp ngân phiếu đưa cho Miêu Miêu. Miêu Miêu cầm lấy vừa nhìn xuống, giá trị mỗi tờ đều là một ngàn lượng, tên Dịch Thiên này đúng là đại gia a, vừa vung tay liền hoang phí như vậy, mình quả nhiên có mắt chọn người. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Miêu Miêu từ ánh nhìn ngưỡng mộ liền đổi thành khinh bỉ, rút một tờ ra, chỉ chỉ vào con số hỏi Dịch Thiên: “Đây là bao nhiêu tiền?” Dịch Thiên hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng không biết chữ, nhưng vẫn nhẹ nhàng trả lời: “Một ngàn lượng.” “Một ngàn lượng, người cũng biết là một ngàn lượng hả, người nói thử coi ta cầm cái này đi mua kẹo hồ lô, hẳn có tiền thôi ta sao?” Miêu Miêu nhìn hắn điên tiết hét lên. Dịch Thiên nhất thời mặt tròn tròn, sững ra hồi lâu, thì ra là do nhiều tiền quá. Miêu Miêu vươn tay kia về phía hắn lắc lắc: “Cho ta bạc vụn.” Dịch Thiên không có bạc vụn, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía đám người Vụ Liệt cầu cứu.

“Phu nhân, muội đưa cho người, có điều không nhiều lắm.” Vụ Tiêm móc tiền túi của mình ra, đem đưa hết cho Miêu Miêu. Miêu Miêu nhận lấy, tiện tay ôm Vụ Tiêm một cái: “Chỉ có Vụ Tiêm của ta là tốt, lát nữa về có quà cho muội.” Dứt lời liền vội vàng chạy đi. “Chờ một chút” Dịch Thiên vội vàng gọi nàng lại. “Ta hôm nay có việc, không thể đi cùng nàng, nàng mang thêm vài người cùng đi.” “Mang nhiều người như vậy để làm gì, không tự nhiên chút nào, ta biết người sợ ta gặp nguy hiểm, ta chỉ là đi dạo phố mua đồ, không phải đi đánh nhau, hơn nữa không có ai biết ta, huống chi có Tiểu Vũ đi cùng, yên tâm đi, bye bye.” Miêu Miêu vội vàng nói, vẫy tay rồi chạy thẳng.

Quang Đô, đây chính là nơi Hách Liên Thành nói đến, không nghĩ là cách Bồng Lai Các gần như vậy, Dịch Thiên thật là lón mọt, đem nguyên cái tổ chức sát thủ lớn như vậy đặt ngay trước mũi hoàng đế, không sợ mất lòng hoàng đế sao. Vào trong cửa thành, khắp nơi đều là tiếng người bán hàng rong rao ầm ĩ, ngựa xe như nước, đầu đầu cũng là đầu người, ồn ào náo nhiệt. Hai bên kiến trúc tường đồ ngói xanh, phi diêm trọng đỉnh*, xa xa là một tòa kim bích huy hoàng, quả nhiên không hổ danh là hoàng thành a, rất là bề thế. Miêu Miêu tay đã sớm cầm một xâu kẹo hồ lô cắn mút, thỉnh thoảng lôi kéo Tiểu Vũ chạy bên này nhìn một cái, lượn qua bên kia ngó một chút, giống hệt nhà quê mới lên tỉnh. Tiểu Vũ bị kéo đi mặt mày xám ngoét, thật là mất mặt a.

***nguyên văn “飞檐重顶” phi diêm trọng đỉnh” ý nói cảnh hoành tráng của cung vua, mái ngói rồng bay, ...

Đi dạo hồi lâu, Miêu Miêu sờ sờ bụng cảm thấy đói. Tìm thấy tửu lầu có dấu hiệu chữ Thiên liền vọt vào, phải công nhận Dịch Thiên rất có thực lực, khắp nơi đều có sản nghiệp của hắn. Ngồi vào chỗ của mình, phát tay gọi tiểu nhị, “Tiểu nhị, đem tất cả món ngon nhất của các người lên đây.” Miêu

Miêu nói đầy khí thế. “Tỷ ăn có hết không?” Tiểu Vũ về mặt khinh thường nói, có hai người, ăn được bao nhiêu. Cũng đúng ha, ăn không hết, “Tiểu nhị, vậy ngươi cứ coi rồi làm vừa đủ cho hai chúng ta ăn thôi.” Miêu Miêu đổi giọng. “Hảo a, ngại chờ một chút.” Tiểu nhị dạ thừa rồi quay đi.

Tiểu nhị vừa mới rời đi, chuông quầy đã đi đến, khom người nói: “Hai vị khách quan, chủ nhân nhà ta ở trên lầu cho mời.” Ách, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, ai vậy, có đi hay không, đi thôi, ở đây người đông như vậy chắc không xảy ra chuyện gì đâu. Theo chuông quầy đi đến một gian phòng thanh nhã ở lầu hai, vừa vào cửa, một mỹ nam tuấn tú đi ra đón, cười nhẹ nói: “Phu nhân, mời.” “Ta đã gặp ngươi, ngươi là Vụ Huyền quản lý từ lâu.” Miêu Miêu vừa nhìn thấy hắn liền nhớ ra, mỹ nam tử đã gặp qua là không quên được a. “Trí nhớ của phu nhân thật tốt, không biết phu nhân vào thành có việc gì?” Vụ Huyền vẫn cười bí hiểm nói. “Có cần ta phái người bảo vệ hai vị hay không, hình như hai vị không mang theo ai cả.” Vụ Huyền thử dò xét. “Không cần, không cần.” Miêu Miêu lập tức phát tay nói: “Cũng chỉ định là đi dạo phố, không xảy ra việc gì đâu, ăn cơm trước đi.” Miêu Miêu nói xong ngồi xuống cạnh bàn, tấn công vào số thức ăn mới được bung lên.

Nhìn Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ ăn uống no nê rồi khỏi từ lâu, Vụ Huyền đứng ở cạnh cửa sổ lầu hai, nhìn hai người đi xa nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?” Một người đi ra từ phòng bên cạnh, cũng là một dung mạo tuấn mỹ, đôi môi gọi cảm mở ra nói: “Bộ đáng cũng tạm được, không xuất sắc lắm, nhưng chắc là có chỗ hơn người, nếu không chủ thượng sẽ không nhìn trúng nàng, về phần võ công tạm thời không thấy lộ ra, giấu tốt lắm, cũng có thể là không có võ công, lai lịch vẫn tra không ra.” Người này chính là quản lý thanh lâu Vụ Kiếm. Đối với lựa chọn của chủ thượng, bọn họ cũng rất tin tưởng nhưng kiểm tra một chút thì yên tâm hơn.

Lại đi dạo hơn nửa ngày, mua được một vài thứ, cuối cùng Miêu Miêu cũng lên tiếng bảo về, Tiểu Vũ vừa nghe về liền tỉnh cả người, cuối cùng cũng được về nhà rồi, đi mua sắm thật không phải là việc mà nam nhi có thể làm. Cảm theo bao lớn bao nhỏ, hai người vội vã quay về, buổi sáng lo chạy ra ngoài nhanh quá, không nghĩ tới việc ngồi xe ngựa, may mà đường không xa lắm. Đi được nửa đường, đúng là trời không chiều lòng người, trời đánh vài tiếng âm ầm, sấm vừa dứt, liền mưa như trút nước, làm Miêu Miêu và Tiểu Vũ không kịp ứng phó. “Mẹ ơi, sao lại xui xẻo như vậy, khi không đổ mưa lớn.” Thấy bên đường có một gian nhà bỏ hoang, Miêu Miêu liền chạy vào la lớn. “Ai đòi đi dạo không ngừng, đã bảo phải lo về từ sớm rồi, đi theo tỷ thật là xui xẻo, đã mệt chết không nói, còn bị mắc mưa.” Tiểu Vũ ca thán.

“Đừng nổi nóng, đừng nổi nóng, tức giận sẽ mau già.” Không thể không thừa nhận mình sai, Miêu Miêu mặt mày tươi cười nhìn Tiểu Vũ nói. Đột nhiên, từ trong căn phòng duy nhất của căn nhà hoang truyền ra âm thanh cọt két, lại thêm tiếng nói chuyện thì thầm vọng ra. Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ lập tức cảnh giác, nhẹ nhàng bỏ đến trước cửa phòng nát, xuyên qua cánh cửa lớn nhìn thẳng vào trong phòng, không nên nhìn nha, vừa nhìn hai người nhanh chóng đỏ từ đầu đến chân. Bên trong phòng, một nam tử đưa lưng về phía bọn họ, đang đề lên một nữ tử, lại còn đang vận động. Quần áo trên người họ xộc xệch, cả người nam tử đã hoàn toàn lộ thể, nữ tử thì quần áo bị xé ra không che được xuân quang, mắt khép hờ ngênh hóp cùng nam tử.

Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó lại quay vô nhìn tiếp, xuân cung sống a, lại lần đầu tiên được thấy, tốt nhất là ngồi xem một chút. Không biết là do phát hiện hai người bọn hắn ở ngoài hay là vì cái gì, nam tử đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa phòng. Đó là gương mặt quyền rũ cỡ nào a, vóc dáng hoàn mỹ, mắt phượng yêu tà, cái mũi thẳng tắp, bạc môi gọi cảm, mồ hôi tẩm tẩm trên cơ thể khỏa thân, ông trời ơi, rõ ràng là nam nhân, lại xinh đẹp hơn nữ nhân, Miêu Miêu trong lòng óan thần, thật sự là không công bằng a, tại sao không cho nàng chút xui nào như vậy.

Hai người trốn ở ngoài cửa thường thức hương vị, thỉnh thoảng còn trao đổi ý kiến, nam nhân vóc người thật tốt, nhìn cơ bắp trên người kìa, khê tặc lười. Nữ nhân cũng không kém, nhìn bộ ngực cao ngất kia lại trắng nõn. Lại nhìn Miêu Miêu liếc một cái, bằng phẳng.

“Đã mất không?” Không biết từ khi nào, nam tử đã mở cửa phòng, dựa vào một bên cười tà nói. Mặc dù quần áo không chỉnh tề, nhưng vẫn chói mắt vô cùng.

“Đã mất.” Hai người cùng trả lời, nhìn về phía nam tử. Lại quay sang nhìn nhau, “Aaaaaaaa” cùng la hoảng lên, ném hết đồ trên tay chạy thẳng ra cửa, bị phát hiện nhìn lên việc tốt của người ta rồi, tiêu đời rồi, tiêu đời rồi. Nhìn hai người chạy trốn chết, nam tử cũng không đuổi theo, chỉ là tiếng cười càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 27: Chạy trốn chết

Ngài phòng trời vẫn mưa, sấm chớp vẫn đùng đoàng, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ liều mạng chạy về, cũng không dùng khinh công, thứ nhất là bởi vì đang ở bên ngoài hành động không nên khinh xuất, thứ hai vốn là Miêu Miêu lại quên mất mình cũng có khinh công, chỉ bụng bảo dạ chạy cho thật nhanh, ở phía sau Tiểu Vũ không biết là vừa mới bị một màn kích thích hay là như thế nào, cũng lo cắm đầu chạy thoát thân giống Miêu Miêu. Sợ nam nhân đuổi theo phía sau mà hai người quên mất, cho dù hắn có đuổi kịp cũng không thể nào đánh hơn bọn họ, cái này gọi là có tật giật mình, quả báo tội nhìn lên chuyện tốt của người khác.

Hai người thở hổn hển chạy về Bồng Lai Các, toàn thân trên dưới ướt đẫm, chạy loạn nên bắn cả bùn đất lên người, cả người thê thảm không chịu nổi. Dịch Thiên vừa nhìn thấy tình cảnh này vội chạy đến cởi áo ngoài ra trùm lên Miêu Miêu, một bên quát: “Mau chuẩn bị nước nóng.” Vừa quay lại hai người hét lớn: “Xảy ra chuyện gì?” Miêu Miêu lạnh quá run rẩy, hai hàm răng va vào nhau, lắp bắp nói không nên lời: “Có người đuổi theo chúng ta.” Dịch Thiên đưa mắt một cái, Vụ Liệt phi thân ra cửa kiểm tra. Dịch Thiên ôm Miêu Miêu nhanh chóng quay lại phòng, Tiểu Vũ đứng đợi một bên cũng đã nhanh chóng được người đưa về phòng.

Sau một hồi tắm tấp sạch sẽ ẩm áp thơm tho, Miêu Miêu chui lại vào trong ổ chăn thờ phào nhẹ nhõm một tiếng thật to, may quá không đuổi theo. Một

bóng đen trùm xuống che khuất tầm mắt của chính mình, Dịch Thiên cúi người kiểm tra trán Miểu Miểu, tốt, không có sốt. Tiến vào trong ổ chăn, ôm Miểu Miểu nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện gì xảy ra, Vụ Liệt kiểm tra phía sau hai người không phát hiện bất kì kẻ nào.” Hơ, Miểu Miểu xấu hổ, nhìn lên cái kiểu chuyện tốt của người khác như thế này làm sao mà nói ra được, liền lắc đầu nói: “Không có việc gì, không có việc gì, bị sét đánh hoảng hốt nên nói bậy thôi.” Dịch Thiên hồ nghi nhìn nàng, rõ ràng là không tin, nhưng lại không nói thêm cái gì. Nhẹ nhàng lắc lắc Dịch Thiên, Miểu Miểu rụt rụt rè rè nói: “Dịch Thiên, ta đói bụng.” Chạy đường dài như vậy, bao nhiêu sức đã tiêu tan hết sạch.

Trên bàn cơm, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ nhai nuốt ngấu nghiến, “Tiểu Vũ, hai người đi ra ngoài đã gặp chuyện gì?” Dịch Thiên làm như không để ý bình thân hỏi. Khụ khụ khụ, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ bị nghẹn cùng một lúc. Hai người cùng liếc nhau một cái, ánh mắt trao đổi, nói hay không nói, nói ra thì chính là thú nhận làm chuyện xấu, không nói thì nói xạo thế nào để vượt qua kiểm tra đây a. Tựa hồ như nhìn ra suy nghĩ của hai người, Dịch Thiên bình thân nói: “Nơi này ko có người ngoài.” Nói cách khác là không sao, nói đi. Miểu Miểu trừng mắt nhìn Dịch Thiên liếc một cái, mới vừa ở trong phòng cứ tưởng hần nhìn rồi không hỏi nữa, tưởng rằng buông tha nàng rồi, thì ra chỉ là chờ Tiểu Vũ ngồi cùng rồi hỏi, thật là gian xảo.

Miểu Miểu hắng giọng nói: “Vụ Liệt, ra đóng hết cửa sổ lại.” Nếu như không nói, sẽ khiến bọn họ phỏng đoán lung tung. Đang định mở miệng, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa: “Chủ thượng, Vụ Huyền đại nhân đến rồi.” “Cho hần vào.” Dịch Thiên nói. Vụ Huyền liền đi vào, hướng Dịch Thiên và Miểu Miểu khẽ thi lễ, Dịch Thiên bình thân gật đầu ý cho hần ngồi. Vụ Huyền thấy vẻ mặt bình thân của Dịch Thiên cũng không ngại, cười cười ngồi xuống, nghĩ đến Dịch Thiên trước sau vẫn vậy, bọn họ cũng quen rồi. “Có chuyện gì quan trọng sao?” Dịch Thiên chậm rãi nói, mấy người bọn họ hiếm khi xuất hiện ở đây, như vậy chắc chắn có chuyện quan trọng. Vụ Huyền mỉm cười nói: “Không có việc gì, đến xem thử phu nhân đã trở về an toàn hay chưa, giữa trưa phu nhân có ghé qua tủu lầu ăn uống một lúc.” Chỉ cần nói đơn giản để cho rõ ràng mục đích đến. Dịch Thiên gật đầu, nhìn về phía Miểu Miểu nói: “Nói tiếp đi.” Xem ra Vụ Huyền cùng mọi người cũng là người một nhà rồi, lúc này còn giữ thể diện gì nữa.

“Người bắt ta nói, đừng có hối hận đó.” Mặt thể diện không chỉ có ta mà còn có người nữa, hỏi trước cho rõ ràng. “Ừ.” Dịch Thiên gật đầu, nghĩ rằng nàng cùng lắm là lại gây rối gì thôi. Vì vậy Miểu Miểu bắt đầu đem những gì đã chứng kiến một cách sống động kể lễ miêu tả ra hết, càng nói giọng càng nhỏ lại, nhìn biểu hiện của mọi người từ lúc bắt đầu là kinh ngạc rồi khiếp sợ, tiếp sau đó là nín cười đến vận vẹo cả mặt, Miểu Miểu thật sự là không có dũng khí nói lớn tiếng. “Chuyện là như vậy đó.” Cuối cùng cũng kể xong, Miểu Miểu len lén liếc nhìn Dịch Thiên một cái, rất tốt a, hay là thể hiện về mặt bình tĩnh, có điều trong ánh mắt đã có ngọn lửa nho nhỏ.

Lại nhìn vẻ mặt của mọi người, đủ mọi vẻ mặt, Vụ Tiêm không cần phải nói, chắc chắn là mặt đỏ bừng, Vụ Liệt cùng Vụ Minh chính là nhin cười, mặt mày nhăn nhó, Vụ Huyền thì nhất định không nể mặt nàng, cũng không thêm giả bộ chút nào, miệng đã ngoác đến tận mang tai, nhìn Miểu Miểu bằng một vẻ mặt sùng bái, nghĩ chính mình là một đại nam nhân cũng chưa từng nhìn thấy xuân cung sống, phu nhân là một cô gái trẻ như vậy, nhìn thấy đã không chạy mất còn ngồi coi đến hết đến lúc bị phát hiện mới lo chạy, thật sự là thiên tài, trở về phải kể cho Vụ Kiếm nghe mới được.

“Kể xong chưa?” Giọng Dịch Thiên đầy áp lực. “Ừ, kể xong rồi.” Miểu Miểu đáp, nàng kể hết mọi chuyện, không bỏ thêm bất cứ miêu tả gì. “Phu nhân, coi xong cảm tưởng như thế nào?” Vụ Huyền ở một bên đột nhiên cười hỏi.

“Tạm được, tạm được, nam nhân vóc người rất tốt a.” Miểu Miểu không hề nghĩ ngợi liền trả lời thẳng. Vụ Huyền mắt hoài nghi nhìn về phía Dịch Thiên, chẳng lẽ vóc người của chủ thượng không tốt?

“Chỉ biết ngắm nam nhân, tại sao tỷ không nói luôn nữ nhân đó vóc người cũng tốt lắm, bộ ngực nhìn thoáng qua là biết lớn hơn tỷ.” Tiểu Vũ ngồi bên bỗ sung vào.

Ha ha ha, trong khoảnh khắc, tiếng cười đầy trời, vốn đang cố gắng kiềm chế cả người, nghe Tiểu Vũ nói xong không nhịn được cười ha ha, Miểu Miểu vừa nghe, nhất thời đen mặt, so sánh cái gì a, ngực nàng ấy lớn hay nhỏ thì liên quan gì ta. Sắc mặt Dịch Thiên bây giờ từ trấn định đã chuyển sang tái mét rồi. Đứng đờ đờ đứng lên, lời Miểu Miểu rời khỏi thính đường không thêm quay đầu nhìn lại, mất hết cả mặt mũi của lão gia. Nhìn tên Vụ Huyền nhìn mình hoài nghi, còn tưởng rằng chính mình không có khả năng. Phía sau tiếng cười càng muốn rung trời chuyển đất rồi, có Miểu Miểu ở đây, mấy tên kia lá gan cũng lớn quá rồi, dám cười nhạo cả hần.

Cả đoạn đường kéo Miểu Miểu trở lại trong phòng mặt mày đều tái mét, trở tay đập cửa lại. Đem Miểu Miểu ấn lên cửa, cả giận nói: “Sau này không cho phép nhìn thân thể của nam nhân khác.” Miểu Miểu rụt rè giải thích: “Ta không phải cố ý nhìn, chỉ là không cẩn thận nên chứng kiến ... uhm uh...” Còn chưa kể xong, thanh âm đã bị nuốt mất. Mỗi Dịch Thiên bá đạo tiến lên, như đã thủ cần xé, điên cuồng cướp đoạt, lại giống như trừng phạt Miểu Miểu đã không cẩn thận. Âm hôn vừa dứt, Miểu Miểu toàn thân vô lực, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào trong lòng Dịch Thiên thở hổn hển, Dịch Thiên một tay đỡ Miểu Miểu, một tay vuốt tóc Miểu Miểu, nhẹ nhàng nói: “Sau này không cho phép nhìn.” Tựa vào trong lòng Dịch Thiên, Miểu Miểu chỉ có thể gật đầu, nếu không đáp ứng, khẳng định là không dùng lại.

Sáng sớm hôm sau, Miểu Miểu tinh thần hưng phấn đi ra cửa phòng, “Còn sống hả.” Không biết Tiểu Vũ ở đâu đâm đầu đi tới cười nhạo nàng. Ngày hôm qua nhìn bộ dáng của Dịch Thiên như vậy, hần không thể đem nàng “ăn tươi nuốt sống” luôn, Vụ Huyền cũng nói Dịch Thiên rất ít khi để tâm tình lộ ra trên mặt, ngày hôm qua tức giận như vậy, ngay cả hần cũng cảm nhận được. Hôm nay lại chứng kiến Miểu Miểu an toàn không có việc gì, tâm lý có chút thất vọng, phải giáo huấn nữ nhân yêu quý hay gây họa của mình một trận về việc tôn trọng chứ, hại hần ngày hôm qua cũng bị cười nhạo.

Đi đến thính đường phát hiện ra đoàn người hôm qua đang ngồi đó, Vụ Huyền cũng chưa chịu về, nhìn thấy nàng tới còn cười tùm tùm, xem ra bọn họ cũng đang đợi mình lộ ra chuyện gì. Hừ, vênh mặt, không thêm liếc mắt nhìn hần một cái, đi thẳng đến bên cạnh Dịch Thiên ngồi xuống, cầm lấy bát cháo uống liền, tối hôm qua cơm còn chưa ăn xong đã bị Dịch Thiên lôi về, đến sáng đã đói muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chuẩn bị hôn lễ

Vừa uống xong bát cháo, Dịch Thiên đột nhiên quay đầu lại nói với Miêu Miêu: “Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm chuẩn bị thành thân rồi, nàng giúp bọn họ chọn ngày và chuẩn bị đi.” Cho nàng việc để làm, nếu không lại đi khắp nơi gây họa. “Thật hả”, Miêu Miêu nhanh chóng buông bát kêu lên: “Chúc mừng chúc mừng.” Quay qua Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm làm bộ dạng chúc mừng. Vụ Huyền, Tiểu Vũ cùng mọi người nghe vậy cũng hướng bọn họ tỏ ý chúc mừng. Vụ Liệt cười cười đáp lại, Vụ Tiêm thì ngượng ngùng đỏ hết cả mặt.

“Nhanh lên nhanh lên, đem nhật kỳ* gì đó đến đây, xem thử ngày nào tốt a?” Miêu Miêu hô, định gọi là lịch nhưng sợ bọn họ nghe không hiểu, nên miêu tả đại loại sơ qua thôi. “Phu nhân, kỳ văn* của người.” Một nha hoàn cầm một quyển sách đưa lại, thì ra gọi là kỳ văn. Miêu Miêu lật nhanh vài tờ, chỉ vào một tờ trong đó nói: “Ngày này đi, ngày tốt cho hôn lễ, để ta xem còn bao nhiêu ngày, mười ngày, cũng được, vậy mười ngày sau thì cưới.” Giải quyết dứt khoát. “Đa tạ phu nhân.” Vụ Liệt ở một bên đáp tạ, Vụ Tiêm mặt lại càng đỏ hơn.

*nhật kỳ, kỳ văn: là cuốn lịch ngày tháng ghi rõ ngày tốt xấu để làm việc, nên làm gì, không nên làm gì ví dụ những việc như đám cưới, tân gia, xây nhà, đặt móng, động huyệt ...

“Các người trước đem những khách nhân muốn mời viết ra giấy cho ta, cha mẹ, huynh đệ, tỷ muội, bằng hữu, có thể đến đều phải đến, đây chính là chuyện lớn cả đời a.” Miêu Miêu đã bắt tay vào chuẩn bị rồi. Đang nghe đến những lời này của Miêu Miêu không khí đang đầy khí thế đột nhiên trầm xuống, Vụ Huyền đang tươi hơn hớn cũng thu hồi nụ cười. Miêu Miêu nhìn mọi người đột nhiên im lặng, e dè hỏi lại: “Ta nói sai cái gì rồi sao?” Những người khác đều không nói, cảm giác không biết mở miệng trả lời như thế nào, Dịch Thiên nhìn nàng bình thản nói: “Trong Vụ Thiên Các đều là cô nhi, không cha không mẹ, kể cả ta.” Miêu Miêu thoáng ngắc ngán cả người, nhìn mọi người chân thành nói: “Xin lỗi, ta không biết.” Vừa dừng lại một chút nói: “Ồ thế giới này ta cũng giống mọi người, cũng không có cha mẹ, thân nhân, lúc đến một người cũng không biết. Có điều các người nên nghĩ khác, chúng ta chính là người một nhà, Vụ Thiên Các rất đông huynh đệ tỷ muội cũng là người nhà của chúng ta, mặc dù không có cha mẹ, nhưng chúng ta có rất nhiều người thân.”

Nghe Miêu Miêu nói chuyện, khiến cho mọi người lâm vào trầm tư, đúng vậy, mặc dù không có cha mẹ nhưng lại có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, là rất may mắn. Không khỏi nhìn Miêu Miêu mỉm cười, nói rất đúng. Miêu Miêu nhìn mọi người tựa hồ như đã cười được khúc mắc, lập tức sột sắng trở lại: “Vụ Minh, người đem tất cả người trong Vụ Thiên Các tính khoảng bao nhiêu, xem thử chúng ta cần bao nhiêu bàn tiệc rượu, ta cùng Tiểu Vũ lập tức chuẩn bị những thứ cần cho hôn lễ, Vụ Liệt và Vụ Tiêm là tân lang và tân nương không cần phải làm gì, ngồi chờ thành thân đi. Vụ Huyền người phụ trách rượu và thức ăn, tiện thể giúp ta vào thành mua đồ. Được rồi, bảo cái tên Vụ Kiếm ở thanh lâu chuẩn bị mấy người biểu diễn tiết mục ...” Miêu Miêu nhanh chóng phân chia nhiệm vụ đang hoang. Vụ Huyền cười cười trêu chọc: “Phu nhân, người rất bất công, chủ thượng chuyện gì cũng không cần làm.” Còn hần phải làm không ít nha. “Ai nói vậy” Miêu Miêu quay qua Dịch Thiên nói nghiêm túc: “Người phụ trách chỉ tiền.” Liên búng phát một trận cười lớn.

Để dễ dàng cho việc chuẩn bị và trông coi, đem hôn lễ cử hành ở Bồng Lai Các, Bồng Lai Các vốn là phân bộ (chi nhánh) lớn nhất của Vụ Thiên Các, gần thành trấn, khuôn viên rộng, rất thích hợp. Miêu Miêu chọn lựa một gian phòng rộng làm tân phòng, phân phó nha hoàn sửa sang quét dọn lại, còn bản thân thì cùng Dịch Thiên mang theo Tiểu Vũ, Vụ Huyền đánh xe vào thành. “Trước hết đi gặp Vụ Kiếm ở thanh lâu.” Miêu Miêu nói với Vụ Minh đang đánh xe. “Sao lại đi đến đó?” Vụ Huyền hỏi. “Ta có một khúc nhạc rất thích hợp với không khí của ngày hôm đó, bảo hần chuẩn bị trước để biểu diễn.” Miêu Miêu đáp. Dịch Thiên nhìn nàng dò hỏi: “Khúc nhạc gì?” “[Hôm nay em phải gả cho anh]* thế nào, rất thích hợp phải không” nghe tên liền thấy thích hợp vô cùng. Dịch Thiên không đáp, chỉ khẽ gật đầu, cũng cảm thấy là rất thích hợp.

**là bài này này, bạn muốn add nguyên cái bar vào cho nhạc chạy mà ko biết làm=.=" Marry me today (今天你要嫁给我)

Xe ngựa nhanh chóng đi vào thành, đi tới một con phố chuyên kinh doanh thanh lâu, chạy dọc theo ngã tư đến cuối đường, bởi vì là ban ngày nên giờ này hồng phổ hết sức yên bình, vừa xuống khỏi xe ngựa, đập vào mắt chính là một tòa kim bích huy hoàng tên Trầm Luân Suong, rất có hương vị của xa hoa đồi trụy nha. Hộ vệ canh cửa đã nhanh chóng chạy vào thông báo với Vụ Kiếm, không lâu sau Vụ Kiếm liền đi ra đón. Đoàn người đến một gian nhà phòng ở lầu ba ngồi vào chỗ của mình, Miêu Miêu mở miệng nói: “Gọi nhạc sư giỏi nhất cùng với mỹ nữ đẹp nhất của người đến đây.” Vụ Kiếm nghe xong, lập tức phân phó hạ nhân làm theo, lúc quay vào cửa thì Vụ Huyền đã đem chuyện căn bản như thế nào kể cho hần.

Nhạc sư cùng mỹ nữ rất nhanh chóng đi đến, Miêu Miêu đứng dậy, nhìn nhạc sư hỏi: “Ta hát một khúc, người có thể nhớ kỹ âm điệu không?” Nhạc sư gật đầu nói: “Phu nhân, thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức.” “Được, vậy bắt đầu thôi.” Miêu Miêu thanh thanh cất giọng hát.

[nam hát]

Xuân ấm áp nờ hoa đuôi ưu thương đông tàn,

Gió miên man đưa không khí lãng mạn về,

Mỗi bài tình ca đột nhiên tràn ngập ý nghĩa,

Vào giờ phút này đột nhiên ta thấy nàng.

[nữ hát]

Xuân ấm áp hương hoa xua tan đối rét của mùa đông,

Gió miên man gửi tình yêu bất ngờ,

Đưa chúng ta gần nhau hơn như đôi chim ca hát,

Vào giờ phút này đột nhiên ta yêu chàng.

[điệp khúc]

Hãy nghe ta nói,

Tay trong tay chúng ta cùng nhau bước,

Cùng xây dựng cuộc sống hạnh phúc,

Nếu ngày hôm qua nàng/chàng không đuổi kịp

Ngày mai sẽ hối hận lắm đấy

Hôm nay gả cho ta được không

...

Âm thanh thanh thúy tràn ngập cả phòng, khúc hát đã dừng, tất cả đều lặng ngắt như tờ, có người kinh ngạc, có người trầm tư, Miếu Miếu nhìn về phía Dịch Thiên, sâu trong trùng mắt Dịch Thiên tỏa ra ánh sáng rất ôn nhu đang nhìn thẳng nàng. “Nhớ kỹ chưa?” Miếu Miếu hỏi nhạc sư. “Đã nhớ, phu nhân.” Nhạc sư gật đầu nói. “Ừ, ta sẽ viết lại lời, các người cứ theo đó mà hát, múa thì tự mình biên soạn một điệu đi.” Vừa quay qua phân phó nhóm mỹ nữ. “Phu nhân...” Vụ Kiếm có điều muốn nói lại thôi. “Nói đi.”

Vụ Kiếm bối rối hỏi: “Từ ngữ thể này có phải hơi thiếu chừng mực không?” Chưa từng có người đem tình yêu mà nói ra miệng, huống chi lại còn muốn trước mặt nhiều người hát xướng biểu diễn. Miếu Miếu nghe xong không nói gì, bài hát này khá hay, hơn nữa không phải hẳn hát, gập cái gì a. “Ta còn có bài dạn dĩ hơn nữa, có muốn nghe không?” Miếu Miếu cười gian, đi đến bên người hấn hỏi. Không cần, không cần, Vụ Kiếm vội vàng lắc đầu, bạo dạn hơn nữa sợ hấn còn chưa nghe xong, chủ thượng đã chém hấn thành tám khúc rồi. Như vậy là xong rồi, Miếu Miếu dẫn đầu đi ra khỏi phòng, đi dạo phố mua đồ, hương vị sơn phấn ở đây quá nồng đượm, hấn ở đây hít mãi không sợ chết sao, nàng nghĩ thầm.

Đi tới đường cái, mua vài xâu hồ lô đường đưa cho mọi người mà không ai nhận, một đám đại nam nhân cầm cái này thì còn mặt mũi gì nữa, sẽ bị cười cho chết. Miếu Miếu cũng đã đoán ra, lần trước tên nhóc Tiểu Vũ xấu xa cũng nhất quyết không ăn, thì huống chi đám đại nam nhân này chứ. Khóe mắt vừa thoáng thấy một bóng người, Miếu Miếu lập tức lỏ Dịch Thiên trốn vào hẻm nhỏ bên cạnh. “Sao vậy?” Dịch Thiên hỏi. Những người khác cũng nhìn nàng tò mò. “Ta vừa thấy Hách Liên Thành.” Trước mắt không biết như thế nào giải thích chuyện bị bắt nhưng lại bình yên vô sự chạy ra, hay là cứ tránh mặt đi là tốt nhất. “Ừ, tạm thời không gặp cũng tốt, việc đó cũng chưa có đầu mối gì.” Dịch Thiên bình thản nói. Ai cũng không phát hiện ánh mắt Tiểu Vũ chợt lóe lên.

Mà ở trên đường cái, Hách Liên Thành cùng Hiên Viên Triết dường như cũng nhìn thấy Miếu Miếu, Hách Liên kinh ngạc nói: “Ta hình như vừa thấy Miếu Miếu.” Hiên Viên cũng gật đầu, hấn hình như cũng thoáng thấy. Bên người nàng lại có vài người, mặc dù không nhìn thấy rõ bộ dáng, có điều không giống như đang bắt giữ Miếu Miếu. Lần trước nàng bị bắt đi, bọn họ vẫn chưa đi cứu viện, không biết nàng chạy thoát như thế nào, hấn rất hoài nghi về thân thể của nàng. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, chạy đến con hẻm nhỏ kia nhưng không còn ai cả, bọn người Dịch Thiên sớm đã nhảy qua tường rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chờ đợi hôn lễ

Tân phòng đã bố trí tốt, tiệc rượu cũng đã sẵn sàng, quần áo cưới của tân lang tân nương cũng đã đưa tới, đó là nhờ người đông sức mạnh a. Mới vài ngày nỗ lực đã chuẩn bị xong hết cả, tiếp theo chính là đợi.

Mấy ngày hôm trước bận rộn làm không ngơi tay, bây giờ tự dưng rảnh tay rảnh chân không có việc gì làm, thật là chán đến buồn bực. Ghé thân nằm ườn lên bàn trong thư phòng, Miếu Miếu uể oải hỏi: “Dịch Thiên đi đâu rồi a, tại sao còn chưa trở lại?” “Phu nhân, chủ thượng cùng Vụ Liệt xuất môn làm việc rồi, có thể đến đêm mới trở về.” Vụ Tiêm đứng bên cạnh đáp. Bởi vì Vụ Tiêm là tân nương tử nên Miếu Miếu khẳng khái bắt Dịch Thiên cho Vụ Tiêm nghỉ phép, tân nương tử nên nghỉ ngơi, yên ổn chờ đến ngày thành thân, dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, Dịch Thiên chiều theo ý Miếu Miếu, để nàng ta ở lại trông coi Miếu Miếu. Tiểu Vũ đứng bên cạnh đề nghị: “Dù sao tỷ cũng có nhiều ý tưởng, tùy tiện nghĩ ra một trò gì đó để giải trí thì tốt rồi.” Hấn nhàn rỗi quá cũng thấy chán a.

Chơi cái gì đây, ngẫm lại, ở cái nơi xuyên qua này thì mọi người biết chơi cái gì nhỉ, trong đầu lóe lên một cái, hai ngón tay búng cái chóc, rồi vỗ tay một cái, Miếu Miếu bật người dậy, có rồi. Quay qua lắc tay Vụ Tiêm hỏi: “Ồ trong này có xúc xắc không a, tìm vài viên đến, cầm theo hai cái bát, đi mau đi mau, Tiểu Vũ, chúng ta tìm người đánh bạc đi.” Đánh bạc hả, chưa bao giờ chơi, sư phụ nói hấn quá nhỏ, không dạy, đi liền, Tiểu Vũ lập tức cảm thấy hứng thú. Vụ Tiêm còn chưa kịp mở miệng, Miếu Miếu đã đi xa, còn không quên quay đầu lại nhìn nàng hét: “Túm được thì đưa tới chỗ đại sảnh đãi tiệc rượu đi, chỗ đó đủ rộng.” Vụ Tiêm mặt hắc tuyến, phu nhân, cho tới bây giờ không ai dám công khai cá cược ở Bồng Lai Các, không biết chủ thượng có

nổi giận lộ da nằng hay không, nói nằng không trông nom phu nhân cẩn thận, aizzzz.

Cùng với Tiểu Vũ đi một vòng, kéo đến rất nhiều người. Lúc mới bắt đầu, tất cả mọi người đều kiêng kỵ Dịch Thiên, sợ chủ thượng tức giận. Miêu Miêu vỗ ngực nói nếu xảy ra chuyện gì nàng sẽ chịu trách nhiệm, dù sao việc đáng làm cũng làm xong hết cả rồi, nghe được cá cược, tâm lý cũng cảm thấy ngứa ngáy, đều đi theo Miêu Miêu đến. Miêu Miêu tay cầm hai cái chén lắc lắc mấy con xúc xắc, đứng trên ghế thượng hào khí ngất trời nói: “Chúng ta chơi trò đơn giản nhất là tố đại và tiểu, 123 tiểu, 456 đại, ta làm cái, bắt đầu.” Mọi người đều di chuyển tới trước, người có một đôi, ta cũng đặt cược một đôi, cả đại sảnh lập tức nháo cả lên. Tiểu Vũ đứng bên cạnh cũng bị đám đông kích thích, nhìn chằm chằm con xúc xắc, miệng toàn là “tối” thật lớn.

Dịch Thiên vừa bước vào Bồng Lai Các liền cảm thấy có điều gì không đúng, rất yên tĩnh, giống như không có ai cả. Vụ Huyền, Vụ Kiếm cùng Vụ Liệt lập tức cảnh giác. Thủ vệ ở cửa vẫn còn, nếu bên trong có động tĩnh gì không có khả năng bên ngoài không biết. “Chuyện gì xảy ra, người đâu hết rồi?” “Hồi bẩm chủ thượng, tất cả đều ở hậu viện, phu nhân đang mở hội cá cược nên mọi người đều đến.” Thủ vệ hồi báo, nếu không phải lúc này hẳn đang phải làm nhiệm vụ, hẳn cũng chạy đi rồi.

Mở hội cá cược, phu nhân này thật đúng là lớn mật a, Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm cùng cười toe toét, Dịch Thiên sa sầm mặt, không nói gì. Vụ Liệt ở một bên nhìn về mặt của Dịch Thiên, trong bụng khấn thầm, phu nhân, người tự cầu phúc đi. Mới vào đến hậu viện, đã nghe mỗi giọng Miêu Miêu hào hứng vọng ra: “Đến đến đến, đặt tiền rồi tay, đặt tiền rồi tay a, ta muốn mở, khai, ha ha ha, 666, thông sát, thông sát...” Sau đó là một trận thờ dài, đặc biệt là giọng của Miêu Miêu là lớn nhất.

Dịch Thiên đẩy cửa vào, bên trong Miêu Miêu đang đứng trên cao nên nhìn thấy hẳn trước, la lớn: “Dịch Thiên, Dịch Thiên, ta thắng rất nhiều a.” Mọi người xung quanh giật mình một cái rồi im re hết, đồng loạt thỉnh an với Dịch Thiên. Dịch Thiên lạnh lùng nói: “Các người ở đây làm gì?” Không khí liền đầy áp lực. Vụ Huyền ở bên cạnh còn chăm đầu đồ dấm*: “Phu nhân, tâm trạng người rất tốt a.” Miêu Miêu vừa nhìn thấy tình huống không tốt liền trừng mắt liếc Vụ Huyền một cái, bật dậy nhảy từ trên ghế dài xuống, lon ton chạy đến bên cạnh Dịch Thiên, mặt tươi cười nịnh nọt, lắc tay Dịch Thiên nũng nịu nói: “Dịch Thiên, người đừng mắng bọn họ, là do ta nhầm lẫn nên mới gọi mọi người cùng nhau đến chơi đùa, ta thắng rất nhiều, ta mời người ăn cơm chiều có được hay không?” Nói xong lại còn đem túi bạc lắc lắc trước mặt hẳn. Dịch Thiên vốn định nhân cơ hội giáo huấn Miêu Miêu, để nàng biết tôn ti trật tự. Nhưng vừa nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy, lại vội lấy lòng của mình, trong nhất thời ý niệm muốn giáo huấn đã bay theo gió mất rồi, ôm lấy thắt lưng của nàng trầm giọng nói: “Sau này không cho phép như thế nữa, ra cái thẻ thông gì, lại còn ảnh hưởng nề nếp ở đây.” “Ừ, ta hứa.” Miêu Miêu rất chân thành đưa tay lên trời nói, nghĩ lại cũng đúng, nếu cứ bày trò thế này mọi người mê cờ bạc thì sao, như vậy không phải chuyện hay ho.

*châm đầu đồ dấm, tra mờ thêm dấm: giống như bỏ đá xuống giếng, đổ dầu vào lửa, tạt xăng vào đám cháy ấy

Ôm Miêu Miêu, Dịch Thiên đi ra khỏi thính đường, đám người còn lại bên trong đều thờ phào nhẹ nhõm, thật may mắn, phu nhân thật lợi hại, nói hai ba câu đã dập chủ thượng đi, có điều việc không tốt duy nhất là bạc của bọn họ bị mang đi hết rồi.

Ra khỏi thính đường, Miêu Miêu giỡn ra khỏi vòng ôm của Dịch Thiên, quay lại lôi kéo tay hẳn nói: “Dịch Thiên, hôm nay ta thắng rất nhiều, chúng ta đi vào thành ăn cơm, có được không, kêu mọi người đi theo luôn.” Dịch Thiên thấy nàng hào hứng như vậy liền gật đầu đáp ứng “Ừ!” “Vậy mau đi thôi” liền lôi kéo Dịch Thiên đi trước, đột nhiên như nhớ ra cái gì liền quay đầu lại nhìn Vụ Huyền nói: “Người không được theo.” “Tại sao” Vụ Huyền có chút không hiểu, hình như hẳn đâu có đặc tội với nàng. “Người mới vừa rồi chẳng những không nói giúp, lại còn bỏ đá xuống giếng, Dịch Thiên, người phạt hẳn một ngày không được ăn cơm đi.” Lại quay sang làm nũng với Dịch Thiên. Vụ Huyền mặt đầy hắc tuyến, thật sự là thù dai, không phải chỉ nói có một câu thôi sao. Vụ Kiếm đứng một bên cười ha ha, thật là thú vị, bây giờ đã hiểu tại sao chủ thượng lại yêu thích nàng.

Tìm một tủ lâu nằm trong sở hữu của Dịch Thiên bước vào, Miêu Miêu nghĩ thay vì giúp người khác kiếm tiền không bằng kiếm tiền cho chính mình, đi vào tủ lâu nhà mình là tốt nhất. Một trận phong tàn vân quyển (mây cuốn gió thổi) bắt đầu, Miêu Miêu đã được đồ ăn hồi sức, níu tay kéo chân Dịch Thiên om sòm đôi đi dạo chợ đêm, Dịch Thiên đương nhiên là chiều theo nàng. Chợ đêm ở Quang Đô cũng hết sức phồn hoa, các tiểu thư ban ngày không ra khỏi cửa, nay nhân lúc đêm xuống ra ngoài dạo chơi mua sắm, người qua lại còn đông hơn ban ngày.

Nhiều người thì sẽ luôn dẫn đến phiền toái, Miêu Miêu chạy đông chạy tây không cẩn thận va phải một người, Miêu Miêu liền quay người xin lỗi: “Xin lỗi.” Nha hoàn đi theo phía sau của người đó lập tức đi tới, đẩy Miêu Miêu một cái, nằng: “Khốn kiếp, đi mà không nhìn há, đụng bị thương tiểu thư nhà ta, người có bồi thường nói không?” lúc đó Miêu Miêu không chú ý, thiếu chút nữa bị té xuống. Dịch Thiên liền đưa tay đỡ lấy nàng, ôm nàng vào lòng, đám người Vụ Liệt sớm đã đi đến gần phía trước bọn họ. Vị tiểu thư xinh đẹp thấy vậy liền quát: “Kê nào to gan dám cản đường của ta.” Nha hoàn ở bên cạnh them nắm thêm muối: “Tiểu thư, nhìn bọn hắn cũng không phải là người tốt, không biết có phải là có ý đụng chạm thấy sang bắt quàng làm họ không?” “Đem con nhỏ đụng phải bổn tiểu thư về trong phủ cho ta.” Tiểu thư đưa tay sai hạ nhân. Dịch Thiên mặt đã nhanh chóng sa sầm, lạnh lùng: “Giải quyết đi.”

Hai bên hết sức căng thẳng, đột nhiên một giọng nói ôn thuận của nam nhân xen vào giữa: “Tĩnh Ngọc, xảy ra chuyện gì?” Tiểu thư dậm chân, nhào vào lòng người vừa xuất hiện, ủy khuất nói: “Biểu ca, bọn họ ăn hiếp ta.” Người vừa xuất hiện có bộ dáng thư sinh, nhưng đôi mắt sắc sảo, lúc này đang nhìn lại đám người Miêu Miêu. Lúc này Vụ Huyền nhẹ nhàng cười nói: “Ta còn tưởng là ai, thì ra là đại công tử của Hách Liên gia a.” Tên thư sinh nghe vậy liền nhìn về phía Vụ Huyền, cũng mỉm cười nói: “Thì ra là Vụ Huyền đương gia, ô, cả Vụ Kiếm đương gia cũng ở đây a.” Quay sang bên cạnh nhìn Vụ Kiếm.

“Chỉ là một chút hiểu lầm, mong Hách Liên công tử thủ hạ lưu tình.” Vụ Kiếm mỉm cười nói. “Không dám, không dám, xin mời.” Thư sinh dứt lời liền đưa tay làm động tác mời. Dịch Thiên ôm Miêu Miêu không quay đầu lại thông thả rời đi, đám người Vụ Huyền theo ở phía sau cũng từ từ đi xa. “Biểu ca?” Tiểu thư không chịu, phản đối, “Cảm niệm, quay về cho ta.” Thư sinh lạnh lùng nói. Thiếu chút nữa đặc tội với người của Vụ Thiên Các rồi, thế cục bây giờ vô cùng hỗn loạn, bọn họ muốn đến lúc đó sẽ được Vụ Thiên Các ủng hộ, giờ phút này cùng Vụ Thiên Các xung đột là một hành động không sáng suốt, càng huống chi đây chỉ là một việc nhỏ. Xem cái cách Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm bảo vệ hai người đó, khẳng định thân phận không bình thường, chẳng lẽ là chủ thượng của bọn họ, nhưng chẳng phải trong lời đồn là Dịch Thiên thường hay đeo mặt nạ che nửa mặt, chẳng lẽ tin tức sai.

Đi xa rồi Miêu Miêu cũng không còn hứng thú đi dạo phố, một con chuột khuấy hư cả nồi canh. “Nam nhân kia là ai vậy?” Miêu Miêu hỏi. “Đại công tử của Hách Liên gia, Hách Liên Trạch.”

“Vậy còn Hách Liên Thành?”

“Tam công tử, giữa có một nhị tiểu thư.”

“Ồ, Tiểu Vũ lần sau còn gặp nữ nhân đó nữa, tặng nàng ít phấn dưỡng da nha, hắc hắc.” Miếu Miếu cười gian ác. Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm thì không hiểu nhưng Vụ Liệt với Vụ Tiêm thì rất rõ ràng, phu nhân là người có cừu tất báo a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hôn lễ đại biến

Thời gian trôi qua nhanh, cuối cùng cũng đến ngày cử hành hôn lễ. Bởi vì tân nương không có thân nhân, cho nên sau khi thảo luận, tất cả đều nhất trí đem từ lâu lớn nhất của Dịch Thiên ở Quang Đô là Triều Dương Lâu làm nhà gái, là nơi Vụ Tiêm sẽ xuất giá. Miếu Miếu chưa từng nhìn thấy hôn lễ ở cổ đại, cho nên áp sát đến chỗ Dịch Thiên, hết không nhẽ, nũng nịu rồi cứng rắn, li lợm một loạn hai đòi Dịch Thiên cho phép nàng đi cùng Vụ Tiêm toàn bộ lộ trình, chứng kiến tất cả quá trình của hôn lễ. Dịch Thiên thấy nàng hứng khởi như vậy cũng không đánh phản đối, mặc dù điều này không hợp với thân phận của nàng hiện giờ, dù sao nàng cũng được coi như là trưởng bối của Vụ Tiêm, Vụ Tiêm còn phải hành lễ kính trà cho nàng, ở đâu có cái đạo lý trưởng bối đi tiếp tân nương, có điều thấy Miếu Miếu quá phản kích, Dịch Thiên cũng không nói lời nào.

Ánh nắng buổi sáng động lại trong phòng, hi nương (người đưa dâu) đang giúp Vụ Tiêm trang điểm, Miếu Miếu không có việc gì làm, ngồi bên cạnh găm táo, thỉnh thoảng phát biểu vài câu ý kiến. Vụ Tiêm là tân nương nên cả người lấy màu đỏ làm chủ đạo, tràn ngập sắc thái vui hạnh phúc, trên đầu đã vấn một búi tóc cài lại bằng trâm ngọc thật tao nhã, mắt sáng má hồng, đặc biệt quyến rũ động lòng người. “Chắc chắc chắc, Vụ Tiêm của nhà ta thật sự xinh đẹp như thiên tiên, Vụ Liệt thật sự may mắn quá a.” Miếu Miếu đứng bên cạnh nhìn một thân trang phục từ đầu đến chân của Vụ Tiêm tấm tắc khen. “Phu nhân” Vụ Tiêm giọng hờn dỗi, người ta xấu hổ nha. Cả phòng nha hoàn cùng hi nương đều bật cười.

“Tới, tới.” Ngoài cửa Tiểu Vũ gõ gõ cửa phòng, bên ngoài vang lên tiếng nhạc khí thổi inh ỏi, Vụ Liệt đến đón dâu. “Nhanh, nhanh, nhanh, đội hi khăn cho tân nương, không nên để tân lang nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp như thế này trước được.” Hi nương vội vàng cất cao giọng, làm tất cả mọi người cười một trận. Tiểu Vũ mặt dù là con nít nhưng cũng là nam nhân nên bị nhốt đứng ở ngoài cửa, nghe tiếng Miếu Miếu cùng lời của hi nương cũng tò mò muốn nhìn Vụ Tiêm một cái xem đẹp như thế nào. Miếu Miếu đứng dậy cười cười nói: “Các người cũng canh giữ ở đây, đừng vội ra ngoài, đợi ta lên lại rồi hẵng ra.” Nói xong, ra cửa phòng cùng Tiểu Vũ đi xuống lầu.

Nhìn Miếu Miếu chậm chậm đi xuống lầu, cùng đi theo Vụ Liệt đến đón dâu là Vụ Huyền cười nói: “Phu nhân, tân nương từ đâu, Vụ Liệt đâu thế nào đến đón người a, huống chi chủ thượng sẽ không cho phép đâu.” Đúng là cái miệng xấu không bao giờ nói lời tốt đẹp* a, Miếu Miếu hung hăng trừng Vụ Huyền, vốn định chỉ trêu chọc làm khó một chút thôi, bây giờ được rồi lột sạch tài sản hẵn luôn. Chậm rãi tiêu sái đi đến trước mặt đám người Vụ Liệt, thông thả nhún nhún nói: “Bao đỏ* đâu?” Bao đỏ, mọi người đều ngăn ra, có cái quy củ này hả? Có hay không Miếu Miếu vốn là không rõ ràng lắm, nhưng là bây giờ nàng đang ở thể thượng phong, nàng muốn trấn là trấn à. “Xi bao đỏ ra a, ta đã nói rồi, nếu như ta không lên lại, nàng cũng sẽ không xuống đâu.” Miếu Miếu giọng giống như uy hiếp.

*nguyên văn “真是狗嘴里吐不出象牙来” miệng chó không thể nôn ra ngà voi”

*ở Trung Quốc và nhà của người gốc Hoa vẫn có truyền thống này, khi đến rước dâu, nhà gái (thường là anh em trai) sẽ chặn ngoài cửa khó dễ, nhà trai phải đưa ra phong bì lì xì hồi lộ để được qua cửa vào rước dâu.

Ha ha, Vụ Huyền cười ngất rồi đưa ra một tấm ngân phiếu, phu nhân này đúng là không chịu thua thiệt dù chỉ một chút. Miếu Miếu đưa đầu ngó, mới có một ngàn lượng, không tiếp, nhìn qua Tiểu Vũ bên cạnh nói: “Tiểu Vũ, sau này người cưới tân nương từ cần phải biết hào phóng nghe chưa, chỉ có một mẩu giấy mà đòi cưới người ta, không có cửa đâu.” Ách, Vụ Huyền bị sốc, còn chề ít sao, lại móc ra một tờ, Miếu Miếu lúc này giả mù sa mưa (lợi dụng tình thế) nhip nhip chân nói: “Thang lầu này nhiều bạc như vậy, đi một chết rồi, Tiểu Vũ, chúng ta từ từ thôi, nghỉ ngơi một hồi rồi đi tiếp, ta nghĩ là đi chắc cũng phải một hai canh giờ lận đó.” “Ừ, ta thấy ý kiến này không tồi.” Tiểu Vũ ở bên cạnh rất biết phối hợp, lúc mới xuống lầu Miếu Miếu đã nói rồi, lấy một ít bạc, chờ sau khi tiệc rượu kết thúc sẽ mở một sòng cá cược nho nhỏ, hôm nay là ngày vui, Dịch Thiên chắc chắn sẽ không phản đối. Miếu Miếu làm cái gì cũng nghĩ đến hần, cái gì tốt, ngon cũng để phần cho hần, nên vốn dĩ việc phối hợp tốt cũng là nên làm.

Vụ Huyền vừa nghe, mặt đen một nửa, thật là tham lam, nhanh chóng đưa thêm vài tờ, dù sao cũng là tiền của chủ thượng cung cấp, hần không bị ảnh hưởng. “Một canh giờ.”

Đưa thêm một tờ, “Nửa canh giờ.”

Tiếp tục, “Một khắc chung.”*

*cách tính giờ của ngày xưa: 1 canh giờ = 2 tiếng, nửa canh giờ = 1 tiếng, 1 khắc chung = 30 phút.

Đã móc ra toàn bộ tiền, Vụ Liệt ở bên cạnh cũng móc ra gần một nửa, “Tới liền.” Miếu Miếu nhìn thấy không còn gì để móc nữa, liền bật dậy trở mặt, cười cười cầm một xấp ngân phiếu dày, lôi kéo Tiểu Vũ tung tăng đi lên lầu, vừa chạy vừa nói: “Tiểu Vũ, chúng ta có tiền vốn rồi, đến tối sẽ cùng nhau

phát tài.” Tiểu Vũ ở bên cạnh cũng mang vẻ mặt phản kích, gật đầu khí thế. Đám người Vụ Liệt ở dưới liền đen mặt, phu nhân lại muốn khiêu chiến với sự kiên nhẫn của chủ thượng rồi.

Miêu Miêu vọt vào trong phòng, tay giơ lên thấy phẩy phẩy một xấp ngân phiếu, hướng đoàn người bên trong la lớn: “Các tỷ muội, chúng ta phát tài rồi, đến đây, đến đây, mỗi người đều có thưởng, đến tối phu nhân mở sòng cá cược, nhất định phải đến, giúp chúng ta tiền lớn sinh tiền nhỏ...” Đám người Vụ Huyền có mặt ở bên dưới nghe được, không biết nói gì, phu nhân thật đúng là biết lung lạc lòng người, rất biết buôn bán làm ăn.

Vụ Tiêm được hi nương công xuống, đưa lên kiệu hoa, Vụ Liệt cũng một thân đồ rực giống vậy, cười đến rách miệng xoay người lên ngựa, dáng vẻ hăng hái. Đám người Vụ Huyền cũng lên ngựa, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ tiếc là không biết cưỡi ngựa, lại không thể giống tân nương ngồi kiệu, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau, có điều mới vừa rồi thu được ngân phiếu nhiều như vậy, hai người còn đang hưng phấn, đang bàn luận buổi tối cá cược như thế nào, không cảm thấy mệt chút nào. Đoàn người thoắt đánh đánh ra khỏi thành.

Ra khỏi thành được một đoạn đường, Vụ Huyền đột nhiên hô to một tiếng dừng, cả đội ngũ trong nháy mắt liền đứng lại cạnh giới. Từ hai bên trong bụi cỏ chui ra rất nhiều người, bao vây bọn họ. “Ài?” Vụ Huyền lớn tiếng hỏi. Đối phương cũng không trả lời, hướng hần xông tới. Đôi bên lập tức lao vào kịch chiến, may là, ngoại trừ hi nương, tất cả đều là người của Vụ Thiên Các, đều có võ nghệ phòng thân, đánh hơn nửa ngày đám hắc y nhân cũng không chiếm được ưu thế. Vụ Huyền sớm đã đem Miêu Miêu bảo vệ phía sau người, Vụ Liệt bảo vệ bên cạnh kiệu. Vụ Tiêm vốn định xuống kiệu, hi nương đứng bên cạnh hét lớn: “Không được xuống kiệu, không được xuống kiệu, tân nương từ xuống kiệu giữa đường là điềm xấu...” Vụ Liệt nghe thế liền đến bảo hộ bên cạnh kiệu, dặn dò Vụ Tiêm không nên xuống kiệu, Vụ Tiêm chỉ có thể ngồi trong kiệu sốt ruột.

Những kẻ vừa ra tay đều vừa nhanh vừa chính xác, hơn nữa võ nghệ cũng hơn hẳn những người Vụ Huyền mang theo, tình thế nhanh chóng nghiêng về một bên. Vụ Huyền sắc mặt càng ngày càng thận trọng, ra tay cũng ngày càng sắc bén, vốn nghĩ rằng lộ trình từ Quang Đô đến Bồng Lai Các rất ngắn, hơn nữa đây mới chỉ ra ngoại thành, không ai dám lỗ mãng, cho nên chỉ dẫn theo một vài người, còn lại đều ở Bồng Lai Các bảo vệ chủ thượng, sợ có vài kẻ trong giang hồ nhân cơ hội đến quấy rối, không nghĩ tới những kẻ này lớn gan như vậy, nửa đường chặn kiệu.

Miêu Miêu thấy tình thế không tốt, nhặt từ trên mặt đất hai thanh kiếm, ném cho Tiểu Vũ một thanh, thấp giọng nói: “Đi hỗ trợ.” Tiểu Vũ không nói gì, tiếp lấy kiếm lập tức xông ra ngoài, Miêu Miêu cầm kiếm cũng tham gia chiến đấu. Vụ Kiếm như rồng mây, thi ra phu nhân biết võ công, cái tên nhóc kia cũng biết, hơn nữa thoạt nhìn, hai người không phải tầm thường, tuy nói như vậy, nhưng ra tay càng lúc càng nhanh hơn, lờ như phu nhân bị thương, như vậy sẽ phiền toái lớn. Có Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ gia nhập, phe của Vụ Thiên Các liền lấy lại khí thế, trong phút chốc lại đánh đến mờ mịt trời đất.

Ở phía Bồng Lai Các, đám người Vụ Kiếm đang chờ đón khách, rõ ràng Vụ Thiên Các không mời người ngoài, thế nhưng có rất nhiều người trong giang hồ đến, ngay cả người của triều đình gồm Hách Liên, Nam Cung hai gia tộc cũng phải đại diện đến, nhân số tăng đột biến, Vụ Minh phải đếm người lại, lại phải tăng thêm bàn, bận rộn chạy quanh. Dịch Thiên chỉ ngồi trong thư phòng, không ra gặp khách, tính toán thời gian, đáng lẽ phải đến rồi, tại sao còn chưa thấy đâu. Gọi người đến phân phó: “Đi xem thử sao đám người Vụ Liệt tại sao còn chưa tới?” “Vâng, chủ thượng” hần nói rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đôi người

Bên này Miêu Miêu cũng đang giao chiến này lửa, nhân lực của bọn chúng đông hơn hẳn bọn họ, xem ra không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ gia nhập cũng chỉ là giúp tăng khí thế nhất thời, người bên cạnh dần ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại có Vụ Huyền, Vụ Liệt, Vụ Tiêm, năng cùng Tiểu Vũ, ngay cả một hi nương vô tội cũng chịu họa sát thân. Đám người này rất có kế hoạch, một đám ngăn chặn Vụ Huyền, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ, một nhóm khác hướng Vụ Liệt tấn công tới, Vụ Liệt vừa muốn ứng chiến vừa phải bảo vệ Vụ Tiêm bên trong kiệu, nhất thời rơi vào thế hạ phong. Vụ Tiêm thấy vậy, cũng không thêm để ý cái gì điềm tốt với điềm xấu nữa, nếu chết ở chỗ này, người không còn nữa thì cái lợi cái gì. Lập tức hạ kiệu nghênh địch, giúp Vụ Liệt giảm bớt gánh nặng.

Không có Ngân Tiêu trợ giúp, công lực của Miêu Miêu quả thật yếu đi rất nhiều, nhưng nếu lúc này xuất ra Ngân Tiêu, e sẽ dẫn đến hỗn loạn, lại không biết ở gần đây có người của bọn chúng hay không, nếu Dịch Thiên dẫn người đến cứu viện, nhiều người như vậy thấy được cũng sẽ gây nên oanh động, hơn nữa nàng lại không muốn để lộ ra nhiều chiêu thức võ công có liên quan đến Tiêu công tử, nghĩ kỹ, trước hết cứ sử dụng kiếm chống đỡ đã, dù điều này tăng thêm gánh nặng cho Vụ Huyền, thỉnh thoảng phải giúp Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ giải vây.

Đột nhiên từ bụi cỏ một bóng người phi nhanh ra, tấn công thẳng vào Vụ Liệt, hần ra chiêu cực nhanh, tàn nhẫn, chuẩn xác, công lực vượt xa Vụ Liệt, Vụ Liệt nhanh chóng bị một chiêu đánh bay ra ngoài, Vụ Tiêm hét to một tiếng, định chạy đến đỡ Vụ Liệt, kẻ đó liền nhanh chóng phi thân đến dùng tay bóp cổ, không chừa năng. “Dừng tay.” Kẻ đó quát. Đôi bên mọi người đều ngừng lại. Xa xa tiếng vỗ ngựa truyền đến, kẻ đó vừa nhìn thấy, cười ha ha, đến đúng lúc. Hướng về người ngựa ở phía xa quát: “Trở về nói cho Dịch Thiên, nếu muốn mạng của nữ nhân này, đem Hồng Lăng đến đổi.”

Người ở phía xa liền quay đầu ngựa lại chạy vội đi.

Vụ Liệt nằm trên mặt đất muốn vùng dậy đi cứu Vụ Tiêm, bị Vụ Huyền dùng ánh mắt ngăn lại, kẻ này ta với người không phải là đối thủ, tạm thời án binh bất động, chờ chủ thượng đến. Đôi bên cứ như vậy giằng co, kẻ đó đột nhiên nói: “Nghe nói Dịch Thiên không gần nữ sắc đột nhiên có phu nhân, thật là thú vị, không biết vị này có phải phu nhân của hần không?” Dứt lời nhìn về phía Miêu Miêu, ý rất rõ ràng không phải là Vụ Tiêm. “Không sai, là ta, muốn gì?” Miêu Miêu cũng không tránh né, khẳng khái thừa nhận. Vụ Huyền nhất thời nhũn mày, phu nhân làm như vậy không phải càng loạn sao, tốt nhất không nên đáp, hần không có khả năng đoán được phu nhân đi theo đội rước dâu.

“Chữ thượng của chúng ta muốn mời người đi gặp mặt.” Kê đó cười âm hiểm nói. “Không rảnh.” Miếu Miếu lạnh lùng cự tuyệt. Tựa hồ sớm đoán được Miếu Miếu sẽ cự tuyệt, hắc cũng không giận, chỉ tăng thêm lực vào tay đang bóp chặt cổ Vụ Tiêm, Vụ Tiêm nhất thời hô hấp không thông. “Có điều chúng ta có thể thương lượng một việc khác.” Miếu Miếu đột nhiên nói. “Ồ” hắc liền nói lỏng tay, nhưn mây hơi. “Dùng ta đổi với nàng, ta nghĩ giá trị lợi dụng của ta so với nàng hẳn là cao hơn nhiều.” Miếu Miếu chỉ vào Vụ Tiêm nói. “Phu nhân...” Mọi người cùng đồng thanh lên tiếng, mang theo đầy ý phản đối. Miếu Miếu vung tay lên ngăn cản bọn họ rồi tiếp tục nói, nhìn hắc y nhân hỏi “Thế nào?” “Được, có khí phách.” Hắc y nhân cười to nói. Miếu Miếu chậm rãi bước tới, hắc y nhân một tay không chế cổ nàng, một tay kia đẩy Vụ Tiêm ra, Vụ Liệt liền tiến lên, ôm lấy Vụ Tiêm, lùi về sau.

“Chữ thượng, xảy ra chuyện lớn rồi” người hồi báo vọt vào đại sảnh, lúc này Dịch Thiên đã ở thính đường chờ đám người Miếu Miếu. “Chuyện gì xảy ra?” Dịch Thiên trầm giọng nói. “Hồi bẩm chủ thượng, đội rước dâu bị tập kích, Vụ Tiêm tiểu thư bị bắt, kẻ đó nói đưa Hồng Lăng đến trao đổi, ngoại trừ phu nhân, Vụ Huyền đại nhân đang chờ, những người khác đều bỏ mạng rồi.” “Cái gì?” Vụ Kiếm đứng bên kinh hãi, kẻ nào có dũng khí ở chỗ này cướp người. “Đi Vụ Thiên Các đưa người đến.” Dịch Thiên lạnh giọng phân phó, sau đó mang theo một nhóm người chạy về hướng đám người Miếu Miếu, một số người trong giang hồ thấy vậy cũng đi theo, xem thử kẻ nào lớn gan như vậy, dám đối đầu với Vụ Thiên Các.

Không khí tựa hồ như đông cứng, Dịch Thiên chạy vội đến lại chứng kiến người bị bắt đổi thành Miếu Miếu, hai mắt lập tức lạnh như băng, cả người tan ra tức giận ngất trời. “Xem ra lời đồn Dịch Thiên của Vụ Thiên Các tháo xuống mặt nạ là sự thật.” Hắc y nhân nhìn về phía Dịch Thiên cười lớn nói, “Đáng tiếc ta không có hứng thú với khuôn mặt này của ngươi, đem Hồng Lăng đến, ta nghĩ phu nhân của ngươi chắc là hơn hẳn Hồng Lăng.” Miếu Miếu không nói, chỉ sợ sệt nhìn chằm chằm Dịch Thiên, Dịch Thiên quay qua liếc nhìn nàng một cái, ý bảo nàng đừng lo lắng, “Người đang được dẫn đến, không nhanh hơn được.” Vụ Kiếm đứng bên trả lời. “Đừng có giờ thủ đoạn, các ngươi cũng không hy vọng trên gương mặt xinh đẹp của phu nhân các ngươi có vài vết chữ.” Vừa nói vừa đem chủy thủ* đặt lên mặt Miếu Miếu vẽ vẽ.

*chủy thủ: binh khí cổ - kiếm ngắn hoặc dao găm

Trong lòng Miếu Miếu nén giận, ở nơi này khuôn mặt của nàng đã làm cho nàng tự ti mấy lần, giờ còn khắc lên vài đao, như vậy dứt khoát là không dám gặp ai nữa luôn, dám to gan dùng mặt của nàng uy hiếp, liền hướng Dịch Thiên hô lớn: “Dịch Thiên, đừng để ý đến hắc, mau đem tên cận vệ này bằm làm thức ăn cho chó.” “Câm miệng.” Hắc y nhân hung hăng cầm chủy thủ gõ vào mặt Miếu Miếu, “Tình tình cũng lớn mặt nhĩ, dám đem ta làm thức ăn cho chó, nói cho ngươi biết, ở nơi này trừ Dịch Thiên, những người khác đều không phải là đối thủ của ta, chỉ tiếc hắc có nhược điểm là ngươi, hắc bây giờ cái gì cũng không dám làm.” Nói xong lại cười lớn một trận. Miếu Miếu liền cảm thấy tức giận, nếu không phải ở đây nhiều người như vậy không thể dùng Ngân Tiêu, nàng đã sớm bùng nổ, sớm muộn gì cũng giết ngươi.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ trôi qua, Vụ Thiên Các dùng cách nhanh nhất mang Hồng Lăng đến. “Người mang đến rồi, bây giờ thả phu nhân của chúng ta ra.” Vụ Kiếm ở bên cạnh đàm phán. “Thả Hồng Lăng ra trước, các ngươi không có tư cách đặt điều kiện với ta.” Hắc y nhân rất là cuồng ngạo. Dịch Thiên liếc mắt một cái. Vụ Kiếm đẩy Hồng Lăng về phía trước, Hồng Lăng lập tức chạy đến bên cạnh hắc y nhân. “Bây giờ thả được chưa.” Dịch Thiên lạnh lùng nói.

“Không thể thả.” Hồng Lăng ở bên cạnh xen miệng nói, “Á không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, Doanh Tích đã thua dưới tay ả, hơn nữa ả theo dõi ta cùng Doanh Tích, dựa trên công lực của ta mà còn không phát hiện ra.” Giới cho Hồng Lăng ngươi, lúc bảo nói thì giả cầm giả điếc, bây giờ thì nói nhiều như vậy, Miếu Miếu trong lòng tức giận rủa thầm. “Ồ,” hắc y nhân liếc nhanh Miếu Miếu, mới vừa rồi nhìn chiêu thức võ công của nàng di chuyển rất chung chung, tưởng rằng chỉ ở trình độ trung bình, xem ra là giấu rồi. Lại quay qua nhìn Dịch Thiên nói: “Người không thể trả lại cho ngươi rồi, đúng lúc chủ thượng của ta muốn mời nàng đến, ta mang nàng quay về trước.” Dịch Thiên biến sắc, người ở bên cạnh đã hướng bọn họ vây tới, “Mang theo người của ta, ngươi còn muốn chạy?” Dịch Thiên lạnh lùng nói. “Nói vậy nhưng không phải do ngươi quản, nàng bây giờ ở trong tay ta, nếu lỡ không cẩn thận, thiếu mất cái gì, cái này không ai đảm bảo được.” Hắc y nhân cười lạnh nói.

Chỉ biết uy hiếp Dịch Thiên, không dám cùng hắc giao đấu, Miếu Miếu trong tâm cảm thấy khinh bỉ. Thừa dịp hắc y nhân xoay người định mang nàng rời đi tạo ra một khoảng trống, Miếu Miếu trở tay đưa khuỷu tay đẩy hắc ra, thanh chủy thủ lạnh ngắt rời khỏi mặt nàng, xước qua cổ nàng một vết. Miếu Miếu lập tức xoay người vận nội công, tống hắc một chương. Hắc y nhân không ngờ Miếu Miếu liền lĩnh vùng vậy như vậy, không phản ứng kịp, buộc phải thuận tay chụp lấy Hồng Lăng đẩy ra phía trước cản lại. Hồng Lăng dính một chương của Miếu Miếu thất khiếu* chảy máu, lực phủ ngũ tạng nát vụn mà chết. Ngay cả hắc y nhân cũng bị chấn văng ra xa, hắc y nhân thấy vậy cũng không muốn ở lại đánh tiếp, một mình Dịch Thiên đã khó đối phó, nữ nhân này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, phi thân chạy mất. Dịch Thiên thấy Miếu Miếu bị thương cũng không đuổi theo hắc, trực tiếp phi thẳng đến chỗ Miếu Miếu. Đám người Vụ Huyền, Vụ Kiếm thì kinh hãi, nhưn mây liếc mắt nhìn nhau, một chương này bao nhiêu thành công lực a, bọn họ cả đám hợp lại cũng không lợi hại như vậy, thật đúng là không thể xem thường phu nhân. Những người khác thì biểu cảm đều không giống nhau.

*thất khiếu: 7 lỗ gồm 2 mắt, 2 mũi, 2 tai và miệng.

“Sao rồi?” Dịch Thiên tay đặt ở cổ Miếu Miếu hô lớn: “Tiểu Vũ.” Tiểu Vũ cười hi hi đi tới, nhìn sơ qua, móc ra một cái chai: “Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da, cái tên kia mới nghiêm trọng kia.” Ngón tay chỉ Vụ Liệt, Vụ Tiêm ôm Vụ Liệt đang rơi nước mắt, trước đó Vụ Liệt đứng lên ôm lấy Vụ Tiêm là dùng hết sức, lúc này đã suy yếu nằm trên mặt đất. “Tiểu Vũ, đem hắc chữa cho tốt, đến tối cá cược cho ngươi làm nhà cái.” Miếu Miếu dụ dỗ. “Thật không?” Tiểu Vũ chớp chớp mắt. Miếu Miếu gặt đầu một cái, Tiểu Vũ liền nhanh chóng phi thân đến bên người Vụ Liệt, cẩn thận xem xét rồi cho hắc nuốt vài viên thuốc nói: “Không có việc gì rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian, có điều không ảnh hưởng đến hôn lễ.” “Tốt lắm, tiếp tục hôn lễ.” Miếu Miếu cất cao giọng, Dịch Thiên đã ôm nàng rời đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cử hành hôn lễ

Nhìn Miếu Miếu đi xa, Tiểu Vũ lộ ra một nụ cười gian rồi cũng vận khí chạy theo. Buổi tối có thể được ngồi làm cái thật là tốt, bà chị này trước đây trên đường đi vẫn cứ quần lấy ta lèm bèm mãi, nói cái gì mà nó là tên nhóc xấu xa, không đủ tư cách đâu, cũng đều bị nó cho lọt trông. Tuy nói tên Vụ Liệt kia bị đá thương hơi nặng, có điều nó làm quá lên ra vẻ nghiêm trọng một chút, làm ra vẻ lãng phí mất vài viên thuốc nhỏ nhỏ.

Nhìn Tiểu Vũ theo Miếu Miếu đi xa, Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm đều biểu hiện kinh ngạc. Nhìn Vụ Liệt bằng ánh mắt nghi hoặc. Vụ Liệt nhẹ nhàng lắc đầu không chịu nói. Hai người quay sang nhìn nhau, vậy chủ thượng chắc chắn cũng biết thân phận của Miếu Miếu và Tiểu Vũ, xem ra bọn họ dường như đã bỏ qua trò gì hay rồi. Lắc đầu, đỡ Vụ Liệt lên quay về, còn phải thành thân nữa.

Dịch Thiên ôm Miếu Miếu trên cả đoạn đường chạy vội trở lại Bồng Lai Các, nhẹ nhàng đem Miếu Miếu đặt lên giường, lẳng lặng giúp nàng xử lý vết thương, không nói một tiếng, trong mắt ẩn chứa tức giận. Miếu Miếu thấy vậy giật nhẹ tay áo Dịch Thiên e ngại hỏi: “Dịch Thiên, ngươi tức giận sao?” Dịch Thiên vẫn không mở miệng, im lặng giúp nàng băng bó vết thương. “Dịch Thiên, ta không muốn đi cùng hân, cho nên mới phản kháng.” Miếu Miếu giải thích, nàng cảm thấy Dịch Thiên là vì nàng phản kháng nên mới bị thương, vì thế hân tức giận. Dịch Thiên nhìn nàng, cau kinh nói: “Tại sao lại dùng bản thân trao đổi với Vụ Tiêm?” Ban đầu được hỏi báo rõ ràng là Vụ Tiêm bị khống chế, tại sao đến khi chính mình chạy tới lại thấy nàng bị khống chế, tâm trạng đang bình tĩnh lập tức bị đập vỡ tan tành, Vụ Tiêm hôm nay một thân đồ rực, không thể bị nhận làm, cho nên chỉ có thể là nữ nhân đang ngồi trước mặt này chủ động đi trao đổi.

Ồ, còn tưởng rằng là do chuyện bị thương mà giận, Miếu Miếu mỉm cười nói: “Hôm nay Vụ Tiêm là tân nương tử a, đừng phải cái loại sự tình này đã rất xui xẻo rồi, lại còn bị khống chế như vậy thật là không tốt a, hơn nữa võ công của ta so với nàng lợi hại hơn, dễ chạy thoát hơn, ngươi xem, có phải bây giờ không có việc gì rồi sao?” Dịch Thiên áp trán mình vào trán nàng, trịnh trọng nói: “Trong lòng ta, nàng so với cái gì cũng quan trọng hơn.” Miếu Miếu nhất thời chóng váng, đây là Dịch Thiên sao, là người nghe đồn là một nam nhân tàn khốc vô tình, nhưng lại là nam nhân luôn luôn đem nàng đặt ở vị trí hàng đầu. Miếu Miếu đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Dịch Thiên, nhẹ nhàng nhưng cũng rất trịnh trọng nói: “Ta hứa với ngươi, sau này sẽ cẩn thận bảo vệ bản thân.” Nói xong, liền tiến tới hôn nhẹ lên đôi môi gọi cảm của hân.

Và tất cả một lần nữa đã sẵn sàng, Dịch Thiên cùng Miếu Miếu ngồi ở vị trí chủ thượng, tiếp nhận kính lễ của Vụ Liệt và Vụ Tiêm, “Nhất bách thiên địa... Nhị bách cao đường... Phu thê giao ái... Lễ thành, đưa vào động phòng” tiếng chúc mừng vang lên xôn xao. Chờ hai người được đưa vào động phòng, Miếu Miếu đứng lên, cao giọng nói: “Hoan nghênh các vị đã đến đây tham gia hôn lễ của Vụ Thiên Các chúng ta, xin mời mọi người ngồi vào vị trí vừa uống rượu vừa thưởng thức ca múa, tối nay hậu viện có cá cược, hoan nghênh mọi người cùng tham gia cho xôm tụ, tiếp đãi không chu toàn, xin mọi người lượng thứ.” Nghe nói có không ít người trong giang hồ mò đến, không nên tiếp đãi thiếu chu toàn khiến bọn họ thất vọng khi đường xa mà đến a. Dịch Thiên liền liếc mắt nhìn Vụ Huyền, ở đâu ra vụ cá cược vậy, Vụ Huyền lắc đầu, không có biện pháp, hồi sáng phu nhân nói muốn phát tài, nàng “to” như vậy, thuộc hạ không đủ sức chống lại quyền lực.

“Không biết phu nhân có sắp xếp tiết mục nào đặc biệt không?” Trong đám người đột nhiên vang lên chất vấn, tiết mục đặc biệt, có ý gì, Miếu Miếu nhìn về phía người đặt câu hỏi, vừa nhìn thấy hân, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch không còn chút máu, Tiểu Vũ bên cạnh mặt cũng trắng bệch cắt không ra giọt máu, ông trời ơi, tại sao lại là hân, diễn viên trong phim con heo nàng xem hôm nọ. Dịch Thiên vừa nhìn thấy Miếu Miếu biến sắc, liền cau mày nhìn lại, người của Nam Cung gia, Vụ Huyền ở bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu giống vậy, có ý gì. “Làm sao vậy?” Dịch Thiên thấp giọng hỏi. “Cái kia... Xuân xung...” Miếu Miếu lú cả lưỡi. Dịch Thiên liền hiểu, mặt mày xám ngoét, đám người Vụ Huyền lập tức giác ngộ, Vụ Kiếm cười khế nói: “Không biết Nam Cung công tử có hứng thú hay không tự mình biểu diễn?” Ha ha ha, Nam Cung cười chứ không nói. Mọi người ở bên cạnh gãi gãi đầu, không nghe hiểu được ý tứ trong lời nói.

Chờ tất cả mọi người ngồi vào vị trí, Vụ Liệt đi ra kính rượu, đám người Vụ Huyền cũng tham gia tiếp đãi chu toàn. Miếu Miếu lôi tay Dịch Thiên lặng lẽ ra khỏi thánh đường, Tiểu Vũ cũng theo phía sau trốn ra. “Hân là ai?” Miếu Miếu hỏi đón đầu, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng a. “Nam Cung gia trưởng nam, Nam Cung Linh, là con trai duy nhất của Nam Cung gia tộc.” Dịch Thiên trả lời đơn giản. “Làm sao đây, hân có phải hay không tìm chúng ta tính sổ?” Tiểu Vũ cướp lời, dù sao cũng là chính mình nhìn lên người ta trước, mình sai trước. Dịch Thiên còn chưa kịp trả lời, diễn viên trong cuộc đàm luận đã lên tiếng xuất hiện: “Yên tâm, không đâu, ta luôn luôn đại nhân đại lượng.” Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ lập tức quay người nhìn lại, một nam tử nhẹ nhàng bước đến, cười là nói: “Không ngờ phu nhân cùng tiểu đệ đây có sở thích tốt như vậy.” Miếu Miếu vừa nghe trên mặt hiện lên một mớ hắc tuyến, lập tức quay miệng lại nói: “Ai bảo ngươi không phân biệt tình huống cũng chẳng phân biệt địa điểm, chúng ta chi là trong lúc vô tình chứng kiến.” Ừ, Tiểu Vũ ở bên cạnh cũng gật đầu, nói rất đúng. Nam Cung Linh cười cười, nhìn về phía Dịch Thiên nói: “Không biết chủ thượng Vụ Thiên Các đối với việc này thấy thế nào?” Dịch Thiên lạnh lùng nói: “Chỉ cần nàng thích, ta không phản đối.” Oa, Dịch Thiên, ngươi rất giữ thể diện cho ta, Miếu Miếu liền hưng phấn dựa vào trong lòng Dịch Thiên.

Dịch Thiên không đợi Nam Cung Linh trả lời, tiện tay ôm Miếu Miếu quay lại thánh đường. Nhìn hai người dặt tay nhau, Nam Cung Linh mỉm cười. Ngày đó nhìn hai người chạy trốn chết, chỉ biết là không phải người bình thường, nhìn thấy loại sự tình này có thể không then thùng chạy trốn mà còn ngồi ở ngoài cửa thưởng thức hương vị, nữ nhân như vậy rất hiếm. Chỉ là không nghĩ tới lại lịch lớn như vậy: phu nhân của Vụ Thiên Các Dịch Thiên. Mới vừa rồi được tập kích chuyện xảy ra, hân cũng đi theo chứng kiến, thái độ của Dịch Thiên đối với nàng rõ ràng không giống người khác, một chương của nàng cũng khiến cho mọi người ngỡ ngàng. Xem ra lúc trở về phải tra xét kỹ người này, còn tên nhóc bên cạnh nữa cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Nếu như có thể được bọn họ trợ giúp, đối với sự nghiệp lớn của hân hết sức có lợi, may là hôm nay lão cha ép hân đến, nếu không đã bỏ lỡ một màn đặc sắc như vậy rồi. Có điều, nữ nhân này thật đúng là không giống người thường, nhìn lên việc tốt của hân mà cũng không có một chút xấu hổ, ngoại trừ lúc mới nhìn thấy hân thì hoảng sợ, còn lại toàn phản biện hân không đúng. Lắc đầu, cười khế một tiếng, cầm chén rượu xoay người đi vào thánh đường.

Trong thánh đường Hách Liên Trạch thấy bọn họ một trước một sau tiến vào, neohai mắt lại. Hôm nay nhận mệnh lệnh của phụ thân đại nhân đến Vụ Thiên Các kết giao, thì ra ngày hôm đó hân suy đoán đúng, nam nhân kia quả nhiên là Dịch Thiên, chỉ là không nghĩ đến nữ nhân đó lại đương nhiên là phu nhân của hân, xem một chương của nàng hôm nay, cũng đủ để đứng ngang hàng với Dịch Thiên. Nếu như để Nam Cung gia nâng tay trên cùng bọn họ kết giao trước, đối với Hách Liên gia rất bất lợi. Mới vừa rồi ở tiền sảnh, Nam Cung Linh nói như thế rõ ràng là có biết phu nhân của Dịch Thiên, xem ra bọn chúng nhanh chân hơn rồi.

Một đám người đều chăm chú uống rượu, vừa nói chuyện đầu đầu. Vụ Kiếm vỗ tay một cái, ca múa đoàn của hắn lướt vào. Đi đầu là một nữ tử hướng mọi người cúi người, ôn nhu nói: “Khúc hát này là do phu nhân soạn, làm lễ vật tặng cho hôn lễ của Vụ Liệt đại nhân, khúc hát tên là ‘Hôm nay nàng phải gả cho ta’.” Dứt lời, một nhóm mỹ nữ dẫn đường đi lên múa. Miếu Miếu thiếu chút nữa phun rượu ra, bài này không phải do nàng soạn à, ai lại bảo các nàng nói như vậy, nhìn về phía Vụ Kiếm, Vụ Kiếm chớp chớp mắt, chẳng lẽ không phải do người bảo? Hừ, không có cách nào tra vấn cái vấn đề này, tốt nhất không thêm đề ý đến.

Khúc hát vừa xong, hiệu quả rất rõ ràng à, lặng ngắt như tờ, rất cảm động rồi, có thể đem tình yêu trực tiếp hát lên như thế là rất hiếm có. Nam Cung Linh mỉm cười nhìn về phía Miếu Miếu, quả thật rất lớn gan, có điều khúc hát không tệ, rất mới mẻ, ngọt ngào dễ đi vào lòng người, đối với những bài hát thường nghe cảm giác rất khác. Một tiếng vỗ tay bắt đầu, lập tức tiếng vỗ tay, xuyết xoa vang lên âm ỹ. Miếu Miếu trừng mắt nhìn Nam Cung Linh, ai bảo người nhiều chuyện. Nam Cung Linh quay lại liếc mắt một cái, thú vị.

Tiệc rượu mãi cho đến khuya mới từ từ chấm dứt, cá cược ở hậu viện lại vẫn tiếp tục bát nháo. Bởi vì Dịch Thiên mặc kệ không nói gì, mọi người lập tức không thêm kiêng nể gì, Tiểu Vũ, Miếu Miếu đều làm nhà cái ở mỗi góc của mình. Dịch Thiên cũng phải ngồi cạnh bên người Miếu Miếu, nhìn nàng khoái trá như vậy, leo cao như vậy, chỉ sợ nàng xẩy chân lộn cổ khỏi ghế. Miếu Miếu thắng liên tục, miệng cười muốn rách rồi, “Nam Cung Linh, mau nộp, mau nộp.” Miếu Miếu hét lớn, dám làm bẽ mặt ta, ta cho ngươi thua chết luôn. Nam Cung Linh cười ha ha, xá mệnh bồi quân tử*, nàng thích bạc thì ta cho nàng.

*nguyên văn “舍命陪君子 Xá mệnh bồi quân tử”: Nguyên bầu bạn với người, bỏ mạng cũng không hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Nam cung linh

Chơi bồi trác táng cả đêm cho đến hừng đông, nhìn trước mắt một đồng bạc cao ngất, tâm tình của Miếu Miếu quả thật bay lên đến tận đầu rồi. Giang hồ nhân sĩ đều mệt mỏi phân tán đi đâu hết rồi, lần này đi thật sự là lỗ vốn, vốn định cùng Vụ Thiên Cầm kết một chút giao tình, kết quả bị người ta trấn lột sạch sẽ, bản thân tặng lễ vật còn chưa đủ, còn phải đem bạc trong người thua hết mới thoát thân được, quả nguyên một đêm cuối cùng chẳng vót vát được gì, thật sự là chỉ có hầu phu nhân đến sát vốn, tên Dịch Thiên này không biết từ lúc nào lấy được một vị phu nhân lợi hại như vậy à.

“Nhanh, nhanh, trời sáng rồi, cuối cùng cũng phân định thắng thua rồi...” Miếu Miếu vẫn như cũ đứng trên ghế cao hét lớn, “Này, Nam Cung Linh, như thế nào còn không đưa bạc, ta muốn mở.” Nam Cung Linh vô cùng bất đắc dĩ nhìn nàng, nhún nhún vai, hai tay đưa ra, hết bạc rồi. Miếu Miếu vừa nhìn thấy, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Nam Cung Linh, nhìn nhà ngươi cũng là đại gia, sao lại ra khỏi nhà mang theo ít bạc vậy?” Nam Cung Linh nghe vậy, mặt hắc tuyến, cô nãi nãi của ta ơi, ta mang theo mấy vạn lượng bạc à, người nào ra cửa mang theo nhiều ngân phiếu như vậy à, đều cho nàng thắng hết rồi. Miếu Miếu thấy vậy cũng không thêm ngó hán, lật chén ra, la lớn: “Mở, oa ha ha ha, ba con sáu, thông sát, thông sát...” Ở bên cạnh còn vài nhân sĩ giang hồ cũng đỏ mặt, vận khí thật sự là không phải may mắn bình thường à.

Miếu Miếu hát nho nhỏ mặt mày vui sướng ôm lấy đồng bạc ở trước mặt: “Ta cười hoan hỉ, ta cười hả hê, cười xem hồng trần người không già...” Qua thật là rất hoan hỉ, đứng ở bên cạnh Nam Cung Linh rất đồng ý với ca từ của nàng, rất phù hợp với tâm tình của nàng hiện giờ. “Nam Cung Linh, sao còn chưa đi, chúng ta ở đây không có cung cấp bữa sáng đâu.” Miếu Miếu thu gom hết bạc nhìn lại thấy Nam Cung Linh vẫn còn đứng bên cạnh liền hỏi. Dịch Thiên vào lúc hừng đông đã đi rồi, người của Vụ Thiên Cầm bên kia tới báo, hình như xảy ra việc gì đó. Giờ phút này trong đại sảnh chỉ còn lại ngoài bạc thì có Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ, và thêm vài nha hoàn đang quét dọn, những người khác đều đã đi, cho nên thấy Nam Cung Linh vẫn còn đang ở đó, có chút kỳ quái.

*đây là bài “Cười đắc ý” do Lý Lệ Phan hát

Nam Cung Linh mỉm cười nói: “Bạc của ta đều bị nàng thắng hết, ta không có cách nào trở về.” Miếu Miếu vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn: “Nhà ngươi không phải ở Quang Đô sao, gần như vậy, cần bạc để làm gì, đi thắng về nhà là được rồi.” Nam Cung Linh liền phe phẩy quạt giấy nhướng mày nói: “Ta phong lưu lỗi lạc như vậy, là vô song tuần mỹ nam tử, nếu như vừa vào thành bị phát hiện hai ngày không thay quần áo, sẽ khiến cho vô số tiểu thư, quận chúa trong thành tan nát cõi lòng, chẳng lẽ nàng nhẫn tâm như vậy?” Nói xong còn vuốt vuốt ngực mình làm như đang tan nát cả cõi lòng thật. Miếu Miếu mặt tròn tròn, miệng há hốc, nam nhân gì mà tự mãn quá đáng, rút một tờ ngân phiếu quăng ra: “Đó, đi đâu đó mua đại quần áo thay rồi rút đi.” Rùng cả mình, lạnh cả gáy à. Nhìn bóng Miếu Miếu từ từ đi xa, Nam Cung Linh ở phía sau hô to: “Ta sẽ trả lại cho nàng.” Khóe miệng nhếch lên một tia cười, không tìm một cái cơ làm sao mà gặp lại được à.

Trên đường thúc ngựa trở lại Nam Cung gia, mới vừa vào đại sảnh, liền nhìn thấy lão cha Nam Cung Việt đang ngồi ở ghế trên chờ hắn, “Sao rồi?” Nam Cung Việt hỏi. “Không có tiến triển gì, Hách Liên Trạch cũng về rồi, có điều phát hiện được một việc, tên Dịch Thiên kia quả nhiên có phu nhân, đúng lúc con với nàng đã từng gặp mặt một lần, con định bắt đầu từ nàng.” Nam Cung Linh ngập một cái nói, một đêm không ngủ, có chút mệt. “Tại sao đến sáng mới về?” Nam Cung Việt nhìn hắn ngập, nói vậy đêm qua chắc chắn không ngủ. “Phu nhân của Dịch Thiên gây sóng cá cược, không ai dám đi, dù thế nào cũng phải để thể diện lại cho người ta, con cũng đem hết thể diện cùng bạc ra cá, dù sao cũng đã tạo được cơ hội gặp mặt lần sau, con đi ngủ trước, náo loạn một đêm rồi, thật là có chút kiệt sức.” Không đợi lão cha trả lời, Nam Cung Linh liền đi thẳng ra ngoài.

Hách Liên Trạch sau khi xong cá cược kết thúc cũng vội vàng trở về nhà, “Phụ thân, Nam Cung Linh cũng đến.” Hách Liên Trạch nói. “Ngay từ đầu đã biết lão hồ ly đó khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội này, đã gặp Dịch Thiên chưa?” Hách Liên Hồng hỏi. “Gặp được, trước ở trong thành đã gặp qua,

lúc ấy con đã hoài nghi người kia vốn là Dịch Thiên, hẳn không còn đeo mặt nạ nữa, nhưng là Tình Ngọc đã đắc tội với phu nhân của hắn, không biết đối với chúng ta có ảnh hưởng hay không?” Hách Liên Trạch kể lại có chút lo lắng. “Phu nhân?” Hách Liên Hồng nghi vấn. “Dạ, đúng vậy, không biết từ lúc nào có một vị phu nhân, hơn nửa ngày hôm qua lúc đám cưới diễn ra, nàng đã lộ ra một chương, con cảm thấy bây giờ ở Vụ Thiên Các ngoại trừ Dịch Thiên thì cô ta lợi hại nhất.” Hách Liên Trạch cau mày nói. “Trước hết tra lai lịch của nữ nhân đó, tìm một cơ hội lợi dụng chuyện của Tình Ngọc mời nàng ta đến phủ.” Hách Liên Hồng phân phó. “Vâng” Hách Liên Trạch lên tiếng rồi rời đi.

Miêu Miêu ăn uống no nê, đang định chui vào ổ chăn, Dịch Thiên đẩy cửa bước vào. “Dịch Thiên, ngươi đã trở về a, ta thắng rất nhiều.” Miêu Miêu chạy đến khoe mớ bảo bối của mình. “Ừ” Dịch Thiên ôm lấy nàng đi đến bên giường, xem nàng ngáp lớn như vậy, có vẻ phần khích đã xẹp rồi. “Được rồi, Vụ Thiên Các xảy ra chuyện gì sao?” Miêu Miêu ngẩng đầu hỏi. “Không có gì, là Liễm Diễm, cô ta giống như những người trước đây, bị hạ độc, bây giờ Hồng Lăng đã chết, không có giải được, vừa đúng lúc độc phát tác. Ta định mang Tiểu Vũ quay lại xem thử là độc gì, nếu như Tiểu Vũ có thể giải, sẽ bớt đi không ít phiền toái cho chúng ta.” Dịch Thiên bình thần nói, định là mang nàng đi cùng, nhưng bây giờ xem nàng cái dạng này, khẳng định là không đủ sức để xuất phát.

“VẬY còn ta?” Miêu Miêu hỏi. Dịch Thiên nhìn nàng nói: “Nàng ở lại đây, ta sẽ bảo Vụ Huyền bảo vệ nàng, nàng cũng có thể cùng hắn đến ở Triều Dương Lâu, ở đó rất náo nhiệt, ta sẽ nhanh chóng trở về.” Vụ Liệt bị thương chưa khỏi, cùng Vụ Tiêm mới thành hôn, không thể phân công nhiệm vụ, Vụ Kiếm đi theo mình, lưu lại Vụ Huyền vậy. “Ừ” Miêu Miêu gật đầu, nàng cũng không muốn bốn ba quay về. Dịch Thiên đặt Miêu Miêu nằm xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó liền rời đi mang theo Vụ Kiếm, Tiểu Vũ đi Vụ Thiên Các.

Lúc vừa tỉnh lại, đã là hoàng hôn, Miêu Miêu vươn vai duỗi lưng một cái, đi ra cửa tìm Vụ Huyền. “Phu nhân, người cuối cùng cũng dậy a.” Vụ Huyền ngó trời một cái rồi nhìn Miêu Miêu, rõ ràng là đang chế giễu nàng ngủ lăm. Thật sự là không bỏ qua bất cứ cơ hội nhỏ nào để cười nhạo nàng, Dịch Thiên dạy người của hắn như thế nào vậy a. Miêu Miêu trừng mắt: “Đi, chúng ta đi Triều Dương Lâu, sau này ta sẽ ở đó, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm vừa mới thành thân, tiện thể cho bọn họ chút không gian riêng tư.” Dứt lời, nhấc chân đi thẳng ra cửa. Bản thân muốn đi chơi cứ việc nói thẳng đi, lại lấy Vụ Liệt làm cớ, Vụ Huyền lắc đầu đi theo ra.

Ban ngày ngủ nhiều quá, đến giữa đêm không buồn ngủ chút nào. Đêm đã rất khuya, trên đường cái không còn một bóng người, chỉ có vài cái đèn lồng đang đưa trong gió, không gian yên tĩnh và thanh bình. Miêu Miêu một mình ngồi trên nóc nhà của Triều Dương Lâu ngắm sao, thế giới này cũng nhàm chán thật, ngoại trừ ánh trăng chỉ có sao, nếu ở hiện đại, ít nhất còn có thể xem TV. Đột nhiên nhìn thấy từ xa có một bóng người chậm rãi đi đến, muộn như vậy, cửa hàng cũng đóng hết rồi, còn có ai ra ngoài đi dạo. Bóng người chậm rãi đi động đến, dưới ánh trăng mờ ảo, thân ảnh bị kéo dài ra tạo nên cảm giác cô đơn.

Bóng người cách Miêu Miêu ngày càng gần, Miêu Miêu cũng từ việc ngắm nghĩa chuyển thành kinh ngạc, hẳn không phải là Nam Cung Linh sao, trẻ như vậy còn giống như hồn ma bay tới bay lui làm gì. “Này, Nam Cung Linh.” Miêu Miêu lên tiếng chào hỏi hắn, trong bóng đêm tĩnh lặng, âm thanh dường như được khuếch đại. Nam Cung Linh nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, trong chớp mắt đã phi thân đến, cười nói: “Phu nhân, có nhã hứng tốt như vậy.” “Ai lại có nhã hứng như vậy, ta là ngủ không được, ngủ cả ngày rồi, ta tên là Miêu Miêu, người không cần gọi ta phu nhân, nghe không tự nhiên, được rồi, khuya rồi người không đi ngủ, còn đi đê đường* làm gì?” Miêu Miêu nói, người trong Vụ Thiên Các chỉ dám gọi nàng là phu nhân, nàng cũng chẳng muốn phản bác lại.

*nguyên văn “压马路 áp mã lộ” dùng để chỉ những cặp tình nhân hẹn hò nhau vừa đi tản bộ vừa tâm sự dọc theo các con đường, nên bị ví là “đê (áp) đường (mã lộ)”, híhí. [ss Maroon giải thích ♥]

Miêu Miêu, nhớ rồi. Đê đường, thú vị. Nam Cung Linh cười tà nói: “Ta nhớ bóng dáng nàng nên ngủ không được.” Đẹp, Miêu Miêu lườm hắn một cái, rõ ràng là không tin: “Ngủ không được ta bày cho người, người về nhà nằm lên giường, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại đếm sao, đếm tới một ngàn sẽ ngủ được.” Thật không, Nam Cung Linh hoài nghi nhìn nàng. “Thật, bây giờ ta cũng phải đi về đếm sao rồi.” Miêu Miêu nhìn thấy hắn không tin, liền làm gương tốt. “Miêu Miêu hôm nay ngủ ở đây?” Nam Cung Linh hỏi. “Đúng vậy, mấy ngày này sẽ ở đây, lúc rảnh rồi đến tìm ta giải khuây, còn nữa, người phải trả bạc cho ta, nhớ mang đến đưa ta.” Miêu Miêu nói xong, quay mình phóng người nhảy xuống đi vào phòng, về nhà đếm đi, càng đếm càng tỉnh, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đi dạo phố

Đợi cho đến khi thân ảnh Miêu Miêu biến mất, Nam Cung Linh mới phi thân xuống lầu. Đếm sao, hữu dụng? Để quay về thử xem sao, bản thân đúng thật là ngủ không được mới ra ngoài đi dạo, có điều xem ra nàng không tin một chút nào, ha ha, đê đường, cười khê, đáp nhẹ một cái nhanh chóng phi thân đi. Nằm ở trên giường, Nam Cung Linh nhắm mắt lại, bắt đầu đếm sao, ... 998, 999, 1000. Mơ tưởng mất ra, bị lừa rồi, càng đếm càng tỉnh, nói không nên lời, tại sao bản thân lại tin tưởng nàng.

Mặt trời lên cao ba sào, Miêu Miêu cuối cùng cũng mở đôi mắt to xinh đẹp của nàng ra, tối hôm qua trở về phòng lăn qua lăn lại cả đêm mới ngủ, đã thành một vòng luẩn quẩn mất rồi. Tung tăng chạy xuống lầu, chạy đến khúc quanh ở lầu hai đột nhiên dừng bước. Quay lại nhìn thấy ở bàn cạnh của sổ lầu hai có một người cầm cái chén hướng nàng kính ý một cái. Bước qua, không thèm chào hỏi liền ngồi xuống. “Xem ra Miêu Miêu hôm qua đếm sao nhiều lắm nhì, mặt trời lên cao ba sào rồi mới rời giường.” Nam Cung Linh cười nói, chính mình sáng sớm đã tới rồi, chờ tới tận giờ này mới nhìn thấy nàng. Thật sự là mỗi lần gặp mặt chưa từng nói lời hay, Miêu Miêu hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ đêm qua người cũng đếm sao?” Nam Cung Linh đang ngâm nước trong miệng, không phòng vệ mà bị sặc. Miêu Miêu thấy vậy mắt chớp chớp, cười ha ha: “Người đứng là đếm sao a, ha ha ha, có ngủ được không

a, nhìn người sáng sớm như vậy đã xuất hiện rồi, chắc chắn là đã ngủ thiếp đi, ha ha ha.” Nam Cung Linh nhìn nàng cười lớn như vậy, thu hút hết cả ánh mắt của người trong tửu lầu lại đây, trong phút chốc cảm thấy bối rối, đứng là vạch áo cho người xem lưng.

*nguyên văn “哪壶不开提哪壶 na hồ bất khai đề na hồ” là nếu không mở bình thì làm sao biết trong bình có gì nhưng dịch trong văn cảnh này là vạch áo cho người xem lưng.

Đội bản thân cười cho sướng rồi, Miếu Miếu xòe tay: “Trả tiền đây, cộng thêm tiền lời hôm qua, tổng cộng hai ngàn lượng.” Cười cười, hân mơn của nàng một ngàn lượng không được quên. Hò, Nam Cung Linh lập tức tròn tròn mắt, mới đó đã thành hai ngàn lượng rồi, mơn tiền nàng đúng là một quyết định sai lầm, nhưng tay trái vẫn móc hai ngàn lượng đưa ra. Nhìn hai tờ ngân phiếu, Miếu Miếu tâm trạng vui vẻ, vụ buồn bán này lời a, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Linh, cười nói: “Nam Cung Linh, sau này nếu người thiếu tiền cứ hỏi mơn ta, cứ coi như ta là mối quen, tiền lời ta chỉ thu người tám phần thôi.” Nam Cung Linh liền xua xua cái quạt trong tay, không cần, không cần, cứ cái tốc độ này dù ta chỉ mơn một ít, Nam Cung gia của ta cũng không đủ trả tiền lời.

Tiểu nhị đã sớm mang com trưa của Miếu Miếu lên, “Vụ Huyền đâu?” Miếu Miếu hỏi. “Hồi bẩm phu nhân, Vụ Huyền đại nhân đã ra ngoài rồi, nói sẽ sớm trở về.” Tiểu nhị đáp. Ủ, Miếu Miếu phát tay, tiểu nhị cung kính cúi người lui đi. Tự mình ăn no đã, Vụ Huyền còn chưa trở về. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ trên đường cái đám đông rộn ràng chen chúc nhau, trong lòng có chút ngứa ngáy, chỉ là Vụ Huyền không có ở đây, nếu bản thân một mình đi ra ngoài, Dịch Thiên biết khẳng định sẽ không tha cho mình. Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Miếu Miếu, Nam Cung Linh tay gõ gõ quạt đề nghị: “Nếu Miếu Miếu không ngại, có thể theo ta ra ngoài dạo chơi, dù sao ta đã sinh sống ở đây hai mươi mấy năm, đối với nơi này tất cả tuy không dám nói là rõ như lòng bàn tay nhưng cũng là biết đến tám, chín phần.” Miếu Miếu đảo mắt suy nghĩ, Nam Cung Linh bây giờ không phải địch cũng chẳng phải bạn, cùng nhau dạo phố chắc không có vấn đề gì, còn có thể thuận tiện dò xét hân thù, có người đi cùng, Dịch Thiên chắc sẽ không cảm nhận cái gì đâu, lập tức gật đầu đồng ý.

Hai người nhàn nhã thong dong trên đường, Nam Cung Linh cũng được coi là người nổi tiếng ở Quang Đô, trong nhà có quyền có tiền, bộ dạng thì vô cùng tuấn mỹ, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người chào hỏi hân, còn có không ít nữ nhân đứng cầm bản đèn vải ánh mắt sòng sánh. “Chắc chắc, không ngờ người nổi tiếng như vậy.” Miếu Miếu neho mắt nhìn một lượt từ đầu đến chân hân. “Sao thế, nàng ghen tị à? Nam Cung Linh vừa nói cũng không quên quay qua chào hỏi một nữ nhân bên cạnh. “Cất, coi chừng có ngày chết trong ôn nhu hương, nhìn kia, ôn nhu hương của người đến kia.” Miếu Miếu đùa cợt nhìn vào một người cách đó không xa đi về hướng này nói, nhưng đó chẳng phải là diễn viên còn lại trong xuân cung sống sao.

“Linh, sao lâu rồi chàng không tới tìm thiếp.” Người đó vừa nhìn thấy Nam Cung Linh liền nhào tới, Miếu Miếu lập tức né người tránh khỏi bọn họ ba thước, làm như chính mình không quen mấy người đó. Nam Cung Linh khó khăn lắm mới kéo được hai cánh tay đang ôm cứng hân xuống, dịu dàng nói: “Ta bây giờ đang có khách, tối sẽ đi gặp nàng.” Người đó liền nhìn lên Miếu Miếu, sau đó xoay người nói với Nam Cung Linh: “Là nàng a, bộ dạng đâu có gì đặc biệt đâu? Đây, người là của viện nào?” Quay lại hỏi Miếu Miếu. Ta, người của viện nào, ta phải từ từ suy ngẫm lại, nghĩ ra rồi “Ta không phải là người của viện, ta là người của các.”* Miếu Miếu trả lời cực kỳ nghiêm túc. “Các? Ở đây không có kỹ viện của ai là các, chẳng lẽ mới khai trương, mới khai trương thì ta không có khả năng không biết.” Mỹ nữ đáp. Miếu Miếu im lặng không nói nhếch miệng cười đều, đùa nàng chút, không ngờ thật thà như vậy.

*chỗ này là Miếu Miếu chơi chữ về cách gọi các kiểu nhà như viện, các, lầu, ...

“Được rồi, nàng về trước đi, lúc rảnh rồi ta sẽ đến gặp nàng.” Nam Cung Linh ở bên cạnh không nhin được nữa, nếu đắc tội với cô nãi nãi kia, không những không thể hợp tác, có khi còn bị chính cho đến chết. Hừ, mỹ nữ trừng mắt liếc Miếu Miếu, lắc lắc eo thon bỏ đi. Chờ nàng đi xa, Miếu Miếu lại trở tới bên cạnh Nam Cung Linh trêu chọc: “Người có sở thích thật sự bất bình thường đó nha.” Ha ha ha, vừa cười vừa đi thẳng. Nam Cung Linh liền đen mặt, chẳng lẽ sở thích của ta cũng phải bàn, đó là đầu bài của viện a, bao nhiêu người dùng tiền cũng cầu không tới.

Hai người tiếp tục đi dạo, Nam Cung Linh không hổ danh là thổ địa ở đây, món gì ngon, chỗ nào chơi vui đều rõ như trong lòng bàn tay, Miếu Miếu chơi rất hứng thú. Mãn đêm buông xuống, đèn lồng thấp sáng rực rỡ, Nam Cung Linh dắt Miếu Miếu đến một tửu lầu, ở đây đặc sản là thịt dê nướng cực kì ngon, nghe Nam Cung Linh giới thiệu, Miếu Miếu nghĩ thầm chẳng lẽ so với kĩ thuật nướng của nàng ngon hơn, muốn đi ăn thử một chút. Hai người mới vừa bước vào, liền có một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Tiểu thư, người xem là nữ nhân đó.” Miếu Miếu vừa nhìn lại, xui rồi, oan gia ngõ hẹp a. “Hôm nay coi thử người chạy đầu cho thoát, người đâu, bắt nữ nhân này lại cho ta.” Tình Ngọc vùng tay gọi đám tiểu nhị đến.

Nam Cung Linh thấy vậy, liền kéo tay Miếu Miếu đi ra ngoài, đây là tửu lầu của Hách Liên gia, vốn định chỉ đến ăn com chắc là không vấn đề gì, không nghĩ tới Miếu Miếu cùng nữ nhân này dường như từng có mâu thuẫn, bây giờ không phải lúc cùng Hách Liên gia tạo nên xung đột. Tình Ngọc đưa mắt một cái, đã có người chặn đường bọn họ. Nam Cung Linh lập tức trở nên nghiêm túc, bắt đầu đi đánh phải ra tay rồi. Đang lúc chỉ mảnh treo chuông, giọng nói của Hách Liên Trạch vọng tới: “Tình Ngọc, người lại làm trò gì vậy?” Từ trên lầu xuống Hách Liên Trạch nhìn thấy người của mình đang được Tình Ngọc chỉ huy vây lấy hai người, lại là tính đại tiểu thư của nàng bộc phát. “Biểu ca,” Tình Ngọc gắt giọng: “chính là nữ nhân lần trước, còn có Nam Cung Linh.” Cái gì, Hách Liên Trạch cả kinh, nữ nhân lần trước chẳng phải là phu nhân của Dịch Thiên sao, đắc tội nàng lần nữa, cho dù nàng không để ý, Dịch Thiên cũng sẽ không bỏ qua, càng huống chi bây giờ có thêm một Nam Cung Linh, Nam Cung gia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Lập tức lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

“Biểu ca”, Tình Ngọc dậm chân không chịu nghe, Hách Liên Trạch quát cho nàng một cái liếc sắc như dao. Hướng hai người đi đến, cười nói: “Không biết phu nhân đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa, xin mời qua bên này.” “Không cần nữa, đột nhiên ta cảm thấy thời gian cũng trễ rồi, cần phải trở về.” Miếu Miếu lập tức cự tuyệt, đón tiếp cái kiểu ấy còn tâm tư đâu mà ăn. “Phu nhân, gia phụ muốn mời phu nhân đến nhà gặp gỡ một chút, thay Tình Ngọc vô lễ bồi tội với phu nhân.” Hách Liên Trạch nhớ tới lời phụ thân dặn. “Chờ Dịch Thiên trở về, ta sẽ hỏi qua hân trước đã.” Coi như đã trả lời xong, Miếu Miếu đi trước ra cửa.

Chờ Miếu Miếu đi xa, Hách Liên Trạch xoay người lạnh lùng nói với Tình Ngọc: “Thu hồi cái tính đại tiểu thư của người đi, người có biết nữ nhân người vừa đắc tội đó là ai không hả? Nàng chính là phu nhân của Vụ Thiên Các Dịch Thiên, người muốn cho Hách Liên gia cả nhà chúng ta cùng Vụ Thiên Các là địch sao? Nếu không bót bót lại, ta phải người tổng người trở về.” Dứt lời, phát tay áo xoay người rời đi. Nhìn Nam Cung Linh cùng nàng đi chung, hai người có vẻ rất thân thiết, có điều chỉ mới qua một ngày thôi mà, xem ra chuyện phát triển quá nhanh rồi, ngoài dự liệu của bọn họ, cần phải về nhà cùng

phụ thân thương lượng kĩ càng lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Du hồ

Mất hết hứng thú thưởng thức thịt dê nướng rồi, Miếu Miếu liền quyết định về Triều Dương Lâu, ra ngoài lâu như vậy, Vụ Huyền chắc cũng sốt ruột rồi. Dọc trên đường đi, giải thích cho Nam Cung Linh hiểu sơ qua mẫu thuẫn của nàng với Tinh Ngọc, thật ra căn bản là không có gì cả, chỉ là nữ nhân đó cứ cắn mãi không thả.

Xa xa đã nhìn thấy Vụ Huyền ở trước cửa Triều Dương Lâu không ngừng đi qua đi lại, xem ra là đang chờ nàng, “Này, Vụ Huyền, làm cái gì vậy, ở đây đi lòng vòng a.” Miếu Miếu tiến lên cười nói. “Ai nha, phu nhân của ta, cô nãi nãi ơi, người cuối cùng cũng về a.” Vụ Huyền nhìn thấy Miếu Miếu xuất hiện, tâm lý vô cùng biết ơn a. “Ta cùng với Nam Cung Linh ra ngoài dạo phố thôi, lo lắng cái gì hả?” Miếu Miếu nhìn về phía Nam Cung Linh ở bên cạnh cười nói. “Phu nhân, nếu người xảy ra chuyện gì, ta đây phải sớm đi đến chỗ Diêm Vương báo cáo rồi.” Vụ Huyền về mặt đau khổ nói, lại quay qua nhìn Nam Cung Linh nói: “Đa tạ Nam Cung công tử hộ tống phu nhân nhà ta trở về, không quấy rầy Nam Cung công tử nữa.” Ngụ ý chính là người có thể cắt đi rồi đó. Nam Cung Linh cũng không thêm đề ý, cười cười nói với Miếu Miếu: “Ngày mai đến đưa nàng đi du hồ*, cảnh sắc trên hồ rất đẹp.” “Được a” Miếu Miếu vui vẻ đáp. Nam Cung Linh cười chấp tay chào Vụ Huyền trước khi rời đi.

*du hồ: là đi thuyền thưởng ngoạn cảnh sắc trên hồ khác với đi chơi thuyền, từ này nó bao hàm nghĩa rộng lại hay nên bạn không sửa lại.

Chờ Nam Cung Linh đi xa, Vụ Huyền mới nói: “Phu nhân, Nam Cung gia cùng chúng ta không có giao tình gì, phu nhân tốt nhất nên ít lui tới cùng bọn họ.” “Yên tâm, yên tâm, ta sẽ chú ý, đôi chút rồi, ta muốn ăn cơm” Miếu Miếu vỗ vỗ vai hắn, đi trước vào trong Triều Dương Lâu. Vụ Huyền ngao ngán, phu nhân làm sao mà chịu nghe hắn, nếu chủ thượng đến biết phu nhân cùng Nam Cung Linh du ngoạn, không biết có tức giận hay không nữa, aizz, chủ thượng vốn đã rất khó đoán, bây giờ xuất hiện thêm vị phu nhân, tính tình chủ thượng nhìn có vẻ ôn hòa đi không ít, nhưng ai biết mặt ngoài ôn hòa còn ở bên dưới ẩn chứa cái gì a, cuộc sống này khó khăn quá a.

Đêm trời qua rất nhanh, Miếu Miếu theo lệ thường đến giữa trưa mới rời giường. Nam Cung Linh lúc này đã rút được kinh nghiệm rồi, ăn cơm trưa xong mới đến tìm nàng. “Mới ăn no hả.” Nam Cung Linh vừa lên lầu hai liền nhìn thấy Miếu Miếu xoa xoa bụng, chùi cái miệng nhỏ nhắn. “Người tính toán chuẩn vậy.” Miếu Miếu quay lại nói, ăn uống no say chính là hạnh phúc a. Nam Cung Linh chỉ cười không nói, phe phẩy cái quạt một hồi mới chậm rãi lên tiếng: “Hôm nay không khí rất tốt, rất thích hợp du hồ, Miếu Miếu muốn chèo nào đi?” Miếu Miếu ngó ra cửa sổ một chút, khí trời quả thật rất tốt, gió êm nắng đẹp, âm áp mát mẻ dung hòa. Đứng dậy nói: “Đi bây giờ.” Tung tăng đi xuống quầy tìm Vụ Huyền báo một tiếng.

“Phu nhân, ta cũng đi cùng người.” Vụ Huyền cười đề nghị, vừa để bảo vệ phu nhân, vừa coi chừng Nam Cung Linh, tuy nói phu nhân chưa chắc muốn hắn bảo vệ, nhưng là ba người cùng đi chung quy so với hai người bọn họ cùng nhau thì vẫn tốt hơn, chủ thượng lỡ có đến thấy như vậy có thể sẽ không nói gì. “Không cần đâu, người lo cho tốt việc buôn bán đi.” Từ lâu của Dịch Thiên cũng không phải chỉ có một cái này, nhìn hắn mỗi ngày đều phải luân phiên tuần tra qua mấy cái từ lâu, nghĩ đến vốn là bận rộn nhiều việc, không nên vì một việc nhỏ như vậy làm phiền hắn, hơn nữa còn có Nam Cung Linh, nàng không phải là đi một mình a. Miếu Miếu rất là vì hắn mà suy nghĩ, liền theo Nam Cung Linh đi ra cửa. Vụ Huyền nhất thời sa sầm mặt, nếu chủ thượng hôm nay quay về thì làm sao bây giờ, mặc dù đều có âm thầm phái người theo bảo vệ phu nhân, nhưng rốt cuộc cũng là chỉ có hai người bọn họ cùng nhau a.

Theo chân Nam Cung Linh đến địa danh Thiên Tâm Hồ của Quang Đô, sở dĩ có tên Thiên Tâm Hồ, đều là do một câu chuyện xưa. Truyền thuyết cổ kể rằng có một vị hồ tiên nhanh chóng đắc đạo đứng vào hàng tiên ban, Ngọc đế yêu cầu hắn tìm kiếm một cái hồ ngọc bích tự nhiên rồi ở nơi đó tịnh thân sẽ được chấp thuận thành tiên, vì vậy hồ tiên rời khỏi nơi này, vượt qua núi cao, đi khắp lục địa, tìm kiếm cái hồ giống như vậy, cuối cùng tìm hết ở các nơi, cũng không tìm được cái hồ như vậy. Đột nhiên hồ tiên nhớ lại nơi này, nhìn thấy đêm đến Thiên Tâm Hồ trầm lặng nằm dưới ánh trăng dịu dàng, như một viên ngọc bích lấp lánh, liền bừng tỉnh giác ngộ đây chính là giấc mộng mà hắn theo đuổi, Thiên Tâm Hồ. Thiên Tâm Hồ cứ như vậy được đặt tên.

Miếu Miếu nghe Nam Cung Linh giải thích xong, liền cảm thán buông ra một câu: “Mộng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ na nhân tức tại đăng hòa lan san xử” (Nghĩa đại loại là: Trong mộng tìm trăm ngàn chỗ, giật mình quay đầu thấy rõ ràng ngay trước mắt.)

Nam Cung Linh nghe vậy, đưa quạt vỗ vào lòng bàn tay một cái tán thưởng: “Nói rất đúng.” Nói nhảm, không nhìn lại một cái xem ta là ai, Miếu Miếu khinh miệt liếc hắn một cái, leo lên thuyền do Nam Cung Linh đã chuẩn bị tốt trước đó. Thật sự là cực kì xa xỉ, bên trong cái gì cần có đều có, so mức độ xa hoa với phòng tốt nhất ở Triều Dương Lâu còn vượt xa, nhất thời quay lại ném cho Nam Cung Linh thêm một cái nhìn khinh bỉ, có tiền cũng không cần phải xa hoa như vậy. Nam Cung Linh sờ mũi một cái, hắn lại đắc tội với nàng lúc nào rồi.

Đang chuẩn bị khai thuyền, một người ở trên bờ hô lớn: “Nam Cung công tử, có thể cho tại hạ cùng với xá muội cùng du hồ hay không?” Nam Cung Linh nghe vậy nhìn lại, nguyên lai là công tử cùng thiên kim của thái phó đương triều, thái phó luôn cùng nhà hắn gặp gỡ qua lại rất tốt, không thể không gật đầu nói được. Hai người vô cùng vui vẻ lên thuyền.

Nhìn Miếu Miếu đang ngồi ở cạnh bàn uống trà, nam tử chấp tay nói: “Tại hạ Tạ Ân, đây là xá muội Văn Quân, không biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?” Mới vừa rồi là bị câu nói kia của nàng thu hút, thật tài hoa, cho nên mới muốn lên thuyền gặp mặt một chút. Tạ Ân, tạ ơn với ai a, tên thật buồn cười, Miếu Miếu một miệng trà xém chút nữa phun ra ngoài. Vất vả lắm mới nuốt xuống, Miếu Miếu lúc này mới quay qua chậm rãi trả lời: “Miếu

Miêu.”

“Thì ra là Miêu cô nương, thất kính thất kính.” Tạ Ân cười nói. Miêu cô nương, ha ha ha, Miêu Miêu cười lớn thành tiếng. Nam Cung Linh ở bên cạnh cũng cười khê một tiếng. Miêu Miêu cười nói: “Ta không phải là cái gì mà Miêu cô nương, người gọi ta Miêu Miêu là được rồi.” Miêu cô nương (chơi chữ với từ Miêu nữ), gọi như vậy thật là khó đỡ, nàng lại không phải là họ Miêu, ít ra Miêu Miêu* cô nương so với Miêu cô nương dễ nghe hơn nhiều.

*tên Miêu Miêu nghĩa là mệnh môn sóng nước

Tạ Ân bị nàng cười có chút bối rối, Nam Cung Linh ở bên cạnh giới thiệu với Miêu Miêu: “Hai vị này vốn là công tử cùng thiên kim của thái phó đương triều.” Thái phó, đó không phải là sư phụ của Hoàng đế sao, tri thức uyên bác a, như vậy khẳng định nữ nhi của hắn cũng không phải là dạng tầm thường. Có điều bản thân mình cũng không định theo chân bọn họ kết cái gì mà giao tình, cho nên Miêu Miêu chỉ gật đầu cười cười, coi như đã bắt chuyện. Cứ tưởng Nam Cung Linh cũng sẽ đồng thời giới thiệu Miêu Miêu, không nghĩ rằng Nam Cung Linh căn bản không định như thế, trong phút chốc Tạ Ân cũng không biết nói cái gì.

Văn Quân thấy vậy, nhìn về phía Nam Cung Linh cười nói: “Nam Cung công tử, ngày lành cảnh đẹp như thế, chi bằng chúng ta ra đầu thuyền uống trà ngâm thơ?” Nam Cung Linh nhìn về phía Miêu Miêu, hỏi ý tứ của nàng. Miêu Miêu khẽ gật đầu, uống trà có thể xem xét, ra ngoài có thể ngắm cảnh, còn ngâm thơ thì miễn đi, chính mình căn bản là không tham gia, tại sao người cổ đại cứ thích ngâm thơ vậy, thật không thú vị. Dù sao cũng không có việc gì làm, cứ xem bọn hắn làm là tốt rồi. Văn Quân thấy Nam Cung Linh hình như rất để ý đến suy nghĩ của Miêu Miêu, không nén được mà bĩu môi.

Phong cảnh Thiên Tâm Hồ quả nhiên tuyệt mỹ, một chút cũng không thua Tây Hồ* của Hàng Châu ở hiện đại, Miêu Miêu đứng ở đầu thuyền đón gió, rất là mát mẻ thoải mái, không nén được mà hít thật sâu một hơi. “Miêu Miêu, cùng ngồi xuống uống trà làm thơ đi.” Văn Quân cười nói. “Không, các người làm đi, ta không biết.” Miêu Miêu quay người cự tuyệt. “Chẳng lẽ Miêu Miêu xem thường chúng ta sao, mới vừa rồi Miêu Miêu nói một câu đã thu hút ta cùng ca ca đến đây rồi.” Văn Quân hiển nhiên không tin, mới vừa rồi Miêu Miêu thốt ra một câu khiến cho nàng là Quang Đồ đệ nhất tài nữ cũng phải cam bái hạ phong.

Ta thật sự là không biết mà, không lừa gạt gì người, Miêu Miêu nhìn về phía Nam Cung Linh cầu cứu. Nam Cung Linh có chút kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự không biết, vậy chẳng lẽ câu lúc nãy là mượn? Trong bụng nghĩ như vậy, ngoài miệng nói với Văn Quân: “Ta cô nương, nếu Miêu Miêu không biết thì thôi đi, mọi người cùng uống trà ngắm phong cảnh đi.” Văn Quân có chút không cam lòng, còn định nói tiếp cái gì, Miêu Miêu liền giành nói: “Ta thật sự là không uống trà ngâm thơ, có điều nếu có cơ hội chúng ta có thể nấu rượu luận anh hùng.” Nấu rượu luận anh hùng, đó chẳng phải là việc làm thể hiện hào khí của đảng nam tử sao. Nam Cung Linh cười ha ha nói: “Như vậy lần sau phải thử mới được.” Miêu Miêu đi đến bên người nhẹ giọng nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là người không chết trong ôn nhu hương mới được.” Ha ha ha, Nam Cung Linh càng cười lớn hơn, người ở bên ngoài nhìn vào hai người giống như một đôi tình nhân, một người hờn dỗi làm nũng một người cười to đáp lại. Văn Quân miệng mím lại càng chặt.

*Tây Hồ ở Hàng Châu là một địa danh nổi tiếng của Giang Nam – Trung Quốc, ai đến TQ mà không dạo qua Tây Hồ chính là một thiếu sót lớn. Đặc biệt nếu may mắn đi du hồ ở Tây Hồ vào một chiều mưa bụi thì càng đẹp, cảnh Tây Hồ mờ ảo trong mưa có thể nói là bông lai tiên cảnh chỉ đến thế này là cùng. Một số hình ảnh bạn còn lưu lại khi đến chơi Tây Hồ:

Một góc Tây Hồ

Xa xa chính là Bạch đê, nơi các nam thanh nữ tú ngày xưa hay lên cầu ước hẹn, cũng là nơi Bạch Xà gặp Hứa Tiên lần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ghen

Thuyền dạo qua hơn nửa hồ thì sắc trời đã dần tối. Mọi người đề nghị tiếp tục du hồ vào ban đêm nhưng Miêu Miêu cự tuyệt, cần phải về rồi nếu không Vụ Huyền sẽ lại sốt ruột. “Vậy tại sao không ăn cơm tối xong rồi quay về.” Tạ Ân đề nghị: “Ta biết có một lầu thức ăn không tệ.” Miêu Miêu vừa định từ chối, Nam Cung Linh cũng gia nhập đội ngũ thuyết phục: “Cùng đi đi, thức ăn của Triều Dương Lâu nàng ăn cũng mấy ngày rồi, đi đến chỗ khác nếm thử.” Miêu Miêu cứ như vậy mà bị kéo đi.

Mất nhìn sắc trời tối dần xuống, phu nhân còn chưa trở về. Vụ Huyền thật sốt ruột a, nếu chủ thượng đến, thấy phu nhân khuya như vậy còn chưa trở về lại còn cùng nam nhân khác đi ra ngoài, không lột da của mình mới lạ. Đang nghĩ tới đó thì Dịch Thiên mang theo Vụ Kiếm đi vào. Vụ Huyền vừa nhìn thấy Dịch Thiên, hai chân mềm nhũn, nói cà lăm: “Chủ ... thượng ...” Dịch Thiên dừng chân lại, nhìn hắn ...

Rốt cuộc ăn xong rồi, Miêu Miêu lập tức đứng dậy cáo từ, cũng đã trễ thế này, nếu còn không quay về, Vụ Huyền sẽ phái người đi tìm mình mất. Nam Cung Linh dường như cũng hiểu rõ tình trạng của nàng, đứng dậy hướng hai huynh muội cáo từ rồi cùng Miêu Miêu rời đi.

Từ đằng xa đã nhìn thấy Vụ Huyền đi qua đi lại trước cửa Triều Dương Lâu, Miêu Miêu cười cười hướng Nam Cung Linh cáo từ rồi chạy đến. “Vụ Huyền, ta đã trở về, í, hôm nay không buồn bán sao, tại sao lại đóng cửa lớn lại thế?” Bình thường vào lúc này lầu trong ngoài đông đặc người đi lại, giọng tiều nhị ồm ồm không ngừng, nhưng hôm nay cửa lớn lại đóng chặt, lạnh ngắt như tờ, tản ra mùi “người lạ chó gần”, Miêu Miêu không khỏi nhủ mày, có chuyện gì vậy. Vụ Huyền mặt mày nhăn nhó, hắt mặt chỉ chỉ bên trong, ý bảo Miêu Miêu tự vào đi. Miêu Miêu thoáng kinh ngạc đẩy cửa ra.

“A, Dịch Thiên, người đã trở về a.” Miếu Miếu đẩy cửa nhìn thấy Dịch Thiên đang ngồi ở trong đại sảnh, liền cười chạy tới. “Người đi đâu mới về?” Dịch Thiên cúi kinh hỏi. Miếu Miếu bước chân dừng lại, bị gì vậy, Dịch Thiên thật hung ác, liền ngo quanh, chừng quỹ cùng tất cả tiểu nhị đều cảm như hèn đứng một bên, ngay cả Vụ Kiếm cũng nhấp nhòm bất an đứng cạnh Dịch Thiên. “Có chuyện gì vậy?” Miếu Miếu e dè hỏi.

“Ta hỏi người đi đâu mới về?” Giọng của Dịch Thiên lúc này đã lạnh như băng. “Ta cùng Nam Cung Linh đi du hồ.” Miếu Miếu ngoan ngoãn trả lời. Dịch Thiên đột nhiên đứng bật dậy, nhìn Vụ Kiếm ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Quay về Vụ Thiên Các.” Dứt lời, lập tức rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn Miếu Miếu một cái. Vụ Kiếm theo ở đằng sau quảng cho Miếu Miếu một ánh mắt đầy hàm ý, phu nhân của ta ời, chủ thượng đang tức giận rõ ràng như vậy người còn không thấy sao, ta từ lúc trở về đến bây giờ còn chưa được ngồi một chút đã bị lôi đi rồi, mạng khổ a. Miếu Miếu lập tức ngộ ra liền, còn không hiểu, nàng chẳng phải hai mươi năm làm người hiện đại phí hoài há.

Lúc này Dịch Thiên đang tức giận, hơn nữa giận không ít nha. Miếu Miếu lập tức đuổi theo hướng Dịch Thiên vừa đi, Vụ Kiếm lập tức cười tươi rồi, không cần quay về rồi, mấy ngày nay bận rộn muốn chết, chưa được nghỉ ngơi đáng hoàng, mệt a, có chút nhớ oanh oanh yên yên trong Trầm Luân Sương của hân rồi, trở về để các nàng xoa bóp chiều chuộng hân thật tốt mới được. Vụ Huyền thấy vậy cũng thở phào một hơi, hướng về phía chương quỹ hô: “Không có việc gì rồi, chủ quyền lại về chúng ta, tiếp tục mở cửa buôn bán.”

Miếu Miếu nôn nóng vận hết khinh công đuổi theo Dịch Thiên, nam nhân này thật sự là đang tức đến điên rồi, coi như là phải về Vụ Thiên Các, cũng nên cưỡi ngựa mà đi, sử dụng khinh công kiểu đó không một chết được mới lạ. Khinh công của Dịch Thiên so với nàng lợi hại hơn nhiều, Miếu Miếu càng ngày càng không theo kịp hân, không khỏi gọi lớn: “Dịch Thiên, chờ ta với.” Dịch Thiên phi thân ở phía trước vừa nghe liền phóng nhanh hơn. Vất vả trong ba ngày đêm công việc xử lý hết để nhanh chóng trở về gặp nàng, nàng lại cùng nam nhân khác đi dạo phố, du hồ, niềm vui trở về gặp nàng lập tức bốc hơi sạch sẽ, bây giờ cũng không rõ trong tâm mình đang nghĩ cái gì, thậm chí nghĩ nên đi xa một chút để thanh tỉnh lại. Lập tức vận khí dùng hết công lực phóng đi.

Miếu Miếu dần dần mất dấu Dịch Thiên, cũng không còn khí lực tiếp tục sử dụng khinh công, liền từ không trung chậm rãi rơi xuống mặt đất. Đây là nơi nào? Mới vừa rồi lo đuổi theo Dịch Thiên nên không nhìn đường phía dưới. Bây giờ nhìn lại không khỏi luống cuống, khắp nơi đều là cây, trong đêm tối lại càng âm u đáng sợ, thỉnh thoảng tiếng động vật kêu vang vọng. “Dịch Thiên, người ở nơi nào, Dịch Thiênnnnnn...” Miếu Miếu vừa cất tiếng gọi, vừa đi về phía trước, Thanh âm trong rừng cây trông trái đặc biệt lớn a, thỉnh thoảng lại có tiếng vang vọng lại. Miếu Miếu có chút sợ hãi, chân bước nhanh hơn.

Mà Dịch Thiên lúc này đã đi xa không còn nghe thấy thanh âm của Miếu Miếu, không khỏi dừng chân nhìn lại, không còn thấy bóng dáng của Miếu Miếu. Nghĩ lại thì bản thân giận đến mức vận hết công lực, Miếu Miếu chắc là theo không kịp, trong đầu liền xuất hiện ý nghĩ muốn quay lại tìm nàng. Lại nhớ ra, bản thân mình vừa mới xuyên qua Quỷ Sâm lâm, trong đó đầy thú dữ và bầy sập, nếu lỡ chẳng may Miếu Miếu không có khí lực rơi xuống thì làm sao bây giờ. Lập tức quay đầu lại đi tìm.

Miếu Miếu tiếp tục dò dẫm đi tới trước, thỉnh thoảng gọi lớn tên Dịch Thiên. Aaaaaaaa, Miếu Miếu đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, dưới chân hân một cái, rơi xuống. Bịch, rơi xuống tới đáy, đau quá a, Miếu Miếu đứng lên khó khăn nên miễn cưỡng ngồi xuống đất, hình như chân bị gãy xương rồi, vừa cử động liền đau thấu trời. Bây giờ bản thân không còn khí lực, chân lại bị thương, căn bản không có cách đi ra ngoài, nơi nàng khắp nơi đều là tiếng kêu của dã thú, trời đen như vậy, cái gì cũng không nhìn thấy, không khỏi cảm thấy cực kì sợ hãi, cúi đầu cất tiếng nghẹn ngào: “Dịch Thiên, người ở nơi nào...”

Mà chính Dịch Thiên lúc đang vội quay lại, nghe được tiếng hét kinh hoàng của Miếu Miếu liền hoảng hốt, lập tức phi thân chạy về hướng này, chốc chốc cất tiếng gọi: “Miếu Miếu, nàng ở đâu, trả lời ta...” Thâm tâm rất là hối hận, nếu Miếu Miếu xảy ra việc gì, có nói gì cũng không tha thứ cho bản thân được. Dường như nghe được tiếng gọi của Dịch Thiên, Miếu Miếu nghẹn ngào la lớn: “Dịch Thiên, Dịch Thiên, ta ở đây...” Một bóng người bay xuống, “Miếu Miếu, nàng có sao không?” Nhìn thấy Miếu Miếu rơi vào trong bầy sập, tìm Dịch Thiên thiếu chút nữa ngừng đập, có vài bầy sập trước kia do thợ săn đào, không biết bên trong ẩn chứa cái gì. “Dịch Thiên, người không để ý ta, ta rất sợ, hu hu hu...” Miếu Miếu liền ôm Dịch Thiên khóc sụt sùi.

Dịch Thiên trong tâm tự mắng mình một tiếng, ôm chặt Miếu Miếu, để nước mắt nàng thấm vào trong ngực: “Là ta không tốt, là ta không tốt, nàng đừng khóc, nói cho ta nàng có bị thương chỗ nào không?” “Chân ta hình như gãy xương rồi.” Miếu Miếu nghẹn ngào nói. Dịch Thiên đưa tay sờ mắt cá chân của Miếu Miếu, đã sưng rất lớn, xem ra hình như gãy xương rất nghiêm trọng. Lập tức ôm lấy Miếu Miếu vận khí phi thân về phía trong thành.

Ở bên ngoài Quỷ Sâm Lâm, Nam Cung Linh nghe thấy tiếng hét chói tai của Miếu Miếu, vốn định vào xem chuyện gì xảy ra, lại nghe được thanh âm của Dịch Thiên, liền ngừng cước bộ. Bây giờ lại thấy Dịch Thiên ôm Miếu Miếu vội vàng khăn trương chạy về, nói vậy chắc chắn là Miếu Miếu bị thương. Mới vừa rồi đưa Miếu Miếu về nhìn thấy Triệu Dương Lâu không bình thường, bình thường trước cửa vốn là khách vãng lai không ngớt, tiếng người âm ỉ, nhưng hôm nay trước cửa lạnh tanh, cửa chính đóng chặt. Có điều nhìn Vụ Huyền đứng ngay trước cửa liền nghĩ sáng suốt nhất là không đi theo, trốn một bên xem xét. Không bao lâu liền thấy Dịch Thiên từ bên trong đi ra, sau đó phi thân rời khỏi, sau đó Miếu Miếu lập tức chạy theo ra. Cho nên bản thân cũng chạy theo xem một chút, chỉ là hai người bọn họ quá nhanh, lúc nhìn thấy bọn họ tiến vào Quỷ Sâm Lâm, lập tức dừng lại, dù sao cũng là đuổi không kịp rồi, không cần mạo hiểm chạy theo, không ngờ tới lại chứng kiến được thêm một màn này. Cái tên Dịch Thiên này, e là do chính mình cùng với phu nhân của hân ra ngoài du ngoạn nên ghen, nam nhân như vậy, vô luận là lợi hại như thế nào, cũng không ngờ hân sẽ có ngày yêu mến nữ nhân đó nhiều như vậy. Còn không phải sao, một tiếng hét chói tai của Miếu Miếu liền lôi hân đã đi xa quay lại ngay lập tức.

Dịch Thiên mới vừa ôm Miếu Miếu vào đến Triệu Dương Lâu liền quát: “Mau đi tìm đại phu đến.” Ở trong Quỷ Sâm Lâm tối đen không nhìn thấy rõ trạng huống, ôm Miếu Miếu đến nơi có ánh sáng liền thấy quần áo trên người nàng đều bị rách, hơn nữa nhiều chỗ dính vết máu, mắt cá chân sưng lên càng lúc càng lớn, trên đầu cũng có vết thương nhỏ, chắc là lúc té xuống va vào đầu rồi. Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm chứng kiến bộ dáng chật vật của Miếu Miếu như vậy cũng hoảng hồn, phu nhân bị làm sao vậy, lại ngộ chủ thượng một cái, bây giờ không còn tức giận nữa, có điều mặt mày xanh mét, thông minh nhất là không hỏi, trước hết tìm đại phu đến là trọng yếu, lập tức phân phó người đi mời đại phu, đi chuẩn bị nước ấm, bản thân cũng đi theo Dịch Thiên lên lầu.

Chương 37: Cuộc sống nữ vương

Đại phu tới rất nhanh, thật ra chỉ là bị trật khớp chỉ cần bẻ lại cho đúng khớp là được, nhưng Dịch Thiên cùng mọi người bàn bạc, nhìn chân Miếu Miếu sưng to như vậy, Dịch Thiên có chút lo lắng, lỡ như chỉnh không đúng khớp, Miếu Miếu sẽ lại đau thêm một lần nữa, nghĩ tới nghĩ lui hay là tìm đại phu chuyên về vấn đề này thì hơn. Đại phu nhanh chóng được đưa tới, tiếp theo hai tiếng *crắc rắc* thanh thúy là tiếng thét chói tai của Miếu Miếu, đầu khớp xương coi như đã vào đúng chỗ rồi. Đại phu gât gât gù gù hài lòng phát tay, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi. Trái lại Miếu Miếu trên trán đầy mồ hôi hột, hai tay gât gáo túm lấy Dịch Thiên, móng tay đã nhanh chóng xuyên thấu qua lớp áo bám vào da thịt Dịch Thiên rồi. Trên trán vốn là vết máu đã khô nhưng bị mồ hôi chảy qua, giống như có chất xúc tác, lại từ từ chảy tiếp xuống má. Trong chốc lát, trên mặt mồ hôi, máu, bụi đất trộn lẫn với nhau nhìn thật khủng khiếp. Dịch Thiên ôm Miếu Miếu trong tay, cảm giác được đau đớn của nàng, lại nhìn mắt cá chân sưng to không bớt chút nào, lại nhìn dáng vẻ thê thảm của nàng, sắc mặt càng u ám.

“Khớp xương đã về đúng vị trí rồi, dùng chút thuốc, trong vài ngày sẽ hết sưng, tạm thời không được di chuyển, phải nghỉ ngơi vài ngày mới tốt được.” Đại phu trả lời ánh mắt thắc mắc của Dịch Thiên, sau đó lại cúi xuống kiểm tra trán Miếu Miếu nói: “Trên đầu chỉ là vết thương nhỏ, còn trên người...” Đại phu vốn là muốn hỏi Miếu Miếu trong người có chỗ nào khác không khỏe, xem nàng cả người loang lổ, có lẽ cũng thâm tím trầy xước khắp nơi, lão cũng không tiện xem thân thể của nàng, đã bị Dịch Thiên cắt ngang nói: “Vụ Huyền, tiễn đại phu về, chuẩn bị nước nóng và thuốc cho tốt.” Vụ Huyền vừa nghe, nhường mầy liếc Vụ Kiếm một cái, hai người đi theo đại phu ra cửa.

Sau đó xương liền bắt đầu nhúc nhích lên, Miếu Miếu mới nhớ tại sao không thấy Tiểu Vũ, đã biết thân bị thương sẽ để cho Tiểu Vũ chữa, chắc chắn không tới vài ngày sẽ tốt hơn, nó luôn có những phương pháp kì lạ. “Tiểu Vũ đâu?” Miếu Miếu hỏi khe khẽ. “Nó quay về Vu Sơn, độc kia nó giải không được, quay về hỏi Dược Vương có biện pháp gì hay không.” Dịch Thiên một bên từ từ đặt Miếu Miếu nằm xuống, một bên nhẹ giọng nói.

Vụ Huyền nhanh chóng đem đồ đã chuẩn bị đầy đủ hết vào, sau đó mang những người liên can ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi, vốn định hỏi chủ thượng có cần tìm vài nha hoàn đến hay không, lại thấy chủ thượng ngay cả để đại phu kiểm tra thân thể phu nhân có bị thương hay không cũng không cho, nghĩ lại khẳng định là không cho người khác mà tự mình sẽ chăm sóc phu nhân. Tuy là mọi người vừa nhìn đã biết phu nhân trên người chỉ trầy xước thôi, nhưng nói chung là cũng thấy đỏ, nam nhân yêu say đắm không hề có lí trí, nhìn mới vừa rồi chủ thượng tức giận bỏ đi là biết. Chủ thượng chỉ sợ là yêu phu nhân mất rồi.

Dịch Thiên cúi xuống cời xiêm y của Miếu Miếu, từng thứ từng thứ một rút đi, Miếu Miếu mặt mày đỏ bừng, tim đập bùm bùm muốn nhảy ra bên ngoài, nghĩ thầm Dịch Thiên chắc đã thông suốt rồi, hai người ngủ cùng giường lâu như vậy, trừ ra vài lần ngẫu nhiên hôn hít, thì Dịch Thiên chưa từng làm gì hơn đối với nàng. Có đôi khi nàng hoài nghi có phải mị lực của bản thân có vấn đề, hay trên người Dịch Thiên có vấn đề, hôm nay xem ra người nào cũng không có vấn đề gì. Có điều tại sao đúng vào lúc trên chân nàng có thương tích vậy a, sẽ không thuận tiện chút nào. Tuy nói mình là người của thế kỉ 21 tiến bộ, nhưng đối với phương diện này cũng chỉ là kẻ ngây thơ, lúc này có chút chờ mong cùng thẹn thùng, lười không khỏi cứng đờ: “Dịch Thiên...” “Ừ” Dịch Thiên đầu cũng không ngẩng lên, vẫn tiếp tục giúp nàng cời quần áo.

Như thế nào mà bị lột sạch quần áo a, cho đến khi quanh thân bị bao bởi một làn nước nóng, Miếu Miếu rốt cục cũng rõ ràng, Dịch Thiên chỉ là muốn giúp nàng tắm rửa, vậy là mị lực của mình có vấn đề sao, đều đã bị Dịch Thiên nhìn sạch rồi, hấn lại chẳng có phản ứng gì. Mặt mũi lập tức mất hết, đầu từ từ chìm vào trong bồn tắm, để nước ngập qua đầu, ở bên dưới lăm lăm lâu bầu phun ra một mớ bọt khí. Thật xấu hổ, về mặt của mình chắc chắn đã bán đứng bản thân rồi, nhìn cặp mắt Dịch Thiên mang đầy ý cười là biết. Cuối cùng ngập không chịu được, Miếu Miếu nhấc đầu, cái gì mà thể diện, ném đi, mạng nhỏ quan trọng hơn.

Vừa trôi lên khỏi nước lại nhìn thấy đôi mắt mang ý cười của Dịch Thiên đang chăm chăm nhìn mình mãnh liệt, “Hắc hắc, hắc hắc, ta rửa mặt đó mà, thật là bẩn.” Miếu Miếu nhất thời cười khan giải thích. Dịch Thiên môi khẽ nhếch nhẹ thành một nụ cười nửa miệng, cầm lấy khăn mềm lau qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Miếu Miếu, sau nhẹ nhàng kì cọ tiếp cả người của nàng, Miếu Miếu lập tức đỏ bừng từ đầu tới chân. Cuối cùng sau khi tắm rửa xong hết rồi, được Dịch Thiên ôm đến bên giường Miếu Miếu mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng động tác kẻ tiếp của Dịch Thiên khiến cho nàng trở mặt đứng hình luôn. Chỉ thấy Dịch Thiên cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ thân thể nàng một lượt, lại lật nàng lại kiểm tra thêm một lần, sau đó cầm lấy thuốc giúp nàng bôi lên vết thương. Có cái kiểu kiểm tra cơ thể như vậy sao, quần áo của mình còn không có mặc nữa. Từ nhỏ đến lớn ngoại trừ cha mẹ chưa từng có người nào nhìn thân thể của chính mình như vậy, trong chốc lát, ngoại trừ đỏ mặt Miếu Miếu cũng không biết cần phải làm cái gì nữa.

Thuốc rót cuộc cũng bôi xong hết rồi, quần áo cũng được mặc vào rồi. Miếu Miếu giống như con rùa rút đầu trốn vào trong mai rùa của nàng. Dịch Thiên ở sau lưng nàng ngồi ở mép giường gói ghém cái gì đó. Miếu Miếu đảo mắt, chui ra khỏi chăn mền, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Dịch Thiên, người ghen phải không?” Mới vừa rồi lo đuổi theo Dịch Thiên không suy nghĩ, giờ bình tĩnh lại liền tự nhiên nghĩ đến, ghen rồi bỏ chạy, hành vi ngây thơ như vậy có nghĩ cũng nghĩ không ra là do Dịch Thiên làm, có điều rất đáng yêu, nàng thích.

Dịch Thiên nghe vậy, sống lưng hơi cứng đờ nhưng không quay đầu lại, lại cúi đầu gói ghém đồ. Miếu Miếu đứng lên, đưa tay ôm lấy eo Dịch Thiên, đem mặt dụi sâu vào tấm lưng rộng lớn của hắn, nhẹ nhàng nói: “Ồ trong lòng ta, chỉ có một nam nhân gọi là Dịch Thiên, mặc dù hắn luôn lạnh như băng, không thích cười, nhưng hắn mặc kệ ta là ai, từ đâu đến, hắn đều trước sau như một quan tâm ta, trân trọng ta, chấp nhận ta, hắn nói ở trong lòng hắn, ta so với cái gì cũng quan trọng hơn.” Miếu Miếu ngẩng đầu lên, xoay người Dịch Thiên lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm thẳm của hắn, chậm rãi nói từng chữ từng câu: “Tại trong lòng ta, Dịch Thiên so với cái gì cũng đã quan trọng hơn rồi, mặc kệ hắn là ai, đến từ nơi nào, có mục đích gì, trong lòng ta, hắn chính là duy nhất.”

Dịch Thiên kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt từ từ trở nên say mê nồng nàn, khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng, tay ôm chặt lấy Miếu Miếu.

Mặc dù Miếu Miếu trên danh nghĩa là phu nhân của hắn, nhưng là nàng vẫn chưa từng cam đoan cái gì. Thiếu đi sự hứa hẹn tình cảm khiến cho hắn cảm thấy bất an, cho nên nhìn thấy Miếu Miếu cùng nam nhân khác, lập tức không kiềm chế được mà nghĩ loạn, cũng bởi vì không có cảm giác an toàn. Thật ra vốn dĩ hắn là một cậu bé thiếu khuyết cảm giác an toàn, cho dù bây giờ hắn đã lớn lên, đã trở nên rất mạnh, vẫn như cũ không thay đổi.

Cốc cốc, truyền đến tiếng gõ cửa, Miếu Miếu giật mình bừng tỉnh, Dịch Thiên ở bên cạnh cũng hơi cứng người, lạnh lạnh nói: “Vào đi.” Vụ Huyền vào cửa lên tiếng nói với Dịch Thiên: “Chủ thượng, đã giữa trưa rồi, trên người phu nhân có thương tích, nên nhanh chóng bôi bỏ một chút, thuộc hạ đã sai người chuẩn bị xong rồi, đều là những thức ăn giúp cho việc hồi phục vết thương nhanh chóng.” Nhìn lại cũng đã giữa trưa rồi, hai người còn không có rời giường, trước hết chuẩn bị thức ăn, thuộc hạ như hắn rất là xứng đáng nha, thuận tiện có một việc cần bẩm báo, “Ừ” Dịch Thiên đứng dậy xuống giường, ra cửa phòng mới quay qua Vụ Huyền hỏi: “Chuyện gì?” Thuộc hạ của hắn không vô duyên vô cớ quấy rầy giấc ngủ của hắn.

“Hách Liên phủ phái người đưa thiệp mời đến, mời chủ thượng cùng phu nhân gặp mặt, nói vì lần trước nữ nhân đó gây chuyện nên hướng phu nhân xin lỗi, người còn đang chờ ở dưới lầu.” Vụ Huyền nói, người đi qua đi lại trước mắt hắn đưa đồ ăn lên. “Từ chối.” Dịch Thiên lạnh lùng nói. Vụ Huyền gật đầu rồi đi xuống lầu, sớm đã biết vốn là kết quả này rồi, có điều nên hỏi qua chủ thượng thì tốt hơn.

Mới vừa vào cửa phòng, Dịch Thiên liền nhìn thấy Miếu Miếu đang cố gắng cựa nhấc đến bên bàn bằng một chân. Liền bước nhanh đến ôm lấy nàng, đem đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Sau này làm cái gì thì gọi ta, trên người còn có thương tích đó.” “Ừ” Miếu Miếu gật đầu một cái rồi tán công đồ ăn, cùng với Dịch Thiên thì không cần phải khách khí gì cả.

Đảo mắt liền qua mười ngày, mấy ngày nay Miếu Miếu đều là cuộc sống cơm đút tận miệng, quần áo có người thay như con nít, ngày lại đến ngày, mỗi lần buồn bực thì Dịch Thiên lại ôm nàng đi ra ngoài dạo chơi, thật mất hứng, giống như đồ dành con nít. Trừ ra mỗi lần Nam Cung Linh đến tất cả mọi người đều chung ra bộ dáng như gặp địch thì những cái khác rất nhẹ nhàng vui vẻ.

Miếu Miếu ngồi ở lầu hai dựa vào cửa sổ uống trà, Dịch Thiên thì ngồi đối diện nàng xử lý công vụ, tổ chức sát thủ này của Dịch Thiên cũng thật sự rất quy mô, dựa theo sự lợi hại của công phu mà chia làm ba cấp bậc, chia ra chấp hành những nhiệm vụ khác nhau tùy theo cấp bậc, như vậy có thể sắp xếp đem thương vong của thuộc hạ đẩy xuống mức thấp nhất, lại giúp cho mỗi người đều có thể phát huy thế mạnh của mình, Vụ Thiên Các chưa bao giờ đường người vô dụng, cũng chưa bao giờ bạc đãi người hữu dụng, hơn nữa chỉ chọn cô nhi, người vì ngưỡng mộ danh tiếng mà đến trở thành sát thủ dĩ nhiên không ít.

“Miếu Miếu hôm nay đỡ nhiều chưa?” Nam Cung Linh phe phẩy cây quạt của chính mình lên lầu đi đến hỏi. Quanh người Dịch Thiên lập tức tản ra hàn khí lạnh như băng, đủ để đông chết một con voi. Nam Cung Linh cũng không để mình chịu ảnh hưởng, sau khi khẽ gật đầu với Dịch Thiên, lại quay qua nói với Miếu Miếu: “Miếu Miếu, sông bạc lớn nhất Quang Đô ngày mốt khai trương, hy vọng nàng có thể đến ủng hộ.” Dứt lời liền đưa thiệp mời qua. Miếu Miếu vừa mở ra nhìn liền như có mây hỏi: “Người khai trương hả?” “Ừ” Nam Cung Linh cười gật đầu đáp, sau đó hàn huyền cùng Miếu Miếu vài câu, nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện vẻ mặt sắp không chịu nổi nữa rồi mới cáo từ rồi đi. Thật đáng chê cười, hắn đến là để kết giao với Dịch Thiên, không thể mỗi lần xuất hiện đều bị tên kia chán ghét được, tình trạng trước mắt cũng có thể duy trì được một khoảng thời gian, hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào để thay thế, trước hết cứ tiếp cận Miếu Miếu đã.

Chờ Nam Cung Linh vừa rồi đi, Miếu Miếu nhìn về phía Dịch Thiên e dè hỏi: “Dịch Thiên, ta có thể đi hay không?” Xem thái độ của Dịch Thiên đối với Nam Cung Linh, vẫn còn chưa hết giận, nàng không thể vì bản thân hứng thú với cá cược mà không thêm để ý đến tâm tình của Dịch Thiên. “Nàng muốn đi sao?” Dịch Thiên ngẩng đầu hỏi. “Ừ, muốn đi một chút.” Miếu Miếu vẻ mặt mong đợi nhìn hắn, địa phương có thể dễ dàng kiếm bạc ta đều muốn đi. “Như vậy thì đi thôi, ta sẽ đi cùng nàng.” Xem nàng vẻ mặt cùng bộ dáng mong chờ, Dịch Thiên không nỡ cự tuyệt, mặc dù hắn rất không muốn cho Miếu Miếu gặp cái tên Nam Cung Linh kia. “Dịch Thiên, người thật sự rất tốt.” Miếu Miếu vỗ tay hoan hô. Lại hướng xuống dưới lầu gọi Vụ Huyền ôm tới: “Vụ Huyền, Vụ Huyền, đem bao quần áo trong phòng của ta đến đây.” Được rồi, phải đếm cẩn thận mình có bao nhiêu tiền, đem theo bao nhiêu tiền đến, lại sắp được sung sướng sáng khoái cá cược nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Phụ thân của Dịch Thiên

Nam Cung gia quả nhiên không không hổ danh là đại gia tộc, một cái sông bạc nhỏ nhỏ khai trương thôi mà người đến phải nói là nối tiếp không dứt, nghe Vụ Huyền giới thiệu, không phải là vương công quý tộc cũng là công tử nhà giàu. Ở nơi nhỏ bé tầm thường như thế này tất nhiên họ sẽ không đến, nhưng không muốn bỏ qua cơ hội kết giao cùng Nam Cung gia, vì vậy các kiểu công tử thường ngày vẫn ăn uống chơi bởi liên lập tức thượng trện.

Có Dịch Thiên đi hộ tống, Miếu Miếu cả nhấc chống gậy đi tới. Gậy xương còn chưa lạnh hẳn, tuy nói ở lúc Triều Dương Lâu đều là Dịch Thiên ôm nàng mỗi khi cần di chuyển, có điều bây giờ đông người như vậy, nếu để Dịch Thiên ôm nàng sẽ rất xấu hổ, cho nên với sự cố chấp của nàng, sau khi xuống xe ngựa liền để Dịch Thiên đi, cả nhấc cả nhấc đi tới.

Đứng ở cửa sông bạc Nam Cung Linh đã sớm nhìn thấy bọn họ xuống xe ngựa, phát tay gọi người đến phân phó: “Trở về mời lão gia đến.” Mặc dù lúc đầu thiệp mời là dành cho Miếu Miếu, nhưng hắn hiểu rất rõ chỉ cần Miếu Miếu đến, khẳng định Dịch Thiên cũng sẽ đi theo. Quả không ngoài dự đoán, Dịch Thiên cũng đã đến, lãnh đạo cao cấp người ta cũng đã tới, nếu vậy cũng đến lúc chính mình phải ra mặt rồi, chỉ e là khó nói chuyện được như cũ. Mà lão cha cũng rất muốn gặp mặt Dịch Thiên, nói cái gì mà tên của Dịch Thiên giống với tên con một người bạn cũ của lão, có thể là cùng một người đi, cũng có thể là không phải, dù sao chuyện cũng đã qua gần hai mươi năm trước rồi, có điều trước hết cứ mời lão tới đã, nếu như thật sự nghĩ đến việc muốn cùng Vụ Thiên Các hợp tác, chỉ e thành ý của mình không đủ thôi.

Nam Cung Linh mỉm cười ngênh đón, “Hoan nghênh, hoan nghênh, hai vị có thể đại giá quang lâm, vốn là vinh hạnh vô hạn của tại hạ a.” Miếu Miếu chân đang bước liền dừng lại, nhìn hân nhủi mảy nói: “Nam Cung Linh, từ hồi nào người có kiểu ăn nói như vậy?” Câu nói mĩa mai như vậy cũng thốt ra được. Nam Cung Linh cười ha ha, tự mình dẫn hai người đi vào một nhĩ gian [phòng VIP] đã chuẩn bị từ trước. Trong nhĩ gian đã có không ít người vây quanh trước các chiếu bạc, vị trí nhà cái lại đang trống, chắc là giữ lại cho Miếu Miếu. Miếu Miếu xoay người lại liếc nhìn Nam Cung Linh, đúng là hiểu ý nha, cũng biết giữ nhà cái lại cho ta. Đường như hiểu rõ hàm ý trong mắt Miếu Miếu, Nam Cung Linh cúi đầu nói: “Tất cả đều là công tử thân với ta lại rất nhiều tiền, năng không cần khách khí, cứ việc thắng.” Miếu Miếu nghe vậy, liền bật cười ha ha.

Trong đó một người đột nhiên đứng lên hướng Miếu Miếu đi đến gọi: “Miếu Miếu?” “A, Tạ Ân.” Miếu Miếu nhìn lại, không phải là Tạ Ân hôm đó gặp ở trên thuyền sao, lập tức cùng hân bắt chuyện. “Nàng biết?” Dịch Thiên trầm giọng hỏi “Ừ, gặp hôm du hồ.” Không nhắc tới du hồ thì không sao, nhắc tới du hồ sắc mặt Dịch Thiên lập tức sa sầm. Miếu Miếu liền vội vàng đổi đề tài, “Nam Cung Linh, có thể bắt đầu được chưa, tay ta ngứa ngáy rồi.” “Đương nhiên có thể.” Nam Cung Linh cười nói, một bên lôi kéo Tạ Ân quay về chỗ ngồi của hân. Sắc mặt của Dịch Thiên hân cũng hiểu rõ rồi, hôm nay là ngày hân khai trương sông bạc làm ăn, không thích hợp giết chóc a.

Nhìn Dịch Thiên ôm thất lưng Miếu Miếu, Tạ Ân không khỏi nhủi nhủi mảy, người kia là ai, thoạt nhìn quan hệ cùng với Miếu Miếu rất là thân mật. Trước đây nghe một câu của Miếu Miếu, Tạ Ân đã đổi với năng nhớ mãi không quên, hôm nay được gặp lại lần nữa, tâm tình phấn khích liền trở dậy, nhưng lại bị cái tên nam nhân cứng rắn bên cạnh kia chèn ép phải chìm xuống, cái cách tên nam nhân kia nhìn hân không phải là hân không cảm nhận được, đây chính là cái loại ánh mắt lạnh đến mức tận cùng thậm chí có chút tâm tối tàn nhẫn. Không khỏi thấp giọng hỏi Nam Cung Linh ở bên cạnh: “Hân là ai vậy?” “Phu quân của Miếu Miếu.” Nam Cung Linh không phải không thấy chút tình ý trong ánh mắt của Tạ Ân, nên hân dịp làm cho hân chết tâm thì tốt hơn, nếu như tâm không chết, tương lai rất có khả năng chính là người chết, lấy cái loại tính cách độc bá này của Dịch Thiên, biết rồi sẽ khó mà không động sát khí. Tạ Ân nghe vậy, kinh ngạc, hân đã nhìn ra rằng nam nhân đó cùng năng quan hệ không bình thường, nhưng không nghĩ tới là quan hệ thân mật đến như vậy, lập tức nói không nên lời.

Ở phòng ngoài dân chúng cá cược cũng hò hét náo loạn, bên trong nhĩ gian cũng nóng không kém. Trừ ra Nam Cung Linh biết thân phận chân thật của Dịch Thiên, nhưng người khác đều không biết, tất nhiên cũng không kiêng nể gì. Cái người thắng không ít bạc Miếu Miếu giờ phút này đang vui vẻ hét to: “Vụ Huyền, mau đến, giúp ta hốt bạc, đồng bên này không dễ được.” Vụ Huyền đứng một bên vẻ mặt cực bất mãn, hân tốt xấu gì cũng coi như là một trong những tổng quản của Vụ Thiên Các, giờ phút này lại phải làm người hầu hỗ trợ cắt tiền, cấp bạc thối nát chốc tụt dốc không phanh rồi. Trong đầu mặc dù nghĩ vậy, trên tay lại giúp Miếu Miếu cầm rất nhiều bạc.

“Được rồi, năng cũng đã thắng rất nhiều, đã giữa trưa rồi, chúng ta cần phải về rồi, vết thương của năng còn chưa lành, không nên đề dỗi.” Dịch Thiên khẽ nâng thất lưng của Miếu Miếu nói. Con nghiệp cá cược đã qua bớt, nên quay về, nam nhân tên là Tạ Ân lúc này ánh mắt hân nhìn Miếu Miếu chưa dời đi chút nào, điều này làm cho tâm trạng của Dịch Thiên rất không thoải mái. Miếu Miếu chưa mở miệng, Nam Cung Linh liền đứng dậy đi đến bên cạnh hai người nói: “Com trưa gia phụ đã chuẩn bị tốt, xin mời hai người ghé qua, không biết ý như thế nào?” Dịch Thiên nghe vậy, quay đầu nhìn Nam Cung Linh liếc mắt một cái, khẽ gật đầu. Miếu Miếu thấy vậy không khỏi nhưỡng mảy, Dịch Thiên không phải vẫn rất ghét Nam Cung Linh sao, tại sao lại đáp ứng yêu cầu của hân.

Nam Cung Linh mang theo Dịch Thiên cùng Miếu Miếu xuyên qua sông bạc, đi đến tiểu viện ở phía sau. Nam Cung Việt đã chờ ở đây từ sớm, nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện, không khỏi lẩm bẩm “Thật giống, thật giống.” Dịch Thiên nghe vậy vẫn không hề kinh ngạc, chỉ bình thản nói: “Chẳng lẽ người muốn ở đây nói chuyện?” Dứt lời, ôm Miếu Miếu đi vào cửa trước. Nam Cung Việt vừa nghe cũng không giận, liền theo phía sau tiến vào. Hân nói rất đúng, nơi này quả thật không phải chỗ nói chuyện.

Vào cửa, chờ tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, cho tất cả hạ nhân lui ra. Nam Cung Việt không thể chờ được liền hỏi: “Dịch Vân là gì của người?” “Gia phụ.” Dịch Thiên trả lời đơn giản. “Đúng thật là con của Dịch Vân, ta đã sớm hoài nghi người không có chết, không nghĩ tới hôm nay người đạt được thành tựu thế này.” Lúc vừa mới đến thế giới này biết được Dịch Thiên theo nghiệp sát thủ, Miếu Miếu không khỏi hoài nghi, sát thủ chẳng phải là một nghề nghiệp bị người khác khinh rẻ sao, không phân tốt xấu, lấy mạng con người. Sau lại từ miệng đám người Vụ Liệt mới biết được, ở nơi này sát thủ cũng là một nghề chính thức, nếu như người đủ lợi hại, thậm chí có thể chống lại triều đình, bởi vì ở nơi này ngoại trừ quyền lợi, thực lực cũng rất quan trọng.

Miếu Miếu nghe hai người nói chuyện với nhau xong, không khỏi nhìn qua Dịch Thiên, người chưa từng cùng ta nói về người nhà của người, có điều bây giờ xem ra người trước kia cũng không phú thì quý. Nam Cung Linh nhẹ giọng cất tiếng hỏi: “Người chính là con trai của Dịch Vân tướng quân?” Vẫn cứ biết rằng lão cha luôn không hề làm việc mà không có lý do, luôn muốn hân tiếp cận Dịch Thiên, nguyên lai tưởng rằng vì gia tộc của mình, bây giờ ngầm lại có thể là vì chứng thật Dịch Thiên có phải hay không người lão muốn tìm. Dịch Thiên quay đầu nhìn Miếu Miếu trao một ánh mắt bảo hãy an tâm đừng nóng nảy, đến lúc trở về sẽ từ từ nói cho năng.

Lại quay đầu nói với Nam Cung Việt: “Cha ta là do ai hại chết?” Nam Cung Việt khẽ lắc đầu nói: “Ta cho đến bây giờ cũng chưa điều tra ra ai đã vào gièm pha cùng tiên hoàng, năm đó những người theo phụ thân người đều bị tước quan tước, ta lúc ấy đang trấn thủ biên cương, chờ đến lúc ta biết tin tức thì đã quá muộn rồi. Bây giờ tiên hoàng đã qua đời, muốn tìm ra lại càng khó hơn. Nhưng ta đã hỏi thăm qua, đêm hôm xảy ra chuyện ở tại hoàng cung chỉ có Hách Liên Hồng, có điều hân cũng không đi gặp hoàng thượng, vì lúc ấy phụ thân hân qua đời, hân tiến cung chính là đi gặp hoàng hậu là tỷ tỷ của hân, rốt cuộc có phải hân hay không cũng không có cách nào kiểm chứng.”

Lại là Hách Liên gia, chuyện đã xảy ra tại sao lúc nào cũng liên quan đến gia tộc này, Miếu Miếu không khỏi khẽ nhủi mảy. Dịch Thiên nghe vậy cũng không lên tiếng, một hồi lâu mới bình thản nói: “Ta thay gia phụ cảm ơn người, ta sẽ dựa theo chuyện này để điều tra lại.” Nam Cung Việt hốc mắt hơi ảm uớt, lẩm bẩm nói: “Ta chưa kịp nhìn mặt Dịch Vân lần cuối, hôm nay có thể nhìn thấy người cũng hạnh phúc rồi, sau này có điều gì cần hỗ trợ, ta Nam Cung gia dù sức mềm thế yếu cũng sẽ cố gắng giúp một tay.” Dịch Thiên khẽ gật đầu, mang theo Miếu Miếu rời đi, bữa cơm này sợ là tất cả mọi người đều ăn không vô nữa.

Trở lại phòng trong Triệu Dương Lâu, Miếu Miếu ngồi ở trên giường im lặng nhìn chằm chằm Dịch Thiên. Dịch Thiên đưa tay vuốt tóc Miếu Miếu chậm rãi nói: “Cha ta vốn là tiền triều đại tướng quân Dịch Vân, mẫu thân chính là nữ quan hầu cận hoàng hậu. Phụ thân bên ngoài giết địch, lập nhiều chiến

công, đạt được lòng người. Hoàng đế tiền triều luôn lo lắng người công cao chán chủ*, cho nên một khi có người tiến vào tấu lời dèm pha, lập tức không chờ đợi lợi dụng cơ hội đem phế cha ta, lại còn đem cả nhà ra trảm. Lúc ấy, sau khi phụ thân biết được, còn chưa kịp an bài điều gì quan binh đã đến trước cửa nhà rồi. Lúc ấy ta còn nhỏ, phụ thân chỉ kịp đem ta giấu ở trong hầm, ta nghe được tiếng mẫu thân gọi phụ thân, nghe được tiếng người hầu trong nhà kêu cứu, rất sợ hãi nhưng ta vẫn nhớ lời phụ thân dặn dò, ta không có nhào ra, ra muốn sống, mới có cơ hội thay bọn họ báo thù. Không biết qua bao lâu, âm thanh gì cũng không còn nghe nữa, ta cẩn thận bò ra ngoài, chứng kiến mọi người trong nhà đều ngã trong vũng máu, khói đặc cuộn cuộn, quan binh ở bên ngoài đang phóng hỏa thiêu nhà. Lúc này sư phụ đột nhiên xuất hiện, đem ta rời khỏi nơi đó, từ đó về sau ta liền đi theo sư phụ cho đến khi người quy tiên.”

*nguyên văn “功高盖主 công cao cái chủ” ý có nhiều công trạng lấn lướt chủ nhân.

Nghe xong lời kể của Dịch Thiên, Miểu cảm thấy vì hấn mà đau lòng, đứa trẻ nhỏ như vậy, thấy tất cả thân nhân cùng một lúc ngã xuống, đó là đau khổ đến mức nào a. Cho nên Dịch Thiên mới lạnh như băng như vậy, là vì bảo vệ chính bản thân mình. Không do dự liền cả người lao tới, ôm Dịch Thiên nói: “Đừng quá đau lòng, sau này ta đều sẽ ở bên ngươi.” Dịch Thiên gạt đầu một cái, bình thần nói: “Đã trôi qua lâu như vậy, ta cũng không còn là ta trước kia nữa rồi, bây giờ quan trọng chính là bắt tên hung thủ đã sát hại phụ thân.” Ừ, Miểu Miểu gạt mạnh một cái nói: “Chuyện tình của phụ thân ngươi cùng Hách Liên gia có liên quan, người ta muốn tìm cũng đến từ Hách Liên gia, không bằng chúng ta lập tức bắt đầu từ bọn họ đi.” Dịch Thiên suy nghĩ một lát, khẽ gạt đầu tán thành ý kiến của nàng, quả thật là phải bắt đầu từ bọn họ.

Đội Dịch Thiên cùng Miểu Miểu đi xa, Nam Cung Linh không thể chờ được liền hỏi: “Phụ thân, người đã sớm hoài nghi hấn là con của Dịch Vân tướng quân cho nên mới bảo ta tiếp cận bọn họ phải không?” Nam Cung Việt khẽ gạt đầu một cái thừa nhận. Ta đã nói rồi mà, nhà của chúng ta cho tới bây giờ không có dã tâm xưng vương xưng bá gì, trước trước ông cha có, cho nên bản thân dù thế nào cũng phải bỏ chút tâm tư. Bây giờ biết vốn không phải nguyên nhân này, thật đúng là dễ chịu không ít, vị trí Hoàng đế này không phải ai cũng có thể làm, hấn cũng không muốn ngồi vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tái ngộ Hách Liên Thành

Ở Hách Liên gia, Hách Liên Trạch đang bầm báo với phụ thân tin tức hấn vừa có được. “Phụ thân, sòng bạc của Nam Cung Linh khai trương, Dịch Thiên cũng đã đi.” Hách Liên Trạch có chút lo lắng nói “Hơn nữa một lúc sau Nam Cung Việt cũng đến, hấn là cùng Dịch Thiên gặp mặt rồi.” “Ồ, cái lão hồ ly kia hành động đúng là nhanh, gọi Thành nhi quay lại Lâm Thành, hội đấu giá của Vụ Thiên Các vài ngày nữa sẽ bắt đầu rồi, mặc kệ Dịch Thiên có thể đến hay không, phải lấy lại thanh danh của chúng ta. Bảo Thành nhi đến lúc đó kết giao với người trong giang hồ nhiều một chút.” Hách Liên Hồng nói. Hách Liên Trạch lên tiếng lĩnh mệnh.

“Hội đấu giá? Các người tổ chức?” Miểu Miểu kinh ngạc kêu lên. “Đúng vậy, phu nhân, Vụ Duệ là chủ quản các hiệu cầm đồ, có một vài thứ không dùng nữa nhưng lại quý báu có thể đem ra đấu giá, hằng năm đều ở Lâm Thành tổ chức một lần, tiện thể cùng với người trong giang hồ kết giao bồi dưỡng cảm tình.” Vụ Huyền ở bên cạnh giải thích, tuy nói Vụ Thiên Các thế lực rất lớn, không cần phải quy lụy với các môn phái khác, nhưng tóm lại nhiều bằng hữu vẫn tốt hơn so với nhiều kẻ địch. “Ta muốn đi.” Miểu Miểu lập tức nhìn Dịch Thiên phát biểu ý kiến. Bảo bối a, mặc dù đều là của Dịch Thiên, cũng có thể nói vốn là của chính mình, có điều sự kiện lớn như vậy, mình không đi ngo một cái không phải rất đáng tiếc sao.

“Muốn đi sao?” Dịch Thiên nhìn vẻ mặt hưng phấn của Miểu Miểu bình thần hỏi. Hội đấu giá cũng rất nhiều năm hấn không có ghé qua rồi, vẫn đều do Vụ Duệ quản lý, năm nay đi xem một chút cũng được. Ừ, Miểu Miểu gạt đầu cắt lực, lại níu tay Dịch Thiên làm nũng: “Dịch Thiên, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy, người tiện thể mang ta đi đi, ta cam đoan sẽ ngoan.” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trên cánh tay Dịch Thiên cọ cọ dụi dụi. Mọi người thấy nàng biểu lộ cái bộ dạng này cũng cúi đầu cười, nghĩ thầm phu nhân cũng hiểu được gió chiều nào xoay chiều ấy, biết lúc nào đáng dùng biện pháp gì đối phó chủ thượng. Dịch Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Vậy thì đi.” Yay, Miểu Miểu vui sướng nhảy nhót lên, lúc hạ cánh không may đụng phải chân đang bị thương, không khỏi nhe răng nhếch miệng, đúng là vui quá hóa buồn.

Bởi vì chân Miểu Miểu chưa khỏi hoàn toàn, Lâm Thành cách Quang Đô bảy ngày ngồi xe ngựa, Dịch Thiên quyết định ngày thứ hai lập tức xuất phát. Miểu Miểu liền lúi theo Vụ Tiêm, bảo nàng chuẩn bị này chuẩn bị nọ, bởi vì chân không đi được, nên rất nhiều thứ chỉ có thể nhờ Vụ Tiêm đi mua giùm. “Được rồi, Vụ Tiêm, muội giúp ta mua dùm một thanh chủy thủ thật lợi hại, tốt nhất là cái loại có thể chém sắt như chém bùn.” Miểu Miểu đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay qua phân phó Vụ Tiêm. “Nàng muốn chủy thủ làm cái gì?” Dịch Thiên buông quyển sách trên tay nhìn về phía nàng. “Phòng thân a, người phải thấy hội đấu giá chắc chắn có rất nhiều người, lỡ như phát sinh điều gì, ta có thể dùng để phòng thân, cái kia lại không thể sử dụng.” Miểu Miểu chu miệng nói, Ngăn Tiểu mặc dù vốn là vũ khí nhưng nàng cũng biết bây giờ không thể tùy tiện lấy ra dùng nữa, kiếm thì quá dài lại nặng, không có chỗ cất, vẫn là chủy thủ tiện lợi hơn. Dịch Thiên hướng Vụ Tiêm gạt đầu một cái, Vụ Tiêm lập tức lĩnh mệnh ra cửa.

“Được rồi, Dịch Thiên, người dùng vũ khí gì vậy?” Miểu Miểu hiếu kỳ hỏi. Bây giờ nhớ ra dường như ngoại trừ khinh công thì chưa từng thấy Dịch Thiên sử dụng công phu khác, mà hình như cũng không có cơ hội nào sử dụng, chỉ có một cơ hội duy nhất để dùng thì hấn bị độc khổng chế công lực, kết quả là nàng phải ra tay. “Nhuyễn kiếm.” Dịch Thiên ngàng đầu nhìn nàng nhàn nhạt trả lời. “Nhuyễn kiếm, có phải là cái loại có thể tùy ý uốn lượn không? Ở đâu, sao không thấy trên người người.” Miểu Miểu ti mi nhìn ngó toàn thân Dịch Thiên, không thấy. Bình thường ngủ chung một giường cũng không để ý lúc cởi quần áo Dịch Thiên có cầm vật gì đi ra không.

“Chính là đai lưng của ta.” Ách, thần kỳ như vậy, Miểu Miểu đưa tay sờ sờ đai lưng của Dịch Thiên, ngăn bên ngoài là một lớp, thấy bên trong nhuyễn kiếm ngân quang lóe lóe, dính sát vào eo Dịch Thiên, không có một chỗ hở nào, cảm thấy dường như là trời sinh hòa cùng một thể với Dịch Thiên. Miểu Miểu không khỏi sýt soa, mấy bạn đẹp trai này đúng là trái phải trước sau cái gì cũng xuất chúng. “Gọi là nhuyễn kiếm, không có tên khác sao?”

Kiểm đẹp như vậy mà chỉ gọi là nhuyển kiếm, thật đáng tiếc, đầu của Miếu Miếu bắt đầu hoạt động tiểu não, đang muốn thay tên cho nó. “Lư Quang Phi Vũ.” Dịch Thiên lên tiếng, nhớ tới nguyên bốn thiên lý mã tên Truy Phong như vậy còn bị Miếu Miếu gọi thành Phạn Phạn, Dịch Thiên vội vàng nói ra tên của thanh kiếm, nếu không để cho Miếu Miếu ngoài tên của nó còn tặng cho một cái tên đồ ăn nữa thì còn thì là thể diện nữa, tốt xấu gì thì Lư Quang Phi Vũ cũng là ký hiệu của hắn.

“Lư Quang Phi Vũ, rất hay, ta thích, lúc nào đó mua cho ta xem, cũng chưa từng thấy người động võ, người lợi hại hay là ta lợi hại a, nên là người lợi hại hơn, nếu không vị trí chủ thượng nên tặng cho ta ngồi, có điều cũng phải so thử một phen, không biết là thể nào...” Miếu Miếu bắt đầu lăm bằm lăm lăm lung tung, cả nhắc xoay người đi ra cửa phòng tìm mấy người Vụ Huyền hỏi một chút đi.

Ngồi trên xe ngựa, trước đó một ngày một đêm Miếu Miếu quá phấn khích nên ngủ không được, giờ đang nằm trong lòng Dịch Thiên thở đều đều ngủ say. Đi theo còn có Vụ Liệt, Vụ Tiêm cùng Vụ Huyền, còn có lái xe Vụ Minh. Vụ Kiểm bị ở lại Quang Đồ quản lý hết thầy sự vụ, nhìn một đồng công việc trước mắt, khuôn mặt tuấn mỹ của Vụ Kiểm sa sầm xuống, tại sao hắn phải ở chỗ này “giữ thành” a, hắn cũng muốn đi ra ngoài chơi đùa.

Đến lúc màn đêm buông xuống thì tới một trấn nhỏ, Miếu Miếu rốt cuộc cũng tỉnh dậy, có điều vẫn còn đang mơ mơ màng màng, chân lại cũng chưa khỏi, dứt khoát dựa dẫm ở trong lòng Dịch Thiên không đứng dậy. Dịch Thiên ôm Miếu Miếu đi vào khách điểm của mình, vừa vào cửa liền thu hút vô số ánh mắt. Chàng quỹ mắt sáng lên liền chạy đến cung kính thưa: “Chủ thượng.” Cả khách điểm nhất thời lặng ngắt như tờ, đây là khách điểm của Vụ Thiên Các, chủ thượng, đó không phải là Dịch Thiên sao. Dịch Thiên khẽ gật đầu, sau đó ôm Miếu Miếu lên lầu.

Thân ảnh đám người Dịch Thiên vừa biến mất, cả khách điểm lập tức bùng nổ. Khách điểm mấy ngày này tụ tập cơ bản là người trong giang hồ, đều đi về hướng về hội đấu giá. Dịch Thiên xuất hiện ở chỗ này, nói vậy cũng là đi hội đấu giá. Hội đấu giá thay vì gọi là hội đấu giá, không bằng gọi là một dạng khác của Đại Hội Võ Lâm, đều là người ngựa tụ họp, chỉ là không có màn tỷ thí võ công như ở võ lâm đại hội, nhưng cũng không ít trò khiêu khích, trả thù, đương nhiên cũng có rất nhiều người là vì kết giao với nhân sĩ võ lâm trong giang hồ mà đến, trong khoảng thời gian này Lâm thành vốn là đầy rẫy bất an. Dịch Thiên rất nhiều năm chưa từng xuất hiện qua, như vậy hội đấu giá năm nay sẽ rất thú vị. Mỗi người lòng đều mang quý khí, về mặt không đồng nhất.

Ở trong phòng sau khi nghỉ ngơi một lúc, tinh thần Miếu Miếu đã hồi phục. Ngủ một ngày, có thể nói tinh thần nàng tốt cùng tốt. “Ta đói bụng.” Bất cứ lúc nào Miếu Miếu cũng sẽ không quên ăn. Dịch Thiên vốn định cho người đem đồ ăn mang lên, nhưng Miếu Miếu phản đối: “Ngồi xe ngựa cũng đã một ngày, các người không buồn chán hả, còn ở trong phòng mà ăn cơm, đi đại sảnh ăn, đi nơi nào nhiều người náo nhiệt á.” Trong phút chốc mọi người bị Miếu Miếu hét lớn đẩy ra cửa. Bởi vì chỉ là một trấn nhỏ, cho nên gian khách sạn này quy mô không phải là lớn, chỉ có trên dưới hai tầng. Miếu Miếu được Dịch Thiên đỡ, bước từng bước một xuống lầu lại thu hút ánh mắt của mọi người.

Có tin đồn nói Dịch Thiên có phu nhân, xem ra chính là vị này rồi, có điều chân là bị cái gì vậy. Mới vừa nhảy qua mấy bậc cầu thang, “Miếu Miếu?” thanh âm của Hách Liên Thành bật ra, lúc trước khi Dịch Thiên ôm nàng đi vào cửa, mặt của nàng úp vào trong lòng Dịch Thiên nên hắn không thấy rõ bộ dáng của nàng. Bây giờ tự nhiên thấy rõ rồi, chỉ là không hiểu rõ tại sao nàng lại cùng Dịch Thiên ở chung một chỗ, hơn nữa rất có thể chính là vị phu nhân trong truyền thuyết của Dịch Thiên. “A, Hách Liên, Hiền Viên, đã lâu không gặp a.” Miếu Miếu vừa hướng bọn họ chào hỏi, vừa định nhảy xuống đi. Dịch Thiên thấy vậy liền chặn ngang ôm lấy Miếu Miếu đi xuống, đáng lẽ ngay từ đầu không nên đáp ứng cho nàng đi, đi cả buổi vẫn chưa xuống được nửa thang lầu.

Ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn cái đuôi vừa đến Hách Liên cùng Hiền Viên, Miếu Miếu cười cười nói: “Các người tại sao lại ở đây hả?” “Chúng ta đi Lâm thành, còn mọi người?” Hách Liên cũng cười đáp lại. “Chúng ta cũng vậy a, đi coi thử một chút hội đấu giá ra làm sao.” Miếu Miếu nói. “Được rồi, Miếu Miếu, nàng từ trong tay hắc y nhân chạy thoát như thế nào, còn có chân của nàng...” Hách Liên Thành cũng không quên trước đây nàng bị hắc y nhân bắt đi rồi. Ách, thiếu chút nữa đã quên còn có việc này. Miếu Miếu nhất thời vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Aiz, thật sự là một lời khó nói hết a, có điều người yên tâm, ta bây giờ đã không có việc gì rồi. Chân chỉ là lần trước không cẩn thận nên bị nứt xương, nhanh khỏi thôi.”

“Còn vị này chính là?” Tuy nói đã sớm biết thân phận của Dịch Thiên, nhưng vẫn muốn nghe Miếu Miếu giới thiệu thì tốt hơn. “Phu quân của ta, Dịch Thiên, thế nào, đẹp trai hơn người không?” Miếu Miếu nghiêng đầu áp vào khuôn mặt của Dịch Thiên, hỏi Hách Liên. Dịch Thiên hơi giật mình, đem hân cùng với tên kia so sự đẹp trai, chỉ có nàng mới nghĩ ra được. Đám người Vụ Liệt cũng đều cúi đầu không nói, nhưng khoe miệng giật giật cũng đã tiết lộ tâm tình của bọn hắn. Hách Liên Thành nghe vậy cười khẽ nói: “Đó là tất nhiên, chủ thượng Dịch Thiên so với ta là bất phàm.” Miếu Miếu cười ha ha: “Hách Liên, lời này người nói là tốt thượng rồi.” Hách Liên Thành nghĩ thầm bản thân từ lúc nào nói chuyện dò xét không hay cái kiểu này rồi, lại hướng Dịch Thiên chấp tay nói: “Tại hạ Hách Liên Thành, vị này là bằng hữu của ta Hiền Viên Triết.” Dịch Thiên không nói, chỉ đưa ra một cái gật đầu tượng trưng.

Hách Liên Thành cũng không dây dưa nhiều, sau khi cáo từ Miếu Miếu liền cùng Hiền Viên Triết quay trở lại bàn của mình, còn nhiều thời gian, nhất thời không cần vội. Chờ thức ăn được đưa lên, Miếu Miếu liền nhanh chóng nhai nuốt, ngủ một ngày không ăn cái gì, đói chết rồi. Người trong đại sảnh của khách điểm cũng đều lẳng lặng ăn mà không nói, Hách Liên Thành cùng Miếu Miếu nói chuyện cơ bản cũng đã chứng thực phán đoán của bọn hắn, Hách Liên gia cũng là một đại gia tộc, Dịch Thiên lại không cho bọn hắn chút thể diện như thế, như vậy cũng biết một đám vô danh tiểu tốt không nên tiến lên nhận lấy sỉ nhục.

Cơm nước xong xuôi, Miếu Miếu la hét nhảm chán, đòi Dịch Thiên mang nàng ra ngoài dạo chơi, thật vất vả mới được đi ra ngoài, không đi dạo thì không đáng với chuyến viếng thăm của mình a. Dịch Thiên không lay chuyển được nàng, kỳ thật căn bản cũng không muốn cãi với nàng, liền mang nàng một tay một gậy cả nhắc đi ra cửa. Nhìn ngà tư đường vừa vắng vẻ lại vừa nhỏ hẹp, Miếu Miếu giận dữ nói: “Dịch Thiên, người biết phải không, cho nên mới không phản đối ta ra ngoài.” Tiểu trấn này bởi vì nhỏ, người lại ít, vừa chập tới là đóng chặt cửa chính, căn bản không có ai đi ra buôn bán cái gì. Dịch Thiên mất mạng ý cười nhìn nàng, hắn quả thật đã sớm biết, có điều nàng không nhìn thấy thì sẽ không chịu thôi. Miếu Miếu đang âm ỉ xoay người định đi, trước mắt bỗng xuất hiện mấy cái bóng đen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 40: Sát thủ Dịch Thiên

Miêu Miêu nhìn chăm chăm mấy vị hắc y nhân mặt mày tàn khốc trước mắt, cười nói: “Hi! Mấy vị đại ca, có việc gì sao?” Tại sao chọn đúng lúc như vậy a, bây giờ chỉ có Dịch Thiên cùng mình, bọn người Vụ Liệt đang ở khách điểm không theo ra, hơn nữa chính mình là một chân bị thọt, chỉ có thể liên lụy Dịch Thiên. “Dịch Thiên, đến đến mạng cho đại ca của ta.” Một người cảm đầu hét lên. “Đại ca ngươi là ai a?” Miêu Miêu rụt rè hỏi. Xem bộ dáng của Dịch Thiên, khẳng định là không biết đại ca hắn là ai, hơn nữa hắn lại đang che mặt, ai biết đại ca hắn là ai a.

“Đừng nói nhảm với à, thật vất vả mới đợi được hắn đơn độc, hắn biết hay không biết mặc kệ, giết hắn rồi chúng ta liền có thể uy chấn vô lâm rồi.” Một hắc y nhân đứng cạnh hô. Lập tức tất cả hắc y nhân cũng đồng ý với những lời này, cùng nâng kiếm tấn công về hướng Miêu Miêu cùng Dịch Thiên. Dịch Thiên ôm Miêu Miêu xoay người phi thân lên nóc nhà, buông Miêu Miêu, thấp giọng nói: “Ngồi im ở chỗ này.” Vận khí hắc y nhân phi thân đi, cả người tàn ra sát khí rất mạnh, lạnh đến thấu xương.

Hắc y nhân bao vây Dịch Thiên, tấn công từ các hướng lại. Dịch Thiên vẫn chưa né tránh, cùng không xuất kiếm, chỉ dùng chiêu phong ngăn cản đường kiếm. Hắc y nhân thấy vậy, múa kiếm nhanh hơn, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nhìn thấy ngân quang lóe lóe, chiêu phong vu vu. Keng, keng vài tiếng, không ít đoạn kiếm văng ra, mấy bóng đen cũng văng ra theo, rơi xuống mặt đất. Những hắc y nhân khác thấy vậy đều thu kiếm rút lui một bên. Sau khi dừng lại liếc mắt ngó nhau một cái, lại nâng kiếm vọt tới, có lẽ là nhanh chóng điều hòa hơi thở lại một chút.

Miêu Miêu ở trên nóc nhà hô to: “Dịch Thiên, cố lên, Dịch Thiên, cố lên...” Hắc y nhân trên mặt đất thấy vậy, nâng kiếm nhảy lên nóc nhà. “Chờ một chút,” Miêu Miêu nhìn hắc y nhân đang đi về hướng nàng nói “Ngươi các người muốn tìm là hắn, không liên quan đến ta.” Tốt hơn hết nên kéo dài thời gian một chút, chân cứng thế này thì cũng không có việc gì đối với việc đi lại, chỉ là không thể sử dụng tốt khinh công. Mà bây giờ trên tay mình chỉ có thể dùng chủy thủ nhỏ mang theo phòng thân, còn bọn họ lại có trường kiếm, thiết thời không ít, hơn nữa lúc trước trên đường đi Được cốc thương tích do kiếm gây ra đau rất lâu, nàng không muốn phải chịu một lần nữa, chân bị thương còn chưa khỏi, giờ lại thêm một kiếm đã thương, như vậy không tức chết a. Nhưng hắc y nhân lại mặc kệ nàng nói cái gì, liền nâng kiếm đâm tới, Miêu Miêu một bên lấy chủy thủ ra chống đỡ, một bên kêu lớn: “Dịch Thiên, cứu mạng a...” Miêu Miêu đột nhiên nhớ tới Dịch Thiên từng nói, sau này muốn cứu mạng thì gọi hắn, hắn sẽ đến cứu nàng.

Trên mặt đất Dịch Thiên định thần nhìn lại, hai mắt lập tức tàn ra tia nguy hiểm, sắc mặt cũng càng ngày càng tối. Đột nhiên một đạo ánh sáng lóe lên, hắc y nhân xung quanh Dịch Thiên đều ngã xuống. Dịch Thiên vận khí nhảy lên nóc nhà, bảo vệ trước người Miêu Miêu, cầm trên tay chính là Lưu Quang Phi Vũ. “Lưu Quang Phi Vũ” hắc y nhân kinh hãi, đã từng nghe đồn rằng Lưu Quang Phi Vũ cực kì lợi hại, bây giờ nhìn thì thể đồng đẳng nằm trên mặt đất, đột nhiên sợ hãi dâng lên. Bảy, tám người được coi như cao thủ bị giết cùng một lúc, uy lực như vậy thật không thể tưởng tượng được.

Còn lại ba người đứng lại liếc nhau một cái sau đó liền rút lui, “Còn muốn chạy?” Dịch Thiên đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, lắc mình một cái liền chặn trước đường đi của bọn họ, trên tay là Lưu Quang Phi Vũ chỉ thẳng vào bọn họ. “Hắn là kẻ muốn báo thù, chúng ta chỉ là do hắn mời đến hỗ trợ.” Một tên hắc y nhân trong đó chỉ vào một thi thể trên mặt đất nói. Dịch Thiên nghe vậy nhưng căn bản cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, trực tiếp vung kiếm, ba người lập tức giống con diều đứt dây bay ra ngoài, rơi bịch trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

Nhìn Dịch Thiên tay cầm Lưu Quang Phi Vũ, cả người đầy sát khí lạnh như băng, Miêu Miêu ý thức được rằng, đây mới chân chính là Dịch Thiên, tuyệt không buông tha bất cứ kẻ địch nào, tuyệt không hạ thủ lưu tình. Cường quang đã sớm hấp dẫn đám người giang hồ trong khách điểm. Đám người Vụ Liệt cũng vội vã chạy tới, liền gọi Dịch Thiên: “Chủ thượng.” Dịch Thiên đã sớm thu kiếm lại, ôm Miêu Miêu đáp xuống mặt đất. “Kiểm tra cẩn thận.” Sau khi Dịch Thiên phân phó với Vụ Liệt, trực tiếp bồng Miêu Miêu đi về khách điểm. Những người vừa ủa đến cũng không thốt ra lời nào, mới vừa rồi chứng kiến sự lợi hại của Lưu Quang Phi Vũ, cũng có phần kiêng kỵ với Dịch Thiên.

“Dịch Thiên, ngươi thật lợi hại, bây giờ ta cảm thấy được ngươi so với ta hình như lợi hại hơn một chút.” Miêu Miêu vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên. Dịch Thiên cúi đầu liếc nhìn Miêu Miêu, bình thần nói: “Nàng không sợ ta lạm sát kẻ vô tội sao?” “Tại sao ta phải sợ, ở chỗ này người sẽ không bao giờ thương tổn ta chính là ngươi.” Miêu Miêu nói rất là chắc chắn. Dịch Thiên không nói nhiều lời, chỉ ôm Miêu Miêu từng bước vững chắc đi về phía trước.

“Phu nhân, hình như ngươi không bao giờ ngủ đủ a?” Vụ Tiêm ngồi không ở trên xe ngựa nhìn thẳng Miêu Miêu hỏi, những lời này hỏi ra cũng chính là tiếng lòng của mọi người, ngày hôm qua ban ngày ngủ nguyên ngày, cho là buổi tối cũng có ngủ đi, tại sao bây giờ cũng buồn ngủ là sao. “Phu nhân, đừng nói là người đã mang thai rồi nha?” Vụ Huyền đột nhiên nói ra lời gây sốc, nghe nói người mang thai rất dễ mệt. Dịch Thiên nghe vậy cũng nhìn chăm chăm nàng một lúc, cái này càng làm cho mọi người thêm tin tưởng, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm càng gật đầu khế tán thành lời nói này, lại nói tiếp phu nhân cùng chủ thượng ở cùng với nhau đã rất lâu, có em bé cũng không phải chuyện không có khả năng. Miêu Miêu lập tức đen mặt, ta và chủ thượng của các ngươi còn chưa từng động phòng, không thể có em bé được. Tiềm thể trừng mắt liếc Dịch Thiên, nhìn ta cái gì, cái này không phải ngươi cũng rõ ràng a.

“Ta thấy lúc đến trấn tiếp theo tìm một đại phu xem sao, nếu như là thật, chúng ta đây sẽ có thêm một tiểu thiếu chủ rồi.” Vụ Huyền lại nói tiếp giống như chuyện đã sắp xếp đầu ra đó vậy. Đám người Vụ Liệt cũng đồng thời gật đầu, ba người dĩ nhiên không thêm đề ý sự có mặt của Miêu Miêu bắt đầu thảo luận việc đặt tên cho hài tử. “Dừng lại, dừng lại” Miêu Miêu rống to một tiếng, nói nêp nói tề giống như khẳng định trong bụng nàng đã có em bé thật vậy. “Vụ đó ta cùng Dịch Thiên tạm thời không có kế hoạch, ta không mang thai, chỉ là nhầm chán quá nên mệt rồi thôi.” Ô, vài ánh mắt hoài nghi đảo qua. Nhìn cái gì, “Vụ Tiêm, muội cùng Vụ Liệt thành thân cố gắng cũng đã lâu, nói không chừng tiểu bảo bối đã ở trong bụng muội đó, dứt khoát lúc đến trấn cùng nhau xem một chút đi.” Miêu Miêu rất là nghi ngờ ngấm nghĩa bụng của Vụ Tiêm.

“Phu nhân, ngươi nói cái gì vậy?” Vụ Tiêm mặt liền đỏ bừng, Vụ Liệt cũng bối rối ho khan vài tiếng. Nhưng Vụ Huyền lại nghiêm túc nói: “Vốn nên cùng nhau kiểm tra một chút, phòng bệnh hơn chữa bệnh*.” Ha ha ha, Miêu Miêu cười to một trận, cười ngã vào trong lòng Dịch Thiên. Ngẩng đầu mới phát hiện trong mắt Dịch Thiên chợt hiện lên một tia khó hiểu. Hơ, chẳng lẽ lúc này rốt cuộc đã thông suốt rồi.

* nguyên văn “防患于未然 phòng họa vu vị nhiên” phòng họa hơn chữa cháy

Màn đêm lần nữa buông xuống khi đến thành trấn kế tiếp, thành trấn này cùng thành trấn trước đó khoảng cách thật chuẩn, vừa đúng một ngày hành trình. Khi Miểu Miểu phát biểu ý kiến này, bị mọi cười cho một trận rung trời chuyển đất: “Phu nhân, đó là bởi vì chúng ta không thể đến thành được nên mới đi đến trấn này, xung quanh đây có rất nhiều thành trấn, chúng ta chỉ là tìm một trấn nghỉ chân vào buổi tối thôi.” Ách, xấu hổ quá, liền chui vào trong lòng Dịch Thiên giấu mặt. Dịch Thiên mất mạng ý cười xoa lưng nàng, tiểu nữ nhân này về phương diện tư tưởng thật đúng đơn giản.

Vào khách sạn, tình hình như lần trước cũng không khác mấy, chỉ là lúc này Miểu Miểu tự mình đi. “Chủ thượng” chương quỹ đâm đầu chạy đến cung kính thi lễ với Dịch Thiên. Từ cánh cửa bên hông đại sảnh bỗng có một người tiến vào, nhìn thấy Dịch Thiên, ánh mắt có chút tỏa sáng, bước nhanh tiến đến dịu dàng nói: “Chủ thượng.” Miểu Miểu nghe vậy nhìn lại, mỹ nữ, lại là mỹ nữ, có điều lúc này lại gặp mỹ nữ yếu đuối, không giống Vụ Tiêm có cái đẹp của kiên cường cùng băng lãnh, cũng không đẹp động lòng người như Doanh Tích, chính là hoàn toàn yếu đuối.

Nhìn Dịch Thiên một tay ôm Miểu Miểu, mỹ nữ thoáng giật mình thốt ra: “Nàng là ai?” “Liên Tâm” chương quỹ đứng ở một bên quát lớn. Làm sao mà có thể hỏi kiểu như vậy trước mặt chủ thượng, chỉ hy vọng chủ thượng không tức giận thì tốt hơn. “Phu nhân” Vụ Huyền ở bên cạnh cười nói. Phu nhân, Liên Tâm tròn tròn mắt, chủ thượng thành thân từ lúc nào, không phải nói chủ thượng không thân cận với nữ nhân hay sao? Dịch Thiên vẫn không liếc nhìn nàng một cái, ôm Miểu Miểu đi nhanh lên lầu. Miểu Miểu đảo mắt, Dịch Thiên không để ý, nhưng không có nghĩa là nàng cũng không thèm để ý. Từ trong ánh mắt của nữ nhân đó rõ ràng có thể thấy được tình ý của cô ta đối với Dịch Thiên, có đúng khí xuất hiện ý nghĩ muốn giật chồng của nàng, sẽ từ từ làm cho cô nàng hoàn toàn mất hết hi vọng.

Ăn xong cơm tối, Miểu Miểu vuốt bụng cười ngọt ngào nói với Dịch Thiên: “Phu quân, ta ăn no rồi, đi không nổi.” Bọn người Vụ Huyền sững sốt, phu quân, có phải từ miệng phu nhân phát ra không a, còn gọi rùng rợn hết cả mình như vậy. Dịch Thiên cũng có chút giật mình, tiểu nữ nhân này lại muốn làm gì nữa. Đứng dậy đi vòng qua, bế lấy Miểu Miểu đi lên lầu, “Phu quân, chàng nói con của chúng ta nên đặt tên gì cho dễ nghe hả?” Miểu Miểu đột nhiên mở miệng, nói rất là đầm chiêu. Dịch Thiên dưới chân đột nhiên cứng ngắc, nhìn nàng một cái, ngay cả hải tử cũng có. Miểu Miểu hướng hân nháy mắt mấy cái, hướng về phía Liên Tâm đang sững sờ ở đại sảnh nhìn một cái. Dịch Thiên hơi nghiêng mắt, liền hiểu rõ.

Vào phòng, Miểu Miểu liền xoay người từ trên tay Dịch Thiên nhảy xuống, chân bị thương cũng đã khỏi bảy tám phần rồi, trờ ra đi xuống thang lầu phải nhảy nhảy từng bước, còn ở trên mặt đất bằng đi một chút đã không có vấn đề gì rồi. Túm lấy áo Dịch Thiên hung hăng hỏi: “Cô ta là ai?” Mới vừa rồi người nhiều như vậy, không thể hỏi, bây giờ chỉ có hai người ở trong phòng, nhất định phải hỏi cho rõ ràng. “Con gái của chương quỹ.” Dịch Thiên mất mạng ý cười nói. “Cô ta thích ngươi, ngươi có thích cô ta hay không?” Giọng vẫn hung hăng. “Ta chỉ thích nàng.” Dịch Thiên đưa tay nắm lấy đôi bàn tay đang túm áo hân, ánh mắt kiên định trả lời.

“Thật không?” Miểu Miểu mặc dù trong lòng đã bắt giác tin tưởng, có điều vẫn muốn hỏi thêm một câu. “Ừ” Dịch Thiên gật đầu không chút do dự. “Như vậy mới đúng là ông xã* của ta chứ.” Miểu Miểu mặt mày hớn hờ nói. “Ông xã?” “Nghĩa là phu quân.” Dịch Thiên khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi. Cốc cốc, truyền đến tiếng gõ cửa, “Ai?” Dịch Thiên nhàn nhạt hỏi. “Chủ thượng, thiệp đưa nước tắm rửa đến.” Giọng của Liên Tâm. “Đưa vào.”

* chỗ này Miểu Miểu gọi Dịch Thiên là lão công nhưng đó là từ hiện đại của TQ, bạn muốn gọi là ông xã cho thuần Việt mà gần gũi với tội mình hơn. Còn nữa, bạn để cho Liên Tâm xưng thiệp chứ không phải thuộc hạ vì trong suy nghĩ nàng ta chỉ muốn làm vợ anh Dịch Thiên, dù là vợ bé cũng được.

Sau khi để cho người lục tục đưa đồ tắm rửa gì đó vào rồi rời đi, Liên Tâm còn không có ý định đi, dường như muốn nói gì đó với Dịch Thiên. “Dịch Thiên, cái bồn tắm này hình như hơi nhỏ, không đủ cho hai người chúng ta, cái ở Triều Dương Lâu hình như tốt hơn, có thể vừa đủ hai chúng ta.” Miểu Miểu ở bên cạnh nhìn chằm chằm bồn tắm làm ra vẻ bối rối. Dịch Thiên nghe vậy, khoe miệng hơi cong lên, không ngờ tiểu nữ nhân này có suy nghĩ phóng túng như vậy. Quay qua Liên Tâm nhàn nhạt ra lệnh: “Đổi lại một cái lớn đến.” Liên Tâm nhìn Dịch Thiên khoe miệng cong lên có chút kinh ngạc, chủ thượng lại đang cười, mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng nàng đã thấy, chỉ bởi mấy câu của phu nhân, không hề liên quan gì tới nàng, lập tức ừ ừ mặt mày.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 41: Thông suốt

Nhìn Liên Tâm gọi người đưa tới bồn tắm lớn hơn, đôi mắt đen thẳm của Dịch Thiên hiện lên nhàn nhạt ý cười, cùng với không ít hứng thú, để coi thử tiểu nữ nhân này làm thế nào để giải quyết việc này. Mắt thấy bồn tắm cũng đưa đến rồi nhưng Liên Tâm không chịu tự giác rời đi. Miểu Miểu hơi đỏ mặt nói: “Liên Tâm, ngươi có thể đi ra ngoài không, ta muốn cùng Dịch Thiên...” Lại hướng qua Dịch Thiên căn môi hờn dỗi, liếc mắt đưa tình*, đôi mắt đen như bóng đêm của Dịch Thiên thoáng chốc sâu không thấy đáy, thản nhiên nói: “Đi ra ngoài.” Cũng không thèm liếc mắt nhìn Liên Tâm một cái, nhưng ai cũng hiểu là nói nàng đi ra ngoài. Liên Tâm nghe vậy cup mắt xuống, che đi bóng cô đơn trong đó, ngay từ đầu đã biết cảm tình của mình sẽ thất bại, nhưng vẫn cố liều mạng giống như thiêu thân lao vào lửa, trách không được người ta ghét mình. Cho nên thấp giọng đáp: “Vâng, chủ thượng, phu nhân.” Nhẹ nhàng đi ra ngoài khép cửa lại.

*nguyên văn “含嗔带媚频送秋波 hàm sân ái mị tần tống thu ba” kiếm không ra bản dịch nên based on Thiều Chửu luôn

Phu nhân sao, chờ Liên Tâm đi ra cửa, Miểu Miểu mới khẽ nhủ này, đây chính là ý nàng đã thừa nhận sao, quyết định buông tha cho Dịch Thiên rồi sao? “Tắm rửa.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng làm Miểu Miểu giật mình. Tắm rửa? Tắm cái gì chứ, nhìn Dịch Thiên đã cởi xong áo ngoài, Miểu Miểu lập tức nhớ ra, ồ, trời ơi, tắm uyên ương a. Nhìn Dịch Thiên quần áo từng lớp từng lớp rơi xuống, sau đó bước vào bồn tắm tựa vào một bên lạng lẽ nhìn

nàng, ý bảo đến phiên nàng. Miếu Miếu từ sự hoảng hốt ban đầu sau chuyển thành thờ ơ, chặc chặc, vóc người thật không tẻ, bả vai rộng lớn, vòm ngực cứng cáp, đùi dài thon thả, trông hấp dẫn hơn cả là làn da mịn màng mê người, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Cắt, không phải là tắm cùng nhau sao, lúc chân bị thương đã bị xem hết không biết bao nhiêu lần, khi đó vốn là chính mình cả người bị xem sạch sẽ, bây giờ ai cũng như nhau, rất công bằng, tên gốc này hôm nay đã hoàn toàn thông suốt rồi đây. Miếu Miếu liền bắt đầu từ từ cởi quần áo, mỗi lần cởi một lớp lại hướng Dịch Thiên đưa mắt một cái, nhìn thấy ánh mắt Dịch Thiên từ lãnh đạm đã chậm rãi bốc lên một đám lửa, Miếu Miếu trong đầu bắt đầu vui vẻ, ha ha, xem bộ dáng, đã sáng mắt ra rồi. Chờ Miếu Miếu cởi xong bước vào bồn tắm, trong mắt Dịch Thiên đã sớm hừng hực phát lửa.

Miếu Miếu cũng không nhìn hán, cầm lấy khăn mềm lướt qua cơ thể mình, nói không thẹn thùng chính là gạt người, như thế nào thì bản thân cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ a, cùng với một đại nam nhân thân nhiên chân thực đối diện nhau như thế, nói đi thì cũng có chút ngượng ngùng, nói lại lại có chút chờ mong, cũng có chút e ngại bị nhìn thấu. Dịch Thiên đột nhiên đưa tay nắm lấy hai vai Miếu Miếu, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào nàng, trên mặt không còn sự bình tĩnh thường ngày nữa, sau đó liền cúi đầu hôn nàng với tình cảm mãnh liệt, một nụ hôn thật sâu và dài. Hai tay không biết từ khi nào đã trượt khỏi hai vai, đưa vào trong nước tìm kiếm... Từ khi nào ra khỏi bồn tắm để đến bên giường, Miếu Miếu đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ toàn thân Dịch Thiên toát ra hơi thở nồng nàn, dịu dàng bọc lấy nàng, hấp dẫn nàng thật sâu, khiến nàng đắm chìm trong đó. Ngoài cửa sổ trăng ngọc dâng cao, đêm lãng sao thưa, trong phòng một đêm ôn nhu triền miên...

Đám người Vụ Liệt đứng ở trước cửa phòng của Dịch Thiên cùng Miếu Miếu do dự không quyết, gõ hay không gõ đây, cũng đã giữa trưa rồi, chủ thượng cùng phu nhân còn chưa rời giường. Phu nhân không dậy nổi, đó là chuyện bình thường, nhưng tại sao ngay cả chủ thượng trẻ như vậy cũng không dậy nổi, đó chính là chuyện phi thường không thích hợp. Trước kia ở Vụ Thiên Các cũng có lúc đột nhiên cùng phu nhân dậy trễ, nhưng bây giờ đang là ở khách điểm, nếu như nhớ không lầm, bọn họ là đang vội đi, chủ thượng tối hôm qua đã phản phô sáng sớm lập tức xuất phát, nhưng cái này...

Nếu xảy ra chuyện gì, ở ngay tại khách điểm nhỏ như vậy bọn họ chắc chắn sẽ có phát hiện, như vậy chỉ có thể nói chủ thượng cùng phu nhân không chừng là đang ngủ. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, không gõ cửa, cách lớp cửa, Vụ Liệt nhẹ giọng gọi: “Chủ thượng”. “Cút” Thanh âm lạnh nhạt của Dịch Thiên truyền đến, mọi người kinh hãi, đây là chủ thượng lại nổi giận sao? Bọn họ hình như không có làm sai cái gì, đó chính là phu nhân, ài, mọi người lắc đầu, phu nhân luôn muốn khiêu chiến với sự kiên nhẫn của chủ thượng, thôi chờ đi.

Trong phòng, Miếu Miếu vẫn đang ngủ say sưa trong lòng Dịch Thiên, Dịch Thiên một tay làm gối cho Miếu Miếu, một tay ôm chặt Miếu Miếu, đôi mắt đen đang nhìn nàng, tối hôm qua làm nàng mệt mỏi chết rồi. Ngoài phòng tiếng chân nhón nháo hán đã sớm cảm giác được, cho đến khi Vụ Liệt lên tiếng mới nhẹ nhàng hỏi lại một từ cút. Thuộc hạ của hán thật sự càng lúc càng to gan, trước kia lúc chính mình đang nghỉ ngơi thì không dám tới quấy rầy, bây giờ có Miếu Miếu chống lưng cho khí thế của bọn hán, càng ngày càng không coi mình ra gì. Dịch Thiên đã nhanh chóng quên mất lời mình phân phó hôm qua, một lòng một dạ đều đặt ở trên người Miếu Miếu hết rồi.

Qua một lúc lâu, Miếu Miếu duỗi duỗi người, hết nhe răng rồi lại nhếch miệng, cả người đều đau nhức, cuối cùng cũng dậy. Vừa mở mắt liền đối diện với ánh mắt thâm thúy của Dịch Thiên, đột nhiên nhớ tới hết thảy những chuyện phát sinh tối hôm qua, có chút bối rối, một tên gốc không chịu sáng mắt đột nhiên sáng mắt đúng thật bẻ gãy hết giới hạn mà đề người, đại hòa bùng phát đến nỗi có thể đem ra đốt chết người. “Dậy rồi à, còn đau không?” Dịch Thiên đưa tay xoa xoa phần eo của Miếu Miếu quan tâm hỏi han. Đau, Miếu Miếu bĩu bĩu môi, có điều bây giờ đôi thành cả thất lưng lẫn xương sống đều đau, chọc chọc vào eo Dịch Thiên ca thán: “Tại sao chỉ có một mình ta đau đớn, rất không công bằng.” Dịch Thiên ôm Miếu Miếu mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Sau này sẽ không đau nữa.” “Hừ”, Miếu Miếu quay đầu, không thèm để ý tới hán. Ha ha, Dịch Thiên cười khẽ một tiếng: “Đói không? Cũng đã bỏ qua hai bữa cơm rồi.” Nghe Dịch Thiên nhắc tới, bụng Miếu Miếu liền không chịu thua kém kêu réo ồm ồm, rất đói a.

Ngồi ở trước gương sửa sang lại tóc của mình, tóc của nữ tử cổ đại thật là phiền toái a, phải bôi hoa bôi lá tần mẩn tỉ mỉ từng chút một như vậy, nàng mỗi lần làm phải mất cả buổi, cột thành đuôi ngựa không phải đơn giản hơn nhiều sao. Đây là cái gì, lúc vuốt ve mái tóc Miếu Miếu đột nhiên từ trong gương phát hiện trên cổ mình vài vết tích màu đỏ, nhớ nhớ lại, Miếu Miếu liền đen mặt, Dịch Thiên đáng chết dám ở trên cổ nàng để lại dấu môi, nàng làm sao gặp người khác đây. “Dịch Thiên, tên khốn nhà ngươi, ta muốn bẻ xương ngươi a.” Miếu Miếu gầm lên một tiếng. Đang sửa sang lại quần áo, tay Dịch Thiên cứng đờ, nhìn về phía Miếu Miếu chỉ thấy nàng giận đến dựng tóc, chỉ vào một vài dấu vết trên cổ la khóc: “Làm sao ta gặp người khác đây?”

Dưới lầu mọi người nghe tiếng rống to của Miếu Miếu, trong nháy mắt đều hóa đá, phu nhân thật dũng cảm, có dũng khí trước mặt chủ thượng nể nang người. Mà Liên Tâm vừa nghe lại chạy tới, gõ cửa cốc cốc: “Chủ thượng, có chuyện gì vậy?” “Cút” Dịch Thiên không chút do dự quát. Liên Tâm nhất thời đông cứng tại chỗ. Đám người Vụ Liệt cũng chạy lên đứng ở cửa, nghe giọng chủ thượng hình như cũng phát hỏa rồi, hai người sẽ không ở bên trong đánh nhau đến người sống ta chết đi, có điều không có động tĩnh gì, thật nhìn không giống như là đánh nhau, hình như là đấu võ mồm, mọi người lại liếc mắt nhìn nhau, hơi tức cười, chủ thượng cùng người khác âm ỉ, tình cảnh này tới giờ chưa từng thấy nha.

“Chàng nói đi, chàng nói đi, cái này làm sao bây giờ?” Miếu Miếu dậm chân từng bước tiến lên, lúc này giọng đã có phần nức nở. Dịch Thiên cũng bối rối theo, hán quả thật không biết làm sao bây giờ, đành phải tiến lên ôm Miếu Miếu nói: “Đừng nóng giận, qua vài ngày sẽ biến mất thôi.” “Vậy còn mấy ngày này thì làm sao bây giờ a, người khác nhìn thấy sẽ nói ra nói vào.” Miếu Miếu cau mày ủy khuất. “Ai dám, ta cắt đầu lười hán.” Dịch Thiên đọc đoán nói. Miếu Miếu trừng mắt nhìn hán một cái, chàng có thể cầm người ta không nhìn sao. Con người hơi đảo qua, mang theo ý cười gian tà rướn người lên, cắn một cái trên cổ Dịch Thiên, cho đến khi da hơi xuất huyết mới thôi, vuốt dấu răng rõ ràng trên cổ Dịch Thiên, Miếu Miếu gạt đầu hải lòng, như vậy mới công bằng.

“Hết giận chưa?” Dịch Thiên khẽ cười nói, tiểu nữ tử thật là, cái gì thiệt thòi một chút cũng không chịu, nhưng chỉ cần nàng vui vẻ, sẽ theo nàng. “Hết rồi.” Giận của nàng bốc nhanh mà tiêu cũng nhanh, hướng chi nàng đã nghĩ ra biện pháp rồi. Tìm ra một cái khăn lụa, cột lên cổ thất thành một cái nơ bướm, vừa đẹp vừa che được dấu đỏ, nhất cử lưỡng tiện. Dịch Thiên thấy vậy hơi khẽ nhủ mầy, liền ôm lấy Miếu Miếu đi ra ngoài, lúc này đến phiên hán bị người nhìn, có điều hán là chủ thượng, việc lớn người khác cũng không dám nói cái gì, hướng chi đây chỉ là một dấu răng.

Đám người nghe lên ngoài cửa, nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, cũng có chút kinh ngạc, đây là chủ thượng dỗ ngọt phu nhân sao? Xem ra sau này phải lo nịnh nọt phu nhân. Đang nghĩ tới, không ngờ cửa phòng đột nhiên bị mở ra, mọi người nhất thời sững sờ tại chỗ. “Tự lại ở cửa phòng làm gì đây? Vụ Liệt, gọi người chuẩn bị cơm ăn, đói chết rồi.” Miếu Miếu cất bước, cùng với Dịch Thiên đi ra ngoài, bọn họ ở tại cửa, nàng cùng Dịch Thiên đều biết, chỉ là cố ý để cho bọn họ nghe thấy, để cho Liên Tâm kia hoàn toàn hết hy vọng, nói vậy thật ra Dịch Thiên sợ nàng ghen, liền thuận theo ý

nàng, nếu không dựa trên tính cách của Dịch Thiên thì đã sớm đuổi đám người kia cút đi rồi. Mọi người đi theo đằng sau, trong mắt lóe lên những tia khó hiểu, dấu răng trên cổ chủ thượng bọn họ cũng thấy rõ ràng rồi, phu nhân, lợi hại.

Liên Tâm nhìn Miếu Miếu cùng Dịch Thiên đi ra, cả người nép qua, nhường đường đi. Chủ thượng trẻ như vậy mới rời giường, giờ phút này trên cổ lại mang theo dấu răng, người thông minh vừa nhìn đã biết phát sinh chuyện gì rồi. Mới vừa nghe xong hai người nói chuyện với nhau, chủ thượng cao cao tại thượng như vậy lại đi dỗ ngọt người khác, điều đó cho thấy không người nào có thể giành đi vị trí của phu nhân ở trong tim chủ thượng. Mà lúc phu nhân rời đi mặc dù thoát nhìn có vẻ như lơ đãng liếc mắt một cái, nhưng chính là nói cho nàng, nam nhân này không phải bất luận kẻ nào cũng có thể đoạt được. Cúi đầu thờ dài, vật gì không phải của ta thủy chung sẽ không phải là của ta.

“Chủ thượng, ngày mai có xuất phát không?” Vụ Liệt cung kính hỏi, xem bộ dáng chủ thượng cũng không có thể cam đoan lúc nào xuất phát, nếu không việc hôm nay đã không xảy ra rồi, nhưng những câu nên hỏi thì cứ hỏi. “Xuất phát, nếu không đi thì sẽ không còn kịp nữa, ta muốn coi lễ khai mạc.” Miếu Miếu ở một bên thay Dịch Thiên trả lời. “Vâng” Vụ Liệt đáp, bây giờ phu nhân nói so với chủ thượng nói còn có trọng lượng hơn, nhìn là biết.

“Dịch Thiên, cơm nước xong đi dạo phố.”

“Ừ”

“Dịch Thiên, buổi tối không ngủ được, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc.”

“Ừ”

“Dịch Thiên, chẳng đem vị trí chủ thượng cho ta làm vài ngày có được hay không?”

“Ừ”

...

Ngay cả vị trí chủ thượng cũng có thể để cho phu nhân làm vài ngày, vậy chuyện nhỏ như vậy, phu nhân đã lên tiếng khẳng định là chắc chắn. Kết quả ngày thứ hai vẫn không đi được, Vụ Liệt còn bị Dịch Thiên quát cho một từ “Cút”, tại sao chứ, bởi vì Miếu Miếu cảm thấy ngày hôm qua Dịch Thiên đem nàng ăn tươi nuốt sống, ăn sạch sẽ, hôm nay phải đền phiên nàng rồi. Một con sói hung ác bị dè thành cừ non, lần qua lần lại cả đêm, đem cừ non Dịch Thiên cả đầu khớp xương cũng nuốt sạch, kết quả chính là ăn no đến xiêu vẹo, ngày thứ hai cửa phòng cũng không hề ra, có vẻ là ngủ thẳng đến ngày thứ ba. Cuối cùng đến ngày thứ ba, mọi người một lần nữa lại rong ruổi trên đường đến Lâm thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lễ khai mạc

Lại được theo lộ trình, Vụ Liệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hai ngày này đều là hấn bị mắng, nhiều ít gì cũng phải oán. Nhìn chủ thượng là biết, dường như hai ngày này rất là vui vẻ, lại còn cùng phu nhân nói chuyện “Ông xã này, nếu ta thích gì đó ở hội đấu giá, có thể cho ta không?” Từ sau khi ‘ăn’ Dịch Thiên, Miếu Miếu bắt đầu đổi giọng gọi ông xã, Dịch Thiên cũng không thêm phản đối, hạnh phúc còn không kịp nữa là. Mà về mặt tất cả mọi người đều đây sương mù, ông xã, nghĩa là gì chứ, có điều nhìn chủ thượng hứng chí với bộ dạng cực kì hưởng thụ, thông minh thì không nên hỏi, vạn nhất hỏi ra đáp án không hay ho, chủ thượng còn không đem bọn họ xả thành tám mảnh mới lạ.

“Muốn thì tự mình đi lấy, đồ vật một khi đem tới đấu giá, người trả giá cao nhất sẽ được.” Dịch Thiên giải thích. “VẬY sau đó bạc của ta có đem trả lại cho ta không?” Miếu Miếu rất chờ mong hỏi. “Không được, bạc thu được từ hội đấu giá đều là dùng để mở rộng Vụ Thiên Các, mỗi huynh đệ đều theo dõi việc này.” Vụ Huyền ở bên cạnh mở miệng nói. Miếu Miếu lập tức sa sầm mặt, kỷ luật thật đúng là nghiêm minh. “Nàng cần bạc thì nói ta đưa, ta có.” Dịch Thiên khẽ vờ về tóc Miếu Miếu bình thản nói. “Đúng vậy a, phu nhân, chủ thượng chính là thần tài nha.” Vụ Huyền cười cười nói. “VẬY ta liền không khách khí rồi, ông xã, đến lúc đó chẳng cho ta nhiều bạc một tí, cái gì ta thích ta đều sẽ lấy.” Miếu Miếu mặt mày hớn hở. Vụ Huyền nghe vậy, im re, như vậy nhanh đến Lâm thành càng sớm càng tốt, phu nhân vui mừng như vậy rồi xuất tiền đòi chọn cái này chọn cái nọ không cho không được, chọn tới chọn lui như vậy sẽ rất mất thời gian.

Mấy ngày lại trôi qua, rốt cục cũng đã tới Lâm thành. Giờ phút này Lâm thành tiếng người sôi trào, toàn đầu người di động, bởi vì đêm nay chính là lễ khai mạc của hội đấu giá rồi, nhiều đoàn người ngựa cũng đã đến tề tựu, trên đường cái rất là chật chội, xe ngựa rất vất vả mới xuyên qua đường chính, cuối cùng cũng đi tới chi nhánh của Vụ Thiên Các có bảng hiệu đề Thiên Tự Nhất Hào, đoàn người Vụ Duệ đã sớm chờ ở trước cửa, thấy Dịch Thiên cùng Miếu Miếu xuống xe, lập tức nhất tề hô: “Chủ thượng, phu nhân.” Dịch Thiên khẽ gật đầu cùng Miếu Miếu dẫn đầu đi vào. Tại đại sảnh ngồi vào chỗ của mình, Dịch Thiên nhàn nhạt hỏi: “Chuẩn bị như thế nào rồi?” Vụ Duệ chấp tay nói: “Cũng đã đầy đủ hết, đêm nay chính là lễ khai mạc.” Dịch Thiên khẽ gật đầu không nói gì.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, lễ khai mạc được tổ chức trên một khu đất rộng trống trải ở ngoại thành. Nơi này không gian rộng, có thể chứa được nhiều người, dựng một cái đài lớn cũng dễ dàng hơn, sau này hội đấu giá cũng tiếp tục tiến hành ở chỗ này. Vào lúc này, ở khu đất này đang bắn lên vô số pháo hoa, sáng rực cả bầu trời, khiến cho bao trái tim sôi trào thốn thức. Lúc Dịch Thiên cùng Miếu Miếu đến đã tập nập người rồi, may là danh tiếng của Dịch Thiên đủ lớn, hội đấu giá lại là do nhà hấn tổ chức, nhìn thấy hấn xuất hiện đều tránh ra một bên, rất dễ dàng đi thẳng tới trước đài.

Ngồi ở ghế thượng gần nhất, Miêu Miêu không khỏi cảm thán, vô luận ở nơi nào thì tiền tài đều lớn nhất a, nghe Vụ Huyền nói, muốn ngồi ở một trong các ghế thượng đều phải thông qua hồ giá mới được. Bởi vì người rất đông, không có khả năng mỗi người đều có vị trí để ngồi, để không gây rắc rối nhân tiện thông qua quá trình hồ giá để đấu giá chỗ ngồi. Nếu như ai muốn hồ giá, ngày trước lễ khai mạc đem tên của mình cùng giá tiền có thể đấu giá giao cho người của Thiên Tự Nhất Hào, xế chiều trước lễ khai mạc danh sách sẽ được công bố. Tiền ra càng nhiều, vị trí càng theo số tiền, nói trắng ra là, vị trí chính là tượng trưng cho tài phú a.

Thờ dài cảm thán, một giọng nói quen thuộc rũ truyền đến: “Miêu Miêu, gặp lại rồi.” Nam Cung Linh cười cười ngồi xuống bên cạnh Miêu Miêu. “Nam Cung Linh, người như thế nào cũng tới?” Miêu Miêu vừa nhìn hán ngồi vào vị trí ghế đệ nhất không khỏi mắt tròn trắng, thật sự là bại gia chi tử, hán đặt móng ngồi xuống xài hết biết bao nhiêu tiền vậy. Nam Cung Linh còn chưa trả lời, lại thêm một tiếng bắt chuyện truyền tới: “Miêu Miêu.” Miêu Miêu nghe vậy nhìn lại, Hách Liên Thành, lại thêm một tên bại gia chi tử, lại xem tiền của nhà mình như rác. “Các người ngồi vị trí này đã chi hết bao nhiêu bạc hả?” Miêu Miêu đối với con số này có chút tò mò. “Không nhiều lắm, mấy chục vạn lượng.” Nam Cung Linh cười cười nói, nếu không bởi vì lần này Dịch Thiên đến, giá tiền sẽ không cao như vậy, năm vừa rồi xê dịch trong khoảng mười vạn lượng là quá lắm rồi, năm nay tăng gấp mấy chục lần.

Gi, mấy chục vạn lượng còn nói không nhiều, Miêu Miêu nhất thời đen mặt: “Ta nói Nam Cung Linh, nếu có lần sau, người cũng đừng đi đấu giá nữa, ta đem vị trí của ta bán cho người, dựa trên quen biết lâu nay của chúng ta sẽ bớt cho người một phần, lấy người chín phần thôi.” “Ồ, vậy nàng ngồi ở đâu a, phu nhân của chủ thượng Dịch Thiên không thể nào đứng được.” Nam Cung Linh trêu tức nói. “Ta ngồi trên đùi Dịch Thiên a, vừa tiết kiệm tài nguyên vừa buôn bán có lời, đúng không, ông xã.” Miêu Miêu hướng Dịch Thiên hơi đá đá lòng nheo nói, mặt cười nghịch ngợm sáng lạn trêu người. Dịch Thiên mắt mang ý cười gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Ha ha ha, Nam Cung Linh cười to, thật đúng biết lợi dụng cơ hội để tống tiền hán. Miêu Miêu đầu ngẩng ra ngoài vuốt tay nói: “Hách Liên, nếu người ra giá so với hán cao hơn, ta cũng có thể bán cho người, giá cao thì người được a.” Hách Liên nghe vậy cũng cúi đầu cười, quả nhiên không hổ danh là nương tử của Dịch Thiên, có suy nghĩ buôn bán giống nhau, chỉ không biết đối với chính mình mà nói là địch hay là bạn, tin tức của phụ thân không sai, Nam Cung Linh quả nhiên cùng với phu nhân của Dịch Thiên rất thân thiết nhưng hình như lại không có giao tình gì với Dịch Thiên. Càng huống chi bản thân cùng Miêu Miêu cũng có quen biết, chờ trở lại Quang Đô, tìm nhiều cơ hội tiếp xúc, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Chờ sắc trời tối hẳn, có người thổi lên một tiếng kèn, nghĩa là lễ khai mạc chính thức bắt đầu. Tất cả các tiết mục cũng giống các chương trình khác, bắt đầu đều là bài phát biểu, Vụ Duệ lên đài nói ngắn gọn vài câu, cũng không ngoài việc hoan nghênh mọi người đại giá quang lâm, giới thiệu những điểm vui chơi ở trước đài. Tiếp theo là biểu diễn ca múa nhạc cái gì đó, “Đây là gì vậy?” Miêu Miêu hướng Dịch Thiên nhỏ giọng hỏi. “Đầu tiên là những thứ linh tinh, cuối cùng là hội đấu giá nữ nhân.” Dịch Thiên bình thản nói. Cái gì, đấu giá phụ nữ? Miêu Miêu trong đầu bật ra đầy nghi vấn, người cũng có thể đấu giá sao? Đây không phải là buôn người chứ?

Dịch Thiên hơi nghiêng người nói vào tai Miêu Miêu: “Người cũng có thể đem cảm cố, chỉ cần đôi bên người tình ta nguyện, sẽ không vi phạm điều lệ luật pháp, chúng ta thu thập những nữ nhân xinh đẹp, Thiên Tự Nhất Hào sẽ bồi dưỡng các nàng, sau đó vào năm sau sẽ đem ra đấu giá, giá trị ở hội thường cao hơn rất nhiều.” Miêu Miêu nghe xong đầu đầy hắc tuyến, cho tới bây giờ cũng không biết được người có thể đem đi cảm, cũng giống như đem đi bán thôi. Những nữ nhân cam tâm tình nguyện này có phải uống lộn thuốc rồi không, không có tự do, không có tôn nghiêm, có cái gì tốt. Đường như nhìn ra suy nghĩ của Miêu Miêu, Dịch Thiên lại thấp giọng nói: “Tất cả đều là người nghèo như nhau cả, nếu như không cảm thì cũng sẽ bị bán vào thanh lâu, như vậy rất ít có cơ hội tìm vào nhà người tốt, cho nên tự nguyện cũng không phải không có đạo lý.” Ừ, Miêu Miêu gật đầu, quả thật so với bị bán vào thanh lâu tốt hơn nhiều.

Cuối cùng cũng đến màn chính, một đoàn mỹ nữ ăn vận đủ màu đẹp để bước lên, một bên người bán đấu giá giới thiệu từng người một, từ tuổi, chiều cao cho đến tính cách, tài nghệ, những điều cần nói đều nói. Dưới đài lập tức sôi động, mặc dù mỹ nữ đối với bọn họ mà nói không tính là gì, nhưng là giá trị của “mỹ nữ đại diện” không thể đo lường, nếu có được “mỹ nữ đại diện” thì sẽ được Vụ Thiên Các trợ giúp miễn phí cho một lần ở một mức độ nhất định, đương nhiên phạm vi có chừng mực, tuy nhiên chỉ cần như vậy cũng hấp dẫn phần đông người có mặt, bởi vì một khi cùng Vụ Thiên Các thiết lập quan hệ, người bình thường cũng không dễ dàng động hán. Có điều người nào chính là mỹ nữ đáng giá nhất thì mọi người đương nhiên không được biết rồi.

Vì Vụ Thiên Các bình thường đều có tiêu chuẩn của chính mình, nếu như đấu giá đến cuối cùng mỹ nữ mà bọn họ cho là đáng giá nhất không được giá bán cao nhất, như vậy cơ hội miễn phí lần này sẽ bị hủy bỏ. Bọn họ sẽ dán vào sau lưng nữ tử đáng giá nhất một chữ ‘hào’, sau đó từng bước từng bước tiến hành đấu giá, chờ cho toàn bộ được chọn hết, người có giá cao nhất sẽ xoay người lại, nếu có chữ ‘hào’, như vậy liền được một cơ hội, trả lại nếu như không có sẽ không có cơ hội. Bởi vì đều là mỹ nữ, chỉ nhìn bên ngoài căn bản nhìn không ra Vụ Thiên Các đưa ai làm mỹ nữ đáng giá nhất, cho nên không có cái gì để giới hạn, chỉ có thể dựa vào may mắn.

Một mỹ nữ đứng ra, mọi người bắt đầu hồ giá, giá khởi đầu một vạn lượng, “Hai vạn”, “Ba vạn”... Không ngừng có người nâng giá lên, cuối cùng chốt ở hai mươi ba vạn lượng. Thật sự là đáng giá a, Miêu Miêu nghe giá cả không ngừng tăng lên đến khóe miệng đờ ra, nữ nhân thật là đáng giá. “Ông xã này, chàng cảm thấy ta nếu đi lên có thể bán được giá bao nhiêu hả?” Miêu Miêu quay đầu nhìn về phía Dịch Thiên, không biết phu nhân của Dịch Thiên giá trị bao nhiêu tiền. Dịch Thiên quay đầu lại nhìn nàng chăm chú, khẽ thì thầm một tiếng: “Vô giá.” Ai nha, đúng là ông xã tốt của ta, Miêu Miêu dựa đầu cọ cọ vào cánh tay của Dịch Thiên.

Trên đài vẫn còn đang tiếp tục, người thứ hai được ba mươi vạn lượng, người thứ ba được hai mươi lăm vạn lượng... Cũng đã qua hơn phân nửa, nhưng lại không thấy Nam Cung Linh cùng Hách Liên Thành hồ giá. Miêu Miêu không khỏi kinh ngạc, huých Nam Cung Linh một cái nói: “Này, Nam Cung Linh, tại sao người không mua một mỹ nữ về nhà?” Nam Cung Linh cười tà mị: “Ta còn cần mua sao, ta ngoắc ngoắc ngón tay thì một đồng lớn nữ nhân đều sẽ tự động lại đây.” Miêu Miêu không khỏi đỏ mặt, sao lại quên mất, lúc đầu gặp Nam Cung Linh chính là đang ở trên người mỹ nữ. Hách Liên Thành cũng khẽ cười nói: “Ta đối với sức quyến rũ của bản thân cũng rất tự tin.” Tuy nói mỹ nữ đáng giá nhất có thể có giá trị giúp cho gia tộc nhưng lỡ như không may không trúng, như vậy còn phải đào bới thêm một nữ nhân, rất mệt a. Huống chi đã qua rất nhiều năm không ai có thể có được may mắn này rồi, tỷ lệ quá nhỏ.

Ngồi ở bên cạnh Hách Liên Thành một nam tử thoạt nhìn khoảng chừng bốn mươi tuổi đột nhiên lên tiếng nói: “Hách Liên công tử, ta nhớ rõ phụ thân

ngươi nằm đó còn ở nơi này mua một nữ nhân đưa về, bây giờ sao rồi?” Ách, vài người nghe vậy cũng nhìn qua hán, Hách Liên cũng có chút kinh ngạc: “Ý ngài chính là gia phụ từng ở nơi này mua một nữ tử sao? Ta chưa bao giờ nghe gia phụ nhắc tới.” Nam tử cười ha ha: “Đều là chuyện cũ của năm xưa rồi, có thể nàng kia đã sớm mất.” Miếu Miếu thoáng nhú mày, hai mươi năm trước đã có hội đấu giá này? Người mà mình muốn tìm cũng là hai mươi năm trước xuất thân từ Hách Liên gia, như vậy nữ nhân do Hách Liên Hồng mua về có phải chính là người kia hay không?

Dịch Thiên nghe vậy cũng thoáng nhú mày, nhìn về phía Miếu Miếu, hai người không hẹn mà có cùng suy nghĩ, Vụ Thiên Các vốn là do sư phụ lập nên, đã tồn tại hai mươi năm trước rồi, hội đấu giá này vốn là vẫn kéo dài cho đến nay, rất có khả năng nữ nhân do Hách Liên Hồng mua chính là người mà Miếu Miếu muốn tìm, chờ hôm nay xong xuôi quay về sẽ kỹ lưỡng tra lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Hội đấu giá

Đấu giá mỹ nữ còn đang tiếp tục, rốt cục cũng đến phần căng thẳng nhất. Sau khi mỹ nữ cuối cùng được hô giá xong, quan đấu giá đang hắng giọng lớn tiếng nói: “Giá hô cao nhất và mỹ nữ đáng giá nhất cuối cùng chính là một người, xoay người lại, để cho mọi người nhìn thấy lưng nàng đi.” Một vị mỹ nữ chậm rãi xoay người lại, toàn thể oanh động, thật bất ngờ ký hiệu mỹ nữ đáng giá nhất ở sau lưng nàng. “Ha ha ha, chính là ta ra giá, chính là ta ra giá...” Một gã nam tử trung niên thân hình vạm vỡ thô kệch hưng phấn đến nỗi nói không đầu không đuôi, xông lên đài, ôm mỹ nữ nhân tiện hôn mạnh mẽ một cái, mỹ nữ thẹn thùng né người, lập tức vang lên một trận cười lớn. Dưới đài có người xem làm trò, có người ngưỡng mộ, có người đổ kị.

* Quan đấu giá: là người hô giá và giới thiệu đồ vật cho mọi người đấu giá

“Hán là ai vậy?” Miếu Miếu hỏi, lỡ không may vốn là một tên tội ác tày trời, như vậy Vụ Thiên Các cũng phải hỗ trợ miễn phí sao? “Chỉ là một môn phái nho nhỏ thôi, phu nhân đừng lo.” Vụ Liệt đứng bên giải thích. Miếu Miếu khẽ nhú mày, nàng không có lo lắng, dù sao thì chính mình không cần phải đi hỗ trợ, có điều một môn phái nho nhỏ cũng thật có tiền.

Xoay vòng làm trò xong hết rồi, lễ khai mạc cũng lập tức tuyên bố chính thức kết thúc, ngày mai hội đấu giá bắt đầu diễn ra trong vòng ba ngày. Miếu Miếu lôi kéo Dịch Thiên đi dạo ở ngoại thành, lễ khai mạc mới kết thúc, bây giờ vào thẳng trong thành khẳng định toàn người là người, không bằng ở ngoại thành dạo chơi, nhân tiện có thể cùng Dịch Thiên vun đắp thêm tình cảm.

“Không phải là có quy định thời gian đóng cửa thành sao? Tại sao hôm nay khuya như vậy vẫn còn mở?” Miếu Miếu hỏi, cái này nàng có chút tò mò, cho dù thế lực của Vụ Thiên Các lớn cũng không thể phá quy củ của đế vương được. “Thành này không thuộc về triều đình, năm đó triều đình phái người tấn công vị trí của thành, thống lĩnh binh mã là cha ta. Chủ thành không muốn hàng, lại giống cha ta không muốn sinh linh đồ thác, vì vậy cùng triều đình ký kết hiệp nghị, đời này kiếp này vĩnh viễn không đối đầu với triều đình. Đó chính là nguyên nhân thành chủ cùng cha ta kết thân, sau khi cha ta bị hại, ta liền một mực đi theo sư phụ, cho nên thân phận của ta ông ấy cũng biết.” Dịch Thiên bình thản giải thích. Trách không được, đó chính là cơ hội lớn được tặng nhà, cũng tương tự như sử dụng nhà mình vậy.

“Vậy còn chuyện của Hách Liên Hồng có cách nào điều tra ra không?” Miếu Miếu lại hỏi, cái này mới là vấn đề mấu chốt, thay lão sư phụ ‘miễn cưỡng’ kia trả thù chính là hứa hẹn do nàng chấp thuận. “Tất cả giao dịch cảm đồ đều có ghi chép, cái này luôn do Vụ Duệ quản lý, ta cũng không rõ lắm.” Dịch Thiên nói.

Ừ, Miếu Miếu gật nhẹ một cái, đổi đề tài: “Dịch Thiên, chàng có thích tiểu hài tử hay không?” Tiểu hài tử, Dịch Thiên quay đầu nhìn về phía Miếu Miếu, thấy trong mắt nàng tràn đầy nghiêm túc, suy nghĩ một chút, nói rất do dự: “Bây giờ có tiểu hài tử không phải là thời điểm tốt.” Miếu Miếu vẻ mặt cực kỳ đồng ý, vỗ vỗ vai hán nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy, cho nên sau này việc tránh thai giao cho chàng.” Té, thì ra nãy giờ là nói đùa, cứ tưởng rằng Miếu Miếu thật sự muốn hài tử, cho nên Dịch Thiên có chút lo lắng khi tự mình nói vậy, bây giờ nghe nàng nói một lời, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. “Được rồi, người đi cũng đã lâu, chúng ta trở về đi thôi, đã mấy ngày ta không được nếm mùi vị của chàng rồi.” Miếu Miếu đưa tay sờ sờ cảm Dịch Thiên ngứa ngáy. Đôi mắt Dịch Thiên lập tức sâu thẳm, lập tức ôm lấy người Miếu Miếu phi thân về hướng nội thành, lại thêm một đêm đầy ‘gió xuân’.

Đại chiến nguyên một đêm, chờ Miếu Miếu rời giường cùng Dịch Thiên đi đến hội đấu giá, phiên đấu giá đã bắt đầu từ lâu rồi. Ngồi ở vị trí ghế thượng ngày hôm qua, Miếu Miếu giận dữ trừng Dịch Thiên, ai bảo tối hôm qua chàng dùng hết sức như vậy, đã bỏ qua nhiều bảo bối như vậy rồi. Dịch Thiên đưa tay vuốt vài sợi tóc rối của Miếu Miếu, nhẹ vén ra khỏi trán, ngày hôm qua không biết do ai khơi mào sự tình trước, bây giờ lại trách ngược ta, yên tâm, bảo bối vẫn còn có rất nhiều.

Nam Cung Linh thấy Miếu Miếu xuất hiện, cười trêu nói: “Miếu Miếu, cái tật ngủ nướng của nàng thật đúng là ngàn năm không đổi ha.” “Ai muốn người quản?” Miếu Miếu giận dữ giẫm chân hán một cái, hơn nữa còn giẫm chết người. Nam Cung Linh lùi lại rất nhanh, giỡn sao, không biết nàng có dùng nội lực hay không, người anh tuấn tiêu sái như hán nếu thành què chân, như vậy trở thành tổn thất lớn nhất trong lịch sử rồi.

“Bây giờ bắt đầu đấu giá Ngưng Lực hoàn, tất cả mọi người đều biết sự lợi hại của nó, cho nên ta không nói nhiều nữa, tổng cộng có mười viên, mỗi viên khôi giá một vạn lượng...” Quan đấu giá giăng giải, cầm trên tay là một lọ thuốc. “Ngưng Lực hoàn là cái gì?” Miếu Miếu đi đến cạnh Dịch Thiên hỏi. “Có thể trong nháy mắt đem tất cả nội lực đang phân tán của mình tập trung lại, mỗi viên chỉ có thể sử dụng một lần, mỗi lần sử dụng chỉ có thể duy trì trong hai khắc chung*, qua thời gian đó toàn thân vô lực, cần đến nửa tháng để khôi phục.” Dịch Thiên hơi nghiêng đầu khẽ giải thích với Miếu Miếu. Còn có cái thứ này sao, có điều mười viên thuốc này cũng có thể khả dụng trong tương lai a, lỡ như sau này phải đối địch với võ lâm nhân sĩ coi như có thể dùng nó làm vật cứu mạng rồi, tuy nhiên nếu trong thời gian hai khắc không thể đánh ngã địch nhân, bản thân chết chắc.

* khác chung: là cách tính giờ nhỏ nhất của ngày xưa, một khác chung bằng 15 phút. Tiện thể cho bạn hỏi luôn 1 nén nhang là bao nhiêu phút -, google mãi không ra.

“Cái này là của Tiểu Vũ, là do hôm thành thân của Vụ Liệt mở cá cược ngồi làm nhà cái nên mới chế ra.” Dịch Thiên nhìn Miêu Miêu nhíu mày nói, tiểu nữ nhân này chắc chắn đang suy nghĩ người nào làm ra cái thứ tốt như vậy rồi. Quả không ngoài dự đoán, Miêu Miêu nghe vậy lập tức mặt đen thui, đã biết là không nên dạy hư tiểu hài tử mà, chỉ vì cá cược mà làm ra được thứ này, có thứ tốt ít nhất trước hết cũng nên cầm đến chia xẻ cùng nàng chứ.

Mười viên liền nhanh chóng được bán đi rồi, thứ này được coi là rất hiếm, cho nên người muốn đoạt được còn không ít. Kế tiếp là đấu giá một thanh kiếm, nghe nói đây là do một vị đại hiệp trước đây sử dụng, sau khi hắn chết trong nhà chỉ còn thê tử và mẹ già, từ ngày đó không được sử dụng nữa, sau này bị đem đi cầm, nghe nói dùng thanh kiếm này làm vũ khí, có thể chém ra kiếm lực, cường lực vân vân, so với trước đó có uy lực hơn. Nhưng vậy không phải rất giống Tiểu của mình sao, Miêu Miêu nhíu mày nghĩ muốn có, thế giới này đồ chơi cùng loại đúng thật là nhiều.

Lên giá năm vạn lượng, đối với công lực có trợ giúp gì đó chính là điểm đáng quý, “Mười vạn lượng”, “Mười hai” ... Giá tiền liền không ngừng tăng lên, “Bốn mươi vạn lượng, có ai trả cao hơn không?” Quan đầu giá hô lớn, vừa định tuyên bố thỏa thuận, Nam Cung Linh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Năm mươi vạn lượng.” Miêu Miêu thoáng nhìn hần, Nam Cung Linh ngời muốn có nó để làm gì, nghe nói người dùng là roi cơ mà. “Năm mươi vạn lượng, có ai ra hơn hay không, không có, thỏa thuận” quan đầu giá hét lớn một tiếng, thành kết cục đã định. Nam Cung Linh thanh toán ngân phiếu, cầm kiếm đi xuống, mới vừa ngồi xuống, Miêu Miêu liền sáp lại gần hỏi: “Nam Cung Linh người muốn nó để làm gì, năm mươi vạn lượng a, người điên rồi phải không?” Có tiền cũng không cần hoang phí như vậy.

Nam Cung Linh cười khúc khích, thanh kiếm được đưa đến trên tay Miêu Miêu nói: “Tặng nàng.” Hừ, Dịch Thiên nghe vậy cũng nhìn qua, Miêu Miêu cũng rất kinh ngạc, cho ta để làm gì, nếu ta muốn, đã tự mình lên đoạt từ lâu rồi, hơn nữa đồ vật đều là của Dịch Thiên, chẳng khác là của ta. Nam Cung Linh mỉm cười nói: “Ta thấy nàng không có vũ khí, thanh kiếm này được làm rất khéo léo, nhỏ nhắn, rất thích hợp với nàng.” Nghe nói lần trước hôm thành thân lúc bị tập kích, nàng dùng chính là kiếm, đáng tiếc lại là nhặt dưới đất, coi như bản thân làm một chuyện tốt đi, tính ra bản thân mình lúc này cũng bởi vì quan hệ của lão cha cùng với Dịch Thiên được coi là bằng hữu đi. Có điều Nam Cung lại quên mất, nếu Miêu Miêu muốn vũ khí, hình dạng gì Dịch Thiên chẳng lẽ tìm không được.

Miêu Miêu nhìn Dịch Thiên một cái, ánh mắt hỏi có nên nhận hay không. Dịch Thiên khẽ gật đầu, đưa cho nàng phòng thân cũng tốt. Miêu Miêu thấy vậy ha ha cười nói: “Nam Cung Linh, người thật sự là bằng hữu tốt, ta nhận, có điều nếu người trực tiếp đem năm mươi vạn ngân phiếu đó đưa cho ra, ta càng sướng hơn.” Nam Cung Linh nghe vậy, cười càng to hơn, thật đúng là của nặng hơn người a. Hách Liên Thành ở bên cạnh lại có chút ngạc nhiên, phụ thân chưa hề nhắc tới việc phu nhân của Dịch Thiên có biết võ công hay không, nếu như Miêu Miêu biết võ công, như vậy lúc đầu khi bọn họ bị tập kích tại sao không ra tay hỗ trợ, chẳng lẽ chính là người vẫn theo đuôi bọn họ? Vấn đề thắc mắc liên tục tràn ra trong não hần, khiến hần bất an.

Hội đấu giá ngày hôm nay nhanh đến kết thúc rồi, quan đầu giá đưa ra một thứ đồ vật gì đó hô: “Đây là thứ cực tốt cuối cùng của hôm nay, cụ thể là cái gì, chúng tôi cũng không biết chắc, nhưng ần ở đây lâu thì sẽ phát ra âm thanh, lại còn phát sáng, ần lâu thêm một lần nữa thì lại biến đen, ...” Còn chưa có liệt kê xong, Miêu Miêu liền hét lớn một tiếng: “Á, đó không phải chính là điện thoại của ta sao?” Lúc bị đưa đến nơi này liền phát hiện không thấy điện thoại di động rồi, còn tưởng rằng không cùng mình đến đây, ai ngờ lại không đưa đến cùng một chỗ với nàng. Mọi người nghe vậy, cũng nhìn về phía Miêu Miêu, điện thoại di động là cái gì? Miêu Miêu cũng không muốn giải thích, mà giải thích cũng sẽ không hiểu, lập tức quát quan đầu giá: “Nhanh lên đi, giá bao nhiêu?”

Đây là đồ vật của phu nhân a, có điều đã lỡ lấy ra rồi, cũng chỉ có thể đấu giá, vì vậy nhỏ giọng nói: “Một vạn lượng.” Miêu Miêu nghe vậy liền trực tiếp hô: “Mười vạn.” Những người khác thấy phu nhân của Dịch Thiên khần trương với thứ này như vậy, nghĩ rằng chính là bảo bối, không khỏi cũng tranh nhau hô giá, mỗi khi Miêu Miêu hô lên một giá đều có người hô giá cao hơn, Miêu Miêu gấp đến nỗi quay vòng vòng, Dịch Thiên kéo tay nàng nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?” Miêu Miêu cúi xuống nói thầm bên tai Dịch Thiên vài câu, Dịch Thiên mặt khẽ biến sắc, hỏi: “Thật không?” Ừ, Miêu Miêu gật mạnh, có thể giá sao, ta cuống đến thành ra thế này rồi.

Dịch Thiên quay đầu, đối với quan đầu giá trầm giọng nói: “Một trăm vạn.” Ặc, toàn thể nhất thời không có một tiếng động, Dịch Thiên hô giá vốn là chuyện chưa từng xảy ra, đây là đồ vật của nhà hần mà, đưa ra đấu giá chẳng lẽ không kiểm tra cẩn thận? Hơn nữa một trăm vạn, một số tiền quá khổng lồ, như vậy rốt cuộc là vật như thế nào, đáng giá như vậy. Miêu Miêu cũng chổng váng, cũng cả mặt, một trăm vạn, Dịch Thiên đầu mọc đầu thành ngốc như sao? Một trăm vạn lượng bạc, ở hiện đại cũng có thể mua luôn cả cửa hàng điện thoại rồi. Quan đầu giá sững sờ một hồi lâu, bị ánh mắt càng ngày càng sắc bén của Dịch Thiên thức tỉnh, nói cả lăm: “Một trăm vạn, có ... có ai ... trả hơn ... hơn không, thỏa ... thỏa thuận.”

Quan đầu giá nói xong, Vụ Liệt đem ngân phiếu đi vào, Miêu Miêu cũng cất bước tiến lên, đoạt lấy điện thoại di động của chính mình ôm vào trước ngực, mẹ ơi, rốt cuộc đã trở về. Trong điện thoại di động của nàng có hình chụp nghịch ngợm trước đây, mặc dù ở hiện đại nhìn thấy cũng không ảnh hưởng gì, nhưng ở cái nơi này, nếu như bị mọi người nhìn thấy mặc áo hai dây, váy ngắn, cánh tay cùng bắp đùi lộ ra nhiều như vậy, còn không trở thành nhân vật đại biểu cho thương phong bại tục* a. Càng huống chi bây giờ nàng vốn là phu nhân của Dịch Thiên, ngay cả Dịch Thiên cũng sẽ bị người đời cười nhạo.

*Thương phong bại tục: làm tổn hại thuần phong mỹ tục, người ta thường dùng để chê trách hành vi bại hoại về đạo đức.

Dịch Thiên thấy bộ dạng Miêu Miêu khần trương như vậy, hai tay đều ôm đầu ở trong ngực, trốn ở bên người hần, sợ bị người khác đoạt mất, cũng không thêm ngần ngại đây là địa bàn của Dịch Thiên hần a. Tay lập tức cứng lại ôm eo Miêu Miêu, liền mang theo nàng phi thân hướng về trong thành, hần bây giờ rất muốn nhìn một chút ảnh chụp gì đó Miêu Miêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Lâm phong

Dịch Thiên mang theo Miếu Miếu phi thân một hơi về tới trong phòng, Miếu Miếu nhanh chóng đóng cửa chính đóng cửa sổ, lôi kéo Dịch Thiên ngồi vào trên giường. Khởi động, rất tốt, những người đó chỉ biết nút khởi động máy, xem ra cũng không thường xuyên đem ra tẩy máy, vẫn còn một chút điện. Nhanh chóng tìm thấy album hình, từng tấm từng tấm nhỏ giọng thuyết minh giải thích cho Dịch Thiên. Dịch Thiên từ cảm giác khiếp sợ ban đầu đến sau lại thấy may mắn, một trăm vạn, đáng giá, ở trong mắt hắn, Miếu Miếu lộ da thịt ra nhiều như vậy căn bản giống như là không mặc gì cả, làm sao có thể để cho người khác nhìn thấy.

Nhìn kiểu tóc cùng quần áo cực kì khác biệt ở thể giới của nàng, Dịch Thiên nhìn chăm chú Miếu Miếu rồi nói: “Đó chính là thể giới thật sự của nàng?” “Đúng vậy, ta nói chẳng có tin không?” Miếu Miếu cũng nhìn lại Dịch Thiên. Dịch Thiên không chút chần chừ gạt đầu, cho dù nàng nói cái gì ta cũng tin tưởng. Miếu Miếu đáy mắt chợt trở nên long lanh, đem việc bản thân từ đầu đến đây, gặp Hiên Viên Tiêu như thế nào tất cả đều kể lại một cách chi tiết, “Cho nên ta tìm không được đường về nhà, chẳng phải chăm sóc ta cả đời.” Miếu Miếu đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nhìn về phía Dịch Thiên.

Dịch Thiên đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Miếu Miếu, dịu dàng nói: “Ta sẽ chăm sóc nàng mãi mãi, kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, chỉ cần nàng nguyện ý.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miếu Miếu bừng sáng, đưa tay ôm lấy mặt Dịch Thiên xoa xoa mấy cái “Ông xã của ta, ta biết chỉ có chàng đối với ta tốt nhất thôi.” Dịch Thiên nhìn chăm chăm vào cánh môi khiêu khích, chậm rãi buông Miếu Miếu, nhẹ nhàng phủ những nụ hôn xuống khuôn mặt Miếu Miếu, hôn từ trán xuống cằm. Kéo nhẹ quần áo, xương quai xanh gợi cảm của Miếu Miếu lộ ra, Dịch Thiên cúi người mút lấy ...

Cánh cửa đột nhiên bị một lực mạnh mở tung ra, theo sau một tiếng “Dịch Thiên, đệ đã về.” Dịch Thiên đưa tay kéo nhanh chân mình qua người Miếu Miếu, nổi giận với tên mới đến. Theo sát đằng sau là đám người Vụ Liệt vừa định mở miệng giải thích, Dịch Thiên khoát tay một cái bảo bọn hắn lui ra. Đám người Vụ Liệt vội vàng đi ra khép cửa lại, không phải là lỗi của bọn hắn, Lâm Phong thiếu gia cùng với chủ thượng quan hệ không phải bình thường, trước đây Lâm Phong thiếu gia cũng như thế này tùy tiện xông vào phòng chủ thượng, chỉ là lần này có thêm một phụ nhân, bọn hắn còn chưa kịp mở miệng, tên kia đã xông vào mất rồi. [L: tội nghiệp mấy bạn đẹp trai Vụ Liệt, Vụ Huyền, Vụ Kiếm, toàn bị văng miêng vô duyên.]

Nhìn Dịch Thiên quần áo không chỉnh tề, đang che chặt lấy một nữ nhân dưới thân, Lâm Phong không khỏi le lưỡi, hân hạnh như vừa quấy rầy chuyện tốt của người ta rồi. Lập tức cười khan vài tiếng nói: “Ha ha, ha ha, đệ nhớ huynh quá, đây có phải là tẩu phu nhân [chị dâu] không?” Lâm Phong nhìn thấy được chuyện tốt của Dịch Thiên nên cũng không chịu đi, nhớ lại Dịch Thiên không bao giờ tiếp xúc thân thể với nữ nhân, hôm nay thấy được bộ dáng hay ho này, hắn đương nhiên phải ở lại xem tới cùng rồi.

Miếu Miếu từ trong chăn mềm chui đầu ra, mặt đỏ bừng nói với Dịch Thiên: “Chàng bước xuống trước đã, đệ ta ngộp thở rồi.” Tuy nói nàng vốn là người tân tiến của thế kỷ hai mươi mốt, có điều bị người khác bắt gặp cái loại sự tình này, vẫn sẽ có chút bối rối. Nhưng Dịch Thiên cũng với chân mềm để trên người nàng, nàng cũng ngộp thở sắp chết rồi. Dịch Thiên thấy vậy, nghiêng người lăn qua bên cạnh, đứng dậy ngồi ở bên mép giường.

Miếu Miếu ngẩng đầu nhìn người vừa mới đến, dáng dấp đỉnh đặc, cùng một gương mặt bầu bĩnh mang nét cười, tuy không thể nói là anh tuấn, chỉ có thể nói là đáng yêu, đúng vậy, chính là đáng yêu, cười rộ lên sẽ khiến người ta thấy giống như gió mùa xuân ấm áp, môi khẽ mở ra, hai má phình lên có chút trẻ con, khoe mắt cong cong, giờ phút này lại đang nhìn chăm chăm Miếu Miếu, Dịch Thiên thấy vậy hơi nghiêng người, chặn lại tầm mắt của hai người bọn họ. Thật là hẹp hòi, Lâm Phong nghĩ thầm.

“Hi, lần đầu gặp mặt, người cảm phiền đi ra ngoài trước được không, ta muốn xuống giường.” Miếu Miếu vừa nhìn thấy Dịch Thiên chắn ngang tầm mắt của mình, liền phát tay nói. Lâm Phong cười cười nói: “Được, tẩu phu nhân.” Rồi mở cửa đi ra ngoài. Tẩu phu nhân, thật khó nghe, già quá, Miếu Miếu cau mày nghĩ. Đứng dậy nhìn về phía Dịch Thiên, ánh mắt ý hỏi hắn là ai vậy? “Lâm Phong, con trai thành chủ, từ nhỏ đã cùng ta lớn lên.” Dịch Thiên vãi câu đơn giản liền giải thích rõ ràng. Trách không được, giao tình chắc chắn rất tốt, nhìn hắn trực tiếp xông vào, Dịch Thiên không một chút đem hắn đánh văng ra ngoài là biết.

Hai người sửa sang lại xiêm y đang hoảng, ra cửa phòng. Lâm Phong vẫn còn đang chờ ở cửa, nhìn thấy hai người xuất hiện, vội vàng đưa khuôn mặt tươi cười ra nghênh đón, giọng lại như trách móc: “Dịch Thiên, huynh thật vô tình, thành thân cũng không mời đệ đến, động phòng đệ cũng không được quấy ...” “Im đi.” Dịch Thiên lãnh đạm nói. Ai nha, gặp phải nam nhân chưa được thỏa mãn thật đáng sợ, Lâm Phong lui lại chạy đến bên Miếu Miếu cười nói: “Tẩu phu nhân, tại hạ Lâm Phong, Lâm của Lâm thành, Phong trong gió thổi, mấy hôm trước cha đệ đã truyền tin tới nói Dịch Thiên lần này cũng đến, đệ liền vội vàng vàng chạy về, có thể gặp được tẩu phu nhân người, thật vinh hạnh, không biết tẩu phu nhân nhà ở nơi nào, trong nhà còn có ai, đệ có cơ hội nhất định sẽ đến gặp mặt chào hỏi, có thể trối được Dịch Thiên, như vậy, tẩu phu nhân cùng người nhà nhất định có chỗ hơn người. ...” “Câm mồm.” Dịch Thiên lúc này giọng đã lạnh tanh.

Miếu Miếu cũng đã đỏ mặt, không nghĩ tới thoát nhìn là một người ấm áp và vui tính, vậy mà còn thêm tính đông dãi [nói dai, nói dài, nói đại]. Trách không được Dịch Thiên đã sớm bảo hắn câm miệng rồi, hắn vẫn có thể nói liên tu bất tận. Lâm Phong bủi bủi môi, không nói thì không nói, nhìn Dịch Thiên ôm Miếu Miếu đi xuống lầu, liền nhanh chân đi theo tới.

“Tẩu phu nhân, đệ đối với nơi này rất thành thực, đệ biết ở đây nơi nào vui vẻ, đệ đưa tẩu đi.” Ăn xong cơm tối, Miếu Miếu cảm thấy cực kỳ chán, đề nghị ra ngoài chơi, Lâm Phong lập tức giơ tay lên tiếng. Dịch Thiên thấy vậy kéo Miếu Miếu qua nói: “Cùng Lâm Phong đi dạo chơi, ta cùng Vụ Duệ bàn về việc đó.” “Việc gì?” Lâm Phong đầu sắp lại gần. “Tránh ra,” Miếu Miếu đẩy hắn ra, quay qua Dịch Thiên nói: “Bàn xong hết thì tới tìm ta, nếu lâu không gặp ta sẽ nhớ chàng.” Dứt lời, hôn một cái lên má Dịch Thiên. Lâm Phong ở một bên chặc chặc lưỡi, tình cảm thâm thiết khiến người khác hâm mộ tới chết.

Nhìn Miếu Miếu cùng Lâm Phong đi ra cửa, Dịch Thiên quay đầu hỏi Vụ Duệ: “Đầu giá nữ nhân hai mươi năm trước có ghi chép lại không?” “Hồi bẩm chủ thượng, ghi chép thì có, nhưng mà giấy sợ sớm đã bị chuột ... cắn nát rồi, chúng ta mười năm dọn dẹp một lần, những thứ trước đó đều bị dẹp đến

một góc trong kho.” Vụ Duệ nói nhỏ. “Ừ, phải người tìm ghi chép của hai mươi năm trước đưa ra, tìm cả ghi chép của hai ba năm trước đó và sau đó, bị hư hỏng cũng phải tìm ra, người của hai mươi năm trước có còn ai vẫn ở đây không?” Dịch Thiên hỏi. Vụ Duệ suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hiện nay người của Thiên Tự Nhất đều là do chủ thượng phái đến, tuy nhiên có một bà bếp vẫn ở đây suốt hai mươi năm, mấy ngày hôm trước thu dọn đồ về nhà rồi.” “Đưa bà ấy đến đây.” Dịch Thiên phân phó. Vụ Duệ dạ một tiếng rồi đi ra cửa.

Lâm Phong cùng Miêu Miêu dạo quanh đường lớn rồi hẻm nhỏ, ở một bên đắc ý nói: “Sao nào, cha đệ cai quản rất tốt đúng không?” Ừ, quả thật rất tốt, Miêu Miêu gật đầu, nhìn qua rất phồn hoa, hơn nữa có vẻ rất yên bình. “Đi thôi, đệ mang tẩu đi đến trà lâu của nhà đệ nhìn một chút.” Miêu Miêu vừa định cùng Lâm Phong rời đi, đột nhiên nghe thấy ở hẻm nhỏ bên cạnh truyền đến một giọng nói có chút quen thuộc, lập tức gọi Lâm Phong, hai người dựa vào tường đóng tai nghe, chỉ cách có một lớp tường, giọng tuy nhỏ nhưng nghe rất rõ ràng.

“Lần trước nghe người nói hai mươi năm trước Hách Liên Hồng đã mua một nữ nhân ở đây?” Giọng của người trẻ tuổi.

“Đúng vậy, có chuyện gì?” Giọng có vẻ già.

“Người có biết nữ nhân đó tên gì không?”

“Làm sao ta biết, ta và Hách Liên Hồng không quen biết, người nên tìm người quen với Hách Liên Hồng mà hỏi.”

“...” Sau đó là tiếng bước chân rời đi.

Hách Liên Hồng, Miêu Miêu khẽ nhủ mày, kẻ tìm hiểu về hắn thật đúng thật là nhiều, âm thanh đó nàng nhớ rất kỹ, chính là Hiên Viên Triết, hắn tìm nữ nhân đó làm cái gì, Hiên Viên, đầu Miêu Miêu đột nhiên lóe lên một tia, chẳng lẽ là người thân của Hiên Viên Tiêu? [L: giờ cô mới nghĩ ra, thật uống cho chi số IQ của người TK21 =.=]

Nhìn Miêu Miêu vẻ mặt biến hóa liên tục, Lâm Phong hơi lộ vẻ nghiêm túc hỏi: “Tẩu biết người đó?” Người nào? Hách Liên Hồng hay là Hiên Viên Triết, Miêu Miêu lắc đầu một cách dứt khoát, nói: “Yên tâm, không có việc gì, Dịch Thiên sẽ xử lý.” Lâm Phong thấy vậy không hỏi thêm cái gì, đưa Miêu Miêu đi đến trà lâu của nhà hắn.

Đang là thời gian diễn ra hội đấu giá, cho nên trong trà lâu khắp nơi đều là người, có người đang đánh đàn hát ngân nga, có người kể chuyện gỗ la*, vô cùng náo nhiệt. Miêu Miêu đi theo Lâm Phong đến nhả gian ở lầu ba, ngồi ở bên cạnh cửa sổ sát đường, quay ra ngoài nhìn xa xăm. “Mới đó đã nhớ Dịch Thiên rồi sao?” Lâm Phong ở bên cạnh trêu chọc. “Đó là đương nhiên, Dịch Thiên của nhà ta anh tuấn tiêu sái như vậy, người gặp người thích...” Còn chưa nói hết, Lâm Phong một miếng trà phun ra, Miêu Miêu nhanh chóng nghiêng mình né qua một bên, né nhanh một cách hoàn hảo, thấy ghê. Lâm Phong thấy vậy hơi nhủ mày, nhưng động tác rất nhanh, lập tức cười nói: “Người gặp người thích, ha ha, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua có người nói về Dịch Thiên như vậy, Dịch Thiên nếu biết được không biết có vẻ mặt như thế nào, nhưng mà đệ rất muốn thấy, chẳng may...” “Dừng” Miêu Miêu hét lớn một tiếng, lại nữa rồi, mới vừa cảm thấy hắn bình thường một chút, lại bắt đầu đóng dài rồi.

* la là cái này:

Chờ tiểu nhị lau dọn sạch sẽ, Miêu Miêu mới ngồi xuống lại. Mất liếc nhìn thấy Nam Cung Linh lướt qua bên dưới lầu, dựa vào bên cửa sổ vẫy tay gọi lớn: “Hi, Nam Cung Linh.” Nam Cung Linh nghe thấy, vừa ngẩng lên nhìn, ha ha cười nói: “Miêu Miêu đang khoe tay đẹp hả?” Miêu Miêu nhất thời mặt đầy hắc tuyến, cái tên Nam Cung Linh này cùng mình thật sự không hợp mà, thuận miệng nói: “Có muốn lên đây ngồi không?” Nam Cung Linh vừa định từ chối, người đi bên cạnh hắn nói: “Lên ngồi.” Sau đó dẫn đầu đi vào cửa. Miêu Miêu lúc này mới nhìn thấy bên cạnh hắn còn có một người, vẻ ngoài âm nhu tú khí*, có một đôi lông mày rất đẹp, góc mày hơi hướng lên, cong động lòng người, chỉ là ánh mắt dường như có vẻ coi khinh chúng sinh.

* nguyên văn “阴柔秀气 âm nhu tú khí” đại loại là vẻ đẹp dịu dàng nữ tính

Hai người rất nhanh đi tới nhả gian, Miêu Miêu một câu đơn giản “Nam Cung Linh, Lâm Phong,” coi như là giới thiệu. Sau đó chờ Nam Cung Linh giới thiệu, Nam Cung Linh dường như có ần tình, hồi lâu vẫn chưa cất lời, người nọ ngồi xuống trước tự mình nói một câu: “Vương Dục.” Miêu Miêu gật đầu một cái cũng không hỏi nhiều, trực tiếp ngồi xuống. “Người là ai?” Người nọ lên tiếng, mặc dù hỏi chính là Miêu Miêu nhưng lại nhìn về phía Nam Cung Linh. Nam Cung Linh hơi chừ một chút đáp: “Miêu Miêu, phu nhân Dịch Thiên.” “Ồ” Vương Dục khòe miệng nhếch lên, nhìn về phía Miêu Miêu cười nói: “Người biết ta là ai không?” Miêu Miêu miệng nhấp trà bình thản nói: “Nếu như ta đoán không sai, ta nghĩ là ta biết.”

“Ồ, vậy người không sợ hãi?” Vương Dục vẫn nhếch khóe miệng như cũ. “Có gì mà phải sợ, trước hết không nói người bây giờ chỉ có một mình, hơn nữa hình như ta không có làm cái gì sai, sau lại nói nơi này là Lâm thành, hình như nơi này không ở trong phạm vi thể lực của người, cho nên ta không cảm thấy sợ hãi.” Miêu Miêu lắc lắc trà nhàn nhạt nói. Vương Dục nghe vậy, cười ha ha, thú vị, nhanh như vậy đã đoán ra thân phận của hắn, không hổ danh là phu nhân của Dịch Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Hồn loạn

Lâm Phong nghe vậy, liền hiểu rõ ràng thân phận của đối phương, lập tức ngậm miệng, chỉ yên lặng uống trà. Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người

không hề mở miệng nói chuyện. Vương Dục nhìn bộ dáng Miếu Miếu cúi đầu uống trà, ánh mắt hơi lờ. Mới vừa rồi cùng Nam Cung Linh đi trên đường, không ngờ được đột nhiên có một nữ tử lên tiếng vẫy tay gọi, giọng nói đó, ánh mắt đó, động tác đó, rất là đáng yêu, đợi đến sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, đôi mắt to trong suốt phát ra ánh sáng hấp dẫn hẳn, lờ mờ hiểu ra tại sao Nam Cung Linh lại từ chối trả lời lại rồi. Buổi nói chuyện vừa rồi, đã khiến hẳn hiểu được, một nữ tử nhìn qua hào sảng đáng yêu như vậy, lại không thiếu thông minh và cẩn trọng, nếu như có thể ở bên cạnh bầu bạn, chắc rằng những ngày tĩnh lặng sẽ rất vui vẻ. Nghĩ đến đây, không khỏi hơi lắc đầu một cái, khẽ cúi mắt, bản thân lại muốn cái gì thế này, nàng đã là vợ người khác, huống chi lại còn là thê tử của tên Dịch Thiên kia.

Miếu Miếu chán đến chết nhìn ra ngoài cửa sổ, Dịch Thiên tại sao còn chưa đến, nơi này không khí áp lực như vậy, ngay cả Lâm Phong ưa đông dài ồn ào cũng chỉ yên lặng uống trà, nàng sắp bị uất mà chết rồi. “A, Dịch Thiên, Dịch Thiên, ta ở đây.” Vừa nhìn thấy trong đám đông thân ảnh của Dịch Thiên, Miếu Miếu hào hứng kêu lớn. Ông trời của ta, rốt cục có thể được giải thoát rồi, thành thật mà nói không biết Vương Dục lẳng lặng vào trong thành có dụng ý gì, nhìn Lâm Phong ồn ào mà cũng một bộ dạng khóa miệng, chuyện tình khẳng định không đơn giản, nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện, tâm lý lập tức bình tĩnh rất nhiều.

Dịch Thiên vừa mới lên lầu, Miếu Miếu liền nhào tới, dúi đầu vào trong lòng Dịch Thiên, lại còn giọng trách móc: “Tại sao lâu như vậy mới đến tìm ta?” Dịch Thiên đưa tay ôm Miếu Miếu nhẹ nhàng nói: “Ta không biết nàng ở chỗ nào.” Miếu Miếu nghĩ thấy cũng đúng, Lâm Phong đem nàng chạy vòng quanh khắp chốn, cho dù có người quay về bẩm báo, chờ đến lúc đi ra bọn họ cũng đã dời đến nơi khác rồi. Liền cười cười nói: “Chúng ta đi ngắm trăng đi, ta kể cho chàng chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, được không?” “Đệ cũng muốn nghe.” Lâm Phong lúc này lại sắp lại gần. “Biến” Miếu Miếu đẩy hẳn, giận dữ nói: “Bóng đèn nhà ai nẩy rạng, người về tự chiếu sáng nhà mình đi.” “Bóng đèn nghĩa là gì?” Lâm Phong rất là ham học hỏi.

“Bóng đèn nghĩa là thấy rõ ràng vợ chồng trẻ người ta đang yêu đương âu yếm nhau nhưng lại đuổi hoài không đi, cứ bám riết theo, còn phát ra ánh sáng lóa cả mắt, sợ người khác không nhìn thấy người.” Miếu Miếu cau mày giải thích. Lâm Phong trong nháy mắt hiểu được, đây là đang nói mỉa hằn phá hỏng không khí của hai người bọn họ, cứ như vậy trở mặt nhìn Miếu Miếu kéo Dịch Thiên đi mất. Bên cửa sổ Vương Dục hơi nhếch môi, mắt hạ xuống, vợ người thì sao, chỉ cần hẳn muốn, không có gì là không chiếm được.

Kéo Dịch Thiên sung sướng đi thẳng một hồi trở lại Thiên Tự Nhất, xoay người nhảy lên nóc nhà, tựa vào cánh tay Dịch Thiên đếm sao. “Việc đó không nhanh được, cần một ít thời gian.” Dịch Thiên mở lời nói. “Ừ, ông xã này, mới vừa rồi chàng có thấy nam nhân đi cùng Nam Cung Linh không?” Miếu Miếu quay đầu hỏi. Dịch Thiên gật đầu, mặc dù không nhìn kỹ, nhưng hẳn phát ra khí thế hỗn nhiên thiên thành*. “Chàng biết hẳn là ai không?” Miếu Miếu lại nói. Dịch Thiên quay đầu nhìn về phía nàng, Miếu Miếu gần từng chữ: “Thần Quang Dục, Hoàng đế của các người.”

* nguyên văn “浑然天成” hỗn nhiên thiên thành” nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời.

Nhà của Lâm Phong, “Cha, Thần Quang đế cũng tới.” Lâm Phong thấp giọng nói. “Hắn tới làm gì? Lâm thành chúng ta cùng triều đình không có qua lại, chẳng lẽ hẳn muốn chinh phạt nơi này?” Cha của Lâm Phong, Lâm Hân nói, năm đó lúc ký kết hiệp nghị chỉ nói sẽ không xâm phạm triều đình, triều đình cũng không nói gì về việc không xâm phạm bọn họ, chỉ đáp ứng lui binh, cũng tự trách mình lúc ấy sơ suất quá. “Không biết, có điều nhìn hẳn dường như không mang người nào đến, con e rằng có khi nào hẳn đến để dò xét tình thế?” Lâm Phong nói có chút lo lắng. Tuy nói Lâm thành thực lực không kém, nhưng so với đế vương có cả thiên hạ mà nói thì giống lấy trứng chọi đá, kết quả cũng có thể tưởng tượng ra. Năm đó cũng là nhờ có Dịch Vân tướng quân chịu đảm phán mới tránh được chiến tranh, hôm nay thời thế thay đổi, Dịch Vân tướng quân cũng đã quy tiên rồi. “Chú ý nhất cử nhất động của hắn, hiện giờ đang là hội đấu giá, giang hồ nhân sĩ nhiều như vậy, không nên gây ra náo động.” Lâm Hân phân phó.

Hội đấu giá ngày thứ hai cứ như bình thường cử hành, có điều Miếu Miếu không còn hăng hái, hôm qua Dịch Thiên đã hoang phí mất một trăm vạn lượng nàng vẫn còn đang đau lòng đây, hôm nay cần phải tiết kiệm một chút. Hơn nữa đấu giá hầu hết đều là ngọc, đồ sứ vân vân, nàng cũng không có hứng thú. “Bây giờ đấu giá vật cuối cùng quý nhất, Đế Vương ngọc, chính là cực phẩm trong tất cả các loại ngọc, có công dụng giải độc, giá khởi điểm mười vạn lượng.” Quan đầu giá bước tới hô lớn. Giải độc, lợi hại vậy sao, Miếu Miếu nhìn về phía Dịch Thiên. “Chỉ có thể giải được một ít độc có độc tính không quá mạnh, có điều có thể coi như kỳ vật*” Dịch Thiên cúi đầu thân nhiên nói. Như vậy tốt hơn hết là trực tiếp hỏi Tiểu Vũ giải được còn thực tế hơn, lại yên tâm, Miếu Miếu bĩu môi nhớ lại. Không phải ai cũng có cơ hội quen biết Dược Vương cùng đồ đệ của lão.

* kỳ vật: vật quý giá, hiếm có, khó tìm

Nghe qua loại ngọc này người trong giang hồ đều tranh nhau hô giá, “Năm mươi vạn”, “Bảy mươi vạn”... Chỉ là một khối ngọc vỡ, lại quý như vậy, Miếu Miếu cảm thấy tư tưởng của mình chạy không theo kịp những người này, đúng là nhưng kẻ quá nhiều tiền mà hoang phí. “Một trăm năm mươi vạn.” Nam Cung Linh đột nhiên lên tiếng nói. Miếu Miếu kinh ngạc, thốt lên: “Nam Cung Linh, người phát bệnh thần kinh hả?” Nam Cung Linh bất đắc dĩ cười, chia chia bên cạnh ý bảo, không phải hẳn muốn tranh, chính là người bên cạnh muốn mua.

Miếu Miếu thuận thế nhìn lại, Vương Dục, hẳn muốn mua có thể lý giải được, Hoàng đế mà, vốn phải cẩn thận một chút. Nam Cung Linh cầm ngọc xuống trao cho Vương Dục. Đến lúc Miếu Miếu cùng Dịch Thiên phải rời đi, Vương Dục đột nhiên lên tiếng gọi bọn họ lại: “Chờ một chút.” Lững thững đi tới trước mặt Miếu Miếu, đưa ngọc ra nói: “Tặng nàng.” Gì, đây là ý gì, nàng nhớ rõ cùng hẳn hình như không phải là thân thiết, Nam Cung Linh cũng có chút kinh ngạc, còn Dịch Thiên thì hơi nhíu mày. Trong khoảng thời gian ngắn, không người nào lên tiếng, sân rộng như vậy đột nhiên lặng phất như tờ. Tặng đồ cho phu nhân của Dịch Thiên một cách công khai như thế, hơn nữa không thèm tôn trọng ngó qua Dịch Thiên, thoạt nhìn lại không có quen biết nhau, không giống như Nam Cung Linh cùng bọn họ rất thân thiết, tình cảnh như thế này nhìn sao cũng rất kì quái.

Qua nửa ngày, Miếu Miếu mới ha hả cười khan vài tiếng nói: “Đa tạ, có điều ta không thích ngọc, hay là ngài cầm lại đi tặng phu nhân của ngài đi?” Không thể nói là phi tử, cứ gọi là phu nhân đi, còn dùng kính từ ngài, đã cho hẳn mặt mũi lắm rồi. Vương Dục mỉm cười, cầm ngọc trực tiếp nhét vào tay Miếu Miếu nói: “Nàng không thích thì lập tức vứt đi.” Dứt lời, ra hiệu cho Nam Cung Linh, hai người bỏ đi trước.

Miếu Miếu mặt mày đau khổ nhìn về phía Dịch Thiên, làm sao bây giờ, cái này không phải bảo bối, cái này quả thực là dê núi gây phỏng tay, Hoàng đế gì đó nàng cũng không dám với, vạn nhất một ngày nào đó dựa vào cái này đòi hỏi, như vậy thật không xong rồi. Dịch Thiên cầm lấy Đế Vương ngọc, bỏ vào trong áo, mang theo Miếu Miếu rời đi. Đế Vương ngọc, tên như ý nghĩa, chính là muốn Miếu Miếu nhờ kỹ hẳn là đế vương, Lâm Phong ở bên cạnh khẽ nhíu mày, cũng đi theo tới, hẳn cũng hiểu rõ, như vậy Dịch Thiên hiểu càng rõ.

Còn chưa vào thành, phía sau liền truyền đến một trận ồn ào, không biết từ lúc nào ở đâu xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, đang điên cuồng chém nhân sĩ giang hồ, tựa hồ chẳng phân biệt ai với ai, chỉ cần đang còn ở hội đấu giá. Đám người Vụ Liệt lập tức đi trước hỗ trợ, hội đấu giá chính là sự kiện của Vụ Thiên Các, ở chỗ bọn họ gây sự, đương nhiên bọn họ sẽ ra tay. Dịch Thiên vẫn chưa tham gia, chỉ đứng bảo vệ trước mặt Miêu Miêu. Hắc y nhân thấy đám người Vụ Liệt phản công, không muốn đánh tiếp, đều bỏ chạy theo bốn phương tám hướng.

Không ít người trong giang hồ không có võ công bị giết chết, Dịch Thiên mặt lạnh như băng, nhìn chăm chăm Vụ Duệ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Vụ Duệ hơi nhíu mày, trầm giọng nói: “Hình như chỉ là muốn gây ra một chút hỗn loạn.” Năm vừa rồi cũng xảy ra vụ cướp đồ, có điều không phải chém người lung tung không phân biệt giống như vậy. “Tìm người theo dõi Vương Dục, ngày mai hội đấu giá tiếp tục.” Dịch Thiên phân phó sơ qua, xoay người rời đi.

Lâm Phong đi theo vào nói: “Những người này không giống do hấn mang đến.” Những người này ý đồ rất rõ ràng, chính là muốn gây nên hoảng loạn, hạ thấp danh dự của Vụ Thiên Các. Thân Quang Dục kể vị không lâu, trong triều đình phân tranh còn chưa dẹp xong, bây giờ động chạm Vụ Thiên Các dường như có hơi sớm. “Người của Sát Huyết Minh.” Dịch Thiên lãnh đạm nói. Sát Huyết Minh cùng Vụ Thiên Các thế bất lưỡng lập*, hơn nữa hành tung bất định, không ai biết tổ chức này do ai sáng lập. Chỉ đột nhiên xuất hiện, gây sóng gió trên giang hồ.

*nguyên văn “勢不兩立 thế bất lưỡng lập” không đứng chung với nhau được, không đội trời chung.

Sát Huyết Minh, Miêu Miêu khẽ nhíu mày, không phải là cái lần đi Vu Sơn gặp phải sao, bọn họ quả thật có chút bản lĩnh. Hơn nữa cũng có nghe Dịch Thiên nói qua về đám người Hồng Lăng và Doanh Tích. Chẳng lẽ bọn họ vẫn đi theo mình và Dịch Thiên? Minh chủ của bọn họ rốt cuộc là ai? Tại sao muốn đối nghịch cùng Dịch Thiên? Vấn đề liên tiếp nảy ra làm Miêu Miêu rối trí.

Mới vừa trở lại Thiên Tự Nhất thì có người đến bẩm báo, nói đã đưa bà bếp quay về. Dịch Thiên cùng Miêu Miêu đi đến trong nhà thì chỉ thấy một cỗ thi thể. “Chuyện gì xảy ra?” Dịch Thiên trầm giọng nói. “Hồi bẩm chủ thượng, lúc chúng thuộc hạ đến thì đã như thế này, năm người trong nhà không ai may mắn thoát nạn, hơn nữa lúc ấy thi thể còn chưa lạnh, nghĩ lại chính là đi trước chúng thuộc hạ một bước, thuộc hạ đã kiểm tra qua, mỗi thi thể đều do một đao mà mất mạng, không lưu lại dấu vết gì, trong nhà không có thứ gì đáng giá, không phải giết người cướp của.” Một người hồi báo.

Dịch Thiên thoáng gật đầu hỏi: “Ghi chép ở trong kho có tìm được không?” “Hồi bẩm chủ thượng, thuộc hạ đang định bẩm báo việc này, tối hôm qua phái người đi vào tìm kỹ, mới vừa đi vào tìm đã phát hiện tất cả ghi chép trong kho đều biến mất, hơn nữa mọi người đều chết sạch.” Bởi vì vốn là đang lúc hội đấu giá diễn ra, cho nên Thiên Tự Nhất chỉ để lại vài người trông nhà, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy. Xem ra đã có người phát hiện nên hành động rồi, chẳng lẽ tất cả việc này đều do cùng một người gây ra?

Bây giờ ý muốn nói chính là từ nơi này muốn biết được nữ nhân do Hách Liên Hồng mang về là ai là gần như không có khả năng, chẳng lẽ Hách Liên Hồng cũng tới? Có ý gây ra hỗn loạn là để trì hoãn thời gian bọn họ trở về? Nhưng việc này ngoại trừ mình cùng Dịch Thiên, vẫn chưa hề đề cập qua với người khác. Chẳng lẽ có gian tế? Khả năng cũng không lớn, nếu có gian tế cũng chính là người của Sát Huyết Minh, không lẽ nào Hách Liên Hồng chính là Sát Huyết Minh Minh chủ? Càng ngày càng rối, Miêu Miêu đầu muốn nổ tung, không nghĩ nữa, dù sao Dịch Thiên cũng sẽ giải quyết được. Lúc này Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng phân phó: “Gọi đám người Vụ Liệt trở về, trước tiên về Vụ Thiên Các.” “Vâng.” Có người lên tiếng chạy vội ra cửa. Lâm Phong ở bên cạnh thấy vậy nói: “Đệ cũng đi.” Dịch Thiên nghe vậy khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bị bắt

Đoàn người gấp rút rong ruổi trở về, sau khi Dịch Thiên triệu hồi mọi người, lập tức lên đường quay về Vụ Thiên Các. Miêu Miêu thấy vậy liền đề nghị cưỡi ngựa, dù sao cũng có Dịch Thiên mang theo mình, Dịch Thiên hơi chần chờ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý, như vậy chuyện là không thể trì hoãn. “Ở đây nghỉ ngơi, ngày mai khởi hành.” Khi đi đến một khoảng rừng cây nhỏ, Dịch Thiên phân phó mọi người nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, sau khi mọi người xuống ngựa vẫn không nhóm lửa, nương vào ánh trăng mà ăn một chút lương khô rồi dựa vào nhau nghỉ ngơi.

Miêu Miêu cuộn tròn trong lòng Dịch Thiên nghỉ ngơi, mặc dù có Dịch Thiên mang theo nàng, có điều mệt mỏi đau nhức là không tránh khỏi. Dịch Thiên ôm nàng đặt ngồi ở trên đùi, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa cái mông của nàng. Miêu Miêu ngoảnh bốn phía rồi rướn lên nói nhỏ bên tai Dịch Thiên: “Đồng người nhìn như vậy...” Dịch Thiên khẽ mỉm cười cong lên, cũng nhẹ giọng nói: “Ai dám?” Miêu Miêu tròn tròn cả mắt, thật đúng là hành vi của đại ca, không thấy cả Vụ Tiêm cũng phải bối rối mà quay đầu đi rồi sao, mặc dù vốn là đã khuya không còn ánh sáng, nhưng ánh trăng cũng đủ để mọi người thấy rõ.

Một cơn gió thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc, Dịch Thiên ôm Miêu Miêu đột nhiên đứng dậy phi thân ra ngoài bia rừng, những người khác cũng lục tục phi thân theo ra. Miêu Miêu tập trung nhìn, bọn họ đã bị bao vây rồi, là hắc y nhân, lúc này đến có phần đông. Đám người đó không thèm nói gì, cứ thế xông lên đánh. Dịch Thiên một bên che chở cho Miêu Miêu, một bên ra tay ứng phó với địch, Miêu Miêu cũng không yếu thế, rút kiếm do Nam Cung Linh tặng ra đâm đầu mà đánh.

Đao quang kiếm ảnh một trận tứ chiến, không ít hắc y nhân ngã xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều. Dịch Thiên vẫn chưa xuất ra Lưu Quang Phi Vũ, chỉ nghĩ rằng những kẻ này không cần hấn phí sức ‘hậu đãi’ như vậy. Miêu Miêu càng đánh càng cách xa Dịch Thiên, hắc y nhân trước mặt không ngừng né tránh, cũng không nghênh chiến, chỉ là không ngừng thối lui về phía sau, Miêu Miêu lòng háo thắng đột nhiên bùng lên, đuổi theo hấn không tha. Chờ đến

khi cảm thấy không đúng thì đã không còn kịp nữa rồi, “Dịch...” Chỉ kịp hô một tiếng, Miếu Miếu liền ngã xuống. Nàng quả nhiên là quá non tay rồi, đó là ý thức cuối cùng trước khi Miếu Miếu ngã đi.

Dịch Thiên đang giao đấu với hắc y nhân, đột nhiên phát hiện Miếu Miếu đã cách hẳn rất xa, còn chưa kịp chạy tới đã thấy Miếu Miếu ngã xuống, miệng đang định gọi tên hắc y nhân. Lập tức rút ra Lư Quang Phi Vũ, vung lên tám hướng, lao ra khỏi vòng vây, hướng về phía Miếu Miếu bị đưa đi đuổi theo. Bên này hắc y nhân vừa thấy Miếu Miếu ngã xuống, liền bật người nâng nàng lên ngựa rồi giục ngựa chạy như bay, Dịch Thiên đuổi sát ở phía sau. Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng giải quyết hết hắc y nhân xung quanh, cùng nhau phóng lên ngựa đuổi theo.

Đến một đỉnh núi, Dịch Thiên xoay người xuống ngựa, tiến vào trong núi. Tên hắc y nhân khiêng Miếu Miếu chạy đi, vội vàng nên không chọn đường, chạy thẳng đến đỉnh núi, phía trước là đường cụt, đành phải khiêng Miếu Miếu lên vai chạy tiếp. Dịch Thiên cẩn thận đi về phía trước, theo sau là đám người Vụ Liệt cũng lập tức gia nhập đội ngũ lục soát cứu hộ. Tên kia mang theo Miếu Miếu nên không thể đi nhanh, cho nên đoàn người cũng từ từ đi chuyển về phía trước, không ngừng tìm kiếm bốn phía.

Đột nhiên Dịch Thiên phát tay ý bảo mọi người dừng nhúc nhích, im lặng lắng nghe. Có giọng nói rất nhỏ lẫn trong tiếng kêu hỗn loạn của các động vật, không lắng nghe cẩn thận sẽ không phân biệt được. Mặc dù chỉ phát ra hai tiếng, nhưng Dịch Thiên nghe thấy được. Tiếng thứ ba truyền đến, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trên. Liếc thấy hắc y nhân khiêng Miếu Miếu đang đứng ở trên cây, nói vậy vừa rồi bị con vật nào đó làm phiền nên mới lộ ra chân tướng.

Dịch Thiên phi thân lên cây, hắc y nhân rất nhanh khiêng Miếu Miếu nhảy xuống một chỗ khác, đem Miếu Miếu để phía trước, một tay bóp cổ nàng. Miếu Miếu bị rơi vào trạng thái hôn mê, không thể tự đứng thẳng, hắc y nhân không thể không túm lấy vai của nàng. “Đừng đến đây, nếu không ta giết ả.” Hắc y nhân hung hăng nói. “Thả nàng, ta cho ngươi đi.” Dịch Thiên lạnh lùng nói. “Ngươi chịu thả ta đi, không có khả năng, ai chẳng biết Vụ Thiên Các đại danh鼎鼎 Dịch Thiên đối với kẻ địch cũng không nương tay.” Hắc y nhân không tin. “Nếu không thả nàng, ngươi ngay cả một bước cũng không có cơ hội.” Dịch Thiên chia Lư Quang Phi Vũ về phía hắc y nhân, ánh mắt lóe lên sự khát máu.

“Ha ha ha, ta chết ả cũng chết.” Hắc y nhân đột nhiên điên cuồng cười phá lên, tay bóp cổ Miếu Miếu chậm rãi siết chặt lại, Dịch Thiên chứng kiến Miếu Miếu tuy đang hôn mê nhưng mày cũng cau lại, miệng khẽ mở. Chậm rãi buông Lư Quang Phi Vũ xuống nói: “Ngươi muốn như thế nào?” Hắc y nhân thấy vậy cũng buông lỏng tay đang bóp chặt cổ Miếu Miếu, mục đích của hắn vốn không phải là ép nàng vào chỗ chết, chỉ là bắt nàng đi. Lập tức hô lên: “Đừng đến đây.” Kéo Miếu Miếu đi ra khỏi núi, lúc vừa nhìn thấy ngựa, hắc y nhân nhất thời hưng phấn, đột nhiên rút tay khỏi người Miếu Miếu, Miếu Miếu thuận đà té xuống, Dịch Thiên nhân cơ hội lia ra một kiếm, hắc y nhân bị đánh văng ra ba thước, toàn bộ đều lập tức xông lên bao vây, Dịch Thiên phi thân qua vừa kịp đỡ được Miếu Miếu.

Dịch Thiên ôm Miếu Miếu đi ra khỏi núi, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Hỏi được gì?” “Hỏi bẩm chủ thượng, hắn uống độc tự vẫn rồi.” Vụ Liệt đứng một bên nói. Dịch Thiên thấy vậy cũng không hỏi nhiều, đi tới bãi đất trống ngồi xuống phân phó: “Nhóm lửa, ở đây nghỉ ngơi.” Mới vừa rồi bắt mạch giúp Miếu Miếu, biết được chỉ là trúng Mê Diệt Hương, tâm trạng lập tức thờ phào, bây giờ chỉ có thể chờ Miếu Miếu tự mình tỉnh lại thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Miếu Miếu vẫn chưa tỉnh, thẳng đến giữa trưa mới mơ màng tỉnh lại. Còn chưa mở mắt, Miếu Miếu đã đưa tay ôm lấy đầu, đau quá ả. Dịch Thiên đưa tay xoa huyệt Thái Dương của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đau lắm sao?” Miếu Miếu gật đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì, tròn mắt nhìn về phía Dịch Thiên hô: “Dịch Thiên, tôi hôm qua...” “Không có việc gì rồi, chỉ là trúng Mê Diệt Hương, ngủ một giấc là ổn rồi.” Dịch Thiên cắt ngang lời nàng, nhẹ giọng nói. Miếu Miếu nghe vậy, lại an tâm quay lại nằm ở trong lòng Dịch Thiên, Dịch Thiên vỗ nhẹ trên má nàng nói: “Chúng ta phải chạy gấp trở về, nàng chịu được không?” Thiếu chút nữa quên bọn hắn còn đang đi gấp, nhìn mọi người đều là vẻ mặt bộ dáng quan tâm lo lắng, Miếu Miếu có chút bối rối, bởi vì chính mình không cẩn thận đã gây chậm trễ hành trình, nếu Vụ Thiên Các xảy ra chuyện gì, nàng chắc ả này đến chết, lập tức gật đầu một cái nói: “Được.”

Rốt cục đến nửa đêm ngày thứ ba chạy về đến Vụ Thiên Các, thu xếp ổn cho Miếu Miếu, Dịch Thiên liền mang theo Lâm Phong đến địa lao, đám người Vụ Liệt sớm đã chờ ở đây. “Chuyện gì xảy ra?” Dịch Thiên trầm giọng nói. “Liễm Diễm bị cướp đi, sống chết không rõ.” Vụ Liệt hồi đáp ngắn gọn. “Độc của Liễm Diễm phát tác đã lâu, mặc dù chúng ta đã dùng thuốc có thể miễn cưỡng giúp nàng ta áp chế, nhưng chống giữ cũng không được bao lâu, lúc này cướp nàng ta đi là có dụng ý gì?” Vụ Huyền đặt câu hỏi. Dịch Thiên hơi trầm mặt xuống, ả đã biết thân phận của Tiểu Vũ, trước khi Tiểu Vũ trở về vội vã cướp nàng đi trước. Đúng ngay lúc bọn họ không có ở đây liền gây chuyện.

“Cướp đi như thế nào?” Lâm Phong cũng trầm giọng hỏi. “Phái một đoàn người ngựa rất đông đến sân trước ngăn cản các huynh đệ, một nhóm cao thủ khác lên vào, giết thủ vệ, cướp đi Liễm Diễm, vì không ham chiến nên các huynh đệ chết không nhiều lắm.” Vụ Liệt lại tiếp tục báo cáo. “Xử lý gọn gàng.” Dịch Thiên phân phó rồi ra khỏi phòng giam. Lâm Phong theo sau hỏi: “Biết là ai sao?” “Sát Huyết Minh” Tại sao lại là bọn hắn, khoảng thời gian gần đây càng ngày càng lộ rõ sự khiêu chiến với uy tín của Vụ Thiên Các, xét theo tình hình này, nói vậy đêm hôm qua bắt đi tẩu phu nhân cũng là bọn chúng. Chỉ là tại sao muốn bắt đi tẩu phu nhân, chẳng lẽ định dùng để uy hiếp Dịch Thiên, cách như vậy cũng quá ấu trĩ.

Ngủ được một hơi tới lúc tự tỉnh, Miếu Miếu thò mồm đuổi đuổi người, một tay đụng phải thân thể bên cạnh, quay đầu nhìn lại thấy Dịch Thiên đang ngủ cạnh mình. Hai mắt khẽ nhắm, hơi thở đều đều, lông mi cong dài, mũi thở phập phồng, đôi môi hơi cảm khê mím, ngực phập phồng theo nhịp thở. Miếu Miếu đưa tay điểm nhẹ vuốt ve từng góc cạnh trên khuôn mặt Dịch Thiên, hai tay lướt qua môi Dịch Thiên, Dịch Thiên không tự chủ run lên nhẹ rồi dừng lại. Tỉnh rồi còn giả bộ ngủ, xem ta phạt chàng ra làm sao.

Miếu Miếu đưa tay tháo bỏ quần áo Dịch Thiên, lộ ra vòng ngực rắn chắc, cúi đầu liếm nhẹ vào hai khối nổi lên, thân thể Dịch Thiên lập tức căng cứng. Còn không tỉnh lại? Miếu Miếu ngồi hẳn lên người Dịch Thiên, cúi người hôn lên mặt Dịch Thiên, từng điểm từng điểm chậm rãi lùi xuống, lúc lướt qua tai, khẽ cắn vào vành tai, cảm giác được rõ ràng Dịch Thiên đang kịch liệt run rẩy, chẳng lẽ đây là khu vực mẫn cảm của Dịch Thiên, Miếu Miếu lại càng không ngừng cắn nhẹ nhâm nhi. Đột nhiên Dịch Thiên xoay người một cái, đè lên thân Miếu Miếu, trong mắt bùng lên ánh lửa rừng rực, đốt cháy cả thân thể lẫn linh hồn Miếu Miếu...

Sau một trận ôn nhu triền miên, Miếu Miếu mở hơi ướt rượt ghé vào trên người Dịch Thiên thở hổn hển, Dịch Thiên nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng bóng lóng của Miếu Miếu. Chờ hơi thở bình ổn lại một chút, Miếu Miếu mở miệng hỏi: “Phát sinh chuyện gì rồi sao?” “Ừm, Liễm Diễm bị cướp đi rồi.”

Giọng Dịch Thiên từ trong ngực truyền ra. “Kẻ nào?” “Sát Huyết Minh, chắc là đã biết thân phận của Tiểu Vũ rồi, sợ Tiểu Vũ điều chế ra giải dược gây bất lợi cho bọn họ.” Dịch Thiên bình thân nói, cho nên cho dù bây giờ Tiểu Vũ có thể mang giải dược về, không qua thí nghiệm, cũng không biết có hữu dụng hay không.

Hai người không nói thêm gì nữa, chỉ ôm lấy nhau, im lặng hưởng thụ sự yên bình chốc lát này. Thời khắc chứng kiến Miếu Miếu bị bắt đi, trái tim vốn bình tĩnh của Dịch Thiên giống như bị treo ngược lên, hẳn không dám tưởng tượng Miếu Miếu bị bắt đi sẽ phát sinh chuyện gì, lại càng không có dũng khí tưởng tượng thế giới nếu không có Miếu Miếu sẽ trở thành như thế nào, hẳn thầm nghĩ đem nàng trở về, cả đời buộc chặt bên người. Bây giờ ôm lấy Miếu Miếu, cảm thấy được sự mát mát được phục hồi lại thì hạnh phúc đến cỡ nào, tựa như có được cả thế giới.

Hạnh phúc luôn ngắn ngủi, hai người đang chìm đắm trong hơi ấm của nhau. Cửa phòng không hợp thời bị gõ vang: “Dịch Thiên, tẩu phu nhân, nên rời giường rồi, một mình đệ rất là nhàm chán, các người ngủ cũng đã lâu như vậy, chuyện gì cũng làm xong rồi, tại sao còn chưa chịu dậy...” Ngoài cửa Lâm Phong lại bắt đầu thi triển công phu đông dãi của hắn rồi, khóa cửa vang rung trời như vậy, sợ người khác không biết sao. Miếu Miếu vừa nghe đã đen mặt, quay qua Dịch Thiên mở miệng tố: “Tại sao chàng lại muốn dẫn hắn về a, chàng xem, hắn gỗ òn như vậy, mọi người trong cả các đền muốn nghe thấy hết rồi, đuổi hắn về đi.” Ngoài cửa Lâm Phong nghe thấy Miếu Miếu nói liền kháng nghị ôm tới: “Tẩu phu nhân, tại sao tẩu lại nói như vậy, đệ nói chính là sự thật a, ai bảo các người trẻ như vậy còn không ra khỏi giường...” “A, câm miệng.” Miếu Miếu hét lớn một tiếng. “Ta rời giường rồi, đừng la nữa.” Tức giận hướng ra ngoài trừng mắt liếc một cái, oán hận đứng lên khỏi người Dịch Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nỗi lòng của Lâm Phong

Nhìn Miếu Miếu bộ dáng nghiêng ngã nghiêng lợi, hẳn không thể đem tất cả quần áo đang mặc mà tròng vào một lần, Dịch Thiên không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, đưa tay sửa sang lại quần áo giúp Miếu Miếu, một bên bình thân nói: “Hắn là vì Vụ Thiên* mà đến.” Vụ Thiên là ai? Miếu Miếu nhìn về phía Dịch Thiên rồi lại khoát khoát tay, coi như nàng không có hỏi, chắc chắn là thuộc hạ của Dịch Thiên, nàng đến ở lâu như vậy sao chưa từng thấy. “Chấp hành nhiệm vụ chưa trở về.” Dịch Thiên giải thích cho nghi hoặc của Miếu Miếu.

*“茜 Thiên” trong tên của Vụ Thiên nghĩa là sắc đỏ.

Ngoài cửa Lâm Phong nghe được hai người nói chuyện với nhau lại kêu ôm tới: “Dịch Thiên, tại sao huynh lại có thể đem chuyện này nói ra, nếu Thiên Thiên biết được, sẽ tức giận...” Không để ý Lâm Phong nói đông dãi lê thê, Miếu Miếu ngẩng đầu hỏi: “Chàng nói Lâm Phong thích Vụ Thiên?” Dịch Thiên khẽ gật đầu, Miếu Miếu đột nhiên ngất ngheo cười ra tiếng, mặt cực kì tà ác, coi thử ta có sửa lưng cho người chết hay không, hắc hắc.

Đưa tay giúp Dịch Thiên sửa sang lại quần áo, đụng phải một khối nổi lên, vốn là Đế Vương ngọc, “Cái này phải làm sao bây giờ?” Miếu Miếu cau mày nói. Dịch Thiên nhìn thấy khối ngọc này, mặt cũng trầm xuống, Miếu Miếu bật người giờ hai tay tỏ thái độ, “Ta không có khiêu khích hắn.” Lúc đầu bị kinh ngạc át hết đầu óc nhưng không có nghĩa là sau đó nàng không suy nghĩ cẩn thận. Nhìn Miếu Miếu thành thật như vậy, Dịch Thiên mặt giãn ra nói: “Ta biết, tuy nhiên nàng nên cẩn thận một chút.” Chuyện xảy ra ngày hôm qua rõ ràng chính là muốn bắt Miếu Miếu đi, bây giờ hắn có chút hoài nghi không biết có phải kẻ kia làm hay không. Đem ngọc đưa cho Miếu Miếu nói: “Cái này nàng giữ đi, những thứ như Mê Diệt Hương sẽ không ảnh hưởng đến nàng nữa.” Mặc dù trong lòng vẫn đang có chút khúc mắc, nhưng nó có lợi với an toàn của Miếu Miếu nên cứ để nó phát huy công năng.

“Ai nha” cảm lấy ngọc Miếu Miếu đột nhiên kêu to một tiếng: “Thanh kiếm của ta, đó là của Nam Cung Linh tặng.” Nàng nhớ kỹ lúc ấy ngất xỉu chắc hẳn làm rơi trên mặt đất rồi. “Đám người Vụ Liệt đã mang về.” Vậy là tốt rồi, mở cửa ra, giả vờ học theo bộ dạng của Lâm Phong nói: “Thiên Thiên, ta nhớ nàng muốn chết.” Lại đưa chân đá ngay mông Lâm Phong, Lâm Phong mặt giãn nhảy sang một bên né.

Buổi sáng mới nhắc đến Vụ Thiên, xé chiều liền gặp mặt rồi. Một suối tóc đen xõa dài, đôi mắt to như hai viên lưu ly, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, rất là đáng yêu động lòng người, con ngươi lạnh lẽo đang nhìn chăm chú Miếu Miếu. Phu nhân, dọc đường đi cũng đã nghe nói chủ thượng có thêm một phu nhân, chuyện xảy ra khi nào a, tại sao nàng không biết. “Khụ khụ,” Miếu Miếu ho nhẹ vài tiếng nói: “Ta biết ta lớn lên xinh đẹp, muội không cần nhìn như vậy, sau này vẫn còn nhiều cơ hội từ từ mà nhìn.”

Phi một tiếng, Vụ Thiên bật cười nói: “Phu nhân, thuộc hạ phải nhìn kĩ một chút người dùng cách gì mà có thể chinh phục được chủ thượng.” Miếu Miếu nghe vậy cười ha ha, Vụ Thiên này cùng với những kẻ lạnh như băng của Vụ Thiên Các không hề giống nhau, rất là sáng sủa hoạt bát. Lâm Phong ở bên cạnh ủy khuất nói: “Thiên Thiên, nàng định dùng để đối phó ta sao? Ta đã bị nàng chinh phục rồi a.” “Biến, quỷ đông dãi, tại sao ngươi lại đến nữa, còn không sợ bị ta đánh nữa hả?” Vụ Thiên liếc mắt một cái trừng Lâm Phong. Hừ, mạnh mẽ như vậy, Miếu Miếu không khỏi đỏ mặt, thật nhìn thì nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, ai để uy lực lại lớn như thế.

Hơn nữa nhìn qua thì thấy không có hòa hợp cùng Lâm Phong, ha ha, chết người rồi Lâm Phong, lúc này còn không nhân cơ hội chinh người. Lập tức đi đến bên người Vụ Thiên tiếc hận nói: “Thật nhìn là một người phong lưu phóng khoáng, không ngờ lại quá đông dãi, aizzz.” Vụ Thiên chớp chớp mắt, rất là đồng ý với Miếu Miếu nói: “Quả thật rất đông dãi, giống như một bà già lắm mồm, suốt ngày nói không ngừng, nếu ta tìm phu quân, chắc chắn không tìm một kẻ đông dãi, phiền đến chết mất.” “Đúng vậy, ta ủng hộ muội, Vụ Thiên Các còn nhiều người mà lại không nhiều chuyện, muội chọn rất đúng, ta thay muội làm chủ.” Miếu Miếu một tay vỗ vỗ bà vai Vụ Thiên, nói một cách nghiêm khí.

Lâm Phong nghe vậy, lớn tiếng nói với Dịch Thiên: “Dịch Thiên, đem nữ nhân của huynh đi chỗ khác đi, làm cho Thiên Thiên của nhà đệ không để ý đến đệ rồi.” “Ai là Thiên Thiên của nhà ngươi, ngươi không biết xấu hổ hả.” Vụ Thiên đánh ra một chưởng, Lâm Phong lỉnh rất nhanh. Vụ Thiên quay đầu nói

với Dịch Thiên: “Chủ thượng, thuộc hạ lui xuống trước.” Dứt lời, hướng Miếu Miếu gật đầu ý bảo rời khỏi thư phòng trước, cũng không thêm để ý Lâm Phong chạy theo sau kêu ầm ĩ.

Chờ hai người đi khuất, Miếu Miếu mới quay đầu nói: “Vụ Thiên này thật đặc biệt, quen nhìn chàng cùng với người của bộ tộc khố băng ở đây, lại nhìn Vụ Thiên thật sự là có sự quyền rũ khác biệt a.” Dịch Thiên hơi nhắc đầu nói: “Lâm Phong lần đầu tiên nhìn thấy Vụ Thiên cũng cảm thấy như vậy, sau đó liền quần quít lấy nàng ấy, Vụ Thiên đã đánh ngã hắn vài lần, có điều Lâm Phong vẫn không chịu lùi bước.” “Oa, có nghị lực như vậy a, không nhìn ra đó, hắc hắc, ta đây nên giúp đỡ hắn nhiều một chút rồi.” Miếu Miếu cười âm hiểm.

Mới vừa đi tìm Vụ Thiên, không nghĩ tới nàng đang tắm rửa, ánh mắt khẽ động, trong đầu Miếu Miếu nảy ra một kế. Vội vội vàng vàng chạy đến thư phòng, Dịch Thiên cùng Lâm Phong đang ở đó, liền nói với Lâm Phong: “Lâm Phong, ta mới vừa đi tìm Vụ Thiên, hình như muội ấy tìm người có chút việc, bây giờ đang chờ ở trong phòng muội ấy.” Lâm Phong vừa nghe Vụ Thiên tìm hắn, đó là chuyện kinh thiên động địa cỡ nào a, lập tức không nghĩ ngợi, cười hi hi chạy mất. Dịch Thiên hơi chau mày nói: “Nàng lại làm gì nữa rồi?” “Không có việc gì, không có việc gì, ta đi xem một chút.” Miếu Miếu khoát tay ngắt lời rồi đi theo sau Lâm Phong.

“Lâm Phong, tên hỗn đản nhà ngươi, người đi chết đi.” Trong Vụ Thiên Các truyền đến giọng thét giận dữ của Vụ Thiên, sau đó là tiếng binh binh bång bång ầm ĩ, trộn lẫn trong đó là tiếng Lâm Phong thều thào cầu xin tha thứ: “Thiên Thiên, nàng nghe ta giải thích, không phải ta, chính là tàu phu nhân...” “Ngươi còn muốn đem trách nhiệm đẩy cho người khác, ta hôm nay sẽ giết ngươi cái tên sắc lang này.” Tiếng kêu rên lớn hơn truyền đến, trốn ở một góc Miếu Miếu len lén cười sung sướng, hắc hắc, Lâm Phong, ai bảo ngươi đắc tội ta, hãy chịu đi.

Nói đến Lâm Phong y theo Miếu Miếu chỉ thị đi tới ngoài cửa phòng của Vụ Thiên, thấy cửa phòng đóng chặt, nghĩ rằng chắc là Vụ Thiên muốn nói với hắn sự tình gì trọng đại, cũng không gõ cửa, trực tiếp xông vào, vừa vặn gặp ngay lúc Vụ Thiên ‘phù dung xuất thủy đồ’*, liền dẫn đến một trận đại chiến.

*nguyên văn “芙蓉出水图 phù dung xuất thủy đồ” ý nói cảnh mỹ nữ vừa tắm xong giống như hoa sen trôi lên khỏi nước Lâm Phong được một màn rửa mắt, bị đập cũng hạnh phúc ==))

Nhìn Lâm Phong mặt mày bầm tím, Miếu Miếu cười ha ha ngã ngửa, Dịch Thiên cũng hơi cong khóe miệng, Vụ Thiên lần này dùng lực rất lớn a, sức công phá không nhỏ. “Tàu phu nhân, đệ van tàu, đừng chinh đệ nữa được không?” Lâm Phong mặt mày nhăn nhó nói, bây giờ Thiên Thiên căn bản cũng không thèm nhìn hắn một cái, hoàn toàn coi hắn như người vô hình, làm cho hắn không thể nói chuyện cùng được. Hắc hắc, dù sao chinh cũng đã chinh xong, Miếu Miếu rất là hào phóng nói: “Ngươi nên đối tốt với ta một chút, ta có lẽ có thể dạy ngươi theo đuổi nữ nhân như thế nào, ta cũng là nữ nhân mà. Nữ nhân hiểu rõ nhất nữ nhân muốn cái gì rồi.” Dứt lời, tay duỗi ra, làm động tác muốn uống trà.

Lâm Phong lập tức hiểu ra, bưng trà nhẹ nhàng đưa đến tay Miếu Miếu, nịnh hót nói: “Tàu phu nhân, uống trà, cẩn thận nóng.” “Ừh,” Miếu Miếu cực kỳ nghiêm túc nhấp một ngụm trà, nhìn từ trên xuống dưới Lâm Phong liếc mắt một cái chậm rãi nói: “Ta cảm thấy rằng, trước mắt mẫu chốt chính là đem cái khuôn mặt này của ngươi dưỡng cho tốt đã, đem ngươi cái dạng bây giờ đi ra ngoài rất mất thể diện.” Dứt lời lại lắc đầu. Lâm Phong vừa nghe, nhớ ra, lập tức trở về phòng dưỡng thương.

Dịch Thiên thấy vậy, đưa tay kéo Miếu Miếu qua, một tay xoa vết sẹo nhàn nhạt của chính mình nói: “Như ta sẽ làm nàng mất mặt sao?” “Đương nhiên là không, đó là nói cho Lâm Phong nghe, còn chàng như vậy rất tuần tú, thật đó.” Để tỏ vẻ lời mình nói rất đáng tin, Miếu Miếu giơ một tay lên thề. Dịch Thiên siết chặt tay nàng lại, không ngại là tốt rồi.

“Những người khác đâu?” Thấy thư phòng chỉ có mình cùng Dịch Thiên, Miếu Miếu hỏi. Dịch Thiên bình thản nói: “Vụ Huyền đi Quang Đô rồi, Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm được ta giao nhiệm vụ.” Vụ Kiêm đã dùng bỏ câu đưa tin vài lần, thúc giục Vụ Huyền trở về, một mình hắn quản không xuê việc. Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm thành thân cũng đã qua một khoảng thời gian, an bài một vài nhiệm vụ nhỏ, sẽ không quá khó khăn.

Đang nói, có người báo lại, nói Vụ Liệt cùng Vụ Tiêm đã trở về, nhưng là Vụ Tiêm ngắt xiu, Vụ Liệt trước tiên ôm nàng trở về phòng. Miếu Miếu nhú mày nhìn về phía Dịch Thiên hỏi: “Chàng giao cho bọn họ nhiệm vụ gì vậy?” Vụ Tiêm nếu xảy ra chuyện gì, Vụ Liệt chắc sẽ thương tâm đến chết. Dịch Thiên bình thản nói: “Chỉ là thu thập vài nhân vật nhỏ nhỏ, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Nói như vậy thật sự là việc đó rất dễ dàng a, Miếu Miếu đảo mắt nói: “Ta đi xem một chút.” Rồi đi ra cửa phòng.

Đại phu trong Các đã tới, Vụ Liệt đứng ở một bên nhìn đại phu xem mạch cho Vụ Tiêm, nét mặt mặc dù rất bình tĩnh nhưng hay nắm tay siết chặt đã tiết lộ tâm tình của hắn. Miếu Miếu thấy vậy nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, không có việc gì đâu.” Vụ Liệt nghe vậy cảm kích nhìn về phía Miếu Miếu. “Chúc mừng, chúc mừng, Vụ Liệt đại nhân.” Đại phu không nói bệnh tình, ngược lại còn chúc mừng. “Ra sao?” Vụ Liệt lên tiếng hỏi. “Vụ Tiêm phu nhân có thai rồi, ngắt xiu chỉ là do động thai khí, sau này nên hạn chế động võ, thuộc hạ sẽ làm một vài loại thuốc an thai đưa đến.” Đại phu nói như thế.

Vụ Liệt sợ tới ngây người, Miếu Miếu hỏi thêm: “Ý người nói là hắn sắp làm cha rồi?” Đại phu cười nói: “Hỏi bẩm phu nhân, đúng vậy.” “A, chúc mừng, chúc mừng.” Miếu Miếu đưa tay vỗ vai, kéo hồn Vụ Liệt trở về, tiểu tử này vẫn còn đang chóng vánh, vẫn chưa có phản ứng lại. Vụ Liệt hướng đại phu chấp tay tỏ vẻ cảm tạ, rồi ngồi ở mép giường vuốt ve bụng Vụ Tiêm, ở đây có tiểu bảo bối của hắn cùng Vụ Tiêm. Miếu Miếu mỉm cười, rời khỏi phòng, để lại không gian riêng cho hai người.

“Dịch Thiên, Vụ Tiêm mang thai rồi, chàng không thể an bài nhiệm vụ cho muội ấy được.” Miếu Miếu vừa vào thư phòng liền kêu to. “Mang thai?” Vụ Thiên đang ở đó, kinh ngạc nói, nhanh như vậy, hôn lễ của hai người bọn họ ta còn chưa kịp tham gia mà. “Đúng vậy, thành thân cũng được một khoảng thời gian rồi, tuy nhiên Dịch Thiên này, sau này chàng bị mất đi một người giúp đỡ rồi, ta xem bộ dáng Vụ Liệt rất là khả trương, chỉ bằng chàng cho bọn hắn hai người nghỉ phép đi, nhân tiện giao một vài nhiệm vụ nhỏ cho Vụ Liệt làm là được rồi.” Miếu Miếu đề nghị. “Như vậy bên người chủ thượng không còn ai rồi?” Vụ Thiên cau mày nói, bản thân mình có thể cũng phải đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đám người Vụ Huyền, Vụ Kiêm cũng không ở đây.

“Giải pháp cho việc này, ta đã nghĩ ra rồi, ta thấy muội cùng Lâm Phong ồn ào đang ở không, cả hai không phải cũng được sao.” Miếu Miếu trong đầu

vừa nảy ra, đem hai người bọn họ ghép lại thành một chỗ thật là việc tốt, coi như chính mình cũng đáp ứng Lâm Phong. “Tên sắc lang kia không phải người của Vụ Thiên Các.” Vụ Thiên phản đối. “Không quan hệ, hấn đồng ý là tốt rồi.” Miêu Miêu liền tiếp lời. “Chủ thượng?” Vụ Thiên quay qua Dịch Thiên cầu cứu, nàng không muốn cùng tên sắc lang đó làm cộng sự. “Cứ như vậy mà làm.” Dịch Thiên vài chữ đơn giản đã đánh nát ảo tưởng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Theo đuổi 1

Phản đối không có hiệu quả, Vụ Thiên bắt đầu cuộc sống hợp tác nước sôi lửa bỏng cùng Lâm Phong. Trong Vụ Thiên Các thường xuyên chứng kiến phong cảnh như thế này: Vụ Thiên nổi giận đùng đùng đi ở phía trước, đi theo phía sau là Lâm Phong rên rỉ một cách đáng thương, miệng lầm bầm “Thiên Thiên, nàng đừng giận ta, ta nhận sai rồi được không, ta không nên...”

Tất cả mọi người đều lắc đầu không nói gì, đều đã rất nhiều ngày rồi, vẫn là tình trạng như thế. Lâm Phong về mặt đau khổ hướng Miêu Miêu cầu cứu: “Tàu phu nhân...” Miêu Miêu bắt chéo chân, thành thói uống trà. Hồi lâu mới nói: “Ta cảm thấy rằng trước hết nên bỏ cái trò theo đuổi đi, ta đã tạo cho ngươi một cơ hội tốt như vậy, ngươi phải biết nắm lấy thật chặt, tuy điểm ấy ngươi làm không có sai, nhưng vẫn phải cố gắng hơn nữa.”

Lâm Phong vừa nghe Miêu Miêu muốn cho hấn cao chiêu, vội vã chạy đến tiếp cận nói: “Tàu phu nhân mời nói.” Dịch Thiên lúc đó liền cất bước chắn giữa hai người, đẩy Lâm Phong ra. Lâm Phong trừng mắt, thật sự là hẹp hòi, bất quá chỉ dựa gần một chút thôi mà, hấn đây là vì cần phải học hỏi nhiều hơn, chứ không có ý định làm gì cả. Miêu Miêu vừa nhìn thấy, liền cảm thấy sung sướng, từ khi cùng Dịch Thiên có phu thê chi thực*, đối tượng ghen của Dịch Thiên bắt đầu biến thành tất cả nam nhân. Chỉ cần có nam nhân dựa vào hơi gần nàng một chút, sẽ bị lạnh lùng trừng cho một cái mà thôi lui. Hôm nay lại càng ngây thơ, đương nhiên chen giữa hai người, có điều may mà đối tượng là Lâm Phong, nếu là người khác truyền ra ngoài còn không bị cười chết mới lạ.

[1] nguyên văn “夫妻之实 phu thê chi thực” nghĩa là đã có sự chung đụng da thịt như vợ chồng ;))

Miêu Miêu đưa tay gạt gạt góc áo Dịch Thiên, ý bảo hấn có thể né ra một chút không, nói với Lâm Phong: “Ngươi còn ở đó, đến gần đây, có muốn biết vài chiêu hay không?” Lâm Phong nghe vậy lập tức đem ghế đến ngồi, giống như học trò nhỏ đi học, lưng thẳng thớm, hai tay khép lại đặt phía trước. Dịch Thiên thấy vậy, mới quay về giấy tờ trên bàn của mình tiếp tục công việc.

“Quần người cũng phải có mảnh khõe, ta thấy ngươi ngày nào cũng đi theo sau mông nàng, chuyện gì cũng không làm. Nàng ấy đi đâu ngươi phải theo đến đó, là ta cũng cảm thấy phiền.” Miêu Miêu châm chọc chỉ ra nhược điểm của hấn. “Như vậy ý của tàu là...” Lâm Phong vừa mới đứng dậy, nhớ ra Dịch Thiên, lại ngồi xuống, đến gần thì nói chuyện dễ hơn mà, thật là.

“Ngươi mỗi ngày ở bên cạnh nàng, có phát hiện nàng lúc nào thì đói, lúc nào thì lạnh, lúc nào buồn ngủ không?” Miêu Miêu hỏi. “Biết, nàng đói bụng sẽ đi thỉnh đường, lạnh sẽ mặc thêm quần áo, ngủ là lúc trở về phòng, cái đó dễ dàng nhìn thấy mà.” Lâm Phong rất tự tin nói. “Đồ đàn, cái này ta không ở bên cạnh nàng ta cũng nói được, ý của ta là trước khi nàng đi đến thỉnh đường, ngươi có biết nàng đói bụng không, trước khi nàng mặc thêm quần áo ngươi có biết nàng lạnh không, trước khi nàng đi về phòng, ngươi có biết nàng mệt mỏi không?” Bị một tiếng đồ đàn của Miêu Miêu làm cho loạn, Lâm Phong liền ngơ ngác lắc đầu nói: “Không biết.”

“Cho nên, ngươi phải đi quan sát cẩn thận, xem nàng lúc nào thì đói, ngươi liền trước khi nàng đi thỉnh đường bụng thức ăn tối, lạnh, đi trước lấy quần áo cho nàng, nhìn thấy nàng mệt mỏi, liền bảo nàng đi nghỉ ngơi, đã hiểu chưa?” Chỉ sợ cái tên ngọc này không hiểu, Miêu Miêu giải thích rất rõ ràng, “Nữ nhân thường bị những chi tiết nhỏ nhặt như thế cảm động, cố gắng lên.” Lâm Phong nghe vậy, bưng bình đại ngũ, hưng phấn chạy ra cửa chuẩn bị cho cuộc chiến kế tiếp.

Dịch Thiên đứng dậy, đi đến bên người Miêu Miêu cúi đầu hỏi: “Nàng cũng rất chú ý đến chi tiết?” “Đương nhiên, từ trong những chi tiết nhỏ nhặt sẽ nhìn ra nam nhân kia có thật tình yêu nữ nhân đó hay không, một khi có tâm, dù nhỏ như thế nào cũng sẽ cảm nhận được.” Miêu Miêu luôn luôn chú trọng chi tiết, mặc dù Dịch Thiên không có lộ ra những biểu hiện như thế nhưng từ khi hấn đối với việc nàng bị thương mà chăm sóc, lúc bị bắt mà khản trương, cũng có thể nhìn ra được Dịch Thiên thật sự rất yêu nàng, mặc dù hấn chưa bao giờ nói qua lời yêu, nhưng nàng biết, chi tiết không chỉ có những điều trên.

Mấy ngày nay, tức giận của Vụ Thiên dường như ít đi nhiều, nạt nộ Lâm Phong cũng ít hơn trước nhiều. Bởi vì đại bộ phận thời gian là Lâm Phong lo quan sát nàng kỹ lưỡng, không có đông dài, chỉ lảng lảng nhìn. Lúc mới bắt đầu, Vụ Thiên thật sự có chút không quen với một Lâm Phong an tĩnh như vậy, một thời gian sau cũng thành thói quen, không đông dài giúp nàng yên tĩnh cũng tốt.

Nhìn mấy ngày nay Lâm Phong vừa bụng thức ăn, vừa đem quần áo, vừa lời ngon tiếng ngọt, Vụ Thiên rốt cục nhìn không được hét lớn: “Lâm Phong, ngươi như vậy là sao? Phát sốt hay bị thần kinh hả, ta van ngươi, ngươi bình thường một chút có được hay không?” Lâm Phong nhìn mặt ủy khuất nói: “Chẳng lẽ nàng chưa từng cảm động vì ta sao?” “Cảm động cái nỗi gì, ngươi không đem thêm phiền toái cho ta là tốt rồi, ngươi nhìn thức ăn này, ngươi muốn đem cho mấy người ăn hả, còn có quần áo này, đây là của ngươi, không phải của ta.” Vụ Thiên nhớ lại liền cả người nổi nóng, rõ ràng là chỉ có một người, thêm hấn nữa thì được hai người, lại bụng đến thức ăn cho ít nhất năm người ăn, thật không biết cái tên con của chủ thành này lớn lên như thế nào nữa, có biết tiết kiệm hay không hả.

Nhìn Lâm Phong xuất hiện ở phòng của mình cùng Dịch Thiên mặt mày sầu khổ, Miêu Miêu không biết nói gì, tại sao không để yên cho nàng ngủ a, đã

nói vài cái thời thần rồi, phát biểu gì cũng xong hết rồi. “Nói xong chưa?” Nhìn Lâm Phong cuối cùng cũng chấm dứt, Miếu Miếu thật sự có chút cảm động nho nhỏ. “Xong hết rồi, là như vậy đó.” Lâm Phong cau mày nói. “Xong hết rồi là tốt rồi, người đi về trước ngủ một giấc cho tốt, không có việc gì đâu, Vụ Thiên chỉ mắng người, chưa có đánh người, nói thật thì việc người làm không đến nỗi nghiêm trọng, chờ ta ngắm lại kỹ càng, ngày mai sẽ dạy người một chiêu khác.” Vừa nói vừa đẩy Lâm Phong ra ngoài đóng sập cửa lại, thật sự là bị nhiều chết mắt. Nghe Lâm Phong nói xong thì chính mình cũng không biết nói gì, cho dù là muốn cho Vụ Thiên ăn nhiều một chút, cũng không cần đem đến thức ăn cho năm người a, thật không biết tên này đầu óc cấu tạo như thế nào. Bỏ lại lên giường, cuộn vào trong lòng Dịch Thiên, tìm một tư thế thích hợp, mơ mơ màng màng thiếp đi, có chuyện gì ngày mai hẵng tính.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Phong đã đứng ngay cửa chờ, Miếu Miếu tức giận giơ thẳng chân đá, tên này bộ không ngủ sao? Dịch Thiên cũng có chút bức mình nhìn Lâm Phong, lại tới quấy rầy hán cùng Miếu Miếu. Lâm Phong giả bộ lơ về mặt của hai người, quay qua Miếu Miếu gọi: “Tẩu phu nhân...” “Được rồi, người đi Quang Đô mua một chút quà mà mấy cô gái nhỏ hay thích tặng cho nàng, đảm bảo nàng sẽ vui.” Miếu Miếu bật người cất ngang lời hán, nàng không muốn nghe hán nói tầm xàm.

“Đệ không biết thứ gì là nữ hài tử thích, nếu không thì tẩu phu nhân cùng đi với đệ đi.” “Không được.” “Không cho phép.” Lâm Phong vừa mới đề nghị, hai giọng phản đối lập tức truyền đến. Miếu Miếu chính là nghĩ rằng mình sẽ không cười ngửa, mà đi về Quang Đô cũng hết thời gian là hai ngày, như vậy không phải là một hai ngày không thể thấy Dịch Thiên rồi. Mà Dịch Thiên thì cho rằng đệ Miếu Miếu cùng nam tử khác một mình đi ra ngoài, không có cửa, dù là hán không có ý với Miếu Miếu. Mặc dù suy nghĩ đều đi hai hướng khác nhau, nhưng đều có kết quả giống nhau.

“Dịch Thiên, tẩu phu nhân” Mặt Lâm Phong nhất thời suy sụp. “Được rồi, được rồi, đi coi một chút Bồng Lai Các có việc gì không, chúng ta cũng đã lâu rồi không đi.” Miếu Miếu thấy Lâm Phong một bộ dáng đáng thương ảo não, nghĩ thầm kêu mọi người đến cùng giúp. Đưa tay nắm chặt tay Dịch Thiên, đem ý tứ của mình nhắn nhủ cho hán. Dịch Thiên chỉ hừ nhẹ một tiếng, nhưng Miếu Miếu cùng Lâm Phong cũng hiểu rõ ràng, đây là Dịch Thiên đã đáp ứng rồi, Lâm Phong lập tức hoan hô.

Chờ Lâm Phong đi khuất, Miếu Miếu ngẩng đầu nói: “Kỳ thật chàng cũng muốn giúp hán, hán là bằng hữu tốt nhất của chàng mà, chàng cũng hy vọng hán hạnh phúc, đúng không?” Dịch Thiên khẽ gật đầu, nhìn về hướng Lâm Phong đã đi xa. Lâm Phong từ nhỏ đã cùng hán lớn lên, vào lúc hán gian nan nhất đã làm bạn với hán, lúc hán bất lực nhất đã an ủi hán, mặc dù bản thân luôn đeo bộ mặt lạnh lùng, nhưng Lâm Phong không thêm để ý, vẫn cứ khư khư ở bên cạnh hán, ân tình này không thể vài ba lời có thể nói hết được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Theo đuổi 2

Trên xe ngựa đi Bồng Lai Các chỉ có năm người, lần này Dịch Thiên chỉ dẫn theo Vụ Thiên về mặt không cam lòng cùng Lâm Phong về mặt vui sướng, thêm Vụ Minh đánh xe. Dọc theo đường đi, Lâm Phong lú lú âm ỉ không ngừng, càng làm cho Vụ Thiên nổi trận lôi đình, đồng thời cũng làm cho Miếu Miếu cùng Dịch Thiên sa sầm mặt. Lựa chọn ngồi xe ngựa đi Bồng Lai Các thật sự là một quyết định sai lầm, thà rằng cả người đau nhức cũng không muốn nghe tên đó lao tào ồn ào cả buổi. Hoặc là để cho một mình Lâm Phong cười ngửa, những người khác ngồi xe, như vậy cũng tốt hơn bây giờ.

Vừa đến Bồng Lai Các, Lâm Phong liền không thể chờ được chỉ muốn kéo Miếu Miếu đi Quang Đô, đã thành công làm cho Miếu Miếu đen cả mặt đồng thời trên đầu rịn thêm một mớ mồ hôi, có gặp qua cái kiểu hành hạ người như vậy sao? Ngồi một ngày xe ngựa đã khiến nàng mệt chết khiếp rồi, còn muốn bồi vị đại gia này đi dạo phố, ít nhất phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho có tinh thần rồi mới thông thả đi mua đồ được a. Lập tức một bàn tay đưa qua kéo nàng đến sau lưng Dịch Thiên, ánh mắt lạnh lẽo trừng lui Lâm Phong.

Sáng sớm ngày hôm sau Miếu Miếu đã bị Lâm Phong dựng dậy từ trên giường. Đến lúc tới Quang Đô, vẫn có rất nhiều cửa hàng chưa mở cửa, Miếu Miếu một cước đá Lâm Phong vào trong Triều Dương lâu. “Phu nhân, sớm như vậy đã đến ăn cơm.” Vụ Huyền vừa thấy hai người liền cười cười chạy đến nghênh đón, tin tức chủ thượng đến Bồng Lai Các bọn họ đã sớm được biết rồi, bây giờ nhìn thấy Miếu Miếu về mặt bộ dáng đại hỏa, còn Lâm Phong thì sợ hãi rụt rè đứng bên cạnh, không nhìn được liền trêu chọc một chút.

“Đem tên này chung cách thủy, kho mặn, xào gừng, hầm lấy tùy cho ta.” Miếu Miếu ngón tay chỉ vào Lâm Phong ở bên cạnh quát Vụ Huyền. Ô la la, phu nhân phát hỏa lớn như vậy, xem ra khẳng định là bị tên này đánh thức, ngủ không đủ giấc. Liền quay qua Lâm Phong nháy mắt một cái, cười nói: “Phu nhân, người đi nghỉ ngơi trước đi, chờ thuộc hạ đem hán nấu cho ngon rồi gọi người.” Lâm Phong cũng ở một bên phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nghỉ ngơi một chút, còn sớm, còn sớm.” Miếu Miếu trừng hán một cái rồi đứng đung đi lên lầu.

Chờ Miếu Miếu vào phòng, Vụ Huyền mới cười cười nói với Lâm Phong: “Người như thế nào mà khiến nàng ra như vậy, ngay cả chủ thượng nàng ấy cũng dám mắng, chọc giận nàng, người đầu tiên không tha cho người chính là chủ thượng.” Lâm Phong mặt nhăn nhó nói: “Vị Thiên Thiên của nhà ta, ta quyết định phải hi sinh.” Vụ Huyền lập tức gạt gù tỏ vẻ đã hiểu, tình yêu chính là thứ khiến cho người ta mất hết lý trí, trước là chủ thượng, bây giờ Lâm Phong cũng vậy.

Chờ Miếu Miếu rời giường lần nữa thì đã đến giữa trưa rồi. Ngủ đầy giấc rồi, tâm tình cũng tốt hơn. Vừa mở cửa đã thấy Lâm Phong đang sàng qua sàng lại trước cửa phòng nàng. “Đi thôi, cơm nước xong rồi đi dạo phố.” Lâm Phong nghe vậy chạy vội xuống lầu âm ỉ kêu Vụ Huyền đem đồ ăn lên.

Hai người đang vui vẻ ăn uống, một giọng nói cất ngang truyền vào. “Miếu Miếu, đã lâu không gặp a.” Miếu Miếu nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại cười nói: “Hi, Hách Liên, thật vừa khéo.” “Ha ha, ta là đặc biệt đến tìm nàng.” Hách Liên Thành cười nói, lúc sáng Miếu Miếu vừa vào thành thì đã có người đến

báo cho hần rồi, định là lập tức chạy đến nhưng tạm thời có việc trì hoãn lại. “Tìm ta? Chỉ vậy?” Miếu Miếu chớp mắt hỏi.

“Ừm, gia phụ muốn mời nàng cùng chủ thượng Dịch Thiên đến phủ gặp gỡ một chút, vì chuyện của Tĩnh Ngọc hướng hai vị xin lỗi.” Từ sau hội đấu giá đến nay phụ thân đã đem chuyện phát sinh gần đây nói một lần, sau khi biết được hần quen biết Miếu Miếu, rất vui mừng, liền bảo hần ra mặt mời hai người đến, như vậy có lẽ Miếu Miếu sẽ cho hần một chút thể diện mà đến.

“Tĩnh Ngọc là ai?” Lâm Phong ở bên cạnh sấp lại hỏi, tuy nhiên cả hai người ai cũng không để ý đến hần. Miếu Miếu có vẻ lưỡng lự nói: “Được, chờ ta về cùng Dịch Thiên thương lượng lại, lúc nào đi sẽ báo lại người.” Ừ, Hách Liên Thành lập tức gật đầu vui mừng, lại cười nói: “Buổi chiều Miếu Miếu có định làm gì không, có muốn cùng đi du hồ với ta không?” “Nàng buổi chiều có việc, không rảnh.” Lâm Phong cũng không thèm ngẩng đầu lên nói, Miếu Miếu gật đầu chứng thực lời hần vừa nói. Hách Liên Thành cũng không miễn cưỡng, sau khi hần huyền thêm vài câu liền cáo từ rồi đi, mục đích đã đạt được rồi, những việc khác cứ từ từ mà làm.

Hai người thong dong từ đường lớn đến hẻm nhỏ dạo qua từng cửa hàng một, “Tàu nói Thiên Thiên sẽ thích cái gì?” Lâm Phong rất là rầu rĩ. “Ta nghĩ là thích. . .” Miếu Miếu vừa đi vừa suy nghĩ, thế giới này căn bản hoa không được phổ biến, coi chừng ngay cả hoa hồng là cái gì cũng không biết. Nhân? Đường như chưa tới mức độ đó, có điều lần này cũng không thể đề xuất dùng nhẫn đi cầu hôn, nhân tiện nhớ lại lần trước biểu diễn màn cầu hôn cho bọn người Vụ Liệt xem, sau đó Vụ Liệt lại tự mình đến gặp nàng thỉnh giáo ý nghĩa của nhẫn, tám phần chính là Vụ Tiêm bảo hần đến hỏi.

Như vậy trước hết mua vòng tay, vòng cổ gì đó đi, cũng không biết Vụ Thiên có thích hay không nữa. Hai người đi tới cửa hàng trang sức, đi vào chọn một hồi lâu, rốt cục cũng chọn được một vòng ngọc sáng lấp lánh. Vừa định rời đi, Miếu Miếu liếc mắt thấy nơi này lại có bán nhẫn, “Ông chủ người ở đây có bán nhẫn?” Miếu Miếu chỉ tay vào chiếc nhẫn hỏi. “Ha ha, cô nương chính là nói mấy chiếc nhẫn này sao? Nhẫn bán không chạy lắm, nếu cô nương thích ta sẽ giảm giá cho.” Chiếc nhẫn này, kiểu dáng rất tinh xảo, khiến cho Miếu Miếu liên tưởng đến chiếc nhẫn trong Chúa tể những chiếc nhẫn.

“Có một lớn một nhỏ không, loại giống nhau ấy?” Miếu Miếu hỏi. “Cô nương thật có mắt nhìn, chúng tôi cũng có bán một lớn một nhỏ, loại giống nhau nam nữ mỗi người một cái.” Nhẫn đơn sẽ khó bán, cho nên ông chủ đã nghĩ đến bán nhẫn đôi nam nữ, tăng thêm một chút thu hút khách hàng. Miếu Miếu nghe vậy, so sánh ngón tay của mình cùng Dịch Thiên lớn nhỏ ra sao, cẩn thận chọn một cặp, cuối cùng quay qua nói với ông chủ: “Mặt trong khắc cho ta vài chữ, giá tiền người tính.” Ông chủ nghe vậy không nói hai lời, liền tự mình khắc chữ.

Ra khỏi cửa hàng trang sức, lại tiếp tục mua son phấn, quần áo cho Vụ Thiên, rồi hai người mới lên đường hồi phủ. Vừa đến Bồng Lai Các, Lâm Phong đã biến mất tung mất ảnh, chắc là đi tìm Vụ Thiên tặng quà rồi. Tiện tay nắm lấy một người hỏi: “Dịch Thiên đâu?” “Hồi bẩm phu nhân, chủ thượng đang ở địa lao.” Đến địa lao làm gì? Địa lao ở đây Miếu Miếu chưa từng tới, liền tìm người đưa nàng đi. Tất cả các địa lao đều giống nhau, không có ánh mặt trời chiếu vào, không gian âm u ẩm ướt, còn kèm theo mùi mốc.

Nghe thấy tiếng roi quất trên thân thể, Miếu Miếu trong lòng có chút khiếp đảm, thanh âm như vậy thật không dễ nghe chút nào. Đi vào bên trong, liền nhìn thấy Dịch Thiên ngồi ở một bên, còn Vụ Minh đang dùng roi quất vào một tên nam nhân, vừa đánh vừa lớn tiếng hỏi: “Nói, chủ thượng của người là ai?” Nam nhân đó cả người trên dưới da dẻ đều không lành lặn, toàn thân đầm máu đỏ tươi, trên mặt cũng có những vết thương nhỏ.

Nhìn thấy Miếu Miếu tiến vào, Vụ Minh hơi chùng tay, Dịch Thiên thấy vậy đi đến bên người Miếu Miếu nói: “Sao nàng lại tới đây?” Không muốn để nàng nhìn thấy cảnh tượng máu me tanh tưởi như vậy cho nên mới thừa dịp nàng cùng Lâm Phong đi ra ngoài mà đến địa lao. “Ta không thấy chàng ở thư phòng nên đến tìm chàng, hần là ai vậy?” Miếu Miếu có chút không chịu được mùi máu tanh ở đây, cau mày hỏi.

“Tiểu phu.” Dịch Thiên nói đơn giản, Miếu Miếu liền hiểu rõ, có điều đến bây giờ vẫn còn sống khiến nàng cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng tưởng rằng Dịch Thiên đã sớm giết hần. Nhìn nam nhân đó mặc dù rất thống khổ nhưng không cầu xin tha mạng, xem ra cũng là một tên kiên cường, không ngờ Sát Huyết Minh Minh chủ kia mắt nhìn người cũng tốt như vậy.

Dịch Thiên thấy Miếu Miếu nháu mày, liền hướng Vụ Minh phân phó: “Hôm nay tới đây thôi, canh chừng hần cẩn thận, đừng để hần chết.” Người khác không chết thì cũng đã bị cướp đi, tên này cần phải giữ lại. Sau đó nắm tay Miếu Miếu ra khỏi địa lao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Theo đuổi 3

Mới vừa cùng Dịch Thiên ra khỏi địa lao, đã nhìn thấy Lâm Phong từ xa đang hốt hải chạy về phía nàng, xem ra cái tên nam nhân này lại thất bại rồi. “Tàu phu nhân, làm sao bây giờ, Thiên Thiên chẳng những không thích, lại còn đem tất cả đồ vật ném ra ngoài.” “Lúc tặng người đã nói gì?” Miếu Miếu hỏi. “Không có gì a, đệ đã nói là đệ đặc biệt đi Quang Đồ mua, không biết nàng thích cái gì nên tùy tiện mua vài thứ.” Tùy tiện mua vài thứ, Miếu Miếu khóe miệng giật giật, không nhịn được mắng: “Người đúng là hết thuốc chữa, tùy tiện mua vài thứ, lời như vậy cũng có thể nói hả, ít nhất người cũng có thể nói là chính mình đã tỉ mỉ chọn lựa.” Nếu như nam nhân theo đuổi nàng nói tùy tiện mua một vài đồ vật tặng nàng, cam đoan nàng đem đồ vật đó ném còn xa hơn.

“Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Phong mặt ừ ừ, lần này Thiên Thiên càng chán ghét hần rồi. “Người đi đứng trước cửa phòng nàng xin nàng tha thứ, nói mấy thứ đó vốn là do chính mình tỉ mỉ chọn lựa, hy vọng nàng thích, nếu nàng không tha thứ cho người, người cứ như vậy mà đứng qua đêm, tốt nhất mưa xuống một chút, như vậy càng hoàn hảo.” Trước kia thường thấy trong TV có nam diễn viên thỉnh cầu nữ diễn viên tha thứ, hình như cũng linh nghiệm.

Lâm Phong nghe vậy, không nói nhiều lời, nhanh như chớp bỏ chạy trước. “Chiều này nàng thử rồi?” Dịch Thiên có chút hoài nghi, thấy nàng đưa ra không ít chủ ý rồi, mà không có cái nào thành công, có điều cái người thực hiện là Lâm Phong làm cũng quá tệ rồi. “Không biết.” Miêu Miêu lắc lắc đầu nói: “Thử xem sao, dù sao hần cũng đang tinh lực tràn đầy, cố chữa ngựa chết thành ngựa sống xem sao.” Chỉ có thể dựa vào hần mà thôi, những việc như thế này khó nói trước lắm.

Cùng Dịch Thiên trở về phòng, đóng chặt cửa lại, thần bí lấy ra một cái hộp, đưa nhanh qua cho Dịch Thiên nói: “Đây là lễ vật ta mua hôm nay tặng cho chàng.” Lễ vật, Dịch Thiên thấy vậy, nhìn chăm chăm nàng. Miêu Miêu cười khúc khích, lấy ra hai cái nhẫn, kéo tay Dịch Thiên chậm rãi đeo vào ngón áp út trên tay trái của hần, cười nói: “Chàng đời này bị ta nhốt lại rồi, chạy không thoát được đâu, bên trong có khắc tên của ta, từ nơi này sẽ đi thẳng vào trong tim chàng.” Miêu Miêu làm động tác đi một đường từ tay đến vị trí trái tim, sau đó lại duỗi tay phải của mình ra nói: “Ông xã của ta, có phải chàng cũng nên đeo giúp ta rồi phải không a?” Dịch Thiên lấy nhẫn ra, bắt chước bộ dáng của Miêu Miêu chậm rãi đeo vào ngón áp út của nàng. Kéo mạnh Miêu Miêu lại gần, hôn thẳng lên môi nàng. . .

Miêu Miêu chỉ thuận miệng nói như thế không ngờ lại ứng nghiệm, đến nửa đêm, ông trời đánh ầm ầm vài tiếng rồi trút mưa xuống. Nghe nói Vụ Thiên đuổi Lâm Phong ra ngoài, Lâm Phong cứ theo chỉ thị của Miêu Miêu đứng ở cửa chờ Vụ Thiên tha thứ. Bị tiếng sấm làm cho tỉnh giấc, Miêu Miêu không khỏi cảm thán, thật sự là mưa đúng lúc a, hy vọng ngày mai tỉnh lại, tất cả đều hoàn hảo.

Ngày hôm sau mới vừa dậy, đã nghe đồn đêm hôm qua Lâm Phong cả đêm dầm mưa, mà nữ diễn viên trong truyền thuyết không có lao ra ôm hần, sau đó hôn môi, sau đó... Kết quả là đến sáng sớm thì chính Lâm Phong thấy mình sốt tung bưng, đành bất đắc dĩ quay về phòng. Aiz, Miêu Miêu lại cảm thán, mọi việc diễn ra dường như đều chống lại Lâm Phong, thật là không đếm hết được.

Sau khi đến thăm Lâm Phong, đang rảo bước cùng Dịch Thiên thì phát hiện Vụ Thiên đang đi về hướng bên này, xem ra là định đến thăm Lâm Phong, có lẽ cảm thấy Lâm Phong ngã bệnh như vậy cũng có liên quan đến nàng. Liên lời kéo Dịch Thiên trốn qua một bên, sau khi chờ Vụ Thiên lướt qua, len lén đi theo tới, ghé vào cửa sổ nhìn lên. Dịch Thiên kính thường hành động nhìn lên nên chỉ đứng một bên nhìn nàng không nói lời nào.

“Này, người có khỏe không?” Giọng của Vụ Thiên. “Thiên Thiên, nàng đến thăm ta sao, ta thật sự hạnh phúc.” Cái kẻ trả lời đúng thật là râu ông nọ cắm cằm bà kia. “Xem ra không có việc gì, vậy ta đi, làm hại ta khắp nơi bị người nhà chỉ chi trở trở.” Vụ Thiên nói xong định rời đi. “Thiên Thiên, ta thích nàng.” Lâm Phong đột nhiên lên tiếng. Im lặng một hồi lâu, Vụ Thiên mới nhân nhạ nói: “Ồ.” Sau đó lại trầm mặc.

Ở bên ngoài Miêu Miêu đang nghe lên không khỏi nhướn mày, chỉ một chữ ờ thôi sao? Tại sao như thế nào cũng không nói vài câu cho hợp với hoàn cảnh chứ. “Ta phải đi trước rồi.” Giọng Vụ Thiên. “Ồ.” Lúc này ở lại là Lâm Phong. Miêu Miêu vội vàng đứng dậy rời đi, có điều Vụ Thiên nhanh hơn, vừa mở cửa liền thấy Miêu Miêu đang ngồi chồm hổm dưới cửa, “Ha ha, ha ha, nghiên cứu nghiên cứu cái cửa này, làm thật chắc chắn a.” Miêu Miêu vừa nói vừa giả vờ bộ dạng đang nghiên cứu. Vụ Thiên dậm chân một cái chạy mất.

Chạy, Miêu Miêu mắt tròn tròn, giận sao? Nhìn về phía Dịch Thiên, bộ dáng cao thâm khó lường bí bí ẩn ẩn, chẳng lẽ hần biết cái gì? Dịch Thiên khẽ gạt đầu, bình thản nói: “Đồ mặt rồi.” Đồ mặt rồi, như vậy xem ra là then thùng rồi, còn bày đặt làm trò, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi. Chạy vào bên cạnh Lâm Phong thì thăm một hồi, gương mặt đáng yêu của Lâm Phong lập tức bừng sáng, bệnh tình cũng tốt hơn phần nửa.

...

Trong thư phòng, không có bóng dáng của Lâm Phong, nghe nói bệnh của hần đã khỏi hẳn, đáng lẽ ra phải là theo sát sau lưng Vụ Thiên chứ, nhưng lại chỉ có Vụ Thiên ở trong thư phòng a. “Haizzzz” đây không biết là lần thứ mấy Miêu Miêu thờ dài.

“Có chuyện gì vậy?” Dịch Thiên hỏi.

“Lâm Phong thật đáng thương a, hôm qua nhận được bỏ câu đưa tin của lão cha hần, nói đã thay hần tìm một chỗ môn đăng hộ đối rồi, bảo hần mau về nhà, không được chậm trễ, bây giờ hần đang ở trong phòng chuẩn bị đồ đạc, hần ngay cả nữ nhân ở phương nào cao lùn mập ốm ra sao cũng không biết, lại không thể đi ngược lại chủ ý của phụ thân, càng huống chi trong lòng lại còn có người khác, aizzz...” Lúc nói đến người khác lại quay qua nhìn nhân Vụ Thiên, ánh mắt như vậy chính là đồ thừa tại Vụ Thiên, nếu như muội sớm chịu ưng hần thì hần cũng không bị làm khó như thế rồi, đã sớm nhìn ra muội cũng thích hần mà.

Vụ Thiên nghe vậy, mặt khẽ biến sắc, chỉ yên lặng lật xem rồi bắt tay vào làm việc chủ thượng giao, có điều tâm đã sớm không ở chỗ này nữa. “Thay ta chuẩn bị một ít lễ vật đưa Lâm Phong mang về, lúc hần thành thân sợ rằng không thể đến.” Dịch Thiên phân phó Vụ Thiên, Vụ Thiên nghe vậy, sắc mặt lại càng thất thần, liền đứng dậy đi ra cửa phòng, ngay cả cáo từ Dịch Thiên cũng quên mất.

“Ha ha, ta đã nói là giả vờ mà, nhìn ánh mắt hoảng hốt của nàng, Lâm Phong lần này thắng chắc rồi.” Nhìn Vụ Thiên đi xa, Miêu Miêu đắc ý nói. “Nếu như bị nàng biết là giả, như vậy cuộc sống sau này của Lâm Phong sẽ càng khó khăn hơn.” Dịch Thiên thản nhiên nói. “Sẽ không đâu, ta đã báo trước với Lâm Phong nói với cha hần, sau này có bị hỏi đến cũng ứng phó được.” Trước hết phải chuẩn bị tốt đường lui mới được a.

Bên trong phòng, Lâm Phong đang chuẩn bị đồ vật, Vụ Thiên hơi do dự một chút rồi mới tiến vào. Nhìn thấy Vụ Thiên xuất hiện, Lâm Phong mỉm cười nhân nhạ nói: “Nàng đã đến rồi.” Sau đó lại quay đầu sửa sang lại hành lý của mình, tẩu phu nhân nói rồi, lúc này càng phải tỏ vẻ lãnh đạm cùng bộ dáng bất đắc dĩ, kỳ thật này giờ tim hần đã muốn nhảy ra ngoài rồi.

“Người phải về thành thân sao?” Vụ Thiên làm bầm hỏi.

“Ừm, ta cũng không còn nhỏ nữa, phụ thân đại nhân đã vì ta mà tìm một hôn sự.” Lâm Phong đầu cũng không ngẩng lên.

“Người cam tâm tình nguyện cùng một nữ tử chưa từng gặp mặt thành thân sao?” Giọng Vụ Thiên đột nhiên to bất thường.

“Lệnh cha khó cãi, phụ thân tuổi tác đã cao, cũng nên để cho người hưởng phúc rồi.”

“Vậy những lời người nói với ta tính sao?”

Lâm Phong lúc này mới buông cái gì đó trong tay xuống, xoay người nhìn vào đôi mắt của Vụ Thiển nói: “Những điều ta nói với nàng đều là thật lòng, chỉ là nàng không có ý đối với ta, ta muốn...”

“Ai nói ta không có ý gì chứ?” Vụ Thiển đột nhiên cắt đứt lời hắn nói.

“Nàng không cần gạt ta, trong lòng ta hiểu rõ.” Lâm Phong trong bụng mừng như điên nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ một bộ dáng bất đắc dĩ, quay đầu tiếp tục sửa sang lại đồ vật.

Vụ Thiển từ phía sau ôm chầm lấy hắn, thì thầm: “Ta chỉ thấy rằng người có chút đông dài.” Ngoài cửa Miếu Miếu nghe lén thiếu chút nữa cười phá lên, đúng là giọng điệu sắc bén, nhưng đặt ở tình huống này thì có chút buồn cười.

Đứng dậy, lời Dịch Thiên rời đi, tốt lắm rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, đến lúc đi gặp lão gia hòa Hách Liên Hồng rồi.

Việc của ngày hôm qua, hôm nay cần giải quyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Dự tiệc

“Cha, Vụ Thiển Các phái người tới thông báo, ngày mai sẽ đến dự tiệc.” Hách Liên Thành cười nói. “Ha ha, Thành nhi, chuyện này con làm tốt lắm, chuẩn bị cho tốt, ngày mai quan trọng là làm cho bọn họ loại bỏ thành kiến đối với chúng ta, Tinh Ngọc này rất không hiểu chuyện, chờ việc này xong xuôi gọi anh con đưa nó về nhà.” Hách Liên Hồng nói tới đây hơi cau mày lại, suýt chút nữa thì phá hỏng đại sự của hắn. “Được rồi, Thành nhi, còn sự kiện đó tiến hành sao rồi?” “Cha, con còn đang tìm hiểu, việc này không vội vàng được.” Hách Liên Hồng nghe vậy, khẽ gật đầu.

Cùng Dịch Thiên đi vào Hách Liên phủ, Miếu Miếu không khỏi cảm thán một chút, thật giống nghênh đón nguyên thủ quốc gia, ngoài cửa canh gác sâm nghiêm, hai bên thị vệ cùng người hầu sắp hàng đứng thẳng tắp, không nhúc nhích, vừa nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện liền cúi người thỉnh an, Hách Liên Hồng cùng gia quyến đứng ở cửa nghênh đón, xem ra danh tiếng của Dịch Thiên thật là lớn.

Liếc mắt một cái liền nhận ra Hách Liên Hồng, Hách Liên Thành lớn lên thật sự là giống y như đức a, một ông già sáng sủa, trên mặt in dấu sự thăng trầm của cuộc sống, cùng với vẻ hòa ái và nụ cười hiền lành, người như vậy nhìn thế nào cũng không giống Sát Huyết Minh Minh chủ, có điều Miếu Miếu hiểu rõ không thể trông mặt mà bắt hình dong, không thể để cho ấn tượng đầu tiên ảnh hưởng đến phán đoán.

“Hoan nghênh, hoan nghênh...” Hách Liên Hồng liền cười đi lên chào đón, Dịch Thiên khẽ gật đầu xem như là đáp lại. Được đưa vào đại sảnh, ngồi vào chỗ của mình, Hách Liên Hồng sai người khai tiệc. Nhìn từng đoàn thức ăn tinh tế đưa lên, Miếu Miếu có chút hối hận sao không đến sớm hơn, nếu sớm biết rằng nhà bọn họ hậu đãi với khách tốt như vậy, nàng đã tới từ sớm. Hách Liên Thành dường như nhìn thấu suy nghĩ của Miếu Miếu, khẽ cười nói: “Nếu Miếu Miếu thích mấy món thức ăn này, có thể thường xuyên đến đây, đầu bếp của nhà chúng ta trước kia vốn là người của ngự thiện phòng trong cung.” Trách không được, có thể lọt vào mắt Hoàng đế cũng không thể là kẻ đầu đường xó chợ.

Hách Liên Hồng nghe vậy cũng cười nói: “Nếu phu nhân thích, lúc nào cũng hoan nghênh đến thăm viếng.” Vốn định nói có thể đem đầu bếp tặng cho nàng, nhưng nghĩ lại một chút thì làm như vậy dường như không có lợi ích gì cho bọn họ, thường xuyên qua lại thì tốt hơn.

Miếu Miếu mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, chỉ cần việc ta thường xuyên đến sẽ không làm phiền mọi người.” Nếu muốn bắt đầu điều tra từ nhà bọn họ, phải thường xuyên qua lại mới được, đây xem như cho nàng một lý do chính đáng. “Không phiền, không phiền...” Đột ngột như vậy, thật có chút cảm giác thú vị.

Chờ thức ăn được bưng lên đầy đủ hết rồi, Hách Liên Hồng phát tay gọi một người tới nói: “Đi đưa Tinh Ngọc đến.” Người đó dạ một tiếng rồi rời đi, Tinh Ngọc nhanh chóng đi đến. “Tinh Ngọc, còn không hướng phu nhân kính trà nhận sai.” Hách Liên Hồng lạnh lùng nói. “Vâng, thưa cữu cữu*.” Tinh Ngọc cup mắt, đáp nhẹ nhàng.

*cữu cữu: cậu, anh em của mẹ mình.

Ồ, hôm nay sao lại biết điều như vậy, Miếu Miếu nhường mày, nàng ấy bình thường không bao giờ có cái bộ dạng này, nghĩ đến cữu cữu này cũng có chút uy nghiêm. “Phu nhân, xin mời dùng trà, hai lần trước là do tiểu nữ sai, mong phu nhân đại nhân đại lượng, không so đo với ta.” Nói chuyện rất là khéo léo, giọng điệu dịu dàng yếu đuối như vậy, lại tăng thêm sức thuyết phục. Miếu Miếu tay vừa chạm vào chén trà, chén trà đột nhiên nghiêng đi, Miếu Miếu giật mình la lên rút hai tay lại, nhưng không kịp tránh bị nước sôi đổ lên.

Dịch Thiên ôm Miếu Miếu lắc mình lui về sau ba thước, một tay đánh ra một chưởng, đánh úp về phía Tinh Ngọc, Tinh Ngọc lập tức bị đánh bay ra

ngoài đập vào cạnh cửa, phát ra tiếng bịch thật lớn. Vụ Huyền đi theo hai người đến liền tiến đến che ở phía trước, thanh âm lạnh lùng: “Quý phủ hưởng phu nhân của nhà ta nhận lỗi kiểu như vậy sao?”

Hách Liên Hồng hơi nhủu mày, Tinh Ngọc này xảy ra chuyện gì vậy, lại để xảy ra sai lầm lớn như vậy trong tình huống thế này, mới vừa rồi trong nháy mắt nhưng không phải là hấn không thấy, tuyệt đối là cố ý. Lập tức nổi giận nói: “Đem nó nhốt vào phòng củi, không có mệnh lệnh của ta không ai được thả nó ra.” Tinh Ngọc bị lời xuống, Hách Liên Thành cũng nhanh chóng mang thuốc trị thương đến.

Dịch Thiên sắc mặt âm trầm thay Miêu Miêu bôi thuốc, Hách Liên Hồng ở bên cạnh nhận lỗi nói: “Dạy dỗ không nghiêm, mong rằng hai vị thứ tội, ngày mai ta sẽ sai người trả nó về nhà, việc như thế này sau này sẽ không xảy ra nữa.” Dịch Thiên không nói, Miêu Miêu thì đau quá càng không muốn nói, trong khoảng thời gian ngắn, không khí có chút gượng gạo.

Đúng lúc này, quân gia đột nhiên vội vàng sắp ngựa chạy vào nói: “Lão gia, có khách quý đến.” Lúc này còn ai ra vào giúp vui nữa vậy trời, Hách Liên Hồng vừa định cự tuyệt thì thấy Thần Quang Dục mang theo vài người đi vào, lập tức quý xuống đất thỉnh an: “Lão thần tham kiến hoàng thượng.” Những người khác thấy vậy cũng đều quý xuống thỉnh an, Dịch Thiên bất vì sở động không thèm nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng bôi thuốc cho Miêu Miêu.

Thần Quang Dục cũng không nổi giận chỉ nhìn Hách Liên Hồng nói: “Bổn vương nghe nói trong nhà Tà thừa tướng* đề phòng sâm nghiêm, giống như là cung nghênh đại nhân vật nào đó, bổn vương liền đặc biệt đến xem thử, không biết thừa tướng có đồng ý hay không?” “Hoàng thượng đây là hù chết lão thần rồi, hoàng thượng có thể đến chính là vinh hạnh của lão thần a.” Hách Liên Hồng đập đầu nói, mặc dù từ lâu đã biết phủ đệ của mình bị theo dõi, có điều không nghĩ tới hôm nay Hoàng đế thân chinh xuất mã, hôm nay gặp phải tình cảnh này thật sự không biết nói sao.

*Hách Liên Hồng là tả thừa tướng, Nam Cung Việt là hữu thừa tướng.

Thần Quang Dục đi đến bên cạnh Miêu Miêu, nhìn thấy hai tay nàng bị bóng đỏ bùng, ánh mắt đột nhiên trầm xuống hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra?” “Hồi bẩm hoàng thượng, vốn là cháu họ ngoại của lão thần gây ra, lão thần đã đem nó nhốt vào phòng củi rồi.” Thần Quang Dục nghe vậy quay ra sau nói: “Truyền ngự y.”

“A, Hoàng thượng, không cần đâu, thuốc bôi đã được đưa đến rồi.” Miêu Miêu cau mày nói, mặc dù là rất đau, có điều nàng không muốn cùng cái tên Hoàng đế này thiết lập mối quan hệ nào cả, càng ít liên quan thì tốt hơn, lúc này đột nhiên rất nhớ Tiểu Vũ, nếu có Tiểu Vũ bên người, cam đoan sẽ khỏi ngay lập tức, cũng không chịu đau nhiều như vậy. Nhưng Dịch Thiên lại thân nhiên nói: “Làm phiền.” Miêu Miêu mắt tròn tròn, đây chính là đồng ý hả?

Dịch Thiên nhìn thấy Miêu Miêu bị nước nóng làm bỏng, sắc mặt đã sa sầm, lại nhìn thấy Thần Quang Dục đột nhiên xuất hiện, nhìn là biết không phải vì hấn mà đến mà vì Miêu Miêu mà đến, sắc mặt lại càng tối. Có điều Tiểu Vũ không có ở đây, cũng không biết có thể lưu lại vết sẹo hay không, ngự y coi như là có chút bản lĩnh, lúc này đương nhiên là đồng ý rồi.

Ngự y nhanh chóng chạy tới, sau khi kiểm tra cẩn thận nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, vị cô nương này không có vấn đề gì nữa, trong vài ngày không nên dùng nước, tiếp tục bôi thuốc thêm vài ngày sẽ khỏi hẳn, không để lại sẹo.” “Đây là phu nhân của nhà ta.” Vụ Huyền ở bên cạnh xen miệng nói, lúc mới vừa nghe ngự y gọi cô nương, sắc mặt chủ thượng tối thêm vài phần, ai, ngự y này thật sự là không biết nhìn mặt nói chuyện* sao, chỉ biết hướng Hoàng đế nhà bọn họ mà múa lời.

*nguyên văn “察言观色 sát ngôn quan sắc” đoán ý qua giọng điệu và sắc mặt

Miêu Miêu nghe vậy bản thân cũng thở phào nhẹ nhõm, tay luôn lộ ra bên ngoài thường xuyên để cho người khác nhìn thấy, có vài vết sẹo quả thật không hay ho chút nào, khuôn mặt của nàng ở cái thế giới này vốn là tầm thường rồi, nếu tay thêm vài vết nữa, như vậy còn không biến thành củ hành sao. Lập tức nhìn về phía Thần Quang Dục cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Thần Quang Dục mỉm cười nói: “Miêu Miêu nếu muốn cảm ơn ta, lúc nào đó đến hoàng cung của ta một chuyến, ở đâu cũng là ngự y giỏi nhất, chỉ cần nàng muốn, bổn vương có thể đem tặng nàng.”

Ha ha, ha ha, trừ ra cười khan Miêu Miêu không viết nên nói cái gì, sớm biết vậy không thèm hướng hấn nói lời cảm ơn rồi, tạo thêm phiền toái cho mình. “Đây là lệnh bài, sau này chỉ cần cầm cái này, ra vào hoàng cung không trở ngại gì.” Thần Quang Dục cầm một khối lệnh bài đưa tới trước mặt Miêu Miêu.

Hách Liên Hồng nghe vậy vừa nhìn thấy liền kinh hãi, trên lệnh bài có khắc một chữ “Đế”, đó chính là lệnh bài thông hành của Hoàng đế a, thứ quý giá như vậy đưa cho phu nhân của Dịch Thiên vốn là có ý tứ gì, người sáng suốt vừa nhìn liền hiểu rõ, đây là muốn cùng Dịch Thiên cướp người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Khó dò nhất là tâm đế vương

Dịch Thiên không nói gì nhưng Miêu Miêu lại cảm thấy toàn thân hấn đang tỏa ra giận dữ, sắc mặt cũng hoàn toàn trầm xuống. Vụ Huyền ở bên cạnh bây giờ cũng là vẻ mặt cẩn thận đề phòng, chủ thượng nếu ở chỗ này tức giận ra tay, như vậy Vụ Thiên Các nhất định sẽ phải một trận tử chiến. Chỉ là bây giờ không phải thời cơ tốt, Vụ Thiên Các còn vương Sát Huyết Minh chưa giải quyết xong, nếu triều đình cùng bọn họ hợp tác, như vậy Vụ Thiên

Các roi vào thể lãnh ít dữ nhiều rồi, chủ thượng, người ngân vạn lần phải nhịn xuống, lấy đại cục làm trọng.

Dịch Thiên đột nhiên đứng bật dậy, ôm Miểu Miểu lập tức muốn rời đi. “Chờ một chút.” Thần Quang Dục chắn trước mặt hai người, cũng không thèm nhìn Dịch Thiên, chỉ lấy lệnh bài đưa cho Miểu Miểu nói: “Bỏ vương không muốn làm khó Vụ Thiên Các.” Uy hiếp rất rõ ràng, làm cho người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Miểu Miểu đưa cánh tay bị phỏng ra định nhận lấy, Dịch Thiên liền đưa tay nắm lấy cánh tay nàng kéo lại, hướng Thần Quang Dục lạnh lùng nói: “Chỉ cần ngươi có năng lực đó.”

“Được, bỏ vương liền muốn xem thử Vụ Thiên Các ngươi có bản lĩnh gì.” Thần Quang Dục đột nhiên phá lên cười cuồng vọng. Vụ Huyền ở bên cạnh liền đá mắt với Miểu Miểu, phu nhân của ta, người mau chóng nghĩ ra biện pháp, Vụ Thiên Các bây giờ không phải là lúc chống lại triều đình. Miểu Miểu ngẩng đầu nhìn Thần Quang Dục nói: “Không biết hoàng thượng muốn làm khó Vụ Thiên Các như thế nào?”

Thần Quang Dục nhìn về phía nàng cười nói: “Chỉ cần nàng tiếp nhận khối lệnh bài này, bỏ vương tạm thời sẽ không động chạm đến Vụ Thiên Các.” Tạm thời, đó chính là nói trước sau gì cũng sẽ động chạm. Miểu Miểu nhất thời cười khẽ một tiếng nói: “Nếu như chỉ là tạm thời, ta đây cần gì phải tiếp nhận, chỉ là vấn đề sớm muộn, ta sẽ cùng với phu quân của ta sống vai tác chiến, Vụ Thiên Các chưa bao giờ tiếp nhận uy hiếp.”

“Ha ha, nói rất đúng, chỉ là nàng không nghĩ tới, liên lụy nhiều người vô tội như vậy, nàng nhẫn tâm sao?” Lâm Hoàng đế luôn rất giỏi việc lợi dụng lòng người.

“Liên lụy nhiều người như vậy không phải ta, là ngươi, nếu như ngươi cũng không cần con dân của ngươi, ta hà tất phải thay ngươi quý trọng con dân của ngươi.” Muốn lợi dụng tâm địa thiện lương của nàng làm nhược điểm hã, mơ đi, nàng chỉ có lòng tốt quan tâm đến những người xung quanh nàng, không có đủ sức trông nom đến nhiều người không quen biết như vậy.

Nói rất đúng, Vụ Huyền sắp không nhận được mà vỗ tay khen Miểu Miểu rồi, Dịch Thiên cũng siết chặt tay trên lưng nàng. Thần Quang Dục lại cười thêm một trận điên cuồng nữa: “Không hổ là phu nhân của Vụ Thiên Các Dịch Thiên, cuồng vọng lãnh huyết giống hần, bỏ vương thích, bỏ vương rất chờ mong gặp lại các ngươi ở chiến trường, có điều tạm thời bỏ vương sẽ không đụng gì đến các ngươi, Miểu Miểu, bỏ vương nhất định phải đạt được nàng, còn có Vụ Thiên Các nữa.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Dịch Thiên đột nhiên buông Miểu Miểu ra, thân thủ nhanh như chớp chặn đường Thần Quang Dục, rút ra Lưu Quang Phi Vũ chỉ vào hần, sắc mặt u ám, không nói một tiếng. Hách Liên Hồng vừa nhìn thấy liền kinh hãi, nếu Hoàng đế chết ở nhà bọn họ, như vậy làm sao giải thích rõ ràng được a. Lập tức tiến lên che ở trước mặt Thần Quang Dục, một bên kêu lớn: “Bảo vệ hoàng thượng.” Thị vệ trong viện lập tức xông tới.

Miểu Miểu cùng Vụ Huyền thấy tình huống như vậy, cũng lướt đến sau lưng Dịch Thiên nhất tề rút kiếm ra. Thần Quang Dục sắc mặt cũng trầm xuống, cho tới bây giờ không có ai dám trước mặt hần cầm kiếm chỉ vào hần, đây là khiêu chiến với uy danh của hần. Lập tức hướng đám người Hách Liên Hồng giận dữ hét: “Cút ngay cho bỏ vương.” Chẳng lẽ đường đường là một đế vương của một nước như hần lại phải sợ một tên thảo dân hay sao.

Trong mắt Dịch Thiên đã phát ra những tia khát máu, Lưu Quang Phi Vũ đã rung lên kịch liệt. Sắc mặt Thần Quang Dục cũng hoàn toàn trầm xuống, bây giờ không động vào Vụ Thiên Các là bởi vì hần vừa mới đăng cơ không lâu, chính cục còn chưa đủ ổn định, nhưng không có nghĩa là hần có thể dễ người khi dễ, chưa có một đế vương nào bị người khi dễ mà không phản lại một đòn. Lập tức rút kiếm ra, chỉ vào Dịch Thiên.

Tình thế hết sức căng thẳng, đột nhiên một đạo thanh âm truyền vào: “Hoàng thượng ngài ở trong này hã, lão thần đi ngang qua cửa nhà Tả thừa tướng, nhìn thấy canh phòng sâm nghiêm liền tiện thể vào xem thử, không ngờ tới là ngài ở đây a.” Nam Cung Việt đột nhiên xông ra. Giống như không nhìn thấy hai người lúc đó hào khí quỳ dõ, cười ha hả nói.

Trong khoảng thời gian ngắn giọng nói đột nhiên vang lên đã làm dịu không khí xung quanh, Thần Quang Dục nhướng mày nói: “Hữu thừa tướng tới đúng lúc a, bỏ vương giới thiệu một người cho ngươi, Dịch Thiên, chủ nhân Vụ Thiên Các, thừa tướng có quen không?” “Ha ha, Vụ Thiên Các, có nghe qua.” Nam Cung Việt cười nói, quay qua chấp tay đối Dịch Thiên: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” “Hừ” Thần Quang Dục thu kiếm, phất tay áo bỏ đi, Nam Cung Việt bám sát theo sau.

Dịch Thiên không đuổi theo, Nam Cung Việt đột nhiên xuất hiện, chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Thu hồi Lưu Quang Phi Vũ, mang theo Miểu Miểu cùng Vụ Huyền nhanh chóng rời đi. Hách Liên Hồng về mặt bắt đắc dĩ, cái này gọi là chuyện gì a, bây giờ đều đắc tội cả hai bên rồi.

Trở lại hoàng cung, cho hạ nhân lui ra, tựa vào trên long ý, tinh tế thưởng thức rượu ngon trong tay. Dịch Thiên, hừ, bỏ vương không phải không dám động vào ngươi, chỉ là thời cơ chưa tới. Để cho ngươi kiêu ngạo một vài ngày, đến lúc đó bỏ vương trước hết tiêu diệt Vụ Thiên Các của ngươi, mà phu nhân của ngươi bỏ vương cũng sẽ thu luôn. Miểu Miểu, cười khẽ một tiếng, giống như tiếng mèo con kêu khẽ, rất mềm mại, chảy thẳng vào đáy lòng.

Đoạn đường bằng phẳng về lại Bồng Lai Các, Dịch Thiên sắc mặt âm trầm ôm Miểu Miểu đi lên lầu. Lâm Phong cùng Vụ Thiên đứng ngay cửa hai mặt nhìn nhau, chủ thượng lại bị làm sao vậy, tay phu nhân lại xảy ra chuyện gì vậy. May là còn có Vụ Huyền theo sau tới, hai người vội vàng kéo hần lại, hỏi thăm, chuyện gì vậy. Vụ Huyền lắc đầu một cái, không hay rồi, lập tức đem chuyện nói sơ lại một lần.

“Oa, chủ thượng thật là lợi hại, có dũng khí cầm kiếm chỉ thẳng Hoàng đế.” Vụ Thiên sùng bái nói. Nha đầu kia còn không hiểu rõ tình trạng hã, chủ thượng mặc dù không vung ra một kiếm nào, nhưng đã khơi mào cuộc chiến ngầm giữa triều đình cùng Vụ Thiên Các rồi, sau này mọi sự cần phải cẩn thận. Lâm Phong nghe vậy chỉ bình thản nói: “Ta đây đã báo với gia phụ cẩn thận rồi, lần trước ở hội đấu giá hoàng đế tự dung xuất hiện, như vậy đối với Lâm thành của ta cũng có nhóm ngó rồi.”

“Này, ngươi sợ hãi hã?” Vụ Thiên thị hần một cái khinh thường, nhưng ánh mắt thể hiện ý tứ, ngươi dám sợ hãi thử xem. Lâm Phong không khỏi dở khóc dở cười, hần làm sao mà sợ hãi được, Vụ Thiên Các cùng Lâm thành liên thủ, ai thắng ai thua còn rất khó nói, huống hồ hần từ nhỏ cùng Dịch Thiên lớn lên, bằng hữu gặp nạn, giúp bạn không tiếc mạng.

Một vật từ trên bầu trời bay ra hạ cánh xuống đất, ba người đang đi nhìn về phía trước, nhún mảy. Chủ thượng lúc này thật sự là tức giận rồi, ngay cả thứ có thể bảo vệ phu nhân gì đó cũng ném, mặc dù thứ này chính là do Hoàng đế tặng.

Dịch Thiên ở trong phòng, về mặt u ám, mặc dù đối tượng không phải là Miểu Miểu, nhưng Miểu Miểu vẫn có chút sợ hãi. Mới vừa rồi Dịch Thiên đột nhiên đưa tay lấy đi khối Đế Vương ngọc đó, nhoáng một cái đã ném bay ra ngoài, bọn họ lặng đi một hồi lâu. Dịch Thiên lúc này ghen thật là lớn, không biết như thế nào mới tốt đây, mà cái tên Hoàng đế chết tiệt đó, mới gặp có hai ba lần, liền đem đến liên tiếp hai ba cái phiền toái cho nàng, đúng là cái đồ sao chổi mà.

Đi tới bên người Dịch Thiên, trực tiếp ngồi lên đùi Dịch Thiên, vòng tay qua thắt lưng nói nhỏ: “Dịch Thiên, chàng không cần tức giận, ta một chút cũng không thích tên hoàng đế kia, ta chỉ thích chàng, chỉ cần một mình chàng.” Dịch Thiên nghe vậy, sắc mặt cũng thoáng tốt hơn một chút, nhưng lập tức lạnh lùng nói: “Sớm muộn gì ta cũng giết hắn.”

Miểu Miểu nghe vậy im lặng gật đầu, nếu như tên Hoàng đế đó đối phó với Vụ Thiên Các, nàng cũng sẽ không bỏ qua hắn. Đưa tay choàng qua cổ Dịch Thiên, cánh môi hồng tiến lại gần...

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chinh binh

Xoay vần Miểu Miểu cả một đêm, Dịch Thiên rốt cuộc cũng phản chấn tinh thần đi ra cửa phòng, tức giận hôm qua cũng tiêu tan hết. Đôi khi khả năng của nữ nhân thật sự là vĩ đại, có thể đem một con sư tử thuần phục. Nhìn Dịch Thiên khôi phục về mặt thường ngày, đám người Vụ Thiên không nhìn được mà cảm thấy bội phục Miểu Miểu, phu nhân thật lợi hại. Trước đây chủ thượng mà tức giận, như thế nào cũng sẽ duy trì liên tục một vài ngày, hơn nữa chủ thượng vô luận như thế nào đều là hi nộ không lộ, tâm trạng nổi bão rõ ràng như ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Hình như phu nhân còn đang ngủ, làm việc vất vả, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.

Trong thư phòng, Dịch Thiên phân phó Vụ Huyền: “Thông tri tất cả chương quản nhanh chóng đến Bồng Lai Các.” Vụ Huyền vâng dạ rồi đi ra cửa, chủ thượng đã bắt đầu hành động. Vụ Thiên Các bọn họ cũng không phải hạng tầm thường, sẽ cùng tên Hoàng đế ranh con đó liều mạng. “Dịch Thiên, huynh định giải quyết như thế nào?” Lâm Phong hỏi, “Đệ đã phái người báo cho cha đệ mọi sự cẩn thận rồi, tên Thần Quang Đế đó tưởng sẽ nuốt sồn sẽ sao.”

“So với triều đình, người của chúng ta quá ít, võ công mặc dù cao, nhưng về phương diện nhân số thì chênh lệch nhau quá lớn.” Dịch Thiên bình thản nói. “Huynh định mở rộng? Cho nên mới gọi bọn họ trở về?” Lâm Phong nghe vậy lập tức giác ngộ. Dịch Thiên khẽ gật đầu, phải chuẩn bị tốt những điều cần thiết, triều đình muốn động vào bọn họ không phải ngày một ngày hai, bản thân lâu nay cũng đã có chút thu xếp, nhưng ngày hôm qua Thần Quang Dục tuyên bố chắc nịch như vậy, sợ rằng thế tới không nhỏ, bản thân cần phải đề phòng kỹ hơn.

Lâm Phong hơi trầm tư nói: “Đệ cũng đã báo cha đệ chuẩn bị thêm người, mặc dù hấn vốn là tân đế, nhưng là đạp lên thi thể của cha anh hấn mà lên ngôi, thực lực không thể khinh thường, huống hồ trước mắt chúng ta còn có một Sát Huyết Minh chưa giải quyết.” Sát Huyết Minh trong khoảng thời gian gần đây không có động tĩnh gì, không biết lại đang dụng nèn âm mưu gì.

Thượng triều, Thần Quang Dục ngồi trên long ý, liếc mắt một cái quét qua các vị thần tử ở dưới thềm, nhàn nhạt nói: “Các khanh gia, bốn vương nghe nói gần đây phi khẩu [thỏ phi thảo khẩu] nổi lên bốn phía, không biết có việc này hay không?” “Hồi bẩm hoàng thượng, xác thực có việc này, vùng Nam Lĩnh năm nay hạn hán, mất mùa, hoàng lương đưa đến căn bản quá ít, không giải quyết được vấn đề, cho nên cơ dân* chúng quanh đến cướp đoạt.” Nam Cung Việt tiến lên hồi đáp.

*cơ dân: là dân nghèo, đói, cơ cực, gặp tai ương, dịch bệnh.

“Như vậy theo ý thừa tướng thì nên làm như thế nào?” Thần Quang Dục lơ đãng nói. “Lão thần cho rằng trước hết nên vận chuyển lương thực đến đó giải quyết bớt căng thẳng lúc đầu, trấn an cơ dân, sau giúp bọn họ sửa chữa lại nhà cửa.”

“Được, Hữu thừa tướng, nhân tiện bốn vương giao nhiệm vụ vận chuyển lương thực cho người, xảy ra vấn đề, hướng người hỏi tội?”

“Vâng, hoàng thượng.”

“Được rồi, Tả thừa tướng, người không có việc gì để làm, vậy thay bốn vương chinh binh* đi.”

*chinh binh: kêu gọi nhập ngũ.

“Chinh binh?” Hách Liên Hồng kinh ngạc thốt lên, lúc này chinh binh, thời cơ không thích hợp, đang định vận chuyển lương thực, lại phải nuôi những người này, như vậy không phải tăng thêm gánh nặng cho triều đình cùng dân chúng sao.

“Đúng vậy, Tả thừa tướng thấy thế nào, bốn vương cảm thấy mọi chuyện đều phải chuẩn bị cả hai tay, vận nhất Hữu thừa tướng đem này kia nọ đến không trấn an được cơ dân, như vậy bốn vương liền phái binh lính theo sau, trấn áp bạo dân.”

“Hoàng thượng anh minh.” Hách Liên Hồng dập đầu hô, trên đại điện liền nhất loạt hưởng ứng theo.

“Cha, tại sao lại muốn người đi hộ tống lương thực, như vậy chẳng phải Hoàng đế nói rõ ra là muốn lung lạc Nam Cung gia chúng ta sao.” Nam Cung Linh có chút oán hận, trước đây đều là bộ binh phái người đưa đi.

“Sớm muộn đều sẽ chuyển đến trên đầu chúng ta, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, xem ra Hách Liên Hồng lần trước tiệc rượu mời Dịch Thiên đã đẩy nhanh chuyện này, Linh nhi, lần này chúng ta cần vận phần cẩn thận, đi Nam Lĩnh đường xá xa xôi, khó bảo toàn giữa đường sẽ không xảy ra vấn đề gì, xảy ra chuyện, hoàng thượng lập tức đem Nam Cung gia chúng ta giết trừ.” Nam Cung Việt khề thờ dài nói.

“Cha, không bằng chúng ta hướng Vụ Thiên Các nhờ giúp một tay?” Nam Cung Linh đề nghị nói, dù sao như thế nào cũng đều là sát thủ, thực lực chắc chắn hơn hẳn người bọn họ mang theo.

“Cái này có thể suy nghĩ, có điều cần âm thầm tiến hành, bây giờ khẳng định là hoàng thượng cũng đang theo dõi chúng ta, còn phải xem thử Dịch Thiên có đồng ý hay không.”

“Ngày đó cha vừa xuất hiện, hần đã không tiếp tục xuất thủ rồi, chắc là nể mặt cha cùng phụ thân hần vốn là bạn cũ, hơn nữa con cùng Miêu Miêu cũng có chút thân tình, hần là sẽ không quá khó khăn.” Hần không phải không nghĩ tới vấn đề này, Dịch Thiên đào tạo chính là sát thủ, không phải bảo tiêu, nhưng thử một chút cũng tốt, dù sao có thể nói bây giờ bọn họ có cùng địch nhân là Hoàng đế.

Hách Liên gia, Hách Liên Thành nói: “Cha, hoàng thượng tại sao muốn chinh binh lúc này?” “Nghĩ lại có lẽ là lần trước Vụ Thiên Các Dịch Thiên khiêu khích hần, chinh binh, nói thật dễ nghe vốn là trấn áp bạo dân, kì thực là muốn chiêu binh mãi mã chống lại Vụ Thiên Các. Lão gia hòa Nam Cung Việt kia cũng phải chuẩn bị đi hộ tống lương thực rồi, kế tiếp sẽ đến phiên Hách Liên gia chúng ta rồi.” Hách Liên Hồng hừ khề nói, Hoàng đế này đã tâm không nhỏ, muốn đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt, nếu không nể mặt tỷ tỷ của mình là hoàng hậu tiền triều đối với hần có ơn dưỡng dục, việc hộ tống lương thực lần này có khi là chính mình rồi. Chỉ là Hách Liên Hồng đã quên, Thần Quang Dục dựa vào cái gì để bỏ lên ngôi vị Hoàng đế, hần ngay huynh đệ thân thiết của chính mình cũng có thể giết, càng huống chi là một hoàng hậu tiền triều.

Đêm khuya, trên một ngọn núi không tên, một hắc y nhân chạy vội đến, dập đầu nói: “Chủ thượng.” “Ừm, mấy ngày nữa Nam Cung Việt sẽ vận chuyển lương thực đi Nam Lĩnh, người giữa đường cướp hủy lương, làm cho hần không thể quay về.” Nam tử được xưng là chủ thượng phân phó. “Vâng.” Hắc y nhân lĩnh mệnh xoay người rồi đi.

“Chủ thượng” Vụ Huyền vào cửa nói: “Thần Quang Đế lấy danh nghĩa trấn áp bạo dân bắt đầu chinh binh rồi, hơn nữa còn phái Nam Cung gia hộ tống lương thực đi Nam Lĩnh, xem ra là muốn đối phó với Nam Cung gia rồi.” Miêu Miêu nghe vậy nhưn mảy nói: “Nhanh vậy sao?” Tên Hoàng đế này hiệu suất có phải là quá cao rồi không. Ừ, Vụ Huyền gật đầu lại một cái rồi nói: “Tĩnh Ngọc kia trên đường trở về gặp nạn rồi.”

Tĩnh Ngọc gặp nạn như thế nào? Không phải Dịch Thiên bọn họ làm, cũng không có khả năng là người của Hách Liên gia làm, lại càng không thể là tên Hoàng đế kia? Miêu Miêu toàn thân phát lạnh, này xem như thay ta báo thù sao? Dịch Thiên nghe vậy mặt trầm xuống nói: “Có điều tra ra là ai làm không?” “Không thể, có điều người biết sự tình sẽ liên tưởng hoài nghi đến chúng ta, nếu như đoán không sai thì vài ngày nữa sẽ tìm đến cửa.” Vụ Huyền lập tức hồi đáp, có Hách Liên gia làm chỗ dựa cho bọn hần, những kẻ đó khẳng định sẽ đến, xem Tĩnh Ngọc kia là biết, bất quá chỉ là một đứa cháu bên họ ngoại, mà đã điều võ giương oai như thế, người khác thì càng không nói cũng biết, chắc chắn là học theo, Vụ Thiên Các lại có một hồi náo nhiệt để xem rồi.

Dịch Thiên trầm giọng nói: “Tăng cường cảnh giác.” Những người này hần không lo lắng, thành lớn thì sợ gì thời tiết lật vật, chỉ sợ Sát Huyết Minh thừa dịp làm việc xằng bậy, bọn họ am hiểu dụng độc, mà Tiểu Vũ còn chưa trở về, lúc này cần phải cẩn thận một chút.

Lại nói với Miêu Miêu: “Những ngày này đi theo bên người ta, không được chạy loạn khắp nơi nữa.” Ta nào có chạy loạn a, mỗi ngày đều đi theo bên cạnh chàng, biết Dịch Thiên vốn là quan tâm chính mình, Miêu Miêu cũng không phản bác, cười hi hi chạy tới, dựa vào bên vai Dịch Thiên, ôm cánh tay Dịch Thiên cọt cọt.

“Phu nhân, ta cảm thấy tên của người rất hợp với người.” Vụ Thiên đột nhiên lên tiếng nói. “Tại sao?” Miêu Miêu thuận miệng hỏi lại. “Phu nhân, người bây giờ bộ dáng giống như một con mèo, ở trên người chủ thượng cọt cọt dụi dụi, mèo kêu mew mew mew, có cùng âm điệu với tên của phu nhân.” Vụ Thiên cực kì chăm chú nói.

Vụ Huyền cùng Lâm Phong nghe vậy liền cười ha ha, Dịch Thiên mắt cũng mang ý cười nhìn nàng, Miêu Miêu nhất thời đen mặt, vốn tưởng rằng ở chỗ này ý vào uy thế của Dịch Thiên, không ai dám liên tưởng đến vấn đề này, không nghĩ tới cũng có người có dũng khí như vậy. Ở hiện đại cũng bị bạn bè gọi mèo con tới, mèo con lui, cha ơi mẹ ơi, hai người đặt cho con cái tên gì vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hậu quả của sự kiện Tĩnh Ngọc

Trong thư phòng Bồng Lai Các, tất cả các chương quản đều đã tề tựu. “Chủ thượng, gần đây triều đình lại chinh binh, có phải định bắt đầu đối phó với

Vụ Thiên Các chúng ta rồi hay không?” Một người trong số đó hỏi. Dịch Thiên khẽ gật đầu, nói: “Mọi người sau này làm việc nên cẩn thận, triều đình bây giờ chỉ là bắt đầu chinh bình, vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng cần chuẩn bị thêm người. Các người sau khi trở về, âm thầm tiến hành chuyện này, có tin tức ta sẽ thông tri các người.”

“Vâng, chủ thượng.” Mọi người đáp. Trong đó có một người lại nói: “Chủ thượng, có cần diệt trừ Hách Liên, Nam Cung hai đại gia tộc trước hay không, bọn họ cũng coi như là hai cánh tay đắc lực của Hoàng đế rồi?” “Thật ra Hoàng đế đã bắt đầu động thủ rồi, không cần chúng ta nhúng tay.” Vụ Huyền giải thích. Dịch Thiên đạm mạc nói: “Bảo trụ Nam Cung gia, những kẻ khác cản đường giết không tha.”

Miêu Miêu bên cạnh nghe vậy khẽ nhủ mày, đây chính là bản chất thật sự của Dịch Thiên, đối với người một nhà thì không hạn chế thiên vị, đối với địch nhân thì lại không lưu tình chút nào. Dịch Thiên đã nói qua với nàng, Nam Cung Việt là bằng hữu tốt nhất của phụ thân đại nhân hân, năm đó phụ thân trước khi chết lời cuối cùng nói với hân chính là đi tìm Nam Cung Việt, lão sẽ bảo bọc hân, trợ giúp hân, mặc dù hân vẫn chưa đi, nhưng dưới đáy lòng cũng đã xem bọn họ như người một nhà. Nếu không, y theo tính cách của Dịch Thiên, Nam Cung Linh như vậy không chết cũng tàn phế, nghĩ đến đều là hưởng sai lợi ích của cha hân. Nam Cung Linh này hân phải chân thành cảm tạ vì có một phụ thân tốt như vậy.

Chờ mọi người tản đi, Vụ Kiếm lưu lại cuối cùng mới nói: “Phu nhân, Nam Cung Linh muốn gặp người.” Ngày hôm qua, Nam Cung Linh đến Trầm Luân Sương, không tìm cô nương, người đầu tiên muốn tìm lại là hân, làm trò trước mặt mọi người khiến cho bị xì xào bàn tán khiến hân một ngày không ăn được cơm, hại hân tưởng rằng Nam Cung Linh lúc nào đổi tính, chuyển qua yêu nam nhân rồi. Cuối cùng, lừa gạt một hồi lâu mới khom người xuống nói muốn gặp phu nhân. “Làm gì?” Miêu Miêu chưa kịp lên tiếng, Dịch Thiên đã giành hỏi trước.

“Muốn hỏi Vụ Thiên Các mượn người, sợ là không dám hỏi chủ thượng cho nên mới tìm phu nhân.” Vụ Kiếm nhìn vấn đề rất là thấu triệt a. “Cho mượn.” Dịch Thiên câu nói đầu tiên là tiêu diệt cơ hội Nam Cung Linh gặp mặt Miêu Miêu, chuyện cũng giải quyết rồi, còn có vấn đề gì để gặp nhau nữa. Miêu Miêu không biết nói gì, Dịch Thiên này phòng ngự Nam Cung Linh thật giống như pháo đài phòng thủ a, tên Nam Cung Linh kia trừ ra cùng mình đấu vô môn, vẫn chưa từng thấy hân đối với mình có tâm tư gì.

“Báo cáo chủ thượng, bên ngoài có một đám người đến, ở ngoài Bồng Lai Các la hét, nói là muốn giết phu nhân, thay ai đó báo thù...” Người vừa đến càng nói giọng càng nhỏ, nhìn Dịch Thiên vẻ mặt trong nháy mắt u ám, hoàn toàn không nói tiếng nào. Kẻ nào lớn gan như vậy nói muốn giết phu nhân a, ai cũng đều biết phu nhân là bảo bối quý nhất của chủ thượng, hại hân cũng bị chủ thượng trừng.

“Chủ thượng, thuộc hạ đi ra xem trước một chút.” Vụ Kiếm dứt lời đi ra cửa phòng. Dịch Thiên nắm chặt tay Miêu Miêu nhẹ giọng nói: “Không cần sợ, ai tới ta giết kẻ đó.” Miêu Miêu cười ha ha: “Đúng là ông xã chân chính của ta, ta không sợ chút nào, cũng không phải đánh không lại bọn họ, người của chúng ta còn nhiều hơn bọn hân.” Hơn nữa ông xã của ta còn là đệ nhất sát thủ, vua của sát thủ a, có điều lời này giấu trong lòng trước đã, giờ nói ra sẽ khiến cho người khác cười nhạo.

Vụ Kiếm mới vừa tới cửa, liền nhìn thấy một vài chương quân khác đã ở đó, Vụ Huyền nhìn thấy hân đến, cười nói: “Chủ thượng nói như thế nào?” Vấn đề này tất cả mọi người đều rất muốn biết, một đám người ở cửa la hét muốn giết phu nhân của bọn họ, thật đúng là rất không để mặt mũi cho bọn hân rồi, hơn nữa lại âm ỉ như vậy. “Không nói gì, chính là sắc mặt cực kì không tốt thôi.” Vụ Kiếm cười tà nói. Sắc mặt không tốt, như vậy sau đó sẽ có trò hay. Vụ Huyền nghe vậy cười đến sung sướng, những người khác nghe vậy cũng đều cười, bọn họ vốn là rất hiểu rõ chủ thượng, sắc mặt không tốt, đó chính là có người gặp xui xẻo rồi.

Vụ Kiếm đằng hắng giọng, tiến lên nói: “Vị nào muốn giết phu nhân nhà ta vậy?” “Ta.” Một lão già bước ra. “Tại sao?” Vụ Huyền hỏi tiếp. “À hại chết muội muội của ta.” “Muội muội của người là vị nào?” Rất nhiều người tò mò. “Tĩnh Ngọc, cháu họ ngoại của tã thừa tướng đương triều.”

“Ồ.” Rất là đồng thanh. “Chúng có đâu?” “Cái này còn cần chúng có sao, muội muội của ta thiện lương như thế nào, bắt quá chỉ làm phỏng phu nhân nhà người một chút, các người lại giết muội muội của ta, muội muội của ta thật đáng thương a, đáng lẽ ra có thể gả vào Hách Liên phủ hưởng phúc cả đời a...” Nam tử gào khóc âm ỉ.

Thật là một câu chuyện cảm động a, ở sau cửa Miêu Miêu không khỏi đảo mắt, người không phải là khóc vì muội muội chết đâu a, chắc là vì không thể cùng Hách Liên gia kết thân nhiều hơn một chút nên mới khóc như vậy. Mới vừa rồi rất muốn đến xem, không nghĩ tới vừa ra đến liền nhìn thấy một cảnh làm trò lộ liễu như vậy.

“Vụ Thiên Các chúng ta dám làm dám chịu, muội muội người không phải chúng ta giết, huống chi chúng ta lại không có hứng thú đi giết một nữ nhân tay trái gà không chặt.” Vụ Huyền nhướn mày nói, hân đã phát hiện chủ thượng cùng phu nhân ở phía sau cửa rồi, cũng không định có ý niệm trêu chọc gì trong đầu, nếu không giải quyết nhanh một chút, sợ là chủ thượng không nhịn được nữa rồi.

“Hừ, đừng tưởng rằng các người nói như vậy chúng ta sẽ tin tưởng, chúng ta chính là thân thích của Hách Liên phủ, chỗ dựa của chúng ta chính là Hoàng đế, Vụ Thiên Các các người có lợi hại như thế nào, cũng không thể lợi hại qua triều đình, mau đem phu nhân các người giao ra đây.” Nam tử đó lại âm ỉ.

Mọi người nhất tề sa sầm mặt, mới vừa rồi đang bàn chuyện triều đình sẽ đối phó với Vụ Thiên Các, giờ lại còn mờ hồ lơ cho bọn hân xem, ai cũng cực kì mất hứng. Phía sau cửa Dịch Thiên trầm giọng nói: “Giết.” Lập tức từ bốn phương tám hướng nhảy ra một đám người bao vây đám người kia. Nhóm Vụ Huyền vẫn đứng ngay trước cửa nhìn, mấy tên tiểu tốt như vậy không đến phiên bọn họ động thủ.

Sau đó là một trận hô cha gọi mẹ, chỉ còn lại có vài người cầm đầu. Nhìn thấy hộ vệ do chính mình mang đến dễ dàng bị người ta giải quyết rồi, nam tử không khỏi run rẩy hai chân, thần thảo lấp bắp nói: “Dịch Thiên người là tên sát nhân điên cuồng, nếu các người dám giết chúng ta, cả Tương phủ cũng cùng các người là địch, diệt Vụ Thiên Các các người.” Mọi người nghe vậy sắc mặt càng trầm, Miêu Miêu vừa nghe liền phát hỏa, rầm một tiếng bước ra, dám nói chồng nàng là sát nhân điên cuồng, muốn chết hã. Lập tức cao giọng nói: “Cùng cả thiên hạ là địch chúng ta cũng không sợ, lại sợ một Tương phủ các người sao, người đâu, cắt lưỡi bọn hân cho ta.” Mọi người vừa nghe liền hưng phấn bùng bùng, phu nhân như vậy thật đúng là có chút khí thế.

“Đao hạ lưu nhân” thanh âm của Hách Liên Thành xa xa truyền đến, giục ngra đi tới trước mặt đám người Miêu Miêu, chấp tay nói: “Mong chủ thượng

đại nhân đại lượng, buông tha thân thích của nhà ta, bọn họ cũng là bị người sai sử.” Hấn vừa biết tin đã ra roi thúc ngựa không ngừng chạy đến, vẫn chậm một chút.

“Dựa vào cái gì?” Dịch Thiên nhân nhật nói. “Hách Liên gia ta nợ Vụ Thiên Các một cái nhân tình...” Còn chưa nói xong, đám người Vụ Huyền bên cạnh liền xen vào: “Chúng ta Vụ Thiên Các không cần nhân tình của bất luận kẻ nào.” Nhân tình cái gì, bọn họ vẫn như cũ chính là mạnh nhất.

Một hồi lâu chưa lên tiếng giờ Miêu Miêu lại nói: “Có thể.” Có thêm một nhân tình, cũng là phương tiện giúp tra khôi sự tình, huống Dịch Thiên khê gặt đầu, nhấn nhủ ý tứ của bản thân sau đó chỉ vào nam tử lúc nãy nói: “Có điều, lưu lại người này, còn lại người mang về đi.” Mọi người nghe vậy, chỉ thoáng nhìn nàng một cái, không người nào phản đối, chỉ hiểu là phu nhân có quyết định của riêng mình.

Hách Liên Thành nghe vậy, có chút khó xử, hơi suy nghĩ một chút rồi cắn răng đáp ứng, nếu vì một người đổi lấy tánh mạng của nhiều người thật không đáng. Nam tử nghe vậy, kinh hô một tiếng sau đó hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ta cũng muốn có hài tử

Nam tử còn lại bị đưa vào địa lao, Miêu Miêu sai người tạt nước cho hấn tỉnh dậy. “Các người muốn làm gì?” Nam tử sợ hãi nói. “Không muốn làm gì cả, chỉ muốn hỏi người vài vấn đề, nếu người trả lời thật tốt, ta liền để lại đầu lưỡi cho người, nếu không người cũng biết...” Miêu Miêu cười âm hiểm nói. “Ta nói, ta nói...” Thật sự là không có cốt khí nam nhân, như thế nào cũng phải giả vờ nói vài câu làm màu chứ, Miêu Miêu vẻ mặt khinh bỉ.

“Nói, người nào nói cho các người Tinh Ngọc vì đắc tội với ta mà bị Vụ Thiên Các giết?” Miêu nhướn mày hỏi.

“Một gã đàn ông, đội mũ sụp, ta không nhìn thấy khuôn mặt, cũng không biết là ai.”

“Giọng nói thì sao, già hay trẻ?”

“Không thể nói là còn trẻ, có hơi già.”

“Tất cả điều người nói có thật không?” Miêu Miêu tay cầm một thanh sắt nung nóng đỏ một bên ngắm nghía một bên hỏi, hình cụ này lưu hành như vậy sao? Trong TV chiếu về phòng giam cũng thấy không ít, ở đây cũng có, chính mắt nhìn thấy cũng thật có chút rung mình.

“Đều là sự thật.” Nam nhân cũng khóc đến khan tiếng rồi.

Ừm, Miêu Miêu khê gặt đầu, đột nhiên cảm lấy gậy gỗ bên cạnh, hướng nam tử đánh một trận mãnh liệt, gậy ấy kêu thảm thiết vài tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Đám người Vụ Huyền ở bên cạnh nhìn đến ngây người, phu nhân... thật khốc liệt. Gậy gỗ đánh vào trên thân thể phát ra tiếng làm cho mọi người hơi hơi nhú mắt, âm thanh rất chân thực, thật sự là đau a.

Phát tiết xong, Miêu Miêu ném gậy gỗ đi, phui hai tay nói: “Người đâu, đem hấn ném lên núi hoang đi.” Để cho hấn tự sinh tự diệt đi, vận khí tốt thì còn có thể sống sót trở về, dám xúc phạm chồng nàng, giết không tha. Những chương quân nghe vậy đều giác ngộ, đắc tội chủ thượng chính là chết, đắc tội phu nhân cũng vậy, không có kết cục tốt, sau này nên thông minh một chút, thanh âm mới vừa rồi nghe rất rõ. Đắc tội phu nhân rồi không biết nàng sẽ lấy cái gì đến đánh bọn họ đây, mạng nhỏ trọng yếu.

Giải quyết gã đàn ông xong, mới ra khỏi địa lao liền nhìn thấy Vụ Liệt dìu Vụ Tiêm tới. Vụ Tiêm bình thường cơ thể có vẻ hơi gầy yếu, giờ vì mang thai trở nên đầy đặn, tăng thêm nét quyến rũ của người phụ nữ thành thực. Nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miêu Miêu, lập tức thỉnh an. “Sao lại các người tới?” Miêu Miêu cười nói. “Hỏi bẩm phu nhân, Vụ Thiên Các gặp nạn, chúng ta nghĩa bất dung từ*.” Vụ Liệt chấp tay nói, nghĩ chắc là cũng nghe được phong thanh gì đó. “Vẫn chưa nghiêm trọng đến như vậy, cho ta sờ chút nào.” Miêu Miêu vươn ‘móng vuốt’ tới bụng Vụ Tiêm.

*nguyên văn “义不容辞 nghĩa bất dung từ” vì chính nghĩa nên sẽ không khoan nhượng

Mới mang thai ba tháng bụng cũng nhìn không ra cái gì, nhưng tay sờ lên liền cảm giác rõ ràng có thay đổi. Cảm giác kỳ lạ, vuốt bụng Vụ Tiêm, Miêu Miêu cảm thấy trong cơ thể chính mình cũng tựa hồ khơi dậy một tia nẫu tính, làm cho nàng cũng muốn làm một người mẹ tốt. Không khỏi lầm bầm: “Ta cũng muốn một hài tử.” Vụ Tiêm nghe vậy cười nói: “Phu nhân lời này người hấn là nói với chủ thượng.”

Miêu Miêu cách mọi người rất gần, mọi người vỗ công lại cao cường, mặc dù Miêu Miêu thì thầm rất nhỏ, nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy được. Nhất thời có người hé miệng mỉm cười, Dịch Thiên thì bình thân nói: “Nàng muốn hài tử?” Lúc hội đầu giá nàng còn nói qua tạm thời không nên có hài tử, tình thế lúc này càng tệ hơn lúc ấy.

“Ha ha, nói tùy tiện đó mà.” Miêu Miêu cười nói, chính trong tâm nàng hiểu rõ ràng bây giờ muốn có hài tử thời cơ không đúng. Dịch Thiên không có nhiều lời, mọi người cũng đều tản đi hết, đây là chuyện của chủ thượng cùng phu nhân, bọn họ đều vội vàng bận bịu đi thôi.

Đêm khuya, sau khi ôn nhu triền miên, nhìn Miêu Miêu nép vào trước ngực mình, Dịch Thiên hỏi lần nữa: “Nàng muốn hài tử sao?” “Ừm, mới vừa rồi

suy nghĩ có muốn một chút, bây giờ lại không muốn nữa rồi, chắc là bị Vụ Tiềm ảnh hưởng.” Miếu Miếu liền trả lời, hôm nay Dịch Thiên làm sao vậy, ra sức như vậy, giống như hận không thể đem năng suất trọn vào thân thể vậy.

“Có hài tử, năng liền không thể động võ rồi, mà ta không thể lúc nào cũng bên năng từng khắc, cho nên ta nghĩ tạm thời không nên có hài tử.” Dịch Thiên vuốt ve lưng Miếu Miếu, nhẹ giọng nói. Vậy chàng lại liều mạng như vậy để làm gì, Miếu Miếu thật muốn tròn trắng mắt, có điều thật sự mệt không muốn mở mắt. Nhưng tâm lý lại có chút mất mát, mặc dù năng biết Dịch Thiên cũng chỉ là vì tốt cho năng, nhưng lại khiến năng cảm giác như là Dịch Thiên kỳ thật không muốn hài tử, bởi vì hài tử sẽ liên lụy bọn họ.

Ngủ no nê đến khi rời giường, nghe nói Nam Cung Việt mang theo Nam Cung Linh đã lên đường vận chuyển lương thực rồi, hộ vệ đi theo trừ ra một nhóm của triều đình phải theo, còn lại những người khác đều là Dịch Thiên phái đi, hy vọng trên đường không xảy ra chuyện gì thì tốt hơn. Vết bóng trên tay cũng đã khá hơn rồi, đột nhiên có chút nhớ Tiểu Vũ rồi, hẳn đi đã rất lâu a.

Đùng đưa lượn lơ đến thư phòng, nhìn thấy Dịch Thiên ở bên trong một mình một người, đẩy cửa tiến vào. Mím cười nói: “Ta rời giường rồi, nhớ ta không?” Dịch Thiên nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt sâu lắng, dịu dàng nói: “Nhớ.” Ha ha, đúng là ông xã của ta, thật thành thực. Miếu Miếu đi đến, cười một chút, lại nói: “Tại sao Tiểu Vũ vẫn chưa trở lại, ta có chút nhàm chán, hẳn nói sẽ cùng chơi đùa với ta.”

“Liễm Diễm bị cướp đi, ta dùng bồ câu đưa tin cho hắn, nếu không cần giải được nữa, hẳn cũng không cần vội vàng chạy đến.” Dịch Thiên nhẹ giọng nói. “Thật là, dùng bồ câu đưa tin lại cho hắn, nói ta mang thai rồi, muốn hắn đến giúp ta dưỡng thai.” Miếu Miếu cười nói. Mang thai, chẳng lẽ năng lại muốn hài tử nữa? Hay là năng đã có? Dịch Thiên nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn chăm chăm Miếu Miếu, nếu như năng thật sự muốn như vậy, chúng ta liền sinh một đứa đi.

Ánh mắt như vậy là sao, ta chỉ là tùy tiện nói một chút, không cần cảm thấy ta lại vô lý nghịch phá, ta cũng biết bây giờ không phải là lúc muốn hài tử. Tâm lý có chút chua xót, mắt hạ xuống. Miếu Miếu lần đầu tiên hiểu lầm ánh mắt của Dịch Thiên.

“Ha ha, ta đi thăm Vụ Tiềm một chút.” Miếu Miếu cười chạy đi ra ngoài, đột nhiên không muốn đứng bên người Dịch Thiên, ánh mắt mang chút trách cứ như vậy làm cho năng cảm giác không thoải mái. Nhìn thân ảnh Miếu Miếu rời đi, Dịch Thiên khẽ nhíu mày, tiểu nữ nhân này có phải hiểu lầm cái gì hay không, rõ ràng là không vui vậy mà lại làm một bộ dạng cực kì cao hứng. Dịch Thiên cũng nhấc thân đi theo ra ngoài, hẳn không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của năng.

Miếu Miếu vẫn chưa đi tìm đám người Vụ Tiềm, chỉ là thơ thần dạo bước vòng quanh Bồng Lai Các. Một câu nói thuận miệng của mình lại làm cho chính mình thương tâm, aiz, thật sự là tổn thương từ miệng mà ra a. Nhìn Miếu Miếu lang thang không có mục đích, Dịch Thiên liền phi thân tiến đến ôm thắt lưng của năng, mang theo năng phi lên nóc nhà. Đột nhiên có một lực mạnh ập tới hù hoảng Miếu Miếu, vừa định giãy dụa thì ngửi thấy một mùi quen thuộc, biết là Dịch Thiên đến, không khỏi nghĩ thầm, tại sao hắn cũng theo ra chứ.

Ôm Miếu Miếu ngồi vào chỗ của mình, Dịch Thiên nhẹ nhàng nói: “Năng không vui.” Ngữ khí rất khẳng định. “Đúng vậy, thì sao?” Miếu Miếu cũng không phản bác, trực tiếp thừa nhận, thủ phạm chính là chàng.

“Ta thích bộ dạng vui vẻ của năng.” Dịch Thiên dịu dàng nói.

“Bây giờ không có cách nào khác để vui được.” Miếu Miếu nổi giận nói.

“Ta cũng không phải là không muốn hài tử, nếu như năng muốn, chúng ta sẽ sinh.”

“Vậy ánh mắt mới vừa rồi của chàng là ý tứ gì? Bộ dạng cứ như trách cứ ta không hiểu chuyện.” Miếu Miếu nhướn mày nói.

“Hừ...” Dịch Thiên mắt tròn, hẳn lúc nào từng có ánh mắt như vậy. “Ta không có ý đó, ta cam đoan.” Học bộ dáng cam đoan của năng, một tay giơ lên trời nói.

“Vậy chàng nói mới vừa rồi nhìn ta chăm chú như vậy nghĩa là gì?”

“Ta muốn nói nếu như năng thích, chúng ta sẽ sinh.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Vậy tại sao chàng không nói, chàng không hiểu sự quyến rũ của ngôn ngữ sao, nếu chàng nói, không chừng ta đã hạnh phúc rồi, hại ta khổ sở một hồi, khổn khiếp...”

Trên nóc nhà truyền đến giọng nữ nhân mắng người, aiz, người ở dưới lầu lác đầu, phu nhân lại khi dễ chủ thượng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nam Cung Việt chết

Đội ngũ vận chuyển lương thực đi rất nhanh, mấy ngày nay vẫn gió êm sóng lặng, trà trộn trong đội ngũ là Lâm Phong cùng Vụ Thiên không khỏi đề cao cảnh giác, càng yên ắng càng nguy hiểm ẩn dấu sau lưng càng lớn. Sau khi Nam Cung Linh hỏi Dịch Thiên mượn người, Dịch Thiên liền âm thầm phái Lâm Phong cùng Vụ Thiên dẫn người đi trước, bí mật thay thế hộ vệ của Nam Cung gia.

Nam Cung Linh lùi xuống ngang hai người thì thầm: “Có phát hiện gì hay không?” Tình huống quá yên tĩnh không phải là tình huống tốt, trước con bão thường là yên lặng. Hai người khẽ lắc đầu, không khí mặc dù bất thường, nhưng cũng không phát hiện cái gì. Sắc trời dần tối xuống, đi đến dịch quán của triều đình, Nam Cung Việt phân phó mọi người nghỉ ngơi, sáng mai lên đường. Tâm trạng lão cũng bất an, nói chung cảm giác tối hôm nay sẽ phát sinh sự tình. Vì vậy phân phó: “Tăng cường cảnh giác.”

Đêm khuya, một nhóm người cẩn thận nhẹ nhàng đi trên nóc nhà, sau đó tách ra đôi chiều ở trên mái hiên, nhỏ giọng chuẩn bị chọc thủng giấy dán cửa sổ, thổi một chút khói mê vào. Nghe trên mái hiên có động tĩnh, Nam Cung Việt, Nam Cung Linh, Lâm Phong, Vụ Thiên bốn người ai cũng khẽ đi chuyển, đưa mắt nhìn nhau, trong bóng tối, ánh mắt có vẻ đặc biệt thâm trầm. Vì phòng ngừa tối nay phát sinh chuyện gì, bốn người vẫn chưa ngủ yên, gom lại cùng một chỗ, chờ đợi trong bóng đêm.

Khói mê vừa phun vào, bốn người lập tức phóng ra cửa, một ít hộ vệ võ công hơi cao một chút cùng đại bộ phận sát thủ không trúng khói mê cũng đồng thời vọt ra. Trong khoảng thời gian ngắn, đao quang kiếm ảnh. Giằng co nhau không tới một khắc chung, những kẻ này liền bắt người thối lui rồi, để lại mọi người hai mắt nhìn nhau, đây là chuyện gì xảy ra. Những kẻ đó cũng không ham chiến, cũng không ứng chiến, chỉ tăng cường né tránh sau đó liền chạy mất, chẳng lẽ còn điều gì lại hại sau đó?

Kết thúc hỗn loạn, đèn trong dịch trạm được thắp lên, “Đây là cái gì?” Vụ Thiên liếc mắt thấy một khối bài nhỏ rơi trên mặt đất. Nam Cung Linh cảm lấy vừa nhìn thấy ở giữa có khắc một chữ “Ám”, nhất thời mặt khẽ biến sắc nói: “Chính là ám vệ trong cung, trực tiếp nghe lệnh Hoàng đế, chẳng lẽ Hoàng đế không thể chờ đợi được muốn diệt trừ Nam Cung gia chúng ta?” Nam Cung Việt nghe vậy khẽ lắc đầu, tránh mấy cuối cùng cũng tránh không được.

“Chưa chắc,” này giờ không lên tiếng Lâm Phong giờ lại nói: “Những kẻ này trên mái hiên tạo ra tiếng động lớn như vậy, hơn nữa vẫn chưa giao thủ với ta chút nào như vậy đã rời khỏi, chắc là muốn đến để lại lệnh bài ám này, muốn Nam Cung gia các người cho rằng chính là do Hoàng đế gây nên, khiến cho Nam Cung gia đối địch với triều đình.”

“Muốn cho Nam Cung gia chúng ta mưu phản?” Nam Cung Linh nhướn mày nói. Lâm Phong khẽ gật đầu: “Có khả năng.” Mọi người rơi vào trầm tư, rốt cuộc là ai muốn Nam Cung gia cùng triều đình thành địch, chính mình làm ngư ông ngồi hưởng lợi. Lấy tình trạng trước mắt xem, Hoàng đế đã đánh chủ ý với Nam Cung gia rồi, không cần thúc giục, sớm muộn gì cũng sẽ là trạng thái đối lập.

Mọi người bị báo động giả một hồi, đều tự trở về phòng ngủ, Lâm Phong đưa Vụ Thiên về phòng, vừa định rời đi liền phát hiện ngoài cửa sổ có bóng đen chọt lóe lên, lập tức kêu lên: “Không hay, còn có người.” Vụ Thiên lập tức chạy ra cửa đánh thức mọi người, Lâm Phong thì đuổi theo. Vừa lúc đó lại có một nhóm hắc y nhân phá cửa sổ vào, thế tới hung hãn, lập tức vung kiếm, chiêu chiêu đoạt mạng, không lưu tình chút nào. Mới có một lúc, hộ vệ do triều đình phái theo đều chết sạch, chỉ còn lại sát thủ của Vụ Thiên Các cùng cha con Nam Cung liều mạng chống cự.

Mà khách trong khách điểm cùng hộ vệ cũng không có động tĩnh gì, mới vừa rồi không phát hiện ra, bây giờ người càng ngày càng ít mới chú ý tới. Không có khả năng tất cả đều bị phục thuốc mê, chẳng lẽ đều bị giết, cũng không có khả năng, giết nhiều người như vậy khẳng định phải có động tĩnh, như vậy chỉ có thể một khả năng, chính là có người có ý thả những người đó đi hết rồi, có thể đem nhiều người như vậy đưa đi, kẻ đó thể lực cũng không nhỏ.

Đối phương khí thế hung hãn, mà căn bản là không để ý tánh mạng của mình, mới một hồi, người của Vụ Thiên Các cũng thương vong hơn phân nửa. Cứ như vậy đi xuống, sớm muộn gì cũng bị diệt, Lâm Phong đột nhiên quát to một tiếng: “Bê khí!” Rồi sau đó từ trong ống tay áo quảng ra một nắm bột phấn, hắc y nhân hít phải bột phấn lập tức thất khiếu chảy máu mà chết, tình thế lập tức nghiêng về bọn họ một chút.

Làm tốt lắm, Vụ Thiên tiến lên vỗ vỗ vai hắn, không ngờ tới chàng còn có một chiêu như vậy. Lại nghiêng người cùng hắc y nhân đánh tới, mặc dù chiếm ưu thế nhưng không thể phân tâm. Đột nhiên Nam Cung Linh hô to một tiếng: “Cha.” Một kiếm của một hắc y nhân đâm xuyên qua cơ thể Nam Cung Việt, Nam Cung Việt lập tức ngã xuống.

“Giết không tha.” Vụ Thiên quát to một tiếng, người của Vụ Thiên Các đột nhiên tức giận bùng bùng, ra tay trở nên sắc bén và nhanh hơn. Trước khi đi, chủ thượng đã tự mình dặn dò bọn họ bảo trụ Nam Cung gia, hôm nay Nam Cung Việt sợ là không qua được, trở về như thế nào có mặt mũi hướng chủ thượng báo cáo. Mà hắc y nhân sau khi đâm trúng Nam Cung Việt liền hô to một tiếng “Rút lui” lập tức nhất tề thối lui về phía sau, xoay người bỏ chạy mất dạng. Vụ Thiên vừa định hô đuổi theo, Lâm Phong đưa tay ngăn cản nằng, lắc đầu, bây giờ tình thế đối với chúng ta bất lợi, không biết bên ngoài còn có cái gì đang chờ chúng ta. Trước mắt trọng yếu nhất là cứu Nam Cung Việt, còn phải bảo vệ lương thực.

Nam Cung Linh người đầy máu hét lớn: “Cha, người mau tỉnh lại...” Lâm Phong tiến lên kiểm tra, lắc đầu, lão đi rồi. Nam Cung Linh mắt thất thần nhất thời vẫn lên tia máu, giết đi thân nhân duy nhất của hắn rồi, chân trời góc biển hắn cũng sẽ tìm ra kẻ đó, vì cha báo thù. Khóe mắt đột nhiên rơi lệ, gất gao ôm lấy cha hắn...

Dừng lại tại dịch trạm vài ngày, xử lý hậu sự cho Nam Cung Việt, Nam Cung Linh ra lệnh tiếp tục xuất phát, hắn nhất định đem lương thực đưa đến nơi an toàn, không cho tên Hoàng đế kia cơ hội khai thác sơ hở. Vụ Thiên cùng đám người Lâm Phong không biết an ủi làm sao, đành phải đi theo phía sau hắn, phái người quay về Bồng Lai Các thỉnh cầu trợ giúp.

Trong thư phòng ở Bồng Lai Các, hộ vệ gõ cửa vào: “Chủ thượng, trên đường chuyển lương bị tập kích, người của chúng ta bị giết chết hơn phân nửa, yêu cầu trợ giúp, Nam Cung Việt đã chết.” “Cái gì, Nam Cung Việt đã chết?” Miêu Miêu kinh hô, mặc dù ấn tượng đối với lão không sâu, nhưng lão

chính là bằng hữu tốt của phụ thân Dịch Thiên, cũng là phụ thân của Nam Cung Linh, đột nhiên nghe thấy tin lão chết, tâm lý không tránh khỏi có chút thương tâm.

“Hồi phu nhân, chúng ta trước đó gặp một nhóm hắc y nhân, bọn chúng chỉ ra về giao đấu với chúng ta một chút rồi sau đó để lại một khối lệnh bài, vốn là lệnh bài của ám vệ bên người hoàng thượng, bọn họ mới vừa bỏ chạy, lại một nhóm hắc y nhân khác tới, những kẻ này thế tới hung hãn, đao đao đoạt mạng, Nam Cung Việt là chết vào tay bọn chúng, hơn nữa sau khi giết Nam Cung Việt những kẻ này liền rút lui.” Người đó hồi đáp.

“Vậy còn Nam Cung Linh sao rồi?” Miêu Miêu lại hỏi. “Cái này thuộc hạ không biết, chỉ biết hắc sai người tiếp tục đi tiếp, thuộc hạ trở về thỉnh cầu trợ giúp.” “Vụ Kiếm người dẫn người đi.” Dịch Thiên nãy giờ vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng. “Vâng.” Vụ Kiếm lên tiếng rồi đi.

Dịch Thiên sắc mặt âm trầm hướng Vụ Huyền nói: “Đi tra rõ việc này.” Vụ Huyền cũng lên tiếng rồi ra cửa. Miêu Miêu tiến lên nắm lấy tay Dịch Thiên, Nam Cung Việt đã chết, như vậy hắc cũng sẽ có chút thương tâm, dù sao đó cũng là bằng hữu cuối cùng phụ thân hắc lưu lại. Chỉ là tại sao những người có liên quan đến phụ thân hắc đều lần lượt chết đi, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Hay là bản thân nó chính là một âm mưu, để phòng ngừa Dịch Thiên tra tòi. Nhưng người biết thân phận Dịch Thiên không nhiều, có lẽ thật sự chỉ là một sự trùng hợp, Miêu Miêu nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Mị thương

Sau khi Vụ Kiếm dẫn người đến tiếp ứng, mặc dù đường xá vẫn đầy bất trắc như trước, nhưng cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm [chỉ sợ chứ không gặp nguy] mà đến Nam Lĩnh. Có điều dân gặp tai ương nhiều vô số kể, một chút lương thực như vậy là không đủ, vì vậy Nam Cung Linh cũng chỉ có thể trước quay về Quang Đô. Tin Nam Cung Việt chết nhanh chóng truyền lại Quang Đô, khiến cả triều đình chóang váng, hiện tại triều đình chia làm hai phái, một phái ủng hộ Nam Cung Linh tiếp nhận vị trí của Nam Cung Việt, phái còn lại phản đối, cho rằng Nam Cung Linh không đủ tư chất để đảm nhiệm nhưng đối với việc Nam Cung Việt chết cũng tỏ vẻ tiếc nuối.

Cuối cùng Thần Quang Dục tuyên bố Nam Cung Việt hy sinh, Nam Cung Linh tiếp nhận vị trí của cha, nhưng lại thu hồi bớt binh quyền của hắc, lấy danh nghĩa tạm thời tiếp quản, kỳ thực vốn là thu hồi về tay mình. Cứ như vậy, sẽ không có ai dám phản đối. Nam Cung Việt vừa chết, các thế lực nhân tiện giảm đi rất nhiều, thế lực Hách Liên gia thoát nhìn là lớn nhất, cây to đón gió lớn, Hách Liên Hồng cũng hiểu rất rõ đạo lý này, phân phó mọi người tạm thời bất động, tình quan kỳ biến*.

*Nguyên văn “静观其变 tình quan kỳ biến” Bình tĩnh quan sát biến hóa

Đối với tình hình phong vân ám dũng [phong ba dậy sóng] của triều đình, trong Bồng Lai Các có vẻ an bình hơn nhiều. Triều đình đối với Vụ Thiên Các không có hành động gì, Miêu Miêu nhân tiện cũng an nhàn vui vẻ, mỗi ngày ăn no ngủ ngon, lâu lâu ngẫu hứng gạt Dịch Thiên mở một trận cá cược nhỏ nhỏ, ngày trôi qua thật sự là nhàn chán muốn chết.

Nhìn bụng của Vụ Tiêm từ từ lớn lên, ốm nhén cũng ngày càng rõ ràng, mỗi ngày mới ăn vào đều bị nôn ra. Miêu Miêu không khỏi cảm thán, phụ nữ mang thai thật khổ cực, nếu Tiểu Vũ ở đây thì tốt rồi, hắc hắc là nhanh chóng đưa ra biện pháp đối phó rồi. Người vừa nhắc tới liền xuất hiện. “A, Tiểu Vũ, đệ đã trở về rồi.” Miêu Miêu đi đến ôm lấy, nếu Tiểu Vũ không phải hơi lớn một chút, Miêu Miêu nghĩ không chừng còn muốn hôn thêm một cái.

Vừa mới ôm còn chưa được một giây đồng hồ, Miêu Miêu đã bị một lực mạnh lôi về. Nhìn lại thì thấy Dịch Thiên đang xám mặt nhìn nàng, aiz, vui mừng quá mà quên mất Dịch Thiên này là một bình dấm chua. Lập tức cười hắc hắc lấy lòng nói: “Ta chỉ là lâu rồi không gặp Tiểu Vũ, chỉ là vui mừng quá mà.” “Sau này không cho phép ôm nam nhân khác.” Dịch Thiên cả giận nói. Miêu Miêu khóe miệng co quắp, Tiểu Vũ cũng tính là nam nhân sao, nhiều lắm cũng chỉ có thể tính là một nửa nam nhân, còn cách trưởng thành xa lắm.

Người chung quanh nhìn thấy chủ thượng tức giận cũng liền lùi ra xa xa, nhưng nhìn vẻ mặt rút gân cũng đủ biểu hiện tâm tình của bọn họ. Chủ thượng chính là ăn dấm chua với một đứa con nít, mỗi khi có người tiếp cận phu nhân là nam, vẻ mặt chủ thượng liền thay đổi, chủ thượng chính là cái người hi vọng không lộ kia sao, bây giờ bọn họ rất là hoài nghi về điều đó.

Tiểu Vũ cười ha ha nói: “Không phải tỷ mang thai rồi sao, tại sao lại đi dụ dỗ nam nhân khác rồi?” Đối tượng ghen của Dịch Thiên này thật đúng là càng ngày càng rộng rãi rồi, không thể đi vào vết xe đổ, Miêu Miêu có con trai thì sao? “Biến, nói một hồi nói ra cái gì, ai dụ dỗ nam nhân khác, lòng ta chỉ có một mình Dịch Thiên nhà chúng ta thôi, nhiều hơn nữa không mang nổi đâu.” Miêu Miêu quay đầu nhìn lại Dịch Thiên, chiều này rất linh nghiệm, mỗi khi bản thân thể hiện ra, tức giận của Dịch Thiên sẽ nhanh chóng tiêu tan, này không phải sao, tức giận đã tan đi, ánh mắt cũng chuyển thâm tình rồi.

“Chắc chắc chắc, vài ngày không gặp đã xấu xa như vậy.” Tiểu Vũ mĩa mai. “Ai cần đệ lo, tại sao lâu như vậy đệ mới về?” Miêu Miêu hăm he. “Ta vẫn còn chưa thành thực mà, lúc trở về nếu không có việc gì liền nhân tiện học tập thêm một chút, nghe nói tỷ có thai, ta mới quay lại, đến ta xem xem, nấy tháng rồi?” Tiểu Vũ vừa nói, vừa vươn tay ra xem mạch cho Miêu Miêu. Lúc này Dịch Thiên lại không đi lên ngăn cản, thân thể Miêu Miêu như thế nào hắc cũng quan tâm.

Tiểu Vũ càng xem mạch sắc mặt càng lúc càng sa sầm, cuối cùng là nghiêm mặt buông tay nàng ra. “Hắc hắc, ta biết ta không mang thai, là vì lừa đệ quay về, đệ không cần tức giận như vậy.” Miêu Miêu nhìn ánh mắt Tiểu Vũ cảm thấy hơi chột dạ. “Đồ đàn, gần đây tỷ gặp ai?” Tiểu Vũ đột nhiên nằng nằng.

“Chuyện gì xảy ra?” Dịch Thiên bước nhanh tới trước mặt Tiểu Vũ, ôm lấy Miêu Miêu, về mặt Tiểu Vũ không phải đơn giản vì bị lừa mà tức giận như vậy. “Tỷ ấy trúng độc, hơn nửa đã rất lâu, ta giải không được.” Tiểu Vũ nói một cách nghiêm túc. Miêu Miêu nghe vậy choáng váng, tại sao chính mình một chút cảm giác cũng không có. Dịch Thiên nghe vậy, ôm chặt Miêu Miêu trầm giọng nói: “Có biện pháp nào không?” Trước mắt giải độc là quan trọng, những cái khác là thứ yếu.

“Lập tức xuất phát đi tìm sư phụ của ta, cưỡi ngựa, độc của tỷ ấy không thể chậm trễ nữa rồi. Tiểu Vũ nói xong, đi ra cửa trước. “Nhanh, chuẩn bị ngựa.” Dịch Thiên quát lớn rồi ôm lấy Miêu Miêu nhanh chóng chạy ra khỏi cửa phòng. Tại cửa thoáng phân phó Vụ Huyền vài chuyện rồi mang theo Vụ Kiếm cùng Tiểu Vũ xuất phát.

“Làm sao vậy?” nghe tiếng Lâm Phong, Vụ Thiên cùng đám người Vụ Liệt chạy đến hỏi. “Phu nhân trúng độc rồi, hơn nửa trúng độc đã lâu mà chúng ta không phát hiện, bây giờ rất nguy hiểm. Nếu như không phải Tiểu Vũ trở về, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chủ thượng bảo ta điều tra việc này, bọn họ bây giờ chạy đến Vu sơn tìm Dược Vương rồi.”

Trúng độc? Mọi người nghe vậy đều trầm tư, phu nhân cơ hồ không có lúc nào là không cùng chủ thượng ở chung một chỗ, như vậy trúng độc lúc nào? Lập tức vài người tụ lại một chỗ, cùng nghiên cứu bàn luận, hy vọng phu nhân bình an vô sự.

Đêm khuya, hai con ngựa vẫn còn đang rong ruổi trên đường, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ như trước đây vẫn là không cưỡi ngựa, phân ra do Dịch Thiên cùng Vụ Huyền mang theo. Càng hướng chi bây giờ Miêu Miêu bị trúng độc, Dịch Thiên càng sẽ không cho nàng rời khỏi mình nửa bước. “Dừng lại nghỉ ngơi đi, ta có chút khó chịu.” Miêu Miêu cau mày nói. “Sao vậy?” Dịch Thiên rất lo lắng, lập tức ghìm ngựa, bế Miêu Miêu xoay người xuống ngựa. Tiểu Vũ liền đi đến bắt mạch một chút rồi nói: “Không có việc gì, chỉ là mệt mỏi.” Dịch Thiên nghe vậy thở phào nhẹ nhõm nói: “Bây giờ nghỉ ngơi một lát.”

Miêu Miêu rất mệt, trước đây không biết bản thân mình trúng độc thì thấy tất cả đều bình thường, bây giờ đột nhiên lại biết mình bị trúng độc, cả người liền cảm thấy khó chịu. Trước không có thời gian hỏi Tiểu Vũ là độc gì, bây giờ Miêu Miêu nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Vũ, ta trúng là độc gì?” “Mị Thương.” Tiểu Vũ trầm giọng nói. “Mị Thương là độc gì?” Miêu Miêu không hiểu lắm, Dịch Thiên cùng Vụ Huyền nghe vậy sắc mặt cả kinh, rồi sau đó Vụ Huyền cùng Tiểu Vũ lặng lẽ nhẹ nhàng đi qua một bên.

“Mị Thương là độc mạn tính (độc phát tác chậm), người trúng độc không hề có bất cứ điều gì dị thường, nếu không có giao hoan nam nữ, như vậy cả đời cũng không bị độc phát. Nhưng một khi có triền miên, độc sẽ chậm rãi bắt đầu thẩm thấu khắp người, số lần gia tăng, độc tính càng gia tăng.” Dịch Thiên vỗ về Miêu Miêu thấp giọng giải thích. Chính mình cùng Miêu Miêu hằng đêm đều triền miên, cho nên độc của Miêu Miêu mới trở nên nghiêm trọng như vậy, mắt Dịch Thiên trở nên sắc bén, thương tổn đến Miêu Miêu của hắn, hắn sẽ khiến cho kẻ đó phải trả giá một cách đau đớn.

Miêu Miêu nghe vậy, cười khẽ một tiếng nói: “Ông xã à, nếu ta chết rồi, có tính là chết ở trong ôn nhu hương của chàng không a, ta trước kia toàn là nể Nam Cung Linh sẽ chết ở trong ôn nhu hương, không nghĩ đến là ta.” “Ta không cho phép nàng chết, nàng dám chết, chân trời góc bể, địa ngục thiên đường, ta đều sẽ tìm cho ra nàng, khiến cho nàng không được yên ổn.” Dịch Thiên nghe vậy hơi giận nói. Đây chính là chồng yêu của nàng a, tâm tâm niệm niệm chồng yêu của nàng. Miêu Miêu cảm thấy trong lòng rất ấm áp, yên lặng rơi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thuộc dẫn

Nhìn Miêu Miêu đang ngủ say trong lòng, Dịch Thiên nhẹ nhàng che tai nàng lại quát: “Vụ Huyền, giải quyết những kẻ phía sau.” Bọn họ bị theo đuổi không phải là không phát hiện, chỉ là bọn hắn đang chạy đua với thời gian, không có tâm trạng để ý đến những người này, bây giờ đã có thời gian, như vậy nhất định phải xử lý. Vụ Huyền lĩnh mệnh quay đi, chỉ trong chốc lát đã trở về: “Chủ thượng, cũng đã giải quyết xong hết rồi, không biết là người ngựa ở đâu, không tìm thấy dấu vết nào cả.” Dịch Thiên nghe vậy khẽ gật đầu, nếu có thể người không hay quý không biết hạ độc trên người Miêu Miêu, đương nhiên sẽ không lưu lại dấu vết gì để cho bọn họ phát hiện.

Sắc trời dần sáng, Miêu Miêu vẫn còn đang ngủ say, Tiểu Vũ đi đến kiểm tra, hô lên: “Không hay rồi, trước vốn là ngủ, bây giờ lại là hôn mê rồi, mau đi thôi.” Hai con ngựa chạy như tên bắn, ra roi giục ngựa nhanh chóng chạy tới Dược cốc.

Chưa vào đến cửa, Tiểu Vũ liền kêu to: “Sư phụ, sư phụ, mau ra đây...” “Làm sao vậy, không phải mới đi sao, sao nhanh như vậy đã về rồi?” Thanh âm ngạc nhiên của Viêm Ly vọng ra, nhìn thấy Miêu Miêu hôn mê trong lòng Dịch Thiên, đột nhiên hạ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Sư phụ, chính là Mị Thương, đã bị nhiều ngày rồi.” Tiểu Vũ vội nói. “Nhanh, bế nàng đặt nằm lên giường băng trước đi, Tiểu Vũ, người dùng công lực duy trì tâm mạch của nàng, không, là người đi” ngón tay chỉ vào Dịch Thiên, Viêm Ly lại nói: “Giải độc này chưa chuẩn bị tốt được, Tiểu Vũ lại đây giúp ta, cứ đứng đó như vậy để làm chỉ a, Tiểu Vũ, dẫn bọn hắn đi vào.”

Chờ đám người Dịch Thiên vừa rời đi, Viêm Ly lúc này ở một chỗ xoay vòng vòng, Mị Thương, Mị Thương, bản thân đã nhiều năm không nghe được cái tên này rồi. Cũng đã mấy năm, mẫu thân của Tiểu Vũ chính vì đời không được chính mình nghiên cứu ra giải độc mới hồng nhan bạc mệnh như vậy. Nhiều năm trôi qua, mặc dù chính mình cũng có mầy mò nghiên cứu nhưng cuối cùng không có thử qua trên cơ thể người, cũng không biết có hiệu quả hay không. Trước đây điều chế nghiên cứu đều thí nghiệm trên người động vật hết, bây giờ bắt đầu phối chế một lần nữa, quả thật tốn chút thời gian.

Nhìn Miếu Miếu nằm trên giường băng không có chút sinh khí, lòng Dịch Thiên đau đớn thống khổ. Nếu như không phải mình hằng đêm đều tìm nàng triền miên, có lẽ độc sẽ không phát nghiêm trọng như vậy. Đàng ra hẳn phải sớm phát hiện, gần đây sau mỗi lần hoan ái, Miếu Miếu đều mệt đến không nhúc nhích, nguyên lai tưởng rằng mình khiến nàng mệt muốn chết rồi, bây giờ ngẫm lại, những ngày đầu Miếu Miếu vẫn có khí lực phản công lại hẳn, vốn là chính mình rất sợ sót. Vươn một tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Miếu Miếu, nếu như nàng chết rồi, ta nên làm sao bây giờ.

Tiểu Vũ từ ngoài cửa đi đến, nhìn Dịch Thiên trầm giọng nói: “Không may bây giờ còn thiếu một vị thuốc, hơn nữa sư phụ nói, độc này người chưa bao giờ giúp ai giải qua, chỉ có thể thử xem sao.” Vụ Huyền nghe vậy, vội hỏi: “Thiếu cái gì, ở đâu, ta lập tức đi lấy.” “Tên là Tình Thương, là một loại động vật, chúng ta chỉ cần một miếng thịt trên người nó làm thuốc dẫn, trước mắt trên đời chỉ có hai con, một con ở trong hoàng cung, một đã chết, mấy chục năm trước sư phụ từng điều chế qua, chính là lấy con Tình Thương đã chết. Hôm nay chỉ có thể đi hoàng cung lấy.” Tiểu Vũ giải thích.

Tình Thương? Vụ Huyền có chút chán nản, động vật kiểu gì mà tên này. Chỉ là, tại sao chỉ có hoàng cung mới có, chẳng lẽ là do tên Thần Quang Đế kia hạ độc, chẳng lẽ để dẫn dụ chủ thượng tới? Dịch Thiên lúc này vẻ mặt đã khó dò, chỉ quay qua phân phó Vụ Huyền: “Lại đây, dùng công lực bảo vệ phụ nhân.” “Chủ thượng, hay là để thuộc hạ đi...” Vụ Huyền vội nói. “Lại đây.” Dịch Thiên nổi giận. Vụ Huyền đành phải đi rồi.

Dịch Thiên xoay người ra cửa, Tiểu Vũ đi theo tới nói: “Ta không thể đi cùng ngươi, Tình Thương dài ngắn hình dạng như thế nào, ta cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ có sư phụ từng gặp qua, ngươi tự mình phán đoán.” Dịch Thiên khẽ gật đầu, xuống núi giục ngựa rời đi.

Phụ thân bỏ mình ngoài ý muốn, làm cho ý chí tinh thần Nam Cung Linh sa sút một thời gian dài. Người cũng đã chết rồi, Nam Cung Linh cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, bản thân mình phải tỉnh táo lại, không thể để cho những kẻ xem Nam Cung gia là trò cười chiếm tiện nghi, đặc biệt không thể buông tha cái tên đầu sỏ kia, muốn làm cho Nam Cung gia diệt vong, hẳn sẽ không cho phép.

Đêm khuya, Nam Cung Linh nằm trên giường chưa ngủ, đột nhiên nghe thấy trên mái hiên truyền đến tiếng động. Xoay người xuống giường, nhảy lên mái hiên. Xuyên qua ánh trăng, nhìn thấy Dịch Thiên đứng trên nóc nhà. Trong chốc lát mắt Nam Cung Linh chợt lóe lên, tại sao lại gặp hắn ở chỗ này. “Có việc?” Nam Cung Linh hỏi, trẻ như vậy còn xuất hiện ở đây, khẳng định là có việc gì đó.

“Đưa ta vào hoàng cung, ta muốn tìm Tình Thương.” Dịch Thiên biết chính mình đối với hoàng cung không thông thuộc, cho nên vừa nghĩ đến trước tiên đi tìm Nam Cung Linh, hẳn so với chính mình sẽ quen thuộc hơn nhiều. “Tình Thương là ai?” Nam Cung Linh khó hiểu, không phải hắn có Miếu Miếu rồi sao? Dịch Thiên phi thân nhảy xuống đất, đi vào phòng Nam Cung Linh, Nam Cung Linh khẽ nhíu mày, theo sau.

Chờ Nam Cung Linh đóng cửa lại, Dịch Thiên liền trầm giọng nói: “Miếu Miếu trúng Mị Thương, ta phải tìm thuốc dẫn, Tình Thương là một loại động vật, chỉ có một con trong hoàng cung, ta muốn một miếng thịt trên người nó, ngươi đã nghe nói qua hay chưa?” “Cái gì, Miếu Miếu trúng Mị Thương, trúng như thế nào?” Nam Cung Linh kinh hãi.

Dịch Thiên khẽ lắc đầu, cái này hẳn cũng không biết. “Ta chưa nghe nói qua, có điều ta đối với hoàng cung rất quen thuộc, chúng ta bây giờ nhân tiện đi vào tìm, không sợ tìm không ra.” Nam Cung Linh cũng biết sự tình nặng nhẹ cấp bách ra sao, có chuyện gì sau hẵng nói, trước tìm được thuốc dẫn quan trọng hơn. Mị Thương, loại chất độc này hẳn cũng nghe nói qua, không phải là loại độc dễ giải. Nhìn vẻ mặt Dịch Thiên, có thể khẳng định Miếu Miếu trúng độc không nhẹ, nếu không Dịch Thiên cũng không xuất hiện lúc này.

Hai người thừa lúc giữa đêm chạy đến hoàng cung, nếu Tình Thương là một loại động vật, hơn nữa lại trân quý như vậy, nói vậy sẽ không ở nơi bình thường. Nam Cung Linh mang theo Dịch Thiên hướng đến nơi cất giấu nhiều bảo bối nhất, tìm đến khi trời gần sáng, vẫn không có một chút kết quả. Nam Cung Linh nói: “Ban ngày người không tiện xuất hiện, trước đến nhà của ta, ta hôm nay lấy một vài lý do ở tại đây tiếp tục tìm, đến tối người quay lại.”

Đợi đến tan triều, Nam Cung Linh liền nghĩ đến biện pháp ở lại, đi dạo lòng vòng trong cung. Thình thoảng đùa giỡn trên ghẹo tiểu cung nữ, thăm dò tin tức. “Tiểu Thanh, nắng càng ngày càng lạnh lẽo rồi.” Nam Cung Linh cười tà nói. “Công tử, ồ không, bây giờ vốn là thừa tướng đại nhân, lại chọc ghẹo nô tỳ nữa rồi, nô tỳ không thêm đề ý tới người nữa.” Nữ tử giận dữ nói. “Mới đó đã không thêm đề ý đến ta rồi à, ta thật sự là rất thương tâm à, Tiểu Thanh, nắng có biết Tình Thương là cái gì hay không à?” Nam Cung Linh lơ đãng hỏi.

“Tình Thương là cái gì à, nô tỳ không biết, có điều có lần nô tỳ dâng đồ lên cho hoàng thượng, nghe thấy hoàng thượng gọi một con vật cung của người là Tình Thương, nô tỳ cảm thấy rất kỳ quái, cái gì mà gọi là Tình Thương, thừa tướng đại nhân, người tìm Tình Thương làm gì?” Tiểu Thanh hỏi. “Ài nha, Tiểu Thanh của ta, nắng đang nói cái gì vậy à, ta nói tình thương là nắng không đề ý đến ta, lòng ta rất đau, cái này không phải là bị tình đã thương sao?” Nam Cung Linh làm bộ đáng giả vờ thương tâm. Tiểu Thanh nghe vậy mặt đỏ lên, dậm chân bỏ đi.

Tìm được rồi, có điều lại ở bên người hoàng đế, sợ là khó lấy, Nam Cung Linh xoay người rời đi, trở về tìm Dịch Thiên bàn đối sách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cướp lấy Tình Thương

Nam Cung Linh về đến nhà, Dịch Thiên nghe kể, trầm tư một lúc nói: “Đêm nay một mình ta đi.” “Ngươi định làm gì?” Nam Cung Linh nhướn mày nói. “Trực tiếp hỏi hắn.” Dịch Thiên trầm giọng nói, nếu hắn có tình đối với Miếu Miếu như vậy, chắc chắn sẽ không khiến cho Miếu Miếu rơi vào nguy hiểm. Nam Cung Linh khẽ gật đầu, nói không chừng trực tiếp là phương pháp tốt nhất, nếu dùng bạo lực, thì vệ hoàng cung đông như vậy, cho dù Dịch Thiên

võ công cao tới đâu, cũng không thể xoay vòng đánh lại hết.

Đêm khuya, một bóng đen phi thềm tẩu bích*, nhanh chóng đột nhập vào hoàng cung. Nghe được tiếng động trên nóc nhà, Thần Quang Dục nhếch khóe miệng, nhanh như vậy đã tới rồi. Còn chưa kịp nghĩ gì tiếp, một giọng nói đã truyền đến: “Ta muốn Tình Thương.” “Dựa vào cái gì?” Thần Quang Dục ngồi dậy, tựa vào bên giường, cười lạnh đậm nói. “Không dựa vào cái gì cả.” Dịch Thiên lạnh nhạt nói, nam nhân này có thể nhanh như vậy phát hiện động tĩnh của hắn, lại còn bất động thanh sắc chờ hắn, xem ra đã sớm biết.

*nguyên văn 飞檐走壁 (bay trên mái, chạy trên vách)

“Tình Thương có thể cho ngươi, nhưng là bốn vương có một yêu cầu.” Thần Quang Dục liếc mắt một cái.

“Cái gì?” Dịch Thiên hỏi lại.

“Ngươi biết ta muốn cái gì.” Thần Quang Dục cười tà mị.

“Không có khả năng.” Dịch Thiên không chút suy nghĩ, lập tức cự tuyệt, cho dù Miểu Miểu bởi vậy mà chết, nàng cũng chỉ có thể là người của hắn.

“Ngươi không muốn cứu nàng?” Thần Quang Dục nghiêng mắt hỏi.

“Là ngươi hạ độc.” Dịch Thiên khẳng định.

“Ha ha, chính là bốn vương, nhanh như vậy đã biết, như vậy không cần quanh co lòng vòng, ta muốn nàng.” Thần Quang Dục đi thẳng vào vấn đề nói.

Dịch Thiên nghe vậy, không nói câu nào, rút Lưu Quang Phi Vũ ở bên hông vận khí xông lên, Thần Quang Dục cũng không ngồi chờ chết, rút kiếm xông lên nghênh địch. Trong phòng nhất thời truyền đến âm thanh va chạm giữa kiếm với kiếm, hai kiếm phát ra cường quang rọi sáng cả không gian. Âm ỉ bên trong phòng lập tức thu hút hàng loạt thị vệ, vọt vào chạy đến bao vây quanh Dịch Thiên.

Dịch Thiên không thêm đề ý, như trước hướng Thần Quang Dục công tới, sắc mặt u tối, ánh mắt lóe lên tia khát máu, Lưu Quang Phi Vũ trên tay phát lực ngày càng mạnh. Nơi nào đi qua đều nát bấy. “Nhanh, hộ giá, hộ giá...” Thái giám bên cạnh không ngừng dùng cái giọng chói tai của hắn la hét. Càng ngày càng đông thị vệ xông tới, Dịch Thiên không ngừng lia nhuyễn kiếm của hắn, thương tổn đến thân thể Miểu Miểu hắn tuyệt đối không buông tha, bây giờ trong đầu hắn chỉ thầm nghĩ muốn Thần Quang Dục chết.

Chỉ lo hướng về Thần Quang Dục phía trước, không đề ý đến đao kiếm bên cạnh, trên người Dịch Thiên lập tức xuất hiện không ít vết thương. “Giết không tha.” Thần Quang Dục hạ lệnh một tiếng, thị vệ càng vây chặt. “Chủ thượng.” Đám người Vụ Liệt kêu lớn chạy đến. Nam Cung Linh thấy Dịch Thiên một mình một người đi hoàng cung, trái lo phải nghĩ, âm thầm chạy tới Bồng Lai Các, báo cho đám người Vụ Liệt.

Đám người Vụ Liệt vừa đến, phát hiện chủ thượng của bọn họ bị bao vây, lập tức nhảy xuống tiếp ứng. Chiến trường lập tức chuyển từ bên trong ra bên ngoài, Dịch Thiên ép sát Thần Quang Dục, chiêu chiêu không lưu tình. Thần Quang Dục cũng không phải con tôm thần mềm, tránh cũng rất nhanh. “Đi, Dịch Thiên.” Lâm Phong tiến lên kéo Dịch Thiên còn đang muốn đánh tới Thần Quang Dục. Dịch Thiên gãy mạnh một cái, chờ hắn giết Thần Quang Dục rồi đi. Lâm Phong nhanh tay lẹ mắt kéo hắn lại: “Dịch Thiên, bọn họ đông người, cứ như vậy đánh xuống không phải là biện pháp hay, bây giờ chính yếu chính là tẩu phu nhân, cái khác còn nhiều thời gian.”

Dịch Thiên nghe đến Miểu Miểu, nhất thời tỉnh hồn, hắn bây giờ đang làm cái gì vậy, Miểu Miểu còn đang chờ hắn đem thuốc dẫn trở về. Quay qua Thần Quang Dục lạnh lùng nói: “Đưa Tình Thương đây, nàng sống là người của ta, chết ta cũng không buông nàng.” Thần Quang Dục hơi chân chờ rồi nói: “Đi đem vật cung của bốn vương đến đây.” Hắn cũng không muốn Miểu Miểu chết, xem Dịch Thiên trực tiếp đến hỏi hắn đưa ra Tình Thương, sợ là độc đã sâu.

Rất nhanh có người đem đến một cái lồng sắt, Thần Quang Dục vung kiếm lên, một tiếng thét đau đớn truyền đến, một miếng thịt từ trên người nó rơi xuống. Thần Quang Dục đem miếng thịt ném cho Dịch Thiên nói: “Bốn vương không muốn Miểu Miểu chết, nàng sớm muộn gì cũng là hoàng hậu của bốn vương, bốn vương chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, nếu bốn vương có thể trong trạng thái các ngươi không hay biết chút gì mà hạ độc, như vậy bốn vương cũng có thể lặng lẽ mang nàng đi...” Dịch Thiên vẫn chưa nghe hắn nói xong, mang theo một đám người phi thân đi. Thần Quang Dục, một ngày nào đó, ta sẽ giết ngươi.

Ngày đêm không nghỉ chạy thẳng tới Dược cốc, Vụ Huyền thấy Dịch Thiên người đầy vết máu, kinh hãi lắp bắp: “Chủ thượng...” Dịch Thiên vung tay lên ngăn lời hắn lại, đi tới cạnh giường băng, tiếp nhận tay Miểu Miểu, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch Miểu Miểu. Tiểu Vũ đi theo phía sau, hướng Vụ Huyền lắc đầu ý bảo hết cách. Mới vừa nhìn hắn tiến vào cả người đều là máu, bị hù cho một phen hoảng hốt, gọi hắn lại bằng bó cũng không chịu, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là chính mình đi theo đến đây. Đưa cho Vụ Huyền một lọ thuốc, ý bảo hắn giúp Dịch Thiên lau người tra thuốc, Vụ Huyền nhất thời sa sầm mặt, chủ thượng căn bản không cho người khác chạm vào thân thể của chủ thượng, cái này không phải bảo hắn tìm phiền toái sao. Tiểu Vũ đưa tay nhún vai, không còn cách nào, ai bảo hắn là chủ thượng của ngươi.

Kết quả là Vụ Huyền không có dùng khí tra thuốc cho Dịch Thiên, đành phải ở bên cạnh sốt cả ruột. Có đầy đủ tất cả dược liệu, Viêm Ly trong vòng thời gian hai ngày đem các vị thuốc kết hợp hoàn hảo, chế thành dược hoàn (thuốc viên), để cho Dịch Thiên nuốt cho Miểu Miểu, sau đó chính là chờ đợi.

Một ngày trôi qua, Miểu Miểu vẫn chưa tỉnh, ánh mắt Dịch Thiên càng ngày càng âm trầm, tâm trạng cũng càng lúc càng lo âu bất an. Đám người Tiểu Vũ cũng chỉ có thể ở một bên lo lắng, không thể làm gì thêm được. Đêm khuya, trong nhà chỉ còn ánh sáng lờ mờ, Dịch Thiên ôm chặt Miểu Miểu, tại sao nàng còn chưa tỉnh, chỉ cần nàng tỉnh lại, nàng muốn đi đâu ta cũng sẽ cùng nàng đi, nàng muốn làm cái gì ta cũng sẽ cùng nàng làm, nàng thích mở cá cược, nàng có thể mở mỗi ngày, nàng sợ nhàm chán, ta có thể đưa nàng ra ngoài chơi đùa mỗi ngày, nàng muốn hải tặc, chúng ta có thể lập tức sinh, vô luận cái gì cũng có thể, chỉ cần nàng tỉnh lại, chỉ cần nàng còn sống.

Miêu Miêu vẫn nằm bất động trong lòng hắn, từ lúc uống thuốc, Miêu Miêu không cần bọn họ dùng nội lực che chở nữa, cũng không cần nằm ở giường băng, Dịch Thiên ôm nàng đi tới căn phòng mà lúc ban đầu bọn họ đã ở cùng nhau, đóng cửa lại, một mình một người cùng Miêu Miêu.

Không biết trải qua bao lâu, tựa hồ như cả một thế kỷ vậy, Miêu Miêu cuối cùng cũng tỉnh lại. Nàng cảm thấy rất mệt, lúc ngủ trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, đều là những tình huống nàng và Dịch Thiên cùng với nhau, nàng cùng Dịch Thiên giả động phòng, khi nàng cười ngượng lớn tiếng kêu cứu, mạng Dịch Thiên mang bộ dạng chạy vội mà đến, rồi bộ dạng khi Dịch Thiên ghen bỏ chạy mất... Làm cho nàng cứ bị giam ở bên trong không ra được. Nàng có thể cảm giác được Dịch Thiên nắm tay nàng, có thể cảm nhận được Dịch Thiên nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, vờn về tóc của nàng, có thể cảm thấy được Dịch Thiên ôm chặt nàng, nhưng chính là không thể tỉnh lại.

Rốt cuộc thật vất vả mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là Dịch Thiên nhắm khê hai mắt ôm nàng tựa vào trên giường, cái cảm bình thường sạch sẽ bây giờ lún phún toàn là râu, hai má có chút hóp vào, tóc hơi rối, môi mím chặt, vẻ mặt rất là mệt mỏi. Hốc mắt Miêu Miêu thoáng ướt, cái đồ ngốc này khẳng định chính là vẫn luôn ở cùng mình chưa từng nghỉ ngơi, cũng không biết chính mình đã ngủ bao lâu, hắn cứ như vậy vẫn ôm mình sao? Đồ ngốc, chẳng không phải là nằm bên người ta sao, cứ như vậy tay chàng sẽ không tê sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ta yêu nàng

Miêu Miêu vươn tay vuốt khuôn mặt Dịch Thiên, hốc mắt hơi ẩm ướt, vuốt ve kỹ càng từng tác từng tác. Dịch Thiên đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, hai mắt mừng như điên, nhìn chăm chăm Miêu Miêu. “Đồ ngốc, chẳng cái dạng này thật là xấu xí.” Miêu Miêu thì thầm, nước mắt đột nhiên chảy xuống.

Dịch Thiên rút một tay ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Miêu Miêu, khàn khàn nói: “Đừng khóc, chỉ cần nàng còn sống, cái khác cũng không quan hệ.” Miêu Miêu gắt gao ôm lấy Dịch Thiên, ta đáp ứng chàng, ta nhất định sống thật tốt, cùng với chàng sống thật tốt. “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?” Dịch Thiên nhẹ giọng hỏi. “Đói bụng.” Miêu Miêu sờ sờ bụng của mình rung rung cười nói. Dịch Thiên nhẹ nhàng buông Miêu Miêu đứng dậy.

“Dịch Thiên, trên người chàng bị làm sao vậy?” Miêu Miêu nhìn thấy Dịch Thiên cả người đầy vết máu, kinh hô. Từ ngày trở về từ hoàng cung, Dịch Thiên vẫn luôn canh giữ ở bên người Miêu Miêu, không rời khỏi nửa bước, thuốc cũng không bôi, quần áo cũng không thay. Giờ phút này vết máu khô nhìn hết sức kinh khủng. “Không có việc gì, chỉ là bị thương một chút ngoài da.” Dịch Thiên nhẹ giọng trấn an Miêu Miêu.

Miêu Miêu cũng không thèm nghe Dịch Thiên nói, chống tay đứng lên muốn tới bên cạnh Dịch Thiên. “Nàng muốn làm gì?” Dịch Thiên đưa tay ôm lấy nàng. “Ta muốn nhìn thương thế của chàng.” Miêu Miêu ra sức kéo quần áo của Dịch Thiên.

“Không có việc gì, nằm xuống đi ta đi lấy đồ ăn, nàng hôn mê đã rất nhiều ngày rồi, nên ăn một chút.” Dịch Thiên dỗ dành Miêu Miêu.

“Không cần, ta muốn xem thương thế của chàng trước.” Miêu Miêu vẫn tiếp tục lôi kéo quần áo Dịch Thiên, nhưng có điều là hôn mê đã lâu lại chưa ăn gì, cả người trên dưới không có bao nhiêu khí lực, kéo một lúc lâu cũng không xê dịch được gì.

“Ngaoan, nghe lời, chờ nàng ăn xong, ta sẽ cho nàng xem.”

“Không cần, chàng rốt cuộc là đã làm gì, chàng không bôi thuốc sao, chàng không cảm thấy đau hả?” Thật vất vả mới xé ra được một ít xiêm y, Miêu Miêu nhìn thấy cánh tay Dịch Thiên, cả trước ngực đều có vết thương đã khô máu, khóc rống nói, “Tại sao chàng không bôi thuốc, chàng muốn cho ta đau lòng chết sao?”

“Đừng khóc, ta sẽ đau lòng, ta không đau, thật đó, chỉ cần nàng tỉnh lại, tất cả đều tốt lắm rồi.” Dịch Thiên quay lại ôm Miêu Miêu, dịu dàng nói.

“Đồ ngốc, chàng chính là đồ ngốc.” Miêu Miêu nhào vào trong ngực Dịch Thiên đau lòng khóc thành tiếng.

“Ta yêu nàng!” Dịch Thiên hôn lên nước mắt của Miêu Miêu nhẹ nhàng nói, nước mắt Miêu Miêu rơi lại càng nhanh hơn, Dịch Thiên, ta nhất định sẽ sống thật tốt, cả một đời cùng với chàng, vô luận xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở bên cạnh chàng...

Nhờ vào y thuật cao minh của Viêm Ly, Miêu Miêu phục hồi như cũ rất nhanh, vết thương của Dịch Thiên cũng không có gì đáng ngại. Vì vậy hai người quyết định quay về Bồng Lai Các, để tránh cho người khác lo lắng. Tiểu Vũ cũng một đường đi theo bọn họ ra khỏi cốc. “Ta nói, tỷ đây chính là từ trong ôn nhu hương từ lí đào sinh* nha, chắc chắn, thật nhìn không ra, tỷ lợi hại như vậy.” Tiểu Vũ tại sao không lúc nào là không nhớ cười nhạo Miêu Miêu.

*nguyên văn 死里逃生. Từ lí đào sinh. Thập tử nhất sinh, đại nạn không chết

Miêu Miêu nghe vậy miệng co giật, bản thân đã biết việc trúng độc của nàng lúc quay về nàng cùng Dịch Thiên sẽ bị trêu cho đến chết. Lập tức quay qua Dịch Thiên gắt giọng “Dịch Thiên, hắn cười nhạo ta, cũng là cười nhạo chàng, chàng bảo Vụ Huyền bỏ hắn lại đi, để cho hắn đi bộ.” Dịch Thiên quay lại liếc mắt nhìn Miêu Miêu một cái, tiện đà lại nhẹ nhàng liếc Tiểu Vũ một cái. Tiểu Vũ thấy vậy đen cả mặt, bản thân mình thật đúng là không chiếm được

một chút tiện nghi, người này toàn tìm người chống lưng. Vụ Huyền nghe vậy lại cười ha ha, phu nhân ơi là phu nhân, lắc lắc đầu, một chút thua thiệt cũng không chịu.

Lộ trình quay lại mặc dù giống vậy, nhưng không giống lúc đến chạy vội vàng, đã đi được một ngày rưỡi vẫn chưa đến Bồng Lai Các. Mãn đêm đã phủ xuống, bốn người vào một trần nhỏ chuẩn bị nghỉ ngơi. Đi đến khách điểm của Vụ Thiên Các, mới vừa vào đến cửa, liền phát hiện hào khí quý dị. Chương quỹ mắt liếc thấy Dịch Thiên, vội vàng chạy đến tôn kính nói: “Chủ thượng, phu nhân.” Cả tứ lầu đang ồn ào lập tức yên lặng.

“Xảy ra chuyện gì?” Vụ Huyền nhìn thấy bàn ghế trong đại sảnh của khách điểm đại bộ phận đều bị phá hủy, hai nhóm người chính là đang đánh không chịu tách nhau ra, nghe chương quỹ nói mặc dù đều dừng lại, nhưng tình thế vẫn hết sức căng thẳng.

Chương quỹ không mở miệng, dường như có vạn lời khó nói, Vụ Huyền cũng biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, không hỏi tiếp. Miểu Miểu nhìn thoáng qua, nói nhỏ: “Nhớ kỹ đem toàn bộ tổn thất tính rõ ràng, bảo bọn hắn bồi thường, hai bên như nhau.” Hờ, tất cả ánh mắt nhất tề hướng về phía nàng, trường hợp này nói như thế này thật sự là đủ lợi hại, quả nhiên đầu óc phu nhân của Dịch Thiên không giống với người khác.

Tiểu Vũ rất không nể mặt mũi bật cười một tiếng, giơ ngón tay cái lên, không biết nói sao. Miểu Miểu cũng không lộ vẻ phản bác hay không phản bác, đây chính là tiền của Dịch Thiên, cũng là tiền của ta, có thể để cho người khác phá chùa sao, thật là.

Dịch Thiên nghe vậy quay qua chương quỹ bình thản nói: “Làm theo lời phu nhân đi.” Ô, chương quỹ sững sốt một hồi lâu mới đáp lại: “Vâng, chủ thượng.” Cái này lời phu nhân nói thật khiến người khác buồn cười, nhưng chủ thượng dường như rất nghiêm túc. Lập tức cao giọng hô: “Các vị đại hiệp, trước đến đây để bốn điểm tính toán tổn thất, sau đó đi ra ngoài đánh, chủ thượng cùng phu nhân nhà ta không thích quá âm ỉ.” Rất thành công làm cho hai bên vứt bỏ hoàn toàn ý niệm tiếp tục đánh nhau, Dịch Thiên, bọn họ không dám trêu vào.

Chương quỹ thắng một đường đi theo lên lầu, đóng cửa phòng lại. Chương quỹ liền vội vàng nói: “Hai nhóm người đó là bởi vì đấu võ mồm mà đánh nhau.” “Cãi nhau chuyện gì?” Vụ Huyền hỏi. “Đại Hội Võ Lâm, nghe nói năm nay Đại Hội Võ Lâm người thắng không chỉ đoạt được chức Võ lâm Minh chủ mà còn nhận được một vật bất ngờ, chính là Ngân Tiêu trong truyền thuyết hai mươi năm trước của Tiêu công tử” Hử, Miểu Miểu nghe vậy nhướng mày, Ngân Tiêu vẫn luôn ở bên người mình, ở đâu lại xuất hiện thêm một cái. Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu liếc mắt một cái khẽ gật đầu nói: “Ngươi đi ra ngoài trước, chuẩn bị một chút thức ăn đưa lên.” Chương quỹ lĩnh mệnh rời đi.

Chờ chương quỹ rời đi, Vụ Huyền liền nói: “Chủ thượng, Tiêu công tử đó mất tích đã rất lâu, người trong giang hồ đều cho rằng hắn đã chết, tại sao Ngân Tiêu lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ hắn không chết?”

“Đã chết.” Miểu Miểu ở một bên tiếp lời.

“Tại sao phu nhân lại biết?” Vụ Huyền hỏi.

Miểu Miểu nhìn Dịch Thiên bên cạnh không có ý tứ phản đối, Vụ Huyền vốn là thuộc hạ thân tín của Dịch Thiên, mà Tiểu Vũ cũng đã cứu nàng vài lần, cũng không cần kiêng kị nữa rồi. “Ngươi nghĩ ta đang cầm là thứ gì?” Miểu Miểu móc ra Ngân Tiêu hỏi.

“Ngân...” Vụ Huyền rất thông minh không thốt ra khỏi miệng, chỉ dùng ánh mắt hỏi chuyện gì xảy ra.

“Đây mới là thật.” Miểu Miểu thu hồi Ngân Tiêu nói: “Không biết tại sao lại xuất hiện đồ giả?”

“Phu nhân, người cùng với Tiêu công tử chính là...” Vụ Huyền dò xét hỏi, ánh mắt Tiểu Vũ chột lóe, cũng nhìn chăm chăm vào nàng.

“Coi như là thầy trò đi.” Miểu Miểu nhấp trà nói tiếp: “Tiểu Vũ, ngươi bây giờ không muốn nói gì với ta sao?”

“Có, nhưng không phải bây giờ, muốn kể cũng mất một khoảng thời gian, hiện giờ không gấp.” Tiểu Vũ chậm rãi nói. Vụ Huyền nghe vậy thoáng nhìn qua Tiểu Vũ, tại sao mỗi người dường như đều có bí mật, mà chủ thượng lại không có vẻ kinh ngạc chút nào, nói vậy khẳng định đã sớm biết.

Miểu Miểu nghe vậy gật đầu, đột nhiên hét lớn: “Tại sao thức ăn còn chưa tới, ta đói muốn chết rồi.” Vụ Huyền khẽ nhíu mày, đây mới là phu nhân, mới vừa rồi bộ dáng cao thâm khó lường như vậy, thật là có chút không quen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ta cũng yêu chàng

Tục ngữ nói: no com ầm cật rậm rật suốt ngày*. Miểu Miểu lúc này ăn uống no đủ, không có việc gì làm, con mắt liền đảo qua đảo lại lướt trên người Dịch Thiên, cả công khai lẫn bí mật nháy nháy mắt mấy lần, ý bảo Dịch Thiên đuổi những người không phận sự ở đây đi. Tiểu Vũ cùng Vụ Huyền có chút bất mãn không biết nói sao, biểu hiện rõ ràng như vậy.

*nguyên văn 饱暖思淫欲 bảo noãn tư dâm dục: tương đương với một số thành ngữ VN là No com rừng mỡ, no com dừng hồng mao, no com ầm cật rậm rật suốt ngày/mọi nơi...

Hai người đứng dậy rồi đi, còn ngồi đây dựa nửa sợ nữ nhân này muốn giết người rồi. Đi tới trước cửa, Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu lại nói: “Được rồi, thịt của Tinh Thương cũng chỉ có một miếng thôi, không có dư ra chút nào, ngươi nên khống chế một chút.” Dứt lời, cũng không thèm nhìn sắc mặt Miểu Miểu, hai người cười lớn đi ra cửa phòng. Miểu Miểu mặt đầy hắc tuyến, chẳng lẽ nàng biểu lộ ra rõ ràng như vậy sao.

Chờ hai người Tiểu Vũ đóng cửa phòng, Miểu Miểu chỉ vào chính mình hỏi Dịch Thiên: “Ta biểu hiện rõ ràng vậy sao?” Dịch Thiên lắc đầu, nhưng ý cười lấp lánh trong mắt đã tiết lộ suy nghĩ của hắn. Không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi, Miểu Miểu chui vào ổ chăn thốt lên một tiếng buồn bực.

Dịch Thiên cời áo treo lên giường, xốc chăn mền lên, nhẹ giọng nói: “Buồn chán đến hông người rồi à.” Miểu Miểu mặt mày đau khổ: “Buồn chán đến thối ra vẫn còn tốt hơn bị người khác cười nhạo, nếu Vụ Huyền về nhà đồn ra ngoài, như vậy không phải là giết người sao.” “Hắn không dám.” Dịch Thiên bình thản nói. “Thật không?” Miểu Miểu nhướn mày nghi ngờ, nàng cảm thấy được tên Vụ Huyền này không thể đoán được.

“Hắn dám nói, ta cắt đầu lưỡi hắn.” “Vậy ta an tâm rồi, tốt lắm, bây giờ làm việc quan trọng.” Miểu Miểu cười gian, kéo chăn mền trùm qua mình cùng Dịch Thiên, sắc trời tuy sớm, nhưng tình nồng ý thắm. . .

Cả người mồ hôi đầm đìa nẹp vào trên người Dịch Thiên, Miểu Miểu nhẹ nhàng vuốt lên vết thương trên người Dịch Thiên. Sau khi tỉnh lại, Tiểu Vũ liền kể cho nàng nghe toàn bộ sự tình, không nghĩ tới tên Hoàng đế kia lại âm hiểm như vậy, hơn nữa lại còn thâm tàng bất lộ, bản thân mình chỉ gặp qua hắn hai ba lần, cũng không biết lúc nào lại trúng độc của hắn, chính mình ngay cả một chút cảm giác cũng không có. Dịch Thiên chỉ vì độc của mình mà xông vào hoàng cung để bị thương, bây giờ ngã lại vẫn là cảm động không thôi. Hoàng đế chết tiết, dám hạ độc ta, việc này ta sẽ không để yên cho ngươi, hơn nữa còn đã thương Dịch Thiên nhà ta, ta đây càng không cho ngươi nếm quả ngọt.

“Đang nghĩ cái gì?” Dịch Thiên vuốt ve mái tóc Miểu Miểu thì thầm. “Không có gì, đang suy nghĩ nên tặng lại cho tên Hoàng đế chết tiết đó cái gì, hắn tặng cho chúng ta đại lễ lớn như vậy, nếu không hồi đáp thật sự là bất kính a.” Miểu Miểu hừ nhẹ nói. “Nàng muốn làm gì thì nói cho ta biết, ta đi làm, nàng không nên đi, rất nguy hiểm.” Dịch Thiên dịu dàng nói. “Ta còn chưa nghĩ ra.” Miểu Miểu nói nhỏ, Dịch Thiên cứ như thế này chuyện gì cũng lo lắng cho nàng, suy nghĩ vì nàng, chẳng lẽ chính hắn không gặp nguy hiểm sao.

Miểu Miểu ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, mỉm cười nhẹ nhàng, dịu dàng nói: “Ông xã à, ta đã nói với chàng chưa, kỳ thật ta cũng rất yêu chàng.” Ánh mắt Dịch Thiên đột nhiên sâu lắng, nhẹ nhàng kéo Miểu Miểu xuống, giữ chặt đầu của nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng nàn, vô luận là lúc nào, ta cũng sẽ không buông tay khỏi nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Vũ cùng Vụ Huyền đã chờ ở tại cửa rồi, nhìn thấy Miểu Miểu đi ra, Tiểu Vũ soi từ trên xuống dưới, vuốt vuốt cảm ra vẻ bình tĩnh nói: “Rất tốt, rất tốt, trúng độc không nặng.” Miểu Miểu nghe vậy trên đỉnh đầu lập tức có ba con quạ đen bay vòng vòng, quạ quạ quạ... thật muốn giết người a. Dịch Thiên thấy vậy, ôm lấy Miểu Miểu bình thản nói: “Bọn họ không dám.” Vụ Huyền nghe vậy miệng há hốc, chủ thượng nói vậy xem như là đang nhắc nhở bọn họ, phu nhân thật lợi hại, đã nắm luôn đường chuôi của chủ thượng rồi.

Lại một ngày trôi qua mới trở lại Bồng Lai Các. Đám người Vụ Liệt đã ở sau cửa chờ sẵn từ lúc nào rồi, vừa nhìn thấy Miểu Miểu nhảy xuống ngựa lập tức chạy đến, cười nói: “Phu nhân, người không có việc gì thật tốt quá.” “Đúng vậy, không nhìn coi ta là người như thế nào, ta là Tiểu Cường đánh hoài không chết đó a.” Miểu Miểu vỗ ngực khoe khoang. Tiểu Cường là ai? Mọi người e ngại nhìn nhau tự hỏi.

“Tiểu Cường là ai?” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng, mọi người cũng rất phối hợp nhất tề gật đầu, bọn họ cũng muốn biết, chủ thượng hỏi lời này thật đúng lúc. “Con gái.” Miểu Miểu vừa nói vừa đi thẳng vào cửa lớn, không nhìn thấy ánh mắt Dịch Thiên vừa lóe lên, chính là xấu hổ, đồ mồ hôi, còn tưởng rằng Tiểu Cường là người nào của nàng, thì ra chỉ là một con gái. Mặc dù Miểu Miểu không nhìn thấy nhưng Vụ Huyền lại nhìn thấy rồi, đi theo phía sau Dịch Thiên khẽ lắc đầu, chủ thượng đúng là thần hồn nát thần tính*, bất cứ nam nhân nào cũng không buông tha, mặc dù lúc đầu hắn cũng tưởng rằng Tiểu Cường vốn là một nam nhân.

*nguyên văn 草木皆兵 thảo mộc giai cung: trông gà hóa cuốc, thần hồn nát thần tính

“Tàu phu nhân, thân thể người bây giờ không có việc gì rồi, đi lâu như vậy, khiến cho lòng đệ lo lắng muốn chết.” Lâm Phong cười nói. “Ta nói Lâm Phong à, ngươi lo lắng cho ta làm cái gì a, người đáng lo lắng chính là Vụ Thiên ở bên cạnh ngươi kia kia.” Miểu Miểu nhướn mày nói, không phát hiện ra Dịch Thiên nghe thấy ngươi lo lắng cho ta, mặt hắn này nhỏ như vậy hà. “Là đệ vì nàng nên mới lo lắng a, tàu phu nhân, người không biết đâu, từ lúc người cùng chủ thượng lên Dược cốc, Vụ Thiên liền luôn lo lắng khôn nguôi, cũng không chịu theo đệ trở về, đệ thật sự là vừa lo lắng cho các người, vừa sốt ruột với nàng. . .” Lâm Phong lại bắt đầu nói tràng giang đại hải rồi.

“Ngưng, thân thể ta vừa mới khỏe, không thể mệt nhọc, ngươi lập tức từ dài dòng nói ngắn gọn đi, nói thẳng vào trọng điểm, OK?” Ô khác là cái gì, không hiểu, có điều nghe thông suốt rồi. Lâm Phong đành hắng giọng nói: “Chuyện rất đơn giản, chính là đệ đã sớm đề cập với cha đệ chuyện của đệ cùng Vụ Thiên rồi, gia phụ cũng đã đồng ý rồi, cho nên đệ định đưa Vụ Thiên đến Lâm thành để thành thân, tuy nhiên tàu phu nhân lại đột nhiên trúng độc, chúng đệ cũng rất lo lắng, lòng đệ mặc dù muốn cùng Vụ Thiên thành thân sớm một chút, nhưng cũng lo lắng cho an nguy của tàu phu nhân, cho nên đệ là vừa sốt ruột lại vừa lo lắng.” Vụ Thiên đứng bên cạnh nghe Lâm Phong nói, mặt mày đỏ bừng, nói như thế nào thì nữ nhân dù hung hăng cỡ nào, gặp phải loại sự tình như thế này cũng sẽ thẹn thùng.

“Thật vậy hà, chúc mừng chúc mừng, Vụ Thiên à ta nhất định đường đường chính chính đem muội gả ta ngoài, ta nói ngươi đó Lâm Phong, Vụ Thiên Các vốn là nhà Vụ Thiên, ngươi làm sao có thể đem Vụ Thiên về mà thành thân, ngươi nên đến Vụ Thiên Các cầu hôn, sau đó rước Vụ Thiên về.” Miểu Miểu cười nói. Lâm Phong sừng sốt, vỗ đầu mình một cái, cười hắc hắc nói: “Sao đệ lại quên mất, bây giờ đệ lập tức cầu hôn.”

“Ngưng, Lâm Phong, trước hết ngươi dùng bỏ câu đưa tin cho lão cha ngươi cái đã, nói lão cha ngươi đưa sinh lễ tới, ờ được rồi, sinh lễ không thể quá ít, ít thì chúng ta sẽ không gả Vụ Thiên nhà ta cho đâu, ta có quyền làm chủ mà, đúng không, Vụ Thiên.” Mặt Miểu Miểu khẽ liếc, nhìn Vụ Thiên cười nói, ha ha, có thể bòn rút một chút rồi.

“Phu nhân...” Vụ Thiên hờn dỗi. Cả phòng được dịp cười to, Lâm Phong đột nhiên nói: “Ta đi ngay lập tức.” Lóe lên một cái, người đã không thấy đâu, động tác thật đúng là nhanh a. Lại thêm một phen cười lớn.

Tiểu Vũ đứng ở bên cạnh Miểu Miểu, nói nhỏ: “Tỷ thật đúng là biết cách buôn bán a, mới đó lại dễ dàng kiếm thêm lợi nhuận nữa rồi, ta bây giờ cảm thấy đi theo tỷ không tồi, sẽ không bị chết đói.” Miểu Miểu nghiêng mắt liếc xéo một cái, còn phải hỏi, không nhìn lại coi ta là ai.

Vụ Tiên lại cười nói: “Phu nhân, người bây giờ so với chủ thượng hình như còn thích kiếm tiền hơn, trước kia không phải người nói chủ thượng là nhiều bạc như vậy, không sợ bị dè chét sao.” Miểu Miểu cười hắc hắc: “Vụ Tiên, mới lập gia đình có vài ngày, có phu quân, cũng có luôn hài tử rồi, bây giờ còn dám trêu chọc luôn cả ta, ta nói cho muội biết, ta không sợ bị dè chét, ta đem tất cả bạc đổi hết thành ngân phiếu, rất là nhẹ đó nha.” Dứt lời, cũng không thêm để ý tiếng cười của mọi người, đá lông nheo với Dịch Thiên, không phải nương tử của chàng rất lợi hại sao, nói kiểu nào cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tiểu vũ

Lâm Phong đã thả bỏ câu đi đưa tin, tiếp theo chính là chờ đợi. Mặc dù sinh lễ chưa tới nhưng Bồng Lai Các đã tràn ngập vui mừng hân hoan rồi, Miểu Miểu liền nhân cơ hội này gây sóng cá cược, cái tên nhóc Tiểu Vũ kia thua đến không còn quần mà mặc, có điều vui là chính.

Trong thư phòng, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ ngồi cạnh nhau đang đấu võ mồm, Dịch Thiên đang ngồi xử lý sự vụ. Vụ Huyền gõ cửa đi vào, cầm trên tay một thiệp mời. Đi tới trước mặt Dịch Thiên nói: “Chủ thượng, thiệp mời của Đại Hội Võ Lâm.” Mặc dù Vụ Thiên Các hằng năm đều không tham gia, nhưng người tổ chức Đại Hội Võ Lâm thật đúng là kiên nhẫn, hằng năm đều đưa thiệp mời tới.

Miểu Miểu nghe vậy nói: “Đại Hội Võ Lâm này, ta muốn đi.” Trước hết không nói tới chính mình đối với đại hội này có hứng thú, thêm vào đó chuyện tình Ngân Tiêu giả xuất hiện cũng muốn biết rõ ràng. Dịch Thiên khẽ gật đầu, nhìn Vụ Huyền nhàn nhạt nói: “Năm nay Vụ Thiên Các tham gia.” Vụ Huyền khẽ nhủ mảy lông mệnh đi ra ngoài, hẳn sớm biết chỉ có thể là kết quả này rồi, chuyện về Ngân Tiêu tất cả mọi người đều rất muốn biết.

“Chùng nào xuất phát?” Miểu Miểu rất nóng lòng muốn xem thử. “Đồ ngốc, bây giờ còn rất sớm, vẫn còn một tháng nữa, tỷ sốt ruột cái gì a.” Tiểu Vũ ngồi bên cạnh khinh bỉ, tại sao người này chuyện gì cũng không biết hết vậy. “Đi đi đi chỗ khác chơi, đồ con nít xấu xa, đi tới chỗ nào mát mẻ mà tự kỉ một mình đi, ả, được rồi, chúng ta hình như cũng có chuyện chưa nói rõ ràng đó, vừa đúng lúc, bây giờ rảnh rồi, ở đây cũng không có ai, bây giờ nói đi.” Miểu Miểu nhìn về phía Tiểu Vũ chờ đợi rất kiên nhẫn, bản thân có nguyên một bụng nghi vẫn muốn giải quyết đây.

Dịch Thiên nghe vậy cũng bỏ công việc đang làm xuống, im lặng nhìn hai người. “Không biết kể từ đâu, tỷ hỏi đi.” Tiểu Vũ chỉnh tư thế lại ngồi thẳng lên nói, chuyện gì tới cũng sẽ tới, nói rõ ràng ra cũng tốt.

“Được, trước tiên là nói về việc làm sao mà đệ biết ta có Ngân Tiêu?” Ở khách điểm lúc lấy ra nó cũng không kinh ngạc chút nào, chỉ có hứng thú với việc mình cùng với Tiêu công tử có quan hệ ra sao.

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên các người đi Dược cốc không? Có một đêm ta nghe thấy có tiếng tiêu truyền đến, vì vậy ta liền ra xem là ai đến, lúc đó nhìn thấy các người, còn có Ngân Tiêu của tỷ, ta liếc mắt một cái liền nhìn ra đó chính là Ngân Tiêu của Tiêu công tử, vờ vì Ngân Tiêu của hắn không giống với những cái khác, nó uốn lượn, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận ra ngay.”

“Cho nên đệ có ý bảo Tiểu Lục ra dẫn dụ chúng ta vào cốc?” Miểu Miểu hỏi.

“Đúng vậy. Nếu không ta làm sao có thể tìm được lý do đi theo tỷ đây.” Tiểu Vũ nhấp một ngụm trà, chờ Miểu Miểu hỏi tiếp.

“Tại sao đệ lại đi theo ta?” Miểu Miểu lại hỏi.

“Ta muốn biết quan hệ giữa tỷ và Tiêu công tử, lúc đầu ta còn tưởng tỷ là nữ nhi của hắn.” Tiểu Vũ nhìn nàng một cái.

“Lão già kia mà có được đứa con xinh đẹp như ta sao, thiệt tình, đúng là không có mắt nhìn người.” Miểu Miểu khinh bỉ hắn, Tiểu Vũ cũng không thêm phản bác. “Kế tiếp chính là vấn đề quan trọng nhất, đệ là ai?”

“Ta là con của nữ nhân mà tỷ muốn giết, ta biết tỷ muốn tìm mẹ của ta, ta đoán có thể là Tiêu công tử muốn tỷ tìm bà báo thù.” Tiểu Vũ cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói thẳng.

Hừ, con của nữ nhân đó, nàng đã nghĩ đến rất nhiều thân phận của Tiểu Vũ, chỉ duy nhất không nghĩ đến điều này. “Mẹ của đệ đâu?”

“Chết rồi, từ lúc ra còn nhỏ đã chết rồi, giống tỷ, trúng Mị Thương, chỉ là lúc ấy sư phụ chưa nghiên cứu ra giải dược, không cứu được mẹ của ta, tỷ xem như là rất may mắn đó.” Nói về mẫu thân đã qua đời, Tiểu Vũ lại có chút đau lòng.

“Kẻ nào hạ độc?” Minh là bị tên Hoàng đế chết tiệt kia hạ, có điều năm đó Hoàng đế vẫn còn nhỏ, không có khả năng là hắn.

“Kẻ đã đẩy Tiêu công tử xuống vách núi.” Đó không phải là tình nhân của mẹ đệ sao? Miểu Miểu nghĩ thầm.

“Mẹ của ta năm đó cũng là bị lừa, cái này sau này từ từ ta nói với tỷ sau.” Tiểu Vũ nhỏ giọng.

Miểu Miểu khẽ gật đầu, bây giờ cũng không cần nóng vội: “Vậy cha đệ là ai? Đệ biết nam nhân kia là ai không?”

Tiểu Vũ đột nhiên cúi đầu hạ giọng nói: “Cha ta chỉ là một người rất tầm thường, mẹ ta gả cho người rất hạnh phúc. Có điều sau khi mẹ ta chết, người vì thay mẹ ta báo thù cũng đã chết. Kẻ kia cùng ta có thù không đội trời chung, ta nhất định phải tự tay giết hắn. Ta sợ dĩ vãng đi theo tỷ là vội vì muốn biết tỷ từ nơi nào mà lại muốn tìm mẹ của ta, có lẽ ta có thể tìm được kẻ kia. Vì sợ sau khi ta lớn lên tìm hắn báo thù, bỏ luôn mạng nhỏ này nên cha mẹ ta vẫn không nói cho ta biết kẻ đó là ai, hơn nữa ta lúc ấy vẫn còn rất bé, không hiểu chuyện.

Ta nói lão đầu a, điều này ngay cả lão cũng không biết đúng không, bây giờ nữ nhân đó đã chết, hình như năm đó nàng cũng là bị lừa gạt, hơn nữa cũng đã bị giết, ta có phải là nên tìm nam nhân kia báo thù đúng không a.

Miểu Miểu hơi trầm tư lại nói: “Mẹ của đệ nói cho đệ biết chuyện của Tiêu công tử?”

Tiểu Vũ có chút khinh bỉ nhìn nàng: “Đã nói với tỷ rồi, ta lúc đó còn nhỏ, chính là sư phụ nói cho ta biết, là mẹ của ta trước khi lâm chung nói cho lão, nhờ lão nói cho ta biết, sau này nếu có thể gặp Tiêu công tử, nói với hắn một tiếng xin lỗi, có điều xem ra bây giờ không cần thiết nữa rồi, có lẽ ở dưới kia bọn họ đã gặp nhau rồi.”

Miểu Miểu gật đầu nói: “Lão đầu cũng bảo ta nhắn với mẫu thân đệ, lão nói lão không hề hối hận khi yêu nàng. Tuy nhiên bây giờ cũng không nhắn được rồi, hai ta bây giờ có thể xem như là có cùng kẻ địch rồi, mẹ đệ cũng đã chết rồi, ta cũng không tìm nàng nữa, đôi qua tìm nam nhân kia đi.”

Tiểu Vũ lạnh lùng nói: “Đừng giành nam nhân kia với ta, ta nói rồi, ta sẽ tự tay giết hắn.”

“Được rồi được rồi, ta nhân tiện thêm vài lỗ thôi.” Miểu Miểu nói, nhìn nghiêm túc như vậy, vậy thì ta nhường cho đệ đó.

“Bây giờ tỷ có đầu mối gì rồi?” Tiểu Vũ hỏi. Miểu Miểu hơi sửa dáng lại hạ giọng nói: “Không có đầu mối, trước mắt chỉ mới biết được nàng là từ trong Hách Liên gia mà gặp lão đầu, về phần là ai mang đến, từ đâu tới đây cũng không biết, lão đầu cũng không rõ ràng lắm, năm đó yêu đến chóng vánh đầu óc, cái gì cũng không thêm hỏi. Tuy nhiên lần trước ở hội đấu giá, nghe nói hai mươi năm trước Hách Liên Hồng mua qua một nữ nhân, ta hoài nghi nữ nhân đó là mẹ của đệ, có điều lúc muốn tra lại, tất cả chứng từ đều bị kẻ khác phá hủy, cho nên không giải quyết được gì rồi.”

“Ừm,” Tiểu Vũ gật đầu, xem ra cần phải thâm nhập vào Hách Liên gia mới có thể tra được, “Người không phải là quen biết cái tên Hách Liên Thành kia sao, tìm lý do rồi ta với người cùng nhau đến Hách Liên phủ ở.”

Miểu Miểu gật đầu, đây cũng là một biện pháp, hai người đang chìm đắm trong suy nghĩ tìm ra kẻ kia như thế nào, một giọng nói truyền đến: “Ta không cho phép.” Miểu Miểu hoàn hồn lại, quên mất vị đại gia này, cười nói: “Chàng yên tâm, bọn họ không dám làm gì chúng ta đâu, hơn nữa Tiểu Vũ cũng rất lợi hại a.”

“Nàng đã quên mất tên Hoàng đế kia rồi hả.” Dịch Thiên hơi sa sầm mặt, cho dù người của Hách Liên gia không dám, nhưng mà tên Hoàng đế kia không phải là ngồi không, hẳn để tâm đến Miểu Miểu như vậy, nhìn thấy nàng đơn độc một mình không biết sẽ còn giờ trò gì nữa. Aiz, Miểu Miểu không nói gì, tại sao lại quên mất tên đại gia nham hiểm kia, thật là sọ lạnh thì quên đau a.

Tiểu Vũ nghe vậy cũng không biết nói gì, nữ nhân này quen biết ai tại sao cũng phiền toái như vậy a, đi theo nàng ngoại trừ ra không bị đối, hình như không có chỗ nào hay ho, còn phải thường xuyên cứu nàng, thật là mệt.

Hoàn Quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thế giới sát thủ

Biết thân phận của Tiểu Vũ rồi, Miểu Miểu cùng hắn lại có chung kẻ thù, thật là tương phùng hận văn*, bình thường hai người tính tình đã thật hợp nhau, bây giờ lại còn có kẻ thù chung, quan hệ tất nhiên sẽ không bình thường như mọi khi nữa. Ở trong mắt Dịch Thiên, Tiểu Vũ này nhìn trái nhìn phải gì cũng giống như là đến giành Miểu Miểu, tâm trạng thật sự khó chịu, bất đắc dĩ hắn liếc mắt, mặt lạnh lùng đối với Tiểu Vũ căn bản không có tác dụng gì, hơn nữa lần nào cũng thua chết trong nụ cười của Miểu Miểu. Mỗi ngày đều chỉ có thể tro mắt nhìn hai người quay qua quay lại trước mặt mình thương lượng làm sao báo thù nghiệp lớn.

*trích trong câu “duy thị tri kỷ tương phùng hận văn” ý nói những người tri kỷ hận là gặp nhau quá muộn.

Một người gõ cửa vào, vốn là thủ hạ vào báo tin, nhìn thấy Miểu Miểu ở đó hơi có chút ngập ngừng. Dịch Thiên lạnh nhạt hỏi: “Chuyện gì?” Người vừa đến lập tức cúi đầu nói: “Chủ thượng, cái này là có người vừa đưa tới, có tiếp không?” Vừa nói vừa đưa lên nhiệm vụ cùng một xấp ngân phiếu. Dịch

Thiên liếc mắt nhìn Miếu Miếu một cái, gật đầu nói: “Tiếp.”

“Nhiều ngân phiếu như vậy, nhiệm vụ gì vậy hả?” Miếu Miếu quay đầu hỏi. “Hồi phu nhân, vốn là mua tánh mạng của một phú thương ngoài thành.” Người đó trả lời. “Dịch Thiên, ta cũng chưa từng nhìn thấy mọi người chấp hành nhiệm vụ như thế nào, có thể mang ta đi xem một chút không?” Đối với nghề nghiệp sát thủ, Miếu Miếu cực kì muốn xem thử cái việc nhận tiền thay người giải phiền toái này là như thế nào, cụ thể là giết như thế nào, làm như thế nào, nàng vẫn chưa gặp qua. Lúc này không khỏi muốn mở mang kiến thức một chút, dù sao mình cũng là phu nhân của Dịch Thiên, phải học hỏi những thứ này.

Dịch Thiên nghe vậy nhìn về phía nàng, nói một cách nghiêm túc: “Nàng thật sự muốn đi?” Miếu Miếu gật đầu khẳng định, ta phải học tập một chút chứ. Dịch Thiên hơi chần chừ rồi nói: “Gọi Vụ Huyền tới, lần này để cho hắn dẫn người đi.” Người đó lĩnh mệnh xong vẫn chưa đi ra cửa, muốn nói lại thôi. Dịch Thiên thấy vậy lại hỏi: “Còn có chuyện gì?” Kẻ đó lại nhìn thoáng qua Miếu Miếu rồi nói: “Có người ra vạn lượng hoàng kim, lấy tánh mạng Hách Liên Thành.” Dịch Thiên nghe vậy, trầm giọng hỏi: “Cố chủ là ai?” “Không rõ ràng lắm.” “Trước tra ra cố chủ rồi định đoạt sau.” Dịch Thiên phản phó. Người đó liền vâng lệnh ra cửa.

Nửa đêm, đứng ở tường rào nhà phú thương, Miếu Miếu nhìn mọi thứ trước mặt, mím chặt môi không nói, đó là cảnh tượng như thế nào a. Đám người Vụ Huyền dường như thay đổi, cả người tản ra hơi thở tàn nhẫn, ánh mắt khát máu, nhìn thấy người liền giết, mặc kệ là ông già bảy mươi tuổi, hay là trẻ con còn trong nôi. Tiếng kêu thét ầm ĩ khắp nơi, la khóc hỗn loạn. Trong phòng nhanh chóng bị ngọn lửa bao trùm ngút trời, ánh đỏ phủ lấy cả khoảng không trong bầu trời. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, từ khí dường như cách bọn họ rất gần.

Sau một đoạn chiến đấu sinh tử, cả không gian đột nhiên yên tĩnh xuống, chỉ còn lại phòng ốc đã cháy sạch đồ đạc, phát ra tiếng lách tách. Mà hàng xóm ở lân cận đều là đóng chặt cửa lớn, tiếng vang lớn như vậy nói sao cũng phải nghe được, chỉ là không người nào dám đến hỗ trợ. Đám người Vụ Huyền đi đến trước mặt Dịch Thiên, nói nhỏ: “Chủ thượng, đã giải quyết xong rồi.” Một tên phú thương tay trái gà không chặt cũng không đáng cho hắn ra tay, nhưng là chủ thượng lại phải hắn đến đây, chắc là có liên quan đến phu nhân, phu nhân vẫn muốn cùng chủ thượng tiến tới, nhất định phải làm quen với hoàn cảnh này.

Vụ Huyền trước mặt người đầy máu tươi, ánh khát máu trong mắt đã biến mất, dường như đã trở lại là Vụ Huyền thường tươi cười hòa ái, nhưng toàn thân loang lổ máu lại tỏ cáo hành động vừa rồi của hắn. “Không phải nói chỉ là tánh mạng của phú thương thôi sao?” Miếu Miếu có chút run rẩy, một đao đâm vào đứa trẻ như vậy nàng nhìn thấy rất rõ ràng, xuyên qua cơ thể nhỏ bé của nó, cơ thể bé như vậy, còn chưa kịp mở mắt nhìn thế giới này, cứ như vậy mà đi. “Hồi phu nhân, trừ ra mạng của phú thương, còn có cả nhà của hắn.” Một người trong số đó nói. Cho nên ngân phiếu mới nhiều như vậy.

Miếu Miếu thả người nhảy xuống khỏi tường rào, im lặng đi về phía bóng tối, không thèm để ý đến đám người Dịch Thiên. Nàng thừa nhận chính mình cũng không phải là người tốt gì, đối với kẻ hại qua người của nàng, nàng sẽ trả lại gấp trăm lần. Đối với địch nhân của mình, cũng không lưu tình chút nào. Nhưng là nàng lại quên mất, Dịch Thiên vốn là người đứng đầu tổ chức sát thủ, cho nên muốn cùng hắn bên nhau, nàng không chỉ cần phải không lưu tình với những kẻ đó, mà còn phải không lưu tình với rất nhiều nhiều người khác mà có lẽ là họ vô tội.

Đột nhiên ý thức được điều ấy, Miếu Miếu có chút suy sụp, đối với tính mạng, nàng vẫn rất quý trọng. Mà thế giới này, tính mạng lại giống như rơm rác, không đáng giá, chỉ có người mạnh thì mới có thể tiếp tục sinh tồn được. Cho nên nàng phải học được điều này, phải hiểu được đạo lý này.

Dịch Thiên vẫn chưa lên tiếng, chỉ là im lặng theo sát đằng sau Miếu Miếu. Hắn biết trong khoảng thời gian ngắn nàng khó mà tiếp nhận được điều này, nàng cùng hắn là người ở thế giới khác nhau, mặc dù ngay từ đầu đã biết bọn họ vốn là tổ chức sát thủ, nhưng chưa bao giờ chính thức kinh nghiệm qua thế giới sát thủ. Làm một sát thủ, cùng với người bình thường không giống nhau, có máu có thịt, nhưng một khi có nhiệm vụ người nhất định phải máu lạnh, phải vô tình, đó là sứ mạng của người.

Miếu Miếu đột nhiên ngừng bước, vẫn không quay người, chỉ là thì thầm hỏi: “Dịch Thiên, chàng cũng là như thế này cho tới bây giờ sao?” Dịch Thiên dừng lại rồi cúi đầu, nhẹ nhàng ừm một tiếng, thế giới của ta cho đến bây giờ chính là cái dạng này. Miếu Miếu không nói gì tiếp, mọi người cũng không lên tiếng, chậm rãi đi tới.

Một đêm không ngủ đến hừng đông, Miếu Miếu đem hai mắt gấu mèo đi ra cửa. Tiểu Vũ đã đứng ở cửa chờ từ lúc nào rồi, nhìn thấy nàng xuất hiện, khẽ nhủ thầm nói: “Như thế nào, không tiếp thu được sự tàn bạo của thế giới sát thủ sao?” Vụ Huyền đã đem chuyện kể sơ qua với mọi người, nhưng hắn lại bị điều ra ngoài tìm hiểu tin tức.

Miếu Miếu lắc đầu một cái, ngày hôm qua lúc mới chứng kiến quả thật khó tiếp nhận, nhưng là suy nghĩ cả đêm, nàng cũng suy nghĩ cẩn thận rồi, con người không thể vọng tưởng sống trong thế giới của mình mãi, càng huống chi nàng bây giờ đã không còn ở chính thế giới đó nữa, ở chỗ này phải thích ứng với mọi thứ nơi đây, thích giả sinh tồn*.

*nguyên văn “弱肉强食,适者生存” nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn” Yếu làm mỗi ăn cho kẻ mạnh, kẻ muốn sinh tồn phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch. Cá lớn nuốt cá bé.

Lắc đầu, nguy rồi, thật là quá khó không thể tiếp thu được. Nó tưởng rằng với tính cách tỷ ấy như vậy mặc dù nhất thời không tiếp thu được nhưng trải qua cả đêm tự vấn, phải suy nghĩ cẩn thận một chút chứ, như thế nào mà lại lắc đầu như vậy. Dịch Thiên, người bảo trọng đi, người là đầu lĩnh của bọn hắn, bên ngoài nghe đồn người chính là kẻ tàn bạo lạnh lùng, nói vậy tỷ ấy đã nhất thời không tiếp nhận được một phần quá khứ của người rồi. Hắc hắc, xem bộ dạng của tỷ chắc chắn ngày hôm qua không ngủ, mà người cũng cả đêm không trở về phòng, nguy cơ rạn nứt tình cảm bắt đầu xuất hiện rồi.

Miếu Miếu trừng mắt một cái nhìn Tiểu Vũ, tên nhóc xấu xa này lại vừa nghĩ ra cái gì rồi: “Dịch Thiên đâu?” “Thư phòng.” Tiểu Vũ trả lời lập tức, đi theo sau Miếu Miếu xem nào nhiệt thôi.

Miếu Miếu đi thẳng vào thư phòng, ánh mắt mọi người cũng theo sát di chuyển của nàng, ánh mắt Dịch Thiên hơi lóe lên, bao hàm một loại tâm tình phức tạp bên trong đó. Sớm như vậy phu nhân đã tới tìm chủ thượng rồi, xem ra đã không có việc gì rồi, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Đi tới bên cạnh Dịch

Thiên, Miêu Miêu nói: “Ta muốn danh sách nhiệm vụ trong vòng mười ngày gần đây ở trong Quang Đô và phụ cận, thời gian, địa điểm, nhân vật, người đi chấp hành đều phải rõ ràng.” “Phu nhân, người muốn làm cái gì vậy a?” Vụ Liệt ở bên cạnh cướp lời hỏi trước. Dịch Thiên vẫn chưa lên tiếng, chỉ nhìn Miêu Miêu.

Miêu Miêu cũng không đáp lời, quay qua nói với Vụ Liệt: “Được rồi, ra giá bao nhiêu cũng phải viết rõ ràng, đưa đến phòng của ta. Tiểu Vũ, ra ngoài đi dạo.” Dứt lời, cũng không thèm để ý phản ứng của mọi người, chỉ nhìn vào mắt Dịch Thiên thật sâu rồi rời đi, ngày hôm qua dám không trở về phòng, chàng chết chắc rồi.

Sắc mặt Dịch Thiên trong nháy mắt trầm xuống, thật sự nàng chưa nghĩ thông suốt sao, nàng muốn danh sách đó làm cái gì, chẳng lẽ muốn thông báo trước cho bọn họ, nàng không biết một khi tiếp nhận nhiệm vụ bất luận là chân trời góc biển cũng chạy không thoát sao, nàng cứu được bọn họ hán một lần, không cứu được bọn họ cả đời. Mọi người cũng khẽ nhủ mảy, phu nhân đây là muốn làm gì, đập bẻ nồi com của Vụ Thiên Các sao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Địa ngục

“Tỷ muốn làm cái gì?” Tiểu Vũ đi theo Miêu Miêu ra cửa phòng hỏi. “Muốn học làm quen, mấy ngày này đi theo ta cùng xem đi.” Miêu Miêu thấp giọng nói. Tiểu Vũ gật đầu, ý tứ của nàng hẳn đã rõ ràng rồi, đây có lẽ là biện pháp tốt nhất.

“Chủ thượng, danh sách giao cho phu nhân sao?” Vụ Liệt hỏi. Dịch Thiên gật đầu, giao, nàng muốn làm cái gì thì để nàng làm cái đó, chỉ cần nàng vui vẻ.

Cầm danh sách, Miêu Miêu xem kỹ qua một lần, mỗi ngày đều có nhiệm vụ, đều tiến hành vào đêm khuya, nghĩ lại dù sao đây cũng là vùng phụ cận Quang Đô, không nên quá lộ liễu. “Tiểu Vũ, chuẩn bị xong chưa? Đi thôi.” Miêu Miêu gõ nhẹ cửa phòng Tiểu Vũ, xoay người phi thân đi. Hai người vừa rời đi, Dịch Thiên liền theo sát ngay sau. Đám người Vụ Liệt ngay sau khi Dịch Thiên rời đi, cũng đi theo. Phu nhân xuất phát ở hậu viện, chẳng lẽ thật sự là đi báo cho bọn họ bỏ trốn?

Cho đến khi tới mục tiêu của ngày hôm nay, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ trốn ở một góc tối gần đó, lẳng lặng cùng chờ. Sau nửa canh giờ, sát thủ của Vụ Thiên Các tới, trong phòng vang lên tiếng hô trời gọi đất, tiếng mắng chửi, cùng với đao quang kiếm ảnh, ánh lửa ngút trời, sau cùng cũng yên tĩnh xuống. Miêu Miêu hơi hạ mí mắt, nói: “Đi thôi.” Hai người biến mất ở chỗ đó.

Liên tiếp trong chín ngày, Miêu Miêu đều mang theo Tiểu Vũ âm thầm quan sát thủ đoạn giết người của Vụ Thiên Các, xuống tay nhanh mà chuẩn, không có chút do dự, không nói ra bất cứ tiếng nào, đây chính là thế giới sát thủ, vô tình, lạnh lùng.

“Tiểu Vũ, đây là nhiệm vụ cuối cùng rồi, ta đã xem chín ngày rồi, hôm nay ta muốn tự mình ra tay.” Miêu Miêu nhìn Tiểu Vũ nói. “Cái gì, tỷ muốn chính mình ra tay? Cũng tốt, cuối cùng cũng quen được.” Tiểu Vũ tuy có hơi kinh ngạc, nhưng lại không phản đối.

Giống như chín ngày trước, trước nửa canh giờ, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ vừa đi, Dịch Thiên cũng đuổi theo, sau đó đám người Vụ Liệt cũng rời khỏi. Chỉ có không giống bình thường là lần này Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ không âm thầm trốn vào một chỗ, mà quang minh chính đại xông vào bên trong. “Các người là ai, dám xông vào trong nhà của ta?” Nhìn hai người đột nhiên vào cửa, chủ nhân căn nhà lên tiếng. Nhiệm vụ hôm nay rất đơn giản, mục tiêu chỉ là một đại phu tay trái già không chặt, tại sao bị diệt khẩu bọn họ không biết, Vụ Thiên Các chỉ nhìn giá cả, không hỏi nguyên nhân, đương nhiên sẽ loại trừ tình huống đặc thù rồi.

“Giết người.” Miêu Miêu đáp đơn giản. Một nhà ba người, hình ảnh rất ấm áp, nhưng là qua đêm nay, tất cả chỉ còn là bọt nước mà thôi. “Nương tử, mang theo con chúng ta chạy mau.” Đại phu đột nhiên la lên, Miêu Miêu trong chớp mắt chuyển thân, chặn đường hai người. “Xin lỗi, các người đều phải chết.” Miêu Miêu nói xong, kiểm ra khỏi vỏ, mẫu tử hai người đã ngã xuống.

“Nương tử, nương tử, con ơi” đại phu nhào tới, quay đầu hướng về phía Miêu Miêu nôi điên: “Người là đồ ác ma, ngay cả người vô tội cũng không buông tha, người sẽ gặp báo ứng, không được chết từ từ, người sẽ xuống địa ngục...” Địa ngục, Miêu Miêu đột nhiên cười, nụ cười rất nhạt, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên, trong ánh sáng chột lóe, toát ra tà khí, đặc biệt quỷ rù động lòng người, môi khẽ hé: “Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục.” Vung kiếm, chặt đứt tất cả mối dây liên kết với thiên đường.

Dịch Thiên đứng ở cửa, nhìn thẳng vào Miêu Miêu, đôi mắt lóe lên những tia bất định, vẫn không nói lời nào. Miêu Miêu xoay người, nhìn thấy Dịch Thiên, vẫn không hề kinh ngạc, chỉ là cười bình thản: “Trên thiên đường không có chàng, ta đến cũng không có ý nghĩa.” Vừa mới dứt lời, cả người đã rơi vào trong một vòng ôm ấm áp. Ai nói Dịch Thiên vốn là lạnh lùng vô tình, trong ngực hẳn rất ấm áp, rất có cảm giác của gia đình.

Tiểu Vũ thấy vậy liền rời đi, đây là thời gian vợ chồng nhà người ta đoàn viên, mặc dù địa điểm có chút không phù hợp, nhưng không khí vẫn ngập trời, có điều lại có kẻ không biết tốt xấu xông vào. “Chủ thượng, phu nhân...” Hai sát thủ của Vụ Thiên Các vừa tới sau hai mặt nhìn nhau, kẻ muốn giết thì đã chết, chủ thượng cùng phu nhân thì đứng đây ôm nhau, đây là chuyện quái gì xảy ra vậy a.

Dịch Thiên xoay người, sắc mặt lập tức lạnh như băng: “Xử lý sạch sẽ.” rồi ôm lấy Miêu Miêu phi thân rời đi. Hai người xoa xoa dụi dụi mắt, mới vừa rồi tám phần là nhìn lầm rồi, còn đang suy nghĩ tại sao chủ thượng lại dịu dàng như thế, không nghĩ tới quay người một cái lại thành như vậy, chủ thượng vẫn là chủ thượng, không thay đổi.

Mới vừa đi không được bao lâu, Miếu Miếu liền kêu to: “Dừng lại!” “Sao vậy?” Dịch Thiên giật mình. “Dịch Thiên, bây giờ ta không còn khúc mắc nữa, nhưng lại vừa mới nhớ ra một việc, ta hỏi chàng, mấy ngày nay chàng ngủ ở đâu, không trở về phòng.” Miếu Miếu một tay xoa xoa ngực Dịch Thiên, một tay chống nạnh, hung hung ác ác nói. Đồ mờ mờ a, đám người Vụ Liệt đang theo sát phía sau thì bối rối, phu nhân này thay đổi cũng quá nhanh đi, đây không phải là lúc nên tình nùng ý mật sao.

“Ta nghĩ là nàng không muốn nhìn thấy ta.” Dịch Thiên nhỏ giọng. “Tên Vương bát đản nào nói như vậy, lão nương muốn làm thịt hần, chàng có biết ta có thói quen phải có chàng ngủ bên cạnh ta không hả, mấy ngày nay ta mất ngủ nghiêm trọng a, chàng xem xem, vành mắt ta đen thế này, cũng muốn thâm luôn rồi.” Miếu Miếu chỉ vào hai mắt mình ỉ xèo tổ khô, mặc dù tối trời nên căn bản là nhìn không ra.

Tại sao nàng lại biết có người dạy vậy, giờ phút này Dịch Thiên thật sự cảm thấy Miếu Miếu lợi hại. Thật ra chỉ cần đoán một chút, lấy tính cách của hần, căn bản sẽ không làm như vậy, vốn là cái đám kia tự nhận là người có kinh nghiệm rồi chỉ vẽ cho hần, hần cũng suy nghĩ một hồi lâu mới làm như vậy, dù sao quả thật là chính mình không có kinh nghiệm. Nhìn về mặt Dịch Thiên có chút bội phục, Miếu Miếu đắc ý: “Ông xã của ta vô luận là lúc nào cũng chỉ biết nói: ‘Nàng là của ta, mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ không buông tay’. Như thế nào lại trốn mất đây, đó không phải là phong cách của chàng.”

Dịch Thiên nghe vậy, ánh mắt đột nhiên sâu lắng, vòng tay quanh Miếu Miếu, nói nhỏ: “Lâm Phong.” Có điều bản thân mình cũng quá ngốc, tự xưng tin tưởng hần. Ông trời ơi, trên đầu Lâm Phong tối đen, tại sao Dịch Thiên có thể bán đứng hần, kẻ tiếp theo xuống địa ngục có thể chính là hần rồi, những người khác đều len lén mỉm cười, may quá may quá, chủ thượng chỉ nói ra Lâm Phong.

“Chờ một chút, vốn là Vụ Liệt nói cho đệ biết.” Lâm Phong chạy vội ra tự bào chữa bắt công cho mình.

“Vốn là Vụ Huyền nói cho thuộc hạ.” Vụ Liệt cũng nhảy ra.

“Nên trách Vụ Kiếm, là hần nói, hần nói chính mình lẫn lộn giữa bách hoa lâu năm như vậy, hiểu rất rõ nữ nhân.” Vụ Huyền cũng không chịu lép vế.

“Vụ Kiếm.” Miếu Miếu nghiêng răng ken két. Hắt xì, ở Trầm Luân Sương Vụ Kiếm đột nhiên hắt xì một cái, tại sao lại cảm thấy lạnh vậy nhỉ, chẳng lẽ trời chuyển lạnh rồi, nhanh, đóng cửa, đóng cửa sổ thôi.

“Chủ thượng, có người ra giá cao, muốn tước mạng của tiền nhiệm Minh chủ, có tiếp không?” Mấy ngày nay sinh ý rất tốt, có điều mỗi một nhiệm vụ lại càng lúc càng khó khăn, lúc này lại muốn mạng của Minh chủ tiền nhiệm, ai cũng đều biết tiền nhiệm Minh chủ vốn là một nhân vật lợi hại. “Cố chủ là ai?” Dịch Thiên lãnh đạm nói. “Là ta.” Nam Cung Linh đi ra.

“Người?” Miếu Miếu hỏi. “Đúng vậy, trước khi gia phụ chuyển lương thực, sợ bản thân mình không thể trở về, để lại di thư ở nhà, ta cũng vậy. Gần đây mới phát hiện. Gia phụ muốn ta giết Minh chủ tiền nhiệm, thay mẫu thân báo thù.” Nam Cung Linh có chút thương cảm, tuy nhiên mẫu thân không phải do bệnh mà chết sao, mặc dù khi đó hần còn nhỏ, nhưng quả thật nhớ kỹ là mẫu thân vốn là do sinh hần xong thân thể không khỏe, lúc hần bốn tuổi thì qua đời, chẳng lẽ có ân tình?

Dịch Thiên hơi trầm tư, gật đầu nói: “Tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Dịch Thiên xuất chiến

Nằm ở trong lòng Dịch Thiên, Miếu Miếu chậm rãi nhắm hai mắt, vòng tay qua eo Dịch Thiên nói: “Chàng định phái người nào đi?” Nghe nói tiền nhiệm Minh chủ Cô Thiên Ngao rất lợi hại, có điều Dịch Thiên đã đáp ứng sẽ làm, nghĩa là có nắm chắc. Dịch Thiên bình bình mà nói: “Ta đi.” Miếu Miếu bật dậy đánh rầm: “Chàng đi? Lợi hại như vậy?” Dịch Thiên gật đầu nói: “Ta chưa bao giờ giao thủ với hần, nhưng hai mươi năm trước hần đánh bại Tiêu công tử.”

Lợi hại như vậy, công phu của lão đầu coi như là nhất đẳng rồi nha. Trải qua hai mươi năm rèn luyện, không biết là lợi hại tới trình độ nào, Dịch Thiên mặc dù lợi hại nhưng vẫn là chỉ có hai mươi mấy năm nội lực, sợ là sẽ dẫn đến một trận ác chiến. “Ta và Tiêu Vũ cũng đi.” Miếu Miếu nói. Dịch Thiên gật đầu, địa ngục hay thiên đường hần đều sẽ mang theo nàng.

Trừ ra ba người, Dịch Thiên còn mang theo Vụ Huyền, bốn người hai ngựa nhanh chóng xuất phát. Nửa đêm, đã tới đích, là một tiểu viện (căn nhà nhỏ) rất đơn giản. Miếu Miếu đưa mắt hỏi, nơi này sao? Tiêu Vũ thấy vậy nói: “Tiền nhiệm Minh chủ danh tiếng rất tốt, thích cuộc sống đơn giản, không vợ không con, nhà quá lớn cũng không có ai ở.” Vừa dứt lời, một giọng nói âm vang truyền ra: “Khách quý đến, không tiếp đón từ xa, mời vào mời vào.”

Cánh cửa của tiểu viện đột ngột tự động mở ra, nhóm người Dịch Thiên xoay người xuống ngựa, đi vào. Trong thính đường lờ mờ tối có một người đang ngồi, thư thái uống trà. Thấy bốn người tiến vào, vung tay lên, mấy ngọn đèn liền bùng cháy, trong nháy mắt chiếu sáng cả căn phòng. Miếu Miếu lúc này mới nhìn rõ ràng, người này mặt mày thô thiển, lông mày rậm rạp, mặc dù tản ra uy nghiêm nhưng theo đó lại có chứa một cỗ tà khí. Người như vậy mà có danh tiếng tốt, Miếu Miếu thật là nghi ngờ.

“Phu nhân phải chăng có điều hoài nghi đối với ta?” Cô Thiên Ngao đột nhiên lên tiếng. Miếu Miếu khẽ nhún mày, quả thật rất lợi hại, ngay cả mình nghĩ gì

trong lòng mà cũng biết, cũng không e ngại, nói thẳng: “Mặc dù ta biết không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tướng mạo của người cùng với danh tiếng hình như không hợp, trên người người có tà khí.”

“Ha ha, nói rất đúng, tà khí, nhiều năm như vậy không ai dám nói trên người ta có tà khí, tuy nhiên có phải phu nhân đã quên rồi hay không, trên người người với phu quân của người cũng có tà khí giống thế, nói như vậy, chúng ta là cùng một giuộc.” Cô Thiên Ngao lại nhấp thêm một ngụm trà.

“Ta có chuyện muốn hỏi tiền bối, không biết tiền bối có thể trả lời không?” Miêu Miêu mở miệng nói.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Thê tử của Nam Cung Việt là do người giết phải không?” Khi Nam Cung Linh nói đến việc thay thân mẫu báo thù, ánh mắt hiện lên nghi hoặc, dường như cũng không xác định được chuyện này có phải thật hay không, nhưng chính là di mệnh của phụ thân làm khó.

“Không phải.” Cô Thiên Ngao phun ra một tiếng, đại trượng phu dám làm dám chịu.

“Mặc kệ có phải hay không, Vụ Thiên Các đã tiếp nhận nhiệm vụ này, nên người phải chết.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng nói.

“Giới cho tên tiểu tử cuồng vọng, có điều ta thích, lão phu cũng rất muốn đấu với người một phen.” Cô Thiên Ngao mới vừa nói xong, chén trà lập tức bay về phía Dịch Thiên.

Dịch Thiên nghiêng người lao tới, rút Lưu Quang Phi Vũ bên hông ra, chỉ vào Cô Thiên Ngao. Cô Thiên Ngao ngửa mặt lên trời cười to, “Tốt, Lưu Quang Phi Vũ, đến thử với Cuồng Khiếu của lão phu xem.” Dứt lời, lấy ra một cây đao, hai người đập gió lao đến.

“Cuồng Khiếu?” Nhìn hai người đấu đá kịch liệt, Miêu Miêu hỏi. “Đao của Cô mình chủ, danh đứng thứ ba trên giang hồ.” Vụ Huyền giải thích. “Vậy đệ nhất, đệ nhị là cái gì?” Miêu Miêu thuận miệng hỏi. Vụ Huyền liếc mắt nhìn Miêu Miêu một cái nói: “Đệ nhất là Ngân Tiêu, đệ nhị chính là Lưu Quang Phi Vũ của chủ thượng.” Hừ, Miêu Miêu nghe vậy quay đầu, của ta là lợi hại nhất hà, Vụ Huyền gật đầu. “Như vậy tại sao năm đó lão đầu lại thua dưới tay hần?” Miêu Miêu hỏi, không phải bình khí cũng là thiên hạ đệ nhất rồi sao.

“Đương nhiên là cho dù có bình khí lợi hại, nhưng không có đủ tu vi, kết cục chính là thua.” Tiểu Vũ xen miệng nói. Thì ra là thế, Miêu Miêu làm bầm trong miệng. Quay mắt lại nhìn về phía hai người đang chiến đấu.

Lưu Quang Phi Vũ của Dịch Thiên dường như lợi hại hơn, khí thế có chút áp đảo, có điều Cuồng Khiếu cũng không hề thua kém, hai đao ánh sáng mạnh mẽ lần lượt chuyển đổi, phát ra ánh sáng chói mắt. “Không tệ, hậu sinh khả úy, xem thử tiếp theo muốn chặn làm sao đây.” Cô Thiên Ngao đột nhiên tăng cường nội lực, vung Cuồng Khiếu trên tay lên múa, cường quang thấu trời, hướng phía Dịch Thiên vung tới, Dịch Thiên vội vàng dùng Lưu Quang Phi Vũ hộ ở trước ngực, nhưng vẫn phải lui lại mấy bước.

Đây chính là khác biệt về nội lực, Miêu Miêu nghĩ thầm, tuy nhiên Dịch Thiên vẫn chưa bối rối, chỉ là ánh khát máu trong mắt ngày càng sâu thêm. Hai người tiếp tục trận chiến, Dịch Thiên bắt đầu vũ điệu của Lưu Quang Phi Vũ, trong chớp lát, thế trận đã cân bằng nhau. “Bang” một tiếng, hai người tách ra, cả hai đều lui về phía sau, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi.

“Dịch Thiên, chàng sao rồi?” Miêu Miêu vội chạy đến lo lắng hỏi. “Chủ thượng, tiếp theo giao cho thuộc hạ đi.” Vụ Huyền dứt lời định tiến lên, Dịch Thiên đưa tay chặn hần lại, ánh mắt ý bảo, cho dù hần bị thương, người cũng không phải là đối thủ của hần. Miêu Miêu thấy vậy, hướng Dịch Thiên khẽ gật đầu, hướng Cô Thiên Ngao nói: “Kế tiếp, đến phiên ta rồi.”

“Ha ha, không biết phu nhân có cao chiêu gì?” Cô Thiên Ngao vẫn cười kiêu ngạo như trước. “Ta dùng cái này đấu với người được không?” Miêu Miêu lôi Ngân Tiêu trong lòng ra, chỉ vào Cô Thiên Ngao hỏi. “Ha ha, tốt.” Cô Thiên Ngao không nhiều lời, nhìn thấy Ngân Tiêu, ánh mắt tỏa sáng, lại càng ngông cuồng hơn.

Cả người Miêu Miêu toát ra nội lực mạnh mẽ, mái tóc khẽ bay lên, khóe miệng hơi cong, buông Ngân Tiêu trong tay ra. Ngân Tiêu đột nhiên xoay tròn ngay lập tức bay về phía Cô Thiên Ngao. Thu lại tia ngông cuồng trong mắt, Cô Thiên Ngao có chút kinh ngạc, rằng ta có thể sai khiến Ngân Tiêu sao, năm đó Tiêu công tử vẫn chưa có năng lực giống như vậy.

Đao cùng Ngân Tiêu va chạm, Ngân Tiêu vẫn bay nhanh xoay tròn như trước. Vụ Huyền cùng Tiểu Vũ đứng một bên cực kì kinh ngạc, rốt cuộc nàng có bao nhiêu năm công lực mà có thể sử dụng Ngân Tiêu như vậy. Bịch, Cô Thiên Ngao bị đẩy ra ngoài mấy thước, ngã xuống đất. Trước đó ác chiến cùng Dịch Thiên đã tiêu hao rất nhiều công lực của hần, hôm nay lại đối phó với Ngân Tiêu lần nữa, không chống đỡ được bao lâu. [L: Cái Ngân Tiêu này nghe tà sao giống cái boomerang thế nhỉ =))]

Miêu Miêu thấy vậy thu hồi Ngân Tiêu lại, trở về bên cạnh Dịch Thiên, Dịch Thiên đã ngồi xếp bằng lại điều hòa khí tức. Một lát sau, mở mắt ra, nhìn Cô Thiên Ngao ngã xuống đất, chỉ nhàn nhạt nói: “Thật xin lỗi.” Lưu Quang Phi Vũ vung lên, máu tươi nhuộm đỏ.

Đốt tiểu viện của Cô Thiên Ngao, đoàn người đi qua ngồi xe ngựa quay về Bồng Lai Các. “Tiểu Vũ, thế nào?” Miêu Miêu hỏi. “Không có việc gì, điều hòa khí tức một vài ngày sẽ khỏe.” Tiểu Vũ buông tay Dịch Thiên ra nói. “Vậy còn hần thì sao?” Chỉ vào một người nằm trên xe ngựa hỏi. “Hần bị nội lực của hai người đánh cho bị thương, phải một khoảng thời gian mới khỏe được.” Ừ, Miêu Miêu gật đầu.

Dịch Thiên lệnh cho Vụ Huyền: “Đem tin tức Cô Thiên Ngao đã chết rải ra ngoài.” “Vâng, chủ thượng.” Vụ Huyền đáp, thật ra một kiếm cuối cùng của chủ thượng vẫn chưa trúng tử huyệt. Vào lúc chủ thượng điều hòa khí tức, bọn họ đột nhiên nghe được có âm thanh rất nhỏ truyền đến, xem ra là có kẻ vẫn trốn ở nơi nào đó nhìn lên, kinh ngạc khi nhìn thấy phu nhân rút ra Ngân Tiêu mà lộ chân tướng.

Vì vậy chủ thượng liền diễn một vở kịch, giả vờ giết Cô Thiên Ngao, sau đó ném vào biển lửa, chờ sau khi kẻ đó rời đi, liền từ trong biển lửa cứu hân ra. Cô Thiên Ngao bây giờ không thể chết được, vẫn còn có rất nhiều chuyện cần hỏi rõ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cô thiên ngao

Cô Thiên Ngao mơ màng mở mắt, “Người tỉnh rồi.” Tiểu Vũ cười nói, không hổ danh mình là đồ đệ của Dược vương, y thuật quả nhiên chính là đệ nhất nha. “Ta không chết?” Cô Thiên Ngao khẽ ho. “Không chết được, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏe, bây giờ người nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi gọi bọn họ tới.” Tiểu Vũ nói xong đứng dậy, hân thật sự là đáng thương nha, bây giờ không chỉ là đại phu mà còn là người hầu nữa, thật là mạng khổ mả.

“Tỉnh rồi à.” Miểu Miểu mới vừa bước vào cửa liền nói. “Có ý gì?” Cô Thiên Ngao cũng không nói nhiều trực tiếp hỏi thẳng. “Có một số việc không hỏi rõ ràng không được a, ắt hẳn ông cũng có thể cảm thấy được rằng có người ở đó rình xem.” Miểu Miểu cười nói. “Không phải là cổ chủ của các người sao?” Cô Thiên Ngao có chút kinh ngạc, hân vẫn tưởng là cổ chủ của bọn họ, cho nên không hề suy nghĩ gì nhiều.

“Không phải.” Dịch Thiên bình thân nói, Nam Cung Linh không lợi hại như vậy, hơn nữa bản thân cũng phải người theo dõi hân, hân vẫn chưa hề rời khỏi Quang Đô.

“Vậy cổ chủ các người là ai?” Cô Thiên Ngao hỏi.

“Cái này người không cần biết, quy củ của Vụ Thiên Các như thế nào người cũng đã nghe qua. Ta chỉ muốn biết người có đắc tội với Nam Cung Việt hay không?” Dịch Thiên đáp lại.

“Các người tin tưởng ta không có giết phu nhân hân sao?” Cô Thiên Ngao nhướn mày hỏi.

“Nói sao thì danh tiếng của ông cũng có phần chân thật, chúng ta tin tưởng, mặc dù hình tượng của ông ta chẳng thấy có chút nào giống cả.” Miểu Miểu nói chen vào.

Còn nói là không trông mặt bắt hình dong, Cô Thiên Ngao nhìn Miểu Miểu liếc một cái nói: “Phu nhân hân chết như thế nào ta cũng không biết, chẳng lẽ hân là cổ chủ, không có khả năng a, hân không phải đã chết sao?”

“Cái này người không cần xen vào, người trước hết trả lời vấn đề của chúng ta đã.” Miểu Miểu cảm giác được lão nhân này vốn là tiền nhiệm võ lâm Minh chủ mà, tại sao lại lẫn lộn tình hình như vậy.

Cô Thiên Ngao trầm tư nửa ngày rồi nói: “Ta cùng với Nam Cung Việt không có ân oán gì, nhưng ta rất là không thuận mắt với cái loại người dối trá như thế, năm đó tuổi trẻ đầy nhiệt huyết có khiêu khích hân, nhưng là qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hân vẫn nhớ thù?”

“Ông cho rằng Nam Cung Việt là người như thế nào?” Miểu Miểu hơi nhíu mày nói.

“Dối trá, rất sợ chết, tham lam. Nghe được tin hân chết, ta còn có chút kinh ngạc, một kẻ như vậy làm sao có thể chết dễ dàng trong lúc vận lương được, từ phi có trả.” Ánh mắt Cô Thiên Ngao chợt lóe lên.

Nam Cung Việt vốn là người như vậy sao? Miểu Miểu trong tâm có chút hoài nghi, chính mình cùng Dịch Thiên cũng chưa hề nhìn ra được, mà tính cách Nam Cung Linh dường như cũng không giống như có một phụ thân như vậy.

“Người nghỉ ngơi lời ta nói sao, nói cho người biết, hân rất là giả tạo, năm đó tất cả mọi người đều không nhìn ra được, chỉ có ta nhìn ra được. Ngày đó hân cũng không có tiền tài gì cả, cũng không phải đại quan gì cả, nhìn thấy Hách Liên Hồng mua một nữ tử xinh đẹp, chính mình thêm đến chảy nước miếng, vì vậy muốn âm thầm cưỡng gian nữ tử kia, bị ta phá hỏng, lúc này mới lộ rõ bộ mặt thật trước mặt ta.” Nhớ tới chuyện cũ, Cô Thiên Ngao có đôi phần khó chịu.

Thật đúng là Hách Liên Hồng mua một nữ tử? Miểu Miểu lập tức hỏi: “Nàng ấy tên là gì?”

Cô Thiên Ngao suy nghĩ một hồi lâu, vỗ vỗ đầu nói: “Tiểu Liên, đúng vậy, tên là Tiểu Liên.”

Tiểu Liên, Miểu Miểu cùng với Tiểu Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, đó không phải là mẹ của đệ sao. “Sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Sau khi bị ta phá hỏng, hân đã nói là ta muốn cưỡng gian nữ tử kia trước, rồi được hân cứu. Bởi vì lúc ấy nữ tử kia bị rơi vào trạng thái hôn mê, cho nên cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cho nên không giải quyết được cái gì hết, nói như vậy, nếu có oán hận thì phải là ta mới đúng.” Cô Thiên Ngao nói đến đây thì có phần hậm hực, một đồng lớn tuổi rồi, nhìn như thế này lại giống như một đứa con nít, bay mất mấy phần danh tiếng Tiền võ lâm Minh chủ của hân.

“Vậy sau đó Tiểu Liên đi đâu rồi?” Miểu Miểu lại hỏi.

“Bị Hách Liên Hồng mang đi rồi, sau lúc đó ta không hề gặp lại nàng ấy.” Cô Thiên Ngao trầm giọng nói.

“Bây giờ trong giang hồ người vốn là một người đã chết.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng nói.

“Người muốn như thế nào?” Cô Thiên Ngao hỏi lại, Dịch Thiên đột nhiên nói như vậy, tất có mục đích của hắn.

“Ta hy vọng người có thể đổi một thân phận ở tại chỗ này, lúc cần thiết có thể dụ hắn đi ra.” Dịch Thiên bình thản nói.

Cô Thiên Ngao hơi trầm tư nói: “Có thể, tuy nhiên ta có một yêu cầu, chờ tra sáng tỏ hắn còn sống hay không, lúc ta muốn đi không được ngăn cản ta, mặc dù ta thừa biết các người có muốn cũng chẳng thể ngăn cản ta.”

Như vậy trước đây là ai bị chúng ta đã thương vậy ha, Miểu Miểu khinh bỉ nhìn về phía lão, đúng là một lão đầu cuồng vọng. “Thành giao.” Dịch Thiên nói, hắn đã sớm hoài nghi Nam Cung Việt làm sao có thể khinh địch mà chết như vậy, năm đó phụ thân có nói qua với hắn, khi đó võ công Nam Cung Việt đã không tệ, hôm nay qua nhiều năm như vậy, mặc dù người già đi, nhưng công lực e là chỉ tăng chứ không giảm.

“Ta muốn đêm nay dò xét Hách Liên gia.” Miểu Miểu đột nhiên lên tiếng, Tiểu Vũ ở bên cạnh gật đầu tỏ vẻ tán thành, bây giờ biết mẫu thân quả thật vốn là do Hách Liên gia mang về nên bắt đầu tra từ nhà bọn họ, không thể đi quang minh chính đại được vậy thì nói chung cứ đi lén lút đi. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Dịch Thiên nói: “Ta cùng đi với nàng.”

Nửa đêm, ba bóng người ẩn núp trong hoa viên Hách Liên gia. Hách Liên gia vẫn còn một vài ánh đèn chiếu sáng trong phòng, tại sao nhà bọn họ khuya như vậy còn chưa ngủ. Ba người lặng lẽ nhảy lên nóc nhà, vừa định đi đến thì nghe thấy một tiếng thở dài.

“Lão gia, tại sao khuya như vậy còn chưa ngủ, đang suy nghĩ gì vậy?” Nghe giọng nói hình như là phu nhân của Hách Liên Hồng, lần trước lúc đến có nghe qua giọng của bà ấy.

“Phu nhân, Hách Liên gia sợ là sắp bị đại họa đổ xuống đầu rồi.” Hách Liên Hồng lại thở dài thêm một trận.

“Sao vậy, lão gia?” Phu nhân thất kinh hỏi.

“Hoàng thượng đã xuống tay với Nam Cung gia rồi, vị thế của Nam Cung Linh e rằng tương lai cũng không giữ được, tiếp theo có lẽ sẽ đến phiên Hách Liên gia chúng ta rồi.”

Trên nóc nhà ba người đang nhìn quay qua đưa mắt cho nhau một cái, Nam Cung Linh cũng bị đá xuống đài rồi sao?

“Lão gia như vậy làm sao bây giờ? Hoàng thượng đã sớm nhắm đến nhà chúng ta rồi, hôm nay đã áp chế Nam Cung gia, chỉ e rằng chúng ta càng ngày càng có vẻ lộ ra quá nhiều tài năng rồi.” Phu nhân dù sao cũng là một người trong khuê phòng, sao lại hiểu rõ chuyện trong triều như thế.

“Phu nhân, hôm nay gió cũng đã đổi chiều, thời thế thay đổi rồi, Hoàng đế này dã tâm còn lớn hơn Tiên hoàng, vạn nhất Hách Liên gia chúng ta xảy ra sự tình gì, như vậy sẽ liên lụy đến nhiều người lắm, nếu có một ngày như vậy, phu nhân, nàng hẳn là biết ta muốn làm gì.”

“Lão gia, vô luận là người làm cái gì, thấp cũng ủng hộ người, thấp sống là người của Hách Liên gia, chết cũng là quỷ của Hách Liên gia.”

Nghe đến đó, ba người nháy mắt một cái rồi rời đi. Vốn là định tìm hiểu tin tức của mẫu thân Tiểu Vũ, trong lúc vô tình lại nghe được chuyện như thế, trước hết quay về phái người điều tra tin tức cho thỏa đáng đã. Nếu như Nam Cung Việt thật sự không chết, như vậy nếu tin tức Nam Cung Linh sắp bị biếm truyền ra ngoài rồi, hắn sẽ không nhịn được nữa?

Trở lại Bồng Lai Các, thay y phục dạ hành ra, Miểu Miểu đuổi người một cái, vận động như vậy mệt quá a, ngã phịch ra giường một cái. Dịch Thiên thấy vậy, ngồi ở mép giường nhẹ nhàng xoa bóp toàn thân cho Miểu Miểu. Ừm, thật là thoải mái, Miểu Miểu thỏa mãn phát ra âm thanh rên rỉ nho nhỏ. Thân mình đột nhiên bị lật lại, một bóng người phủ lên nàng, vị đại gia này xoa xoa bóp bóp một hồi nhân tiện phát tình luôn rồi, sức quyến rũ của ta thật lớn a, đến cuối cùng, suy nghĩ của Miểu Miểu liền bị quăng bay mất... Có chuyện gì ngày mai hằng nghĩ đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tự bạch của Dịch Thiên

Ta tên là Dịch Thiên, sở hữu tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới này – Vụ Thiên Các. Từ nhỏ ta đã mất đi cha mẹ, ta vốn là do sư phụ nuôi dưỡng trưởng thành, dạy ta võ công, truyền cho ta tri thức, cuối cùng đem Vụ Thiên Các do người nhọc công cực khổ gây dựng cũng để lại cho ta. Cho nên ta từ nhỏ đã từ trong huyết vũ tình phong (mưa máu gió tanh) mà tiến lên, so với người khác ta càng hiểu rõ hơn ai hết, nếu như muốn sống sót trong thế giới sát thủ, chỉ có thể tàn nhẫn hơn người khác, vô tình hơn người khác. Cho nên trên giang hồ cũng đồn đại ta lạnh lùng, vô tình, tàn bạo, ta nghĩ chuyện đó cũng liên quan tới hoàn cảnh sinh tồn của ta rất lớn, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thay đổi, để cho kẻ khác sợ đến mất mặt thì ta cảm thấy an toàn hơn so với khiến cho người ta thân cận.

Ta cho tới bây giờ đều là hi vọng không lộ, làm cho người khác không thể đoán ra tâm tình của ta, đó cũng là một loại biểu hiện lợi hại, ta vẫn làm rất tốt, cho đến khi nàng xuất hiện...

Ta nhớ rõ ngày đó ta trúng Thiên Lý Truy Hồn, bị khống chế công lực, vì vậy mang theo đám người Vụ Liệt đi đến Vu sơn tìm Dược Vương. Trên đường đi gặp sát thủ của ta đang chặn đánh Hách Liên Thành, ta biết nhiệm vụ lần này, chỉ là trì hoãn thời gian trở về Quang Đô của Hách Liên Thành, cho nên ta vẫn chưa gọi đám người Vụ Liệt đi hỗ trợ, mặc dù sát thủ của ta rất lợi hại, nhưng hai người bọn hắn cũng không hề yếu.

Ta chỉ vốn là ngồi yên ở trên xe ngựa theo dõi, đột nhiên ta phát hiện ở gần nơi đánh nhau có một khối đá lớn, ở đó có một nữ tử đang lén nhìn ra, bộ dáng dường như rất khó xử. Vì vậy ta xuống xe ngựa, đám người Vụ Liệt cũng phát hiện ra, lặng lẽ đi tới phía sau nàng, không ngờ rằng cho tới khi Vụ Liệt lên tiếng, kiểm cũng gác ở trên cổ của nàng, nàng mới phát hiện ra, khi đó ta cảm thấy rất kỳ lạ, một người năng lực đề phòng kém như vậy, nhìn giống như người hoàn toàn không có công lực, vậy mà khi nhìn thấy tình huống nguy hiểm tại sao không hề sợ hãi mà chỉ có khó xử.

Chờ nàng xoay người, khoảnh khắc thấy rõ nàng, trái tim yên tĩnh tựa hồ nước của ta dường như đầy cơn sóng. Đôi mắt linh hoạt kia lúc nhìn thấy ta thì đột nhiên tỏa sáng, ta có thể nói là nàng đang thưởng thức vẻ đẹp của ta. Mặc dù ta đang đeo mặt nạ, nhưng ta biết trong mắt người ngoài, ta cũng có thể nói là tuần mỹ, hơn nữa bởi vì có thêm mặt nạ, tăng thêm vài phần thần bí, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khác thường. Mặt nạ của ta chính là tượng trưng cho thân phận của ta, người nhìn thấy ta trong mắt hiện lên không phải sợ hãi cũng là bối rối, mà nữ tử trước mặt này trong mắt chỉ có thường thức cùng trấn định.

Khi Vụ Liệt hỏi nàng là ai, nàng đã vô cùng tức giận mà thét lên nữ nhân, ta nghĩ rằng có lẽ do Vụ Liệt túm tóc nàng khiến cho nàng nổi giận. Ngay lúc đó, ta nghe xong tự nhiên có chút buồn cười, nàng rất biết cách điều khiển tình hình, chỉ là lúc nàng khẽ cựa quậy, ta đã thấy được Ngân Tiêu trong bao quần áo của nàng, đó là đệ nhất bình khí, tại sao lại ở trên người nàng, ta đột nhiên cảm thấy tràn ngập tò mò đối với nàng.

Vì vậy ra lệnh Vụ Liệt mang nàng đi theo, nàng vẫn không hề gãy dựa kháng cự, chỉ thét to một tiếng Hách Liên cứu mạng, tuy nhiên cái tên Hách Liên Thành kia vẫn chưa hề tới cứu nàng, vì vậy ta rất thuận lợi lập tức mang nàng đi.

Trong lúc ở trên xe ngựa, ta mới biết được nàng kỳ thật rất lợi hại. Ta hỏi nàng tại sao nàng không cứu Hách Liên Thành, nàng trả lời là một câu không quen, thì ra khi đó ta nhìn thấy vẻ mặt khó xử của nàng nguyên lai là nàng đang suy nghĩ rốt cuộc có nên cứu hay không. Nàng lại không thêm biết Vụ Thiên Các là gì, cũng không nhận ra ta, cho nên vừa rồi mới bình tĩnh như vậy sao? Rất nhanh sau đó ta lập tức bác bỏ suy nghĩ của bản thân. Sau khi nàng biết ta là ai, cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn đề ra điều kiện với ta, nàng muốn ta giúp nàng tìm một người, còn nàng đổi lại sẽ nói “Tru Tâm Tuyệt” ở nơi nào.

Ta biết “Tru Tâm Tuyệt”, đó là bí tịch võ công mà bất kì ai trên giang hồ đều muốn có được. Vì vậy ta thỏa thuận với nàng, ta muốn xem thử trên người nàng rốt cuộc là có bao nhiêu bí mật. Trên đường đi Vu sơn, chúng ta gặp phải phục kích của Sát Huyết Minh, nàng vẫn cứ tiếp tục đưa ra cái bộ dáng không muốn hỗ trợ, lý do khẳng định cũng là bởi vì không quen. Vì vậy ta nhân tiện dùng kế làm cho nàng không thoát khỏi liên can, cuối cùng nàng cũng phải ra tay, nhưng nàng lại hung hăng trừng mắt nhìn ta khiến ta cũng rõ ràng, nàng là vì mạng nhỏ của bản thân mới ra tay, hơn nữa còn gào toáng ta là nam nhân đáng chết, muốn tính sổ với ta.

Đám người Vụ Liệt theo ta đã lâu, nhanh chóng hiểu rõ ý tứ của ta, kéo nàng gia nhập Vụ Thiên Các, người lợi hại như vậy chỉ có thể đặt ở bên người mình mới an toàn, hơn nữa ta vẫn chưa hiểu rõ cảm giác khác thường trong lòng là cái gì. Đến Dược cốc rồi, vẫn không thể thuận lợi gặp được Dược Vương, cuối cùng nàng không chỉ hỗ trợ nghĩ biện pháp, lại còn đồng ý với yêu cầu của Dược Vương, đáp ứng cùng phòng với ta. Khi đó ta rất khiếp sợ, trình tiết đối với nữ tử mà nói là cực kì quan trọng, chẳng lẽ nàng không cần?

Sau đó ta mới hiểu được, nàng chỉ là giả vờ mà thôi, đêm đó ngủ bên cạnh nàng, ta đã ngủ rất say, rất sâu. Từ nay về sau nàng trở thành phu nhân của Dịch Thiên, đột nhiên trong lòng ta có chút vui mừng, như vậy có phải nghĩa là chúng ta sẽ cùng nhau dây dưa không rõ đúng không?

Thời gian ở cùng nàng càng lâu, ta cảm thấy bản thân mình càng lúc càng không muốn để nàng rời đi, mặc dù cho đến bây giờ ta cũng không biết nàng rốt cuộc là ai. Chứng kiến nàng trúng độc, ta cực kì bối rối, tưởng tượng nếu mất đi nàng, ta sẽ thế nào, ta nghĩ rằng ta sẽ rất đau lòng, rất khó vượt qua, lúc đó ta đột nhiên hiểu rõ, ta thích nữ nhân này.

Khi đã hiểu rõ tâm ý của mình rồi, ta càng đối xử tốt với nàng hơn. Nàng cũng cảm giác được điều đó, trực tiếp hỏi thẳng ta có phải thích nàng hay không, ta liền thừa nhận, hơn nữa còn hôn nàng, nhìn nàng thét chói tai chạy về phòng, ta đột nhiên cười lớn thành tiếng, đúng là một nữ tử đáng yêu. Mặc kệ nàng là ai, ta đều muốn giữ chặt nàng bên người cả đời.

Cuối cùng ta cũng cùng nàng viên phòng, từ nay về sau nàng chính thức là phu nhân của Dịch Thiên ta, ôm nàng trong ngực, lòng ta đầy những cảm xúc thỏa mãn nói không nên lời, rất muốn cứ như vậy ôm nàng cả đời, nghe nàng thì thầm gọi ta ông xã. Nàng nói với ta lai lịch của bản thân, ta đột nhiên thật hạnh phúc, bởi vì nàng nói nàng không thể trở về, muốn ta phải nuôi nàng cả đời. Ta rất nguyện ý, chỉ cần là nàng, mặc kệ là kiếp nào đi chăng nữa, ta cũng nguyện ý nuôi nàng, yêu chiều nàng.

Nàng lại trúng độc lần nữa, lần này chính là My Thương, rất nghiêm trọng. Tâm ta vô cùng hoảng, vô cùng loạn, vô cùng sợ hãi, nhìn nàng đáng vẻ không còn sức sống, ta thà rằng nằm ở nơi đó là ta. Chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, có thể sống, bảo ta làm gì ta cũng đều nguyện ý. Tất cả những điều nàng muốn làm, ta sẽ giúp nàng hoàn thành, chỉ cần nàng tỉnh lại.

May là tên Hoàng đế kia cũng không thật sự muốn mạng của nàng, nàng lại một lần nữa sống lại, trong một khắc đó, ta chưa bao giờ có cảm giác được thế giới này lại tươi đẹp đến vậy, ta nghĩ là ta yêu nàng say say đắm đắm mất rồi, nhưng tình yêu của ta rất hạnh phúc, vì nàng cũng yêu ta như thế. Sống cùng nàng lâu như vậy, nàng cũng không hiểu rõ lắm thế giới sát thủ của ta rốt cuộc là như thế nào.

Cuối cùng nàng chủ động muốn đi nhìn một chút thế giới này, vì vậy ta mang nàng đi. Đúng như dự liệu, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, ta biết

nàng không tiếp nhận được, tâm của ta rất đau, đột nhiên cảm thấy rất mâu thuẫn, nàng không thể tiếp nhận được, vậy ta muốn thả tay khỏi nàng sao, không, ta không muốn buông nàng ra.

Ta đi theo phía sau nàng, nhìn nàng lần lượt đi xem những tình huống giết người, mỗi lần đều là buồn bã rồi đi, ta không biết nàng muốn làm cái gì. Cuối cùng ta cũng hiểu rõ ý định của nàng, từ thời khắc nàng ra tay, ta đã hoàn toàn hiểu hết toàn bộ rồi, nữ nhân này muốn ở cùng một chỗ với ta, muốn cùng ta xuống địa ngục. Trái tim của ta muốn nổ tung, ta đột nhiên rất cảm kích Doanh Tích, nếu như không phải do nàng ấy hạ độc, như vậy ta sẽ không gặp được nữ nhân đáng yêu này, ta biết trong thời khắc này, tâm trí của ta điên mất rồi. Ta gắt gao ôm chặt lấy nàng, chỉ muốn đem nàng vùi về nhét vào trong lòng, đời này kiếp này, ta cũng sẽ không bao giờ buông tay khỏi nàng, ta sẽ yêu nàng cả đời, chiều nàng cả đời.

[Lời tác giả: Tiểu yêu rất ít khi miêu tả tâm lý của nam chủ, hôm nay quăng vào một chương nam chủ tự bạch, hy vọng mọi người sẽ thích.]

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ngân Tiêu lần đầu lộ diện

Mới ra khỏi phòng Cô Thiên Ngao thì có người đến báo, đã tìm ra cô chủ muốn giết Hách Liên Thành rồi. Ba người lập tức đi đến thư phòng. Đám người Vụ Huyền đã chờ sẵn ở thư phòng, nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miêu Miêu vào cửa, đều hành lễ.

“Chủ thượng, năm nay Võ lâm đại hội cử hành trễ một tháng.” Vụ Huyền nói, “Bởi vì bên ngoài bây giờ đồn đại tiền nhiệm Minh chủ chết trong tay Vụ Thiên Các. Có người còn tận mắt thấy phu nhân xuất ra Ngân Tiêu, cho nên hiện giờ người trong giang hồ rất hoài nghi đối với giải thưởng của đại hội lần này là Ngân Tiêu, bọn họ muốn tìm chứng cứ chứng minh Tiêu là do Vụ Thiên Các chúng ta trộm đi.”

“Hơn nữa bây giờ biết được Tiêu đang ở trên tay phu nhân, rất nhiều người trong giang hồ cũng ngoe ngoặc muốn hành động, mấy ngày nay chúng ta đã đụng phải một vài kẻ không biết tốt xấu.” Vụ Liệt bổ sung thêm vào.

“Yah yah yah, là tên hỗn đản nào nói Tiêu là do ta trộm, lão nương giết hán.” Miêu Miêu ở một bên nổi giận nói, không chiếm được Ngân Tiêu còn định vu vạ cho ta, muốn chết sao. Mọi người nói không nên lời, phu nhân tại sao lại hung hăng như vậy, trách không được chủ thượng bị nàng ăn sạch sẽ.

“Ngẫm lại thì biết, khẳng định là mấy tên chủ sự, những kẻ khác năng lực không đủ lớn, không dám chống lại Vụ Thiên Các, được rồi, người có cách nào chứng minh Tiêu này vốn chính là của ngươi?” Tiểu Vũ nhướn mày hỏi, cái con người lăm phiền toái này, người bị một ngoại trừ mấy người kia e là không thiếu hán.

“Các ngươi có ai hiểu rõ nhất đặc điểm võ công năm đó của Tiêu công tử không, có cái gì mà trên giang hồ mọi người đều biết nhưng lại không thể bắt chước được, trừ phi do chính bản thân hán truyền thụ?” Miêu Miêu hỏi, mấy cái này lão đầu vẫn chưa kịp nói cho nàng, hơn nữa võ công này đều là do lão truyền, chính mình cũng chưa sử dụng toàn bộ, thật đúng là không hiểu rõ lắm.

“Tẩu phu nhân, cái này tẩu cũng không biết, vậy võ công của tẩu vốn là học ra làm sao hả?” Lâm Phong rất là tò mò, đi theo Tiêu công tử học, không ít thì nhiều cũng phải biết chút gì đó chứ.

“Ta không có học, là lão truyền cho ta, vừa lúc nội công bắt đầu truyền vào, toàn thân ta thiếu chút nữa là phát nổ rồi.” Nhớ tới lúc đó cả người khí lưu tán loạn, Miêu Miêu có chút rung mình, đúng là không phải cảm giác dễ chịu gì nha. Dịch Thiên nghe vậy khẽ nắm lấy tay nàng, giống như đang an ủi. Miêu Miêu mỉm cười lại một cái, đã không có việc gì rồi.

“Oa, tẩu phu nhân, vận khí của tẩu thật sự tốt a, đó là điều biết bao nhiêu người cầu cũng không được a.” Nói xong nhìn Miêu Miêu một cách ngưỡng mộ, những người khác cũng bắn đến những ánh mắt hâm mộ giống vậy.

“Đừng có nhìn ta như vậy, có thể là lão đói bụng, ta nướng vài con thỏ cho lão ăn, lão vui vẻ một chút, nhân tiện truyền cho ta thôi, có điều bây giờ xem ra lại là một điều phiền toái.” Miêu Miêu bị mọi người nhìn chăm chăm như vậy, thật sự là bối rối nha, làm như vận khí của nàng không tệ, dùng tuyệt kỹ quay nướng mà thu phục được hai đại cao thủ a, một người vốn là Tiêu công tử, một người lại là Dược Vương.

“Đúng là vừa chiếm được tiện nghi lại còn mua bán có lời a, sự phụ của ta cũng là bị tỷ lừa gạt như vậy, lại còn dặn dò ta phải bảo trụ mạng của tỷ cho tốt, nếu không sau này không được ăn, có điều, tuyệt kỹ nướng đồ ăn của tỷ ta cũng đồng ý một chút.” Tiểu Vũ tuy không cam lòng nhưng cũng vẫn công bằng đánh giá.

Miêu Miêu cười hắc hắc rồi nói: “Được rồi, được rồi, việc đã qua rồi, trước hết nghe chuyện của cô chủ đã.” Mọi người lúc này mới nhìn về phía người đang chờ ở một bên đã lâu, bị để tãi của phu nhân thu hút, đi xa chủ đề quá rồi.

“Tra được như thế nào?” Dịch Thiên lên tiếng hỏi. Người đó chấp tay một cái nói: “Hồi chủ thượng, từ hôm đó chúng thuộc hạ vẫn theo dõi kẻ đến đưa nhiệm vụ đến Quang Đô, kẻ này hình như biết có người âm thầm theo dõi hán, vì vậy liền dắt chúng thuộc hạ vòng vo mấy ngày ở Quang Đô. Sau chúng thuộc hạ án binh bất động, giám sát người theo dõi, mới biết được nguyên lai hán là một thái giám.”

“Sau đó thì sao?” Miêu Miêu hỏi tiếp. “Sau khi theo thái giám vào cung, trong cung thủ vệ cẩn mật, đề phòng cũng rất nghiêm, chúng thuộc hạ chỉ

nhìn thấy hấn vào một cung điện tên Phân Phi* cung, tiếp theo không có gì xảy ra. Tuy nhiên chúng thuộc hạ đã tìm hiểu được, đó là nơi ở của một phi tử rất được Thần Quang đề sủng ái, người trong cung gọi nàng là My phi nương nương, nhưng không ai biết lai lịch của nàng, giống như từ trong không khí xuất hiện.” Người này hồi báo chỉ tiết một cách rõ ràng.

*nguyên văn là “纷飞 Phân Phi” dịch ra là bay toán loạn, mọi ng` đừng nghĩ bậy nha =.=

Dịch Thiên nghe vậy khẽ gật đầu, cho người đó lui. Người trong cung phái đến chỉ có thể là người do Thần Quang đề phái tới, muốn mượn điều này chia rẽ quan hệ của Vụ Thiên Các cùng Hách Liên gia, một hòn đá ném hai chim. Mọi người trong đầu cũng hiện lên một tia ý nghĩ như vậy.

“Dịch Thiên, chẳng thấy sao?” Miêu Miêu hỏi trước. “Trước tra rõ My phi kia thân phận như thế nào rồi định đoạt sau.” Dịch Thiên bình thản nói. Mọi người đều gật đầu, Vụ Thiên Các cùng Hách Liên gia luôn luôn là nước giếng không phạm nước sông, không có giao tình gì, cũng không có thù hằn. Hôm nay thế lực Nam Cung gia đã yếu đi, Thần Quang đề rất có khả năng sẽ lợi dụng Vụ Thiên Các cùng Hách Liên gia long tranh hổ đấu, tốt nhất đầu đến người chết ta sống, như vậy hấn có thể nhân tiện đắc lợi. Có điều Thần Quang đề cũng biết phu nhân cùng Hách Liên Thành có chút giao tình, chuyện này hơn phân nửa sẽ không thành, hấn làm như vậy có dụng ý gì?”

Tiểu Vũ thoáng nhìn qua Miêu Miêu, rắc rối có thể chính là do người đem đến. Lần trước chuyện tình My Thương xảy ra hấn cũng biết qua, xem ra tên Hoàng đế kia không dễ dàng hết hy vọng như vậy, nếu như không phải thật sự muốn giết Hách Liên Thành, như vậy chính là muốn dụ Miêu Miêu ra. Dịch Thiên tựa hồ cũng có đồng cảm giác, cùng Tiểu Vũ thoáng đưa mắt.

“Được rồi, Dịch Thiên, lần trước Tĩnh Ngọc chết có điều tra được do ai gây ra hay không?” Miêu Miêu đột nhiên nhớ tới việc này, trong lòng nàng có một cảm giác rất mãnh liệt, hai người rất có thể là cùng một người. Dịch Thiên khẽ lắc đầu, lúc ấy đưa Tĩnh Ngọc trở về là Hách Liên gia hộ vệ, tất cả đều chết sạch, không thể nào xuống tay.

“Không phải là tỷ cùng với Hách Liên Thành có chút giao tình hay sao, lúc nào đó hén hấn ra tâm sự, có lẽ nhà bọn họ có đầu mối gì đó cũng nên.” Tiểu Vũ đề nghị, thuận tiện hỏi chuyện tình mầu thân hấn một chút. Miêu Miêu nghe vậy gật đầu, quả thật, trực tiếp hỏi so với suy tới nghĩ lui thì tốt hơn nhiều, cũng lăm thì không có câu trả lời thôi. Dịch Thiên vẫn không phản đối, bây giờ là thời buổi rối ren, có thể giải quyết được chuyện gì hay chuyện đó, có điều tin tức Ngán Tiêu trên người Miêu Miêu đã truyền ra ngoài, sau này phải phái thêm người bảo vệ nàng.

“Được rồi, các người còn chưa nói cho ta biết đặc điểm võ công của Tiêu công tử.” Đầu óc Miêu Miêu chuyển rất nhanh, nhanh chóng nhớ tới chuyện mới vừa rồi còn chưa có nói xong.

“Tiêu công tử nổi tiếng nhất chính là cây Tiêu của hấn rồi, ngoài ra nghe nói còn có ‘Tru Tâm Tuyệt’ trên người hấn.” Vụ Huyền khẽ trầm tư.

“Cái này thì ta biết, có gì khác?” Miêu Miêu còn tưởng rằng Vụ Huyền rút ra được kết luận gì khác, kết quả đều là thứ nàng đã biết.

“Tàu phu nhân hấn là biết ‘Tru Tâm Tuyệt’ ở đâu đi.” Lâm Phong cũng có chút đầu óc.

“Đúng vậy, ta biết, có điều cuốn sách hồng đó vô dụng, trước lúc ra khỏi thảo nguyên ta đem nó chôn rồi.” Miêu Miêu nhướn mày nói.

Mọi người lập tức nhất tề quay lại nhìn về phía nàng, vô dụng là ý gì, đó là thứ bao nhiêu người cầu cũng cầu không tới, phu nhân lại đương nhiên ném đi. Miêu Miêu hơi đen mặt, đừng có nhìn nàng như vậy, nàng biết đó là vô công bí tịch vô cùng lợi hại, nếu Dịch Thiên muốn, nàng đem nó móc ra là được, mang theo rất bất tiện a. Hơn nữa, có trưng ra một cuốn sách cũng vô dụng, nghe lão đầu nói trước đây vẫn là một bí mật, không ai được biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Nửa đêm do thám hoàng cung

“Ta đề nghị đến đêm đi do thám hoàng cung, nhìn một chút My phi đến tốt cùng là người phương nào.” Miêu Miêu đột nhiên la lớn, làm mọi người đang suy nghĩ về “Tru Tâm Tuyệt” giật mình. Sau đó tất cả đều lắc lắc đầu, không được. Tại sao, trên đầu Miêu Miêu hiện lên một dấu hỏi?

Tiểu Vũ liếc bộ dáng đần thối của Miêu Miêu, hoàng cung, đó là địa bàn của ai chứ. Ô, Miêu Miêu như vừa bừng tỉnh đại ngộ, đúng là đôi lúc não không chịu hoạt động nha, quên mất vị đại gia kia, Nhưng mà có Dịch Thiên đi cùng mình mà, hơn nữa lại đi lúc đêm khuya, như vậy không dễ bị vị đại gia kia phát hiện đâu. Hơn nữa, đối với hoàng cung, nàng thật sự có hứng thú muốn thưởng thức, thuần túy là thưởng thức. Không được đi quang minh chính đại vậy thì có thể lén lút lút lút mà đi, mặc dù buổi tối hình như không nhìn được thứ gì.

“Dịch Thiên, chúng ta nhân tiện đi xem một chút đi, dù sao có chàng ở bên người ta, sẽ không phát sinh chuyện gì đâu.” Miêu Miêu thấy tình thế ngã về một phía, lập tức quay qua Dịch Thiên làm nũng cầu cứu.

“Tàu phu nhân, tàu muốn đi hoàng cung, vậy lúc đầu Thần Quang đề cho tàu khối lệnh bài tàu nhận luôn không phải là được rồi sao, bây giờ có thể quang minh chính đại mà đi.” Lâm Phong cười ha ha nói, đúng là chưa đánh đã khai*, tất cả đều trờng mắt liếc hấn một cái, không nhìn thấy mặt chủ thượng cũng bắt đầu đen rồi sao. Vụ Thiên lên đưa tay giật nhẹ gấu áo Lâm Phong, chàng đang nói nhảm cái gì đó. Lâm Phong liền hiểu rõ, cười khan vài tiếng: “Nói giỡn, nói giỡn mà, tàu phu nhân xinh đẹp động lòng người, cùng với Dịch Thiên nhà chúng ta là thần tiên quyền lực, ai cũng không chia rẽ

được.”

“Lâm Phong, người nói mấy câu này coi như có chút thuận tai, bình thường đều là nói nhảm, ta hỏi sinh lễ của phụ thân người đã tới chưa hả?” Miếu Miếu đột nhiên nhớ tới vấn đề này. “Sắp rồi, sắp rồi.” Lâm Phong nói xong liền trốn qua một bên, mẹ ơi, Dịch Thiên mặt mày u ám đang đi đến rồi, đừng nói là muốn đánh hấn đi, hấn cũng không muốn giống khối ngọc đó bị ném bay ra bên ngoài đâu.

Dịch Thiên mặc dù mặt mày u ám, nhưng lại quay qua nói với Miếu Miếu dịu dàng đến nỗi có thể vắt ra được nước. Nhìn Miếu Miếu mặt cười tươi như hoa, nhẹ giọng hỏi: “Nàng thật sự muốn đi sao?” Miếu Miếu gật mạnh đầu một cái, nàng thật sự muốn biết Mỹ phi kia là ai, thuận tiện nhìn thử một chút vợ của Hoàng đế có phải khó nhìn lắm không, nếu không tại sao hấn lại vẫn quần quít lấy mình.

“Ta thề, ta đối với những thứ trong hoàng cung mỗi người mỗi vật, mỗi hoa mỗi cây cũng chưa từng có một chút hứng thú, ta chỉ có hứng thú với mỗi mình chàng, ta hoàn toàn chỉ là vì muốn nhìn xem thử Mỹ phi kia là ai, nhân tiện dạo qua hoàng cung một chút.” Miếu Miếu lập tức thể hiện tâm ý của mình, ngón tay di di trước ngực Dịch Thiên, nhìn nàng không nói thêm tiếng nào. Dịch Thiên ngay lập tức ánh mắt sâu lắng, nét mặt ảm đạm.

Mọi người đều quay đầu đi, mặt biến sắc, phu nhân lại không phân biệt tình huống mà câu dẫn chủ thượng nữa rồi, có điều chủ thượng lại cắn câu liền, ngẫm lại thật không biết nói gì, đường đường là chủ thượng Vụ Thiên Các lại dễ dàng đối phó như vậy. Quả nhiên, Dịch Thiên quay đầu nhìn đám người liên can thân nhiên nói: “Đêm nay thâm nhập.” Sau đó liền ôm Miếu Miếu rời khỏi thư phòng, mọi người dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, tiếp theo là hai người rúc vào tổ uyên ương của bọn họ rồi.

Nửa đêm, đoàn người di chuyển rất nhanh, phóng qua tường cung điện. Đây là hoàng cung a, Miếu Miếu bắt đầu tấm tắc, không hổ danh là hoàng cung, không thể dùng một câu phú lệ đường hoàng* mà hình dung hết được. Thật đúng là: “Ngũ bộ nhất lâu, thập bộ nhất các; lang yêu mạn hời, thiêm nha cao trác; các bảo địa thế, câu tâm đầu giác; bản bản yên, khuôn khuôn yên; phong phong thủy oa, súc bất tri kì kì thiên vạn lạc**”

*nguyên văn “富丽堂皇 phú lệ đường hoàng” có nghĩa là xa hoa tráng lệ long lẫy

** đây là một đoạn trong bài thơ A Phòng cung phú của Đỗ Mục miêu tả cảnh đình đài lầu các trong cung A Phòng của Tần Thủy Hoàng, bạn không dịch ra vì khả năng chưa tới, mà các bản dịch thơ bạn tìm được lại không hay == nên mọi người tự tìm hiểu ha.

“A” Miếu Miếu đột nhiên thốt lên nhỏ nhỏ, “Chuyện gì vậy?” Dịch Thiên lo lắng hỏi, những người khác cũng đều xoay người. “Đây là cái gì?” Miếu Miếu chỉ vào một bức hoành phi* lớn ở trên cổng cung điện trước mặt hỏi. “Hoành phi a, đồ ngọc.” Tiểu Vũ nhỏ giọng nỉm. Nói nhảm, ta đương nhiên biết, Miếu Miếu trừng mắt. Nhưng là ở hai bên bức hoành phi này đèn lồng chỉ tỏa ra ánh sáng dịu dịu mà nó thì lại phát ra ánh sáng vàng lấp lánh rực rỡ, chẳng lẽ làm bằng vàng sao?

*Hoành phi là cái thứ này này:

“Đây là làm bằng vàng hả?” Miếu Miếu nhìn quanh bốn phía hỏi mọi người. Mọi người đều nhất tề gật đầu, phu nhân hỏi cái này để làm gì. “Thật đáng giá, chẳng lẽ không ai trộm sao, Dịch Thiên, chúng ta cảm về có được không?” Một khối lớn như vậy a, giá trị biết bao nhiêu tiền, lúc nào không có bạc xài, đem cái này ra xài cũng được, Miếu Miếu níu tay áo Dịch Thiên đợi hấn phi thân lên tháo xuống. Mặt mọi người lập tức đầy hắc tuyến, đây là hoàng cung, ai dám đến trộm, hơn nữa, muốn vàng, muốn bạc, chủ thượng có đầy mà, phu nhân thật là mắt mặt, tất cả đều quay đầu, không quen biết người này.

Dịch Thiên cũng có chút không biết nói gì, nhẹ giọng dỗ nàng: “Nếu nàng thích mấy thứ này, ta có, bây giờ cầm theo cái này không tiện.” Cũng phải, quên đi, cho người một con đường sống, lưu luyến không muốn đi nhìn lại bức hoành phi liếc mắt một cái, Miếu Miếu mới tiếc nuối phi thân theo mọi người rời đi.

Hoàng cung này tại sao lại lớn như vậy, Miếu Miếu tự nhận là anh hùng nói muốn làm tiên phong mở đường mà mắt cũng hoa lên rồi, mỗi tòa cung điện tạo hình đều hình dáng tương tự, cảm giác giống như đi vòng vòng. “Tàu phu nhân, tàu biết đường sao?” Lâm Phong hét kiến nhắc nhở, còn muốn tìm bao lâu a, trời sắp sáng rồi. “Ta chưa bao giờ đến, làm sao mà biết được.” Miếu Miếu tức giận đáp lại, tại sao cung điện lại lớn như vậy, mệt chết người đi được. Vậy cái người nào hưng trí anh dũng đòi dẫn đường a, chúng ta đi theo người lòng vòng vòng cũng đã nửa ngày. Ai bảo các người đi theo, ta vốn là đến đi dạo, Miếu Miếu trừng mắt nhìn lại.

“Vụ Huyền, người dẫn đường.” Dịch Thiên phân phó. Ta, Vụ Huyền không biết nói gì, chính mình cũng không biết đường a, có điều may là trước khi đi có hỏi người theo dõi, nói là tìm một tòa cung điện, cách biệt khỏi cung điện chính hơi xa, vậy nhân tiện theo hướng này tìm đi.

Xoạt xoạt xoạt, đoàn người tiếp tục phi thân đi, đột nhiên một tòa cung điện đơn độc xuất hiện trước mắt. Cung điện mặc dù đơn độc, nhưng trong điện đèn dầu tỏa sáng, mấy bóng người đi đi lại lại. Mọi người nhìn thoáng qua tên điện, đúng là Phân Phi. Lập tức phi thân lên nóc nhà, lẳng lặng nghe động tĩnh trong phòng, không biết tên Thần Quang đế này có ở trong không, nhìn thử vệ bên ngoài cũng không nhiều, đoán chắc là không có ở đây, nếu có thì phiền toái rồi, Hoàng đế này thân thủ không phải loại gà mờ, nhiều người như vậy rất dễ bị bại lộ.

“Nương nương, hoàng thượng hôm nay sẽ không tới, người nghỉ ngơi trước đi, đã khuya lắm rồi.” Chắc hẳn là giọng của nha hoàn.

“Ta ngủ không được, Phong Nhi, hoàng thượng đi đến chỗ phi tử khác rồi sao?” Một giọng nói dịu dàng truyền đến, mọi người sững sốt nhìn nhau một phen, giọng nói rất quen thuộc.

“Đúng vậy, nương nương, hoàng thượng hôm nay đến chỗ Thanh phi.” Tiểu nha đầu thành thật đáp.

“Aiz, vậy đi ngủ đi.” Tiếng thở dài náo nức.

Người bên trong liền bận rộn, tiếng trái giường, tiếng khăn vắt nước... Miểu Miểu thừa dịp nhiều thanh âm hỗn tạp như vậy, lặng lẽ đỡ lên một miếng ngói lưu ly, nhìn vào bên trong. Nhìn thấy diện mạo nữ tử, lập tức kinh ngạc đến ngây người, Liễm Diễm, chính là nàng.

Nhưng người khác cũng theo ánh mắt Miểu Miểu nhìn tới, biểu tình khác nhau. Dịch Thiên khẽ hướng mọi người ra hiệu, đoàn người lặng lẽ rời khỏi hoàng cung.

“Nàng đúng thật là Liễm Diễm sao?” Mới vừa rời xa hoàng cung, Miểu Miểu liền không thể chờ được mà hỏi. Dung mạo bên ngoài quả thật đúng là Liễm Diễm, nhưng phong thái khí thế lại không giống, Liễm Diễm cho tới bây giờ cũng không yếu đuối như thế này, Mọi người tựa hồ cũng có nghi vấn giống vậy, trong khoảng thời gian ngắn, không ai trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thân thế của Liễm Diễm

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi vấn, Miểu Miểu vẫn như bình thường ngủ thẳng đến hừng đông. Duỗi duỗi người, sờ vào bên cạnh, đã lạnh như băng, Dịch Thiên vẫn giống như trước đây, từ sớm đã không thấy bóng người. Nếu Dịch Thiên giống như nàng, ngày nào mặt trời lên cao ba sào cũng mới đứng lên, như vậy đảm bảo Vụ Thiên Các sẽ nhanh chóng đóng cửa mất.

Mới vừa ngồi dậy thì có nha hoàn gõ cửa bùng nước rửa mặt vào. Nơi này mỗi một nha hoàn đều rất thông minh, thỉnh lúc lại đặt biệt tốt, chỉ cần nàng hơi có động tĩnh rời giường, liền lập tức có thể cảm nhận được, nhanh nhạy y như cảm biến ở hiện đại, nhưng mà đôi lúc chơi lại không vui tí nào.

Để cho nha hoàn giúp sửa sang lại tóc, đầu tóc ở cổ đại này thật sự rất phiền toái, Miểu Miểu cũng chẳng muốn tự mình chuẩn bị. Nhân tiện nhìn lại thấy có người đang khiêng một cái rương nhỏ vào phòng. “Đây là cái gì?” Miểu Miểu hỏi nha hoàn bên cạnh. “Hồi phu nhân, là chủ thượng phân phó đưa tới cho phu nhân.” Tiểu nha hoàn cung kính nói, chủ thượng đối với phu nhân thật tốt nha. Cho ta hả, là cái gì vậy? Miểu Miểu đi qua mở rương ra, oa, một khối vàng lấp lánh rực rỡ, nguyên một hòm toàn vàng, Miểu Miểu nhìn thấy mắt toàn kim quang, trong lòng sôi ục ục tỏa ra toàn bong bóng hạnh phúc làm nàng cũng muốn bay, Dịch Thiên thật tốt quá.

Lúc mới vừa tỉnh lại có chút nhớ nhưng cái hoành phi ngày hôm qua nhưng bây giờ một chút cũng không nhớ ra nó là cái hình dạng gì nữa rồi, chừng này so ra, đúng thật là con kiến so với con voi*. Có điều như thế này khiêng lên thì hơi nặng một chút. “Dịch Thiên đâu?” Miểu Miểu hỏi. “Hồi phu nhân, chủ thượng đang ở sân trước huấn luyện.”

*nguyên văn “小巫见大巫” tiểu vu kiến đại vu” sư cợ gặp sư phụ, phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn, người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt

“Ừ, giúp ta đem mấy thứ này giấu xuống dưới gầm giường, để ở bên ngoài quá nổi bật đi.” Nếu như bị trộm chắc nàng đau lòng chết mất, vàng nhiều như vậy để không cũng hơi phí, để suy nghĩ kĩ lại xem nên đem đi đâu tư như thế nào, hay là làm cái gì khác. Sờ sờ cằm, Miểu Miểu đi ra khỏi phòng.

Còn chưa tới sân huấn luyện ở trước, Miểu Miểu đã nghe thấy tiếng đao kiếm ầm ầm ỉ ỉ, cùng với tiếng hô giáo huấn nghiêm khắc của Vụ Liệt. Nghe Dịch Thiên nói qua, trước mắt Vụ Liệt sẽ phụ trách huấn luyện người mới, đó là vì liên quan tới việc Vụ Tiềm mang thai, nên Vụ Liệt được đặc cách ở lại Bồng Lai Các huấn luyện người mới, không cần phải đi xa chấp hành nhiệm vụ.

“Dịch Thiên, chàng đối với ta thật tốt.” Vừa đi tới gần Dịch Thiên, đầu Miểu Miểu đã vươn ra cựa dúi ở trong ngực Dịch Thiên rồi. “Tẩu phu nhân, ở đây có rất nhiều người a~.” Lâm Phong ở một bên bắt đầu nhảy nhót ra*, cái chữ a này kéo đặc biệt dài nha, tại sao hần đối với Vụ Thiên không có bày ra cái bộ dạng như vậy, thật là có chút bất mãn nha. “Sao nào, có ý kiến gì, người gan tị hả, vậy đi về tìm Vụ Thiên nhà người đi.” Miểu Miểu nhưn mày cười gian, là ta thể hiện tình yêu của ta, ta làm nũng với Dịch Thiên thì sao nào. Lâm Phong sờ sờ mũi, có nói lại cũng không được.

*nguyên văn âm dương quái khí = thanh âm kỳ quái ko ra âm cũng chả ra dương, kiểu như bắt nam bắt nữ, nhào giọng ra, giọng điệu trên chọc.

Dịch Thiên dịu dàng nhìn về phía Miểu Miểu, tay vén lấy mấy lọn tóc bị gió thổi bay của nàng, giọng nói ôn nhuận như ngọc vang lên bên tai Miểu Miểu: “Đã dậy rồi à?” Miểu Miểu khẽ gật đầu, có chút xấu hổ, đã giữa trưa rồi, nhìn về mặt của mọi người một chút thì biết, đang cười nhạo nàng đấy.

“Tẩu phu nhân, nhiều vàng như vậy, tẩu định xài như thế nào hả?” Lâm Phong cười nói, hần từ sáng sớm đã nhìn thấy Dịch Thiên sai người đem từ kho bạc đến. “Chưa nghĩ ra, đang định đầu tư cái gì đó, có điều, Dịch Thiên, nguyên rương vàng thế này nặng quá a, có thể đổi thành kim phiếu hay gì đó không, mang theo cũng tiện hơn.” Miểu Miểu cảm thấy mình rất thông minh nha.

“Tẩu phu nhân, cái này chỉ có bạc mới có thể đổi thành ngân phiếu, vàng không có đổi thành kim phiếu được, bởi vì vàng quá quý giá, cũng giống kim phiếu nhà buôn không có xé ra thành tiền lẻ được.” Lâm Phong cười ha ha, lời hần nói đây chính là lời thật. Như vậy thì không có cách nào rồi, vậy trước hết cứ cất dưới gầm giường đi.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Miểu Miểu liền lôi kéo Dịch Thiên đi đến thỉnh đường. Thức ăn còn chưa dọn lên hết, Miểu Miểu cũng đã vội hỏi thúc rồi. Một bên nhai thức ăn, một bên lăm băm hỏi: “Dịch Thiên, từ khi còn bé chàng đã quen biết Liễm Diễm, nàng là ai vậy a?”

Dịch Thiên nghe vậy buông đũa, nhàn nhạt kể: “Nàng ấy vốn là nữ nhi của một gã thuộc hạ của phụ thân ta, năm đó cha ta bị an bài tội danh, phụ thân

nàng cũng từng cực lực bảo hộ cha ta, cuối cùng nhà của ta bị tru di cửu tộc, phụ thân nàng bị giáng chức sung quân, uất ức mà chết, nàng ấy thì bị bán vào kỹ viện.”

“Doanh Tích có phải cũng giống vậy hay không?” Miểu Miểu cũng nhanh chóng buông bát, nhỏ giọng hỏi. Dịch Thiên khẽ gật đầu, vì trước đây có quan hệ cùng phụ thân nên hẳn mới đem các nàng về Vụ Thiên Các.

“Vậy sau đó làm sao chàng nhận ra các nàng hả?” Miểu Miểu rất là tò mò, dù sao trước kia Dịch Thiên có nói qua bọn họ chỉ là gặp nhau lúc còn nhỏ.

“Ta không hề nhận ra các nàng. Ta sinh ra ở biên quan, lúc ấy cha ta còn đang trấn thủ biên quan, ta sinh ra lúc chiến sự đang nóng bỏng, cho nên vẫn có rất nhiều người không biết sự có mặt của ta, chỉ có phụ thân cùng mấy người bạn thân và thuộc hạ biết thôi. Chờ đến khi ta hơi lớn lên, chiến cuộc đã ổn định rất nhiều, cha ta cũng bị định tội. Tiên hoàng có thể cũng không biết sự tồn tại của ta, hoặc là cho rằng ta đã chết, cho nên ta mới có thể tránh được một kiếp, không bị đuổi bắt.” Lúc ấy trong phủ có vài người hầu cũng có con nhỏ, có lẽ bị làm là hấn.

Dịch Thiên bỗng nhiên lại lãnh đạm: “Ta là ở Trầm Luân Sương gặp các nàng, biết được thân thế các nàng mới mang các nàng trở về Vụ Thiên Các, tuy nhiên thật không ngờ các nàng vốn là người của Sát Huyết Minh.”

Nghe đến đó, đám người Vụ Liệt mới hiểu ra, lúc đầu chủ thượng không nói tiếng nào liền đưa hai nữ nhân này về Vụ Thiên Các, bọn họ cũng cứ tưởng là chủ thượng tự nhiên muốn “ăn mặn”, nạp thiếp về.

“Dịch Thiên, nếu như người kia thật sự là Liễm Diễm, như vậy chàng có nghĩ rằng có thể Hoàng đế đã biết thân phận của chàng rồi hay không?” Miểu Miểu đột nhiên thốt lên hoảng sợ. Mọi người lập tức trầm mặc, cái này rất có thể, khó đảm bảo sau này hấn sẽ không an bài một tội danh lên đầu chủ thượng, quang minh chính đại đối phó Vụ Thiên Các. “Còn có, có thể nào Thần Quang Dục chính là Minh chủ Sát Huyết Minh hay không, nếu không làm sao giải thích việc Liễm Diễm xuất hiện ở đó?” Miểu Miểu đem suy nghĩ trong đầu mình nói ra tất cả, “Hơn nữa hình như võ công hấn cũng rất lợi hại, cũng rất am hiểu dùng độc.” Tổng hợp lại tất cả mà suy xét, trước mắt hấn chính là đối tượng hoài nghi lớn nhất.

Dịch Thiên cũng đã có chút trầm tư gật đầu, phân phó Vụ Huyền: “Phái người vào trong cung nằm vùng, giám sát Liễm Diễm cẩn thận.” Nàng ta đã bắt đầu xuống tay từ đầu. Một tay đưa nắm lấy tay Miểu Miểu, nhìn nàng chăm chú hỏi: “Nàng sợ sao?” Miểu Miểu cười nhạt nói: “Ta ngay cả địa ngục cũng không sợ, tại sao sợ một tên Hoàng đế như hấn, càng huống chi chúng ta đã sớm cùng hấn không đội trời chung rồi, Dịch Thiên, chàng bây giờ hỏi cái này có phải hơi muộn không, nếu như chàng hỏi từ đầu, có lẽ...” Miểu Miểu cố ý dừng lại hạ giọng một chút.

“Nàng sợ cũng phải đi theo ta.” Dịch Thiên ngang ngược. Miểu Miểu bỗng nhiên bật cười, vậy chàng hỏi làm cái gì a, thật là. Mọi người lác đác không biết nói gì, chủ thượng với phu nhân lại không thêm phân biệt tình huống liếc mắt đưa tình rồi, thật sự là giết mọi người mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Sát huyết minh

Đêm khuya, ở một nơi tối tăm. Một nam tử đứng đón gió, xa xa một người cấp tốc phi tới nói nhỏ: “Chủ thượng, tiền nhiệm Minh chủ tử vong cùng với việc Ngân Tiêu lộ diện khiến cho võ lâm đại hội cử hành trễ một tháng.” Nam tử gật đầu không nói, nhìn vào xa xăm. Chợt xoay người lạnh lùng nói: “Đi tặng cho kẻ chiến thắng ở hội đấu giá mỹ nữ một lệnh hạ sát.”

“Chủ thượng, ý người là?” Kẻ đó e dè hỏi. “Phu nhân của Dịch Thiên nghe được tin tức này, đương nhiên sẽ đi, đến lúc đó ngươi thử thăm dò nàng, coi thử Ngân Tiêu có thật là đang ở trên người nàng hay không, tốt nhất là dẫn dụ một mình nàng rồi đi, bản chủ cũng sẽ tham gia.” Nam tử nói xong cười tà mị, Miểu Miểu, nàng thật sự không giống như ta dự đoán, đến đây nào. Kẻ đó lên tiếng rồi rời đi.

“Ai? Ra ngay.” Nam tử đột nhiên quát. Trong bóng tối lại có thêm một người bước tới, “Là người, người tới làm cái gì?” Nam tử nhìn thấy diện mạo người đó, không kiên nhẫn trầm giọng nói. “Ta đến nói cho ngươi, Ngân Tiêu đúng là ở trong tay nữ nhân đó, hơn nữa uy lực còn lớn hơn năm xưa.” Một giọng nam mạnh mẽ khác truyền đến.

“Biết rồi, ngươi có thể đi, không có chuyện quan trọng thì đừng tới tìm ta, việc này bản chủ sẽ tra rõ.” Dứt lời, xoay người rời đi, tựa hồ rất không muốn gặp kẻ đó. Trong bóng tối, một tiếng thở dài truyền đến, người vẫn không chịu tha thứ cho ta sao.

Bồng Lai Các, Vụ Kiếm gõ cửa đi vào nói: “Chủ thượng, Lâm Môn nhận được lệnh hạ sát do Sát Huyết Minh hạ thủ, thỉnh cầu Vụ Thiên Các trợ giúp.” Lâm Môn? Là ai? Ánh mắt Miểu Miểu bay về phía Dịch Thiên ý hỏi. “Chủ nhân của đệ nhất mỹ nữ trong hội đấu giá, một bang phái nhỏ.” Dịch Thiên thờ ơ giải thích. Ừm, Miểu Miểu lập tức hiểu ra, như vậy khẳng định là phải đi trợ giúp rồi. Đối thủ lại là Sát Huyết Minh, như vậy khẳng định sẽ xảy ra một hồi ác chiến.

“Ta muốn đi.” Miểu Miểu giơ tay thể hiện tâm ý. Xách xách xách, mọi người nhất tề quay lại nhìn về phía nàng, phu nhân lại đi xem náo nhiệt gì nữa. “Phu nhân, lần này không giống với đêm đi dò xét hoàng cung, lần này là đối mặt cùng với Sát Huyết Minh, hay là phu nhân ở lại Bồng Lai Các đi, sẽ an toàn hơn, gần đây bởi vì Ngân Tiêu mà giang hồ nhân sĩ hành động ngày càng thường xuyên rồi.” Vụ Huyền khuyên nhủ. “Như thế nào, ngươi cảm thấy ta không có năng lực đứng không?” Miểu Miểu tròn trĩnh mắt bắn ra những tia sắc lém, người dám nói ‘đứng vậy’ thử coi.

“Không, không phải, phu nhân tuyệt đối có năng lực.” Vụ Huyền sờ sờ mũi lui lại phía sau, thật sự là nước đổ lá khoai mà. Ánh mắt này của phu nhân, phỏng chừng nếu mình nói phu nhân đi chỉ có thể mang đến nhiều phiền toái hơn, đảm bảo lập tức có thể đến chỗ Diêm Vương báo cáo luôn rồi, ánh mắt của phu nhân có đôi lúc đã nhanh chóng vượt qua chủ thượng rồi.

“Dịch Thiên, chúng ta cũng đi có được hay không, phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng a, hơn nữa chàng ở bên cạnh ta, không có nguy hiểm đâu.” Miêu Miêu bắt đầu phát huy ba tất lười không xương của nàng, cộng thêm công phu làm nũng hiệu quả cực kì cao của nàng. Dừng, Tiểu Vũ ở bên cạnh khẽ hừ giọng nói, tỷ cũng đừng có lấy lý do Dịch Thiên không cho tỷ chạy loạn khắp nơi mấy ngày nay đi, tỷ nhảm chán đến mức meo, thì ta cũng sắp mức meo lên rồi.

Dịch Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không phấn son mà vẫn tươi sáng như ánh mặt trời của Miêu Miêu khẽ nói: “Không đi được, rất nguy hiểm.” Ồ, Miêu Miêu mắt tròn tròn, lần này làm nũng lại thất bại như vậy, chẳng lẽ Dịch Thiên ăn cái này ngán rồi sao? Lập tức làm thành bộ dạng khóc lóc thảm thương nói: “Aiz, ta biết là không được ai thương, không được ai yêu mà, Dịch Thiên, lần trước lúc ta trúng độc, ta nhớ rõ rằng chàng nói với ta, chỉ cần ta sống...” Miêu Miêu dừng lại, len lén nhìn về phía Dịch Thiên. Tất cả mọi người đều ngóng cổ lên hóng, chỉ cần người còn sống, sau đó thì sao? Nghe thử coi chủ thượng có nói ra cái gì hay ho không.

Dịch Thiên vẫn cứ chường ra cái bộ dáng cực kì kiên định, lắc đầu cự tuyệt. Không thành công, vậy thì phải hạ tuyệt chiêu rồi, Miêu Miêu dùng sức nhéo mạnh đuôi mình, má ơi, đau muốn chết, lập tức mất rung rung, cực kì đáng thương hướng Dịch Thiên nói: “Chàng nói, chỉ cần ta sống...” Vẫn như cũ dừng lại ngay đoạn đó, có điều những điều đó Dịch Thiên chỉ nói cho nàng nghe, làm sao có thể nói ra. Dáng vẻ như vậy thật nhìn thì cực kì ỳ ạch, giống như chỉ cần chàng lắc đầu, nước mắt sẽ rơi xuống ngay lập tức.

Dịch Thiên đưa tay ôm chầm Miêu Miêu, ngồi nghiêng trên đùi hắn. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve ở chỗ Miêu Miêu mới vừa tự xử, hơi giận nói: “Không phải là ta đã nói với nàng sau này không được như vậy nữa mà.” Miêu Miêu bắt nắn lâm bầm lâu bàu: “Ai bảo chàng không cho ta đi, ta thật sự rất đau chứ bộ, không thấy ta nước mắt cũng sắp trào ra rồi sao.” Tay đánh một cái vào trong ngực Dịch Thiên, đều là tại chàng làm hại.

“Chỉ được đi theo sát bên người ta, dù phát sinh bất kì tình trạng gì cũng không được rời khỏi ta nửa bước.” Dịch Thiên hơi trầm tư nói, chính mình cũng không muốn cho Miêu Miêu đi cùng, dù sao kẻ địch cũng là Sát Huyết Minh, tại sao lại tìm tới Lâm Môn, có âm mưu gì vẫn chưa rõ ràng lắm. Hôm nay xung quanh Miêu Miêu cũng không an toàn, lúc này xuất môn đúng là nguy hiểm trong nguy hiểm, nhưng chứng kiến bộ dáng sắp khóc của Miêu Miêu, lập trường của bản thân cũng không kiên cường nổi nữa, rõ ràng biết thừa đó là giả bộ, nhưng lại cam tâm tình nguyện cắn câu.

“Ý của chàng là đồng ý rồi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Miêu lập tức sáng rực, nước mắt cũng tu về ráo hoảnh. Dịch Thiên gật đầu, oa, Dịch Thiên chàng thật tốt quá, Miêu Miêu đưa tay ôm cổ Dịch Thiên, nói như chém đinh chặt sắt: “Ta cam đoan chỉ đi theo bên cạnh chàng.” Đã thế lại còn dụi đầu vào cổ Dịch Thiên cọ cọ: “Dịch Thiên chàng thật tốt a, ta đã biết là có người thương ta yêu ta nha.”

Mọi người thật sự là hết chỗ nói rồi, chủ thượng đây là bị làm sao vậy, phu nhân rõ ràng là giả bộ. Vụ Liệt cùng Lâm Phong chung ra bộ mặt hiểu biết, đôi thành Vụ Tiêm cùng Vụ Thiên, bọn họ cũng sẽ có quyết định giống như vậy. Thật ra nam nhân chịu không nổi nhất chính là nước mắt nữ nhân, chỉ cần nữ nhân vừa khóc, mình còn muốn khóc hơn nàng.

Mang theo một nhóm sát thủ, đám người Dịch Thiên trùng trùng điệp điệp xuất phát, cái khí thế đó, thật sự là lạnh cả người. Ngắm lại đi, một đám sát thủ, mặt không có chút biểu cảm, mặc toàn đồ đen, cả người tản ra hơi thở tàn bạo khát máu, khí thế như vậy thật sự không phải cứ tưởng tượng là được. Có điều bởi vì có thêm sự xuất hiện của Miêu Miêu, ngẫu nhiên nói vài câu chọc cười, hào khí dịu hẳn đi, ít nhất không giống với lúc mới xuất phát lạnh như băng.

Ra rồi giục ngựa, chỉ một ngày liền tới Lâm Môn, trước đây chỉ biết Lâm Môn là chỗ có tiền, giờ nhìn sơ qua thì càng thêm chắc chắn rồi, phòng ốc khí phái như vậy không thua gì Bồng Lai Các, có điều so với Vụ Thiên Các thì kém một chút, xem ra vẫn là Dịch Thiên giàu hơn, Miêu Miêu trong lòng thầm nghĩ. Chủ sự của Lâm Môn đã sớm chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miêu Miêu xuất hiện, vẻ mặt lập tức mừng rỡ như điên muốn giấu cũng giấu không được, khoe miệng sắp toét lên tới mắt rồi. Không chừng đang nghĩ đến việc Dịch Thiên tự mình đến đây, còn tưởng cùng lắm là phái người đến.”

“Chủ thượng Dịch Thiên, phu nhân, mau mau mời vào.” Một nam tử bước nhanh tới cung thỉnh. Dịch Thiên cùng không nhìn hắn cái nào, sau khi xoay người xuống ngựa, cẩn thận đỡ Miêu Miêu xuống ngựa. Vụ Kiêm ở bên cạnh lạnh giọng nói: “Đẫn đường.” Gã đó cũng không nổi giận, trên mặt lộ vẻ cười như cũ, có lẽ là hắn hiểu rất rõ quy củ giang hồ, Dịch Thiên có thể tự mình đến đây, đã cho hắn mặt mũi lắm rồi, không nói gì với hắn cũng không quan trọng. Đoàn người nhanh chóng đi vào đại viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Sát thủ lệnh

Mới vừa vào trong đại đường ngồi vào chỗ của mình, Vụ Kiêm đứng ở sau lưng Dịch Thiên liền lạnh giọng nói: “Sát thủ lệnh đâu?” Chủ quản của Lâm Môn là Lâm Hán vội vàng cung kính vừa đưa lên, vừa nói: “Chính là tối mai.” Miêu Miêu nghe vậy có chút hoài nghi. Vụ Thiên Các khi giết người thì trước một khắc mới phóng ra sát thủ lệnh, tại sao Sát Huyết Minh lại thông báo trước đó mấy ngày cho người khác ta muốn tới giết người, cái này không phải là cho người khác thời gian chuẩn bị sao, nói không chừng còn để cho bọn họ chạy mất.

Tiếp nhận sát thủ lệnh từ tay Vụ Kiếm, cơ mặt Miếu Miếu không khỏi co giật, đây mà là sát thủ lệnh sao, cái này không phải là danh thiếp sao, trong lòng đồ một mớ mồ hôi, Sát Huyết Minh này cùng Vụ Thiên Các không phải là tổ chức sát thủ cùng một cấp bậc sao. Sát thủ lệnh của Vụ Thiên Các đều là dùng sắt mỏng mà làm thành hình thoi, giữa khắc một chữ thiên, mạ bạc trắng bên ngoài, nhìn sáng bóng. Mặc dù mạ bạc trắng thì có chút lãng phí, có điều nó cũng thể hiện sự giàu có của Dịch Thiên, đáng vẻ không giống như cái miếng da của Sát Huyết Minh này chút nào.

“Đây là sát thủ lệnh đó hả?” Tiểu Vũ đi theo đến cũng thò đầu qua nhìn kinh ngạc, trong đầu cũng có cùng suy nghĩ giống Miếu Miếu, đây không phải là sát thủ lệnh a. Dịch Thiên lạnh mắt nhìn về phía Lâm Hán, người định đùa với chúng ta? Lâm Hán lau lau mồ hôi sau ót, vội vã nói không ngừng: “Ta không có lừa các người, người đến đưa sát thủ lệnh vốn là nói như vậy, hơn nữa hần còn bảo ta thỉnh cầu Vụ Thiên Các trợ giúp, nếu không nhất định sẽ diệt cả Lâm Môn chúng ta, ta đã giao thủ cùng hần, ta căn bản không phải đối thủ của hần, cho nên ta...”

Nói rõ ràng ra như thế, đám người Vụ Thiên Các cũng liền rõ ràng rồi, cái này không phải là sát thủ lệnh, cái này căn bản chỉ là ‘danh thiếp’*, dùng để ‘thỉnh’* bọn họ tới. Sắc mặt Dịch Thiên thoáng trầm xuống, bọn họ muốn làm cái gì, là muốn xuống tay với hần hay là muốn xuống tay với Miếu Miếu? Vụ Kiếm thấy sắc mặt Dịch Thiên sa sầm, cũng hiểu rõ mức trầm trọng trong đó, quay qua Lâm Hán nói: “Tăng mạnh cảnh giới bên chỗ người, chỉ cần một con gió thổi một ngọn cỏ lay lập tức báo lại, bây giờ đã làm phiền đến chủ thượng và phu nhân của chúng ta.” Không cần nói nhiều, chỉ cần nói một nửa mọi người đã hiểu rõ, Lâm Hán lập tức tự mình đưa Dịch Thiên cùng Miếu Miếu đến phòng đã chuẩn bị tốt trước đó.

*nguyên văn chỗ này danh thiếp trong tiếng hoa là thỉnh giản, sau dùng chữ thỉnh đồng âm.

Chờ tất cả mọi người lui xuống, Miếu Miếu lúc này mới nhíu mày hỏi: “Mục tiêu của bọn họ là ta?” Dịch Thiên đưa tay ôm trọn nàng vào trong lòng, khẽ gật đầu nói: “Có thể là vì Ngân Tiêu mà đến.” Miếu Miếu ngẩng đầu dùng chóp mũi cọ nhẹ vào mặt Dịch Thiên cười ôn nhu nói: “Ông xã à, chàng phải bảo vệ ta đó nha.” Đáy mắt Dịch Thiên sáng rực, dụi cằm vào mái tóc Miếu Miếu, nhẹ nhàng nhưng rất trịnh trọng ừ một tiếng, ta vĩnh viễn đều sẽ bảo vệ nàng.

Đêm trôi qua rất nhanh, ngênh đón bình minh tới. Không biết là do không quen giường hay là trong lòng bất an, trời vừa hừng sáng, Miếu Miếu liền tỉnh lại. “Tại sao sớm như vậy đã thức dậy?” Dịch Thiên đưa tay mân khuôn mặt của nàng, dịu dàng hỏi. Nàng chỉ cần hơi có động tĩnh, hần liền cảm thấy được, cho nên thường cùng nàng tỉnh lại. “Ngủ không được a, sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta làm việc gì khác đi.” Ánh mắt Miếu Miếu đột nhiên lấp lánh, nở nụ cười gian xảo, hai cánh tay nòn nà đẩy dạn quần lên cổ Dịch Thiên, chủ động dang cánh môi thơm đến. Cũng không cần để ý bây giờ đang ở nhà người khác, đem kinh dịch tối hôm qua ném ra sau đầu luôn rồi, đây là thời gian dùng để tận tình hưởng thụ sự bình lặng trước bão tố.

Đêm tối lại tới, ngoài phòng cuồng phong gào thét, giống như ám chỉ sau đó sẽ là tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu). Trong phòng người trong Lâm Môn thần hồn nát thần tính*, đi qua đi lại không ngừng. Đám người Dịch Thiên thì ngồi chễm chệ, không có một chút bối rối. Một tràng cười cao ngạo vang lên, trong nháy mắt ngoài cửa Lâm Môn chặt kín hắc y nhân. Cầm đầu là một người mặc dù che mặt nhưng giọng điệu đó, hình dáng đó có cảm giác quen thuộc. Miếu Miếu ánh mắt sáng rực, không phải chính là kẻ hôm Vụ Liệt thành thân đến đánh lên sao, lần này còn dâng lên tận cửa, tuyệt đối không buông tha.

*nguyên văn “风声鹤唳 phong thanh hạc lệ” nghĩa là tiếng gió thổi, tiếng hạc kêu, nghĩa bóng là tự ki ám thị. (Từ chuyện: thời Đông Tấn, Phù Kiên ở phương bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy, nghe tiếng gió thổi, tiếng hạc kêu cũng tưởng là quân Tấn đuổi).

Vụ Kiếm thấy vậy, khóe miệng nhếch lên cười nhạt nói: “Sát thủ Sát Huyết Minh làm việc thật là không giống ai, dù chúng ta đến đây có mục đích gì?” “Hôm nay chính là ngày chết của các người, lên.” Nam tử cầm đầu lạnh lùng nói, vung tay lên, người phía sau liền đập gió mà lên. “Chỉ bằng các người, còn chưa đủ tư cách.” Đám người Vụ Kiếm lập tức ra nghênh địch.

Dịch Thiên vẫn chưa ra tay, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn hai phe người ngựa không ngừng giao chiến, chỉ có thể là rất tin tưởng Vụ Kiếm có thể đối phó được. Miếu Miếu thấy vậy, bất động thanh sắc đứng bên cạnh Dịch Thiên, cũng bàng quan như vậy. Đột nhiên hắc y nhân phóng qua Vụ Kiếm, hướng Miếu Miếu công tới. Dịch Thiên nhanh như chớp chắn trước người Miếu Miếu, quanh thân đột nhiên bộc phát khí thế âm hàn, dám có can đảm đến đã thương nàng, giết không tha.

Hắc y nhân thấy vậy, đột nhiên xoay người phi thân ra khỏi đám người, tựa hồ không muốn đấu với Dịch Thiên. Nhưng là Dịch Thiên không có tốt tâm như vậy, lập tức phóng đến, thân hình lóe lên điên cuồng phi ra, chắn ngay trước đường của hắc y nhân. Trong đôi mắt lóe lên nhưng tia ác độc sắc bén, tựa như thần chết tà ác, nhìn chằm chằm một cách dữ tợn vào con mồi trong tay. Đánh lên Miếu Miếu một lần, đáng chết, hai lần, tội không thể tha.

Ngón tay khẽ động, Lưu Quang Phi Vũ đã xuất ra. Hắc y nhân thấy vậy cũng không trốn tránh, e là đã biết rõ trận chiến này khó tránh khỏi. Quanh thân nhất thời tản ra khí tức hung ác, ánh mắt khát máu, cùng thiên hạ đệ nhất sát thủ quyết đấu, còn việc gì đáng mong chờ hơn. Hai người không nói gì, lao đầu vào nhau mà đấu, cường quang bắn ra bốn phía, người chung quanh bị nội lực cường đại của hai người đánh phải đều vội vàng trốn ra chỗ khác.

Miếu Miếu không lùi, ngược lại còn đứng tại chỗ vung tay nhảy nhót cao giọng hô: “Dịch Thiên, cố lên, cố lên, giết hần, coi thử hần còn kiêu ngạo ra sao, đánh hần, đánh hần...” Đang đối đầu với địch nhân là Vụ Kiếm, nghe được Miếu Miếu nói, nhất thời không biết nói sao, phu nhân tâm tình thật tốt, không đến hỗ trợ không nói, còn ồn ào khuấy động như vậy. Nhưng có điều lọt vào trong lỗ tai Dịch Thiên lại không giống thế, giống như một cú huyếch động viên, kiếm vũ trên tay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sắc bén.

Ha ha, chỗ tối có một nam tử đột nhiên cười khẽ một tiếng, khóe miệng cong lên, nhưng là trong nhiều thanh âm hỗn tạp như vậy, cũng không có ai phát hiện ra sự tồn tại của hần. Miếu Miếu nàng thật sự không giống với người khác a, đúng như ta dự liệu, nàng quả nhiên tới, không có mấy may sợ hãi, là bởi vì tin tưởng hần sẽ bảo vệ nàng? Nếu như hần chết, nàng có thể còn cười sảng lạn như vậy hay không? Nhìn Miếu Miếu đứng ở một chỗ hoa chân múa tay, vì Dịch Thiên chiếm thượng phong mà hưng phấn không thôi, nam tử đột nhiên rất muốn biết, nếu như đổi thành là hần, nàng còn có thể vui vẻ như vậy không, vì hần mà hô cổ găng lên không?

Bịch, Dịch Thiên đánh ra một chiêu, đánh trúng hắc y nhân, hắc y nhân lập tức bay thẳng ra sau, lúc chiêu phong va chạm mạnh vào nhau, miếng vải đen che nửa mặt dưới bị cuốn ra, lộ ra nét mặt tàn nhẫn kiêu ngạo. Nam nhân như vậy, vừa nhìn thấy sẽ làm người khác cảm thấy đáng sợ. “Hắc Diêm”

Vụ Kiếm thốt lên sợ hãi, không ngờ là Hắc Diễm. Dịch Thiên thấy vậy, sát ý càng tăng lên.

“Hắc diễm là ai?” Miêu Miêu quay hỏi Tiểu Vũ đứng bên cạnh, thời gian đến thế giới này không ngắn, nhưng là đối với người trong giang hồ nàng biết rất ít. “Giang hồ bài danh đệ tam sát thủ, có điều đứng tới đệ nhất sát thủ cũng chỉ có phần thua.” Tiểu Vũ nhìn về phía Hắc Diễm, nói chi tiết, danh tiếng đệ nhất cũng không phải là hư danh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Minh chủ Sát Huyết Minh

“Ý của ngươi là, bây giờ Dịch Thiên chính là bài danh giang hồ đệ nhất sát thủ?” Miêu Miêu hỏi vậy chứ cũng hiểu rõ rồi. Tiểu Vũ gật đầu, không biết nói gì với nàng, phu quân nàng nổi danh như vậy mà nàng không biết sao? “Oa, Dịch Thiên, chàng thật đẹp trai nha, thật lợi hại nha.” Miêu Miêu lập tức khum tay bắt loa trên miệng hét âm lên, trước kia chỉ biết Vụ Thiên Các là tổ chức sát thủ rất lợi hại, Dịch Thiên chính là chủ nhân, không nghĩ tới Dịch Thiên lại chính là bài danh đệ nhất sát thủ, đúng là mạnh mẽ nha. Như vậy nàng không phải chính là phu nhân của đệ nhất sát thủ sao, hừ, xem ai còn dám đến khi dễ nàng.

Đệ nhất sát thủ thì sao, nam tử trong bóng tối nhếch lên một nụ cười khinh miệt. Đột nhiên như bóng quỷ lóe lên lướt ra xuất hiện ngay bên người Miêu Miêu, hành động nhanh như sét đánh không chế Miêu Miêu, một thanh chủy thủ đặt ngay trên cổ nàng. Ai, Miêu Miêu hơi quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt đeo mặt nạ, tiêu dao, lại bị khống chế nữa, lập tức thét lên: “Dịch Thiên, cứu mạng a.” Đã biết tính cảnh giác vẫn không tiến bộ chút nào, vậy mà còn hào hứng mình là phu nhân của đệ nhất sát thủ. Tiểu Vũ đứng bên cạnh nhướng mày, không phải tính cảnh giác của bọn họ không cao, mà tên nam nhân này ra tay quá nhanh, bọn họ không kịp phản ứng.

Đám người Dịch Thiên nhanh chóng hoàn hồn, thấy tình cảnh đó, đôi mắt Dịch Thiên lạnh lẽo đến cực điểm, ngữ khí cũng cực kì ngoan độc: “Thả nàng.” “Ha ha, dựa vào cái gì, bốn chủ giống trông khua chiêng như vậy chính là vì nàng a.” Nam tử cười nhạt nói, thanh âm hơi lười nhác. Bốn chủ? Mọi người liên thông suốt, “Ngươi là Sát Huyết Minh Minh chủ?” Vụ Kiếm trầm giọng hỏi. “Chỉ bằng ngươi, chưa đủ tư cách hỏi ta.” Nam tử khinh miệt trả lời. Không cần trả lời cũng đã đưa ra đáp án, nếu không phải Sát Huyết Minh Minh chủ, làm sao mà kiêu ngạo ngang ngược như thế.

“Chủ thượng.” Hắc Diễm ôm ngực, lao đảo đi tới bên cạnh nam tử cung kính nói. Nam tử mắt vẫn không đảo, chỉ lạnh lùng nói: “Rút lui.” Tay đặt ngay thắt lưng Miêu Miêu, định mang Miêu Miêu đi. Miêu Miêu vùng vẫy, ở cổ truyền lại chút đau đớn, hình như là máu tươi chảy ra.

Dịch Thiên thấy vậy, ánh mắt đã ngoan độc giờ lại càng lạnh hơn, quanh thân tỏa ra khí tức tàn bạo càng ngày càng dữ dội. Đà thương Miêu Miêu, còn muốn mang nàng đi, trừ phi bước qua xác hắn. Miêu Miêu khẽ nhíu mày, có chút đau đớn, đưa tay lên sờ, chảy máu rồi, nếu bị sẹo xấu thì sao, lập tức quay lại nam tử đeo mặt nạ cả giận nói: “Này, ngươi có biết là ta ở chỗ này vốn đã một đồng dưa cải* không hả, cổ này của ta đã bị thương đến lần thứ hai, ngươi nếu như làm ta bị để lại sẹo xấu, ta sẽ không để yên cho ngươi, lấy chủy thủ của ngươi đặt vào chỗ khác, cổ là để người khác nhìn.”

*nguyên văn “小菜一碟 tiểu thái nhất điệp” một đĩa rau nhỏ, ý là chỉ là thứ nhỏ nhặt không đáng quan tâm.

Nam tử nghe vậy cười lớn thành tiếng, “Ha ha, quả nhiên không phải nữ tử bình thường.” Bị bắt cóc rồi mà còn bình tĩnh như thế, nghĩ đến đầu tiên không phải là an nguy của bản thân mà là dung mạo của mình, như vậy chẳng lẽ đã chắc chắn rằng ta sẽ không thương tổn đến nàng. Mới vừa rồi hắn cũng thật không ngờ, nàng đột nhiên giãy dụa, đã thương nàng hắn cũng có chút ân hận. Chủy thủ liền đổi hướng khác, chuyển qua trước ngực. Tất cả mọi người chứng kiến một màn này đều giống bị sét đánh, phu nhân thật là hung hăng nha, đã bị khống chế rồi mà mặt không đổi sắc, không chỉ găm lên với đối phương, lại còn chỉ huy đối phương đem chủy thủ đổi qua chỗ khác, cái này còn chưa tính, vấn đề chính là Sát Huyết Minh Minh chủ đứng là đối qua chỗ khác thật, quả thật là không thể không bị sét đánh đứng hình.

Mà đám người Dịch Thiên cùng Vụ Kiếm lại đang suy xét mức độ nghiêm trọng, nguyên tưởng rằng bọn họ vốn vì Ngân Tiêu mà đến, hôm nay lại thấy Sát Huyết Minh Minh chủ hành động như vậy, sợ là vì chính Miêu Miêu mà đến. Ánh mắt Dịch Thiên lập tức u ám lạnh như băng, muốn nàng, như vậy càng không thể xảy ra.

“Thả nàng ra.” Dịch Thiên mở miệng lần nữa, thanh âm đã lạnh đến cực điểm. “Bất khả thi.” Nam tử đeo mặt nạ từ chối thẳng thừng. “Anh bạn đẹp trai này, ta có một câu hỏi?” Miêu Miêu đột nhiên nhìn hắn lên tiếng. “Nàng nói đi.” Nam tử đeo mặt nạ đối với Miêu Miêu thái độ thân thiện hơn nhiều. “Ta nhớ kỹ là ta không quen biết ngươi, đối với ngươi cũng không có cừu oán gì, ta ghét nhất bị người khác không chế, phiền ngươi giờ cao đánh khẽ, nếu ngươi vì Ngân Tiêu mà đến, ta cho ngươi cũng vô dụng. Ngân Tiêu đó chỉ nghe lời ta, không tin có thể thử xem.” Miêu Miêu cùng hắn thương lượng, xem thử coi có làm hắn lo là cảnh giác một chút hay không, để Dịch Thiên có thể thừa cơ hành động.

“Ha ha, hỏi rất hay, bốn chủ nói cho nàng, bốn chủ đối với Ngân Tiêu của nàng không có hứng thú, bốn chủ chỉ cảm thấy hứng thú đối với nàng thôi.” Nói xong, lại còn mập mờ bắn tới chỗ Miêu Miêu một tia tình ý. Miêu Miêu lạnh cả người, vị đại ca này, ta ngay cả ngươi là ai cũng còn không biết nữa: “Ách, ta có phu quân rồi, cái này ngươi hẳn đã biết, hơn nữa ta chỉ thích nam tử tuấn mỹ, ta ngay cả ngươi dài ngắn như thế nào cũng không biết, bằng không ngươi tháo mặt nạ cho ta xem thử, nói không chừng ta có thể suy nghĩ lại một chút.” Miêu Miêu giống như là đang suy nghĩ nói, tháo đi, tháo đi, xem thử coi ngươi là cộng hành dài ngắn ra sao.

“Nàng dám, ta không cho phép.” Đang suy nghĩ thật tốt, giọng điệu lạnh như băng của Dịch Thiên đột nhiên truyền đến, khóe miệng Miêu Miêu nhất thời giật giật, thêm cái vị đại gia này nữa, chàng không phát hiện ra ta là đang dụ hắn tháo mặt nạ ra sao, lúc này còn ghen cái gì a, còn tiếp tục như vậy ta

thấy phu nhân người là ta sẽ bị người mang đi là chắc rồi.

“Ta không e ngại nàng từng là người của hắn, nếu nàng muốn nhìn, lúc bốn bề vắng lặng ta sẽ tự nhiên để cho nàng xem, ở đây lắm kẻ hỗn tạp.” Nam tử đeo mặt nạ không để bị ảnh hưởng, ánh mắt nhìn về phía Miêu Miêu lại càng khiêu khích mang ý tứ hàm xúc hơn. Nhưng là ta để ý a, Miêu Miêu lúc này không chỉ lạnh cả người, cả da gà da vịt cũng nổi lên rồi, cái này lại càng tức chết Dịch Thiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Dịch Thiên nghe vậy, Lưu Quang Phi Vũ trên tay đã không khống chế được mà run run, phảng phất giống như chỉ cần tên đó nói thêm một chữ nữa, lập tức sẽ lấy luôn mạng nhỏ của hắn. “Dịch Thiên, ta không thích hắn.” Miêu Miêu quay người nói ra tâm ý, Dịch Thiên, bây giờ cần nhất chính là tỉnh táo, tính mạng phu nhân của người là ta còn đang ở trên tay người khác đây, mặc dù ta không nghĩ cái con dao nhỏ này có thể làm gì ta, có điều cần phải cẩn thận a. Dịch Thiên nghe những lời Miêu Miêu vừa nói như vậy, sắc mặt mới thoáng tốt lên chút ít, tuy nhiên vẫn rất là lạnh lẽo, tình huống bây giờ, không ai bảo ai cũng biết chẳng ai có tâm trạng gì tốt.

Hai phe cứ như vậy giằng co, nam tử mang mặt nạ lúc này lại không vội mang Miêu Miêu rời đi, ngược lại còn cùng Miêu Miêu nói chuyện trên trời dưới đất. “Nàng thích cái gì ở hắn?” Nam tử mang mặt nạ lên tiếng hỏi. Miêu Miêu hoài nghi nhìn về phía hắn, liên quan gì người. Tựa hồ nhìn ra ý tứ của Miêu Miêu, nam tử mang mặt nạ khẽ cười nói: “Nàng thích hắn điểm gì, bốn chủ cũng có thể biến thành giống như hắn vậy.”

Miêu Miêu nghe vậy, cũng cười khẽ một tiếng, ánh mắt ảm áp nhìn về phía Dịch Thiên nói: “Chàng chính là chàng, ai cũng không thay thế được.” Cụm tuyệt rất rõ ràng rồi, vô luận người nào biến thành Dịch Thiên, ta cũng sẽ không thích. Ngược lại, vô luận Dịch Thiên biến thành cái dạng gì, ta cũng thích. Dịch Thiên ánh mắt vốn đang ngoan độc bỗng nhiên trở nên sâu lắng thâm tình, nhìn thẳng vào Miêu Miêu, giống như muốn đem hình ảnh nàng khắc thật sâu vào trong tâm.

“Giới cho một đôi nam nữ si tình a, vậy đừng trách bốn chủ vô tình.” Nam tử mang mặt nạ đột nhiên trở mặt, một lần nữa chụp lấy eo Miêu Miêu, túm nàng lên định rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Dịch Thiên phát nộ

Nam tử đeo mặt nạ mang Miêu Miêu vừa định rời đi, Dịch Thiên liền ra chiêu đột ngột công tới. Nam tử đeo mặt nạ thuận thế đưa tay điểm trên người Miêu Miêu một cái, đem nàng giao cho Hắc Diễm quát: “Mang nàng đi.” cả người Miêu Miêu lập tức cứng ngắc, không thể động đậy. Chẳng lẽ đây là công phu điểm huyết trong truyền thuyết, Miêu Miêu cảm nín, tại sao không ai nói cho nàng biết thế giới này có cái công phu này. Kỳ thật Miêu Miêu không biết, lão đầu cũng đã đem mấy thứ này truyền cho nàng rồi, có điều chính là vì bản thân không học được, cho nên Miêu Miêu không biết còn có năng lực này. Hơn nữa Miêu Miêu mù tịt huyết vị trên cơ thể người, chứ còn công phu điểm huyết lão đầu vốn đã truyền sạch rồi.

Đám người Vụ Kiếm thấy vậy, muốn tiến lên chặn lại Hắc Diễm, không ngờ trong nháy mắt từ đâu xuất hiện ngày càng nhiều hắc y nhân, chặn đường đi của bọn họ, mà Dịch Thiên thì đang cùng nam tử đeo mặt nạ kịch chiến, mỗi lần muốn thoát thân đuổi theo, nam tử đeo mặt nạ đều lập tức ngăn trở, dù sao Sát Huyết Minh Minh chủ này cũng không phải ngồi chơi xoi nước. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không thoát ra khỏi đám hắc y nhân được, chỉ biết tro mắt nhìn Miêu Miêu bị người mang đi.

Miêu Miêu cảm giác chính mình bây giờ giống như cương thi bị khiêng đi, bụng đặt ngay trên vai Hắc Diễm, cùng Hắc Diễm phi thân thoát ra, dạ dày bị đè ép, khó chịu muốn chết, Miêu Miêu trong lòng ân cần thăm hỏi cả nhà Hắc Diễm. Mặc dù á huyết không bị điểm, nhưng dạ dày không khỏe, hơn nữa chính mình lại rơi vào trên tay người khác, tạm thời Miêu Miêu chỉ có thể trong lòng ân cần thăm hỏi thôi.

Phòng chừng Hắc Diễm chạy đủ xa, nam tử đeo mặt nạ đột nhiên thu kiếm phi thân rời đi. Dịch Thiên đuổi sát phía sau, nam tử đeo mặt nạ đột nhiên phát tay áo lên trời, một quả pháo hiệu bay thẳng lên không, nổ ầm ầm một tiếng. Lập tức từ bốn phía rất đông hắc y nhân xông ra vây quanh chặn đường Dịch Thiên, nam tử đeo mặt nạ cười to rời đi.

Dịch Thiên cả người tản ra khí tức tàn bạo hung hãn, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo đến cực điểm thể hiện tâm tình của hắn hiện giờ, khóe miệng ním chặt tàn khốc, thân hình bạo phát điên cuồng, giống như tia chớp, hàn quang bắn ra bốn phía, chưa hết một khắc, hắc y nhân ngã xuống hơn phân nửa. Đám người Vụ Kiếm lúc này cũng đuổi theo, Dịch Thiên bị vây trụ giờ phút này tựa như thần chết, ánh mắt khát máu thống trị sự sống chết của người xung quanh, Lưu Quang Phi Vũ mỗi lần vũ động một chút lập tức có một nhóm người ngã xuống, máu tươi văng khắp nơi, tiếng la khóc không ngừng. Chứng kiến Dịch Thiên như vậy, nhóm người Vụ Kiếm kinh hãi, chủ thượng lần này nổi điên rồi.

Giải quyết hết tất cả hắc y nhân, Dịch Thiên lạnh giọng nói: “Quay về Bồng Lai Các.” Lúc này đuổi theo cũng không làm được chuyện gì. Đoàn người nhanh chóng trở về Bồng Lai Các, đám người Vụ Liệt thấy Dịch Thiên cùng Vụ Kiếm cả người máu tươi, hơn nữa mặt mày lạnh như băng trở về cũng kinh hãi. “Phu nhân đâu?” Vụ Thiên nhỏ giọng hỏi. Vụ Kiếm lắc đầu, mà sắc mặt Dịch Thiên lại càng tối thêm vài phần, tức giận ngập trời biểu hiện ra ngoài đến mọi người cũng đều cảm nhận được. Phu nhân sợ là đã xảy ra chuyện, lập tức mọi người đều trầm tư. Đột nhiên, Vụ Thiên liếc mắt phát hiện cái gì, vội vàng hỏi lại: “Tiểu Vũ đâu?”

Đám người Dịch Thiên giờ phút này mới phát hiện Tiểu Vũ dĩ nhiên cũng không ở đó, chẳng lẽ lúc đó đã đuổi theo rồi? Vụ Kiếm lập tức hướng về phía Dịch Thiên nói: “Chủ thượng, Tiểu Vũ có thể đã đuổi theo.” Dịch Thiên gật đầu, điều này rất có thể, lúc ấy chỉ có Tiểu Vũ chưa ra tay, đuổi theo chính là có khả năng nhất. Nếu như Tiểu Vũ đi, như vậy hy vọng tìm được Miêu Miêu liền lớn hơn nhiều.

Lập tức lĩnh liệc phân phó: “Vụ Huyền, nhanh chóng tra ra vị trí của Sát Huyết Minh. Vụ Liệt, triệu tập nhân thủ, tùy thời chờ lệnh. Vụ Kiếm, đi Quang Đồ phái người giám thị nhất cử nhất động của Thần Quang Dục. Vụ Minh, đi Dục Cốc, tìm Dục Vương, hỏi thử xem có biện pháp nào có thể liên lạc được với Tiểu Vũ.” Bốn người lập tức lĩnh mệnh đi vào.

Ở bên kia, Miếu Miếu đã bị đưa vào một căn phòng hoa lệ, giờ phút này đang nằm ngay đơ trên giường. Cơ thể vẫn như trước không nhúc nhích được, nghe thấy tiếng cánh cửa một lần nữa bị mở ra, một mặt nạ xuất hiện ngay trước mắt. “Này, giải khai huyết đạo của ta.” Miếu Miếu cả giận nói, mắt hạnh tròn tròn, thân thể không thể nhúc nhích lâu như vậy đã sớm cứng ngắt rồi, bây giờ cảm giác máu đã nhanh chóng đông lại rồi.

Nam tử đeo mặt nạ cười khê một cái, đưa tay giải khai huyết đạo cho Miếu Miếu. Miếu Miếu vùng vẫy định đứng lên, có điều bị phong bế lâu quá, thân thể mềm nhũn vô lực, lại ngã về lại thêm lần nữa. Không thể động thủ, như vậy chỉ có thể động khẩu thôi. “Đây là đâu?” “Sát Huyết Minh.” Nam tử đeo mặt nạ đáp.

“Người đưa ta tới nơi này làm gì?” Miếu Miếu quát hỏi.

“Ta muốn nàng trở thành phu nhân của ta.” Nam tử đeo mặt nạ cực kì trực tiếp nói ra mục đích của mình. Ta van người, đại ca, ta ngay cả người là ai cũng không biết, tốt hay xấu.

“Không có khả năng, ta vốn là phu nhân của Dịch Thiên, hơn nữa...” Miếu Miếu đưa tay xoa bụng của mình, ngọt ngào nói: “Ta đã có hài tử của Dịch Thiên rồi.”

Nam tử đeo mặt nạ nghe vậy, ánh mắt hơi trầm xuống. Nhưng lập tức cười nói: “Không sao cả, nếu nàng muốn sinh, ta cũng có thể để cho nàng sinh hạ nó, chỉ cần nàng đáp ứng trở thành phu nhân của ta.” Tại sao mặt lại dày như vậy, đều đã nói là ta có tiểu hài tử rồi mà vẫn quần lấy ta không tha là sao.

“Bây giờ ta mệt mỏi rồi, phụ nữ mang thai cần nghỉ ngơi cho tốt.” Không muốn cùng hắn nói nhảm nữa, Miếu Miếu hạ lệnh trực khách, để suy nghĩ cẩn thận lại nên làm cái gì bây giờ.

Nam tử đeo mặt nạ cũng không tức giận, chỉ bình thản nói: “Đừng nghĩ tới việc từ đây đào tẩu, ta nếu có thể đem nàng mang đến, đương nhiên cũng sẽ không để cho nàng chạy trốn.” Miếu Miếu xoay người không để ý tới hắn, cùng với người như thế này thì còn gì để nói, chờ thân thể ta khôi phục lại rồi, sẽ cùng người động thủ động khẩu sau cũng không muộn.

Náo loạn cả một đêm, vừa bị chùy thủ cửa một cái, vừa bị điểm huyết bắt cóc, mặc dù toàn thân Miếu Miếu vô lực mệt mỏi, nhưng lại không buồn ngủ chút nào, bên cạnh thiếu đi một người ủ ấm, một mình một người nằm ở trên một cái giường xa lạ, nghĩ sao cũng có chút chua xót trong lòng, rất nhớ Dịch Thiên, nhớ cả đám đồng bọn như vậy nữa.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, Miếu Miếu lập tức cảnh giác, dừng nói là tên nam tử đeo mặt nạ quay trở lại đi. Mới vừa rồi sợ tên nam tử đeo mặt nạ định làm cái gì với nàng, có ý nói chính mình mang thai, bây giờ nếu hắn lại xuất hiện, nên làm cái gì bây giờ, bản thân mình bây giờ vẫn là toàn thân vô lực, không thể dùng võ công được. Cánh cửa lại nhẹ nhàng bị khép lại rồi, một bóng người chậm rãi đi tới. Miếu Miếu nắm chặt Ngân Tiêu trong lòng, người nếu dám động tay động chân với ta, lão nương lập tức liều mạng với người.

“Xem ra đãi ngộ dành cho tỷ không tồi chút nào, nhìn cái phòng này xem.” Giọng điệu cười nhạo khe khẽ của Tiểu Vũ truyền đến. Miếu Miếu cả người kích động ngồi bật dậy, thiếu chút nữa đã cao giọng hét lên. Đề nén hưng phấn, Miếu Miếu thấp giọng hỏi: “Tiểu Vũ, sao đệ lại tới đây?” “Đi theo tới a, Dịch Thiên nhà tỷ bị quần lấy rồi, tới không được, nên ta tới, nhìn không ra tỷ lại nổi tiếng như vậy nha.” Sờ sờ những thứ bày biện chung quanh, Tiểu Vũ cười nói, thọt nhìn thì thấy Sát Huyết Minh Minh chủ này thật đúng là có hứng thú đối với nàng.

“Nếu đệ thích ta tặng đệ đó, ta tiếp nhận không nổi.” Miếu Miếu khó chịu đáp lại, người nào thích thì người này lấy đi. “Ta không thích nam nhân.” Tiểu Vũ nhất thời đen mặt. “Nuốt cái này đi, cơ thể sẽ lập tức khỏe lại.” Đưa qua một viên thuốc, nhìn nàng bộ dáng mềm nhũn như vậy, sợ là huyết đạo bị phong ấn đã lâu, khí huyết không lưu thông được. Miếu Miếu thiếu chút nữa đã rơi lệ rồi, Tiểu Vũ thật sự là tốt quá, đau cái kiểu gì đều đã bay hết một nửa rồi, lập tức nhận lấy viên thuốc, nước cũng không uống, liền nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tiểu Vũ bị tóm

Miếu Miếu nuốt viên thuốc xong, sau một hồi lâu, Tiểu Vũ hỏi: “Hồi phục tinh thần chưa, chúng ta nên thừa lúc này mau đi, chốc nữa trời sáng đi không được.” Miếu Miếu gật đầu, ngồi xếp bằng vận khí thử, mừng quá, cả người khí huyết dâng trào, cảm giác vô lực lúc trước đã nhanh chóng biến mất. Lập tức đứng dậy đi theo Tiểu Vũ chuẩn bị ra khỏi cửa phòng.

“Sao vậy, muốn đi cũng nên chào hỏi bốn chủ một tiếng chứ, đồ đệ của Dục Vương nghĩ đây là nơi nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?” Nam tử đeo mặt nạ lên tiếng, cửa bật mở, theo sau là một đám hắc y nhân. Nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi, hiệu suất đúng là không thể coi thường nha.

Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ ngó nhau liếc mắt một cái, ước tính có thể lao ra ngoài hay không. Trước đây nhìn nam tử đeo mặt nạ quyết đấu cùng Dịch

Thiên chi biết hẳn không đơn giản, bây giờ chỉ có mình cùng Tiểu Vũ là hai người, cho dù chính mình có thể cùng nam tử đeo mặt nạ này đánh ngang tay, Tiểu Vũ cũng lợi hại, nhưng là bị nhiều người như vậy tấn công, chỉ sợ sẽ không tốt lành gì. Nghĩ kỹ, tạm thời bỏ cái ý định này đi đã. Lập tức thân hình chợt lóe, chắn trước mặt Tiểu Vũ, nói với nam tử đeo mặt nạ: “Không quan hệ tới nó, thả nó đi.”

Ha ha ha, nam tử đeo mặt nạ cười điên cuồng nói: “Nàng cho rằng bốn chủ ngu sao, thả tên nhóc đó để nó đi báo tin cho Dịch Thiên hà, Miểu Miểu nàng cũng đánh giá thấp bốn chủ quá đó.” Miểu Miểu không nói gì, người này đúng là không phải giáo hoạt bình thường, mới vừa rồi chính mình cũng không nghĩ tới vấn đề này, chỉ lập tức cảm thấy rằng nó là đệ đệ của mình nên chính mình phải bảo vệ nó. Nhưng Tiểu Vũ lại cười nói: “Ta cũng không có ý định đi, nơi này đãi ngộ cũng không tệ a.” Thuận thế nhìn quanh phòng, quả thật đãi ngộ rất tốt, lúc hẳn mới đi vào liền thấy rồi.

“Ngươi là nói phòng của bốn chủ sao, chỉ cần Miểu Miểu thích là được rồi.” Nam tử đeo mặt nạ vẫn cười nói như trước. Phòng của ngươi, giường của ngươi, Miểu Miểu lạnh người, cả người rung mình, vậy mà mình mới vừa rồi còn nằm ở trên giường một lúc lâu, không biết có thể lấy bệnh gì đó không. “Nếu chúng ta không được đi, vậy thì ngươi sắp xếp cho chúng ta một phòng khác đi, phòng này ngươi tự giữ cho ngươi đi.” Nghĩ đến việc phải tiếp tục ở đây, muốn nổi hết cả da gà rồi.

“Người đâu, dẫn bọn họ đi xuống, đừng có ý muốn chạy trốn, bốn chủ đã nói rồi, nàng trốn không thoát đâu.” Nam tử đeo mặt nạ cũng không lảng nhãng, sau khi nói xong phát tay áo rồi đi, nàng chán ghét mình đến vậy sao.

Nam tử đeo mặt nạ này cũng tạm được, sắp xếp cho mình cùng Tiểu Vũ một gian phòng nhỏ, không tệ không tệ. “Tiểu Vũ, coi giúp ta cái cổ.” Miểu Miểu kêu lên, mới vừa rồi tinh thần quá khẩn trương, định là đào tẩu, nhìn thấy Tiểu Vũ cũng quên mất vết thương này. Bây giờ muốn chạy cũng chạy không được, tự nhiên liền nghĩ tới. Tiểu Vũ nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném một bình thuốc qua: “Cổ tỷ đúng là nở hoa lần thứ hai rồi, từ lúc ta biết tỷ, cứu tỷ không ít lần, ngày nào cũng phải vượt qua gian nan trắc trở, giờ thì hay rồi, chính thức thành tù nhân.”

Hắc hắc, Miểu Miểu đứng đưa đi đến lấy lòng: “Tiểu Vũ, ta biết đệ tốt mà, nếu không như vậy đi, võ lâm đại hội ta cướp ngôi vị Minh chủ cho đệ làm nha.”

“Được rồi, cho tới bây giờ ta không có hy vọng xa vời gì là làm cái gì đó Minh chủ, tỷ nhanh chóng tìm giúp ta cái tên nam nhân kia là được.” Tiểu Vũ đối với mấy cái cam đoan và vân vân mây mây đó đều không tin tưởng, mấy thứ này chỉ có Dịch Thiên mới tin thôi.

“Chờ ta trở về lần này, nhất định sẽ đốc thúc tìm kiếm.” Miểu Miểu lập tức cam đoan, có điều trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lại ỉu rĩ, bây giờ chính mình làm cách nào để chạy ra khỏi nơi này cũng không biết, Dịch Thiên chắc chắn là đang rồi muốn chết.

Trong Bồng Lai Các, đèn đuốc sáng rực, phu nhân bị bắt cóc vốn là đại sự, chủ thượng một từ cũng không nói, trên mặt trừ ra lạnh lẽo cũng là lạnh lẽo, làm đám thuộc hạ cũng chỉ biết sốt ruột muốn chết, mặc dù biết là ai bắt đi, nhưng không biết địa bàn của bọn chúng ở nơi nào, thật sự là tát cho bọn họ một bạt tai đau điếng mà, làm tổ chức đệ nhất sát thủ cùng thu thập tình báo lại đương nhiên đến bây giờ vẫn không điều tra ra được đại bản doanh của Sát Huyết Minh, không thể không nói là mất mặt đến cực điểm. Lâm Phong ở một bên, muốn an ủi Dịch Thiên nhưng rồi cũng không biết nên nói cái gì, cũng chỉ có thể trầm mặc.

Dịch Thiên vuốt lên chiếc nhẫn Miểu Miểu tặng trên ngón áp út, trong đầu tự ra lệnh mình phải tỉnh táo lại, bây giờ vội vàng để tâm tình rối loạn đối với Miểu Miểu không giúp được gì. Nếu Minh chủ Sát Huyết Minh đã nói là vì Miểu Miểu mà đến, như vậy tính mạng của Miểu Miểu tạm thời không có gì nguy hiểm, nhưng là người này võ công không kém, chỉ bằng vào một mình Miểu Miểu thì không có cách nào thoát thân, cho dù có thêm Tiểu Vũ cũng không làm nên chuyện gì. Cho nên bây giờ chính yếu là tìm cho ra bản doanh của bọn họ, trước mắt nơi Miểu Miểu bị mang đi có khả năng nhất chính là ở đó.

Trời đã sáng rõ, không khí trong Bồng Lai Các vẫn áp lực nặng nề như trước. Cốc cốc, có người gõ nhẹ cửa thư phòng, tiến vào bẩm báo: “Chủ thượng, Nam Cung Linh cầu kiến phu nhân.” Nam Cung Linh, hẳn bây giờ tới gặp Miểu Miểu làm cái gì. “Để cho hắn vào.” Dịch Thiên lạnh giọng nói.

Nam Cung Linh phe phẩy một cây quạt giấy nhanh chóng đi vào, nhìn thấy Dịch Thiên cười nói: “Hôm nay Miểu Miểu trở về vậy còn chưa dậy a.” Mặt trời cũng đã lên cao ba sào rồi, bởi vì biết Miểu Miểu sẽ ngủ nướng, cho nên hẳn cũng đặc biệt đợi đến chiều trễ mới đến, không nghĩ tới vẫn là chưa rời giường. “Ngươi tìm nàng làm gì?” Dịch Thiên nhàn nhạt hỏi. “Có chuyện muốn thỉnh giáo nàng, gần đây trên giang hồ nghe đồn Ngân Tiêu ở trên người Miểu Miểu, không ít người biết được ta cùng Miểu Miểu có chút giao tình, nên người tới nhà tìm ta chứng thực cũng nhiều lắm, cho nên ta tới hỏi dùm.” Thuận tiện chính mình cũng rất muốn biết, có điều cái này thì Nam Cung Linh không có ngu mà nói ra.

“Nàng bị Minh chủ Sát Huyết Minh bắt đi rồi.” Dịch Thiên trầm lặng một hồi rồi sau đó mới đột nhiên lên tiếng. “Cái gì?” Nam Cung Linh nghe vậy gấp quạt kinh hãi, bị bắt đi rồi là có ý gì. “Không phải người đuổi theo sao?” Nam Cung Linh vội vàng hỏi, lời ra tới miệng liền hối hận, Dịch Thiên làm sao có thể mặc kệ bỏ lại Miểu Miểu, quả thực hỏi thừa.

“Ta tạm thời vẫn chưa tra được vị trí của Sát Huyết Minh, hôm nay Thần Quang Dục có vào triều sớm hay không?” Dịch Thiên hỏi. “Ngươi hoài nghi Thần Quang Đế chính là Sát Huyết Minh Minh chủ? Hắn hôm nay có xuất hiện, nhưng nhanh chóng rời đi.” Nam Cung Linh đầu óc cũng không ngu, vừa nghe liền hiểu rõ, có điều từ việc có vào triều sớm hay không cũng không thể suy ra cái gì.

Dịch Thiên gật đầu, nếu như thật là Thần Quang Dục, như vậy từ Lâm Môn xuất phát đến Quang Đô cũng phải hai thời thần, đám người của mình đi đường tắt, trên đường chạy như điên không ngừng nghỉ trở lại Quang Đô thì trời cũng đã gần sáng, bọn họ mặc dù xuất phát so với mình sớm hơn nhưng là điểm đến khác nhau, căn bản là không thể kịp buổi lâm triều, lâm triều đều gồng nhau là mới tảng sáng đã bắt đầu rồi, như vậy đã nói rõ là Miểu Miểu lúc này đang ở phụ cận Quang Đô, hoặc là căn bản là trong thành nội Quang Đô, thậm chí là ngay trong hoàng cung.

Dịch Thiên suy nghĩ đưa ra các nghi vấn một hồi rồi lập tức phân phó: “Vụ Thiển, ngươi cùng Lâm Phong đi thăm dò những tòa nhà lớn bên trong Quang Đô cùng vùng phụ cận Quang Đô, quy mô giống Bồng Lai Các thậm chí lớn hơn so với Bồng Lai Các, tra được lập tức hồi báo.” Nếu vốn là đại bản doanh, như vậy khẳng định là không nhỏ, trước vẫn không tra qua ở Quang Đô vì cảm giác được bọn chúng không dám trắng trợn hành động, bây giờ

ngắm lại, chính mình cũng có thể lộ liễu như vậy, tại sao bọn chúng lại không, định nhân một mực không coi mình ra gì, mà mình lại không biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Gặp lại Tĩnh Ngọc

Chờ Miểu Miểu ăn no ngủ đã xong lúc tỉnh dậy đã là giữa trưa, thật đói a. Ra cửa phòng, nhìn thấy Tiểu Vũ đang ngồi trước bàn nhai nuốt huỳnh huých. Miểu Miểu vội vàng vọt tới, cầm đĩa lên vừa ăn vừa nói: “Ai đưa tới?” “Một nữ nhân nhìn hơi quen quen, cảm giác như là đã gặp qua ở đâu.” Tiểu Vũ làm bầm, cụ thể là gặp qua ở đâu hẳn cũng không nhớ rõ, ấn tượng không sâu.

Hai người ăn uống no đủ, mở cửa ra, chuẩn bị đi ra ngoài tản bộ. Lại nhanh chóng phát hiện ngoài cửa không có người canh gác, là không nghĩ tới hai người bọn họ đi ra cửa, hay là không ai thêm đến canh bọn họ. Xem ra cái tên Minh chủ Sát Huyết Minh này đối với năng lực của bản thân là cực kì tự tin, hai người cũng không thêm đề ý, không ai đi theo cũng rất tốt.

Đi dạo một vòng lớn, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Hai người không khỏi tự hỏi, người đâu, đi đâu hết rồi. “Tiểu Vũ, đệ nói nếu chúng ta tìm thấy cửa, trực tiếp rồi đi, có thể có người xuất hiện không?” Tiểu Vũ nghe vậy khinh bỉ nói: “Trừ ra cửa phòng, con mắt nào của tỷ nhìn thấy cửa hả, chúng ta cũng đã đi một vòng lớn như vậy rồi, ngay cả một cái hốc cũng không thấy, có điều ngày hôm qua rõ ràng chúng ta là tự mình đi tới, tại sao không có cửa?” chắc chắn không thể không có sự ảo diệu trong này.

Miểu Miểu cũng rất kinh ngạc, liền lĩnh đề nghị: “Hay chúng ta trèo tường?” Dù sao cũng không có ai, lại không có cửa. Sau khi Tiểu Vũ thoáng tự đánh giá, gạt đầu tán thành, đề ý cánh cửa ở nơi nào làm gì, trước hết là đi ra ngoài đã. Hai người lướt qua bức tường, rơi xuống đất, kinh ngạc đến ngây người. Cả sân đều là hắc y nhân, giờ phút này cũng đang trừng trừng nhìn bọn họ, mỗi người nhỏ một bãi nước bọt là có thể nhúng chết hai người bọn họ rồi. Ở đâu mà không có người, đây không phải đều là người sao, mà không phải tóm lại là rất là nhiều nha.

“Ha ha, ha ha, đi nhầm đường, chân không nghe lời.” Miểu Miểu cười khan vài tiếng, lời kéo Tiểu Vũ định quay lại bên kia tường. “Nếu đã tới, cứ tới đây xem kỹ một chút đi.” Nam tử đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện nói, xoay người rồi đi. Xem cái gì, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, khẳng định không phải là chuyện gì tốt, có điều đã rơi vào trong tay người khác, cũng chỉ có thể nghe theo.

Không ngờ lại là Tĩnh Ngọc, nàng ta còn chưa có chết, Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ hai mắt nhìn nhau, nhưng nhìn bộ dáng của nàng ta lúc này còn thê thảm hơn đã chết. Lúc này Tĩnh Ngọc bị giam giữ trong một gian nhà lao âm u, bị trói chặt ở trên một cây thập giá gỗ, ý thức mơ hồ, cả người trên dưới máu tươi đầm đìa, không có quần áo che đậy cơ thể, mặc cho nam nhân bên cạnh vuốt ve hôn hít, lâu lâu lại còn có người cầm roi quất vài cái, sau đó lại phát ra một trận cười dâm dăng.

“Nàng ta có cừ oán với người sao?” Miểu Miểu nhướn mày hỏi, đối đãi với một nữ nhi như vậy, trừ ra thâm cừ đại hận Miểu Miểu không thể nghĩ ra bất cứ lý do nào tốt hơn. “Không có, nhưng ả làm thương tổn nàng.” Nam nhân đeo mặt nạ cười tàn khốc. Cái gì, cũng chỉ bởi vì làm ta bị thương. Da đầu Miểu Miểu có chút tê dại, nhìn thẳng về phía nam nhân đeo mặt nạ hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Trong ấn tượng của ta, người có thể làm như vậy trừ ra Thần Quang Dục ta nghĩ không ra người khác nữa, người chính là Thần Quang Dục.” Miểu Miểu đột nhiên ra tay, muốn tháo xuống mặt nạ.

Nam tử đeo mặt nạ lắc mình một cái né tránh nói: “Chỉ cần nàng đồng ý trở thành phu nhân của ta, ta tự nhiên sẽ nói cho nàng biết ta là ai.” “Năm mơ.” Miểu miểu nổi nóng nói, xoay người đi ra khỏi địa lao, Tiểu Vũ đi theo sát.

Thấy hai người ra khỏi địa lao, nam tử đeo mặt nạ vung tay lên cho mọi người lui, đi tới bên người Tĩnh Ngọc, dùng nước đổ tỉnh Tĩnh Ngọc. Tĩnh Ngọc mơ màng mở mắt, nhìn thấy hẳn, thờ không ra hơi nổi giận nói: “Người là đồ ác ma, người sẽ xuống địa ngục.” Nam tử đeo mặt nạ nắm lấy cằm Tĩnh Ngọc, cười điên cuồng: “Xuống địa ngục, ha ha ha, người vốn là đang ở trong địa ngục rồi, nếu như không phải người đắc tội với nàng ấy, ta đã có những biện pháp rất tốt để tiếp cận nàng, có được nàng ấy, tất cả đều là kết quả cho sự kiêu căng ngang ngược của người, người cứ thoải mái hưởng thụ đi, ha ha ha.” Lại thêm một trận cười điên cuồng xa đần.

Trên khuôn mặt Tĩnh Ngọc tràn đầy vết thương lộ ra vẻ dữ tợn, tại sao, chỉ bởi vì đắc tội với nữ nhân đó, nàng phải trả giá đắt như vậy, nàng không cam lòng, không cam lòng. Nam nhân ở đây mỗi người đều bảo hộ cho ả, ả có cái gì tốt.

Đêm khuya, có hai bóng người lên vào địa lao. Lúc này Tĩnh Ngọc đã được thả xuống, mới vừa trải qua một vòng chà đạp không chịu nổi. Tĩnh Ngọc quần áo gần như nát bươm bị vứt trên mặt đất, hơi thở yếu ớt. Miểu Miểu nhẹ nhàng bước qua, cõng áo ngoài của mình phủ lên trên thân thể của nàng ấy. Nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.” Mặc dù lúc đầu đều là Tĩnh Ngọc gây họa cho mình, nhưng hiện giờ nàng ấy đi đến cái tình trạng này, đúng là không tránh được có liên can đến mình.

Tĩnh Ngọc cảm thấy trên người lạnh như băng có thêm mảnh vải ấm áp, khẽ mở mắt, nhìn thấy Miểu Miểu ngồi xổm trước mắt nàng, nổi giận nói: “Là người, người tới làm gì, nhìn ta bị hủy hoại như vậy thấy cao hứng rồi chứ? Nam nhân này mỗi một người đều chỉ bảo hộ người, ta vốn chỉ là làm phông người, tại sao muốn ta có kết cục như vậy?” Vừa nói một câu lại vừa khóc lên.

Miểu Miểu ôm lấy đầu nàng đặt vào trên chân mình, để cho nàng khóc, đưa tay giúp nàng sửa sang lại tóc, nói lầm bầm: “Xin lỗi, ta sẽ đưa người rời khỏi nơi này.” Tay đã định ôm lấy Tĩnh Ngọc, đột nhiên Tĩnh Ngọc ra tay như tia chớp, một chưởng đánh thẳng vào ngực Miểu Miểu.

Miêu Miêu chưa kịp phản ứng đã được Tiểu Vũ kéo qua một bên, mà thân thể Tinh Ngọc như con diều đứt dây bay thẳng ra ngoài, va vào trên tường, trượt xuống theo vách tường, khóe miệng máu tươi chảy ròng ròng, cong lên thành một nụ cười thê thảm, nhắm mắt lại. Mà hung thủ giết người là nam tử đeo mặt nạ chỉ lạnh lùng nói: “Đáng chết.”

Miêu Miêu nghiêng mắt liếc hẳn một cái, còn quá thê hơn Dịch Thiên, nam nhân này rất vô tình, rất lãnh khốc, càng sớm rời khỏi nơi này càng tốt. Lập tức ra hiệu cho Tiểu Vũ, hai người đi ra ngoài. “Lần sau ta không hy vọng phát sinh chuyện như vậy.” Nam tử đeo mặt nạ đột nhiên lên tiếng cảnh cáo bọn họ. Hai người bước chân khựng lại, không trả lời, lại tiếp tục đi thẳng ra bên ngoài.

Trở lại phòng, Miêu Miêu thấp giọng nói: “Nhất định phải nghĩ cách đào tẩu.” Tiểu Vũ gật đầu, nam nhân như vậy rất nguy hiểm, cũng không biết lúc nào sẽ xuống tay với bọn họ, khó lòng phòng bị. Nằm ở trên giường, Miêu Miêu vuốt chiếc nhẫn trên tay, trong lòng một lần lại một lần tâm niệm Dịch Thiên. Dịch Thiên, chẳng đến khi nào thì sẽ tìm được ta, ta rất nhớ chàng, chàng có đang tưởng nhớ ta không, không có ta ở bên cạnh chàng, chàng có ngủ ngon hay không, hay là thâu đêm suốt sáng vội vàng tìm ta mà không nghỉ ngơi, Dịch Thiên, chàng có thể cảm nhận được lời nói của ta không?

Cách xa nơi đó ở Bồng Lai Các, Dịch Thiên lúc này cũng không ngừng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, tựa hồ cảm giác được tiếng gọi của Miêu Miêu, nhìn vào chiếc nhẫn, ánh mắt trở nên dịu dàng, vô luận nàng ở nơi nào, ta nhất định sẽ tìm được nàng.

Vụ Liệt gõ cửa mà vào, trầm giọng nói: “Chủ thượng, nhân thủ cũng đã triệu tập đầy đủ.” Từ lúc phu nhân mất tích, chủ thượng không hề nghỉ ngơi, không khí trong Bồng Lai Các càng ngày càng âm u, phu nhân, người nhất định phải kiên trì chờ chúng ta đến cứu người a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chuẩn bị chạy trốn

Vụ Thiên cùng Lâm Phong cũng theo sau vào thư phòng, sắc mặt u ám, nói với Dịch Thiên: “Tra xét cả ngoại thành Quang Đô cùng bên trong thành tất cả các tòa nhà lớn, không phát hiện điều gì, có lẽ chúng ta suy đoán sai rồi, tẩu phu nhân căn bản là không có quay về Quang Đô, hoặc căn bản là đang ở trong hoàng cung.”

Dịch Thiên gật đầu không nói, xem ra chỉ có thể đợi đến đêm đi thăm dò hoàng cung thôi. Sau đó nhìn về phía Vụ Liệt hỏi: “Bên Vụ Huyền không có tin tức gì sao?” Vụ Liệt lắc đầu, tạm thời vẫn là không có tin tức gì, chỉ có thể trước chờ Vụ Minh trở về từ Dược cốc, có điều không biết Vụ Minh định làm gì, đi hai ngày rồi vẫn chưa trở về.

Lúc này có hạ nhân báo lại, Cô Thiên Ngao cầu kiến, lúc này hẳn lại định tới xem náo nhiệt cái gì. Dịch Thiên tuy có nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu đáp ứng. Cô Thiên Ngao một mình đi đến nói: “Nếu như các người tiếp theo muốn đi hoàng cung dạo một vòng, ta đây có thể dẫn đường, ta biết một mật đạo trực tiếp thông vào trong cung.” Mấy ngày hôm nay không khí trong Bồng Lai Các âm u như vậy, chỉ vừa nhìn thôi cũng đủ biết là có chuyện rồi, dù sao hẳn cũng từng là một Minh chủ, đối với việc suy đoán cũng có vài phần chắc chắn. Lại thấy Dịch Thiên giống trống khua chiêng lưng sục, có muốn không biết cũng khó. Hôm nay nội ngoại thành Quang Đô đều bị lật lên, chỉ còn lại mỗi hoàng cung.

“Người làm sao mà biết mật đạo?” Dịch Thiên nhân dịp hỏi, bọn họ mặc dù đối với hoàng cung không có thăm tra, nhưng đối với tổng thể thì vẫn biết đại khái, theo như những nguồn tin đáng tin cậy của bọn họ, chưa bao giờ nghe nói qua từ bên ngoài có mật đạo có thể đi vào, nhưng bên trong thật ra có không ít mật đạo.

“Hai mươi mấy năm trước, ta có việc đi ngang qua Quang Đô, đúng lúc gặp phải trời mưa, liền chạy vào một ngôi miếu đổ nát ở ngoại thành Quang Đô trú mưa, không ngờ tới đột nhiên nhìn thấy Hách Liên Hồng ôm một đứa bé mới sinh từ trong tượng phật đi ra. Chờ hẳn đi xa rồi, ta liền đi vào xem, liền phát hiện ra, hôm nay ngôi miếu đổ nát này hẳn là vẫn còn.” Về phần Hách Liên Hồng tại sao ôm một đứa trẻ mới sinh từ đâu xuất hiện thì không biết được.

Dịch Thiên gật đầu nhân dịp nói: “Buổi tối xuất phát.” Trước tìm được Miêu Miêu quan trọng hơn, những thứ khác sau này nói tiếp.

Giờ phút này Miêu Miêu đang cùng Tiểu Vũ ở trong phòng thương lượng đại kế, “Tiểu Vũ, đệ bảo chúng ta nên làm thế nào để đi ra ngoài đây?” Miêu Miêu cau mày nói, cái địa phương quái quỷ này là nơi nào cũng không biết nữa, cửa cũng không có, hơn nữa cũng không có bất kì ai canh chừng bọn họ, không có người trông coi so với có người càng đáng sợ, không biết những kẻ đó trốn ở chỗ nào nhìn lên hai người bọn họ.

“Không phải tỷ có rất nhiều quý khách sao, trước mắt ta không có ý nào hay ho hết, được rồi, đừng hy vọng ta dụng độc hay gì đó, ta chỉ biết giải độc, không biết dùng độc.” Tiểu Vũ đem tình trạng bản thân nói cho nàng nghe trước, nếu không với cái tính nết như vậy chắc chắn điều nghĩ tới đầu tiên trong đầu chính là mình và đem ra lợi dụng đến triệt để luôn.

“A, ta đang suy nghĩ kĩ càng đây.” Miêu Miêu vuốt cằm suy tư, dụng độc, chiều này quả thật không tồi, vung tay một cái, ngã xuống một mảng lớn, có điều mình còn chưa kịp nghĩ tới Tiểu Vũ đã nói là không được rồi, như vậy phải suy nghĩ lại biện pháp khác. Miêu Miêu đi tới đi lui, đột nhiên vỗ tay một cái, húng chí hô: “Có rồi.”

“Cái gì?” Tiểu Vũ vội vàng hỏi theo, nhanh như vậy đã nghĩ ra cách rồi, không tệ, không tệ.

“Vượt ngục, ta muốn học tập các tiền bối. Michael Scofield* chính là trốn từ trong ngục ra một cách thành công.” Mà người ta bị nhốt trong ngục kia thật là đẹp trai a, không tham khảo thì quá đáng tiếc rồi, trong lòng thật có chút cảm tạ đạo diễn đó, chọn diễn viên đóng phim thật không tệ.

*nhân vật chính trong phim Vượt ngục [Prison break]

“Đó là cái gì?” Tiểu Vũ hỏi, cái gì mà bay bay chứ. [L: bạn Tiểu Vũ nghe chữ field trong tên ra phi =.=]

“Một diễn viên trong TV, nói tóm lại là từ trong ngục giam trốn ra được, nói với đệ, đệ cũng không biết.” Miêu Miêu phẩy phẩy, một mình lâm vào trầm tư. Nhưng là người ta trước khi vào trong tù đã đem hết thầy mọi việc chuẩn bị cho tốt rồi mới tự chui vào nhà tù, đối với cấu tạo của nhà tù đều biết rõ như lòng bàn tay. Có điều, cô đại này có công ngầm sao? Coi như không có đi. Mà đừng nói là đào hang nha, chính mình cùng Tiểu Vũ chỉ có hai người, đào đến ngày tháng năm nào mới ra được hả.

Chẳng lẽ muốn đi gặp Andy trong Nhà tù Shawshank, đào hai mươi năm? Như vậy tốt hơn hết trực tiếp lấy mạng nàng. Hai mươi năm, chờ nàng đi ra ngoài cũng già rồi, Dịch Thiên có thể cũng không nhận ra nàng. Bịch, Miêu Miêu ngã lên giường, cái này ý muốn tuyên cáo là thất bại rồi.

“Này, này, đừng giả chết, nói suy nghĩ của tỷ cho ta nghe một chút.” Tiểu Vũ bước tới đá đá chân nàng. “Đào hang.” Miêu Miêu nói ngắn gọn. Tiểu Vũ nghe vậy, liền đen hết cả mặt, ta tưởng tỷ có ý tưởng gì hay ho: “Đào hang, vậy mà cũng nghĩ ra được, tỷ nghĩ rằng chúng ta là chuột hã, vài ngày có thể đào ra cái hang sao, trông cậy vào tỷ đúng là ta ngốc mà.” Tiểu Vũ thật không biết nói gì.

“Ta cũng không có biện pháp a, vốn là ta nghĩ nếu có công ngầm như vậy dễ hơn nhiều, nhưng là cái nơi quỷ quái này làm gì có công ngầm a, ý nghĩ vĩ đại của ta chỉ mới trong trứng nước đã bị ám sát rồi, trời a, ta làm gì sai a.” Miêu Miêu che mặt hét to.

“Được rồi, nhỏ giọng một chút, tỷ muốn cho toàn bộ thế giới đều biết hai người chúng ta đang bàn chuyện chạy trốn hã, thật không biết Dịch Thiên tại sao lại nhìn trừng trừng, cả người trên dưới không có chỗ nào được cả.” Tiểu Vũ khinh bỉ nói, vốc người cho dù không đến nổi tể, nhưng đầu thì có vấn đề, cứ cho là vô công tạm được đi, nhưng lại thường xuyên quên sử dụng, lắc đầu lần nữa, quả thật là không được cái chỗ nào cả.

“Ai cần đệ lo, đồ nhóc xấu xa, nhanh nghĩ biện pháp đi.” Miêu Miêu bực bội nói, có dừng khí hoài nghi ánh mắt của Dịch Thiên hã, bản thân ta có chỗ nào không tốt chứ, chỉ trừ ra lâu lâu trêu chọc người, lâu lâu thần kinh phình to một chút, còn lại hình như không có chỗ nào có vấn đề a.

Đêm khuya, đoàn người trong mật đạo nhanh chóng bước tới. “Mật đạo này thông đến nơi nào?” Vụ Liệt hỏi Cô Thiên Ngao. “Mật đạo này có rất nhiều ngã rẽ, thông vào rất nhiều nơi trong cung, so với các người đi vào tìm trực tiếp thì an toàn hơn rất nhiều, cũng tiện hơn nhiều, có lẽ còn có thể nghe được một số người không ngờ tới nói chuyện với nhau.”

Dịch Thiên nghe vậy, lập tức thấp giọng phân phó: “Chia nhau ra tìm.” Lập tức mọi người phân tán đi bốn phương tám hướng. Dịch Thiên vẫn hướng phía trước chạy đi, đi đến một chỗ, nhất thời dừng chân lại, cảm giác trên đầu có người đi lại.

“Nương nương, đã trễ thế này, hoàng thượng có lẽ sẽ không tới, nương nương có muốn nghỉ ngơi trước không?” Thanh âm có chút quen thuộc.

“Aiz, như vậy đi ngủ đi.” Giọng của Liễm Diễm

Thần Quang Dục không ở đây, chẳng lẽ ở chỗ Miêu Miêu? Ánh mắt Dịch Thiên nhất thời u ám. Vừa định rời đi, lại nghe được một loạt thanh âm huyết sáo cùng một chuỗi tiếng bước chân trầm ổn.

“Ái phi của bốn vương trẻ như vậy sao còn chưa ngủ?” Giọng của Thần Quang Dục truyền đến.

“Hoàng thượng, người đã tới.” Phong thanh vui vẻ của Liễm Diễm truyền đến.

“Bốn vương đã muốn đến từ sớm rồi, có điều quốc sự bận rộn, cùng hữu tướng Nam Cung Linh bàn thảo một vài chuyện nên đã tới chậm, đến cho bốn vương xem thử một chút ái phi hôm nay có gì thay đổi hay không?” Giọng nói Thần Quang Dục ngừng lại, sau đó là một loạt tiếng động cời quần áo.

Dịch Thiên nhanh chân rời đi, chẳng lẽ không phải là Thần Quang Dục? Nếu như Miêu Miêu ở trong tay hắn, hắn như thế nào còn có thể nhân tình đặt trí cùng với phi tử của hắn liếc mắt đưa tình, nhìn tình ý của hắn đối với Miêu Miêu không giống giả bộ, chẳng lẽ thật sự tìm sai hướng.

Mọi người rất nhanh trở lại điểm xuất phát, tất cả đều lắc đầu, không có. Dịch Thiên khẽ trầm tư nói: “Đi.” Trở về đem chuyện phân tích lại cẩn thận một lần nữa, coi thử xảy ra vấn đề ở chỗ nào. Sau đó liền về tới Bồng Lai Các.

“Lâm Phong, người thấy thế nào?” Dịch Thiên hỏi.

“Có lẽ chúng ta thật sự tìm sai phương hướng rồi, tẩu phu nhân căn bản không có ở Quang Đồ, ta có chút dự cảm, tẩu phu nhân có thể còn đang ở phụ cận của Lâm Môn, lúc ấy mọi người vội vã trở về gấp, căn bản không có bận tâm đến tình trạng của Lâm Môn, hơn nữa cho tới bây giờ, cũng không nghe nói qua ở chỗ Lâm Môn có gió thổi cỏ lay gì, sát thủ đã ra sát lệnh như vậy, đó là chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Coi như là vì có mọi người ở đó đi, nhưng Sát Huyết Minh đối với Lâm Môn động thủ, trên giang hồ mọi người đều biết, nếu như không tiêu diệt Lâm Môn, như vậy mặt mũi của Sát Huyết Minh để đâu. Ta hoài nghi Lâm Môn cùng với bọn chúng là một, nói không chừng phu nhân vẫn còn đang ở trong Lâm Môn.” Lâm Phong vừa nói vừa phân tích đạo lý rõ ràng, trong chốc lát, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Phu nhân bị bắt cóc, tất cả mọi người đều thần trí bối rối, cứ nghĩ trong lòng là phu nhân vốn sẽ bị mang đi về hướng Quang Đồ, không nghĩ tới kẻ đó còn có thể quay lại. Hơn nữa, quy mô của Lâm Môn so với Bồng Lai Các không khác biệt lắm, rất có khả năng chính là căn cứ của Sát Huyết Minh.

Nghĩ lại như vậy, tất cả mọi chuyện đều được giải thích rõ ràng rồi, Sát Huyết Minh Minh chủ căn bản không phải là Thần Quang Dục, nhưng lại đem hết mọi sự làm giống như là do Thần Quang Dục làm, để cho triều đình cùng Vụ Thiên Các tranh đấu, lưỡng bại câu thương, như vậy hẳn có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi rồi.

Nghĩ đến đây, Dịch Thiên đột nhiên đứng dậy, thanh âm lạnh lùng: “Xuất phát.” Mọi người mới đi ra khỏi cửa phòng liền nhìn thấy Vụ Minh đang lôi kéo một con sói về. “Đây là?” Lâm Phong hỏi.

“Đây là Tiểu Lục.” Vụ Minh vừa trả lời vừa dùng sức kéo lại dây buộc trên cổ con sói: “Chủ thượng, Dục Vương nói mang theo Tiểu Lục là có thể tìm được Tiểu Vũ.” Dịch Thiên nghe vậy nói: “Mang theo.” Rồi dẫn đầu đi trước. Đại khái đã biết Miếu Miếu ở đâu rồi, Dịch Thiên chính là một khắc cũng không chờ được nữa.

Vụ Liệt cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao lần này Vụ Minh lại đi lâu như vậy, mang theo một con sói không nghe lời như thế, sợ là mệt chết đi rồi. Lúc đi ngang qua bên người Vụ Minh, vỗ vỗ vai của hắn, huynh đệ, ngươi chịu khổ rồi. Cái việc này so với giết người còn cực hơn. Vụ Minh không biết nói gì, cái con này vẫn còn cho hắn mặt mũi, không cần hắn đã là rất may rồi.

Miếu Miếu nằm ở trên giường lật qua lật lại, ngủ không được, trừ ra ngày đầu tiên thật sự quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, sau đó cũng ngủ không được nữa, vành mắt đen còn lợi hại hơn gấu trúc. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, làm như thế nào để tẩu thoát. Nhìn ngọn đèn cuối cùng chột tắt, trong đầu Miếu Miếu linh quang chột lóe, có rồi.

Trở mình đứng dậy, Miếu Miếu gõ nhẹ cửa phòng Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ, rời giường, Tiểu Vũ.” “Làm cái gì vậy, đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi.” Tiểu Vũ mở cửa phòng hỏi. “Ta có cách rồi.” Miếu Miếu hưng phấn nói.

Ngươi lại có biện pháp gì nữa, ánh mắt Tiểu Vũ hoài nghi nhìn về phía nàng. “Chúng ta gây hỗn loạn, thừa dịp náo loạn chạy đi. Ta đã nghĩ qua, nếu đem chỗ này phóng hỏa, như vậy người bên ngoài sẽ chạy vào cứu hỏa, đến lúc đó chúng ta chuẩn mất là đại cát rồi a.” Miếu Miếu cười đến chói lóa, phảng phất giống như thấy được kết cục tốt đẹp.

Đây là chủ ý đi vào cửa chết đó a, khỏe miệng Tiểu Vũ giật giật, quả nhiên không thể trông cậy vào nàng ta, nhưng mà trong đầu nàng có lẽ cũng chỉ có thể nghĩ được tới đó. Bất quá trước mắt cũng chẳng có biện pháp gì hay ho, thử một lần cũng được, nói không chừng thật đúng là giúp bọn họ hai người chạy thoát.

L: Thx Lục Hoa, Kei với ss Thủy Thủy đã giúp bạn vụ cái tên phim “nhà tù Shawshank” ko là bạn mò tới ngày mai cũng chưa ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chạy trốn

Nếu đã có cách rồi, hai người quyết định mềm dẻo không bằng bạo lực, nhân tiện làm liền đi. Thu dọn vài thứ của mình, hai người bắt đầu đốt lửa, kỳ thật cũng chẳng có thứ gì để thu dọn, lúc bị tóm đem tới đây cũng chẳng mang theo cái gì.

Nhìn ngọn lửa từ từ bốc cao lên, trong bụng Miếu Miếu cũng đang hò hét a, nỗi lửa lên đi, bốc cao lên đi, bốc càng cao càng tốt. Tốt nhất đem tất cả nơi này đốt cháy hết luôn đi. Hai người đứng ở ngoài cửa, khắp khối mừng thầm nhìn ngọn lửa nhanh chóng vuron cao khỏi nóc phòng rồi. Có điều sáng rực như vậy, tại sao mọi người ngay cả một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ bên kia tường không có ai, hay là vì phòng ngira bọn họ thừa lúc náo loạn đào tẩu, cố ý không cứu hỏa, đừng nói vậy chứ, đại ca, âm hiểm như vậy, phòng ở này ngươi bỏ luôn hả.

Ánh lửa cũng đã sáng rực cả bầu trời rồi, hay là không có ai tới cứu hỏa, Miếu Miếu đang chuẩn bị cùng Tiểu Vũ la lên, coi thử có thể gọi người tới hay không, một tiếng sấm vang lên hù cả hai người dựng ngược. Hai người đồng loạt ngẩng đầu, không phải chứ, ông trời à, lúc này mà đổ mưa là hơi quá đáng nha. Nếu lão có dừng khí mưa xuống, sau này miếu gì ta cũng san bằng, để cho Bò Tát, Quan Âm, Thổ Địa vân vân và vân vân thần tiên gì đó của ngươi, ngày nào cũng đi tìm ngươi khóc lóc tố cáo đi, cho phiền chết ngươi.

Nhưng căn bản là ông trời không sợ bị uy hiếp, sau vài tiếng sấm động, trời mưa tầm tã, mưa điên cuồng, tốc độ đó, khí thế đó thật sự là giết người mà. Mới trong chốc lát, ngọn lửa giống như chưa từng xuất hiện, chỉ còn lại hai con gà ướt đứng ngoài phòng quay mặt nhìn nhau. “Ta chỉ biết, đi theo tỷ làm gì cũng không có gì tốt.” Tiểu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, bây giờ không chỉ không đi được, hơn nữa, nơi ở cũng không có, cả người lại ướt sũng, bộ dạng thật chật vật.

Miếu Miếu cũng không nói gì, nàng bây giờ đã có chút rõ ràng tại sao không ai tới cứu hỏa, khẳng định có người đã quan sát khí trời, biết trời sắp mưa rồi, có ông trời hỗ trợ, việc thuận lợi, làm gì cần tới mình động thủ. “Nam tử đeo mặt nạ, ta sẽ không để yên cho ngươi.” Miếu Miếu đột nhiên gào lên, tức chết người đi được, hất xì, con bà nó, hình như muốn bị cảm rồi.

“Sớm biết như thế này, ngay từ đầu cần gì phải thế.” Nam tử đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện, thần nhiên nói. Nhìn hai người chật vật, trong mắt không có cười nhạo, chỉ có ý cười nhân nhật, xem một tuồng kịch miễn phí cũng không tệ a, chỉ là hơi tiếc gian phòng này, tiền kiếm cũng không phải dễ à.

“Người đâu, dẫn bọn họ đi đến nơi khác.” Nam tử đeo mặt nạ trầm giọng phân phó, rồi bản thân mình phi qua tường bỏ đi. Từ phía sau núi giả đi ra một thị nữ, hướng hai người làm tư thế mời, vén lên một màn dây leo rậm rạp phủ ở núi giả, mang theo bọn họ tiến vào cửa động trong núi giả, sau đó mở ra một cánh cửa. Thì ra cánh cửa ở chỗ này, bởi vì lần trước lúc bị mang đến vốn là đêm khuya, chỉ biết chính mình đi qua một cánh cửa, không nghĩ tới cửa vào lại ở trong một nơi bí ẩn.

Ra cửa, mặc dù vẫn là đêm tối, vẫn còn mưa nhỏ lâm lâm, nhưng Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ liếc mắt một cái liền nhận ra nơi này, Lâm Môn, bọn họ dĩ nhiên vẫn còn ở trong Lâm Môn. Trước đây Tiểu Vũ đi theo hắc y nhân đi lòng vòng, cuối cùng là đi vào nơi này từ cửa sau, cho nên cũng không biết được đây chính là Lâm Môn, bây giờ vừa nhìn, lập tức nhận ra liền.

Lâm Môn này đúng là thoát nhìn qua không giống với vẻ bề ngoài, xem ra vẫn ẩn dấu rất nhiều thứ, so với Vụ Thiên Các sẽ không nhỏ hơn chút nào. Hai người lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng lẽ nơi này chính là đại bản doanh Sát Huyết Minh.

Thay đổi quần áo sạch sẽ, Miếu Miếu nằm trên giường suy tư, lần này kế hoạch chạy trốn thất bại rồi, lần sau muốn phóng hỏa đốt nhà thừa dịp hỗn loạn chạy trốn có thể khó khăn hơn. Hơn nữa bây giờ khắp nơi đều là người, không giống ở nơi trước đây chỗ nào cũng không có người. Aiz, thật là phiền, Dịch Thiên, chàng phải tìm ra ta nhanh một tí a.

Bên Dịch Thiên, bởi vì gặp mưa to, tất cả phải tụ lại núp mưa. Thật ra Dịch Thiên muốn tiếp tục đi, bắt đấng dĩ mưa quá lớn, Tiểu Lục căn bản là không chịu đi, lúc này mới ra lệnh cho đội ngũ tìm nơi trú mưa. Mặc dù hướng Tiểu Lục dẫn đường cũng chính là đi về hướng Lâm Môn, có vượt mưa đi tiếp cũng không vấn đề gì. Có điều cho đến bây giờ tất cả cũng là do đám người Dịch Thiên suy đoán, cũng không xác định, cho nên hết thấy đều theo Tiểu Lục. Đám người Vụ Liệt nhìn Tiểu Lục có chút lắc đầu, phu nhân còn chờ bọn họ đi cứu, nó cũng không thêm nề mặt mũi bọn họ chút nào, dù gì bọn họ cũng là đại danh sát thủ lừng lẫy này kia nọ, lại phải nhìn mặt một con sói để làm việc, aiz.

Mưa rớt cuộc cũng nhỏ lại, chờ đợi chính là một loại dây vô, mặc dù chỉ mới trong khoảng thời gian ngắn, nhưng giờ phút này Dịch Thiên cảm giác được nó dài dằng dặc tựa như một thế kỷ, mỗi một khắc trôi qua tựa như một lần lựa chọn sinh tử, Miếu Miếu của hắn còn chờ hắn đi cứu viện, vậy mà chính mình lại ở đây trì hoãn, không thể không nói là giây vô đến cực điểm.

Tiểu Lục lại đứng lên một lần nữa, rữ rữ bộ lông ẩm ướt, thoát nhìn có chút buồn cười. Nhưng khí thế không hề yếu nha, hùng hùng dũng dũng nghênh ngang đi tới. Chỉ khổ cho Vụ Minh vẫn đang cầm dây cương ở phía sau, cái này là hắn kiềm giữ nó a, nhưng rõ ràng chính là nó kéo hắn, nếu không phải con sói này có thể tìm được phu nhân, hắn đã muốn đem nó đi làm thịt, cái kiểu sói gì mà không có mắt nhìn, không thấy tất cả mọi người đều sốt ruột đi, lại còn bắt phải chờ cho mưa nhỏ lại mới chịu đi.

Tuy nhiên đám người Dịch Thiên cũng không biết, Tiểu Lục là dựa vào mùi đặc thù trên người Tiểu Vũ để tìm, trời mưa càng lớn, mùi bùn đất càng nồng, sẽ che mất mùi vốn đã rất nhạt này, cho nên Tiểu Lục lúc này mới cần phải chờ cho mưa nhỏ rồi mới đi tiếp. Rây rây bộ lông, rây ra một đồng nước, không cùng mấy tên loài người này so đo, bản thân nó đi chậm lại dẫn đường đã rất ủy khuất rồi, có người nào gặp qua sói dẫn đường không, chỉ có chó mới dẫn đường, còn phải nhìn sắc mặt của đám người này há, hừ.

Lại một đêm không ngủ đến hùng đông, Miếu Miếu xoa xoa hai mắt của mình, thật sự là vừa khô lại vừa mỏi, Dịch Thiên, nếu chàng mà không đến, nương tử yêu dấu của chàng sẽ đi làm bạn với gấu mèo mất, đến lúc đó, giống gấu mèo y như đực, chàng làm sao có thể nhận ra ta a.

Ra cửa phòng, nhìn thấy mặt Tiểu Vũ ở ngoài cửa cũng là bộ dạng gấu mèo, trong tâm nhất thời cảm động vô biên, tên nhóc xấu xa Tiểu Vũ này thật ra rất tốt a, biết ta sẽ biến thành gấu mèo, lập tức làm theo ta luôn, sau này phải đối tốt với nó một chút. “Chào, sớm thật đó.” Miếu Miếu cười chào.

Tiểu Vũ lập tức nhìn nàng khinh bỉ, nữ nhân này đúng là không biết suy nghĩ, nhìn thấy hắn bộ dạng như vậy lại còn cười nữa, cũng không phải tại nàng làm hại sao, tối hôm qua mắc mưa, đến khuya thì bị sốt nhẹ, mà bản thân lại quên không mang theo thuốc trị ba cái thứ cảm xoàng này, lần qua lần lại cả đêm không ngủ được.

“Ăn cơm nhiều một chút.” Miếu Miếu cười nói, hai con mắt chớp chớp.

“Tỷ lại muốn làm gì nữa?” Tiểu Vũ nhướn mày nói, bây giờ quyết định việc gì cũng phải hỏi trước cho rõ, sau đó nghiên cứu kĩ càng, rồi mới quyết định có làm hay không, quyết định vội vàng rất có khả năng hại chết người.

“Đệ quay lại, sau đó nhìn thử một chút trước mặt đệ là cái gì?” Miếu Miếu nhìn phía xa xa cười nói. Tiểu Vũ nghe vậy xoay người nhìn lại, cửa chính, ngày đó đã đi qua cho nên biết rõ, hí mắt lại thì thầm: “Tỷ muốn từ đó đi ra ngoài?” Ủ, Miếu Miếu gật đầu, từ đó đi ra ngoài có lẽ chính là lựa chọn không tệ, cứ tiếp tục ở chỗ này có thể mất ngủ mà chết trước rồi, đi ra ngoài chung quy còn có một đường hy vọng.

“Tỷ chắc không? Ở trong khu nhà này khắp nơi đều có người, tỷ cảm thấy được bọn họ sẽ để chúng ta tới gần nơi đó sao?” Tiểu Vũ nhướn mày nói, có lẽ còn chưa tới cửa đã bị tóm trở về.

“Cái này đệ không biết đâu.” Miếu Miếu cười khẽ một tiếng nói: “Đệ cảm thấy một nam nhân lãnh khốc vô tình, hơn nữa còn luôn tự cho mình là đúng, lỗi hay phạm phải nhất là cái gì?”

“Là cái gì?” Trong đầu Tiểu Vũ đã có đáp án, nhưng vẫn hỏi lại.

“Chính là tự cho mình luôn đúng, tự cho mình luôn nắm được mọi thứ trong tay, cái gì hắn cũng sẽ không coi vào trong mắt. Hắn biết chúng ta sẽ chạy trốn, nhưng hắn không thêm đề tâm đến những phương pháp chạy trốn của chúng ta, đó là bởi vì hắn biết chúng ta chạy không thoát, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chúng ta sẽ trực tiếp đi ra ngoài từ cửa chính, ta nghĩ đây là cách mà chưa có một tù nhân nào làm hết, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, quang minh chính đại đi ra ngoài.” Miếu Miếu thân nhiên phân tích.

Tiểu Vũ nghe vậy, xoay người liếc mắt chăm chú nhìn nàng, không nghĩ tới là nữ nhân này còn có tâm kế như vậy, trước mắt đây quả thật là phương pháp tốt nhất rồi, xem ra nàng nói cũng không phải là không có lý.

“Sao nào, bị phân tích của tỷ tỷ làm cho mê mẩn rồi đi, ta biết là ta nói chính xác mà.” Miểu Miểu vô cùng đắc ý. Tiểu Vũ lập tức ngậm mồm, nó quyết định thu hồi những lời mới vừa rồi, cái dạng này của nàng, mới vừa rồi chính là chém gió nha.

“Nhớ kỹ, ăn nhiều một chút, nếu không sẽ không có sức, chạy thoát không được ta cũng mặc kệ đệ đó.” Hơn nữa, những kẻ này cũng không phải là đồ dân, cho dù hai người bọn họ thuận lợi ra cửa, bọn chúng cũng sẽ lập tức đuổi theo, vốn là khó tránh khỏi ác chiến. Tiểu Vũ gật đầu, nàng nói không sai, không muốn ngồi ngẩn ra ở đây, cũng chỉ có một cách đó thôi.

Hai người càn quét hết tất cả đồ ăn trên bàn, sờ sờ cái bụng căng tròn, nhìn nhau cười, đến lúc chiến đấu rồi, mấy ngày nay cũng uất đến muốn phát bệnh. Hai người ở lại thính đường nghỉ ngơi một lúc, để cho bụng tiêu hóa bớt, mới vừa com nước xong vận động liên không tốt cho thân thể, tới lúc đó thân thể chính là tiền vốn của cách mạng a.

Nghỉ ngơi xong, hai người đứng dậy, đi thẳng hướng cửa chính. Nha hoàn thị vệ dọc theo đường đi chỉ hơi ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía bọn họ một cái, cũng không có hành động gì, cho đến lúc đi tới cửa, cũng không có ai di chuyển. Hai người trong lòng có chút hí hửng, thật đúng y như rằng, chắc chắn là nam nhân đeo mặt nạ phân phó theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ, có điều không ai nghĩ tới bọn họ sẽ đi thẳng ra ngoài từ cửa chính.

Thẳng cho đến lúc ra tới cửa chính, hai tên bảo vệ cửa mặt mày ngạc nhiên, Miểu Miểu lập tức hô khẽ: “Mau đi.” Hai người phi thân rồi đi, cái này, bảo vệ cửa cuối cùng cũng có phản ứng rồi, hô hoán lên, thoáng chốc một đoàn hắc y nhân vọt về hướng bọn họ. Hai người kinh công cao hơn hắc y nhân, liền lập tức bỏ xa bọn chúng.

Có điều cảnh đẹp thì không kéo dài, nam tử đeo mặt nạ đuổi theo, chặn trước đường đi của bọn họ, lão đại quả nhiên là không ngồi mát ăn không, phương diện võ công thể hiện ra quả nhiên không tồi.

“Miểu Miểu, nàng thật đúng là làm cho ta ngạc nhiên a, không nghĩ tới nàng lại dĩ nhiên trực tiếp đi ra từ cửa chính.” Nam tử đeo mặt nạ cười gian nói.

“Là do cảnh giác của các ngươi không cao lắm, không trách ta được.” Miểu Miểu nhún vai nói, ai bảo ngươi cuồng vọng tự đại như vậy.

“Vậy bây giờ nàng muốn tự mình theo ta trở về hay là muốn ta động thủ?” Nam tử đeo mặt nạ hỏi.

“Trở về cùng với ngươi, nằm mơ đi.” Miểu Miểu chưa dứt lời, Ngân Tiêu đã xuất thủ, theo hấn trở về hả, đừng có nằm mộng. Nam tử đeo mặt nạ cũng không nói nhảm, xuất kiếm xông lên. Tiểu Vũ thì đối phó với đám hắc y nhân đông đen, không thành công cũng phải thành nhân nha.

Hai bên có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng về số lượng thì không bằng kẻ địch, Tiểu Vũ dù sao cũng là một đứa con nít, mặc dù võ công không tồi, nhưng thể lực cũng có giới hạn, nhiều hắc y nhân xông lên như vậy, giờ phút này có chút ăn không tiêu, đỡ không nổi rồi. Trước mắt Miểu Miểu có thể cùng với nam tử đeo mặt nạ đánh tay ngang, nhưng khóe mắt vẫn chăm chăm theo dõi Tiểu Vũ, ngay lúc cảm thấy Tiểu Vũ có vấn đề, lập tức quay đầu, chạy về hướng Tiểu Vũ. Mà tên nam tử đeo mặt nạ này cũng không chịu kém, đi theo sát.

Giờ phút này Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ đã bị vây quanh, Miểu Miểu thấp giọng hỏi: “Tiểu Vũ, đệ có ổn không?” “Không có việc gì, không chết được.” Tiểu Vũ thờ hờn trả lời, bây giờ thì hơi mệt một chút.

“Còn muốn đánh sao? Cho dù là hai người các ngươi cũng rất lợi hại, nhưng nhiều người như vậy thay nhau ra trận, các ngươi cũng chống đỡ được bao lâu? Còn không mau theo ta trở về.” Nam tử đeo mặt nạ cười phá lên.

“Nằm mơ.” Miểu Miểu nổi giận trả lời, liền thuận thế lùi theo Tiểu Vũ phi thân lên, muốn lao ra khỏi vòng vây. Nam tử đeo mặt nạ cũng trong nháy mắt nhảy lên, hướng về phía Tiểu Vũ phóng ra một chưởng, Miểu Miểu lập tức ôm Tiểu Vũ vào trong lòng, trên lưng nhói lên trúng phải một chưởng, hai người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

“Miểu Miểu” thanh âm của Dịch Thiên đột nhiên vang lên, hô hoán một tiếng, thân hình như chớp xé bay qua, đỡ được cả Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ. “Dịch Thiên, rốt cuộc chàng cũng tới.” Miểu Miểu nhìn thấy Dịch Thiên xuất hiện thốt lên hạnh phúc, một tia máu tươi chảy ra từ khóe miệng.

“Xin lỗi, ta đã đến trễ.” Dịch Thiên ôm chặt lấy Miểu Miểu, lúc nhìn thấy Miểu Miểu trong chớp mắt bị đánh trúng như vậy, dường như tiếng tim đập của mình cũng đình chỉ, nàng nhất định không được có việc gì.

“Ta không sao, yên tâm đi.” Miểu Miểu đưa tay xoa lên khuôn mặt Dịch Thiên, an ủi Dịch Thiên, mới vài ngày không gặp, tại sao liền gầy như vậy.

Đám người Vụ Liệt, Lâm Phong trong nháy mắt cũng xông tới, che ở trước mặt hai người, Dịch Thiên đem Miểu Miểu giao vào tay Tiểu Vũ, thì thầm: “Chăm sóc nàng cho tốt.” Còn chính mình thì từ từ đứng lên, ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm, cả người tản ra khí thế ngoan độc lạnh lẽo như băng tuyết, làm nàng bị thương, kẻ nào cũng đừng nghĩ đến chuyện rồi đi.

Vung mạnh tay lên, sát thủ đi theo lập tức vọt lên, cùng với Sát Huyết Minh áp sát một chỗ. Bản thân thì rút ra Lư Quang Phi Vũ lập tức tấn công nam tử đeo mặt nạ, không có bất cứ từ nào được thốt ra, chỉ có cường quang lóe sáng, cùng với tức giận ngập trời và ánh mắt khát máu.

Tiểu Vũ đem đầu Miểu Miểu đặt ở trên đùi mình, một tay áp lên mạch của Miểu Miểu, chỉ trong chớp lát nói: “Không sao, chỉ bị thương đến nội lực, tĩnh dưỡng một vài ngày sẽ không sao rồi. Đồ ngốc, ai bảo tỷ ngăn cản một chưởng đó, nếu tỷ xảy ra việc gì, ta lấy cái gì trả lại cho Dịch Thiên.” Mới vừa rồi một chưởng Miểu Miểu chịu nguyên bốn là bay về phía nó, không nghĩ tới cái đồ ngốc này lại dùng thân thể của chính mình cản lại. May là nam tử đeo

mặt nạ thấy vốn là Miếu Miếu nên thu lực lại, nếu không như thế này không biết là thương tích còn nặng bao nhiêu.

“Đệ là đệ đệ của ta mà, bảo vệ đệ đệ chính là trách nhiệm của tỷ tỷ a.” Miếu Miếu khẽ cười nói, mạng của chính mình cũng là rất quý giá, nếu không phải người không liên quan đến mình cũng không thêm cú đau. Tiểu Vũ trừng mắt liếc nàng một cái, không nói gì nhưng trong tâm rất cảm động, Miếu Miếu tạo cho hắn cảm giác của người thân, rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nàng nguyện ý gả cho ta không

Hai bên tiếp tục quần nhau, Miếu Miếu đột nhiên nhẹ giọng gọi: “Dịch Thiên.” Âm thanh đao kiếm va vào nhau kịch liệt át hết giọng nàng, nhưng Dịch Thiên vẫn nghe thấy, liền nhanh chóng trở thân quay người lại, chạy đến bên cạnh Miếu Miếu, ôm lấy nàng lo lắng nói: “Sao vậy, có phải là thân thể không thoải mái hay không?”

Miếu Miếu cười lắc đầu, đưa tay chỉ chỉ hướng Lâm Môn hắc y nhân đang hùng hùng dũng dũng tiến ra thành đoàn. Dịch Thiên lập tức hiểu ý nàng, đây là địa bàn của Sát Huyết Minh, bản thân mình mạng theo người không nhiều lắm, cứ tiếp tục như vậy nhất định không hay. Chuyển đi này mục đích chính yếu chính là cứu Miếu Miếu ra, bây giờ Miếu Miếu đã nằm trong lòng mình, chuyện báo thù thời gian còn nhiều. Lập tức hướng đám người Vụ Liệt trầm giọng nói: “Rút lui.”

Sau đó ôm lấy Miếu Miếu phi thân định rời đi. Miếu Miếu khẽ kéo ống tay áo Dịch Thiên, ý bảo hắn chờ một chút. Thò đầu ra hướng phía nam từ đeo mặt nạ lạnh giọng nói: “Thù nguoi bắt cóc ta, đã thương ta, ta nhất định sẽ đến báo.” Sau đó duỗi tay ra chỉ thẳng vào nam tử đeo mặt nạ giận dữ nói: “Ngày khác Vụ Thiên Các ta nhất định sẽ san bằng Sát Huyết Minh nguoi.” “Được, bọn chủ chờ nàng.” Nam tử đeo mặt nạ cười vang nói.

Dịch Thiên thúc ngựa rời đi, đám người Vụ Liệt theo tới phía sau, lời này của phu nhân nói rất đúng, nói rất có khí thế, bọn họ thích, ngày khác nhất định san bằng cái nơi bé tí này, Vụ Thiên Các không e sợ bất luận kẻ nào.

Mà cái con sói con Tiểu Lục kia nhìn thấy Tiểu Vũ liền chạy như bay theo đoàn người, không còn cái khí thế cao ngạo lúc trước, thật đúng vô quít dầy có móng tay nhọn, Vụ Minh rốt cục có thể thở phào một hơi.

Trở lại Bồng Lai Các, Dịch Thiên liền bế Miếu Miếu trở về phòng, mới vừa rồi được Tiểu Vũ cho biết Miếu Miếu không có gì đáng ngại, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống được rồi, bây giờ là lúc giải bệnh tương tư. Chuyện còn lại để đám người Vụ Liệt đi xử lý đi.

Vụ Liệt phân phó mọi người hôm nay có thể từ từ nghỉ ngơi, mấy ngày nay tất cả mọi người ai cũng mệt mỏi, bây giờ phu nhân đã trở về, có thể lấy lại khẩu khí.

Ôm Miếu Miếu trở về phòng, Dịch Thiên nhẹ nhàng đặt Miếu Miếu lên giường, bản thân thì tự tháo giày lên giường ôm Miếu Miếu vào trong lòng. Nhẹ giọng hỏi: “Thân thể có khỏe không?”

“Ừm.” Miếu Miếu cuộn ở trong lòng Dịch Thiên khẽ gật đầu, “Dịch Thiên, ta rất nhớ chàng.”

“Ta cũng vậy..” Không một chút do dự, không một chút ngập ngừng, Dịch Thiên hôn lên trán Miếu Miếu.

“Mấy ngày nay ngày nào ta cũng mất ngủ, không có chàng ở bên cạnh, ta ngủ không được, chàng nhìn xem ta cũng sắp thành gấu mèo rồi.” Miếu Miếu chỉ vào vành mắt đen thui của mình nói.

Dịch Thiên sắc mặt khẽ tối, đưa tay miết miết hai bầu mắt Miếu Miếu, nói nhỏ: “Là ta không tốt, không bảo vệ được nàng.”

Miếu Miếu đưa đầu nép vào trong lòng Dịch Thiên, rầu rĩ nói: “Không phải lỗi của chàng, Dịch Thiên, mới vài ngày không gặp chàng, chàng cũng gầy đi nhiều, có phải chàng cũng chưa từng nghỉ ngơi chút nào.”

Dịch Thiên không nói, chỉ đem Miếu Miếu ôm càng chặt hơn, thì thầm: “Mấy ngày nay nàng như thế nào, hắn có khi dễ nàng hay không?” Nếu như hắn dám khi dễ nàng dù chỉ một chút nhất định sẽ đem hắn băm thây vạn đoạn.

Miếu Miếu lắc đầu lui ra khỏi vòng ôm của Dịch Thiên, dịu dàng nói: “Hắn không có khi dễ ta, ta cùng với Tiểu Vũ vẫn rất kiên cường, ta còn gặp Tinh Ngọc nữa...” Rồi nàng đem hết chuyện mấy ngày nay nhìn thấy nghe thấy kể lại chi tiết cho Dịch Thiên.

Theo từng lời Miếu Miếu kể, ngọn lửa trong mắt Dịch Thiên bốc càng ngày càng cao, Miếu Miếu không khỏi kinh hãi, khẽ kêu lên: “Dịch Thiên, chàng sao vậy?”

Dịch Thiên đột nhiên đưa tay hung hăng đánh vào mũi Miếu Miếu, Miếu Miếu kinh ngạc, Dịch Thiên lại đương nhiên đánh nàng, không khỏi thì thào: “Dịch Thiên...”

“Nàng tự chăm sóc mình kiểu gì vậy hả, Tình Ngọc cho dù là bị thế nào cũng không phải chuyện của nàng, nàng đi cứu ả ta, lỡ như nam nhân kia không bỏ qua cho nàng thì nàng làm sao đây? Nàng lại còn dám phóng hỏa đốt phòng ở, lỡ không may đốt luôn nàng thì làm sao đây? Nàng cũng Tiểu Vũ mạo hiểm lao ra ngoài, kết quả bản thân cũng bị thương. Nàng là muốn cho ta lo lắng chết luôn sao?” Dịch Thiên cá giận nói, lại đuổi tay hung hăng quất vào mông nhỏ của Miêu Miêu.

Oa một tiếng, Miêu Miêu khóc rống lên, nàng biết Dịch Thiên vốn là quan tâm nàng, nhưng là chính mình bị bắt cóc mà, ăn không ngon, ngủ không yên, vất vả lắm mới trốn thoát, Dịch Thiên lại còn đánh nàng, trong một lúc tất cả ủy khuất đều trào hết ra ngoài.

Nhìn thấy Miêu Miêu gào khóc ôm tôi, Dịch Thiên nhất thời tay chân luống cuống, không ngừng lau đi nước mắt của nàng, đau lòng nói: “Đừng khóc, đừng khóc nữa, là ta không tốt, là ta không tốt.” Miêu Miêu vừa nghe vậy lại càng nức nở khóc to hơn nữa.

Tiếng khóc của Miêu Miêu lập tức thu hút mọi người tới, tất cả đều đứng ở ngoài cửa phòng hai mặt nhìn nhau, phu nhân đây là bị làm sao vậy, vừa muốn gõ cửa vừa lại không dám, đành phải lảng lảng đứng ở cửa nghe ngóng. Tiếng khóc như vậy thật có chút kinh thiên động địa làm cho quý thần khiếp sợ nhà, còn kèm theo lời nói không rõ ràng chút nào: “Chàng dám đánh ... đánh mông nhỏ của ta ... oaaaaaaaaa.” Thì ra là thế, mọi người bưng tỉnh đại ngộ, bất quá chủ thượng tại sao lại muốn đánh phu nhân, lại còn đánh mông, he he, mọi người vụng trộm cười thầm, sau này có thể đem cái này ra trêu chọc phu nhân nha. Tiếng khóc dừng lại, sau đó biến thành âm thanh ùm ùm ừm ừm, mọi người giải tán, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi, việc ai người nấy đi làm đi.

Dịch Thiên mắt thấy nước mắt Miêu Miêu càng lúc rơi càng nhiều, tiếng khóc càng lúc càng lớn, chân tay đã nhanh chóng cuống quýt lên rồi. Nhân tiện đang cầm lấy mặt Miêu Miêu liền đè xuống hôn, tiếng khóc lập tức biến thành tiếng ừm ừm khe khẽ. Vừa hôn vừa dỗ dành, tiếng khóc của Miêu Miêu đã dừng lại, chỉ có nước mắt vẫn ràn rụa như châu, đôi mắt to ngấn nước nhìn Dịch Thiên, rất là yếu đuối đáng yêu.

“Sau này không được như vậy, ta sẽ đến cứu nàng, nàng chỉ cần ở yên ở đó, đừng có làm cái gì cả, chờ ta đến là tốt rồi, ta không muốn nhìn thấy nàng bị thương, ta sẽ đau lòng.” Dịch Thiên đưa tay ôm chặt Miêu Miêu, chứng kiến nàng bị thương so với chính ta bị thương còn đau đớn hơn, đó là trong lòng đau đớn.

Miêu Miêu khịt khịt mũi, nước mắt nước mũi đầy mặt chui lung tung lên người Dịch Thiên. Ngẩng đầu lên trên mặt nở nụ cười, dịu dàng nói: “Dịch Thiên, xin lỗi, để chàng lo lắng rồi, ta cũng vậy. Vì muốn được gặp chàng sớm một chút nên mới thế, sau này sẽ không như vậy nữa đâu.” Miêu Miêu biết Dịch Thiên vốn là lo lắng cho nàng, mới vừa rồi chính mình cũng là do tâm tình muốn khóc, bây giờ khóc xong hết rồi, tâm tình cũng sáng khoái rồi, phải an ủi ngược lại Dịch Thiên.

“Dịch Thiên, ta rất yêu chàng nha, ta rất hạnh phúc khi được ở cùng một chỗ với chàng.” Miêu Miêu dựa vào trong lòng Dịch Thiên, cọ cọ vào trong ngực Dịch Thiên.

“Ta cũng yêu nàng, Miêu Miêu, phu nhân của ta.” Dịch Thiên dịu dàng nói.

Hai người ôm nhau mà ngủ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào hai kẻ yêu nhau, thật dịu dàng ấm áp.

Miêu Miêu cảm thấy ngủ thật sự có chút thoải mái, thẳng đến tối ngày thứ hai vẫn chưa từng tỉnh dậy, gọi sao cũng không tỉnh, hừ cho Dịch Thiên một phen phải vội tới Tiểu Vũ, đưa ra một kết luận, không có việc gì, chỉ là ngủ thôi, mấy ngày nay nàng không có ngủ, bây giờ tâm trạng thả lỏng liền ngủ bù.

Thẳng cho đến sáng sớm ngày thứ ba, Miêu Miêu mới mơ màng tỉnh lại, duỗi duỗi người, ngủ thật no a. “Dậy rồi à?” Dịch Thiên dịu dàng hỏi. Ừ, Miêu Miêu gật đầu, chui thẳng vào trong lòng Dịch Thiên, càng ngày càng thích dựa dẫm vào trong lòng Dịch Thiên rồi.

“Đứng lên ăn chút gì đi, nàng ngủ cũng được một ngày một đêm rồi, ăn xong cơm, ta đưa nàng đi ra ngoài một chút.” Dịch Thiên nhẹ giọng.

“Thật hả, đi đâu?” Miêu Miêu vui vẻ nói, bình thường Dịch Thiên lúc nào cũng bận rộn đủ thứ việc, toàn tự mình thường xuyên cùng Tiểu Vũ đi ra ngoài dạo chơi.

“Nàng muốn đi nơi nào, chúng ta liền đi đến đấy.” Dịch Thiên vuốt tóc Miêu Miêu, nói một cách thân mật. Nhìn nàng cười lộ ra lúm đồng tiền, trong lòng rất là thoải mái.

Ừ, ừ, Miêu Miêu gật lia lịa, trong lòng mở nhạc tung hoa, đây chính là ước hẹn giữa hai người bọn họ a, bình thường đi ra ngoài đều có bóng đèn đi theo.

Ra khỏi Bồng Lai Các, Dịch Thiên đột nhiên nói: “Trước hết cùng ta đến nơi này đã.” Một tay đỡ lấy eo Miêu Miêu, liền mang theo Miêu Miêu phi thân đi, Miêu Miêu chưa kịp hỏi đi nơi nào đã bị mang đi rồi.

“Oa, Dịch Thiên, đây là chàng mua sao, tặng cho ta hả?” Miêu Miêu chỉ vào căn nhà nhỏ trước mắt hết lớn. Dịch Thiên gật đầu, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, biết là nàng sẽ thích mà, chính mình cũng là tìm thật lâu mới thấy được. Nắm lấy tay Miêu Miêu, Dịch Thiên dịu dàng nói: “Đây cũng là nhà của chúng ta, chỉ có ta và nàng, tương lai còn có tiểu bảo bối của chúng ta, nàng thích không?”

“Thích, thích, Dịch Thiên, cùng với chàng thật sự là ta rất hạnh phúc.” Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên, đáy mắt chợt sáng lên. Căn nhà nhỏ này chưa có tên, bên trong cây cỏ tươi tốt, bụi ngói thanh chuyển, giữa tiểu viện còn có một cái ao nước xanh. Trong nhà khắp nơi đều là hoa tử đằng, dây leo vắn vít như mây, rất là đậm nhã tươi mát.

“Nàng thích là tốt rồi, Miêu Miêu, nàng nguyện ý gả cho ta không?” Dịch Thiên đột nhiên quỳ chân sau xuống, một tay cầm một bó hoa không biết biến từ đâu ra, một tay cầm một cái nhẫn, nhìn Miêu Miêu chờ đợi.

Miêu Miêu trong phút chốc cảm động quá nên có chút nghẹn ngào, không nghĩ tới một nam nhân tính tình lạnh lùng như Dịch Thiên cũng có một mặt lãng mạn như thế này. “Ta nguyện ý.” Miêu Miêu trịnh trọng trả lời. Nhận lấy hoa, đưa tay ra để cho Dịch Thiên đeo nhẫn vào. Hai chiếc nhẫn cùng đeo ở ngón áp út, không cảm thấy quái dị tí nào, chỉ cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc.

Dịch Thiên đứng dậy, vòng tay quanh Miêu Miêu, nói nhỏ: “Ta sẽ chiều chuộng nàng cả đời, yêu thương nàng cả đời, chỉ cần nàng nguyện ý.” “Ta nguyện ý, ta nguyện ý.” Miêu Miêu ở trong lòng Dịch Thiên gật gật đầu, được người ta chiều chuộng, được người ta yêu thương đó là một chuyện hạnh phúc đến cỡ nào a, tuy nhiên điều kiện tiên quyết chính là mình cũng phải yêu nam nhân kia.

Nắm tay Dịch Thiên, hai người đi bộ quanh Quang Đô một lúc lâu, sau đó ghé qua Triều Dương Lâu lẫn lộn ăn cơm tối. Miêu Miêu đột nhiên phát ra ý nghĩ muốn đi Trầm Luân Sương nhìn một chút, Vụ Huyền hồ nghi nói: “Phu nhân, người đến đó để làm gì vậy?” Cho đến bây giờ, buổi tối chủ thượng cũng không đi Trầm Luân Sương, đều đi vào ban ngày mà sắc mặt còn cực kì u ám.

Miêu Miêu không để ý tới hần, liền quay qua Dịch Thiên làm nũng nói: “Dịch Thiên, chúng ta đi xem một chút đi, đó dù sao cũng là sản nghiệp của chàng mà, coi như chúng ta đi thị sát.” Dịch Thiên gật đầu, đáp ứng rồi, hần đã từng nói, nàng muốn đi nơi nào liền đến nơi đó. “Tốt tốt, đi liền bây giờ đi.” Kéo Dịch Thiên chạy thẳng.

“Chủ thượng...” Vụ Kiếm đang ở nhà gian uống trà nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miêu Miêu vào cửa, thiếu chút nữa phun hết nước trà ra ngoài, chủ thượng tại sao lại đến từ cửa sau, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì lớn?

Dịch Thiên khẽ gật đầu ý bảo không có việc gì, Miêu Miêu bước dài vọt tới trước mặt Vụ Kiếm hỏi: “Vụ Kiếm, người có cái khung cảnh gì đẹp mắt không hả?” Hừ, Vụ Kiếm cùng Dịch Thiên nhất tề nhìn thẳng về phía nàng, khung cảnh đẹp vốn là có ý gì? Ca múa?

“Ách, thật ra ca múa Đại Đường cũng có, phu nhân muốn coi ta đi gọi các nàng đến.” Vụ Kiếm quyết định trả lời một đáp án an toàn thì tốt hơn hết,

“Không phải, không phải, ý ta là có mất mèo* để có thể xem cái kia kia.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Miêu sáng lên.

*mất mèo là lỗ nhỏ nằm ngay cửa để người trong phòng kiểm tra xem là ai đến, cái này thường hay thấy ở khách sạn và chung cư mới.

Gi, Vụ Kiếm hóa đá, Dịch Thiên một miệng trà phun hết ra ngoài, nữ nhân này cũng quá lớn mật rồi, lại đương nhiên muốn xem mấy thứ đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nam Cung Linh bị giáng chức

“Có hay không hả?” Miêu Miêu đẩy đẩy tượng đá Vụ Kiếm. “Cái này, phu nhân...” Vụ Kiếm len lén liếc Dịch Thiên dò ý, chuyện này hần không dám làm chủ. Dịch Thiên ra hiệu ý bảo Vụ Kiếm đi ra ngoài, Vụ Kiếm vội vàng tắt tả chạy thẳng, phu nhân thật sự là làm cho người ta sợ hãi, chỉ có chủ thượng mới có thể chịu được.

“Này, này, tại sao lại chạy mất thế?” Miêu Miêu đưa tay định kéo Vụ Kiếm lại. Dịch Thiên đã nắm tay nàng trầm giọng nói: “Nàng xem mấy thứ đó làm gì?”

“Ách, cũng không có gì a, không có việc gì làm nên ta đến xem, nghe nói rất nhiều kỹ viện đều có bố trí như thế, ta đến coi thử có phải sự thật hay không?” Miêu Miêu còn lâu mới nói cho hần là bản thân mình muốn nhìn hiện trường thực tế, sau đó học tập một chút kỹ năng, quay về có thể áp dụng lên hần.

“Ta sẽ dạy nàng.” Suy nghĩ hồi lâu, Dịch Thiên mới rặn ra một câu như vậy.

“Ách, khụ khụ khụ...” Mặt Miêu Miêu lập tức đỏ bừng, chẳng lẽ mình biểu hiện mục đích ra rõ ràng như vậy sao, mà cái chuyện này Dịch Thiên từ lúc nào cũng có cái bản lĩnh kinh người như vậy a.

Đưa tay vỗ vỗ lưng Miêu Miêu, mắt đầy ý cười, tiểu nữ nhân này trước mặt mình cứ đem tâm tư để hết lên mặt. Có điều thâm tâm có chút ngọt ngào, là vì hoàn toàn tin tưởng hần nên mới có thể đem hết tâm tình biểu lộ cho hần thấy.

“Ta vẫn muốn nhìn thử một chút.” Miêu Miêu vẫn không từ bỏ ý định, tới cũng tới rồi, không xem thật lãng phí a.

“Ta đi cùng nàng, không cho phép nhìn nam nhân, chỉ được nhìn nữ nhân.”

“...” Cứ cho là thị lực của chính mình không tệ đi, có thể tự động bật tắt sao.

Vụ Kiếm trở mặt dừng nhìn Dịch Thiên cùng Miêu Miêu một trước một sau đi vào thông đạo nhỏ hẹp, thần thánh của ta a, xong hết rồi, chủ thượng bị phu nhân đồng hóa rồi, phu nhân, lợi hại nha. Cái nơi đó nguyên lai là nơi dùng để cho các cô nương mới tới dùng làm phương tiện học tập, bây giờ lại thêm một tác dụng, đó là có thể dùng để ngắm cảnh.

Oaaaaaaaaaaaaa, từ lúc bắt đầu đi vào, Miếu Miếu đã bắt đầu che miệng hú hét, từ cái lỗ mắt mèo bé xíu nhìn ra, thật sự rất hoành tráng nha. Oa, nữ nhân này đáng người thật tuyệt, phải nhìn kỹ một chút. Con bà nó, lão già khủ để như vậy còn đi kỹ viện, thấy gớm, bỏ qua, không xem. Tư thế này thật quái dị nha, thất lưng chịu được sao? Thật sự là thiên hình vạn trạng a. Miếu miếu lúc đầu đi vào còn hét chói tai, đến một lúc sau tầm tắc chặc lưỡi không ngừng.

Dịch Thiên đi theo phía sau nàng chưa từng liếc mắt qua nhìn một cái, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân phía trước, xem nàng khi thì hô lên kinh ngạc, khi thì cau mày, khi thì cảm thán, khi thì lắc đầu, nhìn nàng giống như nhìn thấy cả nhân sinh trăm thái*.

*đủ mọi loại vẻ mặt, cảm xúc của con người.

Ra khỏi thông đạo, Vụ Kiếm vẫn còn đang chờ bên ngoài, nhìn thấy hai người đi ra liền thốt lên hai tiếng tốt rồi, không xảy ra chuyện gì cả. “Phu nhân, nhìn xong rồi có cảm tưởng gì hả?” Vụ Kiếm bắt đầu trêu ghẹo, phu nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng lên mặt với ai, cho nên những người thân quen lâu lâu đều muốn đùa giỡn một chút, miễn không ảnh hưởng đại sự là được.

“Ta quyết định rồi...” Miếu Miếu nói, hào khí ngút trời. Quyết định cái gì, Vụ Kiếm đồng tai lên nghe. Dịch Thiên cũng nhìn về phía này, xem ba cái thứ này còn rút ra được cái gì nữa?

“Không nói cho người, Dịch Thiên, chúng ta về nhà nói.” Cố ý cho Vụ Kiếm sập bẫy một cái, sau đó lôi kéo Dịch Thiên chạy ra ngoài. Vụ Kiếm lắc đầu, phu nhân thật đúng là thích gieo húng thủ cho người khác rồi đá sập, có điều dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chắc chắn không phải suy nghĩ gì thâm sâu.

Bịch, Miếu Miếu ngã dài lên giường, chơi một ngày, mệt quá đi mất. “Nàng mới vừa rồi quyết định cái gì?” Dịch Thiên cũng không quên Miếu Miếu mới vừa nói như thế, tò mò nhìn cả đoạn đường rồi.

Miếu Miếu ngồi bật dậy, nhìn Dịch Thiên rất là nghiêm túc rồi nói: “Ta quyết định rèn luyện phần eo cho thật tốt, thật mềm dẻo, mới vừa rồi chàng không thấy sao, những nữ nhân này thất lưng thật lợi hại a.”

Gi, lần này đến phiên Dịch Thiên tròn tròn mắt, sau đó cười to thành tiếng, thật là một nữ nhân quá đáng yêu a.

Mọi người trong Bồng Lai Các nghe thấy Dịch Thiên cười lớn đều tròn tròn mắt, thì ra chủ thượng cũng biết cười, nhưng lại không phải mỉm cười mà là cười thành tiếng. Đám người Vụ Liệt thì chỉ nhướng mày, phu nhân thật là lợi hại.

“Dịch Thiên, chàng cười rõ lên nhìn thật đẹp a, ta thật sự là si mê chàng rồi.” Miếu Miếu a một tiếng rồi nhào lên người Dịch Thiên. Không thể trách ta, ai bảo chàng cười đẹp như vậy, quyến rũ ta chết luôn. Ngoài phòng bóng đêm thật sâu, trong phòng tình ý nồng nàn.

...

“Chủ thượng” Vụ Huyền đẩy cửa đi vào thư phòng nói: “Nam Cung Linh bị cách chức, đã không còn là hữu thừa tướng nữa rồi.” “Lý do là gì?” Miếu Miếu hỏi, thừa biết là tên Hoàng đế đó sẽ không bỏ qua cho Nam Cung gia mà.

“Cấu kết với Vụ Thiên Các, có ý định mưu phản.” Vụ Huyền trầm giọng nói.

“Cái gì, tên Hoàng đế chết tiệt, hai con mắt để ở đâu nhìn thấy chúng ta muốn làm phản, con bà nó, định vu oan giá họa cho chúng ta hả.” Miếu Miếu tức giận nói.

Dịch Thiên nắm tay Miếu Miếu trấn an, lạnh giọng nói: “Có động tĩnh gì khác hay không?” Nếu đã nói bọn họ mưu phản, tất sẽ có chút động tĩnh.

“Tạm thời vẫn không thấy, chúng ta đều giám thị từng khắc, không thấy có hành động lạ.” Vụ Huyền nói.

“Theo dõi kỹ càng, một chút gió thổi cỏ lay lập tức báo ngay.” Dịch Thiên phân phó.

“Vâng.” Vụ Huyền vâng lệnh đi ra cửa.

Nam Cung Linh vẫn như cũ phe phẩy quạt giấy của mình đi vào cửa, vẫn cười như xuân phong. “Bị cách chức rồi nhưng hình như lại đang rất hạnh phúc nha.” Miếu Miếu cười nói.

“Không gánh quan tước trên người thân nhẹ hẵn đi, như gió thoảng, có điều lại làm liên lụy mọi người.” Nam Cung Linh cười cười nói.

“Có tính toán gì tiếp không?” Miếu Miếu hỏi.

“Không biết Miếu Miếu có nguyện ý thu lưu ta hay không a?” Nam Cung Linh đùa cợt.

“Muốn vào Vụ Thiên Các, có thể, nói cho ta biết mục đích của người.” Dịch Thiên đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, nếu Nam Cung Linh đến tìm bọn họ, như vậy chắc chắn là có việc chứ không chỉ là ăn ở.

“Quả nhiên không hổ danh là chủ thượng của Vụ Thiên Các a, liếc mắt một cái liền nhìn ra.” Nam Cung Linh thu lại nụ cười đùa bỡn: “Ta muốn nhờ các người giúp ta điều tra thân thế của ta.”

“Có ý gì, người không phải là con ruột của cha người hả?” Miếu Miếu kinh ngạc nói.

“Chính ta cũng không biết, cho nên mới nhờ các người hỗ trợ tra cứu.” Nam Cung Linh biết Vụ Thiên Các là nơi linh thông nhất về tin tức, trước mắt ngoại trừ bọn họ không có ai có thể giúp được hắn, bằng hữu tốt ngày xưa nhìn thấy hắn bị cách chức liền tránh xa xa, cũng may là hắn cũng không coi bọn họ là bằng hữu, nên không cảm thấy đau lòng thương tâm.

“Kể rõ sự tình.” Dịch Thiên nói.

Nam Cung Linh gật đầu, chậm rãi nói tiếp: “Bị cách chức cũng không phải là chuyện gì bất ngờ, cái chức hữu thừa tướng không có thực quyền này ta cũng không muốn làm. Hôm nay ta giải tán hạ nhân và thị vệ trong nhà. Một bà bếp hai mắt đăm lẹ, nói rằng bà đã nhìn ta lớn lên từ nhỏ, hôm nay ta không quyền không thế, một mình cực khổ, bà rất là đau lòng, bà còn nhớ rõ năm đó lúc ta sinh ra bà đã ở đó, bà ấn tượng nhất là bên hông ta có một cái bớt hình chiếc lá. Vấn đề chính là bên hông ta căn bản không có bất cứ cái bớt nào cả.”

“Nói không chừng bà ấy nhớ nhầm rồi, người già mà, cũng thường hay nhớ nhầm cái gì đó?” Miếu suy đoán, chuyện lâu như vậy nhớ nhầm cũng rất bình thường.

Nam Cung Linh nhìn nàng một cái lại nói: “Nếu như chỉ một mình bà ấy, cũng có thể ta sẽ cho như vậy, nhưng lúc ta sinh ra bà bếp ấy đã ở đó, bà cũng nói vết bớt đó ấn tượng rất sâu, không thể quên được. Kỳ thật việc này trước đây ta đã có hoài nghi qua rồi, ta nhớ rõ mẹ của ta rõ ràng vốn là do sinh ta xong thân thể không tốt sau đó mới qua đời, căn bản không phải bị Cô Thiên Ngao làm hại như lời cha ta nói. Cho nên ta mới đi tìm lại di vật của mẹ ta, không cần thận làm vỡ hộp trang sức của bà, từ trong ngăn giữa rơi ra một tờ giấy, bên trong viết: ‘Linh nhi, con ở đâu, mẹ rất nhớ con’. Ta nhớ kỹ từ lúc ta mới sinh ra, ta đều ở bên cạnh mẹ của ta, tại sao bà ấy lại nói như vậy, trừ phi còn có một Nam Cung Linh khác.”

“Làm sao người có thể chứng minh lời người nói là thật?” Dịch Thiên nghe xong hơi trầm tư hỏi, mặc dù tất cả sự việc nói ra đều có những mâu chốt kết nối, nhưng bọn họ đang có nghi vấn đối với nhân phẩm và việc sống chết của Nam Cung Việt, bây giờ Nam Cung Linh này cũng coi như là con của hắn, không thể không đề phòng.

Nam Cung Linh lắc đầu, không có biện pháp để chứng minh, chỉ có thể tìm ra chân tướng mới có thể chứng minh. “Trước hết người tạm thời ở lại Vụ Thiên Các, ta hy vọng người không tung hứng thêm một âm mưu gì, người hẳn là biết Dịch Thiên ta có thù tất báo.” “Ta cũng vậy.” Miếu Miếu ở một bên phụ họa Dịch Thiên.

Nam Cung Linh cười khổ, thật đúng là vợ chồng đồng lòng. “Được rồi, có lẽ năm đó phụ thân người cũng nhìn lầm người rồi.” Nam Cung Linh nhắc nhở. Dịch Thiên gật đầu, nếu như những việc này là sự thật, như vậy trên người Nam Cung Việt ắt hẳn rất nhiều bí mật, phụ thân nhìn lầm người cũng rất có khả năng, dù sao Cô Thiên Ngao cũng đã nói qua, Nam Cung Việt rất giỏi che giấu.

“Vô lâm đại hội sắp cử hành rồi, ta nghe nói năm nay Vụ Thiên Các có tham gia phải không?” Nói chính sự xong rồi, Nam Cung Linh lại bắt đầu cười đùa, chắc chắn là Miếu Miếu muốn đi.

“Đúng vậy, vốn là bà cô ta đã quyết định sẽ làm Minh chủ tương lai.” Miếu Miếu nói.

“Nàng hả, làm Minh chủ, ha ha ha.” Nam Cung Linh cười to, như vậy vô lâm sẽ phải náo loạn.

“Sao, người coi thường ta hả?” Miếu Miếu nhướn mày nói, dám xem thường ta, đập nát vụn người ra.

“Không phải, không phải.” Nam Cung Linh xoa xoa tay cười nói: “Chỉ là cho đến bây giờ vẫn chưa từng có nữ Minh chủ, nếu nàng lên làm, nói không chừng chính là được thấy lần đầu tiên.”

“Nàng muốn làm Minh chủ?” Dịch Thiên nhìn Miếu Miếu.

“Ừ, Dịch Thiên, chẳng nghĩ lại đi, nếu ta làm Minh chủ rồi, nếu tên cầu Hoàng đế kia tới tìm chúng ta gây phiền toái, hẳn cũng phải suy nghĩ kỹ về khả năng của hắn.” Vụ Thiên Các cùng cả vô lâm, chẳng lẽ không đánh cho sập cái hoàng cung của người, huống chi ở thế giới này sức mạnh chính là cao nhất, người mạnh mới có thể đề cập đến quyền lợi.

Nam Cung Linh nghe vậy nhướn mày, nguyên lai không phải là muốn chơi đùa, mà còn có một tâm ý khác, càng ngày càng có khí thế của đương gia phu nhân Vụ Thiên Các rồi đây.

“Lần trước nàng bị bắt đi, có khỏe không?” Nam Cung Linh đột nhiên hỏi đầy quan tâm, một trong các nguyên nhân khiến bản thân tự mình hôm nay đến cũng bởi vì biết nàng đã an toàn trở về.

Miếu Miếu nghe hỏi như thế, nội tâm cũng có chút cảm động, cũng có người quan tâm đến mình không ít, tuy nhiên Dịch Thiên nghe vậy thì trong bụng không vui chút nào, phu nhân của mình được nam nhân khác để tâm như vậy, nhìn sao cũng không vừa mắt.

Lập tức đứng dậy thân nhiên nói: “Miếu Miếu, ta mệt, về phòng nghỉ ngơi.”

“Dịch Thiên, chẳng bị làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao, ta tìm Tiểu Vũ đến coi thử.” Miếu Miếu lo lắng, xoay thân định phân phó người tìm Tiểu Vũ đến, hiện giờ còn chưa tới tối nữa mà, cho tới bây giờ Dịch Thiên chưa bao giờ than mệt, khẳng định là bị bệnh rồi.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một lát là được rồi.” Kéo Miếu Miếu qua, ôm lấy nàng rồi ra khỏi thư phòng.

Trong mắt Nam Cung Linh khẽ lóe lên, quan tâm quá sẽ bị nhiễu loạn, Miêu Miêu nàng không phát hiện ra sao, phu quân của nàng căn bản là ghen tuông, nhìn thấy ta quan tâm nàng nên nội tâm khó chịu, hần bấn về phía ta ánh mắt lạnh như băng như vậy ta cũng cảm nhận được, nam nhân này thật thích ăn dấm chua, lắt đầu không biết nói gì, hình như ta cũng chưa tỏ vẻ gì đối với phu nhân của người hết cả mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nảy sinh tình ý

Sau khi tuyên bố nguyên nhân Nam Cung Linh bị giáng chức do cấu kết với Vụ Thiên Các, triều đình vẫn chưa hề phái người đuổi bắt hắn. Cho tới nay là bởi vì chứng cứ mờ nhạt không đủ, thứ hai là bởi vì thế lực của hữu thừa tướng vẫn tồn tại như cũ. Thần Quang Dục cũng không có khả năng diệt cỏ tận gốc cho nên chỉ có thể thu hồi quan vị của Nam Cung Linh.

Như vậy lại rất hợp với ý của Nam Cung Linh, bản thân hắn đối với quyền lực không hề có chút lưu luyến, càng huống chi cái chức hữu thừa tướng không có thực quyền này. Từ ngày tới Bồng Lai Các, liền nhân tiện mỗi ngày đi theo Miêu Miêu ngoạn đồng ngoạn tây, không có cách nào, ngoại trừ Miêu Miêu hắn không quen ai cả. Tuy nhiên cái này lại hại khổ những người khác ở Bồng Lai Các, bởi vì sắc mặt của Dịch Thiên đã tới đến mức không thể tốt hơn, nguyên bình dấm chua a, mọi người làm việc đều không thể không e dè cẩn thận, kết quả là Nam Cung Linh thiếu chút nữa đã trở thành địch nhân của tất cả mọi người ở Bồng Lai Các rồi.

Hôm nay, Nam Cung Linh đột nhiên nhớ ra trước đây Miêu Miêu từng nói, muốn cùng hắn nấu rượu luận anh hùng. Vì vậy cố ý rủ rê Miêu Miêu cùng đi Quang Đô du thuyền rồi nấu rượu luận anh hùng, dù sao bây giờ cũng không có sự tình gì, đang rảnh rỗi, tiện thể rủ thêm Tiểu Vũ. Miêu Miêu thấy Dịch Thiên bận rộn nhiều việc, không biết lại cùng Vụ Huyền đi đâu rồi, bản thân lại rất nhàm chán nên đồng ý liền. Một nhóm ba người khí thế bừng bừng xuất phát đi Quang Đô.

Chờ Dịch Thiên xong hết tất cả công vụ bận rộn, quay lại thư phòng, không thấy Miêu Miêu, lại đi về phòng, cũng không thấy đâu. Túm lấy hạ nhân lạnh giọng hỏi: “Phu nhân đâu?” “Phu nhân cùng Nam Cung công tử, còn có Tiểu Vũ công tử đi Quang Đô rồi.” Hạ nhân bị túm hỏi nom nớp lo sợ trả lời, gần đây chủ thượng đối với Nam Cung công tử rất là dễ nổi nóng, hôm nay phu nhân lại còn cùng hắn đi Quang Đô du ngoạn, tuy nói còn có Tiểu Vũ nhưng cái vẻ mặt hắc ám này của chủ thượng lại nói rõ hết mọi sự, người nhanh chóng trở về đi a.

Mà ở bên này, Nam Cung Linh, Miêu Miêu cùng Tiểu Vũ ba người uống vô cùng hăng say. “A, thật đã quá, đúng là cay muốn chết người đi được, nhưng mà uống ngon.” Miêu Miêu đang cầm vô rượu lớn vừa đổ vào trong miệng vừa hét lớn. Tiểu Vũ cũng là một đứa nhóc nên đối với rượu cũng không tránh khỏi tò mò, cái này chẳng phải là uống rất sảng khoái sao. Mặc dù hắn cảm thấy mùi vị này không ngon nhưng cảm giác thì lại rất tuyệt.

Hai người cứ như vậy mà đổ ừng ực vào trong miệng, mà Nam Cung Linh ở bên cạnh cũng không biết nói gì, cái này đâu phải nấu rượu luận anh hùng gì, đây căn bản là đại hội uống rượu. Kết quả chính là hai người say thành hai hũ hèm, Nam Cung Linh đành phải kêu một cỗ xe ngựa, đem hai người mang về.

Dọc trên đường đi, tính khí của hai kẻ say rượu này đúng là xấu không thể tả được, Miêu Miêu thì một mình ca hát vang trời, Tiểu Vũ thì ở bên cạnh vui sướng phụ họa theo. Hai người ở trong xe vừa nhảy vừa cười, Nam Cung Linh đành phải mỗi tay túm một người, tránh cho hai người té ra khỏi xe.

“Này, mỹ nam, ta len lén nói cho người một bí mật nha.” Miêu Miêu đột nhiên cúi xuống bên tai Nam Cung Linh thì thốt, có điều cái tần suất âm thanh này lại đủ lớn để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

Mỹ nam, khoe miệng Nam Cung Linh giật giật, hắn biết vẻ ngoài của bản thân khá được, bắt quá cái từ mỹ nhân này thật sự không dám nhận. Đành phải cười trừ nói: “Nàng nói đi, nói đi.”

“Ta nói cho người nha, lúc lần đầu tiên gặp người, người không có mặc áo, thật sự là cực kỳ gợi cảm, vóc người thật sự là đẹp đến chóiáng vánh a.” Miêu Miêu vừa nói vừa đưa ngón tay xia xia vào trong ngực Nam Cung Linh, thuận tiện chặc chặc vài tiếng, lắt đầu lắt tai nhìn Nam Cung Linh, tiếp theo phun ra một câu kinh hãi thế tục: “Ta vẫn cảm thấy rằng nếu người đi làm nam kỹ, chắc chắn buôn bán lời to.”

Ặc, Nam Cung Linh mặt tròn tròn, không biết nói gì, cộng thêm vẻ mặt hắc tuyến, đây là cái lý luận kiểu gì đây a. Tuy nhiên lời của nàng luôn khiến cho hắn không ứng phó lại được, lần nào cũng đều tràn ngập cảm giác mới lạ, chẳng lẽ đó chính là nguyên nhân nàng hấp dẫn Dịch Thiên?

Đột nhiên mà xui quýt khiến thế nào mà bụng tay đang túm tay Tiểu Vũ ra, chạm rài xoa lên khuôn mặt đang cười của Miêu Miêu, mềm mại mịn màng đúng như trong tưởng tượng của hắn. Miêu Miêu mắt mũi mờ mịt nhìn hắn, hơi nhủ mảy, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, thật khó hiểu. Nam Cung Linh mỉm cười. Khuôn mặt thật đáng yêu.

“Người toi rồi, toi rồi, dám sờ mặt của tỷ ấy, ta sẽ méc Dịch Thiên, để hắn đánh người một trận.” Tiểu Vũ ở bên cạnh đột nhiên hét lớn, làm Nam Cung Linh tỉnh lại, giật mình một cái liền rút tay lại, hắn là đang làm gì. Mới vừa rồi lúc Miêu Miêu đưa tay xia xia hắn, hắn lại tự dưng có cảm giác Miêu Miêu đang làm nũng với hắn, lắt đầu, chính mình tự đa đoan với chính mình thì không nói gì đi, nhưng cảm giác vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng vẫn còn vưon lại trên tay, thật lâu sau đó cũng không mất đi.

Vừa đến cửa Bồng Lai Các liền phát hiện đèn đuốc trong Bồng Lai Các sáng trưng, hình như lại có việc gì trọng đại nào động nữa rồi. Nhìn thấy Nam Cung Linh xuất hiện, hộ vệ ở cửa tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, một người nhanh chóng phi thân chạy về hướng đại viện, một người vội vàng nghênh đón.

Dịch Thiên rất nhanh lập tức xuất hiện tại cửa, Nam Cung Linh kéo Tiểu Vũ xuống xe ngựa, chia chia phía bên trong, ám chỉ Miêu Miêu vẫn còn ở trên xe, Dịch Thiên liền nhắc chân leo lên xe ngựa, lập tức cau mày, cả xe nòng nặc mùi rượu, tiểu nữ nhân kia thì không biết trời đất nằm xoài dài bên trong xe ngủ say sưa.

Dịch Thiên mặt mày lạnh băng, bế lấy Miêu Miêu xuống xe, dường như cảm thấy có người di chuyển nàng, Miêu Miêu nhón hai con mắt lên, thều thào kêu lên: “Dịch Thiên, ta khó chịu.” Lần đầu tiên uống nhiều rượu như vậy khó chịu là không tránh khỏi nha. Dịch Thiên không nói gì, ôm nàng đi thẳng về phòng.

“Dịch Thiên, chàng từ từ một chút, ta chóng mặt.” Miêu Miêu dường như bị quay vòng rất khó chịu, buộc miệng la lên. Dịch Thiên vẫn giả điếc không nghe thấy, vẫn bế nàng đi thẳng, đám người Vụ Liệt đứng một bên nhìn kinh hãi run sợ, chủ thượng luôn luôn hiểu rõ phu nhân nhất mà lần này phu nhân cũng nói tới như vậy rồi, chủ thượng ngay cả một động tác thương tiếc nhỏ xíu cũng không có, xem ra chủ thượng lúc này không phải là tức giận bình thường, sợ rằng có phiền phức lớn rồi.

Sau khi đem Tiểu Vũ giao cho hạ nhân, Nam Cung Linh quay lại thấy tình cảnh này liền tiến tới ngăn Dịch Thiên lại nói: “Người đi quá nhanh, nàng không thoải mái, người say rượu sợ nhất là bị đóng cửa.” “Cút ngay.” Dịch Thiên lạnh lùng nói. Nam Cung Linh khẽ nhủ mày, định nói lại, Vụ Liệt liền bước tới kéo hắn về, ý bảo hắn đừng nói nhiều, chủ thượng lúc này đúng là tức giận thấu trời rồi.

Nam Cung Linh giãy một cái, vờ như không hiểu ý tứ của Vụ Liệt, nói tiếp: “Ta biết người tức giận vì nàng đi ra ngoài cùng với ra, có điều bây giờ không phải lúc so đo điều này, nàng say đến như vậy, trước hết người nên chăm sóc nàng đã.”

Dịch Thiên cau mày liếc mắt, lạnh nhạt nói: “Chuyện của bốn chủ không tới phiên người xen vào.” Đám người Vụ Liệt kinh hãi, chủ thượng chưa bao giờ từng tự xưng mình là bốn chủ, lúc này Nam Cung Linh giẫm đến địa lôi rồi.

“Chuyện của người ta sẽ không quan tâm, nhưng Miêu Miêu là bằng hữu của ta, ta hy vọng người có thể đối xử tốt với nàng một chút.” Nam Cung Linh nói thẳng không che đậy, cũng không e ngại Dịch Thiên.

“Ý của người là bốn chủ đối với nàng không tốt.” Thanh âm của Dịch Thiên đã lạnh đến cực điểm.

Nam Cung Linh còn đang muốn nói thêm gì đó nhưng bị Vụ Liệt dứt khoát lôi đi rồi, thần thánh của ta ời, bây giờ tốt nhất là người đừng nói cái gì cả, nếu không chúng ta, không, tất cả mọi người sẽ không thấy được mặt trời ngày mai đâu.

“Gọi đại phu đến.” Dịch Thiên phân phó, bế Miêu Miêu đi thẳng về phòng.

“Chủ thượng, đại phu tới.” Đại phu đẩy cửa đi vào, hướng phía Dịch Thiên thi lễ. “Làm cho nàng tỉnh rượu.” Dịch Thiên lạnh giọng nói. Đại phu lập tức vâng lệnh bước tới.

Không bao lâu, Miêu Miêu cũng tỉnh lại. Day day huyết Thái Dương của mình, đầu thật chóng a. “Rốt cuộc nàng cũng biết tỉnh dậy rồi hả?” Dịch Thiên về mặt lạnh lùng nhìn nàng nói.

“Ta bị làm sao vậy, Dịch Thiên?” Miêu Miêu vẫn còn chưa có phản ứng.

“Nàng còn không biết nàng bị làm sao, cùng nam nhân khác đi ra ngoài uống cho đến say khướt rồi mới về, bây giờ còn hỏi ngược lại ta.” Giọng Dịch Thiên vẫn lạnh y như cũ.

Miêu Miêu thoáng nghĩ liền nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, nói nhỏ: “Ta không có một mình đi cùng hắn, còn có Tiểu Vũ nữa mà, Dịch Thiên, chàng nổi giận sao? Đừng giận nữa có được hay không, vốn là ta thấy chàng bận rộn nhiều việc, ta thì lại không có chuyện gì làm, nếu hắn ru...”

“Buồn chán liền có thể tùy tiện cùng nam nhân khác đi ra ngoài, uống đến say khướt mới trở về.” Ngữ khí của Dịch Thiên bắt đầu sắc bén.

“Cái gì mà tùy tiện, Dịch Thiên, ý chàng là sao?” Miêu Miêu cũng sắc giọng, coi như là ghen đi những cũng cần phải có chừng mực chứ, nàng không cảm thấy cùng Nam Cung Linh, còn có Tiểu Vũ đi ra ngoài du ngoạn là có cái gì sai.

“Cùng nam nhân khác đi ra ngoài du ngoạn, mà không chỉ có một lần, không phải tùy tiện chứ là gì, lại còn uống đến say mềm ra mới về, nàng bảo ta phải nói thế nào với nàng?” Dịch Thiên càng nói càng tức, quả thật là có chút bắt đầu nói không suy nghĩ.

“Dịch Thiên, Nam Cung Linh là một bằng hữu của ta, ta đã sớm nói với chàng rồi, bằng hữu với nhau có thể cùng nhau ăn chút cơm, uống chút rượu, điều này không có vấn đề gì cả.” Miêu Miêu cũng bắt đầu bốc hỏa.

“Biết ở đây nữ nhân như vậy sẽ bị người khác nói thành cái gì không, dâm phụ, chỉ biết đi quyến rũ nam nhân khác.” Phòng chừng là Dịch Thiên đã giận quá mất khôn, không biết chính mình đang nói cái gì nữa rồi.

“Dịch Thiên, người nói ta là cái gì? Dâm phụ, ha ha, nói rất đúng, ta thật sự là nhìn lầm người rồi, ta đã cho rằng ta với người đến từ những thế giới khác nhau nên người có thể hiểu và thông cảm cho ta hơn, nhưng thật không nghĩ tới rằng người chỉ biết thế giới của người, ở thế giới của ta, nam nhân cùng nữ nhân có thể trở thành bằng hữu, đó là quan hệ bình thường giữa người với người.” Miêu Miêu thanh âm lạnh lùng nói.

“Đó là thế giới của nàng, nàng phải nhớ cho kỹ bây giờ nàng đang ở thế giới này.” Dịch Thiên cả giận nói, chẳng lẽ nàng vẫn nghĩ đến việc trở về.

“Biến, người cút cho ta.” Miểu Miểu cầm lấy gối ở đầu giường ném về phía Dịch Thiên. Dịch Thiên nóng nảy phát tay áo quay đi, lúc này thật sự càng nói càng không được, không bằng đợi mọi người tỉnh táo một chút thì tốt hơn.

Nhìn thấy Dịch Thiên không lưu luyến chút nào phát tay áo bỏ đi, nước mắt Miểu Miểu khê khàng rơi xuống. Bản thân mình sai sao? Nàng không biết nữa, vốn là bản thân mình không thể hòa nhập vào thế giới này sao, hay là nguyên bản nàng không thực sự thuộc về thế giới này. Từ lúc đến nơi này, gặp Dịch Thiên, yêu Dịch Thiên, nàng chỉ biết chính mình sẽ không rời khỏi thế giới này được. Chính mình toàn tâm toàn ý yêu hắn như vậy, chẳng lẽ hắn không cảm giác được sao?

Nằm biết hẳn thích ăn dấm chua, ý muốn chiếm hữu rất mạnh, nhưng là cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể nói mình là dâm phụ được, điều đó đối với nàng chính là một sự xúc phạm, gì thì gì, một nữ nhân có tự tôn sẽ không tiếp thụ được điều đó. Hay là Dịch Thiên chàng nguyên bản luôn coi ta là dâm phụ, bởi vì chúng ta vẫn chưa chính thức thành thân qua mà đã có vợ chồng chi thực*, ở thế giới này như vậy thì chính là dâm phụ rồi, là thật sao?

*vợ chồng chi thực nghĩa là đã có quan hệ vợ chồng ăn nằm cùng nhau.

Dịch Thiên, ta đột nhiên cảm thấy trái tim ta rất đau, nó đang khóc thương. Ta đột nhiên hiểu rõ rồi, cho dù hôm nay không phát sinh chuyện này, có lẽ có một ngày nào đó cũng sẽ phát sinh chuyện giống vậy, đến lúc đó chàng cũng sẽ nói ta như vậy, đúng không, Dịch Thiên, có lẽ là ta thật sự sai lầm rồi.

Sau một đêm đã tỉnh táo lại, nghĩ đến chính mình nói với Miểu Miểu những lời như thế, Dịch Thiên rất là hối hận, bản thân đã giận quá mất khôn, tiểu nữ nhân kia chắc chắn là khóc nguyên một đêm. Bản thân mình hôm qua nhìn thấy nàng uống say đến mềm người như vậy, có lẽ là đã nằm trong lòng Nam Cung Linh trở về, tâm tình liên mất không chế, nói nhiều thứ không nên nói, không biết Miểu Miểu có thể tha thứ cho hắn dễ dàng hay không.

Đứng ở cửa lưỡng lự thật lâu, Dịch Thiên không khỏi lắc đầu, từ lúc nào thì mình lại biết sợ hãi không được người khác tha thứ rồi, nữ nhân này xuất hiện đã thay đổi những thứ không thể của hắn. Rốt cuộc lấy hết dũng khí, quyết định trước hết gõ cửa, không có ai đáp lại. Tự mình đẩy cửa mà vào, bên trong phòng không một bóng người, chăn mền trên giường vẫn gọn gàng như cũ, giống như là tối hôm qua không có ai chạm vào. Tâm trạng đột nhiên cảm thấy bất an, túm lại một hạ nhân đang đi qua hỏi: “Phu nhân rời giường rồi sao?” “Dạ vẫn chưa, chủ thượng.” Hạ nhân cung kính nói.

Dịch Thiên cả kinh, nhìn quanh trong phòng, trên bàn có một chén trà chặn lên tờ giấy, Dịch Thiên bước nhanh tới cầm lên, vừa nhìn xong mặt liền biến sắc: ‘Có lẽ người nói rất đúng, ở đây ta thật sự là dâm phụ, bởi vì chúng ta không thành thân mà đã viên phòng*. Ta đột nhiên rất nhớ thế giới của ta, ít ra ở nơi đó ta trong sạch hơn.’

*động phòng

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Giận quá gây họa

Sau khi Miểu Miểu lẳng lặng rời khỏi Bồng Lai Các đã chạy suốt một đêm, nhắm thẳng hướng thảo nguyên mà đi. Một đêm này, tâm tình của nàng tệ hại đến mức không thể bình tĩnh được, trong đầu cứ nhớ lại những lời Dịch Thiên nói với nàng, đáy lòng đau như cắt, nàng chỉ muốn rời xa cái nơi làm nàng thương tâm này. Trời vừa hừng sáng liền phát hiện ra hình như mình bị lạc đường rồi, đầu thì chóng, kết quả đành phải mướn một cỗ xe ngựa, tiếp tục xuất phát về hướng thảo nguyên. Dịch Thiên, ta muốn tìm đường về nhà, liệu người có nhớ ta không.

Còn ở trong Bồng Lai Các, lúc đó Dịch Thiên cũng phát hiện không còn bóng dáng Miểu Miểu ở đây, nhìn tờ giấy nàng để lại, trong đầu vừa nghĩ đến nàng có thể là đã xuất phát đi thảo nguyên. Trang giấy chao nghiêng vừa chạm xuống sàn, người đã đến dưới lầu, thúc ngựa chạy như bay. Đám người Lâm Phong sững sờ ngơ ngác nhìn nhau, Dịch Thiên mới sáng sớm lại bị ám đầu chỗ nào rồi.

Tiểu Vũ sau khi tỉnh rượu, nhớ ra mình có thuốc chữa đau đầu chóng mặt, đang định mang đến cho Miểu Miểu, nói sao thì Miểu Miểu cũng rất quan tâm đến nó. Nhìn thấy bộ dáng vội vàng lao đi của Dịch Thiên, lập tức cảm thấy có sự bất thường, vội tới trong phòng nhìn thấy mảnh giấy Miểu Miểu để lại trên mặt đất, sắc mặt liền tối sầm. Đám người Lâm Phong, Nam Cung Linh theo sau đến nhìn thấy vậy mặt cũng liền biến sắc. Nam Cung Linh nhủ mảy, xoay người về phòng thu xếp một chút, trong nháy mắt cũng chạy mất.

Đám người Lâm Phong, Vụ Huyền cũng không chút chần chừ, lập tức đuổi theo phương hướng Dịch Thiên vừa rời đi. Lần này chủ thượng nói hơi quá đáng, phu nhân sợ là đã bị tổn thương sâu sắc rồi. Bất luận kẻ nào cũng nhìn thấy được, phu nhân chính là cực kì yêu thương chủ thượng, toàn tâm toàn ý tin tưởng chủ thượng, mặc dù phu nhân thường xuyên đem bọn họ ra đùa giỡn trêu cợt bọn họ, nhưng phu nhân đối với mỗi người bọn họ đều là thật tâm. Cái từ dâm phụ này, chủ thượng người nói hơi quá đáng rồi, từ này không phải bất cứ nữ nhân nào cũng tiếp nhận được, càng huống chi phu nhân căn bản là không phải. Phu nhân cùng Nam Cung Linh là chuyện không có khả năng, phu nhân chỉ là thích vui chơi, huống hồ ngày hôm qua còn có Tiểu Vũ ở đó.

Dịch Thiên không ngừng ra roi quát ngựa, hô: “Đi,…” Âm thanh vọng đến bên tai đánh thức đám người Lâm Phong, Vụ Huyền khỏi suy nghĩ liên miên, “Đi, mau đuổi theo chủ thượng!” Một đám người liền cứ như vậy giục ngựa chạy đi.

Miêu Miêu, phu nhân của ta, xin nàng, nàng nhất định phải chờ ta, là ta không đúng, ta đã giận quá mất khôn, đáng ra ta phải hiểu nàng, hiểu thể giới kia của nàng! Hiểu nàng, càng phải tín nhiệm nàng! Miêu Miêu, xin nàng cho ta một cơ hội nữa, một cơ hội để sửa chữa, cơ hội một lần nữa được yêu thương, ta rất nhớ nàng, nàng đang ở đâu? Ta thật sự yêu nàng, xin nàng đừng rời đi. Trong lòng Dịch Thiên giờ phút này ngoại trừ hối hận còn có sợ hãi và những cảm xúc lẫn lộn không thể miêu tả được.

Nữ nhân này đã không để ý điều gì mà yêu hắn, thậm chí từ bỏ cả thể giới mà nàng thuộc về. Nàng đã từng nói nhiều lần bây giờ nàng không thể gặp phu thân cùng mẫu thân nữa rồi, bằng hữu cũng đều không có, tất cả ở nơi này nàng đều không quen thuộc, nhưng ‘Dịch Thiên à, chỉ cần có chàng ở đây, ta không sợ’; nàng nói ‘bây giờ trong cả thể giới này, cái gì nàng cũng không có, chỉ có chàng – Dịch Thiên, cho nên chàng phải chăm sóc ta cả đời’; nàng nói ‘ta yêu chàng, Dịch Thiên’, cứ thế mà thẳng thắn, oanh oanh liệt liệt biểu hiện tình yêu của mình; nàng nói...

Một nữ nhân như vậy, ta sao có thể không tin tưởng nàng, tại sao lại có thể tổn thương nàng, tại sao lại có thể khiến cho nàng đau lòng mà rời đi! Miêu Miêu, nàng thật sự đi đến thảo nguyên sao? Nàng phải trở về cái thể giới mà nàng thuộc về sao? Nàng thật sự phải rời khỏi ta sao? Thật sự thật sự có thể cứ như vậy mà bỏ đi sao? Không được, ta không cho phép, ta nói rồi thiên đường hay địa ngục ta cũng sẽ tìm được nàng! Kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp ta cũng sẽ chỉ nhận thức một mình nàng, ta sẽ không cho phép nàng rời đi, tuyệt đối không!

Ngựa của Dịch Thiên tốc độ càng lúc càng nhanh, Phạn Phạn phi giống như bay trên đường. Đám người Lâm Phong, Vụ Huyền thúc ngựa ra roi đuổi theo, Vụ Huyền lần đầu tiên cảm thấy chủ thượng không phải cười ngựa nữa mà là cười rồ.

Còn về phía Nam Cung Linh, tuy cũng nói là giục ngựa rong ruổi, nhưng lại đi tìm không theo phương hướng nhất định nào. Lần này Miêu Miêu bỏ đi, mặc dù không phải là do những điều mà Dịch Thiên suy đoán lung tung, nhưng nói như thế nào thì bản thân mình cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn. Một lòng suy nghĩ chỉ mong nhanh chóng tìm được Miêu Miêu, không phải là lo lắng gì Dịch Thiên, mà bản thân thật sự rất lo lắng cho cái kẻ vô tâm vô tư kia, một chút kinh nghiệm giang hồ cũng không có, chẳng may gặp phải những kẻ tà phái đang có ý đồ với Ngân Tiêu thì vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa trong lòng còn có một chút tâm tình không biết giải thích sao cho rõ, Miêu Miêu, nàng ở nơi nào a? Bởi vì không biết Miêu Miêu sẽ đi đâu, chỉ có thể vừa hỏi vừa tìm. Dọc theo đường đi không có ai biết bất cứ đầu mối gì, bắt đầu đi chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước mà tìm thôi.

Cái xe ngựa này đúng là không bằng máy bay nhưng ít ra cũng phải được như xe hơi chứ, tại sao lại chậm rì rì như vậy! Ta nói người ăn cơm hay chưa vậy ‘mà ca’? Miêu Miêu thấy xe ngựa di chuyển quá chậm, không khỏi nổi giận dỗi lên đầu con ngựa đáng thương có chút óm yếu kia. Trước kia lúc cùng Dịch Thiên, không, cái tên khốn khiếp kia mới đúng, ngồi xe ngựa đâu có thấy chậm như vậy! Ôi..... Tại sao a! Ông trời ơi, ngài muốn bỏ như rùa tới khi nào? Hay là lão ngài căn bản là không muốn cho ta đi a.

“Đại gia, ta đưa thêm tiền cho ông, ông cho con ngựa này ăn nhiều một chút, đi nhanh lên một chút được không?” Miêu Miêu vén rèm, thò cái mặt phờ phạc, mắt sưng đỏ ra hỏi. “Vị cô nương này, không phải lão phu không cho nó ăn, mà là cái đoạn đường chúng ta đang đi rất hoang vu, cái gì cũng không có, thật sự là không có cách nào khác a.” Ôi... Nói vậy cũng phải! Miêu Miêu miễn cưỡng quay vào trong xe ngựa. Dù sao cũng là như vậy rồi, sống hay chết cũng cứ như thế đi, ta cũng không còn sức tinh táo nữa, nghỉ ngơi dưỡng sức đã, có lẽ đến lúc trở về hiện đại ta còn phải tốn hao công lực lớn hơn nữa. Được rồi, ngủ đi! Miêu Miêu lúc mới từ Bồng Lai Các ra thật sự là nhất thời nổi nóng, giờ ngồi không ở trên xe ngựa nhớ tới Dịch Thiên đối với nàng tốt như thế nào, chấp nhận nàng như thế nào, thương yêu nàng như thế nào, còn nghĩ đến tối hôm qua Dịch Thiên nói như thế, cũng là do giận quá mất khôn, giờ khắc này trong tâm lại có chút mềm lòng. Dịch Thiên, cuối cùng ta cũng là đối với chàng không nỡ.

Dịch Thiên vội vàng tìm cho được Miêu Miêu, không dừng lại nghỉ ngơi chút nào, Tiểu Vũ cùng đám người Vụ Huyền cũng theo sát phía sau, không dám chậm trễ một bước. “Chủ thượng, nhìn kìa, chúng ta hình như là đã đến nơi rồi.” Vụ Huyền chỉ vào cao nguyên hoang vu trước mặt nói. “Ta thấy rồi!” Dịch Thiên lạnh giọng nói. “Ta nói trước khi tìm được phu nhân của nhà ngươi thì đừng nói nhảm cái gì, nếu không ngươi sẽ trở thành cái nơi trút giận đó.” Tiểu Vũ nhìn Vụ Huyền lắc đầu nói, chính mình cũng đang rất lo lắng cho cái đồ ngốc kia, bây giờ còn nói nhảm cái gì nữa.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu...” Dịch Thiên thúc ngựa chạy vào trong thảo nguyên hoang vu, hô lớn tên Miêu Miêu. Hắn vẫn hi vọng nghe được thanh âm quen thuộc kia mang theo tiếng cười duyên dáng kia “Ta ở đây, Dịch Thiên.” Song đáp lại tiếng gọi của hắn chỉ có tiếng vang dội lại từ thảo nguyên trống trải. Xuống ngựa, thân hình Dịch Thiên giống như tia chớp phát cuồng lên, cố gắng lunge tìm kiếm cho ra một chút tung tích của Miêu Miêu, nhưng một chút dấu vết cũng không thấy, Dịch Thiên thoáng dừng bước, ngờ ngác đứng giữa thảo nguyên rộng lớn, Miêu Miêu, cuối cùng nàng đã rời đi rồi sao? Aaaaaaa, Dịch Thiên không khống chế được hét lên một tiếng điên cuồng.

Đám người Vụ Huyền chưa bao giờ nhìn thấy chủ thượng như thế liến bối rồi thất sắc, thừ người ra một hồi lâu mới hồi phục tinh thần. Bước nhanh tới bên người Dịch Thiên, “Chủ... thượng..., chủ thượng, thuộc hạ nghĩ phu nhân chưa chắc đã đến đây. Trước khi xuất môn thuộc hạ đã gọi Vụ Tiêm xem qua phòng của chủ thượng cùng phu nhân, có lẽ đi quá vội vàng, phu nhân cũng chưa kịp lấy ngân lượng. Mà phu nhân lại không biết cưỡi ngựa, trên người không có ngân lượng, chúng ta ra roi giục ngựa đuổi theo như vậy, chưa từng nghỉ ngơi chút nào, phu nhân có lẽ còn chưa tới đây? Cho dù khinh công của phu nhân có cao như thế nào đi nữa, cũng không thể vượt qua chúng ta đuổi theo như thế được, càng huống chi phu nhân lại không biết đường.”

Thật sự là một câu đánh thức người trong mộng a, vì người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc vẫn tỉnh táo hơn, phỏng chừng tình huống là như vậy đi. Dịch Thiên liền quay người lại, nắm lấy bả vai Vụ Huyền mà hô lớn: “Đứng, đứng, đứng vậy! Nàng sẽ không tới đây nhanh như vậy! Nhất định là nàng còn đang ở trên đường, chúng ta quay lại tìm!”

“Lúc này chủ thượng các người mới giống như người nhà, có vui có giận, như vậy mới là sống chứ. Lúc tìm được phu nhân nhà các người, có khi là lúc người được thăng chức a!” Tiểu Vũ đứng một bên đột nhiên phát ra một câu cực kỳ triết lý thuận tiện trêu chọc luôn Vụ Huyền. “Đừng có nói bây nữa, bây giờ chính yếu là tìm cho được phu nhân. Người cũng đừng có chọc giận chủ thượng nữa a!” Vụ Huyền vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói với Tiểu Vũ. Những người liên quan lại leo lên ngựa lần nữa, chỉ khác cái là lần này đi với tốc độ rất chậm, giống như là tản bộ. Bởi vì Dịch Thiên ra lệnh không được bỏ qua bất kỳ kẻ nào đi qua trước mặt, kể cả một con ruồi.

Vừa cảm thấy hơi tỉnh ngủ, đuổi đuổi thất lực, thò đầu ra, “Đại gia, lộ trình còn bao lâu nữa hả?” “Sắp rồi sắp rồi, thêm khoảng một buổi trưa nữa liền tới nơi rồi.” “Chỉ một buổi trưa nữa là đến rồi, ta còn có thể trở về sao? Dịch Thiên, chúng ta thật sự là kết thúc rồi sao, Dịch Thiên...” Trong lòng Miêu

Miêu đột nhiên đau xót, nước mắt bỗng dung lẫn xuống.

Nam nhân này, ở một thế giới khác với nàng, có lẽ là một nam nhân đến từ ngàn năm trước, bọn họ có được một tình yêu như thế, nàng lại quen thuộc sự yêu chiều của hắn, quen với sự có mặt của hắn ở bên cạnh, quen với hơi thở của hắn. Chỉ một buổi trưa nữa thôi, nếu như, nếu như quay về, lập tức thật sự không có hắn nữa. Không có sự sủng ái của hắn, không có hắn bên người, không có bất cứ cái gì của hắn, cái gì cũng không có... Đây là kết quả mà nàng muốn sao?

“Không muốn!” Miêu Miêu đột nhiên hét to một tiếng, khiến cho con ngựa ốm yếu hoảng hốt, té ngựa ra đất, xe ngựa liền lật ngược ba trăm sáu mươi độ. Miêu Miêu cũng bị đánh văng ra khỏi xe. “Ta kháo*! May là công lực của ta thâm hậu, không là chết thảm a!” Miêu Miêu bò dậy từ trên mặt đất, run rẩy phủi đi đất cát trên người. Quay lại nhìn, đại gia đánh xe ngựa văng đi đâu rồi. “Đại gia, đại gia” Miêu Miêu vội đi đến chỗ mũi xe. Một cánh tay của đại gia lộ ra dưới mũi xe ngựa. “A! Đại gia, đại gia” trong đầu Miêu Miêu đột nhiên có một loại dự cảm xấu. Dùng sức nâng mũi xe dậy ném ra, phát hiện vị đại gia đã không còn thở.

*Đây là một tiếng chửi thề của Tung Cù, tương đương với chữ f*ck của Eng, thx ss Maroon.

Miêu Miêu ngồi bệt xuống đất, cảm giác tội lỗi thoáng nảy lên trong lòng. Nếu không tại mình, đại gia sẽ không chết rồi, là ta hại chết đại gia, từ sau khi đến thế giới này, lần đầu tiên Miêu Miêu cảm thấy mình chính là tội ác, ta không hại người, nhưng người lại vì ta mà chết.

Đào một cái huyết, Miêu Miêu đặt đại gia xuống. “Đại gia, lúc ta xuất môn không lấy theo tiền, trang sức này nợ của ta thôi thì toàn bộ trao cho lão nhân gia ngài, xin ngài tha thứ cho ta! Ngài là người tốt như vậy, nhất định sẽ lên thiên đường, ta sẽ ở dưới địa ngục chúc phúc cho người. Đợi sau khi trở về, ta nhất định sẽ báo Dịch Thiên hậu táng ngài!” Nói xong, Miêu Miêu gỡ trang sức trên đầu xuống, đặt trước mộ vị đại gia. Đứng dậy, quay lại đường cũ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Đói chết mới là việc lớn

Đám người Dịch Thiên một bên quay về, một bên cẩn thận tìm kiếm Miêu Miêu, không bỏ sót bất kì chi tiết nào. “Chủ thượng, người nhìn phía trước kia.” Vụ Huyền đột nhiên hét lớn. Mọi người nhìn theo hướng chỉ, một cái xe ngựa mất mũi, cái mũi xe thì nằm lăn lóc trên mặt đất, cách đó không xa có một ngôi mộ còn mới dựa vào gốc cây.

Tiếp theo là Vụ Thiên biến sắc, chỉ vào một đồng vật phẩm trang sức trước mộ phần, thanh âm run rẩy: “Đó đều là của phu nhân.” Dịch Thiên nhìn lại, khuôn mặt lập tức trắng bệch, đi thẳng một đường về phía trước, cả người ngồi sụp xuống, bàn tay run nhè nhẹ nhặt những vật phẩm trang sức trước mộ phần lên, sẽ không đâu, sẽ không phải là nàng, nàng lợi hại như thế nào chứ, nàng làm sao bỏ lại một mình ta được chứ, nàng sẽ không nhẫn tâm như vậy đâu.

Lâm Phong tiến lên trầm giọng nói: “Dịch Thiên, đây không chắc chắn là tẩu phu nhân, tẩu phu nhân thông minh lanh lợi như vậy, hơn nữa võ công lại lợi hại, người bình thường không thể thương tổn đến nàng, chúng ta có thể đào ra để xác nhận lại.” Dịch Thiên không nói gì, chỉ nhìn mấy thứ đồ của Miêu Miêu đến gần người, sắc mặt nhợt nhạt, trong mắt cũng không còn tia sáng. Mọi người trong phút chốc cũng trầm lặng theo, nếu như phu nhân thật sự không còn, như vậy chủ thượng phải làm sao đây, phu nhân, xin người nhất định phải hảo hảo còn sống, không vì bất kì ai mà vì chính chủ thượng.

“Không phải nàng!” Giọng Tiểu Vũ đột nhiên truyền đến, Dịch Thiên lập tức ngừng đầu. “Xem ở đây này.” Tiểu Vũ chỉ chỉ vào cây đại thụ bên cạnh thấp giọng nói.

Mọi người liền nhanh chân bước tới cây đại thụ bên cạnh, ngừng đầu nhìn, trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Nguyên lai là vỏ cây bị bóc ra hơn phân nửa, trên đó viết: “Phu xe đại gia chỉ mộ, gián tiếp giết người Miêu Miêu lập. Bên cạnh còn có một loạt chữ nhỏ ghi rõ: ‘Thân nhân đại gia, vạn phần xin lỗi, ta không phải cố ý muốn hại đại gia, chỉ là do con ngựa này quá yếu, cho nên xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Ta cam đoan, chờ sau khi ta trở về, nhất định báo phu quân nhà ta lập tức tới nhà lão nhân gia hậu táng, thật sự xin lỗi.’”

Dịch Thiên thấy mấy câu này, đương nhiên là mỉm cười, nàng không xảy ra việc gì, cũng không có bỏ đi, nàng trở về tìm ta rồi, nàng lại còn gọi ta là phu quân, Miêu Miêu, nàng không nỡ đối với ta đúng không? Mặc dù cười trước một ngôi mộ mới lập như vậy là không hợp tình hợp cảnh nhưng giờ phút này tâm tình Dịch Thiên nhẹ nhõm đi rất nhiều, liền quay qua Vụ Huyền nhẹ nhàng nói: “Hậu táng hắn.” “Vâng, chủ thượng.” Vụ Huyền đáp, nhìn thấy lời phu nhân lưu lại, hắn liền biết chủ thượng chắc chắn sẽ phân phó xuống như vậy, bây giờ thì tốt rồi, phu nhân không bỏ đi nữa, trong lòng mọi người hắn là thờ phào nhẹ nhõm.

Thật đói a, Miêu Miêu sờ sờ bụng của mình, cả ngày không ăn gì cả, lại không có tiền, quả thật rất đói bụng, Dịch Thiên, tên hỗn đản, nếu như người không phải uống dấm chua vô lý như thế, ta có thể đói thành như vậy sao. Chờ đó, đến lúc ta về, ta gọi người mua vài vại dấm chua đến cho người uống hết một lần, uống cho chết thì thôi.

Võ công lợi hại thì có ích gì a, vừa không thể ăn, lại không uống được, hơn nữa bây giờ không còn sức, mỗi khi dùng một chút võ công đều tăng cảm giác đói, ngay cả một con thỏ nhép cũng tìm không được, đây là cái công lý gì a. Chẳng lẽ Miêu Miêu ta thông minh lanh lợi như vậy, người gặp người thích, không thua hoa nở, hèn ngấm miệng gặp ta cũng phải khai khẩu lại đương nhiên chết vì đói ở thế giới này sao? Vạn nhất lỡ mà nhờ vậy quay về, kể cho mọi người nghe, còn không khiến cho người ta cười đến rụng răng sao.

Một cặp đôi thoạt nhìn giống như là vợ chồng vội vàng đi lướt qua nàng, thần thánh ỏi, nhất định là người nghe được cầu khẩn của ta rồi, Miếu Miếu thiếu chút nữa là hoan hô lên, ở cái nơi hoang vu rừng rú này đi cả nửa ngày mới nhìn thấy hai người, thử nghĩ mà xem, thật là giống như được công đức vô lượng vậy.

“Này, đại ca đại tỷ, xin dừng bước.” Miếu Miếu vội vã chạy đến trước hai người, mỉm cười nhìn họ. “Người muốn làm gì?” Nam nhân đứng chắn trước người vị nữ tử. Đột nhiên nhớ tới mỗi lần có nguy hiểm, Dịch Thiên cũng làm như vậy không màng nguy hiểm mà che chở cho nàng, trong lòng có chút chua xót, Dịch Thiên à, lúc này đặc biệt nhớ chàng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Nam tử quát. Miếu Miếu hoàn hồn, làm sao mà lại thất thần nữa rồi, bây giờ vẫn là có chuyện quan trọng a. “Vị đại ca đại tỷ này, ta là người tốt, ta không có ác ý, ta chỉ muốn hỏi một chút các người có đồ ăn hay không, ta đói quá đi không nổi.”

“Nương tử, thì ra là cướp đồ ăn.” Nam tử nhỏ giọng nói với nương tử của hắn, nữ tử về mặt phòng bị, bộ dáng thù thế: “A, phu quân, vậy phải làm sao bây giờ?” “Đừng sợ, nương tử, à ta chỉ là một đứa con gái yếu đuối, đã có ta.” [L: hai đứa thần kinh =.=]

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Miếu Miếu mặt đầy hắc tuyến, cướp ăn, nàng bệ rạc đến như thế rồi sao, muốn cướp thì cũng cướp bạc a. Khóe miệng nhất thời giật giật nói: “Hai vị hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn mượn hai vị một chút đồ ăn, chờ ta về nhà rồi, nhất định sẽ trả gấp bội.”

“Phu quân, cướp bóc bây giờ đều nói năng dễ nghe như vậy sao, sớm biết như vậy đáng ra thiếp đã nghe lời phu quân, không nên xuất môn lúc này, không nghĩ tới cướp bóc cần quấy như vậy.”

“Đúng vậy, nương tử, bây giờ ngay cả một cô nương mới lớn cũng biết đi cướp đường, nàng nói có nên cho con của chúng ta đi học một chút võ công để tương lai nếu không biết làm gì cũng có thể làm một đạo tặc.”

“...”

Miếu Miếu bây giờ trừ ra mặt đầy hắc tuyến còn cộng thêm trên đầu ba giọt mồ hôi, ho khan cắt đứt cuộc nói chuyện của hai kẻ kia: “Ta không phải đạo tặc, ta thật sự chỉ là muốn mượn một chút đồ ăn thôi.”

“Nương tử, nàng chạy mau, ta ngăn à ta lại.” Nam tử đột nhiên hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía Miếu Miếu. Đây là tình huống gì a, Miếu Miếu tròn mắt, nhìn nam nhân đang lao thẳng về phía mình, Miếu Miếu nhẹ nhàng lách ra, nam nhân ọch một tiếng té lăn trên mặt đất.

“Phu quân, chàng có sao không?” Nữ tử chạy được một đoạn, nhìn thấy nam tử té lăn quay vội vàng chạy ngược về. “Ta liệu mạng với người.” Nữ tử thét lớn vọt tới.

Miếu Miếu hoàn toàn không biết nói gì, bản thân mình gặp phải hai vị này thật đúng là không phải người bình thường, khả năng suy diễn đặc biệt mạnh mẽ. Phi thân rồi đi, cùng bọn họ nói nhảm tiếp, phỏng chừng cho tới lúc mình chết đói cũng không có được một chút đồ ăn, có điều mới vừa sử dụng khinh công lại càng đối lợi hại hơn rồi, hu hu hu, tại sao ta lại đáng thương như vậy a, một chút đồ ăn cũng không có, ăn mày còn sướng hơn ta.

Đến tối mịt, rốt cục cũng nhìn thấy cái thị trấn gần thảo nguyên, cuối cùng cũng tới rồi, Miếu Miếu thiếu chút nữa là mừng quá mà khóc hu hu rồi. Nàng còn nhớ Dịch Thiên đã từng nói, ở đây cũng có túr lâu của Vụ Thiên Các. Mới vừa vào trấn liền nhìn thấy bảng tên đề chữ Thiên ở trên cao. Có tổ chức bảng đẳng thật là tốt a, đến chỗ nào đói cũng không chết.

Miếu Miếu nhanh chóng vọt vào túr lâu, vừa ngồi xuống liền nói: “Tiểu nhị, đem hết những đồ ăn ngon nhất trong điểm của người ra đây.” Tiểu nhị đi đến, nghi hoặc nhìn Miếu Miếu nói: “Cô nương, người có ngân lượng không?” Liếc nhìn Miếu Miếu một thân toàn bụi đất, tóc tai rối mù, hơn nữa trên người không có món trang sức nào cả, trừ ra trên tay đeo hai cái nhẫn nhìn qua hình như cũng không đáng giá gì.

“Không mang ngân lượng, gọi chương quỹ của các người tới đây, ta có lời muốn nói với hắn.” Miếu Miếu cười nói, có chút ngượng ngùng, chỉ có thể dùng tên tuổi Dịch Thiên rồi.

“Thật xin lỗi, cô nương, không có ngân lượng thì phiền người đi ra ngoài, chương quỹ sẽ không gặp người đâu.” Tiểu nhị tuy không kiên nhẫn, nhưng vẫn còn lễ phép, người do Vụ Thiên Các bồi dưỡng quả nhiên có chút tố chất nha.

“Ách, kỳ thật ta còn là phu nhân của chủ thượng các người.” Miếu Miếu nhìn tiểu nhị nhỏ giọng nói, bản thân nàng một bộ dạng lòi thối, cho người khác biết thật không hay ho chút nào. Tiểu nhị giờ phút này ánh mắt nhìn nàng đã có chút mỉa mai. “Cô nương, không mang bạc thì cũng không sao, nhưng gạt người nói không thành có thì có chuyện, phu nhân của chủ thượng chúng ta là cái bộ dạng giống như người sao, phu nhân bây giờ đang cùng với chủ thượng nhà ta ở Bồng Lai Các, làm sao lại gặp được ở đây, cô nương, người muốn lừa người để được ăn thì cũng phải nói sao cho người ta tin một chút chứ.” [L: chắc chắn, không trách tiểu nhị được, bạn ấy làm đúng tình đúng lý nha]

Bởi vì tiểu nhị có chút tức giận nên không kiềm chế được mà hơi lớn giọng, người trong thính đường nghe thấy liền cười ầm ĩ, có người còn không ngừng trêu ghẹo.

“Cô nương, ta thấy nàng là muốn gả cho người khác đến điên rồi đi.”

“Cô nương, nếu thật sự nàng muốn ăn gì đó, lại đây hầu đại gia trò chuyện, đại gia vui vẻ tự nhiên sẽ cho nàng một chút đồ ăn.”

“Lão nhân kia rất già, hay là đến đây cùng ta đi.”

“...” Tiếng cười nhạo không ngừng, còn kèm theo vài câu nói không lọt tai.

Một gã đầu to lút tai lại còn đi tới, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Miếu Miếu, ngó nghiêng ngắm nghía Miếu Miếu rồi quay đầu lại hét lớn: “Này nữ nhân này lớn lên cũng không đến nỗi nào, bốn gia thu nạp.” Dứt lời định nắm lấy tay Miếu Miếu.

Miếu Miếu lắc mình một cái đứng lên. “Yêu, còn có chút công phu đây, như vậy chơi đùa càng thú vị.” Gã đàn ông đó càng nói càng xấu mồm hơn nữa, bên trong thính đường tiếng cười âm ỉ không ngừng. Sắc mặt Miếu Miếu hoàn toàn trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Lạnh lùng nói: “Thu hồi lời các ngươi vừa nói, nếu không ta sẽ cho các ngươi biết cái gì gọi là hối hận.”

“Ha ha ha, ta thấy trước hết nàng nên nói là biết cái gì gọi là dục tiên dục tử* đi.” Gã đó nói xong liền lao tới, Miếu Miếu chưa kịp ra tay, một lực mạnh từ phía sau nàng đã bắn thẳng về phía gã đầu to kia, cả người thì rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Bịch, tiếng cả thân mình gã đầu to rơi xuống đất lập tức hù dọa hết cả mọi người, Dịch Thiên, đương nhiên là Dịch Thiên xuất hiện rồi, trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ.

Miếu Miếu không quay đầu lại cũng biết là ai xuất hiện rồi, lúc này tâm tình phải lộ vẻ ủy khuất, không xoay người lại, để mặc Dịch Thiên ôm nàng. Dịch Thiên, ta thật ghét chàng, chàng không những làm ta đau lòng, còn để cho ta chịu uất ức nữa.

“Chủ thượng” chương quỹ vội vội vàng vàng chạy đến. “Các ngươi tiếp đãi phu nhân kiểu gì thế?” Vụ Huyền đứng ra nói sáng. Phu nhân? Tất cả đều khiếp sợ, thật là phu nhân của Dịch Thiên sao, xong hết rồi, chết chắc rồi.

“Vụ Huyền, giải quyết đi.” Dịch Thiên lạnh giọng nói, vô luận là kẻ nào có lời nói hay hành động đã hạ thấp Miếu Miếu cũng không được tha thứ. Tay đưa ra định ôm lấy Miếu Miếu định bế nàng lên lầu, bây giờ hẳn có rất nhiều điều muốn nói với nàng, xin lỗi nàng, xin nàng tha thứ, hẳn biết nàng không chỉ có đau lòng, mà còn chịu uất ức, Miếu Miếu, ta rất sợ nàng sẽ không tha thứ cho ta, nhưng ta vẫn cảm thấy rất may mắn là đã tìm thấy nàng rồi.

Đột nhiên, trong tay trống trơn, Miếu Miếu giãy mạnh một cái né ra, xoay người đi ra khỏi lầu, phi thân rời đi. Dịch Thiên cực kỳ hoảng sợ, cuống quýt chạy theo, la lớn: “Miếu Miếu, nàng muốn đi đâu?”

“Không đến phiên ngươi quản” Miếu Miếu không quay đầu lại, cả giận nói, càng tăng tốc phi thân về phía trước. Đói quá a, không còn sức nữa rồi. Dịch Thiên đáng chết, lần này không tha thứ cho ngươi dễ dàng như vậy đâu.

Cả người chóiang vàng, lại thẳng tắp rơi xuống, đói đến không còn sức rồi, nhìn thấy Miếu Miếu phía trước đang phóng đi ngon trớn tự nhiên thẳng tắp rơi xuống, Dịch Thiên bị hù cho một phen hồn phi phách tán, lập tức vận công, phi thân thẳng về phía Miếu Miếu...

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phong hồi lộ chuyển

* nguyên văn “峰回路转 phong hồi lộ chuyển” nghĩa là đột nhiên thay đổi 180 độ.

Dịch Thiên nhanh chóng phi thân vọt lên, đón được Miếu Miếu đang rơi xuống, sót ruột nói: “Nàng bị sao vậy?” Miếu Miếu từ từ nhắm mắt lại không trả lời, mặc kệ chàng, đói sắp chết rồi, không có sức trả lời đâu.

Một dòng khí ám áp đột nhiên tiến thẳng vào cơ thể của chính mình, trong nháy mắt tăng sức sống lên cho Miếu Miếu. Khẽ mở mắt, nhìn thấy Dịch Thiên đang mặt mày nôn nóng truyền nội lực cho nàng, vẻ bình tĩnh luôn luôn tại ở trên mặt giờ phút này chỉ có bối rối cùng khẩn trương, nam nhân này cho tới bây giờ đều thật sự là vì nàng mà lo lắng.

“Ta không có việc gì.” Miếu Miếu đưa tay ngăn Dịch Thiên truyền nội lực cho nàng lần nữa, bản thân chỉ đói, chứ không phải bị thương. Giãy nhẹ một cái định trượt ra khỏi vòng tay Dịch Thiên.

“Xin lỗi.” Tay Dịch Thiên siết chặt lấy Miếu Miếu, không để nàng rời đi. Miếu Miếu không nói, cũng không vùng vẫy nữa, chỉ im lặng nhắm mắt để tùy ý Dịch Thiên ôm. Một câu xin lỗi đã muốn ta quên rồi sao, mơ đi, lập trường của ta không đến nỗi yếu kém như thế.

Sự chờ đợi chính là nỗi thống khổ triền miên, thời gian chậm chạp nhích từng chút một, mà nữ nhân trong lòng không hề có một chút động tĩnh, mặc dù là tỉnh táo nhưng lại từ từ nhắm chặt hai mắt, chẳng lẽ là không muốn gặp hẳn sao? Hay là không chịu tha thứ cho hắn?

“Xin lỗi, nàng đánh ta mắng ta cũng được, nhưng đừng mặc kệ không để ý đến ta được không?” Thanh âm thống khổ của Dịch Thiên vang lên bên tai, dù là nàng hô to gọi nhỏ ầm ĩ đi còn tốt hơn là cứ im lặng như vậy, nàng cứ như thế khiến cho ta cảm thấy rất sợ hãi, rất bối rối.

Miếu Miếu không biết nói gì, ta vốn là người như vậy sao, một khúc hai làm loạn ba đòi thất cổ, cái trò này nàng luôn luôn khinh thường nha, có điều nếu như dùng được, lâu lâu đem ra xài cũng không đến nỗi nào. Đồ ngốc, chẳng lẽ chàng không nhìn ra được là ta đói đến không còn sức sao. Bất quá ta cũng không muốn nhanh chóng tha thứ cho chàng, từ lúc đó đến giờ ta vẫn không quên được, mặc dù ta biết là chàng vô tâm buột miệng, chỉ là Dịch

Thiên à, ta tin chàng vô điều kiện như vậy, mà chàng dường như không hề tin ta, lần này chàng thật sự đã làm tổn thương trái tim của ta rồi.

“Ta là một nam nhân bá đạo lại vô tình, cho tới bây giờ, chỉ cần trong lòng ta muốn thứ gì, mặc kệ người khác có đồng ý hay không, cuối cùng ta cũng phải nhất định đoạt cho bằng được, tính mạng cũng giống vậy. Chỉ có nàng, chỉ một mình nàng là ta không muốn dùng bất cứ thủ đoạn gì để có được nàng, ta chỉ muốn sự cam tâm tình nguyện của nàng. Ta rất muốn rất muốn không để ý đến suy nghĩ của nàng mà đưa nàng lên thiên đường xuống địa ngục, vĩnh viễn giữ chặt nàng bên người ta, nhưng ta làm không được. Nhìn thấy nàng thương tâm, khổ sở, ta ngoại trừ đau lòng cũng chỉ biết đau lòng. Ta rất muốn đem cả cuộc đời này để chiều nàng, yêu nàng, nuôi nàng. Nàng muốn có thứ gì ta đều muốn tặng cho nàng, nàng muốn làm gì ta đều muốn cùng nàng làm, chỉ cần nàng nguyện ý, thật sự, chỉ cần nàng nguyện ý.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng, đem hết những điều trong tâm can ra thổ lộ, trong giọng nói đầy rối rắm, khẩn trương và bất an.

Miêu Miêu biết, hẳn đang đợi câu trả lời của nàng. Đột nhiên nghe được tự bạch của Dịch Thiên, trong lòng Miêu Miêu đã nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng ngầm hạnh phúc. Dịch Thiên không phải là một người biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mỗi lần hắn nói đều là những lời khiến nàng chìm sâu vào bên trong. Nàng biết chữ, nàng vẫn luôn biết, Dịch Thiên vốn là yêu nàng, yêu đến tâm can. Một nam nhân bá đạo lạnh lùng như vậy, cho tới bây giờ đối với nàng đều là bảo vệ nàng, yêu nàng đến thiên địa xoay chuyển, nam nhân như vậy, cho dù hẳn đối với người khác lạnh lùng, vô tình như thế nào thì đối với bản thân nàng đều là thâm tình cùng che chở, nàng làm sao mà dứt bỏ được đây, làm sao mà buông tay được đây.

“Ta đói bụng.” Miêu Miêu nhẹ giọng nói, vẫn như cũ không hề mở mắt. Nhưng Dịch Thiên lại vui mừng khôn xiết, chỉ cần nàng chấp nhận nói chuyện với hắn, tự lòng đem ý muốn nói cho hắn biết, vô luận là cái gì hắn cũng nguyện ý vì nàng mà hoàn thành. Mặc dù nàng vẫn chưa trả lời gì cả, nhưng nàng không cự tuyệt ta, vẫn giống như trước đây nói cho ta biết nàng đói bụng, nàng vẫn là Miêu Miêu của hắn.

Dịch Thiên bế lấy Miêu Miêu nhanh chóng về lại tửu lầu, những kẻ trong tửu lầu đã từng khi dễ Miêu Miêu giờ phút này đều đã bị đám người Vụ Huyền bắt lại, đang chờ Miêu Miêu đến xử lý. Nhìn thấy Dịch Thiên bế Miêu Miêu xuất hiện, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may quá, phu nhân không sao, nếu không cái tửu lầu này nhất định là bị chủ thượng san bằng rồi.

“Phu nhân, mấy tên này xử lý thế nào đây?” Vụ Huyền bước đến hỏi. Miêu Miêu hé mắt nói: “Sao cũng được.” Lúc này không có tâm tình mà so đo mất thứ này, đối sắp chết rồi. Sao cũng được vốn là ý gì, hay là đem ra bêu đàng trước, Vụ Huyền ngầm lại hay là cứ làm như vậy đi.

Ngồi ở trong phòng, Miêu Miêu chính là mồm to miệng lớn nhai nuốt thức ăn vừa đưa tới, tất cả mọi người đều đứng ở một bên không dám nói lời nào, bọn họ chỉ im lặng đứng nhìn bộ dáng e dè cẩn thận, tốt nhất là thông minh một chút đi, chứ không phu nhân đem tội của chủ thượng trút lên đầu bọn họ, như vậy không ổn tí nào, khẳng định là sẽ chết rất thảm.

Bất quá mấy thứ đó chẳng ảnh hưởng gì đến Tiểu Vũ, “Ta hỏi này tý bao lâu rồi không ăn gì hả?” Tiểu Vũ nhìn bộ dạng Miêu Miêu nhai nuốt ngấu nghiến như vậy, không nhịn được hỏi. Mọi người gật đầu, bọn họ cũng rất muốn biết vấn đề này, bọn họ ra ngoài tìm phu nhân cũng mới có một ngày, chẳng lẽ phu nhân đói đến như vậy sao?

“Tiểu Vũ, cũng chỉ có đệ tốt, đệ quan tâm ta nhất rồi.” Dứt lời, quay lại liếc mắt quét mọi người một cái bao gồm cả Dịch Thiên, các người đều là người xấu, một chút cũng không quan tâm ta. Mọi người không biết nói gì, bọn họ là không dám nói nha.

“Được rồi, ta thấy tý lập mộ phần rồi, tý cũng thật là thiên tài a, lấy cây làm thành bia gỗ luôn.” Tiểu Vũ trêu chọc.

Nghe đến đó, Miêu Miêu đang ăn ngấu nghiến đột nhiên ngừng đưa, thờ dài: “Tiểu Vũ, ta đã hại chết vị đại gia kia rồi.” Cảm giác tội lỗi lại dâng lên. Dịch Thiên đưa tay định nắm lấy tay Miêu Miêu an ủi, Miêu Miêu lại rút tay về, né ra, tay Dịch Thiên bị hẫng, chậm rãi thu tay.

Sắc mặt mọi người nhất thời khê động, chẳng lẽ phu nhân vẫn chưa tha thứ cho chủ thượng? Từ lúc lên lầu đến giờ, phu nhân vẫn chưa nói một câu nào với chủ thượng, cũng không thèm liếc mắt nhìn chủ thượng một cái, là bọn hắn suy nghĩ quá lạc quan rồi sao, phu nhân vẫn còn để ý đến hai chữ đó sao.

“Thật ra là xảy ra chuyện gì?” Tiểu Vũ hỏi tiếp, bây giờ chỉ còn có Tiểu Vũ dám nói thôi, hơn nữa hình như phu nhân rất vui vẻ trả lời, Tiểu Vũ, hỏi nhiều một chút đi, chúng ta cũng rất muốn biết a.

Miêu Miêu mắt mũi tem lem bắt đầu kể lại, nói đáng thương thế nào, ủy khuất thế nào, mọi người nghe kể trong lòng cũng xót xa nhưng lại cũng rất muốn cười, vận khí của phu nhân thật đúng là không thể nói là bình thường nha, đường xá bằng phẳng như vậy mà còn làm lật xe được, chỉ tội cho vị đại gia kia, không hiểu chuyện gì xảy ra liền mất mạng.

“Tiểu Vũ, tiền của ta không mang theo, để cho ta mượn ít tiền đi, ta đi hậu táng vị đại gia.” Miêu Miêu khịt khịt mũi nói, giọng ta nức nở như vậy mà tại sao không kiếm được một giọt nước mắt nào là sao hả, xem ra ta không phải là người giỏi diễn trò. Miêu Miêu đã quên mất, nam nhân không dễ dàng rơi lệ, mặc dù còn có Vụ Thiên nhưng nàng ta vẫn đủ định lực.

“Phu nhân, chủ thượng đã phân phó chúng ta hậu táng hắn rồi.” Lúc này Vụ Huyền nói chen vào.

“Ồ” Miêu Miêu lo lắng đáp, đột nhiên ngẩng mặt lên trời nói: “Ta muốn tắm” Mọi người lập tức vội vàng chạy ra.

Nước tắm đưa tới rồi, quần áo sạch sẽ cũng đưa tới rồi, Miêu Miêu trừng mắt nhìn mọi người vẫn còn ở lại trong phòng, sao hả, các người còn muốn nhìn ta tắm nữa hả. Tất cả nhất tề lắc đầu, muốn hay không gì thì bọn họ vẫn muốn sống lâu một chút, trong nháy mắt mọi người đều biến mất.

Miêu Miêu nhìn chằm chằm một vị còn lưu lại không chịu đi. Dịch Thiên thấy vậy, chậm rãi xoay người đi ra cửa, Miêu Miêu nàng thật sự không tha thứ cho ta sao. [L: ối dào, gặp bạn là bạn giận cho 1 tháng.]

Nhìn Dịch Thiên nhẹ nhàng khép cửa lại, Miêu Miêu hừ một tiếng rồi ca hát khê khê đi tắm rửa, Dịch Thiên, đừng trách ta nhẫn tâm, ai bảo chàng khi dễ

ta như vậy, ta cũng muốn ăn hiếp lại chàng.

Mọi người chờ ở dưới lầu, nhìn chủ thượng cùng phu nhân vẫn còn ở trong phòng, trong lòng tung hô một cái, như vậy chung quy cũng tốt hơn một chút rồi. Cuộc sống ảm đạm như vậy, bọn họ thật sự rất khổ nha. Vui sướng chưa được một khắc, khắc tiếp theo đã tròn mắt nhìn, tại sao chủ thượng cũng đi ra rồi, mà vẻ mặt lại ảm đạm như thế. Vẻ mặt chủ thượng mấy ngày nay đều đem chung hết ra ngoài, vẻ mặt ảm đạm như thế nói lên cái gì, mọi người vừa nhìn là hiểu ngay. Phu nhân, thật sự còn đang tức giận.

Mở cửa phòng, Miểu Miểu đi ra, ăn uống no say, tắm rửa sạch sẽ, cả người cũng thoải mái hơn nhiều. Tung tăng vui vẻ từ trên lầu chạy xuống. Ánh mắt mọi người lập tức đều tập trung trên người nàng, sợ nàng đột nhiên biến mất.

Miểu Miểu không có chút gì có vẻ là dừng lại, lướt qua mọi người đi thẳng ra cửa. “Phu nhân?” Mọi người cùng lên tiếng, phu nhân lại muốn đi đâu nữa?

“Cái gì?” Miểu Miểu dùng bước kinh ngạc hỏi, sau đó liền bình tĩnh đại ngộ: “Ồ, ta lại quên trả tiền, có điều ta không có tiền, Tiểu Vũ, đệ tốt với ta như vậy, sẽ giúp ta trả tiền chứ ha.” Miểu Miểu quay lại, lôi kéo Tiểu Vũ.

Sắc mặt mọi người trong nháy mắt thẳng thốt, ý của phu nhân là gì, là muốn vẽ rõ giới hạn với bọn họ sao? Tiểu Vũ khẽ nhíu mày, chậm rãi lấy từ trong ống tay áo ra một xấp ngân phiếu, coi thử nữ nhân này lại muốn làm trò gì nữa.

Miểu Miểu đưa tay cầm lấy, rút ra một tờ, đập cái rầm lên quầy: “Chường quỹ, tính tiền.” Chường quỹ liếc Dịch Thiên một chút, lại nhìn Miểu Miểu một cái, lại ngó qua tờ ngân phiếu, ba chỗ cùng làm khó, ông trời ơi, rốt cuộc muốn sao đây, cái mạng của ta tại sao khổ như vậy a, không đối đãi phu nhân đáng hoàng vốn đã là chỉ có con đường chết rồi, bây giờ còn như vậy, hẳn nên làm cái gì bây giờ a.

Nhìn chường quỹ một hồi lâu vẫn bất động, Miểu Miểu hào sảng phát phát tay nói: “Quên đi, không cần thôi lại. Tiểu Vũ, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, liền muốn rời đi. Tiểu Vũ lắc đầu, mới vừa rồi còn không thêm đề ý đến ta, cần tiền rồi mới nhớ ra ta.

Dịch Thiên từ lúc mới bắt đầu đều không nói tiếng nào, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Miểu Miểu, sắc mặt ngày càng thâm trầm, Miểu Miểu, nàng đúng là vẫn muốn rời khỏi ta sao? Ta chỉ muốn ích kỷ giữ nàng lại, ích kỷ yêu thương nàng, nhưng nàng thật sự không muốn sao?

Thẳng cho đến khi thân ảnh Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ biến mất ở trước cửa, tất cả mọi người hoàn toàn sững sờ đứng ngây ra, phu nhân, người thật sự cứ như vậy mà đi sao, vậy còn chủ thượng phải làm sao bây giờ?

Nhìn thân ảnh Miểu Miểu nhanh chóng biến mất, Dịch Thiên đột nhiên cảm thấy trong lòng thiếu mất một thứ gì đó, trống rỗng, trước từ lâu người đến người đi nhưng hẳn cũng không còn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia rồi, sẽ không còn ai làm nũng với hắn, cười đến mê mẩn với hắn, Miểu Miểu, đã vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời hắn rồi.

“Dịch Thiên, ngươi còn sững sờ ở đó làm gì, ta không biết cười nữa.” Giọng Miểu Miểu đột nhiên truyền đến, một cái đầu nho nhỏ ngoài cửa lớn thò vào ngó nghiêng, sau đó cả giận nói: “Vụ Huyền nữa, Tiểu Vũ cũng không biết cười nữa, tại sao ngươi còn ngốc ra ở đó.”

Vụ Huyền có phản ứng đầu tiên chạy lại: “Vâng, phu nhân, thuộc hạ đi liền.” Lại đẩy đẩy những người khác, đi đi, còn muốn ở lại nhìn cái gì.

Miểu Miểu đầu vẫn chưa quay đi, cả người liền rơi vào trong vòng tay ấm áp của ai đó. “Nàng không bỏ đi?” Dịch Thiên ôm Miểu Miểu, cầm đặt ở trên vai nàng làm bầm.

“Phu quân của ta ở đây, ta còn có thể đi đâu.” Miểu Miểu quay lại ôm Dịch Thiên, nhẹ nhàng dựa vào trước ngực Dịch Thiên hít thật sâu mùi hương của hắn.

L: Không biết là do bạn đọc đi đọc lại nhiều quá hay sao mà giờ thấy Dịch Thiên sủng Miểu Miểu cứ là thấy sến vô bờ bến nha. Chính xong chương này chỉ biết nói một câu: “Ồ, hết cái rồi à.” =. = mình có quá tàn nhẫn ko ọ_ọ

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Trở lại thảo nguyên

Dịch Thiên gắt gao ôm lấy Miểu Miểu không buông tay, Miểu Miểu mỉm cười, gạt nhẹ ống tay áo Dịch Thiên, dịu dàng nói: “Chúng ta sắp trở thành thần tượng rồi nha, chàng xem kia, ai cũng nhìn qua đây.” Từ lâu ở sát đường, hai người lại ở trước cửa từ lâu công khai ôm ấp, cái này không trở thành tiêu điểm hội tụ ánh mắt của mọi người mới lạ.

“Bọn họ dám có dũng khí.” Khí phách của Dịch Thiên lại trở về, Miểu Miểu không biết nói gì, vị đại gia này thật đúng là không thể nói là trẻ con bình thường a. Đám người Vụ Huyền thì đứng ở một chỗ xa xa, mỉm cười nhìn hai người.

“Tàu phu nhân ngọc ngà này cuối cùng cũng người giận rồi, hành động mới vừa này thật làm ta sợ hãi quá đi, nếu tàu đi thật, như vậy không phải là Dịch Thiên sẽ phát điên luôn sao.” Lâm Phong bày ra bộ dáng kinh hoàng vẫn chưa bình tĩnh lại. Mọi người nhất tề gật đầu, họ cũng có suy nghĩ như vậy. Nếu chủ thượng của Vụ Thiên Các biến thành người điên, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được nha, phu nhân, người coi như là đáng cứu thế thương xót sinh linh a.

“Có điều Dịch Thiên lúc này cũng chẳng khác gì người điên, nam nhân kiểu như thế, một khi yêu là mất hết lý trí.” Trước mặt mọi người, Dịch Thiên cứ bất động mà ôm tàu phu nhân không buông như vậy. Lâm Phong cười hi hi đùa cợt, Vụ Thiên quay qua liếc hân trắng mắt, chẳng lẽ chàng thì có lý trí sao, Lâm Phong lập tức cúi đầu, không hó hé tiếng nào nữa. Aiz, lại thêm một tên nam nhân chìm vào dòng suối tình yêu.

Miêu Miêu đưa tay vỗ nhẹ lưng Dịch Thiên, lầm bầm: “Dịch Thiên, chúng ta cần phải đi, nếu không đi, đến lúc tối mịt cũng không tới được thảo nguyên đâu.” Dịch Thiên đột nhiên đưa tay tóm lấy hai vai Miêu Miêu, hai mắt nhìn chăm chú vào nàng, giọng có chút cuồng cuồng: “Nàng còn muốn về sao?”

...

“Đừng là quay về thảo nguyên, không phải quay về thế giới của ta, ta có vài thứ cần lấy.” Miêu Miêu dẫn đầu xoay người xuống ngựa, đi đến trước một phần mộ nhỏ. Phần mộ có chút hoang tàn, không có bia mộ gì cả, cũng không có vật phẩm cúng tế, hơn nữa đã lâu không có ai chăm sóc, hoa cỏ mọc đầy. Ở giữa thảo nguyên rộng lớn này càng lộ ra vẻ cô độc thê lương.

“Lão già, đệ tử đến thăm người đây.” Miêu Miêu ngồi xổm xuống, vừa nói vừa nhỏ cò đại trước mộ. Mọi người liền hiểu, đây là phần mộ của Tiêu công tử, không ngờ rằng lúc còn sống hình ảnh chói lóa như thế, danh tiếng vang dội như thế, kết cục lại tiêu điều thế này. Một người cho dù có vĩ đại thế nào, lợi hại ra sao cũng không thể tránh khỏi cái chết a.

Nhỏ hết cò đại trước mộ, Miêu Miêu rút kiếm trong người ra, đứng ở phía tây theo hướng mặt trời lặn hi hục đào đất ở trước mộ phần. Đây là phong tục gì thế, đi thăm người chết không phải là phải mang tễ phẩm sao, chẳng lẽ phải chịu không nổi mà đào ba thước đất để tỏ lòng thành kính? Nhìn phu nhân chăm chú đào, mọi người có chút kinh ngạc, muốn giúp nhưng lại sợ phá hỏng đại sự của phu nhân, hay là trước hết cứ đứng nhìn một chút đi.

Mà Dịch Thiên cũng có chút khó hiểu, ngắm lại có thể đây là phong tục ở thế giới kia của Miêu Miêu, cũng không nói thêm cái gì, chỉ cùng mọi người đứng ở một bên, coi như là tỏ lòng thành với Tiêu công tử đi.

“Không thể nào, tại sao lại không thấy?” Miêu Miêu thật sự sắp mất hết kiên nhẫn rồi, đã đào ba thước rồi. Nàng nhớ rõ rằng vốn là chôn theo hướng mặt trời mà.

“Nàng tìm cái gì?” Dịch Thiên cuối cùng cũng nhìn thấy có điều không đúng, tiểu nữ nhân này căn bản không phải làm cái việc gì để tỏ lòng thành mà là đang tìm đồ.

“Tru Tâm Tuyệt a, ta nhớ rõ rằng là chôn ở đây, tại sao lại không thấy?” Miêu Miêu vừa đào vừa trả lời mà không ngừng đầu lên.

Tru Tâm Tuyệt, mọi người không biết nói sao, phu nhân lại đương nhiên tùy tiện chôn ở đây như thế, đó chính là bảo bối trong trời đất a, tuy nhiên chôn ở đây người khác cũng không nghĩ đến.

“Ồ đó mà lo lắng cái gì a, còn không phụ đào, ở đâu đó quanh mộ, sâu khoảng ba thước.” Miêu Miêu nhìn đám người đang đứng đàn ra, cả giận nói. Mấy cái người cò đại này thật sự là tiến hóa không được tốt lắm nha, tể bào nào không đủ, đầu phản ứng quá chậm, không hiểu cái lý thuyết ‘nhiều người sức lớn’ sao.

“Tỷ xác định chính là chôn ở đây hả?” Tiểu Vũ có chút hoài nghi, nhìn nàng ngốc như vậy, tám phần là quên mất đang để ở đâu rồi.

“Nói nhảm, hôm đó chính tay ta đã chôn nó xuống theo hướng mặt trời mà.”

“Hôm đó cũng là buổi tối sao?” Dịch Thiên trầm giọng hỏi, nếu như đúng là thế, nàng đã theo phương hướng đó mà đào, nếu không tìm như vậy rất có khả năng là đã mất thật.

Ách, Miêu Miêu đột nhiên cười bối rối, le lưỡi với Dịch Thiên nói: “Cũng không hẳn, hình như là giữa trưa hay sao đó, hay là xế chiều, ta cũng không nhớ chính xác, dù sao cũng là không phải chiều muộn.”

Mọi người không biết nói sao, thật là quá ‘vĩ đại’, như vậy còn theo hướng mặt trời lặn phía tây mà đào không ngừng nghỉ, thật muốn xi vã. Nhìn cái gì, chẳng phải là ta chỉ lỡ quên thôi sao, Miêu Miêu trừng ngược lại.

“Lẹ lên đi, còn nghĩ vơ cái gì nữa.” Miêu Miêu lại rống to lên một lần nữa, những người này thật là sát thủ sao, phản ứng chậm chạp như vậy, bị người khác ám toán chắc cũng không biết. Mọi người lập tức lật đật làm việc.

“Ha ha, ta tìm được rồi, quả nhiên không hổ danh là đồ vật của ta, chỉ có ta là có thể tìm được.” Miêu Miêu vút kiếm xuống đất, hai tay giơ lên một quyển sách được một miếng vải cũ bọc lại, kéo miếng vải cũ ra, phui mạnh đất cát trên mặt đi.

Mọi người thiếu chút nữa muốn đưa tay ngăn Miêu Miêu lại, phu nhân à, quyển sách này không chịu nổi sự hành hạ của người như vậy đâu, người xem đi, sắp nát ra rồi. Lại thổi thổi mạnh vài cái, Miêu Miêu lúc này mới dừng tay, nhét nó vào trong lòng, quay lại gọi mọi người: “Đi.”

Cứ như vậy mà đi? Liếc mắt nhìn đồng đất trước mộ phần, lại nhìn phu nhân một cái, chẳng lẽ không cần lấp đất lại sao? “Ồ, thiếu chút nữa quên, lấp đất đã, lấp đất.” Miêu Miêu này thần kinh đúng là không thể hiểu theo kiểu bình thường nha.

Đất trước phần mộ đã được đắp bằng phẳng lại, cỏ dại đã được dọn dẹp chỉnh sửa sơ qua, Miếu Miếu cúi gập người trước mộ phần. Kéo Tiểu Vũ qua, cười nói: “Lão già, đây là con của nữ nhân đó, sao hã, rất đẹp nha, đệ tử nhất định sẽ tìm gã kia, thay các người báo thù.” Đệ đầu Tiểu Vũ xuống, lại cúi người thêm một cái rồi xoay người rời đi.

Ra khỏi thảo nguyên, phi như bay trên đường đến lúc trăng mờ sao lặn mới về tới Bồng Lai Các. Dọc theo đường đi, vì đã tìm được phu nhân rồi, tâm tình mọi người cũng tốt hơn. “Tàu phu nhân, tàu đào Tru Tâm Tuyệt ra làm gì?” Câu Lâm Phong hỏi cũng là vấn đề mọi người muốn biết, đừng nói là định dùng để đối phó Dịch Thiên, lần sau hai người tranh cãi sẽ đánh nhau long trời lở đất sao? Có điều, công lực của tàu phu nhân không yếu, hơn nữa Dịch Thiên lại không nỡ với tàu ấy, không chừng còn có trò hay để xem. Nhưng nếu giữ Tru Tâm Tuyệt ở trên người, an toàn của tàu phu nhân sợ là càng làm kẻ khác nhòm ngó, một cây Ngân Tiêu đã đầy người rình mò như vậy rồi, thêm một Tru Tâm Tuyệt, nếu người trong giang hồ biết được, không phải tàu phu nhân trở thành đối tượng tranh đoạt rồi hã. Nghĩ tới đó, mọi người không khỏi trầm tĩnh lại, không thể không đề phòng a.

“Đại Hội Võ Lâm cũng sắp bắt đầu rồi, khẳng định là trong đó cao thủ nhiều như mây, ta phải tranh thủ học tập thêm một chút, nếu không làm sao đánh bại được những người đó.” Lâm ra về là Lâm Phong đã hỏi một vấn đề rất ngu ngốc, Miếu Miếu làm mặt khinh bỉ trả lời, nếu không nằng nặc cầm cái này làm gì.

Chỉ là trong nháy mắt, ánh nhìn coi thường liền biến thành bộ mặt đau khổ, quay đầu nói với Dịch Thiên: “Nhưng mà hình như Tru Tâm Tuyệt đối với ta mà nói thì không có hữu dụng đúng không?” Có ý gì, Dịch Thiên đưa mắt hỏi. Mọi người cũng ngóng cổ lên hóng, bí quyết lợi hại như vậy tại sao lại không hữu dụng với phu nhân, chẳng lẽ phu nhân đã học qua?

“Võ công của ta đều là lão đầu truyền trực tiếp, cho nên ta căn bản là không biết luyện võ công làm sao.” Miếu Miếu nhũn mày nói. Mọi người lại một lần nữa không biết nói gì, phu nhân thật ‘vĩ đại’, đối với người khác là thứ cực phẩm trong thiên địa, đối với phu nhân thì chẳng khác nào phế vật, trách không được phu nhân tùy tiện chôn đại nó ở đâu đó, chính là bởi vì nàng thật sự không biết giá trị của quyển sách này, bất quá vận khí của phu nhân phải nói là cực kì tốt, loại việc này người khác có muốn mơ cũng mơ không tới.

Rốt cục đã trở lại với cái giường quen thuộc, Miếu Miếu cực kì cao hứng, lăn qua lăn lại mấy vòng trên giường. Giường này vẫn thoải mái gấp mấy lần xe ngựa a. Một bóng người chồm lên, không nói bất cứ lời nào, cung chiêu cùng yêu thương ngập tràn trong mắt như muốn trào ra bên ngoài, cánh môi gọi cảm rơi xuống hai mắt nàng, mũi nàng, hai má, cuối cùng là tiếp xúc với môi nàng.

Miếu Miếu nhẹ nhàng khép rèm mi nhỏ xinh lại, cảm nhận sự điên cuồng chiếm lĩnh của Dịch Thiên. Hai đầu lưỡi chiến đấu với nhau, cuối cùng Dịch Thiên thắng là điều đương nhiên, Miếu Miếu bất mãn âm ừ: “Lần nào cùng đều là ta bị hôn đến không thở nổi, thật quá đáng, chẳng khi dễ ta nội lực không thâm hậu bằng chàng.”

Khỏe miệng Dịch Thiên cong lên, lộ ra một nét cười mê hoặc cả tâm hồn người khác, cứ như là bình thân nhưng lại hết sức mỉa mai. Miếu Miếu hai tay kéo lấy mặt Dịch Thiên, giả vờ cá giận nói: “Sau này không được cười với nữ nhân khác như vậy, chỉ được cười với ta, Dịch Thiên, cái dạng này của chàng quả thực là muốn mê chết người rồi.” Dứt lời, vít đầu Dịch Thiên xuống hai đôi môi sít sao cùng một chỗ.

Hai tay Dịch Thiên từ từ siết chặt, giống như muốn đem Miếu Miếu vo tròn lại nhét vào trong thân thể của hắn vậy. Thậm chí hai mắt vẫn cứ chăm chăm khóa chặt Miếu Miếu, đến lúc trong ánh mắt Miếu Miếu chỉ còn mông lung cùng mê mẩn, liền vận lực một cái tiến sâu vào thân thể Miếu Miếu. Trong chốc lát Miếu Miếu cũng cứng cả người, phát ra một tiếng rên say cả lòng người, tiếng ngâm nga ồm ồm khiến cho người ta tê dại cả đầu khớp xương. Ánh mắt Dịch Thiên đã sớm chuyển từ sâu lắng thành liệt hỏa hùng hực rồi, đốt cháy chính bản thân mình, cũng thiêu luôn cả thể xác lẫn tinh thần của Miếu Miếu. Đêm tối sâu lắng, tình ý nồng nhiệt.

“Tàu phu nhân, tối hôm qua ngủ ngon không? Ai nha, bộ dạng hình như rất mệt a.” Lâm Phong nhìn thấy Miếu Miếu ngáp, từ trên lầu xuống tới nơi liền cất lời trêu chọc. Không cần suy diễn cũng biết chuyện gì xảy ra, những người khác nghe vậy cũng cúi đầu cười trộm.

“Dịch Thiên, hán hiệp đáp ta.” Miếu Miếu quay qua Dịch Thiên cầu cứu.

“Lâm Phong...” Thanh âm nhàn nhạt của Dịch Thiên truyền đến, “Trước mắt Vụ Thiên vẫn là người của Vụ Thiên Các ta.” Một câu nói lập tức làm Lâm Phong ngậm miệng, ý uy hiếp rõ ràng cỡ nào, nếu Lâm Phong có dũng khí nói thêm một câu nào, Vụ Thiên sẽ chờ được gã cho người khác đi. Lâm Phong mím mím môi, đứng là hắn không bao giờ thắng được, hai người đấu một người, không công bằng a.

“Chủ thượng, Đại Hội Võ Lâm sắp bắt đầu rồi, chừng nào chúng ta xuất phát?” Biết đây chính là vấn đề trước mắt mà phu nhân quan tâm nhất, Vụ Kiếm hỏi trước. Đúng là người của Trầm Luân Sương nha, đối với tâm tình của nữ nhân thật là am hiểu. Câu vừa hỏi đúng là thay lời muốn nói cho Miếu Miếu.

“Nửa tháng nữa là bắt đầu, đi xe ngựa cũng khoảng mười ngày.” Vụ Kiếm rất là tận tình giải thích. Dịch Thiên nhìn về phía Miếu Miếu, hỏi ý kiến nàng.

“Ngày mai xuất phát.” Miếu Miếu nói không chút nghĩ ngợi, thời gian vẫn còn dư dả một chút, trên đường có thể rong chơi. Dịch Thiên gật đầu một cái, đồng ý, nàng vui vẻ là được rồi.

Cuối cùng là quyết định chọn người đi cùng, trừ ra Dịch Thiên, Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ, còn có thêm Lâm Phong, Vụ Huyền, Vụ Kiếm, Vụ Thiên, cộng thêm Cô Thiên Ngạo cải trang thành Vụ Minh, đoàn người thư thái tiêu dao xuất phát, chỉ có một người phải chịu khổ, Cô Thiên Ngạo phải thay Vụ Minh làm người đánh xe.

[Hoàn Thiên Sát thủ]

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Nháo thành

*Nháo ở đây nghĩa là ồn ào, huyên náo, náo nhiệt

Đoàn người ngồi ở trên xe ngựa xuất phát hướng về trạm thứ nhất là Nháo Thành. “Nháo Thành, rất náo nhiệt sao?” Miểu Miểu hỏi lúc ghé vào nằm trên đùi Dịch Thiên một cách lười biếng, tối hôm qua Dịch Thiên không có buông tha nàng, bây giờ vẫn còn mệt.

Vuốt tóc Miểu Miểu, Dịch Thiên bình bình trả lời: “Ừ, rất náo nhiệt.” “Tàu phu nhân, để đệ nói cho tàu nghe, Nháo Thành nổi tiếng nhất chính là mỹ nữ nha, bởi vì nhiều mỹ nữ nên nhiều người nghe danh ngưỡng mộ mà đến, cho nên mới náo nhiệt như vậy, tên Nháo Thành cũng từ đó mà ra. Lần trước đệ cùng Dịch Thiên đi ngang qua đó, ở đó mỹ nữ thật sự là cực kỳ nhiều a, có điều chẳng thèm coi trọng đệ, nhưng lại ngưỡng mộ Dịch Thiên, có việc cực kỳ hay ho xảy ra...” Lâm Phong đang chuẩn bị bắt đầu cái tính trăng giăng đại hải của hắn, Dịch Thiên liền một tiếng nhàn nhạt cắt đứt lời hắn: “Lâm Phong...” Rõ ràng là ý bảo Lâm Phong cầm miệng.

Có điều lại khiến Miểu Miểu hứng thú, ngồi bật dậy, nhìn về phía Lâm Phong, mắt sáng lên nói: “Việc hay ho như thế nào?” Lâm Phong gờ đây rơi vào thế khó xử, liếc nhìn Dịch Thiên thì Dịch Thiên ra động tác ý bảo hắn cầm miệng lại, mà tàu phu nhân lại đang nhìn hắn vô cùng kỳ vọng. Nói, đắc tội với Dịch Thiên, không nói, đắc tội với tàu phu nhân, thật là tiến thoái lưỡng nan. Đột nhiên, trong đầu chợt lóe, cười nói: “Lần trước Vụ Huyền cũng ở đó, hẳn biết còn rõ hơn.”

Vụ Huyền nghe vậy, mặt đầy hắc tuyến, thật quá đáng, dám kéo hắn xuống nước. Ặc, Miểu Miểu đã quay đầu chuyển hướng qua Vụ Huyền. Vụ Huyền đành phải dậm đầu theo lao rồi, chủ thượng, thuộc hạ nói, người đừng trách thuộc hạ, người cũng sợ phu nhân, thuộc hạ còn sợ hơn, thật ra miễn không có gì là được.

“Phu nhân, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là có một nữ nhân tự cho mình là tuyệt sắc vẫn luôn quán quít lấy chủ thượng, kết quả bị chủ thượng một chưởng đánh bay rồi.” Vụ Huyền đơn giản nói sơ qua.

“Thật hả, sau khi đánh bay thì sao?” Miểu Miểu đương nhiên là càng hưng phấn hơn, nam nhân lạnh nhạt như Dịch Thiên, lại bị chọc cho nổi đóa mà chưởng bay cô ta, chuyện chắc không đơn giản.

“Sau đó, nữ nhân đó đứng lên nói, chủ thượng thật sự là rất ... ách ... đẹp trai.” Sử dụng từ phu nhân hay nói thì dễ giải thích cho phu nhân hơn.

“Oaaaaa, mãnh nữ a, thật mạnh mẽ nha. Kể ta nghe một chút nàng ta quán quít theo Dịch Thiên như thế nào.” Miểu Miểu bây giờ thì cực kì hứng chí muốn nghe, bên cạnh Dịch Thiên có nhiều người vây quanh như vậy, tại sao nàng lại có được cơ hội quý giá như vậy.

Ách, cái này cũng phải nói hả, nhìn về phía Dịch Thiên, chủ thượng, làm sao bây giờ, nói hay không. Dịch Thiên khẽ nhíu mày, ôm chặt Miểu Miểu một cái, khiến cho nàng quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Chỉ là một nữ nhân bị điên, nàng không cần quan tâm.”

Miểu Miểu nghe vậy, dẫu miệng một cái, không chịu nha. Khẳng định là xảy ra chuyện gì mà Dịch Thiên không muốn nói cho nàng. “Dịch Thiên, ta muốn biết. Chẳng đã nói là chuyện gì cũng không giấu diếm ta mà.” Miểu Miểu lại lòi đòn sát thủ của bản thân ra, làm nũng, cộng thêm cọ cọ dụi dụi vào Dịch Thiên.

Dịch Thiên lập tức đầu hàng, đối với chiêu này của Miểu Miểu luôn luôn là không chống trả nổi. Nói đi, không nói sớm muộn nàng cũng sẽ biết.

“Thật ra là nữ nhân này nhìn lên chủ thượng tằm.” Vụ Huyền nói khẽ, chuyện này đối với chủ thượng mà nói không phải chuyện gì hay ho. Hơn nữa đối với bọn họ mà nói thì lại là một sỉ nhục, nhiều người như vậy lại không đề phòng được một nữ nhân nhỏ, không biết là do bọn hắn quá kém cỏi, hay là nàng ta quá giỏi hoạt, thừa lúc bên cạnh chủ thượng không có một ai mà xuống tay.

“Cái gì, dám nhìn lên Dịch Thiên tắm rửa, ai u...” Miểu Miểu không biết bởi vì kích động hay là tức giận mà đứng bật dậy, kết quả là đụng đầu vào nóc xe. Xe ngựa thật đúng là không bì được với xe hơi và phi cơ, không gian thật nhỏ hẹp.

Dịch Thiên khẽ nhôm dậy, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Miểu Miểu. “Con bà nó, dám nhìn lên Dịch Thiên tắm rửa, ăn đậu hủ của Dịch Thiên, đó là quyền lợi của ta, Vụ Huyền, nữ nhân đó là ai, chờ chúng ta đến đó, chỉ cho ta xem.” Miểu Miểu tức giận nói, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà đỏ bừng bừng.

“Phu nhân, người muốn làm gì?” Vụ Huyền e dè sợ sệt hỏi. Tốt xấu gì cũng để bọn họ biết trước một chút, nếu không phu nhân xảy ra việc gì, người khổ trước chính là bọn hắn.

“Bảo thù.” Miểu Miểu nghiêng răng nghiêng lợi nói. Dám nhìn xem Dịch Thiên của nàng, nàng còn chưa từng nhìn coi lần nào, toàn là nhìn quang minh chính đại.

Quay đầu lại nhìn Dịch Thiên nói nghiêm túc: “Hôm nay ta muốn nhìn xem chàng tắm rửa, ta chưa từng được nhìn xem nha.” Dịch Thiên ngẩn người, đây là cái kiểu công bằng gì chứ. Mọi người đều cúi đầu cười như điên, nhìn xem, suy nghĩ rất được nha, không biết phu nhân muốn nhìn xem kiểu gì.

Mới vừa vào Nháo Thành, Miêu Miêu liền phát hiện ra, nơi này thật sự là không khác gì lò độn, cả khu thành bởi vì quá đông người mà có cảm giác hỗn độn, hò hét náo loạn, tiếng của người bán hàng rong rao hàng, tiếng của người mua cò kè mặc cả. Tiếng của cửa hàng đang chào mời, tiếng cười nói của các mỹ nữ, trộn lại thành một chương giao hưởng hỗn độn, âm ỉ tới mức Miêu Miêu chóng cả mặt.

Mới vừa vào tầu lầu của Vụ Thiên Các, còn chưa lên lầu, liền vọng tới giọng của một nữ nhân: “Dịch Thiên, chàng đã đến rồi, thiếp rất nhớ chàng a.”

Miêu Miêu lập tức quay đầu lại, dám làm trò này trước mặt bốn chủ hạ, dám có gan muốn đoạt chồng của nàng, muốn chết sao. Một nữ nhân quyền rũ động lòng người, mười phần phong vận* xuất hiện trước mắt nàng. Miêu Miêu nhún mày một cái, hàng tốt nha, chỉ sai một chỗ là muốn cướp chồng nàng.

*phong vận mười phần: đáng vẻ đầy đặn, quyền rũ, nói chung là dạng ngực tấn công, mông phòng thủ.

Sắc mặt Dịch Thiên đã gần như tối đen, đám người Vụ Huyền cũng vận sức chờ phát động, chỉ chờ Dịch Thiên ra lệnh một tiếng. Miêu Miêu đưa tay cản lại, tiến lên cười nói: “Đại tỷ này, tìm phu quân nhà muội có chuyện gì hả?”

“Ồ, thì ra người chính là phu nhân trong truyền thuyết mà chàng lấy về đó sao, cũng chẳng có gì đặc biệt cả.” Thoáng nhìn qua Miêu Miêu, mũi hừ một tiếng, so với nàng hả, về bề ngoài kém xa lắm.

Dịch Thiên nghe vậy, sắc mặt càng ngày càng sẫm lại. Nhưng Miêu Miêu vẫn cười nói: “So với đại tỷ, muội quả thực không có gì đặc biệt, tuổi lại nhỏ hơn đại tỷ nhiều, mông này cũng không bự như của đại tỷ, ngực này cũng không lút mất ngón tay như của đại tỷ.” Một câu đại tỷ, hai câu đại tỷ, Miêu Miêu gọi rất là tron tru.

Cố gắng ưỡn ngực trên người người khác, mỹ nữ có chút tự đắc, biết là tốt rồi. Miêu Miêu xoay người rời đi, mặc kệ người, nói người già mà người nghe không hiểu, thật sự là đã đánh giá quá cao IQ của người rồi.

“Đứng lại, ta còn chưa nói xong.” Mỹ nữ nhìn thấy Miêu Miêu xoay người chuẩn bị bỏ đi, vội vàng kêu lên.

“Không biết vị đại tỷ già cả này còn có chuyện gì a, không có việc gì để nói nữa thì ta muốn nghỉ ngơi cùng phu quân.” Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng a.

“Dịch Thiên là ta nhìn trúng, nếu người nguyên ý làm tiểu, ta có thể suy nghĩ cho người vào cửa.” Mỹ nữ nói một cách đắc ý.

Gì, Miêu Miêu không biết nói gì, IQ kiểu này, các người lại có thể để cho ả nhìn lên Dịch Thiên tắm rửa, các người làm việc kiểu gì vậy, Miêu Miêu quét mắt về phía đám người Vụ Huyền, Vụ Huyền hơi cúi đầu, xin lỗi, xin lỗi, quả thật mất mặt.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào việc tỷ lớn* hơn muội hay là dựa vào cái mông của tỷ lớn* hơn muội vậy.” Miêu Miêu hỏi, nhìn thử coi đến cuối cùng người nói ra được cái lý do gì.

*Ở đây Miêu Miêu chơi chữ đại, tuổi đại, mông đại và làm đại phu nhân.

“Dựa vào việc ta đã nhìn thấy chàng tắm.” Mỹ nữ vẫn nói một cách đắc ý.

Lời vừa nói ra liền chọc người nổi giận, ánh mắt Dịch Thiên thoáng chuyển đổi, trở nên ác độc lạnh lẽo. Đám người Vụ Huyền thì đều trầm mặt, trước mặt nhiều người như vậy, nữ nhân này lại dám nói ra chuyện đó.

“Thật vậy hả, vậy tỷ nhìn thấy hình xăm trên lưng chàng rồi sao?” Miêu Miêu lộ vẻ kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Hình xăm, hình xăm gì, không có thấy.” Mỹ nữ quả thật là không thấy.

“Tại sao lại không thấy chứ, ta nhớ rõ ràng trên người Dịch Thiên có hình xăm, hơn nữa từ lúc nhỏ đã có rồi, lão đại tỷ tại sao lại không thấy, chẳng lẽ là tỷ hoa mắt.” Miêu Miêu nói xong rồi còn ra vẻ trầm tư, rất là áy náy nhìn về phía mỹ nữ.

“Làm sao mà nhìn lầm được, ta nhớ rõ mà, hôm đó ta đi tìm từng phòng từng phòng, còn đụng phải mấy nam nhân khác cũng đang tắm rửa, ta đâu có nhìn thấy ai có hình xăm.” Mỹ nữ nói rất là kiên định.

“Ồ, thì ra là thế, chị già đi nhìn từng phòng a, thật là khổ cực cho tỷ rồi, sau này chừng nào nhớ ra thì chia xé cho mọi người nghe với, chứ không đồn ứ nguyền ngào trong lòng rất mệt a.” Miêu Miêu giống như bưng bình đại ngộ nói.

Mọi người trong đại đường tầu lầu lập tức bàn tán xôn xao, một nữ nhân đi từng gian phòng mà tìm, lại là bởi vì muốn nhìn nam nhân tắm rửa, chuyện này quả thật thương phong bại tục*. Tất cả đều lên lút quay đầu nhìn về phía mỹ nữ, mà không có ai để ý đến việc cuối cùng là Dịch Thiên có bị nhìn lên hay không, thứ nhất, Miêu Miêu đem hết sự chú ý của mọi người ném lên người mỹ nữ rồi, thứ hai, chủ thượng Vụ Thiên Các coi như là bị nhìn lên đi, mọi người cũng không dám hỏi thật hay giả, trước mắt là không có ai có gan này.

*Thương phong bại tục: làm tổn hại thuần phong mỹ tục, người ta thường dùng để chê trách hành vi bại hoại về đạo đức.

Miêu Miêu mỉm cười, nín cánh tay Dịch Thiên, đi thẳng lên lầu, không thèm để ý đến nữ nhân đó ở phía sau hô to gọi nhỏ, đối phó với nữ nhân không có não như vậy, thật sự là lãng phí miệng lưỡi của nàng.

Ở trong góc đại sảnh có hai nam nhân đang uống trà nhìn nhau cười, thật là một nữ nhân thông minh nha, trước hết liền đem sự chú ý của mọi người đẩy đi lòng vòng. Dịch Thiên, xem ra lời đồn không phải là giả, người thật sự là cưới thêm một phu nhân. Mặc dù nữ tử này không phải cái loại đẹp xuất chúng, mới vừa rồi đứng ở trước mặt nữ nhân đó, quả thật vốn là không có gì đặc biệt. Nhưng lại nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, nhất là đôi mắt đặc biệt lanh lợi lấp lánh sáng kia, rất thu hút ánh nhìn của mọi người.

Hơn nữa nghe nói Ngân Tiêu đang ở trong tay nàng, một nữ nhân thông minh có thể tự bảo vệ được mình như vậy, từ đâu mà người tìm ra được vậy? Đối với điều đó, hai người bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái. Theo tin tức đáng tin cậy, cho đến lúc này, không có bất kỳ kẻ nào tra được bối cảnh của nữ tử này, một chút cũng tìm không ra, giống như xuất hiện từ hư không vậy. Nghe nói võ lâm đại hội lần này các người cũng sẽ tham gia, đến đoạt vị trí Minh chủ hay là đến giúp vui? Hai người đều có chút chờ mong, trận quyết đấu đỉnh như vậy, hoành tráng cỡ nào a.

Vừa vào phòng, Miểu Miểu liền sập cửa phòng lại rầm một tiếng. Nhìn Dịch Thiên cả giận nói: “Đây là nữ nhân điên bị nhũn não, tại sao lại không biết điều như vậy, còn chọc giận ta, ta xé xác ả.”

Dịch Thiên ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Đó là nữ nhi của thành chủ, nếu nàng muốn xé xác ả liền xé xác ả, nàng không xé xác, ta cũng muốn diệt ả.”

Nữ nhi của thành chủ, không trách được kiêu ngạo lại còn ngu ngốc như vậy, tự mãn mình xinh đẹp, quyền lợi ở đây lại lớn, không thèm để ai vào trong mắt, phu quân của nàng còn dám có suy nghĩ muốn cướp, muốn chết hả. Có điều, phỏng chừng tính cách ả như vậy rất dễ dàng đắc tội với người khác, sợ rằng tìm kẻ thù của ả sẽ ra được một đồng lớn, chắc đều là đang đợi cơ hội để xuống tay. Hôm nay Đại Hội Võ Lâm sắp bắt đầu, đừng có nói đến lúc đó chết ngắc rồi tìm đến bọn họ, như vậy dính phải trọng án rồi.

Dường như biết được suy nghĩ của Miểu Miểu, Dịch Thiên bình thản nói: “Không có việc gì đâu. Yên tâm.” Miểu Miểu nhún mày một cái, ta mới không thêm lo lắng, cho dù có chuyện gì đều có chàng chống đỡ rồi. Trong nháy mắt lại cả giận nói: “Coi hết quần áo ra, ta muốn rình xem...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Phong ba ở Nháo Thành

Qua một đêm thanh thanh khí sáng, Miểu Miểu cảm thấy cuộc sống thật là tươi đẹp, cảm giác xem trộm thật là sung sướng, trách không được nhiều người thích đi rình xem trộm như vậy, không thích nhìn một cách quang minh chính đại, hai cái cảm giác này thật không thể so sánh được, rình coi kích thích hơn nhiều.

“Nhìn sơ thấy tâm tình tốt quá ha, rình coi thành công rồi hả?” Giọng điệu trêu tức của Tiểu Vũ truyền đến. Đó là đương nhiên rồi, Miểu Miểu vênh mặt, nếu không ngày hôm qua bị nữ nhân hẹp hòi đó hạ nhục, còn có thể vui vẻ được như thế sao. Mọi người đứng nhìn, cũng khẽ cúi đầu cười trộm, phu nhân thật đúng là một chút cũng không che dấu bản thân.

“Đi thôi.” Dịch Thiên bước tới ôm lấy Miểu Miểu. Đã đến lúc xuất phát, đoàn người hướng về phía cửa lớn của tửu lâu. “Người nào cũng không thể đi.” Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, trong nháy mắt tửu lâu đầy ngập thị vệ bao vây. Một người có vẻ lớn tuổi đi đến, thân hình mặc dù có vẻ già nua nhưng giọng nói vẫn rất uy nghiêm: “Các người bây giờ không thể đi.”

“Thành chủ, đây là ý gì?” Vụ Huyền tiến lên cúi người nói một cách tôn kính: “Sáng nay nữ nhi của bốn thành chủ được phát hiện đã chết ở trong khuê phòng của nó, ta muốn các người lưu lại phối hợp với ta điều tra nguyên nhân cái chết của nữ nhi ta.” Đề cập đến nữ nhi của chính mình, trong chớp lát thành chủ hiện lên nét bi thương, cho dù nữ nhi của mình bị người khác chán ghét như thế nào, cũng là con ruột của mình.

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu quay qua nhìn nhau, thật đúng là nghĩ cái gì lại dính ngay cái đó. Hôm qua còn đang nghĩ nếu nàng chết, như vậy sẽ rất phiền toái, hôm nay liền xảy ra, sao ở hiện đại lúc mua vé số lại không có may mắn như vậy chứ, nếu không đã nhanh phát tài rồi.

“Ý của thành chủ là gì, chẳng lẽ nghi ngờ là do Vụ Thiên Các chúng ta gây ra, nói vậy thành chủ cũng phải biết rõ tác phong của chúng ta, nếu là chúng ta làm, chúng ta luôn luôn dám làm dám nhận, nữ nhi của người không phải chúng ta giết.” Vụ Huyền trầm giọng nói.

“Tác phong của Vụ Thiên Các các người ta đương nhiên có nghe thấy, nhưng ta cũng nghe ngày hôm qua nữ nhi của ta âm ỉ một trận với phu nhân nhà các người, sau đó đến hôm nay đã chết, các người là nghi can lớn nhất, muốn đi ra khỏi Nháo Thành, trước hết tra rõ nguyên nhân chết của nữ nhi ta đã.” Thành chủ cũng rất quyết liệt.

“Thành chủ cho rằng chỉ bằng những người này, ta không ra được?” Giọng nói nhàn nhạt của Dịch Thiên truyền đến, không phải việc do Vụ Thiên Các hấn làm, Dịch Thiên luôn khinh thường không muốn tham dự.

“Bản lĩnh của chủ thượng Vụ Thiên Các đương nhiên rất cao, nhưng nghe nói vị phu nhân hiện giờ cũng là đối tượng truy đuổi của mỗi người trên giang hồ, như vậy người cũng không mong triều đình nhúng thêm một tay vào chứ.” Thành chủ sớm biết không thể lưu lại bọn họ dễ dàng như vậy, sợ rằng từ đầu đã suy nghĩ kỹ càng.

“Thành chủ nói lời này, thật sự là đánh giá ta quá cao a, đã có nhiều người như vậy rồi, lại còn thêm một triều đình. Dịch Thiên cũng vẫn sẽ bảo vệ ta tốt.

Có điều, bản thân ta cũng có thể ở lại xem kết quả một chút, ta cũng muốn biết nữ nhi của ngài rốt cuộc là chết như thế nào, coi thử kẻ nào dám giả họa cho Vụ Thiên Các của ta.” Câu cuối cùng, giọng Miêu Miêu trở nên cực kì sắc bén.

“Nếu phu nhân nói như vậy thì hy vọng các người cũng có thể cùng ta hợp tác một chút, mọi người luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, điều tra ra không phải là do các người gây nên ta tự nhiên sẽ để các người rời đi.” Thành chủ nói xong liền mang theo thị vệ rời đi, nếu Vụ Thiên Các đồng ý lưu lại, sẽ không cần bao vây nữa rồi. Hắn cũng muốn biết rốt cuộc là ai giả họa Vụ Thiên Các, dựa vào danh tiếng của Vụ Thiên Các, không cần cố ý giả vờ. Càng muốn biết hoàng thượng tại sao lại muốn hắn trăm phương ngàn kế phải lưu lại bọn họ, chẳng lẽ thật sự là đúng như lời đồn là có ý với phu nhân của Dịch Thiên?

Chờ thành chủ vừa rời khỏi, Miêu Miêu tìm một vị trí ngồi xuống, một tay ngoắc ngoắc chuông quỹ nói: “Đem hết chuyện tình về nữ nhi của thành chủ kể lại chi tiết một lượt cho ta nghe.” “Vâng, phu nhân.” Chuông quỹ bắt đầu tỉ mỉ kể về chuyện...

Nữ nhi của thành chủ tên là Thanh Yên, vốn là do một tiểu thiếp sinh ra. Từ nhỏ đã ý vào bản thân xinh đẹp hơn người khác, gia thế quyền quý mà cao ngạo, không để ai vào trong mắt, thường xuyên chỉ vì một vài việc vặt mà đắc tội với người khác. Có một vài nữ nhi khác con nhà phú quý ở trong thành hay than phiền với bọn họ, chỉ vì e ngại nàng ta vốn là nữ nhi của thành chủ cho nên dù tức giận nhưng không thể làm gì nàng ta. Hơn nữa nghe nói nữ nhân này rất háo sắc, nhìn thấy nam nhân có vẻ vừa mắt liền chủ động sáp tới, sinh hoạt hằng ngày không biết kiềm chế. Thành chủ đối với nàng ta cũng chẳng nói gì, dù sao cũng là nữ nhi của mình, cùng lắm thì giáo huấn vài lời, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lời thành chủ nói đối với nàng chỉ giống như gió thoảng qua tai.

Nghe chuông quỹ nói xong, Miêu Miêu khẽ nhíu mày, trách không được thành chủ tuy có bị thương nhưng không quá sâu đậm, nghĩ có lẽ là nữ nhi này cũng đã làm cho lão mất hết mặt mũi, chết rồi cũng là một loại thoát nợ đi. Háo sắc như vậy, nhìn a ta đối với Dịch Thiên là biết, không chỉ có háo sắc mà còn không có đầu óc, nữ nhân như vậy sớm muộn gì cũng có kết quả như thế này.

Sau khi trầm tư một hồi, nhìn Dịch Thiên cười nói: “Chuyện này giao cho ta xử lý.” Dịch Thiên gật đầu. Nàng muốn làm cái gì hẳn đều sẽ cùng nàng làm, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Miêu Miêu quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Vũ nói: “Chúng ta chờ một chút rồi đi đến nhà ả. Để nhìn một chút xem thử ả chết như thế nào?” Tiểu Vũ khẽ gật đầu, trừng mắt ngó nàng, đi theo nàng, bây giờ mình lại thành pháp y.

“Tiểu Vũ, pháp y cũng là một dạng đại phu a, đây là cho để một cơ hội phát triển nha.” Nhìn ra được Tiểu Vũ bất mãn, Miêu Miêu cười nói. Mọi người đều khẽ cười, bắt người ta làm việc, còn nói là cho người ta cơ hội, phu nhân thật là biết cách biện hộ.

Nhìn thấy đám người Dịch Thiên, Miêu Miêu xuất hiện trong nhà mình, thành chủ không cảm thấy kỳ quái chút nào. Nếu bọn họ đồng ý lưu lại, tất sẽ có hành động, chỉ không nghĩ là tới nhanh như vậy.

“Ta muốn kiểm tra thân thể nữ nhi của người.” Miêu Miêu nói thẳng vào vấn đề. Thành chủ vung tay lên, lập tức có người đi ra dẫn bọn họ vào.

“Như thế nào?” Sau khi nhìn Tiểu Vũ kiểm tra cẩn thận, Miêu Miêu hỏi. Tiểu Vũ hơi trầm tư đáp: “Quay về rồi nói.” Miêu Miêu gật đầu, đang định đi ra ngoài, thành chủ lại đi vào cửa nói: “Có cái gì thì nói cái đó đi, ta cũng muốn biết nguyên nhân chết.” Lúc trước khi vừa phát hiện Thanh Yên chết, hắn đã phải đi đồ tể cho bọn họ rồi, vẫn chưa kịp tìm đại phu xem qua nên cũng không biết nguyên nhân chết là cái gì. Chính mình cũng đã kiểm tra sơ qua nhưng vẫn chưa tra ra nguyên nhân tử vong.

Tiểu Vũ nhìn bốn phía, ý bảo thành chủ cho người khác lui ra, sau đó mới chậm rãi nói: “Lệnh thiên kim có thai hai tháng, không biết thành chủ có biết hay không?”

Cái gì, mang thai, vậy không phải là một thái hai mạng sao. Thành chủ sa sầm mặt, lắc đầu, nữ nhi này sinh hoạt phóng túng đã không phải là bí mật gì rồi, có thai cũng không phải việc kỳ quái nhưng lại làm hắn mất hết cả mặt.

“Lúc thành chủ phát hiện nàng, xung quanh thân thể nàng có vũng máu lớn không?” Tiểu Vũ hỏi tiếp, thành chủ vẫn tiếp tục lắc đầu, chậm rãi nói: “Thân thể của nó tạm thời còn chưa bị di chuyển.” Ngoại trừ mặt của nó thoáng nhìn có vẻ tái nhợt hơn nữa lại nhắn nhỏ vụn vụn không giống người bình thường.

Tiểu Vũ nghe vậy gật đầu, sắc mặt thâm trầm nói: “Nếu như ta kiểm tra không sai, e rằng nàng đã uống một loại thuốc phá thai tên Hồn Phá, đau đớn mà chết.”

Hồn Phá, thuốc phá thai, Miêu Miêu nhìn Tiểu Vũ dò hỏi. Tiểu Vũ hơi liếc nhìn nàng một cái rồi nói tiếp: “Hồn Phá, vốn là một loại thuốc phá thai cực mạnh, thật ra có thể nói nó là một loại độc. Tên là Hồn Phá kỳ thật đã trực tiếp nói rất rõ rồi, muốn phá nát linh hồn của con người. Nếu như là người không mang thai uống, cùng lắm thì chỉ đau bụng vài ngày, nhưng một khi cho người mang thai uống, phá hủy không chỉ là hồn của đứa bé mà cả linh hồn của người mẹ. Loại thuốc này thực ra đã thất truyền từ lâu, không biết tại sao lại gặp ở đây.”

Nghe Tiểu Vũ nói xong, mọi người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng lẽ lại là Sát Huyết Minh, bọn chúng am hiểu nhất là sử dụng độc. “Đau đớn như vậy, tại sao không có người nào nghe thấy tiếng la của nó?” Thành chủ đột nhiên lên tiếng hỏi, mọi người cũng rất thắc mắc, theo lý mà nói, nàng chắc chắn là hét chói tai.

“Nàng bị người khác điểm huyết nói, kêu không được. Các người nhìn thử đi, đau đớn như vậy, nhưng ở trên giường nàng một chút dấu vết gãy dụa cũng không có, mặt mũi nhắn nhỏ rúm ró như vậy. Ta cũng kiểm tra qua, máu đọng lại không bình thường, vốn là bị điểm huyết trước, chờ nàng xong giải huyết cho nàng. Một chiêu cực kì ác độc, để nàng chết một cách đau đớn như vậy, lại không kêu được, cũng không thể động đậy.” Tiểu Vũ trầm giọng nói.

Cái này không chỉ có ác độc, hơn nữa còn cực kì biến thái, nhìn một người đau đớn mà chết tươi, sau đó lại giải đi huyết đạo của nàng, người này thần kinh không phải là tốt bình thường mà chính là biến thái cực độ rồi.

Biến thái, Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ lập tức nhớ đến một kẻ, hai người cùng nhìn nhau, chẳng lẽ là hắn, nam nhân đeo mặt nạ kia, nhìn thủ đoạn hắn dùng để hành hạ Tĩnh Ngọc cũng rất bệnh hoạn, chuyện biến thái như thế này chắc cũng chỉ có mình hắn dám làm.

Mặt Miếu Miếu có chút trắng bệch, người biến thái kinh khủng như vậy, lại đương nhiên tùy ý xuất hiện ở gần nàng, không biết lúc nào lại gặp mặt nàng, hơn nữa bản thân không đánh lại hắn, trong chốc lát bỗng dưng thấy sợ hãi, Dịch Thiên, ta không muốn tách khỏi chàng đâu.

“Sao vậy?” Dịch Thiên nhìn thấy Miếu Miếu đột nhiên mặt mày tái nhợt, trầm giọng hỏi. Miếu Miếu lắc đầu, đặt tay lên cánh tay Dịch Thiên nắm chặt: “Về thôi.” Dịch Thiên gật đầu, mang theo mọi người rời khỏi phủ thành chủ.

Trong phòng ở tử lâu, Dịch Thiên nhẹ nhàng ôm Miếu Miếu, để nàng tựa vào trên vai của mình, dịu dàng hỏi: “Mới vừa rồi sao vậy, có phải cơ thể có chỗ nào không thoải mái?” Miếu Miếu khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Dịch Thiên, ta nghi ngờ chính là do nam nhân đeo mặt nạ làm, lòng ta có chút bất an, hắn khinh địch như vậy lại còn ra vào nhà người khác xuất quỷ nhập thần, hơn nữa võ công lại cao hơn ta, nếu như hắn xuất hiện trước mặt ta, ta cũng không biết làm sao, Dịch Thiên, ta không muốn rời khỏi chàng, ta không phải sợ hắn, ta chỉ sợ sẽ phải rời khỏi chàng.”

Dịch Thiên đưa tay vuốt tóc Miếu Miếu, mặc dù rất dịu dàng nhưng cũng kiên định: “Ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng rời khỏi ta nửa bước, hơn nữa võ công của Tiểu công tử cũng không yếu, cộng thêm mấy chục năm nội lực của lão, chưa chắc nàng không phải là đối thủ của hắn.” Dịch Thiên dừng lại một chút, cẩn thận hỏi lại: “Miếu Miếu, có phải còn có võ công gì Tiểu công tử truyền cho nàng rồi nhưng nàng lại quên dùng không?”

Miếu Miếu chợt ngừng đầu. Quên dùng, có ý gì chứ, chẳng lẽ trí nhớ của ta kém như vậy. Có điều thật sự hình như mình cũng thường xuyên quên bản thân có võ công. Miếu Miếu khẽ nghiêng đầu, ngồi xếp chân suy nghĩ, rất là nghiêm túc tự vấn, còn có công phu gì mà tự mình vốn là quên dùng, hình như tất cả mọi thứ đều là dùng Tiểu, tóm lại không có Tiểu là không xài được cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đế vương Lệnh

Ngồi ngay ngắn hồi lâu, Miếu Miếu chợt nảy ra một ý, quay về phía Dịch Thiên hào hứng: “Dịch Thiên, lão đầu hắn là biết công phu điểm huyết.” Dịch Thiên gật đầu, đương nhiên là biết, công phu điểm huyết cần nội lực, mà cái đó thì Miếu Miếu không thiếu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miếu Miếu lập tức bừng sáng, thật tốt quá. Nhảy phốc xuống giường, đập bưng cửa một cái, gọi lớn: “Vụ Huyền, Vụ Huyền.” “Phu nhân. Người tìm thuộc hạ?” Vụ Huyền nhanh chóng xuất hiện.

“Mau vào đây, đóng cửa lại.” Miếu Miếu giống như có tật giật mình, thò đầu ra ngoài cửa nhìn quanh rồi lui lại ra lệnh. Vụ Huyền khẽ nhủ mày, chẳng lẽ có chuyện lớn xảy ra, bước nhanh vào phòng, đóng cửa lại.

Dịch Thiên nhìn một loạt hành động của Miếu Miếu cũng cảm thấy khó hiểu, công phu điểm huyết thì liên quan gì đến Vụ Huyền? Vụ Huyền mặt mày thận trọng nhìn về phía Dịch Thiên, chủ thượng, có phải xảy ra chuyện gì rồi không. Dịch Thiên không biết trả lời sao, hắn cũng muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Dịch Thiên, bắt đầu đi.” Miếu Miếu tinh thần hưng phấn, đuổi đuổi cánh tay cười nói. Bắt đầu cái gì chứ, Dịch Thiên bắt đầu cảm thấy không hiểu gì cả. “Dạy ta công phu điểm huyết a. Bây giờ nghĩ lại mới thấy ta cũng xài được công phu đó nhưng ta không biết huyết đạo, chàng dạy ta tìm huyết đạo đi.” Miếu Miếu chỉ chỉ Vụ Huyền nói, còn đây là người tìm tới làm thí nghiệm, tất cả đều chuẩn bị đầy đủ hết, nhìn đi, nàng hành động cũng quá nhanh chứ hả.

Vụ Huyền nghe vậy, nhất thời đen mặt, hắn còn tưởng có việc gì to tát. Thì ra là mình bị dùng làm vật thí nghiệm. “Phu nhân, thuộc hạ thấy gọi một tiểu nhị đến là được rồi.” Vụ Huyền rụt rè thương lượng một chút với Miếu Miếu, dù sao hắn cũng được coi như là có máu mặt trong Vụ Thiên Các. Việc này mà truyền ra ngoài sẽ bị người khác cười chết mất.

“Như vậy làm sao được, nếu kẻ khác biết phu nhân của Dịch Thiên ngay cả vị trí huyết đạo cũng không xác định được, như vậy không phải mất hết cả mặt mũi sao, hơn nữa, không chỉ có mặt mũi của ta, mặt mũi của Dịch Thiên, còn mặt mũi của Vụ Thiên Các nữa, việc quá trọng đại a.” Miếu Miếu xoa xoa cằm, nói rất nghiêm túc.

Khóe miệng Vụ Huyền gật gật, trách không được mới rồi phu nhân còn nhìn xung quanh, sợ bị người ta biết, có điều như vậy cũng đâu cần hy sinh mình chứ, Tiểu Vũ, Vụ Kiếm, Lâm Phong, nhiều người như vậy, tại sao lại chọn ngay hắn chứ.

Miếu Miếu đối với cái lắc đầu của Vụ Huyền liền cười như ác phụ, tên của người gọi thuận miệng hơn a. Lại quay qua cười quyến rũ với Dịch Thiên: “Dịch Thiên, bắt đầu đi, ta chuẩn bị xong rồi, điểm á huyện trước đi.” Vụ Huyền, coi thử sau này người còn dám cười nhạo ta nữa không, haha.

Chờ cho Miếu Miếu thuận lợi học xong tất cả, Vụ Huyền đã gần như ngẹn đến không thở nổi. Trong vòng một hai cái thời thần* không ngừng bị điểm

huyết - giải huyết, hần cảm thấy máu trong người hình như ngưng tuần hoàn luôn rồi, đông cứng luôn rồi. Ánh mắt u oán trừng thẳng Miểu Miểu liếc một cái, phu nhân, người thật bất công, tại sao hết lần này tới lần khác đều là thuộc hạ vậy hả, bây giờ muốn khóc cũng không tìm được chỗ khóc nữa.

*1 thời thần = 1 canh giờ, 1 ngày chia làm 12 thời thần

Miểu Miểu né người một cái, chui ra sau lưng Dịch Thiên trớn, oaaaaaaa, ánh mắt Vụ Huyền thật ai oán nha, lại còn trừng mấy cái, coi chừng mình chịu không được mà đi gặp thượng đế để sám hối à, mặc dù là bản thân không cảm thấy sai chỗ nào.

Dịch Thiên thấy vậy quay qua nhẹ nhàng nói với Vụ Huyền: “Người đi nghỉ trước đi.” Nhưng trong tâm thì cực kì cảm kích Miểu Miểu đã không đem hần ra làm đối tượng thí nghiệm, nhìn bộ dạng của Vụ Huyền đi, e là không dễ chịu chút nào. Vụ Huyền cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, giờ phút này không thể làm gì khác hơn là lết thân đi ra cửa, hu hu ... Chủ thượng cùng với phu nhân đều về phe nhau, mình thật đáng thương a.

Vụ Huyền mới ra khỏi cửa phòng, Miểu Miểu còn chưa kịp buông lưng áo Dịch Thiên ra, cửa phòng đã bị gõ ầm ầm, chắc không phải Vụ Huyền đâu, hần quay lại làm gì. “Chuyện gì?” Dịch Thiên lên tiếng.

“Chủ thượng, Nháo Thành bị phong tỏa rồi.” Giọng của Vụ Kiếm truyền đến. “Vào đi.” Vào lúc này ai lại đến phong tỏa Nháo Thành, Dịch Thiên cùng Miểu Miểu liếc nhau, chẳng phải bọn họ đã đáp ứng với thành chủ là sẽ ở lại, vậy còn cần phải ngăn thành làm gì?

“Chủ thượng, là do Thần Quang Đế phát ra Đế Vương Lệnh, nói muốn tra rõ nguyên nhân chết của Thanh Yến. Bất luận kẻ nào cũng không được phép rời khỏi Nháo Thành, chỉ cho vào, không cho ra.” Vụ Kiếm trầm giọng nói, đầy rõ ràng là nhắm thẳng vào bọn họ. Một Thanh Yến tiêu tốt, đầu cần Hoàng đế xuất động.

Lúc này đám người Lâm Phong, Tiểu Vũ cũng chạy lại, “Dịch Thiên, chúng ta có cần rời đi lập tức không?” Lâm Phong hỏi, sợ là Hoàng đế vì tâu phu nhân mà đến.

“Sợ rằng không còn kịp rồi, Đế Vương Lệnh luôn ở trên người Hoàng đế, e rằng hần đã đến Nháo Thành rồi.” Tiểu Vũ nói. “Đế Vương Lệnh là cái gì?” Miểu Miểu đột nhiên hỏi.

“Đế Vương Lệnh chính là lệnh bài thông hành của Hoàng đế, có thể hiệu triệu hầu hết tất cả mọi người trong triều, thấy Đế Vương Lệnh như là thấy quân vương.” Vụ Kiếm giải thích, Miểu Miểu gật đầu một cái, còn lợi hại hơn Thượng Phương Bảo Kiếm nữa nha.

“Chính là lệnh bài lần trước Thần Quang Đế muốn tặng phu nhân.” Vụ Huyền không biết đã quay lại từ lúc nào. Cái gì, Miểu Miểu kinh hãi, cái lệnh bài lợi hại như vậy, nếu biết sớm đã cầm rồi. Có điều nếu nhận lấy, không phải còn vác thêm thông điệp có quan hệ mờ ám với hần sao, thứ tốt chính là nan lương toàn a. (khó trọn cả đôi đường)

Dịch Thiên khẽ trầm mặt nói: “Tốt nhất là nên tự phòng bị từ bây giờ.” Tiểu Vũ nói rất đúng, giờ đi sợ là không còn kịp rồi, huống chi, Dịch Thiên hần chưa bao giờ lùi bước trước ai, những kẻ dám có ý đồ với Miểu Miểu tất cả đều không buông bỏ ý định. Trốn được hôm nay, không trốn được ngày mai, cũng đến lúc tranh giành cao thấp với hần rồi.

Miểu Miểu nghe vậy nắm chặt tay Dịch Thiên, đều là ta đã gây họa a. Bây giờ một bên là tên Hoàng đế chó má, một bên là tên nam nhân đeo mặt nạ biến thái, bọn họ thật đúng là đầy nguy hiểm.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay, dưới lầu truyền đến tiếng xôn xao ồn ã. Chương quỹ cuống quýt vội vàng chạy lên nói: “Chủ thượng, Thần Quang Đế tới.” Tới thì tới, sợ hần hả. Miểu Miểu vung tay lên cho chương quỹ lui xuống, kéo lấy cánh tay Dịch Thiên đi ra cửa phòng, bình đến tường căn nước đến đất chặn.

Thần Quang Dục một thân cảm bào ôm eo Liễm Diễm cả người phục sức hoa lệ đứng ở dưới lầu, nhìn thấy hai người dạt nhau đi xuống, không khỏi cong khóe miệng lên, nhìn thì như mỉm cười, kì thực là muốn chất vấn: “Chủ thượng Vụ Thiên Các danh tiếng thật lớn, dĩ nhiên để bốn vương ở đây ngồi chờ.”

Miểu Miểu mỉm cười nói: “Thần Quang Đế đột nhiên giá lâm. Không biết phải làm sao a, tiểu điểm của chúng ta nhỏ bé, sợ là thiệt thòi cho đại tôn giả ngài rồi.” Hoàng đế chết tiệt, ở đâu thì về đó đi, còn nhào vào đây góp vui nữa.

“Ha ha, Miểu Miểu vẫn không mong chờ gặp bốn vương sao, bốn vương nghe nói nữ nhi của thành chủ chết một cách oan ức, bốn vương muốn cho nàng ta một cái công đạo nên đến.” Một tiếng Miểu Miểu của Thần Quang Dục đã khiến cho sắc mặt Dịch Thiên vốn đã khó coi giờ còn đen thêm vài phần.

“Hoàng thượng từ lúc nào đã quan tâm đến con dân của ngài như vậy thế, thật sự là phúc khí của con dân a.” Giả mù sa mưa, người làm Hoàng đế học cũng không ít bản lĩnh ha.

“Được rồi, không biết xưng hô với vị này như thế nào đây?” Miểu Miểu nhìn về phía Liễm Diễm đang đứng một bên hỏi, vẫn là khuôn mặt đó nhưng khí chất cùng tư thái thì hoàn toàn khác biệt.

“Đây là My phi của bốn vương, My Diễm, bốn vương cho phép Miểu Miểu gọi thẳng tên của nàng.” Thần Quang Đế mỉm cười nói với Miểu Miểu.

Quên đi, trên thế giới này người có thể gọi thẳng tên của nàng ấy không phải chỉ có người thôi sao, tâm tư của người như thế nào ta còn không biết sao, cũng quá coi thường nhau rồi đó. Trong tên vẫn có một chữ Diễm, cho dù không phải là Liễm Diễm nhưng e là không tránh khỏi có liên quan đến Liễm Diễm.

“Không biết vị ái phi này của hoàng thượng là đến từ nơi nào a?” Miêu Miêu giả vờ hỏi vu vơ.

“Sao thế, nàng có hứng thú sao, sợ thân thể của bản thân kém nàng ấy sao? Yên tâm, chỉ cần nàng đồng ý, mặc kệ nàng đến từ nơi nào, bốn vương đều cho nàng làm vương hậu của bốn vương.” Thần Quang Dục đánh tay một cái, kéo cả người My phi vào lòng, đồng thời chọc điên Dịch Thiên, Miêu Miêu thật sự giúp hắn mượn đề tài để tạo thành cơ hội.

Miêu Miêu nghe vậy, khóe miệng giật giật, mỗi lần gặp mặt đều đề cập đến vấn đề này, cái tên Hoàng đế chó má này thật đúng kiên nhẫn a, xem ra thân thể của vị My phi này vẫn là một bí mật đây, nhìn về phía Dịch Thiên, đúng là hù người rụng tim. Sắc mặt Dịch Thiên vừa mới nghe thấy câu vừa rồi của Thần Quang Dục đã hoàn toàn tối đen, ánh mắt trở nên âm trầm u ám, cả người tỏa ra khí lạnh như băng. Chỉ cần Thần Quang Đế mà nói một điều gì nữa về Miêu Miêu, tuyệt đối sẽ bộc phát.

“Hoàng thượng, thần thiếp có chút mệt mỏi rồi, chúng ta có thể trở về nghỉ ngơi được không?” My phi ở bên cạnh đột nhiên vịn lấy trán, bộ dáng có vẻ rất mệt. Thần Quang Dục nghe vậy, dịu dàng nói: “Nếu ái phi mệt vậy thì chúng ta quay về thôi.” Đưa tay ôm lấy My phi, hai người đi thẳng ra cửa.

Miêu Miêu nhướn mày, mới vừa rồi My phi xoay người đã nhõn miệng cười đắc ý, nàng thấy nha, đừng nói là My phi này tưởng là mình cùng nàng ta tranh giành Thần Quang Dục chứ, ta van người, có cho ta, ta cũng không thêm.

Vừa dợm bước ra cửa, Thần Quang Dục xoay người một cái, cười đưa tình với Miêu Miêu rồi nói: “Nói vậy Miêu Miêu chắc cũng biết tác dụng của Đế Vương Lệnh, nếu như nàng vẫn còn muốn nhận. Bốn vương dâng hai tay tặng nàng.” Dứt lời, ôm lấy My phi cười ha hả rồi đi.

Dịch Thiên nghe vậy, thân hình thật sự đã di chuyển, Miêu Miêu nhanh tay lẹ mắt chụp hắn lại. Đi thì đã đi rồi, còn tên nam nhân đeo mặt nạ không biết khi nào sẽ nhảy ra, bây giờ chàng đấu với Thần Quang Dục người chết ta sống, không phải là tiện nghi cho gã biến thái đó sao.

Dịch Thiên nhìn về phía Miêu Miêu, phát tay áo một cái, bỏ lên lầu một mình, lại nữa, lại uống dấm chua nữa, Miêu Miêu không biết nói sao, một người lợi hại như vậy đến lúc ghen tuông tại sao liền trẻ con như thế.

Vội vàng chạy theo đằng sau Dịch Thiên vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lướt người qua, ngồi lên đùi Dịch Thiên, ôm cổ Dịch Thiên nói nhỏ: “Ta không lấy Đế Vương Lệnh đâu, trước đây không nhận, bây giờ cũng không, sau này lại càng không. Ta ngăn chàng lại là vì bây giờ chúng ta đang ở Nháo Thành, thế lực đơn bạc, còn có nam nhân đeo mặt nạ đang rình rập chúng ta. Nếu bây giờ chàng cùng Thần Quang Dục đấu đến người chết ta sống, như vậy cái tên nam nhân biến thái kia sẽ có lợi rồi.”

Dịch Thiên nghe vậy trầm mặc một hồi lâu rồi mới khe khẽ ừ một tiếng, đưa tay ôm lấy Miêu Miêu. Miêu Miêu buông tay đang ôm cổ Dịch Thiên ra, trong mắt lấp lánh ý cười nói: “Dịch Thiên, ta có thể nói một câu không, chàng phải cam đoan là nghe xong không được giận.” Nói cái gì, Dịch Thiên đưa mắt hỏi, nhìn bộ dạng Miêu Miêu dường như là chuyện rất buồn cười.

“Dịch Thiên, bộ dạng chàng ghen thật là ngây thơ nha.” Miêu Miêu nói xong liền cười ha ha, Dịch Thiên sững sờ ngay tại chỗ, tay đang ôm Miêu Miêu cứng ngắc lại, một hồi sau mới bình phục tinh thần lại. Đưa tay lên,捏 má Miêu Miêu một cái, lá gan thật sự là càng lúc càng lớn rồi, bây giờ còn có dũng khí cười nhạo ta một cách quang minh chính đại như thế.

Đợi đến lúc cười sướng rồi, Miêu Miêu điều chỉnh lại vẻ mặt của mình một chút, nhìn Dịch Thiên chăm chú nói: “Ta đột nhiên lại nghĩ ra, võ công của lão đầu chắc là không ít, đợi đến lúc Đại Hội Võ Lâm, từ từ mà tỏa sáng, sau đó chuẩn bị làm Minh chủ, đến lúc đó ta có thể xưng bá võ lâm rồi, hahaha...” Nói xong, Miêu Miêu lại cười ha hả, giống như đã nhìn thấy được một kết cục tốt đẹp rồi vậy. Dịch Thiên khẽ cau mày, tiểu nữ nhân này thật sự là muốn làm Minh chủ, nhưng trong nháy mắt liền giãn mày, nếu nàng thật sự thích, hẳn liền đoạt lấy cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 89: Phong ba ở Nháo Thành tiếp diễn

“Nương nương, hoàng thượng thật sự đã đi rồi, người nghỉ ngơi đi.” Nha hoàn cung kính nói với My Diễm. My Diễm dịu dàng nói: “Phong nhi, hoàng thượng thích vị cô nương đó đúng không?”

“Làm sao được ạ, nương nương, nàng ấy đã là phu nhân của người khác rồi, hơn nữa nương nương xinh đẹp như vậy, hoàng thượng lại sủng ái nương nương như vậy, làm sao mà thích vị phu nhân kia được?” Phong nhi trả lời rất thẳng thắn rõ ràng.

“Thật vậy sao, Phong Nhi, ta tiến cung vào lúc nào, tại sao một chút ấn tượng cũng không có gì cả?” My Diễm giả bộ hỏi lơ đãng.

“Nương nương tiến cung đã gần năm năm rồi a, nô tỳ từ lúc nương nương tiến cung vẫn luôn hầu hạ bên người nương nương a.” Phong Nhi mỉm cười nói.

My Diễm gật đầu, ý bảo Phong Nhi đi ra ngoài. Nằm ở trên giường nhìn lên đỉnh màn, trong đầu My Diễm hiện lên nghi vấn. Rốt cuộc nàng là ai, tại sao luôn cảm thấy mình có một khoảng trí nhớ rất quan trọng đã bị mất, My Diễm, thật sự là tên của nàng sao? Nữ nhân cùng nam nhân đó, cảm giác rất là

quen thuộc, nhưng tại sao lại nghĩ không ra, trước lúc đi đã cố tình cười đắc ý, muốn nhìn thử xem nữ nhân đó có phản ứng gì, kết quả lại là không có chút hồi đáp nào cả, chẳng lẽ bọn họ cũng không nhận ra mình?

Phong Nhi, ta đã sớm biết ngươi sẽ không nói thật với ta. Ngươi là người hoàng thượng an bài bên người để giám thị ta, từ khắc ta tỉnh dậy ta đã biết. Cứ việc như thế, ta muốn đi nơi nào chẳng lẽ ngươi lại ngăn được ta. Nghĩ như vậy, trong lòng Mỹ Diễm đã có quyết định cuối cùng.

Tiểu Vũ mặt mày hăm hăm đi vào phòng. “Sao vậy?” Miểu Miểu nhìn thấy Tiểu Vũ mặt mày bộ dáng nghiêm túc như vậy nên hỏi một cách e dè.

Tiểu Vũ nhìn thoáng qua Miểu Miểu, trầm giọng nói: “Ta dùng bò câu đưa tin cho sư phụ, hỏi về Hồn Phá. Sư phụ nói năm đó mẹ ta cũng trúng độc này, may là người phát hiện kịp thời nên cứu được mẹ con ta một mạng.”

Miểu Miểu nghe vậy hơi trầm tư nói: “Đệ hoài nghi vốn là nam nhân kia?” Tiểu Vũ gật đầu, không phải nam nhân đeo mặt nạ thì là gã nam nhân kia, hoặc căn bản chỉ là cùng một người.

Miểu Miểu khẽ nhủ thầm nói: “Cùng là một người thì khả năng không lớn, vì tên nam nhân kia cũng phải hơn bốn mươi tuổi, nam nhân đeo mặt nạ thì hình như không già đến vậy, chỉ có thể là hai kẻ đó có quen biết nhau.”

Mọi người nghe vậy cũng dần dần sáng tỏ, quả thật chuyện này cũng có thể xảy ra, có điều thật đúng là loạn a, muốn điều tra được sợ là càng khó.

“Được rồi, được rồi, bỏ đi, có nghĩ tới nghĩ lui cũng không được gì, Dịch Thiên, không bằng chúng ta đi dạo phố đi, chàng xem khí trời đẹp như vậy, nắng ngọt như vậy.” Hai tay Miểu Miểu lại vòng qua núm tay Dịch Thiên, lắc lắc.

Mọi người lại không biết nói gì, tình thế lúc này nghiêm trọng như thế, phu nhân lại còn có tâm trạng thoải mái đi dạo phố, không thể không nói là suy nghĩ của phu nhân không giống người nhà.

Lôi kéo Dịch Thiên lòng vòng ở mấy con đường của Nháo Thành. “Mẫu thân, mẫu thân.” Một đứa trẻ nghiêng ngả chạy băng qua bên cạnh họ, ánh mắt Miểu Miểu đuổi theo bóng đứa trẻ xa dần, cười nói: “Dịch Thiên, bảo bối tương lai của chúng ta cũng sẽ gọi ta là mẫu thân giống vậy ha.” Cứ nghĩ một đứa trẻ mũm mĩm gọi nàng mẫu thân bằng cái giọng non nớt như thế, cảm giác này không thể giải thích bằng ngôn ngữ được, nó chính là sự cảm động dâng trào từ trong đáy lòng.

Dịch Thiên nắm chặt tay nàng, khẽ gật đầu. Chờ thế cục ổn định một chút, chúng ta sẽ sinh một bảo bối. Một bảo bối đáng yêu thông minh giống như nàng vậy. Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi cười. Nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

“Miểu Miểu, khéo như vậy, đã lâu không gặp.” Giọng Hách Liên Thành truyền đến. Miểu Miểu theo nơi phát ra tiếng gọi nhìn lại, Hách Liên Thành cùng Hiền Viên Triết đang đi thẳng về hướng này.

“Hey, Hách Liên, Hiền Viên, đã lâu không gặp, các ngươi sao cũng ở đây?” Miểu Miểu hỏi vài câu xã giao đơn giản sau khi chào, ở nơi này nhìn thấy bạn cũ thật đúng là nhiều a.

“Chúng ta muốn đi Đại Hội Võ Lâm, không ngờ tới vừa vào Nháo Thành liền không ra được, bây giờ đang chờ đến khi khai thành a. Ta nghe nói các ngươi cũng tham gia đại hội lần này?” Hách Liên cười nói.

“Ừ, chúng ta cũng tham gia, đến lúc đó phiền hai vị hạ thủ lưu tình, cho ta một bậc thang bước lên.” Miểu Miểu bây giờ bắt đầu lôi kéo quan hệ, bót đi một kinh địch cũng vẫn tốt hơn.

“Ồ, Miểu Miểu cũng muốn ra trận sao?” Hách Liên nhướn mày hỏi.

“Đúng vậy, mong là dựa trên quen biết của chúng ta, các người hạ thủ lưu tình nha, đối với người khác thì lợi hại một chút, đối với ta thì chừa chút tình, được không?” Miểu Miểu nháy mắt mấy cái, thương lượng với bọn họ một chút.

“Ha ha, nếu Miểu Miểu cũng đã nói như vậy rồi, chúng ta đây chắc chắn phải lưu chút tình chứ.” Hách Liên cười ha ha nói. Miểu Miểu cười cười tỏ vẻ cảm kích, quen biết nhiều cũng tốt a.

Mới cười xong, ánh mắt Miểu Miểu chợt nheo lại, đó là ai vậy? Xa xa phía trước chợt lóe lên một bóng người lướt qua khiến Miểu Miểu chú ý, nhìn về phía Dịch Thiên, hình như cũng phát hiện ra rồi.

“Sao vậy?” Hách Liên Thành nhìn thấy ánh mắt hai người thay đổi, quay ra sau nhìn lại, không thấy gì cả.

“Không có việc gì, nhìn thấy một tên trộm vặt, ghét nhất là kẻ không làm mà thích hưởng.” Miểu Miểu tức giận nói: “Dịch Thiên, chúng ta cùng đi bắt hắn.” Liền sau đó lời Dịch Thiên đi mất. Hách Liên Thành cùng Hiền Viên Triết không biết nói gì, thật đúng là hành động khẳng khái a.

Duổi vào trong một con hẻm nhỏ đã không thấy bóng dáng. “Dịch Thiên, chúng ta có nhìn lầm hay không?” Miểu Miểu nhỏ giọng hỏi. Dịch Thiên lắc đầu, không nhìn lầm, là hắn, Nam Cung Việt, hắn không chết mà còn đang ở Nháo Thành. Không hổ danh là Nháo Thành, đem tất cả mọi người tụ họp lại một chỗ, quả nhiên là náo nhiệt.

“Nam Cung Việt quả nhiên là không chết.” Cô Thiên Ngạo đang hóa trang thành Vụ Minh tức giận nói, lão hồ ly giáo hoạt này chỉ biết giả vờ, ngay cả chết cũng là giả vờ.

“Được rồi, Nam Cung Linh đâu?” Miếu Miếu đến bây giờ mới nhớ tới còn có một người tên Nam Cung Linh, thật không biết phải hỏi nàng vốn là thần kinh bà đậu hay là không thêm để Nam Cung Linh ở trong lòng.

“Vào hôm phu nhân bỏ đi, hấn cũng rời đi, hấn là đi tìm phu nhân.” Vụ Huyền đứng một bên trả lời, Nam Cung Linh không đi cùng bọn họ ở một chỗ cũng là chuyện tốt, nếu không chủ thượng lại tẩm giám chưa đầy người, xù tóc lên, đến lúc đó chịu khổ chịu mệt lại là đám người bọn hấn.

Miếu Miếu lại đang muốn nói gì nữa, chường quỹ gõ cửa nói: “Phu nhân, My phi cầu kiến.” Nàng tới làm cái gì, Miếu Miếu cùng với mọi người liếc mắt nhìn nhau, làm khó không được nên đến thị uy? Hình như cái này không cần phải đi nha.

“Để cho nàng ấy lên đi.” Một người đường đường là phi tử của Hoàng đế đến cầu kiến nàng đã là vô cùng để mắt đến nàng rồi, nếu không gặp mặt nàng ấy, cái giá phải trả cũng không nhỏ đâu.

My Diễm mang theo Phong Nhi đi vào cửa, “Không biết My phi đại giá quang lâm có gì không hả?” Miếu Miếu hỏi đón đầu, hiểu rõ mục đích mới có thể tùy cơ ứng biến a.

“Không biết ta có thể nói vài câu với phu nhân không?” My Diễm hỏi nhẹ nhàng, giọng nói như vậy, tươi cười như vậy, thật sự là khiến cho người ta không thể cự tuyệt.

“Không được.” Dịch Thiên thay Miếu Miếu hỏi đáp, bất cứ người nào muốn gây bất lợi với Miếu Miếu, hấn cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội.

Miếu Miếu nhìn My Diễm cười xin lỗi, nắm tay Dịch Thiên nói: “Thật sự là xin lỗi, phu quân ta không thích tách khỏi ta, không biết My phi có chuyện gì muốn đàm đạo một mình với ta, nếu như không ngại, ta cũng hy vọng phu quân của ta có thể ở lại.” Miếu Miếu mặc dù vốn là giọng hỏi nhưng ánh mắt kiên định như thế lại muốn nói không cho phép bất cứ ai từ chối.

My Diễm thoáng do dự sau đó liền gật đầu đồng ý, Miếu Miếu ý bảo những người khác lui ra ngoài, My Diễm cũng quay qua gật đầu với Phong Nhi một cái: “Nhưng nương nương, hoàng thượng bảo nô tỳ bảo vệ người.” Phong Nhi thấp giọng nói.

“Ý Phong Nhi là bọn họ sẽ làm ta bị thương sao?” My Diễm đột nhiên nghiêm giọng nói. Tiểu nha đầu bật người quỳ xuống cúi người: “Nô tỳ không phải ý này. Nô tỳ là muốn nói...” “Nếu như vậy, người lui ra ngoài trước đi.” My Diễm không đợi nàng ta nói xong liền cắt ngang, Phong Nhi không thể làm gì khác hơn là đi ra cửa. Dịch Thiên cùng Miếu Miếu nhìn nhau, cái bộ dạng này thật sự có chút giống Liễm Diễm.

“Ta hôm nay tới tìm người, chính là muốn biết một việc.” My Diễm mở miệng nói.

“Chuyện gì, nếu như là về Thần Quang Dục thì quên đi, ta đối với tên này không có hứng thú.” Miếu Miếu trả lời trực tiếp, không muốn moi lại chuyện cũ ra mà nói.

“Không liên quan tới hấn, ta muốn biết các người có quen biết ta hay không?” My Diễm cũng không thêm quanh co lòng vòng, chắc chắn là Phong Nhi đã đi báo tin cho Thần Quang Dục, bản thân cũng không có bao nhiêu thời gian.

“Người cùng với một người chúng ta quen có vẻ ngoài rất giống, có điều nàng ấy tên Liễm Diễm, trong tên của các người có một chữ tương tự, nhưng tính cách thì không giống.” Miếu Miếu đáp, vấn đề này nàng cũng muốn biết rõ ràng.

“Không dối gạt gì các người, ta cảm thấy bản thân có một khoảng trí nhớ bị trống. Nhưng ta nghĩ mãi vẫn không ra, ngay cả tên của ta cũng là người khác nói cho ta biết, ta không hề có cảm giác quen thuộc với cái tên My Diễm này, có lẽ là giả.” My Diễm liền nói hết một cách rõ ràng, vô luận bọn họ cùng bản thân là bạn hay là thù, trước hết biết rõ chính mình là ai mới quan trọng.

Miếu Miếu nghe vậy thì cùng Dịch Thiên nhìn nhau, mất trí nhớ, đừng nói vậy nha, cái màn cũ rích như vậy mà cũng lên đài sao. “Tiểu Vũ.” Miếu Miếu gọi lớn, Tiểu Vũ còn chưa chạy đến cửa, giọng của Thần Quang Dục liền từ dưới lầu truyền lên rồi: “Nghe nói ái phi của bốn vương ở đây, bốn vương tìm nàng có việc.” Giọng cứ thế đi thẳng lên lầu.

“Ta sẽ còn tìm đến các người.” My Diễm thấp giọng nói, đảo mắt một cái liền thay bằng vẻ mặt dịu dàng, mỉm cười mở cửa phòng. “Hoàng thượng, sao người cũng tới a? Thiếp đang thỉnh giáo phu nhân một số bí quyết mà!”

“Ái phi muốn thỉnh giáo Miếu Miếu bí quyết gì hả?” Thần Quang Dục vuốt cằm My Diễm cười nói. “Muối hỏi phu nhân một chút xem nàng làm sao mà giữ chặt phu quân của mình như thế được a.” My Diễm che miệng cười duyên nói.

“Ha ha, ái phi đã tâm không nhỏ nha, muốn giữ chặt bốn vương sao.” Thần Quang Dục cười to nói.

Hai người thoạt nhìn giống như là cực kì yêu đương ân ái, nhưng thật sự là mỗi người đều mang một cái mặt nạ cười, xem ra giữa hai người này cũng có vấn đề khúc mắc. Mới vừa rồi Phong Nhi đi theo Thần Quang Dục vào cửa, Miếu Miếu liền hiểu rõ, trách không được My Diễm muốn đuổi Phong Nhi ra ngoài, thì ra là gian tặc.

My Diễm tìm đại một cái cớ, hối thúc Thần Quang Dục rời đi, hai người sánh vai rời khỏi, nhìn từ xa đến, thật sự là giống Kim Đồng – Ngọc Nữ, một người tuấn mỹ, một người tịnh lệ (đẹp thanh khiết), hai người nhìn rất xứng đôi.

“Nàng thấy sao?” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi. Miếu Miếu nhún mày một cái nói: “Xem ra chính là Liễm Diễm, có điều đã mất trí nhớ, không biết như thế nào lại tiến cung thành phi tử nữa?” Nếu giải đáp được nghi vấn này. Những cái khác cũng sẽ không quá khó khăn.

“Tiểu Vũ, có thuốc gì hồi phục việc mất trí nhớ không?” Miểu Miểu nhìn về phía Tiểu Vũ hỏi. Tiểu Vũ lắc đầu, thuốc gây mất trí nhớ thì có nhưng thuốc khôi phục trí nhớ trước mất thì không có.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thí sinh tiềm năng

Sự im lặng trước cơn bão chính là hiện trạng bây giờ, nhiều người tụ tập ở Nháo Thành như vậy, mà cho đến giờ cũng không có đại sự gì phát sinh. Thần Quang Dục này nói là vì điều tra cái chết của nữ nhi thành chủ mà đến vậy mà cho đến giờ vẫn không phát hiện có động tĩnh gì. Rồi lại còn bọn người Nam Cung Việt, nam nhân đeo mặt nạ cũng không có lộ diện, cũng không biết có lên lút hành động làm chuyện gì mà người khác không biết hay không. Oa~~~~ Miểu Miểu ngáp không biết lần thứ mấy rồi, không có việc gì xảy ra có nghĩ là không có việc gì để làm, bây giờ lại không thể ra thành, thật đúng là chán, Thần Quang Dục này tại sao còn không tra cho hết chuyện, tra xong chúng ta còn phải xuất phát về hướng vô lâm đại hội nữa, tên Hoàng đế này sống an nhàn sung sướng quá nên hiệu suất làm việc thật kém.

“Mệt sao?” Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu ngó trời ngáp, buột miệng hỏi. “Ừm, chán chết đi được.” Miểu Miểu miễn cưỡng lăn ra bàn đáp lại. Trừ việc ngủ, chỉ có đi dạo phố, mà cái phố này đi dạo cũng đã hai ba lần, giờ đã chẳng còn gì để dạo nữa rồi.

“Có muốn làm việc gì khác không?” Dịch Thiên đột nhiên cúi người nói nhỏ ở bên tai Miểu Miểu, hơi thở ấm áp phả vào khiến tâm tư Miểu Miểu ngửa ngáy. “Ha ha, Dịch Thiên chàng càng lúc càng xấu nha.” Miểu Miểu ngẩng đầu nhướn mày cười ngọt. Lời nói có tính chất khiêu khích như vậy trước kia đừng mơ Dịch Thiên sẽ nói, ở cùng với nàng lâu ngày cũng trở nên hư hỏng. Dịch Thiên khẽ nhướn mày, nhoèn miệng cười xấu xa, đưa tay ôm lấy Miểu Miểu đi về phía giường, cái kiểu hư hỏng này chỉ sử dụng cho nàng thôi.

Dịch Thiên nhẹ nhàng buông Miểu Miểu xuống, chậm rãi vươn người tới, dùng đôi môi gọi cảm chặn lấy tiếng cười khanh khách của Miểu Miểu, chỉ còn lại tiếng thì thầm khe khẽ ư ư a a quanh quẩn trong phòng, căn phòng trong phút chốc tràn ngập mùi vị giao hoan.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến, giọng của Tiểu Vũ vang lên ngoài cửa: “Mở cửa, mở cửa, trò hay thượng trận rồi.” Trong nháy mắt cắt đứt hết cơn kích thích. Trò hay? Đầu Miểu Miểu thò ra từ dưới thân Dịch Thiên, muốn xem muốn xem.

Cũng không thèm nhìn phản ứng của Dịch Thiên, đẩy hẳn một cái leo thẳng xuống giường mở cửa hỏi: “Chuyện gì hay?” Tiểu Vũ liếc mắt ngó vào bên trong một cái liền giật mình rụt người lại, Thượng Đế của ta a, cái vẻ mặt của Dịch Thiên như vậy là sao. Cả mặt đen thui, ánh mắt âm u, nhìn giống như muốn ăn thịt người vậy, xem ra hình như ta mới quấy rầy chuyện tốt của người ta a.

Tiểu Vũ lui lui lại phía sau, tốt nhất là không nên tìm đến nam nhân đang bắt mắt mà đắc tội, nếu không chết như thế nào cũng không biết. Quay qua Miểu Miểu bắn ra một chút ám hiệu, Miểu Miểu liền hoàn hồn lập tức trương lên vẻ mặt tươi cười xoay người lại, vội vã chạy đến bên người Dịch Thiên, giả bộ không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Dịch Thiên, ôm cổ Dịch Thiên cười nói: “Chồng yêu à, chúng ta cũng đi xem thử một chút đi.”

Chồng yêu, khoe miệng Tiểu Vũ co quắp, xưng hô rùng mình như vậy mà nàng cũng có thể gọi quang minh chính đại như vậy. Có điều hình như cái này lại có hiệu quả với Dịch Thiên, nhìn xem, sắc mặt không còn đen nữa, cũng nhắc người lên rồi, đang ôm eo Miểu Miểu đi về phía hán.

Tiểu Vũ lắc mình một cái, đi theo phía sau bọn họ xun xoe: “Ồ sông bạc lớn nhất phố đang mở sông cá cược, lấy một ăn mười, đánh cuộc coi thử người thắng Đại Hội Vô Lâm là vị nào, trước mắt có bốn sự lựa chọn.” “Bốn người nào, có ta không?” Miểu Miểu quay đầu nói một cách hào hứng, tốt xấu gì nàng cũng có Ngân Tiểu, cũng coi như là một người có danh tiếng đi.

Tiểu Vũ sững sốt, rồi sau đó thành thật lắc đầu, rất đáng tiếc, không có người. “Cái gì, dĩ nhiên không có ta, Dịch Thiên, bọn họ đều khi dễ ta.” Miểu Miểu nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía Dịch Thiên, nói cực kì đáng thương.

Dịch Thiên đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Miểu Miểu, đôi mắt khẽ cười nói: “Ta sẽ loại bọn họ.” Hai mắt Miểu Miểu lập tức sáng lên, ưm ưm, chỉ có Dịch Thiên của ta là tốt, sau đó liền bắt chước mèo con cọ cọ dụi dụi ở trong ngực Dịch Thiên.

Làm nũng nịu một hồi mới nhớ ra còn Tiểu Vũ, lại hỏi tiếp: “Bốn kẻ đó là ai?” Tiểu Vũ đảo mắt một cái, làm bộ như không nhìn thấy gì cả, chỉ biết ban ngày ban mặt không phân biệt hoàn cảnh mà cứ làm nũng với Dịch Thiên, ném chết danh tiếng của Vụ Thiên Các rồi.

“Ha ha, tẩu phu nhân, công phu làm nũng của tẩu cũng thật cao nha, khi nào rảnh dạy Vụ Thiên nhà đệ a, để cho đệ cũng được trước mặt nhiều người như vậy hưởng thụ cảm giác ôn nhu có mỹ nhân trong ngực.” Đám người Lâm Phong từ phía sau xông ra, có điều hán vừa nói xong, Vụ Thiên liền tặng cho hán một huyệt, khiến cho mọi người cười đến lăn lóc.

Miểu Miểu trừng mắt một cái, bản lãnh này làm sao mà ai cũng có thể học được, muốn hưởng thụ thì tự mình dạy đi, ta chỉ cho Dịch Thiên nhà ta hưởng thụ vinh dự này thôi, những kẻ khác tránh sang một bên, ngay cả nữ cũng không được, khiến cho mọi người được thêm một trận cười.

“Phu nhân, bốn người này chia ra gồm chủ thượng, Hắc Diễm, Nguyệt Tuyền cùng với đương kim Minh chủ Văn Liêm.” Vẫn là Vụ Kiếm giỏi, trả lời nghi vấn của Miểu Miểu.

“Nguyệt Tuyền là ai? Nữ nhân hả?” Miếu Miếu hỏi. Trong số này chỉ có Nguyệt Tuyền là hoàn toàn xa lạ.

“Nam nhân. Là ngôi sao trong chốn giang hồ mới nổi. Là người hào sảng có nghĩa khí. Võ công gia thế cũng không tệ, mặc dù không phải là làm quan sang quý, nhưng gia thế cũng có thể coi là phú khả địch quốc rồi. Nơi này cũng có rất nhiều cửa hàng của bọn hắn.” Vụ Kiếm giải thích.

“Có tiền hơn Dịch Thiên sao?” Miếu Miếu hỏi lại.

“Nếu có tiền hơn Dịch Thiên thì tỷ sẽ quay qua chui vào ngực hắn hả?” Tiểu Vũ đứng bên cạnh trêu tức.

“Tên nhóc chết tiệt, biến qua một bên đi, đem núi vàng núi bạc cho ta, ta cũng không đổi Dịch Thiên, chàng là độc nhất vô nhị.” Miếu Miếu nổi sung phát ngôn đề chết người, có điều say chết người cũng chỉ có một mình Dịch Thiên, những người khác không ngừng tấm tắc, phu nhân quả thật coi người khác giống không khí, có điều nhìn bộ dạng chủ thượng rất là hưởng thụ nha.

“Đi nhanh một chút, đi xem thử ba vị thí sinh tiềm năng kia có triển vọng thế nào.” Miếu Miếu lôi kéo Dịch Thiên chạy trước.

“Thí sinh tiềm năng là cái gì vậy hả? Tàu phu nhân.” Lâm Phong có vẻ rất ham học hỏi nha.

“Chính là có năng lực cao, có tiền đồ trúng cử làm nhân viên, đương nhiên ta chắc chắn là thí sinh tiềm năng số một nha. Ta cảnh cáo các ngươi, để cho chắc chắn, phải đem tiền đặt trên người ta, nếu không, hắc hắc.” Miếu Miếu cười gian trá, quay lại nhìn đám người: “Ngươi, không có phép cưới Vụ Thiên, muội, không cho phép gả cho Lâm Phong. Còn ngươi, không chọn ta, cả đời ở trong kỹ viện đi, ngươi, không ủng hộ ta, từ chủ sự cho làm tiểu nhị, về phần ngươi hả, cứ như vậy cả đời dùng thân phận Vụ Minh mà sống đi.”

Mọi người nghe vậy, về mặt hắc tuyến, phu nhân thật quá đáng, cái này quả thực chính là uy hiếp, một chút quyền tự do cá nhân cũng không có. Tiểu Vũ ở bên cạnh hú hồn, may quá, may quá, ta không có chuyện gì.

“Được rồi, còn đệ nữa” Miếu Miếu dạo qua một vòng quay về lại. Phát hiện bên kia còn Tiểu Vũ, “nếu đệ không ủng hộ ta, cả đời làm người hầu cho ta đi.” Cực kì thành công làm cho Tiểu Vũ học máu, cái này thật quá đáng nha.

Đoàn người đi đến sông bạc lớn nhất phố, bên trong toàn đầu người di chuyển, tiếng người râm ran, xem ra việc phong tỏa thành cũng không ảnh hưởng đến việc làm ăn của bên này, tựa hồ còn có xu thế ngày càng đông khách hơn. Ngắm lại cũng đúng, người ta không có nơi để đi, đến đây cũng là một lựa chọn không tồi a.

Mọi người đi vào liền thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người, gặp được Dịch Thiên ở chỗ này thật sự là bất ngờ của bọn họ. Đi đến chỗ mở cá cược, nhìn tên của bốn người treo cao cao, phía dưới viết tổng số ngân lượng đã được đặt vào, Dịch Thiên 345 vạn lượng đang xếp thứ nhất, kế tiếp là Nguyệt Tuyền 301 vạn lượng, sau là theo thứ tự Hắc Diễm cùng đương kim Minh chủ. Nhìn không ra nha, Nguyệt Tuyền kém Dịch Thiên không xa, xem ra thực lực cũng không phải có thể khinh thường.

“200 vạn lượng, cá cho phu nhân của ta.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng nói với chủ sự ở phía sau quầy. Trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, phu nhân của hắn, nữ tử sở hữu Ngân Tiêu trong truyền thuyết, cũng muốn đi tranh đoạt chủ vị Minh chủ sao. Cũng không phải nói thực lực của nàng không được, mà là một nữ tử cùng bọn đàn ông tranh đấu, thật sự lần đầu chứng kiến.

Chủ sự ngăn người một chút rồi đưa tay nhận ngân phiếu từ tay Vụ Huyền, đem tên Miếu Miếu treo lên cao, chỉ cần buôn bán có bạc, là nam hay nữ cũng không quan hệ.

Vụ Huyền lại móc ra 50 vạn lượng, đưa cho chủ sự nói: “Cược cho phu nhân nhà ta.” Tiếp theo Vụ Kiếm, Vụ Thiên cũng là 50 vạn lượng, Lâm Phong 100 vạn lượng, Tiểu Vũ cùng Cô Thiên Ngao có vẻ nghèo, chỉ cược 5 vạn lượng, bây giờ tổng số của Miếu Miếu đã là 460 vạn lượng rồi. Vượt xa Dịch Thiên. [L: Chúa ơi, vạn lượng mà làm như đá, móc ra một tờ 5 vạn mà còn chê nghèo =.=]

Miếu Miếu vô cùng khoái chí cười toe toét, có tổ chức thật tốt a, người đông sức mạnh. Người trong đại sảnh thấy vậy cũng đi đến đặt tiền, Dịch Thiên cũng cược 200 vạn lượng rồi, chỉ cần Dịch Thiên đánh bại người khác, như vậy phu nhân hắn liền nhất định thắng, Dịch Thiên khẳng định sẽ giúp cho nàng a. Có cơ hội tốt như vậy sao lại không làm ăn, không cược chính là đồ điên.

Nhìn nhân khí của mình cứ từ từ mà tăng lên như thế, trong lòng Miếu Miếu có chút đắc ý a, không nghĩ ra nàng cũng rất là có danh tiếng đó chứ, Tiểu Vũ thì ở một bên không nói gì, những người này thật sự là kiến phong sử dật* a, có điều lúc này bánh lái đã tự chạy không cần người bẻ nữa rồi.

*nghĩa là nhìn gió mà bẻ lái thuyền cho dễ lái, dạng gió chiều nào theo chiều ấy

Trong góc một nam tử quay qua tên còn lại cười nói: “Không nghĩ tới nàng cũng sẽ tham gia, giúp ta cược cho nàng 100 vạn lượng.” Tên còn lại cũng cười nói: “Lời như vậy, ta cũng phải cược một chút.”

Trong vòng có một ngày, tất cả mọi người đều biết Miếu Miếu cũng muốn tham gia Đại Hội Võ Lâm, hơn nữa còn là thí sinh được cược cao nhất, ngân lượng cược cho nàng tổng cộng vượt quá 1000 vạn lượng rồi. Vì thế chủ sự lại đặc biệt tìm đến nàng, hy vọng nàng hạ thủ lưu tình, nếu không sông bạc của bọn họ có đem bán hết cũng trả không nổi.

Miếu Miếu mới mặc kệ sống chết của mấy người này, từ đầu vốn là chính ngươi muốn mở cá cược mà, nhờ vả ta không không hả, ta tham gia Đại Hội Võ Lâm mục đích chính là muốn làm Minh chủ mà, khiến cho chủ sự tức giận đến sùi bọt mồm mà bỏ về.

“Đã vui vẻ chưa?” Nhìn Miếu Miếu bộ dạng hưng phấn suốt hai ngày, Dịch Thiên nhướn mày hỏi. “Ừ, rất vui vẻ, sung sướng, không nghĩ tới ta có nhân

khí như vậy a.” Miếu Miếu tung người nhào vào lòng Dịch Thiên, ta biết, tất cả đều là nhờ chàng, người khác vốn là nhìn năng lực cùng mặt mũi của chàng mà cược cho ta, có điều ta quả thực là sung sướng. Ha ha, vỗ lưng Dịch Thiên một cái, bây giờ ta trở thành tiềm năng số một, sau này sẽ là mối đe dọa của chàng đó.

“Nàng đã vui vẻ như vậy, có phải chúng ta nên hoàn thành chuyện chưa làm xong ngày hôm qua?” Dịch Thiên đột nhiên cười gian xảo nói. Buổi tối ngày hôm qua tiểu nữ nhân này hưng phấn quá độ lần qua lần lại ngủ không được, sau đó lôi kéo hắn đi ngắm sao, kết quả đến khi hắn tỉnh thì nàng lại ngủ thiếp đi.

Ách, trong nháy mắt Miếu Miếu ngẩn người ra, sau đó hét ầm lên: “A, Dịch Thiên, chàng cười như vậy rất hấp dẫn, ta yêu chết mất, yêu chết mất...” Nói xong không ngừng hôn lên mặt lên môi Dịch Thiên. Dịch Thiên ngốc này càng ngày càng biết cách dụ dỗ nàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nguyệt tuyên

Thật đói a, Miếu Miếu nằm im lặng ở trong lòng Dịch Thiên, buổi tối ngày hôm qua ăn cũng không ít, chỉ có một chút vận động lúc tối thôi mà, sao lại đói đến như vậy rồi.

Nhẹ nhàng xoay xoay người, định chui ra khỏi ngực Dịch Thiên thì đột nhiên bên hông bị giữ chặt lại, Dịch Thiên mở mắt, có chút lo lắng hỏi: “Sao lại dậy sớm như vậy?” Bình thường mặt trời chưa lên ba sào nữ nhân này tuyệt đối sẽ không chịu dậy, trừ phi chính mình đánh thức nàng.

“Ta đói quá.” Miếu Miếu sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình ỉu xiu nhìn Dịch Thiên. Đạo này thật sự là vận động quá độ rồi cho nên cảm thấy đói rất nhanh.

Dịch Thiên đưa tay sờ sờ bụng Miếu Miếu, thật là đói đến xẹp bụng, trừ việc đói thật sự không có lý do gì khiến cho Miếu Miếu dậy sớm như vậy. Khóe miệng khẽ cong lên, Dịch Thiên dịu dàng nói: “Đề ta đi lấy.” Đạo gần đây nụ cười của Dịch Thiên xuất hiện ngày càng nhiều, trong lòng Miếu Miếu tràn đầy cảm động, Dịch Thiên đối với nàng luôn luôn rất đặc biệt.

Ăn xong đồ ăn Dịch Thiên bụng toét, Miếu Miếu thỏa mãn ợ một cái, thật sự là hạnh phúc a. Trên đường đột nhiên truyền lên tiếng ồn ào, mới sáng sớm mà ồn như vậy, kẻ nào ở đây gọi quý hã. Miếu Miếu chạy vọt đến bên cửa sổ, mở ra nhìn ra ngoài. Sắc trời vẫn còn sớm, người đi trên đường cũng không nhiều nên tiếng ồn ào này liên hết sức chói tai.

Hai người nhìn có vẻ đã say mềm đang ôm nhau là ả mĩ. “Ta đã bảo chờ xem thử tình huống như thế nào rồi mới chọn, bây giờ thì hay rồi, bao nhiêu bạc đặt lên người Dịch Thiên rồi.”

“Làm sao ta biết phu nhân của hắn sẽ tham gia a, nếu biết ta đã đặt vào nàng ta rồi, bây giờ thì hay quá, cả hai chúng ta thua sạch rồi.”

“Hu hu hu, bạc của ta.”

“Hu hu hu, tại sao nữ nhân mà cũng tham gia.”

Hai người ôm nhau một chỗ lúc thì khóc rống lên, lúc thì cười như điên khiến cho người đi đường đều dừng lại nhìn ngó. Miếu Miếu cứ là mắt tròn, đây là tình huống gì vậy, quay đầu nhìn Dịch Thiên, hình như là người đã đặt cược vào chàng đó.

Dịch Thiên cũng không biết nói sao, đóng cửa sổ lại, từ lúc Miếu Miếu tuyên bố muốn tham gia, nhân khí của nàng cứ thế mà phi thăng. Khiến bao nhiêu người khoái chí nhưng cũng hại khổ không ít người, vì thật sự có vẻ như Miếu Miếu chắc chắn là người chiến thắng cuối cùng rồi. Cứ nhìn số ngân lượng với người đặt cược là thấy được.

Trừ ra chính mình cược 200 vạn lượng, tên Hoàng đế chó má kia cũng cược 200 vạn lượng, còn có Hắc Diễm, cũng cược 100 vạn lượng, chắc chắn là tên nam nhân kia bảo hắn cược, ngoài ý muốn nhất là Nguyệt Tuyên, đương nhiên cũng cược 100 vạn lượng. Nhiều người cùng ủng hộ Miếu Miếu như vậy, bây giờ nàng được vạn người đề ý. Nghĩ đến đó, tâm tình Dịch Thiên liền có chút khó chịu, phu nhân của chính mình, cần gì bị nhiều người chú ý như vậy.

Nhìn thấy Dịch Thiên vẻ mặt khó chịu, Miếu Miếu cười cười đứng đỉnh đi tới, vỗ vỗ vai Dịch Thiên nói: “Đó là phu nhân của chàng được hoan nghênh a, đối với ta, sự ủng hộ của chàng mới là động lực thắng lợi, thêm những người khác cũng chả làm gì.” Trong nháy mắt sắc mặt Dịch Thiên liền tươi tỉnh hơn. Miếu Miếu cảm thấy mình thật quá lợi hại rồi, câu nói đầu tiên liền có thể dụ khị Dịch Thiên như vậy, nhưng cái này cũng cần Dịch Thiên phối hợp tích cực nha, nếu không một tay thì làm sao vỗ ra tiếng được.

“A, đó là Nguyệt Tuyên, Nguyệt Tuyên công tử a, tại sao người cũng muốn ủng hộ cho phu nhân của Dịch Thiên a.” Một trong hai hũ hèm đột nhiên kêu lên.

“Đúng a, đánh vỡ hết mộng tưởng cuối cùng của bọn ta rồi, hu hu hu.” Hũ hèm còn lại cũng gia nhập.

Nguyệt Tuyền, bước chân Miếu Miếu liền xoay lại, đẩy cửa sổ ra, nhìn một chút thử xem tuyền thủ tiềm năng trong truyền thuyết bộ dạng vốn là như thế nào. Không nhìn không biết, vừa nhìn một cái giật cả mình, đương nhiên không phải vì khó coi mà bị hù cho giật mình, là bởi vì quá đẹp mắt nên mới bị hù cho giật mình.

Mày kiếm cong nhẹ, lông mi mịn dài, mắt phượng quyền rũ, mũi nhỏ cao thẳng, bạc môi gợi cảm, lúc nào cũng mang theo một nụ cười như mộc xuân phong*, mái tóc dày mượt buông xõa xuống, rơi nhẹ trên vai, xõa dài xuống lưng, nổi bật trên nền áo trắng, giống như tiên nhân hạ phàm không nhiễm sương khói nhân gian, Miếu Miếu trong phút chốc nhìn đến ngây người, nam nhân như vậy thật sự không kém Dịch Thiên chút nào, nhưng hai người đẹp hai kiểu khác nhau.

*cảm giác dịu dàng như ngồi trong gió xuân

Nguyệt Tuyền chỉ cười không nói nhưng lại hơi liếc mắt về hướng Miếu Miếu một tí rồi cùng kẻ còn lại rời đi. Miếu Miếu hoàn hồn, ông trời ơi, nam nhân này thật xinh đẹp, ánh mắt bám riết theo phương hướng Nguyệt Tuyền rời đi, nam nhân xinh đẹp như vậy chính là đề thưởng thức nha. Đột nhiên hai mắt bị che kín, “Không cho nhìn nữa.” Một giọng nói bá đạo truyền đến, Miếu Miếu nhất thời dờ khóc dờ cười, lo nhìn đến xuất thần nên quên mất cái bình dấm chua bên cạnh.

Vội vàng gơ hai tay lên, ra dáng đầu hàng, cam đoan: “Ta chỉ là thưởng thức mỹ nam thôi, không có ý gì khác đâu.” Lúc này Dịch Thiên mới buông tay ra nhưng sắc mặt rõ ràng là không đẹp chút nào. Hai tay xoa xoa khuôn mặt Dịch Thiên cười nói: “Ha ha, ông xã của ta lúc uống dấm chua thật đáng yêu nha, cho nên ta chỉ thích chàng, những người khác đều không thích.” Lại một lần nữa tuyên ngôn tình yêu đã giúp cho sắc mặt của Dịch Thiên được cải thiện.

Trên đường lớn, Nguyệt Tuyền cùng người còn lại đang từ từ tản bộ. “Nguyệt Tuyền, mới vừa rồi nữ nhân đó cứ nhìn chằm chằm vào ngươi. Xem ra là bị vẻ ngoại của ngươi làm cho mê mẩn rồi. Lại thêm một nữ nhân quý gối trước sắc đẹp của ngươi nha.” Người này cười nói.

“Ha ha, Quân Cừu, lúc này ngươi nhìn lầm rồi, mặc dù ta chỉ liếc mắt một cái thôi nhưng ta nhìn thấy trong mắt của nàng ngoại trừ thưởng thức thì không có gì khác, rất rõ ràng là mỹ lực của ta đối với nàng đã mất linh.” Nguyệt Tuyền cười lắc đầu.

“Thật sao, tại sao ta lại không thấy ta?” Nam tử có tên là Quân Cừu kinh ngạc nói.

“Đó là do ngươi còn chưa tỉnh ngủ, mắt còn nhiều ghèn lắm” Nguyệt Tuyền chọc tức, đôi mắt của ngươi nhìn nữ nhân đều chỉ có một dạng, như vậy thì còn có thể nhìn ra cái gì, đúng là cái tên trong mắt chỉ có bạc.

Quân Cừu sờ sờ mũi, hần kém cỏi như vậy sao, tốt xấu gì hần cũng là giữa chốn bách hoa chen chúc mà lớn lên, tỷ tỷ muội muội nhiều như vậy, khi dễ hần cũng không ít, hần đối với phụ nữ là miễn dịch tuyệt đối.

“Ngươi nói nàng sẽ thắng sao?” Đuổi theo bước chân Nguyệt Tuyền, Quân Cừu hỏi.

“Sẽ, Dịch Thiên trước hết sẽ giúp nàng đánh cả thiên hạ, còn nàng đoán chừng cuối cùng chỉ ra mấy chiêu là tốt rồi, chỉ là hơi đáng tiếc, ta còn muốn xem thử Ngân Tiêu lợi hại chỗ nào.” Nguyệt Tuyền cười nói, không biết nữ nhân này có thể sử dụng Ngân Tiêu hay không mà khí thế lớn như vậy.

“Ha ha, cái này thì ngươi liền sai lầm rồi. Nàng có thể còn phải tự mình đấu vài trận, ta có tin tức nội bộ, nghe nói cơ chế của đại hội năm nay có vài thứ thay đổi, không có tính đến cấp bậc, bất luận mạnh yếu cũng phải đánh từ đầu, đánh tới thua mới thôi.” Quân Cừu nói một cách đắc ý, trừ bạc ra mình cũng chú ý đến nhiều thứ khác lắm chứ.

Đại Hội Võ Lâm trước đây dựa theo võ công mà chia làm vài cấp bậc, võ công càng lợi hại cấp bậc càng cao. Người có cấp bậc ngang nhau thì đấu với nhau, người thắng thì tiến lên một bậc. Vị trí cao cấp nhất đáng thì căn bản là không cần đánh, chỉ cần tịnh dưỡng tinh thần, ngồi đợi người thắng cuối cùng, sau đó đấu với hần là được.

“Như vậy công bằng hơn nhiều, nhìn không ra ngươi cũng có hứng thú với mấy điều này.” Nguyệt Tuyền vẫn cười nói như trước, phương diện này quả thật chính mình không có chú ý đến, chỉ nghe nói Vụ Thiên Các năm nay sẽ tham gia, còn những cái khác cũng không tìm tòi nghiên cứu nhiều, dù sao Đại Hội Võ Lâm cũng chỉ có mấy người đó. Ha ha, bây giờ lại cảm thấy rất háo hức mong chờ đại hội bắt đầu rồi.

“Ngươi nghĩ rằng ta chỉ thích bạc hà, thật sự là...” Quân Cừu bất mãn liến thoắng gì đó đi theo Nguyệt Tuyền xa dần.

“Hoàng thượng, bởi vì chuyện phong tỏa thành nên đã có vài người trong giang hồ bắt đầu quấy rối, Đại Hội Võ Lâm cũng sắp bắt đầu rồi, nếu không khai thành, thần sợ sẽ gây ra hỗn loạn.” Thành chủ cung kính nói với Thần Quang Dục, nguyên nhân chết của nữ nhi thì đã biết rồi, sợ là đã làm việc gì đụng phải người không nên dây vào, cho dù chính mình bây giờ có điều tra ra, phỏng chừng cũng không đụng vào hần được, ngược lại còn đeo thêm phiền toái vào người, không bằng cứ như vậy cho nó trôi qua đi.

Thần Quang Dục ôm My Diễm ngồi trong đại sảnh nghe vậy cười nói: “Ái phi cảm thấy như thế nào?” “Hoàng thượng, nếu thành chủ cũng không ngại vậy thì liền khai thành đi, chọc dân chúng nổi giận sợ là ảnh hưởng không tốt a.” My Diễm dịu dàng nói, Thần Quang Dục tại sao muốn phong tỏa thành, nàng cũng không biết, nhưng nếu bây giờ hỏi ý tứ của nàng, e là muốn khai thành rồi.

“Vậy cứ y lời ái phi nói, ngày mai khai thành, còn chuyện của hần, tự ngươi xử lý cho tốt.” Phân phó với thành chủ xong, Thần Quang Dục ôm lấy My Diễm đi thẳng.

“Chủ thượng, ngày mai khai thành, chúng ta có thể rời đi rồi.” Vụ Huyền đóng cửa phòng lại, báo cáo với Dịch Thiên.

“Cái chết của nữ nhi thành chủ điều tra ra rồi sao?” Miếu Miếu hỏi, cũng không phát hiện thấy động tĩnh gì mà.

“Không có, trên cáo thị nói nàng đột nhiên phát bệnh tim mà chết, trước đây không biết nàng có bệnh này nên tưởng bị hại.” Vụ Huyền trầm giọng nói, lý do này thật quá gượng ép.

Miếu Miếu nghe vậy khẽ nhủ mày. Đây là nói không tra xét hay là không dám tra tiếp hả, thành chủ này cũng chịu đủ áp lực, có điều không quan hệ đến nàng, nàng bây giờ chỉ có một mục tiêu là muốn đến Đại Hội Võ Lâm mà phát uy thôi.

“Ngày mai xuất phát.” Dịch Thiên lãnh đạm ra lệnh, nhìn ánh mắt của Miếu Miếu e là chờ không được rồi. “A, Dịch Thiên, chàng thật sự là rất hiểu rõ ta nha.” Miếu Miếu liền ngã người về phía Dịch Thiên, lại bắt đầu làm nũng. Tiểu Vũ lắc đầu, hết thuốc chữa.

Trăng treo trên cao, ánh sao đầy trời, Miếu Miếu kéo tay Dịch Thiên đi dạo trên đường lớn. Có lẽ là bởi vì ngày mai sắp khai thành rồi nên đêm nay trên phố đặc biệt đông người. Đang rộn ràng nhộn nhạo chen qua một đám người, Miếu Miếu đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất nhẹ nhàng thỏa mãn, liền nắm chặt lấy tay Dịch Thiên, là bởi vì luôn có chàng bên người ta, cho nên mới hạnh phúc như thế, quay đầu nhìn về phía Dịch Thiên, cười đến phong hoa tuyết đại.

Đột nhiên, Miếu Miếu cảm thấy có ánh mắt dõi theo mình liền quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa Nam Cung Linh đang nhìn thẳng vào mình. Mới có mấy ngày không gặp, Nam Cung Linh dường như gầy đi rất nhiều, cũng tiêu tụy rất nhiều, mặc dù vẫn như trước đây luôn cười như gió xuân nhưng Miếu Miếu có thể cảm giác được có chỗ nào đó bất đồng.

“Hey, Nam Cung Linh, nhiều ngày như vậy ngươi đã đi đâu hả?” Miếu Miếu bước tới cười nói. “Trước là đi tìm nàng, sau lại nghe nói nàng ở đây liền chạy đến.” Nam Cung Linh cười nói. Miếu Miếu gạt đầu, trong phút chốc, ba người có chút sượng sùng.

“Được rồi, ngày mai khai thành, chúng ta liền xuất phát đi Đại Hội Võ Lâm, còn ngươi thì sao, có muốn đi hay không?” Miếu Miếu hỏi. Nam Cung Linh mỉm cười nói: “Đương nhiên là đi a, còn phải chờ xem nàng xưng bá võ lâm nữa, có điều ta mới đến tới nay, có chút việc muốn xử lý.” Miếu Miếu gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý, vẫy tay chào Nam Cung Linh rồi lời Dịch Thiên rồi đi. Nói chung là lần này gặp lại Nam Cung Linh có chút lạ, có điều chính mình cũng không biết giải thích ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Bỏ lỡ nên đã vụt mất

Nhìn về hướng Miếu Miếu rời đi, Nam Cung Linh lâm bầm tự nói: “Ta tưởng rằng hết thảy đều đối xử với nàng thật tốt là bởi vì nàng là phu nhân của Dịch Thiên, kỳ thật không phải như vậy, là ta sai lầm rồi, nếu như nàng gặp ta trước, nàng sẽ yêu ta sao?” Nam Cung Linh nói xong ánh mắt buồn xuống.

Mấy ngày qua trong lúc đi tìm nàng, bản thân cuối cùng cũng đã hiểu rõ cảm giác bất an dày vò trong tâm trí là gì rồi, đó là lo lắng, là sợ hãi, là dấu hiệu yêu nàng. Miếu Miếu ta yêu nàng mất rồi, thì ra yêu một người đơn giản như thế, nàng có cảm thấy vậy không? Nhìn nàng đứng chung một chỗ với hắn, nồng nàn như vậy, rõ ràng như vậy, ta đột nhiên cảm thấy đau lòng vô cùng.

Ta biết ta không còn cơ hội nào nữa, chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng. Thật ra ta đã đến Nháo Thành từ lâu, biết được nàng ở đây, ta liền ra roi giục ngựa chạy đến, nhưng bỗng nhiên ta không có dũng khí xuất hiện trước mặt nàng. Ta thật sự sợ hãi, sợ ánh mắt thâm tình của nàng dành cho hắn, đứng vậy, vô luận ta có tồn tại hay không, trong mắt nàng cũng chỉ có mỗi hắn, ta nghĩ là ta đã bỏ lỡ mất thời gian quen biết với nàng, bỏ lỡ nên đã vụt mất. Nam Cung Linh sắc mặt âm trầm nhìn bóng hai người sánh vai nhau đi xa.

Dịch Thiên đột nhiên quay đầu lại liếc mắt về hướng Nam Cung Linh một cái. Về mặt buồn bã thất sắc của Nam Cung Linh rơi trọn vào trong mắt hắn. Miếu Miếu, hôm nay nam nhân này thật sự yêu nàng rồi. Dịch Thiên đưa tay ôm siết lấy Miếu Miếu, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không buông tay khỏi nàng.

“Dịch Thiên, chàng có cảm thấy rằng Nam Cung Linh có chút không giống trước đây không?” Miếu Miếu lên tiếng hỏi.

“Không thấy, vẫn giống với trước đây.” Dịch Thiên thần nhiên đáp.

“Không có sao? Chẳng lẽ cảm giác bị sai.” Miếu Miếu tự nhủ, trong lòng có chút kinh ngạc, rõ ràng nàng cảm thấy có chỗ nào đó khác bình thường, chỗ nào, chỗ nào ta. Đứng rồi, trong đầu Miếu Miếu lóe lên một cái, chính là ánh mắt, ánh mắt nhìn nàng không giống bình thường.

“Dịch Thiên, chàng không cảm thấy ánh mắt hắn nhìn ta có chút khác lạ sao, giống như, đúng rồi, giống như ánh mắt chàng nhìn ta vậy.” Miếu Miếu nói xong mới nhận ra mình nói gì, hoảng hốt, như vậy nó có nghĩa là gì.

Nhìn về phía Dịch Thiên, Dịch Thiên cũng không kinh ngạc, chỉ là sắc mặt có chút sa sầm, hắn đã sớm nhận ra, chỉ là không muốn nói cho nàng. “Dịch Thiên, Nam Cung Linh vốn là người tốt, ta cùng hắn chỉ là bạn bè thôi.” Mặc dù câu này nói đã rất nhiều lần, nhưng Miếu Miếu không thấy phiền hay chán mà lặp đi lặp lại một lần nữa, chỉ vì làm cho Dịch Thiên an tâm. Nam Cung Linh, mặc dù người hài hước vui vẻ, lại có phong độ, nhưng trong lòng

ta đã có Dịch Thiên rồi, người ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ có một cô gái tốt đến yêu người.

Dịch Thiên gật đầu, tình cảm của Miểu Miểu hẳn biết và hiểu rất rõ. Nam Cung Linh cũng không phải người tệ hại gì, nhưng nếu như hẳn nghĩ đến việc tranh giành Miểu Miểu, như vậy Dịch Thiên cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.

“Nam Cung công tử, người cũng ở đây hả.” Tạ Ân cùng Tạ Văn Quân từ phía sau hẳn đi ra, cười chào hỏi han hẳn.

“Các người cũng muốn đi Đại Hội Võ Lâm sao?” Nam Cung Linh cười hỏi ngược lại, hiện giờ người xuất hiện ở nơi này đại đa số đều là đi Đại Hội Võ Lâm.

“Đúng vậy, nghe nói năm nay Vụ Thiên Các sẽ tham gia, cho nên đi xem một chút. Nam Cung công tử, Miểu Miểu thật sự là phu nhân của Dịch Thiên sao?” Mặc dù Tạ Ân đã sớm biết chuyện này là thực rồi, có điều vẫn cứ muốn xác định lại đáp án từ Nam Cung Linh.

Nam Cung Linh gật đầu mỉm cười đáp: “Nàng ấy cũng tới tham gia Đại Hội Võ Lâm, ở sòng cá cược nhân khí của nàng ta cao nhất, Tạ Ân huynh có cược vào người nàng không?”

“Nam Cung công tử, nghe nói ở trên người nàng có Ngân Tiêu, là thật sao?” Văn Quân đột nhiên lên tiếng hỏi, trước đây nàng cứ tưởng Miểu Miểu chỉ là nữ nhân có chút tài, hôm nay võ nghệ lại cũng hết sức cao cường, không thể không khiến nàng cảm thấy hết sức kinh ngạc, cho nên mới yêu cầu ca ca đưa nàng đến đây.

Nam Cung Linh chỉ cười không nói, chuyện này đến lúc Đại Hội Võ Lâm khai mạc sẽ thấy, thời khắc này mà nói ra chỉ sợ sẽ tăng thêm phiền toái cho Miểu Miểu, mặc dù là bọn họ cũng có không ít phiền toái rồi.

“Ha ha, Nam Cung công tử có cược không vậy, ta cùng xá muội tới quá sớm nên đặt hết lên người Dịch Thiên rồi.” Tạ Ân cười ha ha nói, giải vây cho không khí xấu hổ giữa Nam Cung Linh cùng Văn Quân. Có điều chính mình cũng không ngờ Miểu Miểu lại dĩ nhiên là phu nhân của Dịch Thiên, lại còn muốn tham gia Đại Hội Võ Lâm. Nữ tử này luôn khiến cho người khác đặc biệt ngạc nhiên a.

“Cơ hội kiếm tiền tốt như thế, làm sao mà ta bỏ qua đây.” Nam Cung Linh ngụ ý vốn là đã đặt trên người Miểu Miểu rồi, sau đó lại tiếp: “Mọi người đều cùng đường, không bằng cùng nhau đi, có bạn đồng hành cũng tốt.” Tạ Ân cùng Văn Quân nghe vậy đều gật đầu, đang có ý này.

Tìm vài người cùng đi đường cũng tốt, một mình một người cũng chỉ tạo thêm bi thương cho bản thân. Không thể quang minh chính đại yêu nàng vậy thì nhìn nàng hạnh phúc thôi cũng tốt rồi.

“Cuối cùng cũng có thể đi.” Miểu Miểu ngồi ở trên xe ngựa hưng phấn không ngừng. Đại Hội Võ Lâm, ta tới đây. Dịch Thiên đưa tay ôm nàng, đề phòng nàng quá mức hưng phấn mà làm cho ngựa xe lảo đảo phải đi.

“Phu nhân, chúng ta đều đặt hết tiền xương máu của chúng ta lên người rồi, người nhất định phải thắng a.” Vụ Huyền đau xót nói.

“Sao hả, không tin tưởng ta hả, nói nhỏ cho các người, tự ta cũng cược cho mình 100 vạn lượng, nói không thắng thì ta thua không chỉ có mặt mũi mà còn có bạc a.” Miểu Miểu ra vẻ đau lòng lòng nói, bạc chính là bảo bối của nàng a.

Dịch Thiên nghe vậy nhìn về phía nàng. Nàng đi đặt cược khi nào, ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng mà, tại sao không phát hiện. Miểu Miểu cười hắc hắc nói: “Ta bảo chừng quỹ đi đặt cho ta,” việc nhỏ như vậy đương nhiên không cần tự mình ra tay.

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ, xe ngựa đột nhiên phanh gấp một cái, thiếu chút nữa ném Miểu Miểu bay ra, may là có Dịch Thiên ôm nàng. Đám người Vụ Huyền lập tức đứng dậy chui ra khỏi xe.

“Lưu lại Ngân Tiêu, tha cho các người một đường sống.” Ngoài xe truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, kèm theo âm thanh đao kiếm chạm nhau, xem ra hai phe đã bắt đầu giao chiến rồi. Đột nhiên Miểu Miểu cảm thấy có một luồng cường lực đánh về phía xe ngựa, Dịch Thiên liền ôm Miểu Miểu bay ra ngoài, Tiểu Vũ cũng theo sát. Trong nháy mắt xe ngựa bị luồng cường lực đánh cho tứ phân ngũ liệt.

Dịch Thiên mang theo Miểu Miểu đứng ở trên một nhánh cây cao, vẫn không đi ứng đầu với kẻ địch, chỉ cần đám người Vụ Huyền ứng phó là được rồi. Đám người đó mặc dù số lượng có vẻ nhiều nhưng công lực không cao, chỉ có kẻ vừa đánh nát xe ngựa mới có một chút bản lĩnh, còn những kẻ khác chỉ là công phu mèo quào ba chân.

Xa xa, Nguyệt Tuyền cùng Quân Cưu nhìn thấy một tràng kịch chiến mà gục gặc đầu, bọn họ mới vừa ra khỏi Nháo Thành không ngờ liền đụng phải một tình huống đặc sắc như vậy. Nửa đường chặn Vụ Thiên Các đòi Ngân Tiêu, không biết bọn người này là lá gan quá lớn hay chē mạng mình quá dài.

“Người nói, nữ nhân đó có ra tay hay không?” Quân Cưu cười hỏi.

“Sẽ không, muốn ra tay cũng là Dịch Thiên ra tay, không cần đến phiên nàng động thủ.” Nguyệt Tuyền cười đáp, đã sớm nghe nói Dịch Thiên cực kì nâng niu vị phu nhân bảo bối này, làm sao chịu để nàng động thủ. Quân Cưu nghe vậy cười ha ha, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

“Vụ Huyền cố lên, bắt tên kia lại cho ta, phải bắt sống nha.” Miểu Miểu đứng ở trên cây hô to. “Người lại muốn làm cái gì?” Tiểu Vũ đứng ở một nhánh cây khác hỏi. “Chinh chết hẳn đi.” Ánh mắt Miểu Miểu đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Mặt dù cách nhau khá xa nhưng người có công lực mạnh mẽ thì thính lực không phải bình thường. Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ nàng cũng giống Dịch Thiên vô tình lạnh lùng, muốn người kia đang sống sờ sờ mà chính cho chết, như vậy hai người cũng thật “xứng đôi vừa lứa” nha.

Vụ Huyền quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, không bao lâu sau liền bắt được kẻ kia. Tự tay điểm huyết đạo của hắn, linh tới trước mặt Miêu Miêu. Miêu Miêu liền đứng dậy nhảy xuống đất, đi lòng vòng rồi cầm một cành cây to như cánh tay vừa thô vừa cứng về.

“Đề hấn xuống, mông chổng lên.” Miêu Miêu vừa quay quay gây gỗ trong tay vừa phân phó, lại còn khời động, thoạt nhìn mười phần giống hệt đao phủ chuẩn bị dụng hình ngược đãi người.

Gậy gỗ từ trên trời giáng xuống thẳng vào trên mông người này. Miêu Miêu đánh một cách hăng say, miệng còn không ngừng âm ỉ: “Ai bảo ngươi đập nát xe ngựa của ta hả, ngươi có biết một cái xe ngựa mua hết bao nhiêu tiền không hả, đó là Dịch Thiên nhà ta cực khổ nhọc buồn bán mới có được. Không có xe ngựa thì ta phải cưỡi ngựa, con bà nó, vốn là bà cô nhà ngươi không có thích cưỡi ngựa, ngươi có biết không hả, cái mông của ta cực kì đáng thương, lại còn chịu ê ẩm. Ta đánh nát cái mông nhà ngươi, cho ngươi biết thế nào là ê ẩm đau đớn...”

Mọi người nghe vậy, đều ngã nhào xuống đất, phu nhân thật quá khủng bố rồi, đây là lý do đánh mông người ta sao, nhưng nói cũng đúng, Dịch Thiên mất mạng ý cười, lạnh nhạt nói: “Đúng là nên đánh.” Mọi người vừa định đứng lên, qach thêm một tiếng té nằm xuống đất, chủ thượng, người bị phu nhân đồng hóa hoàn toàn rồi, nếu như bị người khác nhìn thấy tình huống này, hình tượng chủ thượng lạnh lùng vô tình của Vụ Thiên Các bọn họ sợ là bay biến mất không còn gì.

Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu nhìn một màn không tầm thường này mà không biết nói gì. Đây là lý do nàng ấy muốn chính từ hấn hả, quả nhiên là đủ khủng bố. Càng tuyệt hơn chính là Dịch Thiên còn đương nhiên thông thêm một câu nên đánh. Nói ra thì ai tin tưởng hả. Lúc Dịch Thiên nói câu đấy trong chốc lát hai người bọn họ còn tưởng chính mình nghe lầm.

“Quân Cừu, có cơ hội thì làm quen với nàng nha, hai người các ngươi chắc chắn sẽ có nhiều đề tài để nói.” Nguyệt Tuyền cười ha ha nói, đều là kẻ yêu tiền.

“Nguyệt Tuyền, ngươi cũng nên làm quen với nàng, lý do chính người của ngươi cũng thiên kì bách quái kém gì ai, có điều, nàng có vẻ trên cơ ngươi đó.” Quân Cừu cũng cười ha ha. Hai người vừa cười vừa nhìn nhau, người này quả là nên kết giao, Đại Hội Võ Lâm đáng mong chờ đây.

Sau khi hai người cười thống khoái rồi liền đi ra phía trước. Hai người bọn họ nhìn lên quang minh chính đại như vậy, có lẽ đã sớm bị phát hiện rồi.

“Tại hạ Nguyệt Tuyền (Quân Cừu) tham kiến mấy vị, mấy vị thật hăng hái a.” Nguyệt Tuyền nhìn về phía Dịch Thiên cười nói.

Dịch Thiên khẽ gật đầu, coi như đã trả lời. Gia tộc của Nguyệt Tuyền cùng Vụ Thiên Các cũng có giao dịch qua lại, cũng coi như nên để mặt mũi cho người ta. Nguyệt Tuyền, Miêu Miêu liền quay đầu lại, cầm gậy gỗ nhìn về phía Nguyệt Tuyền, quả nhiên là mỹ nam nha, nhìn xa hay nhìn gần đều sướt mướt như vậy.

“Phu nhân có vẻ như hăng hái vui vẻ quá nhỉ.” Nguyệt Tuyền nhìn Miêu Miêu cười nói.

“Cũng thường thôi, ta nói này anh bạn đẹp trai, ngươi cao thấp cũng tương xứng với Dịch Thiên nhà ta quá ha.” Miêu Miêu đi vòng quanh Nguyệt Tuyền một vòng rồi đưa ra kết luận này.

“Được” người khác gật gù bình luận như vậy, Nguyệt Tuyền không những không giận mà còn cười, thật sự là một nữ tử kì quái, lúc mới gặp gỡ hấn thì trong mắt nàng đầy thương thức, bây giờ thì bị nàng nhìn như vậy, chính mình cứ có cảm giác giống như một món hàng.

“Phu nhân, tại hạ rất là chờ mong biểu hiện của người ở Đại Hội Võ Lâm a, đến lúc đó gặp lại.” Nguyệt Tuyền hướng phía đám người Dịch Thiên chấp tay chào, rồi cùng Quân Cừu rời đi. Bị Miêu Miêu nhìn chăm chú như vậy trong lòng có chút sợ hãi, có khi nào nữ nhân này lại tính kế chính hấn hay không a, cứ chạy trước là tốt hơn hết.

L: A, chính là từ chương này mà bạn đau lòng cho Linh ca nha ;_;

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Đại hội võ lâm 1

Nhìn hai người chạy trốn, Miêu Miêu cười ha ha, cùng lắm là nhìn hấn một vòng thôi, liền dọa chạy mất. Sau lưng truyền đến giọng Miêu Miêu cười vang, Quân Cừu không khỏi rung mình một cái, Nguyệt Tuyền nói rất đúng, ánh mắt nữ nhân đó nhìn hấn chỉ có thương thức, coi hấn như hàng hóa. Ánh mắt như vậy khiến cho hấn cảm giác chỉ muốn chạy trốn. Trách không được Dịch Thiên thích nàng ta như vậy, hai người rõ ràng là cùng một giuộc.

Đã không có xe ngựa thì Miếu Miếu cũng không kều cộ gì, cứ cưỡi ngựa là được, dù sao thì Dịch Thiên cũng bảo bọc nàng. Mà cưỡi ngựa so với ngồi xe ngựa thì nhanh hơn rất nhiều, đến mục tiêu Thanh thành sớm những hai ngày. Theo Vụ Huyền giải thích thì sở dĩ gọi là Thanh thành bởi vì ở trong thành có nhiều người mang họ Thanh. Giải thích đơn giản như vậy, làm Miếu Miếu mong chờ mãi, tưởng bỏ có lịch sử bối cảnh gì đặc biệt lắm.

Vẫn là câu cũ hay nói, có tổ chức thật là tốt a. Tư sản của Vụ Thiên Các chỗ nào cũng có, ở Thanh thành cũng không ngoại lệ, từ lâu, kỹ viện, tiệm cầm đồ thứ gì cũng không thiếu. Vừa vào thành mọi người liền trở thành tiêu điểm của dân chúng, thực sự mà nói thì trên đường Miếu Miếu cùng Dịch Thiên cũng khiến người khác chú ý, có điều cũng chỉ có vài người. Không ít người có làm ăn buôn bán với Vụ Thiên Các đến chào hỏi Dịch Thiên, Dịch Thiên cũng chỉ khẽ gật đầu.

Khó khăn lắm mới xuyên qua đám đông đến được từ lâu, giờ Miếu Miếu đã cảm giác được thế nào chính là mình tỉnh đi ra đường, thế nào là cảm giác chúng tỉnh ứng nguyệt*, đến đâu đâu là tiêu điểm ở chỗ đó. Mới vừa bước vào từ lâu, xẹt xẹt xẹt, phải gọi là n ánh mắt lập tức bắn về phía bọn họ, có nam nhân, có nữ nhân, không những là kinh ngạc, hâm mộ mà còn thêm sùng bái nữa. Đương nhiên chỉ có ánh mắt hâm mộ là dành cho nàng, còn các kiểu khác đều hướng vào Dịch Thiên.

*chúng tỉnh ứng nguyệt: sao vây quanh trăng

Chuyện Dịch Thiên tháo mặt nạ mặc dù trong chốn giang hồ ai cũng biết nhưng người thấy qua mặt thật của hắn cũng không nhiều, hôm nay coi như là phơi bày dưới ánh mặt trời rồi, rước lấy một loạt ánh mắt kinh diễm như vậy cũng là tự nhiên. Nhưng đáng giận một điều nữa là trong số đây còn kèm theo rất nhiều ánh mắt ái mộ của nữ nhân, chuyện này đương nhiên Miếu Miếu không hào hứng tí nào rồi.

Nhìn Miếu Miếu mặt mày khó chịu, Vụ Huyền vội vàng chạy đến chỗ chường quầy hỏi: “Phòng đã chuẩn bị xong chưa?” “Đã chuẩn bị xong rồi, chủ thượng, mời đi bên này.” Chường quầy cũng là người thông minh, liền dẫn mọi người đi lên lầu,

“Hừ.” Miếu Miếu đặt mông ngồi xuống mép giường, mũi hừ ra một tiếng bực bội. Những người khác đều trở về phòng của mình, lúc này chỉ còn lại Dịch Thiên ở cùng nàng. Dịch Thiên không biết nên khóc hay nên cười đứng đĩnh đi tới, đưa tay ôm lấy Miếu Miếu dịu dàng hỏi: “Sao vậy, không vui à?”

“Cực kì không vui.” Miếu Miếu xoay lưng lại, thể hiện sự bất mãn to lớn của mình.

“Sao vậy, ai chọc nàng giận nào?” Dịch Thiên biết thừa còn hỏi, tiểu nữ nhân này rất ít khi ghen, bản thân cũng muốn xem thử bộ dạng ghen tuông của nàng như thế nào.

“Đám nữ nhân dưới kia, nhìn chăm chăm vào chàng y như lang sói, giống như hận không thể ăn luôn chàng vào bụng, chàng là của ta.” Ôm lấy mặt của Dịch Thiên, Miếu Miếu tí tê, tuyên bố chủ quyền của mình.

Dịch Thiên cười khẽ một tiếng, đưa tay sửa lại vài sợi tóc rối của Miếu Miếu, cười nói: “Ta là của nàng, cho đến bây giờ đều là của nàng, không có ai đoạt được đâu.” Miếu Miếu nghe vậy, lúc này mới thôi dẫu môi ra hờn dỗi.

Hai người đang chàng chàng thiếp thiếp rù rì rù rì, ở bên ngoài liền vọng đến tiếng gõ cửa: “Chủ thượng, Minh chủ tới.” Miếu Miếu nghe vậy nhướng mày, danh tiếng của Dịch Thiên cũng lớn ha, Minh chủ mà cũng tự mình tới.

Hai người đứng dậy đi xuống lầu, trong đại sảnh mọi người đang bắt chuyện với Minh chủ, xem ra Minh chủ này cũng có chút năng lực. Mặc dù đã gần năm mươi tuổi mà một thân khí thế uy nghiêm như vậy cũng không phải chuyện thường, người như vậy làm Minh chủ, qua bề ngoài mà nói, Miếu Miếu cảm thấy không sao nhưng cũng có chút bất mãn, tại sao Minh chủ đều già như vậy. Không sao, bắt đầu từ hôm nay, nàng sẽ phá đổ cái quy củ bất thành văn này.

Nhìn thấy hai người xuống tới, Minh chủ khẽ gật đầu với Dịch Thiên, Dịch Thiên cũng gật đầu chào lại. Vụ Huyền tiến lên cười nói: “Minh chủ đại giá quang lâm, có chuyện gì quan trọng sao?” Vụ Huyền luôn là người phát ngôn của Dịch Thiên, mọi người hiểu rõ cho nên không ai cảm thấy đây là bất kính với Minh chủ.

“Lần này đến đây chính là có chuyện muốn chứng thực với phu nhân nhà các người.” Minh chủ Văn Liêm nghiêm túc nói, trong đại sảnh nhất thời lặng như tờ, tất cả mọi người đều đã đoán ra chuyện gì rồi.

“Không biết Minh chủ muốn chứng thực điều gì với ta?” Miếu Miếu biết thừa còn hỏi, có điều lời này không thể không nói nha.

“Tất cả mọi người đều biết phần thưởng của đại hội lần này chính là Ngân Tiêu, mà theo ta được biết hình như phu nhân cũng có một Ngân Tiêu, không biết từ đâu mà phu nhân có được?” Văn Liêm hỏi.

“Là do sự phụ trao cho, không biết Ngân Tiêu của đại hội là từ đâu mà có?” Miếu Miếu hỏi ngược lại, đây cũng là điều mà rất nhiều người muốn biết.

“Lệnh sư có phải là Tiêu công tử?” Văn Liêm vẫn không trả lời câu hỏi của Miếu Miếu.

“Đúng vậy, Minh chủ còn chưa trả lời vấn đề của ta?” Miếu Miếu cũng không buông tha hắn dễ dàng.

“Ngân Tiêu thưởng cho đại hội là thân nhân của Tiêu công tử quyền tể, không biết phu nhân có quen biết thân nhân của lệnh sư?”

“Không quen.” Miếu Miếu nói thật.

“Như vậy phu nhân làm sao chứng thực Ngân Tiêu này quả thật chính là do Tiêu công tử truyền cho người mà không phải là bằng môn tả đạo đoạt

được.” Văn Liêm hỏi thật sự là nhất châm kiến huyết* khiến cho trong lòng mọi người cũng có chút khó chịu.

*nguyên văn “一針見血 nhất châm kiến huyết” nghĩa là đi thẳng vào đề, rõ bản chất của vấn đề, nói toạc móng heo, nói trúng tim đen.

“Ý Minh chủ muốn nói phu nhân của ta trộm Ngân Tiêu của các người?” Dịch Thiên đột nhiên lạnh lùng lên tiếng hỏi ngược lại.

“Như vậy cũng không phải, chỉ là sau khi Ngân Tiêu ở bên này đột nhiên mất tích liền nghe đồn phu nhân có Ngân Tiêu, hai mốc thời gian hoàn toàn khớp nhau, chúng ta không thể không hoài nghi.” Văn Liêm giải thích, chuyện này thật sự đủ khiến cho người khác nghi ngờ.

“Trong ngày khai mạc đại hội, ta sẽ tự mình chứng minh trước các vị Ngân Tiêu có thuộc về ta hay không, bây giờ ta lại muốn biết thân nhân của Tiêu công tử là ai, không biết Minh chủ có thể nói ra hay không?” Miểu Miểu hỏi.

“Nếu phu nhân đã cam đoan với mọi người, chúng ta đây sẽ chờ thêm vài ngày, về phần thân nhân của Tiêu công tử là ai, chuyện này thứ cho ta không thể trả lời.” Văn Liêm cũng không muốn gây thêm phiền hà, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn.

Miểu Miểu gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, không nói cũng không sao, Minh chủ liền mang theo người rời đi.

Đêm khuya, Miểu Miểu cùng Dịch Thiên vẫn chưa nghỉ ngơi, lời Ngân Tiêu từ trong người ra, Miểu Miểu cười nói: “Dịch Thiên, cái thứ này hình như cũng là một phiền toái ha.” Dịch Thiên không nói gì, đưa tay vòng qua Miểu Miểu, vô luận là xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở bên người của nàng.

Hai người lại đang lúc thủ thủ râm rì, Dịch Thiên đột nhiên trầm giọng quát: “Ai?” Một bóng người từ cửa sổ nhảy vào, kéo khăn che mặt màu đen xuống, ý bảo hai người đừng lên tiếng, sau đó bật người đóng cửa sổ.

Hiên Viên Triết, hần đến làm gì? Dịch Thiên lạnh lùng nói: “Người đến làm gì?” “Có một số việc ta muốn hỏi Miểu Miểu một chút?” Hiên Viên Triết liếc nhìn lên mái nhà kiểm tra.

“Tại sao lén lút như vậy, có việc gì giấu giếm không cho người khác biết hay sao?” Miểu Miểu hơi kinh ngạc nói, nàng cùng Hiên Viên Triết chỉ là quan hệ sơ giao.

“Có kẻ theo dõi ta, không thể không như vậy.” Hiên Viên Triết sau khi giải thích sơ liền hỏi: “Ta nghe nói Tiêu công tử là sư phụ của người?”

“Ừ, đúng vậy, thì sao?” Miểu Miểu nhướn mày hỏi.

“Vậy người hiện ở đâu?” Hiên Viên Triết dường như có chút hưng phấn.

“Người hỏi chuyện này để làm gì, Hiên Viên, khoan đã, các người cùng họ Hiên Viên, chẳng lẽ người chính là thân nhân của lão?” Miểu Miểu nhìn về phía hần hỏi, hình như về bề ngoài không có giống nhau.

Hiên Viên Triết gật đầu: “Đúng vậy, ông ấy là thúc thúc của ta, ta tìm ông ấy đã rất nhiều năm rồi, nhưng mà không tìm ra người ở đâu.”

“Ông ấy chết rồi.” Miểu Miểu trả lời, đây cũng không phải là bí mật lớn lao gì.

“Chết như thế nào?”

“Trúng độc mà chết, còn là độc gì thì ta không biết, lão cũng không nói cho ta biết. Có điều sự việc năm đó ta nghĩ người cũng biết, ta đang tìm nam nhân kia để báo thù cho lão.” Miểu Miểu cũng không hoài nghi thân phận của Hiên Viên Triết, cái cảm giác chờ mong thân nhân này, nàng có thể hiểu được.

“Ta đã tra việc này, cũng có một chút manh mối.” Sau khi suy nghĩ một lúc, Hiên Viên Triết nói, thêm người hợp tác cũng không phải chuyện gì không tốt.

Miểu Miểu nghe vậy khẽ trầm tư, nhớ tới lúc trước ở Lâm thành đã nghe hần hỏi người khác tin tức về nữ nhân đó, nói vậy cũng có lẽ là tra từ nơi đó.

“Lần đó ở Lâm thành, ta có nghe thấy người tra hỏi tin tức về nữ nhân đó, lúc ấy ta đã tra được nữ nhân đó ở đâu, có điều thật đáng tiếc, tư liệu cùng manh mối đều bị hủy.” Tư liệu trong kho hàng thì bị cướp, bà bếp thì bị giết, nàng không hề quên những việc này.

Hiên Viên Triết vừa định nói thêm gì đó, bên ngoài cửa liền truyền đến một trận âm ỉ, lập tức thấp giọng nói: “Đây đều là do Hách Liên Thành gây ra, ta sẽ tìm cơ hội quay lại tìm các người.” Dứt lời, nhảy ra cửa sổ rồi đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Dịch Thiên mở cửa phòng hỏi. “Không có việc gì, không có việc gì, chủ thượng, chỉ là một đám say rượu chạy vào gây rối, đã đuổi đi rồi.” Chương quỳ vội vàng không ngừng đáp lại, lúc nào không đến, hết lần này đến lần khác chờ chủ thượng ở đây là lại đến, thật sự là xui xẻo mà.

Hai người ngồi ở trên giường trầm tư, Hách Liên Thành, là hần làm sao. Ngần nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ là hần làm. Nguyên nhân là gì, là vì có quan hệ đến cha hần sao? Mẫu thân của Tiểu Vũ quả thật là do cha hần mang về, nhưng mà không phải trong chuyện này Nam Cung Việt cũng thò một chân vào sao, thật sự là rối tung rối mù. Không thể làm gì khác hơn là tìm cơ hội hỏi Hiên Viên Triết thử, hình như hần biết không ít.

“Dịch Thiên, chẳng thấy sao?” Miểu Miểu tựa vào vai Dịch Thiên hỏi.

“Tìm cơ hội kiểm tra thử bên hông Hách Liên Thành có cái bớt hay không.” Dịch Thiên trầm giọng nói.

Miêu Miêu ngẩng đầu ngạc nhiên hỏi: “Chàng nghi ngờ Hách Liên Thành mới là con của Nam Cung Việt sao?” Nhưng mà tại sao chứ?

Dịch Thiên khẽ gật đầu, không biết tại sao nhưng luôn có ý niệm này lớn vồn trong đầu. Nếu Nam Cung Linh không phải là con của hắn, mà Hách Liên Thành lại cùng tuổi với Nam Cung Linh, tại sao không kiểm tra một chút.

Miêu Miêu nằm ở trong lòng Dịch Thiên, trong đầu đầy tâm sự nặng nề thiếp đi, Dịch Thiên nhẹ nhàng đặt Miêu Miêu xuống, đứng dậy xuống giường mở cửa phòng. Đám người Vụ Huyền, Vụ Kiếm trong nháy mắt liền xuất hiện. “Chủ thượng, đã chuẩn bị tốt hết rồi.” Vụ Huyền trầm giọng nói.

Dịch Thiên gật đầu, Đại Hội Võ Lâm lần này hung hiểm vạn phần, nhìn bên ngoài có vẻ yên tĩnh bình lặng nhưng không biết ẩn giấu bao nhiêu sát khí. Những người đó đều bắt đầu hành động rồi, không thể không cẩn thận đề phòng. Nhìn về phía Lâm Phong hỏi: “Bên phía người chuẩn bị thế nào rồi?”

“Gia phụ cũng đã chuẩn bị tốt rồi, vạn nhất Hoàng đế ra lệnh tấn công chúng ta, Lâm thành cũng có thể trở thành căn cứ của chúng ta, nếu không thắng được, cũng có thể làm một trận người chết ta sống.” Lâm Phong không còn bộ dạng hay đùa giỡn hằng ngày nữa mà thay bằng bộ dáng nghiêm túc.

Dịch Thiên quay đầu nhìn về phía Miêu Miêu đang ngủ say bên trong, vẻ mặt yêu thương, không muốn nàng lo lắng quá nhiều nên không nói cho nàng những chuyện này, chỉ hy vọng nàng có thể vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Đại hội võ lâm 2

Ngủ một đêm không mộng mị thẳng tới hừng đông, mặc dù trong lòng đầy tâm sự nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của Miêu Miêu. Người như Miêu Miêu mà nói chính là loại dễ dàng sinh tồn, hiểu được việc tốt nhất nên làm là phải thích ứng với xã hội này, thích ứng với bầu không khí này, trời có đại sự cũng phải ăn uống no đủ, ngủ tỉnh táo rồi mới từ từ giải quyết.

Ngồi ăn cơm ở trong một nhà gian trên lầu, thuận tiện ngắm người qua lại trên đường lớn. “Xem ra người tới nơi này thật lắm tiền.” Miêu Miêu nhìn người lui tới trên đường mà cảm thán, một đám người ăn mặc hoa lệ như vậy, nam trang thì phong độ đầy mình, nữ trang như hoa như ngọc.

Tiểu Vũ nghiêng đầu ngó, cười nói: “Sinh hoạt hôm nay không giống ngày thường, buổi tối chính là lễ khai mạc của Đại Hội Võ Lâm, có trò hay lên đài mà.”

“Trò gì hay?” Miêu Miêu sáp lại hỏi, bình thường Tiểu Vũ hay nói chỗ nào trúng chỗ đó, trò vui hắn đề cập cũng không tệ lắm. “Nữ ném tú cầu chiêu thân, nam tát thanh ti* nạp thiếp.” Tiểu Vũ giải thích đơn giản.

*tung tóc

Gi, Miêu Miêu phun com, ném tú cầu còn có nghe qua, tát thanh ti chưa từng thấy nha. Tú cầu chỉ có một nhưng tóc nhiều như vậy, làm sao mà ném trúng được người mình muốn chọn làm thiếp?

“Tẩu phu nhân, tại sao luôn là đệ húng a?” Lâm Phong ngồi ở đối diện Miêu Miêu nên đứng mũi chịu sào hứng sạch com Miêu Miêu phun lên đầy mặt. Ha ha ha, Miêu Miêu vừa cười vừa đứng dậy giúp Lâm Phong lau mặt: “Xin lỗi, xin lỗi, là do trượt lưỡi.” Dịch Thiên đưa tay kéo Miêu Miêu ngồi lại chỗ cũ. Phu nhân của hắn làm sao có thể giúp nam nhân khác lau mặt, người yêu của ai thì người đó lau đi.

Mọi người cúi đầu cười thầm không biết nói gì, chỉ tội nghiệp cho Lâm Phong, may là còn có Vụ Thiên ngồi bên giúp cho. Chờ cho Lâm Phong sửa sang lại sạch sẽ, quay trở lại bàn cơm, Miêu Miêu mới hỏi tiếp: “Đây là xảy ra chuyện gì?” Trách không được người trên phố trang phục đẹp như vậy, thì ra đều là muốn đi tìm mối lương duyên.

Cô Thiên Ngao đã từng làm Minh chủ, đối với việc này có vẻ quen thuộc, vì vậy cả nhóm người đều đem tầm mắt đổ về phía hắn. Khụ khụ khụ, vẻ mặt có chút lúng túng. Cô Thiên Ngao mở miệng: “Kỳ thực đây chính là hoạt động thu hút nhiều người đến tham gia võ lâm đại hội nhất, đương nhiên cũng là tạo phúc cho rất nhiều người. Các người nghĩ lại coi, thông thường thì những kẻ học võ đều phải rất chuyên chú, luôn quên mất chuyện chung thân đại sự của mình, đây coi như là làm một việc tốt a.”

“Nghe nói người cưới phu nhân cũng là nhờ sự kiện này.” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng. Ồ, thì ra là thế, trách không được có chút bối rối, Miêu Miêu cười hắc hắc nhìn về phía Cô Thiên Ngao, không ngờ lão cũng có một thời trai trẻ như thế a.

Bị Miêu Miêu nhìn Cô Thiên Ngao càng bối rối hơn, Cô Thiên Ngao quay đầu nói tiếp: “Trước khi đại hội bắt đầu một tháng có thể đăng kí tham gia hoạt động ném tú cầu cùng tát thanh ti. Chọn năm nam năm nữ giống nhau, nam có thể là đã cưới vợ cũng có thể là chưa cưới vợ. Còn nữ thì đương nhiên vẫn chưa được gả cho ai cả.” Khoan, Miêu Miêu mím môi, nam nữ bất bình đẳng nha.

“Nữ đem tú cầu ném cho nam từ mà mình ưng ý, người đón được không được phép cự tuyệt. Nam thì đem tóc của mình tung cho ý trung nhân, nếu như

nữ tử không muốn thì có thể từ chối.” Cái này thì còn công bằng một chút nha, Miếu Miếu nghĩ trong đầu.

“Còn có một vấn đề cuối cùng.” Miếu Miếu gơ tay phát biểu: “Nhiều tóc như vậy, lỡ dính nhiều người đều muốn thành thân với hấn thì sao?”

“Ngu, tóc phải được buộc lại rồi mới tung chứ, hơn nữa đều là người có nội lực, làm sao để nó tung tóe ra được.” mặt Tiểu Vũ khinh bỉ nói, Dịch Thiên cũng mắt đầy tia cười nhìn nàng. Miếu Miếu trong lòng đồ mồ hôi ròng ròng, hình như mình hỏi một câu thật sự rất ngốc rồi.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, trò vui bắt đầu lên đài. Ở nơi diễn ra hội khai mạc đã được dựng lên hai đài lớn, trên trang trí bằng vải đỏ, ở giữa treo cao một đóa hoa lớn đỏ rực, vừa nhìn là biết dùng để chiêu thân. Ở vị trí chủ tọa có mấy người tóc hoa râm đang ngồi, chắc là mấy nguyên lão tai to mặt lớn tham gia tổ chức Đại Hội Võ Lâm, đương nhiên chức vị Minh chủ đang phát ngôn, tất nhiên không ngoài mấy lời xàm xí như hoan nghênh đã tham dự, hy vọng mọi người có thể đánh thắng vân vân mây mây.

Nếu như mọi người đều có thể đánh thắng, thì làm gì có Minh Chủ nhà ông chứ, Miếu Miếu có chút khinh bỉ nhìn hấn cáit lòi, sau đó tự mình nhìn đồng nhìn tây. Hôm nay đều là tuấn nam mỹ nữ a, mọi người đều phục trang điểm lệ, tiêu sái. Đang chăm chú nhìn, bên hông đột nhiên đau nhói, lập tức khiến nàng hoàn hồn. Chuyện gì vậy, Miếu Miếu đưa mắt hỏi, ôm cứng như vậy, muốn kẹp cho nàng ngộp chết hả. Không cho nàng nhìn nam nhân khác, Dịch Thiên đưa mắt trả lời. Miếu Miếu hai mắt tròn trắng, đại gia của tôi ơi, chỉ là thưởng thức một chút cũng không được sao, trai đẹp tụ tập ở một chỗ nhiều như vậy, dịp hiếm có như vậy, mỗi năm chỉ có một lần, đâu có hơn.

Đang định tiếp tục quay đầu nhìn tiếp, Minh chủ đương nhiệm gọi một tiếng “Phu nhân của Dịch Thiên” khiến cho nàng phải quay đầu lại, chuyện gì liên quan đến ta hả. Toàn trường lập tức tĩnh lặng, giọng của Minh chủ liền nghe có vẻ vang vọng: “Không biết phu nhân đã nghĩ ra giải thích việc về Ngân Tiêu với mọi người như thế nào hay không?”

Thì ra là việc này, còn tưởng là chuyện gì lớn lắm. Đứng dậy, đi tới vị trí chủ tọa ở trên đài, quay về phía mọi người hơi cúi mình một chút, sau đó rút Ngân Tiêu ra nhìn Minh chủ cười nói: “Nếu Minh chủ cảm thấy Ngân Tiêu này vốn là của đại hội, vậy ta đây liền để vật quy nguyên chủ rồi.” Dứt lời, đem Ngân Tiêu đặt vào tay Minh chủ.

Mọi người dưới đài liền xôn xao ầm ĩ, đây là ý gì, chẳng lẽ thật sự là nàng trộm. “Phu nhân đây là ý gì, thừa nhận Ngân Tiêu này vốn là của đại hội?” Minh chủ hơi nhíu mày nói, có phải của đại hội hay không, hấn chẳng lẽ còn không rõ ràng sao, chính là không phải nó cho nên cảm giác được có thể sắp có phiền toái.

“Ta cũng không có cách chứng minh Ngân Tiêu này của ta, vậy hiến cho đại hội đi, ai muốn thì người đó cứ đến lấy, chỉ cần người có bản lĩnh đoạt được.” Miếu Miếu nhún nhún vai, tỏ vẻ việc không thể nào tránh khỏi.

“Phu nhân nếu nói như vậy, chính là gián tiếp thừa nhận Ngân Tiêu này nguyên bản là thuộc về đại hội.” Tên Minh chủ Văn Liêm này thật sự không buông tha cho Miếu Miếu.

“Ồ, được rồi, có chuyện này ta hỏi trước cho rõ ràng, nếu Ngân Tiêu này tự động chạy đến bên người chủ nhân của nó, vậy có thể chứng minh nguyên bản nó thuộc về người đó hay không?” Miếu Miếu ngẩng lại, hay là cứ hỏi trước cho rõ ràng là tốt nhất.

“Đó là đương nhiên, nhưng người nào cũng đều biết, Ngân Tiêu này tuy là binh khí lợi hại, nhưng là vật không có sự sống, không có khả năng chạy đến bên người khác.” Văn Liêm đối với việc này lại rất tự tin, phía dưới đài cũng rầm rân tán thành.

Vậy là tốt rồi, Miếu Miếu thở nhẹ một hơi, xoay người đi về phía Dịch Thiên. Văn Liêm định gọi Miếu Miếu lại, đột nhiên Ngân Tiêu đang nằm trong tay hấn, không ai điều khiển lại giãy lên một cái. Văn Liêm vội vàng dùng nội lực áp chế, nhưng có điều muốn khống chế Ngân Tiêu cần một nội lực cực lớn, Ngân Tiêu xóat một tiếng bay ra khỏi tay hấn, bay thẳng về phía Miếu Miếu.

Miếu Miếu cũng không thêm quay đầu lại, tay đưa ra sau, dang hoàng bắt được Ngân Tiêu. Toàn trường khiếp sợ, không tin vào mắt mình vừa nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Miếu Miếu quay đầu lại nhìn Văn Liêm cười nhạt nói: “Đây cũng có thể chứng minh nó là của ta rồi nha.”

“Không thể nào, nhất định là người dùng mảnh khốe gì đó.” Dưới đài có một người hét lên nói, một đồ vật không có sự sống làm sao tự mình hoạt động được. [L: Yeah == vụ này bạn thấy giống nam châm hút sắt quá.]

“Đúng vậy, đúng vậy...” Âm thanh phụ họa không ngừng vang lên, bọn họ khẳng định là mới vừa bị mảnh khốe nào đó của nàng lừa.

“Vị lão huynh này, chụp lấy.” Miếu Miếu cầm Ngân Tiêu trong tay ném đến người vừa la lên nói: “Người cầm được thì nó là của người.”

Có điều mới vài cái chớp mắt, Ngân Tiêu liền tự động bay đến tay Miếu Miếu. Miệng Miếu Miếu cong lên thành một nụ cười nhạt, nói: “Các vị nhìn thấy rõ ràng rồi đấy, vừa rồi ta chẳng động đậy chút nào, bây giờ còn ai khác có ý kiến gì nữa không?” Tất cả đều là một mảnh lặng ngắt như tờ.

Khụ khụ khụ, Miếu Miếu dang hắng cổ họng, lạnh giọng nói: “Bây giờ các vị cũng nhìn thấy rõ rồi đấy, Ngân Tiêu này vốn là sự phụ của ta, Tiêu công từ truyền thụ cho ta, về phần đại hội này có Ngân Tiêu như thế nào thì không liên quan gì đến Ngân Tiêu của ta. Ngoài ra có một điều mấu chốt là, mong các vị sau này đừng tới đòi Ngân Tiêu của ta, cho dù giết ta các người cũng không đoạt được Ngân Tiêu này. Ta sinh nó sinh, ta tử nó tử, nó cùng ta vốn là một thể, không ai có khả năng tách rời chúng ta. Các vị cũng không nên lãng phí thời gian với ta nữa, nên làm cái gì thì làm đi. Được rồi, ta nói đến đây là chấm dứt, cảm ơn mọi người, xin mời vỗ tay.”

Tất cả mọi người vẫn lặng ngắt như tờ như cũ, đầu tiên là bị một câu ‘ta sinh nó sinh, ta tử nó tử’ của Miếu Miếu mà bị chấn động, tiếp theo là bị câu nói cuối cùng của Miếu Miếu đá cho một cái, một lúc lâu cũng không phản ứng được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miếu Miếu nhăn nhó, nhìn về phía Dịch Thiên, không có ai chịu cõ vũ sao. Dịch Thiên khẽ cong khoe miệng lên, giờ hai tay vỗ vào nhau, bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay vang vọng giữa trời đêm yên tĩnh. Trong nháy mắt tác động đến tất cả mọi người, ai cũng đều cố gắng vỗ tay, lúc này Miếu Miếu hoa hoa lệ lệ đi xuống đài trong tiếng vỗ tay, nếu như thêm vài cái bông giấy nữa liền có cảm giác thành danh rồi.

Vỗ tay xong mọi người mới tự khinh bỉ mình, cái gì mà vỗ tay a, thật sự bị tiếng vỗ tay của Dịch Thiên đầu độc rồi. Cái cặp vợ chồng này thật đúng là không phải người bình thường, một người nói, người kia hành động theo, thật đúng là phụ xướng phụ tùy, cực kì ân ái.

Mới vừa quay lại chỗ ngồi ban đầu, Tiểu Vũ liền khinh bỉ thốt lời: “Đến cuối cùng tỷ cũng chỉ toàn nói chuyện nhảm nhí, cái gì mà cảm ơn mọi người, xin mời vỗ tay.” Lại liếc nhìn Dịch Thiên một cái, người còn lợi hại hơn, dĩ nhiên vỗ tay cho tỷ ấy, thật không biết nói gì.

“Xin lỗi, xin lỗi, không để ý tình huống, thuận miệng vọt ra mà. Có điều hiệu quả cũng không đến nỗi nào ha, không nhìn thấy nhiều người như vậy vỗ tay cho ta sao?” Miếu Miếu đắc ý nói. Trong phút chốc mọi người mặt đầy hắc tuyến, như vậy mà gọi là hiệu quả cái gì, không nhìn thấy những kẻ đó vỗ tay xong mặt mày ngẩn ra hay sao.

“Nguyệt Tuyền, cái câu cuối cùng mà nàng nói có phải là cảm ơn mọi người, xin mời vỗ tay, ta đâu có nghe lộn đúng không?” Quân Cừu ngoáy ngoáy lỗ tai mình, sợ rầy tai nhiều quá nên chặn mất thánh lực.

“Thánh lực của ngươi rất tốt, không nhìn thấy mọi người cũng vỗ hăng say hả?” Nguyệt Tuyền cũng là không biết nói gì a, dĩ nhiên kết thúc một câu như vậy, bản thân mình cũng ngẩn ra một hồi mới có phản ứng, không hổ danh là phu nhân của Dịch Thiên, hành động không giống người bình thường.

...

Ha ha, Nam Cung Linh nghe câu kết thúc của Miếu Miếu mà cười khẽ một tiếng, đây mới đúng là Miếu Miếu, người không biết lúc nào nàng sẽ tặng cho người ngạc nhiên, nữ tử như vậy sẽ luôn khiến cho cuộc sống tràn ngập ngạc nhiên cùng vui vẻ. Đường như phảng phất nghe thấy Miếu Miếu say rượu mà gọi hân một tiếng mỹ nam. Trong lòng một tia ngọt ngào quanh quẩn, mỹ nam, đây là xưng hô độc nhất vô nhị nàng giành cho ta, là bí mật lúc đó của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Võ lâm đại hội 3

Hành động cùng lời nói tiếp sau đó của Miếu Miếu đã thành công trong việc xóa bỏ nghi hoặc của mọi người đối với Ngân Tiêu, cho dù còn có nghi ngờ gì thì cũng bị khí thế của Ngân Tiêu khiến cho chấn động, vượt qua ải này thật dễ dàng.

Mình chủ Văn Liêm thấy vậy, cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng vẫn còn trào sóng, tiêu này quả thật thuộc về Tiêu công tử, có điều năm đó Ngân Tiêu không hề lợi hại như vậy. Thời gian hai mươi năm qua nhiên đã thay đổi nhiều thứ, hôm nay Ngân Tiêu đã vượt xa năm đó, muốn trấn áp nó lại càng khó khăn.

Tình huống cứ như thế mà kết thúc, tiếp theo chính là đến hội chiêu thân, Miếu Miếu đối với thời khắc này là vạn phần chờ mong. Mặc dù bản thân mình đã hết cơ hội rồi, có điều tính tình thích xem những thứ mới lạ vẫn không thay đổi, nam nhân tát thanh ti thật chưa từng thấy.

Thường hay nói ưu tiên nữ tử, ở đây cũng không ngoại lệ, trước hết tiến hành ném tú cầu. Trên đài đã có một vị cô nương chuẩn bị xong, mặt phấn má hồng, mặc áo cưới đỏ rực phi thân lên, tươi cười hào sảng, một bên tung hứng tú cầu, một bên nhìn quét qua toàn trường, không có chút biểu hiện ngưng đọng. Miếu Miếu vội kéo Dịch Thiên lui ra phía sau để quan sát, đám người Vụ Huyền cũng đứng một bên nhìn náo nhiệt.

Bắt đầu rồi, tú cầu từ trong tay cô nương ấy bay ra, hướng về phía đám người Miếu Miếu bay tới. Miếu Miếu liền hào hứng nhảy dựng lên phóng tới chỗ tú cầu. Dịch Thiên đưa tay kéo nàng lại: “Nàng làm gì vậy?”

“Đạt tú cầu a, không ngờ nhiều người muốn đạt như vậy, đừng kéo ta, nếu không là ta bắt hụt đó.” Miếu Miếu cố gắng rút tay khỏi tay Dịch Thiên. Dịch Thiên túm nàng lại cả giận nói: “Nàng muốn cưới thêm một nữ nhân về nhà nữa hả?”

Ặc, trong nháy mắt Miếu Miếu sực nhớ ra, trên đỉnh đầu trượt xuống ba đường hắc tuyến, nhìn Dịch Thiên cười hắc hắc: “Quên mất, quên mất, nhìn thấy nhiều người tranh như vậy, tưởng có trò gì vui.” Sau đó đứng lại bên cạnh Dịch Thiên, không nhúc nhích nữa, nàng không thích nữ nhân a.

Mọi người nghe vậy mặt đầy hắc tuyến, phu nhân vui quá hóa khờ rồi, phải biết là tú cầu này tiếp được thì không thể cự tuyệt, có điều thật ra chưa từng có nữ nhân nào đi đạt tú cầu của nữ nhân nhà, không biết sẽ xảy ra tình huống gì, đoán chừng sẽ trở thành trò cười. Như vậy là ném hồng luôn danh tiếng của Vụ Thiên Các, chủ thượng nổi bão, đến lúc đó chịu khổ chịu mệt là đám bọn hán nhà.

Đột nhiên tú cầu không biết bị ai đẩy một cái, bay thẳng tới chỗ Dịch Thiên. Dịch Thiên đang định lách mình tránh khỏi, Miếu Miếu liền cất bước chắn trước người Dịch Thiên, xắn cao hai tay áo, dùng sức đánh mạnh vào tú cầu, tú cầu lập tức bay ngược về phía bên kia. “Con bà nó, có dũng khí cướp chồng của ta hả, muốn chết sao.” Đánh mạnh như vậy vẫn chưa nguôi giận, nên cả giận rống thêm một câu.

Mọi người run rẩy một trận, hô hô, phu nhân thật hung hãn nha, điều bộ này, ngữ khí này, giống hệt một mục điều ngoa. Đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình chưa có lấy vợ, mắt mũi nhất định phải rửa cho sáng một chút, tìm một người ôn nhu như nước. Chỉ có điều câu này lọt vào trong lỗ tai Dịch Thiên liên vô cùng ngọt ngào, đó cũng chính là tâm ý Miểu Miểu đối với hắn.

Trong đám người truyền đến tiếng hoan hô ầm ĩ, xem ra là một vị tuấn mĩ nào đó đắc thủ rồi, cô nương đầu tiên thuận lợi tìm được lang quân như ý, người thứ hai lên đài.

Người này không cao lớn giống vị thứ nhất, người này thoạt nhìn nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt tròn xoe, môi xinh nho nhỏ, cánh mũi cao thẳng, đáng yêu động lòng người.

Tuy nhiên phản ứng dưới đài có chút quái dị, những vị đứng ở hàng đầu đều lui về phía sau, tựa hồ như đang muốn trốn gì đó. Miểu Miểu khẽ nhún mày nhìn về phía mọi người hỏi đây là chuyện gì xảy ra, mọi người đều lắc đầu, Vụ Thiên Các luôn luôn không tham gia Đại Hội Võ Lâm, cho nên bọn họ cũng không biết. Lâm Phong cũng lắc đầu, Dịch Thiên không biết, mình cũng không biết. Tiểu Vũ thì dừng nói, tên nhóc xấu xa này chỉ có một mình. Chỉ còn lại có mình Cô Thiên Ngao, mọi người liền quay đầu nhìn về phía hắn. “Đừng nhìn ta, ta không biết.” Cô Thiên Ngao lập tức nói thẳng, làm như hắn là tiền nhiệm Minh chủ thì cái gì cũng phải biết vậy, cái chức Minh chủ này vốn là bận rộn nhiều việc, mấy thứ lễ tề này đương nhiên là không biết.

“Này, anh bạn tuấn tú, chuyện gì xảy ra vậy hả?” Miểu Miểu cười hỏi một vị nam tử bên cạnh, bọn họ không biết nhưng không có nghĩa là người khác không biết, miệng rộng là dùng để hỏi nha.

Vị nam tử này nhận ra nàng chính là phu nhân của Dịch Thiên liền gật đầu nói: “Phu nhân không biết hả, vị cô nương này thoạt nhìn nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu nhưng thật sự là không dám đem lòng ngưỡng mộ, có thể nói nàng ta chính là một con cọp cái, đối xử với tất cả nam nhân đều rất hung ác, hơn nữa võ nghệ lại cao, nhìn nam nhân nào không vừa mắt liền đánh, ai dám lấy nữ tử như vậy về nhà a.”

Miểu Miểu nghe vậy nhướn mày, liền động động cái não xấu xa của mình, liếc liếc nhìn về phía hai người Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm, hai mắt sáng lên. “Phu nhân, người muốn làm gì?” Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm liền lui về phía sau, cách xa chỗ nguy hiểm, ánh mắt này của phu nhân không hay ho tí nào, tránh xa một chút cho an toàn. Bắn về phía Dịch Thiên một ánh mắt cầu cứu, chủ thượng, chúng thuộc hạ còn chưa muốn thành thân đâu, hướng chỉ lại là một nữ tử như thế. Dịch Thiên nhìn ra xa xa, lơ đãng ánh mắt của bọn hắn.

Hai người liền xệ mặt xuống, hu hu hu, chủ thượng thật quá đáng, chúng ta đi theo người nhiều năm như vậy rồi, lại không bằng một cái móng tay của phu nhân, xem ra chỉ có thể tự cứu mình rồi.

“Ta nhớ ra hình như từ lâu còn có việc, ta đi trước.” Vụ Huyền vội nói.

“Đứng đứng, phải rồi, ta cũng sắp nhớ ra bên kỹ viện cũng có chút chuyện chưa xử lý xong nên ta cũng phải đi rồi.” Vụ Kiếm nói tiếp.

Hai người quay đầu lại đang định rời đi, trong nháy mắt đã bị Miểu Miểu cản trước mặt, cười rất ngây thơ: “Ta nhớ rõ hôm nay tất cả mọi người đều đến tham gia lễ khai mạc rồi, chuyện ở từ lâu cũng kỹ viện chờ thêm một ngày cũng không có chuyện gì to tát, việc này hình như quan trọng hơn a.” Cố ý đem ba chữ ‘quan trọng hơn’ kéo dài ra, đủ để khiến cho hai người mặt biến sắc.

“Phu nhân, người tha cho thuộc hạ đi. Thuộc hạ biết thuộc hạ không nên thường xuyên cười nhạo người, thuộc hạ sai rồi.” Bản lĩnh ngả theo chiều gió của Vụ Huyền rất là tốt, không đi được hả, vậy liền xin tha vậy.

“Phu nhân, người đại nhân đại lượng buông tha cho chúng ta đi.” Vụ Kiếm cũng gia nhập đội ngũ cầu xin tha thứ, aiz, không còn cách nào khác, ở dưới hiên nhà người khác thì phải cúi đầu a.

Miểu Miểu trong lòng sướng rơn, chỉ là một chút uy hiếp nho nhỏ đã khiến cho hai tên này nhận sai, ừm, không tệ không tệ, trẻ con dễ bảo, nhưng dù sao năng cũng không có ý định này, chỉ muốn hù dọa hai người một chút.

Miểu Miểu lại đang định nói thêm cái gì, tú cầu đột nhiên bay nhanh tới, rơi trực tiếp vào lòng Vụ Huyền. Vụ Huyền không nhìn thấy rõ cho nên ôm lấy, cái này... xong hết rồi.

Chờ đến khi Vụ Huyền hoàn hồn nhìn thấy trên tay mình đang ôm cái gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, cuộc sống độc thân của ta a. Miểu Miểu nhìn thấy vậy bật người giờ hai tay lên ý bảo bản thân trong sạch, không liên quan gì đến ta, ta chưa làm cái gì hết á. Có điều nhìn bộ dạng của Vụ Huyền thì trong lòng có chút áy náy, nếu không tại mình cứ quán lấy hai người bọn họ, Vụ Huyền cũng sẽ không đến nỗi không nhìn thấy mà không né được, cái này làm sao cho phải đây.

Nữ tử trên đài đã đi xuống tới nơi, đi đến chỗ nào đều có người chỗ đẩy lui lại mở đường. Miểu Miểu thấy vậy nghĩ thầm, lúc này thật sự là xong hết rồi, cô nương nhà người ta cũng đã tìm tới cửa rồi.

Đi đến trước mặt Vụ Huyền, nữ tử đưa tay nhận lại tú cầu, thanh thúy nói với Vụ Huyền: “Tú cầu là do chàng tiếp được, bắt đầu từ hôm nay ta là thê tử của chàng. Ta tên là Xu Xu, ta biết chàng là ai, chàng là Vụ Huyền, người của Vụ Thiên Các.”

Vụ Huyền không nói, nhìn qua Miểu Miểu cầu cứu, phu nhân, việc này không tránh khỏi liên quan đến người nhà, người phải chịu trách nhiệm. Xu Xu thấy vậy quay qua mỉm cười nói với Miểu Miểu: “Phu nhân, chủ thượng, ta là Xu Xu, thê tử của Vụ Huyền, cho nên ta sẽ xưng hô với hai người theo giống Vụ Huyền.” Lập tức xác định vị trí của mình nhanh như vậy.

Miểu Miểu đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn nói: “Xu Xu, người của Vụ Thiên Các chúng ta muốn thành thân cũng phải được Dịch Thiên đồng ý, đây là quy củ, ai cũng không ngoại lệ. Bồn ý của chúng ta đến đây không phải vì tú cầu chiêu thân, chỉ là do ta ham chơi mà khiến cho Vụ Huyền trong lúc vô

tình tiếp được tú cầu. Ta biết tú cầu một khi tiếp được thì không thể từ chối, có điều Vụ Huyền cũng không muốn, cho nên trước mặt muội có hai lựa chọn, không biết Xu Xu có muốn nghe hay không?” Xin lỗi cô nương nha, Vụ Huyền cũng là người một nhà, đành phải nói xạo với người.

“Phu nhân cứ nói đừng ngại.” Xu Xu thoát nhìn rất là hào sảng khí khái, Miểu Miểu không khỏi có chút hoài nghi lời đồn có đúng hay không.

“Thứ nhất, hy vọng muội có thể tự mình buông tha Vụ Huyền, đương nhiên Vụ Thiên Các chúng ta sẽ không bạc đãi muội, muội có thể đưa ra một yêu cầu, chỉ cần Vụ Thiên Các ta có thể làm, thế sẽ không từ chối. Thứ hai, hôn nhân là việc cả đời, ta nghĩ Xu Xu cũng rất hy vọng có thể tìm được người tâm đầu ý hợp cộng duyên cả đời, cho nên trước hết muội cùng Vụ Huyền hãy hoãn hôn sự lại đã, hai người ở cùng với nhau một khoảng thời gian, tìm hiểu xem đối phương có thật sự thích hợp với mình hay không, khi đó lại thành thân cũng không muộn, muội cảm thấy thế nào?” Miểu Miểu nói đến nói đi cũng đều có lợi cho Vụ Huyền, Vụ Huyền lúc này có chút cảm kích Miểu Miểu, phu nhân đúng là luôn đối tốt với người nhà.

“Phu nhân quả nhiên không hổ danh là phu nhân, rất là chiều cố người một nhà. Xu Xu bội phục, phu nhân hẳn là có thể đoán được ta muốn chọn điều nào, không biết Xu Xu có thể đi theo đoàn người của phu nhân, như vậy có thể ở cùng với Vụ Huyền được nhiều hơn một chút.” Xu Xu cười hỏi.

Miểu Miểu mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Vụ Huyền, ta đã hết sức rồi, cô nương người ta cũng đã nhường như vậy rồi, chúng ta mà còn lẩn lút nữa đường như sẽ không thấu tình đạt lý, các người nhân tiện cứ tìm hiểu nhau đi, nói không chừng thật sự là giúp người nhặt được bảo bối.

Trung ra bộ mặt đau khổ, Vụ Huyền không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, trời ạ, tại sao vận khí của ta lại tốt như vậy chứ. Xu Xu cười vui vẻ chạy đến bên cạnh Vụ Huyền đứng, bộ dạng như chim nhỏ khép nép, hai người thoát nhìn thật giống người yêu.

Tiếp theo còn ba vị nữ tử muốn ném tú cầu, Vụ Kiếm liền đề nghị đi đến bên kia nghỉ ngơi, chờ đến lúc nam nhân tát thanh ti rồi hẵng trở lại xem, dù sao ném tú cầu cũng xem qua rồi. Tiểu Vũ cũng vội vàng phụ họa đồng ý theo Vụ Kiếm, hai người mới vừa bị cái vận khí tốt đến đáng sợ của Vụ Huyền hù cho hoảng, nếu bản thân mình cũng dính phải giống như vậy, thật đúng là muốn nhảy lầu.

Nhìn Vụ Huyền bộ dạng cúi đầu ủ rũ, ngẫm lại liền thấy thật đáng thương, đã từng năng động như thế nào a, bây giờ thì hay rồi, thêm một thê tử, lại còn nghe đồn là cạp cái, cuộc sống sau này không cần đoán cũng biết, khẳng định là nước sôi lửa bỏng a.

Mà lúc này Miểu Miểu cũng không có ý kiến phản đối, mới vừa rồi lúc Vụ Huyền đón được tú cầu, trong phút chốc bản thân cũng hoảng hốt, nói sao thì mình cũng có trách nhiệm, nếu Vụ Kiếm cùng Tiểu Vũ dính thêm hai người nữa, như vậy nàng còn không mệt chết hả, lập tức lòi Dịch Thiên bỏ chạy xa xa một chút. Cái đài đồ lét đó, không nên đến gần, không nên đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đại hội võ lâm 4

Ngồi ở một bên nhìn ba vị mỹ nữ kế tiếp tìm được lương duyên, trai tài gái sắc, ân tình đưa tình cho nhau, vô cùng ngọt ngào. Lại nhìn về mặt bộ dáng khó chịu của Vụ Huyền, bên cạnh là Xu Xu lại đang cười nhẹ nhàng khéo léo. Miểu Miểu không khỏi lắc đầu, đây là chuyện gì a.

“Được rồi, trong nhà Xu Xu còn những người nào nữa?” Miểu Miểu cảm thấy mấy vấn đề này nên hỏi trước cho rõ ràng, dù sao bọn họ đối với Xu Xu không biết một chút gì cả, đề phòng một chút thì tốt hơn.

“Phu nhân yên tâm, Xu Xu không phải là người xấu, người trong nhà đều mất cả, chỉ còn một mình muội. Muội biết mọi người nghe tin đồn về tính tình muội rất là xấu, là một con cạp cái. Chính muội cũng cảm thấy tính tình của bản thân cũng có chút không hay, có điều tâm địa vẫn tốt.” Xu Xu nói xong cười bối rối.

Một cô bé rất đáng yêu, rất thẳng thắn. Vụ Huyền nghe vậy cũng bất giác nhìn về phía nàng, có lẽ nàng thật sự không giống với lời đồn đại bên ngoài. Những người lúc này lui về phía sau tránh né cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, đúng là một cô gái luôn xem nhẹ thế thái.

“Vậy người tìm Vụ Huyền là có mục đích gì?” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi, từ lúc nàng bắt đầu ném tú cầu, Dịch Thiên liền phát hiện, hướng bay của tú cầu chỉ chăm chăm hướng về phía chỗ bọn hắn. Lúc Miểu Miểu cùng Vụ Huyền, Vụ Kiếm nói chuyện hán đã vài lần căn tú cầu tập kích, có điều cuối cùng vẫn có người có ý khiến cho nó rơi vào tay Vụ Huyền.

Mấy cặp mắt liền lập tức nhìn về phía Xu Xu, thì ra là có ý đánh trúng Vụ Huyền, trách không được đáp ứng điều kiện của bọn họ dễ dàng như vậy. Xu Xu thấy vậy, thân nhiên cười nói: “Ta không có mục đích gì cả, chỉ đơn thuần là thích Vụ Huyền.”

“Ta không biết người.” Vụ Huyền cau mày nói, được người khác bày tỏ thẳng trước mặt như vậy, cảm giác hơi kỳ lạ.

“Ta biết, chàng không nhận ra ta, nhưng ta biết chàng a. Nhà của ta cũng vốn kinh doanh tửu lâu, có điều từ sau khi phụ thân mẫu thân qua đời, tửu lâu do ta kinh doanh phải đóng cửa luôn. Cho nên ta vẫn rất bội phục chàng, ta còn biết chàng ở trong Vụ Thiên Các vốn là chuyên quản lý các tửu lâu, hơn nữa lại kinh doanh rất thành công. Cho nên ta tìm rất nhiều tư liệu về chàng, dần dần liên sinh ra cảm tình với chàng. Nghe nói các người tham gia Đại Hội Võ Lâm lần này, ta hưng phấn đến nỗi mất ngủ mấy đêm, suy nghĩ làm thế nào để làm quen chàng. Lễ hội ném tú cầu không tệ, vì nhắm vào chàng mà ta phải tốn hao rất nhiều nội lực a.” Xu Xu nói xong có chút e thẹn, dù sao cũng là con gái, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy lúc thổ lộ tâm tình, thật

sự là có chút ngưng ngừng.

Miêu Miêu nghe vậy, cảm giác áy náy lập tức biến mất vô tung, mặc kệ nàng có nhúng tay vào hay không, tú cầu này vẫn sẽ rơi vào tay Vụ Huyền, ha ha, không liên quan đến nàng. Mà đám người Vụ Kiếm thì về mặt đồng tình, huynh đệ, bảo trọng.

Nhưng Vụ Huyền thì lại trưng ra một bộ dáng cao thâm khó lường, không biết là bị lời thổ lộ của Xu Xu làm cho rung động hay không. Tóm lại chỉ nói một câu thôi, không cần nói gì cả.

Cảm giác áy náy trong lòng không còn nữa, tinh thần Miêu Miêu liền thư sướng trở lại. Đã đến phiên nam nhân tát thanh ti rồi, đi xem một chút nào. Đoàn người lại đứng ở xa xa nhìn lại, lúc này Dịch Thiên lại vững vàng che ở phía trước người Miêu Miêu, chỉ để nàng lộ cái đầu ra. Mới vừa rồi tú cầu đã muốn cướp, không chừng màn tung tóc này còn khiến cho nàng cảm thấy ngạc nhiên hơn, như vậy sẽ càng hưng phấn, tuy nói có thể cự tuyệt, nhưng nếu nàng thật sự cướp được, bản thân mình chắc sẽ nổi bão mất.

Một nam tử tuấn mỹ, phong độ thông dong bước lên đài, thâm tình chân thành hướng về phía mấy cô gái khề cúi người, khiến cho bao nhiêu tiếng hét chói tai cuống quýt vang lên, mê trai thật sự là thời nào cũng có.

Nam tử chậm rãi cắt một nhúm tóc bên tai, không biết dùng vật gì buộc chặt lại, sau đó để vào một cái túi có dây rút buộc miệng túi. Quay xuống nhìn nữ nhân đông đảo dưới đài, phất phất cái túi, hôn nhẹ một cái rồi tung đi.

Miêu Miêu cảm thấy lạnh cả sống lưng, đúng là một nam nhân tâm địa gian ác, vẫn là Dịch Thiên nhà ta tốt, vừa ngay thơ lại không màu mè. Một nhóm nữ tử đông đúc đều nhảy lên tranh cướp, Miêu Miêu chỉ nhìn thấy một đám lớn nữ nhân quần áo, sau đó cái túi này ở trên không trung bay tới bay lui. Mà cái tên nam tử đầu sỏ ra mọi chuyện lại mang về mặt bình thân đứng ở trên đài nhìn mọi người.

Tốt nhất là khiến cho người tìm phải một nữ nhân vừa béo vừa xấu, Miêu Miêu trong lòng nguyên rủa. Náo loạn vẫn còn tiếp tục, Tiểu Vũ ở bên cạnh không khỏi cảm thán: “Phụ nữ thật sự là động vật kinh khủng nhất trên đời này.”

“Người nói ai vậy hả?” Miêu Miêu, Vụ Thiên, còn có Xu Xu và mặt tức giận nhìn về phía hắn, không hèn mà cùng lên tiếng. Tiểu Vũ bị hù trốn ở phía sau lưng Vụ Kiếm, các người thấy chưa, ta nói đâu có sai. Về mặt Vụ Kiếm cũng có vẻ đồng ý, ba vị này chính là đại biểu chứ đâu.

“A, ta cướp được, ta cướp được.” Trong đám người truyền đến một tiếng reo mừng. Giọng một nữ cười to truyền đến, dùng hết sức phi thân lên đài, đem túi đưa cho nam tử, về mặt háo hức chờ mong.

Hắc hắc, Miêu Miêu trong lòng cười to, diêm vương quả nhiên nghe thấy lời nàng nguyên rủa, một nữ tử béo tròn lắc lắc cái mông núng nính đi về phía nam nhân. Nam tử khề nhũ mày, nhưng vẫn dịu dàng nói: “Này vị cô nương, xin hỏi nàng có nguyện ý làm thiếp thứ mười ba của ta hay không?”

Người thứ mười ba, Miêu Miêu thốt không nên lời, hai tuần mới đến phiên mình một lần đồng sàng cộng chẩm, đáng thương a, phỏng chừng nữ tử này sẽ không đáp ứng đây. “Ta nguyện ý, rất nguyện ý.” Nữ tử đó trả lời thiếu chút nữa đánh cho Miêu Miêu một cái lão đảo ngã nhào xuống đất. Rất có cốt khí, trả lời nhanh chóng, xác định rõ ràng, Miêu Miêu có chút bội phục dũng khí của nàng, cùng mười hai nữ nhân khác tranh đoạt phu quân, thật lợi hại.

Đưa tay vòng ra sau lưng ôm lấy thắt lưng Dịch Thiên, cũng là chàng tốt, chỉ có một mình ta. Tiểu Vũ cười hi hi ha ha đi tới nói: “Không biết khi nào Dịch Thiên sẽ lại cưới thiếp a, nam nhân mà, phải lấy thêm vài người chứ.”

Miêu Miêu trừng mắt một cái: “Hắn dám, hắn chỉ cần lấy thêm một người, ta liền thiên hấn.” “Đúng vậy, còn phải lột da rút gân.” Xu Xu cũng xen miệng nói. Miêu Miêu gật đầu một cái, thật đúng là đồng chí a.

Tiểu Vũ liền đen cả mặt, nhìn về phía Vụ Kiếm, nhìn thấy không, nữ nhân kinh khủng như vậy đây, nhớ kỹ lần sau tìm một người dịu dàng một chút, của tên Vụ Huyền cũng quá mạnh mẽ đi. Vụ Kiếm lúc này lại càng đồng ý với lời Tiểu Vũ nói, gật đến thiếu chút nữa rụng cả đầu.

Dịch Thiên nghe vậy nắm chặt tay Miêu Miêu, đem nàng từ sau lưng kéo ra trước ngực, bình thân nói: “Ta sẽ không.” Miêu Miêu lúc nàng cười hắc hắc nói: “Chúc mừng chàng, sẽ không bị biến thành thái giám.” Lập tức rước lấy một trận cười khề của mọi người, Dịch Thiên đưa tay kéo má Miêu Miêu một cái, nàng thật sự càng ngày càng to gan, cười nhạo hắn càng ngày càng nhiều rồi.

Vị đẹp trai đầu tiên cầm tay béo muội muội hoa hoa lệ lệ đi đến lối ra, vị thứ hai liền lên đài ngay sau đó. Vị này thì có khí thế hơn nhiều, không có màu mè gì cả. Có điều lời nói cùng động tác thật sự quá ít, tự bạch cũng không có, trực tiếp cắt lấy một nhúm tóc ném vào không trung, có lẽ vị này thật sự chuyên chú với võ học, đã quên lấy vợ. Mục đích lần này đến chính là muốn tìm nữ nhân, bất kể nàng béo gầy cao thấp, chỉ cần là một nữ nhân là được.

Lần này cũng rất nhanh, cũng không có quần áo, một nam nhân khí thế như vậy không phải ai cũng chịu được. Một nữ tử có nét anh khí nhảy lên, nam tử gật đầu với nàng, nàng cũng gật đầu lại, sau đó đi theo nam tử rồi đi. Thấy vậy mọi người không gì, màn kịch này thật không thú vị a.

Miêu Miêu đối với một màn này chỉ có dùng một từ để hình dung, mạnh mẽ.

Kế tiếp là vị thứ ba, vị này coi như tổng hợp ưu điểm của hai vị trước, khí thế, phong độ đều đầy đủ, hơn nữa cử chỉ lại ưu nhã hào phóng. Sau khi cúi người một cái liền cắt lấy một nhúm tóc, buộc chặt, dùng nội lực tung thật xa. Đông đảo nữ tử lại vội vàng giơ tay lên, điên cuồng cướp đoạt. Nam nhân cực phẩm như vậy ai mà không thích, ngay cả Miêu Miêu cũng có một chút kích động muốn nhào ra cướp. Mỹ nam tử a, không thích thì nhìn một chút cũng tốt mà.

Dịch Thiên đột nhiên đưa ta kéo đầu Miêu Miêu ấn vào trong ngực mình, không cho phép nhìn. Cái Đại Hội Võ Lâm này tổ chức cái kiểu gì thế này, là tới luận võ công, vậy mà giống như đi phô trương về ngoài, nam nhân từng người từng người đều tuấn mỹ, trang phục hoa lệ.

Miêu Miêu bị Dịch Thiên kèm chặt, muốn thoát ra mà gãy không được, đành phải phát ra âm thanh cảm râm, thật quá đáng, chỉ nhìn một chút thôi mà.

Vị thứ ba này vận khí không tệ, cướp được nhúm tóc chính là một nữ tử xinh đẹp động lòng người, mặc dù mái tóc hơi tán loạn một chút nhưng không hề ảnh hưởng đến nét đẹp của nàng. Hơn nữa có thể từ trong tay nhiều nữ tử như vậy cướp được, thực lực cũng không thể khinh thường. Nam tử dường như rất hài lòng, đưa tay sửa lại vài sợi tóc rối của nữ tử khiến cho nàng đỏ cả mặt, nữ nhân dù lợi hại đến cỡ nào, đối diện với tình yêu cũng vẫn sẽ ngượng ngùng. Sau đó hai vị tình nồng ý thấm rời đi.

Chỉ còn lại hai vị cuối cùng, đám nữ tử dưới đài xoa tay xấn áo, nắm chặt cơ hội cúi cùng. “Quay lại” trong vòng tay của Dịch Thiên, Miêu Miêu liền muốn rời đi, nhìn ba người là đã được rồi, còn lại cùng lắm thì người nào cũng như người nấy thôi.

Mọi người gật đầu xoay người, Tiểu Vũ đột nhiên kinh ngạc nói: “Ồ trên kia hình như là Hách Liên Thành” Cái gì, mọi người đều quay đầu lại nhìn, quả nhiên đúng là Hách Liên Thành khuôn mặt cười như gió xuân đứng ở trên đài, hình như còn đưa mắt về phía Miêu Miêu nhìn vài lần.

Miêu Miêu cùng Dịch Thiên liếc nhìn nhau, hần muốn làm gì? Trước biết sự tình ở hội đấu giá do hần làm đã rất kinh ngạc rồi, hôm nay lại tới trò này, xem ra trên người hần cất giấu rất nhiều bí mật.

Hách Liên Thành không giống nhưng người trước đây, không có vẻ gì muốn lập tức tát thanh ti, mà lại bắt đầu một bài tự bạch, có điều cái trò tự bạch này lại hù cho một số người hoảng hốt: “Tại hạ Hách Liên Thành, hôm nay đứng ở trên đài, cũng không thật sự muốn tát thanh ti, mà muốn mượn cơ hội tát thanh ti để nhấn nhá tâm ý của ta đối với một vị nữ tử, hi vọng các vị có thể cho ta cơ hội này, nếu có thể thành công, tại hạ cảm kích vô cùng!”

“Vị cô nương ở đâu a?” Dưới đài có người hỏi, có thể được một nam tử như thế coi trọng, hơn nữa lại tỏ lộ trước mặt mọi người, thật là hạnh phúc vô cùng.

“Nàng đã gả làm vợ người khác rồi, cho nên ta có thể đã không còn cơ hội nữa.” Hách Liên Thành tỏ vẻ ưu thương nói.

“Chỉ cần khiến cho phu quân của nàng bỏ nàng, ngươi liền có cơ hội.”

“Đúng vậy, nữ tử chúng ta vẫn có thể tái giá mà.”

“Đừng nản chí, chỉ cần nàng có cảm tình đối với ngươi, cơ hội của ngươi vẫn còn rất lớn.”

“...” Mỹ nam chính là có lợi thế như thế này, ở đâu cũng có thể tranh thủ sự đồng cảm của nữ nhân, càng huống chi vốn là nữ tử giang hồ, người nào cũng không hề câu nệ tiểu tiết, hào sảng nghĩa khí.

Hách Liên Thành cười đến khuyh thành nói: “Cảm ơn các vị ủng hộ, đến lúc ta tát thanh ti, hy vọng các vị tạo cơ hội, ta sẽ trực tiếp tung thẳng vào nàng.” Dứt lời, cất lấy một nhúm tóc sau tai.

Ánh mắt mọi người dõi theo nhúm tóc đen bay bay trong không trung, tất cả mọi người đều rất muốn biết nữ nhân may mắn đó là ai, đã gả cho người khác rồi, lại còn có thể được một người ưu tú như vậy yêu thương nhưng nhớ.

Nhúm tóc cứ như vậy xoay vần trong không trung thành một đường thẳng tắp đến...

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đại hội võ lâm 5

Nhìn hướng bay của nhúm tóc từ phía hần mà trong lòng Miêu Miêu cầu khẩn, đừng nói là vận khí của ta tốt đến như vậy đi. Mặc dù ngoại trừ lão đầu ra thì Hách Liên Thành là nam nhân đầu tiên mà nàng gặp phải, có điều nàng tự nhận thấy là quan hệ giữa bản thân với hần chỉ có thể nói là rất bình thường, hơn nữa cũng chưa từng ở cùng nhau, hy vọng cảm giác của nàng là sai, bên cạnh vẫn còn có nhiều mỹ nữ như vậy, chắc cũng không tới phiên nàng đâu a.

Chỉ đáng tiếc, mỗi lần nàng cầu khẩn thượng đế cái gì thì đều thất bại, Miêu Miêu không khỏi cảm khái, thiên đường quả nhiên không phải là nơi dành cho nàng, thượng đế không hề quan tâm nàng chút nào. Nhìn nhúm tóc đen bay nhanh như sao xẹt về phía nàng, Miêu Miêu vội vàng chui ra sau lưng Dịch Thiên, không sao không sao, tất cả đều có Dịch Thiên chống đỡ rồi.

Nhúm tóc đụng vào trên người Dịch Thiên, rơi vào trong ngực sau đó từ từ trượt xuống đất. Tất cả đều xôn xao, nguyên lai là có tình ý với phu nhân của Dịch Thiên, đây đúng là một màn hay.

Lúc này Hách Liên Thành đã đi tới trước mặt hai người, nhìn Miêu Miêu trốn ở sau lưng Dịch Thiên cười nói: “Miêu Miêu, thanh ti này nàng có nguyện ý tiếp nhận không?” Hỏi trực tiếp như thế, mấy người bên cạnh cũng dừng hết lỗ tai lên nghe, năm nay Vụ Thiên Các xảy ra thật nhiều sự kiện, đầu tiên là Dịch Thiên tháo mặt nạ, cưới phu nhân, sau đó là Ngân Tiêu xuất thế, tham gia Đại Hội Võ Lâm, bây giờ là màn cướp vợ lên đài. Mọi người có chút

mong chờ, không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Cả người Dịch Thiên tản ra khí tức cực lạnh, sắc mặt u tối, ánh mắt âm lãnh, lại thêm một kẻ không thèm nhìn mặt hắn mà giờ trò đoạt thê tử. Đầu Miếu Miếu từ phía sau lưng Dịch Thiên thò ra, cười khan với Hách Liên Thành nói: “Chào, Hách Liên Thành thật là khéo a.”

“Miếu Miếu còn chưa trả lời câu hỏi của ta?” Hách Liên Thành không hề bị trò đánh trống lảng của Miếu Miếu lừa.

“Nàng sẽ không nhận.” Giọng Dịch Thiên lạnh lùng truyền đến.

“Ta muốn nghe chính miệng Miếu Miếu trả lời.” Giọng Hách Liên Thành nói với Dịch Thiên cũng không hề thân thiện gì.

“Hách Liên Thành, ta chỉ xem quan hệ giữa chúng ta là bạn bè, thanh ti này rất nặng, ta không thể nhận.” Miếu Miếu suy nghĩ một chút, cảm thấy hay là cứ cự tuyệt công khai thì tốt hơn, mặc dù như thế thì có hơi tàn nhẫn đối với Hách Liên Thành, có điều quả thật nàng không hề có chút ý tứ gì với hắn.

“Nghe rõ ràng rồi thì lập tức biến.” Dịch Thiên ôm chặt Miếu Miếu, lạnh lùng nói với Hách Liên Thành.

“Miếu Miếu, ta sẽ không từ bỏ nàng.” Làm như không nghe thấy lời nói của Dịch Thiên, Hách Liên Thành nói trước sự kinh ngạc của Miếu Miếu.

Dịch Thiên đột nhiên ra tay nhanh như chớp, lập tức huy về phía Hách Liên Thành một chưởng. Hách Liên Thành cũng không vừa, bật người lách mình tránh thoát, sau đó liền đâm một kiếm về phía này. Dịch Thiên đang định ứng chiến nhưng trong nháy mắt Miếu Miếu che ở trước mặt Dịch Thiên, xuất ra Ngân Tiêu đỡ kiếm.

Nhìn vẻ mặt không thể tin được của Hách Liên Thành, Miếu Miếu nói một cách sắc bén: “Hách Liên Thành, cho tới bây giờ ta cũng chỉ coi ngươi như là bằng hữu, nhưng nếu như ngươi muốn thương tổn Dịch Thiên, ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi.”

Hách Liên Thành nghe vậy bật cười, vẫn như gió xuân thổi qua mặt, Miếu Miếu hoảng hốt cảm thấy kiểu cười này rất quen thuộc, nụ cười ảm áp nhưng mang theo vài phần đáng sợ.

Đang suy nghĩ thì một giọng nói mỉa mai truyền đến: “Kẻ muốn tranh người của bốn vương cũng không ít a.” Thần Quang Dục mang theo My Diễm đứng đình đi đến. Miếu Miếu lúc này đã có phần khóc không ra nước mắt, vị đại gia này lại đến xem náo nhiệt nữa hả.

Đám người Vụ Huyền đã nhanh chóng cảnh giác, nhìn ánh mắt chủ thượng mà xem, không biết lúc nào sẽ nổi giông, mới vừa rồi còn được phu nhân chống đỡ, giờ còn thêm vị này tới nữa, không khí xung quanh liền căng thẳng, đến lúc đó đám chúng ta phải lên đài là điều không thể tránh được. “Aiz, phu nhân nhà chàng hình như rất được hâm mộ a.” Xu Xu ở một bên khẽ nghiêng đầu hỏi nhỏ Vụ Huyền.

Vụ Huyền trừng mắt một cái ý bảo nàng câm miệng, không thấy bầu không khí đáng sợ cỡ nào hả, lại còn bôi thêm mỡ vào. Xu Xu liền im re, không nói thì không nói, trừng cái gì mà trừng a.

“Hách Liên Thành, ngươi cũng muốn tranh người với bốn vương sao? Bốn vương cho ngươi một cơ hội, nếu không kết cục của Hách Liên Hồng cũng sẽ không tốt như Nam Cung Việt đâu, chết mà được lưu danh sử sách.” Thần Quang Dục nhìn về phía Hách Liên Thành nói có phần uy hiếp.

“Ha ha, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi như nhau sao, tình thế còn không hiểu rõ mà đòi đụng vào.” Hách Liên Thành không bị uy hiếp một chút nào, còn cười nhạo ngược lại.

“Có ý gì?” Thần Quang Dục nheo hai mắt lại hỏi.

Hách Liên Thành chỉ cười không nói, chớp mắt một cái, người đã cách xa cả thước, thân hình chợt lóe, biến mất trong đêm. Cả sân rộng đều tĩnh lặng, chỉ còn lại một câu phảng phất, “Miếu Miếu, ta sẽ còn quay lại tìm nàng.”

Dịch Thiên cùng Miếu Miếu liếc nhìn nhau, khinh công quá lợi hại, biểu hiện bề ngoài của Hách Liên Thành tuyệt đối không phải người giống như thế, nụ cười ảm áp như gió xuân đó lại có thể ẩn giấu âm mưu lớn đến vậy.

Hách Liên Thành bỏ đi, Thần Quang Dục lại không có ý định rời đi nhanh như vậy. “Miếu Miếu, lâu không gặp bốn vương, có nhớ bốn vương chút nào không?” Thần Quang Dục cười tà nói.

Miếu Miếu rung cả mình, nhớ người, mơ đi. “Hoàng thượng, hằng ngày ta nhớ tới Dịch Thiên nhà ta cũng còn không kịp, không rảnh nhớ người.” Miếu Miếu cười nói, tên Hoàng đế chết tiệt nhà người, vợ lắm như vậy còn muốn đoạt vợ người khác, coi chừng mệt mỏi quá độ mà chết.”

“Lời Miếu Miếu nói thật làm tổn thương trái tim của ta a, nhớ kỹ bốn vương sẽ khiến nàng nhớ nhưng bốn vương.” Dứt lời, ôm My Diễm cười ha ha rồi đi.

Dịch Thiên nhìn phương hướng Thần Quang Dục rời đi, ánh mắt u ám vô chừng, nếu không bị Miếu Miếu túm chặt hắn, nói không chừng hắn đã sớm diệt hai tên đó. Hắn biết ý Miếu Miếu, Hách Liên Thành đột nhiên xuất hiện, mục đích không đơn giản là có tình ý với Miếu Miếu, sợ rằng còn ý đồ khác không muốn cho ai biết, mà nghe cuộc nói chuyện của hắn với Thần Quang Dục, tựa hồ còn rất hiểu rõ nhưng chuyện khác, lúc này trước hết điều tra người này cho thỏa đáng đã.

“Đi.” Dịch Thiên buông một tiếng lạnh lùng, ôm Miếu Miếu phi thân rời đi, đám người Vụ Huyền đuổi theo sau. Chỉ còn lại tiếng xôn xao khắp nơi đoán già đoán non, Thần Quang Đế cũng đến tranh người sao? Vị phu nhân này của Dịch Thiên thật là có sức hút nha, toàn là nhân vật cao cấp, không biết là

chăm trụng nữ nhân này hay là còn có ý đồ khác.

“Nguyệt Tuyền, ngươi thấy thế nào?” Quân Cưu hỏi, tình hình mới vừa rồi bọn họ đều thất nhất thanh nhị sở, không ngờ nữ tử này lại được ngưỡng mộ đến như vậy.

“Thần Quang Đế đúng là thích nàng, có điều cũng chỉ có thể nói là thích, nhìn ánh mắt hắn là biết, trong đó chỉ toàn là khao khát chinh phục, e là vì nữ tử đó quá khác với người thường đều thần phục hắn nên khơi dậy hứng thú của hắn. Về phần Hách Liên Thành, ta cảm thấy không đơn giản như vậy, nhìn không ra có phải thích thật hay không, chung quy vẫn cảm thấy có mục đích gì đó.” Nguyệt Tuyền nói sau khi trầm tư một lúc.

Quân Cưu nghe vậy khẽ gật đầu, có điều âm mưu dương mưu gì đó không liên quan đến việc kiếm tiền của hắn, nhìn một chút là được rồi, không tham gia.

Trở lại tửu lầu, Dịch Thiên cùng Miêu Miêu đi thẳng về phòng, Xu Xu liền đi theo đông đưa phía sau Vụ Huyền. “Vụ Huyền, chàng ngủ ở gian phòng nào vậy? Ta muốn ở phòng bên cạnh.”

“Trong tửu lầu đầy phòng.” Vụ Huyền nói một câu rồi đi thẳng, muốn ở cạnh phòng hắn hả, không có cửa đâu, có điều lời hắn nói cũng là sự thật.

“Ồ, vậy ta đi hỏi phu nhân, xem có phòng khác để ở hay không.” Xu Xu dứt lời liền nhắc chân đi lên lầu.

“Dừng, đi theo ta.” Vụ Huyền kịp thời gọi nàng lại, lúc này không biết chủ thượng cùng với phu nhân đang làm gì, mới vừa rồi nhìn vẻ mặt âm trầm của chủ thượng, bản thân cũng có chút sợ, lúc này mà đi quấy rầy bọn họ, không phải là muốn chết sao, mà đầu sỏ là hắn coi chừng chết bị thảm nhất, mạng nhỏ quan trọng nhất, cái khác không vấn đề.

Xu Xu cười hắc hắc, gian kế đã thực hiện được, tung tăng chân sáo đi sau Vụ Huyền. Đám người Tiểu Vũ không biết nói gì, lại thêm một nam nhân bị nữ nhân nắm thóp.

“Dịch Thiên, chàng vẫn còn đang tức giận hả?” Miêu Miêu nhìn về phía Dịch Thiên, e dè hỏi, mặc dù Dịch Thiên đang cố nén lửa giận của bản thân, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được. Dịch Thiên chỉ cần đụng tới việc này, không phải tức giận thì cũng là ghen, hôm nay lại còn đến tới hai người, bốc lửa giận cũng là bình thường.

“Người đầu tiên nàng gặp lúc ra khỏi thảo nguyên chính là Hách Liên Thành?” Dịch Thiên đột nhiên hỏi Miêu Miêu điều này.

“Còn có Hiên Viên Triết nữa, hai người bọn họ vốn đi cùng nhau.” Miêu Miêu vội vàng giải thích.

“Ta hy vọng người nàng gặp đầu tiên chính là ta.” Dịch Thiên có chút không cam lòng.

“Dịch Thiên, đầu tiên kiểu này mà chàng cũng muốn tranh hả, mặc dù người đầu tiên ta gặp không phải chàng, nhưng người đầu tiên ta yêu, người đầu tiên ta hôn, người đầu tiên ta nhớ nhưng, trân trọng nhất, đều là chàng.” Còn tưởng hắn giận cái gì, thì ra là dối cái này.

“Chỉ cần liên quan đến nàng, ta đều muốn tranh.” Dịch Thiên trầm giọng nói.

Miêu Miêu nghe vậy, cười khẽ, đây chính là Dịch Thiên của nàng a, vĩnh viễn đem nàng đặt ở vị trí thứ nhất. Bước qua dụi đầu vào ngực Dịch Thiên. Dịch Thiên, ta cảm thấy rất hạnh phúc, mặc dù trong thế giới này không có người thân của ta, nhưng đã có chàng, chàng đem lại cảm giác được che chở, được hạnh phúc, được yêu chiều cho ta.

Hai người đang lời ngon tiếng ngọt, tình chàng ý thiếp nồng nàn. Ngoài cửa sổ chợt lóe lên một bóng người, Dịch Thiên chưa kịp lên tiếng bóng người đó đã phá cửa sổ vào, lại là Hiên Viên Triết. Miêu Miêu mặt đầy hắc tuyến nói: “Lần sau đừng có phá cửa sổ nữa được hay không, buổi tối gió rất lớn, sẽ lạnh đó.”

Hiên Viên Triết khựng lại, có chút bối rối: “Xin lỗi, lần sau sẽ chú ý.” Miêu Miêu nghe vậy đường hắc tuyến lại càng chảy dài xuống mặt, còn có lần sau nữa hả. Lần nào cũng cắt ngang chuyện tốt của nàng cùng Dịch Thiên, tên này thật đúng biết chọn thời điểm.

“Cái tên Hách Liên Thành này các ngươi phải cẩn thận, bây giờ ta đã bị hắn theo dõi.” Hiên Viên Triết thấp giọng nói.

“Không phải ngươi và hắn là bằng hữu sao? Tại sao muốn giúp chúng ta?” Miêu Miêu hỏi ngược lại.

“Ta là vì tra chuyện của thúc thúc mới tiếp cận hắn, thúc thúc vốn là sư phụ của ngươi, chúng ta cũng xem như là người một nhà rồi, ta cũng muốn sớm tìm thấy nam nhân kia.” Hiên Viên Triết nói thật, cũng không có gì giấu giếm, dù sao thế lực của Dịch Thiên cũng khá lớn, tìm hiểu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Miêu Miêu gật đầu, trầm giọng hỏi: “Trên người Hách Liên Thành có cái bớt nào hay không?”

“Hắn luôn bảo vệ thân thể của chính mình rất kỹ, căn bản là không thể đến gần. Hắn làm việc có chút kỳ lạ, hình như có một tổ chức nào đó giúp hắn làm việc, mỗi lần ta theo dõi hắn đều bị hắn bỏ rơi, ta nghi ngờ hắn chính là Minh chủ của Sát Huyết Minh.” Hiên Viên Triết liếc nhìn Dịch Thiên nói, Sát Huyết Minh luôn luôn đối địch với Vụ Thiên Các, đây không phải là bí mật gì.

Lời vừa nói ra, Miêu Miêu đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng thốt lên: “Ta nhớ ra rồi.”

Chương 98: Đại hội võ lâm 6

“Nhớ ra cái gì?” Dịch Thiên trầm giọng hỏi.

“Hôm nay Hách Liên Thành cười với ta như vậy, ta cứ cảm thấy rất là quen thuộc, bây giờ ngẫm lại, kiểu cười đó rất giống với nam nhân đeo mặt nạ.” Trong đầu Miêu Miêu hiện lên kiểu cười của hai người đó, quả thật là có vài phần giống nhau.

Dịch Thiên cùng Hiên Viên Triết nghe vậy thì trầm tư không nói, như vậy xem ra, Hách Liên Thành có thể chính là Minh chủ Sát Huyết Minh. Nếu như hôm nay hắn có thể quang minh chính đại thổ lộ với Miêu Miêu, chờ cho Đại Hội Võ Lâm chính thức bắt đầu, khó bảo toàn không có hành động gì, như vậy thì phiền toái lớn rồi.

Miêu Miêu cũng biết việc có vẻ phức tạp, nhìn về phía Dịch Thiên nói: “Ta sẽ cẩn thận.” Dịch Thiên gật đầu, nắm chặt tay nàng. Hiên Viên Triết lập tức cáo từ, lấy lý do là hắn không thể ở lâu, sẽ bại lộ hành tung của bản thân, có cơ hội sẽ quay lại. Miêu Miêu chưa kịp nhắc nhở hắn nhớ lần sau chọn thời điểm thích hợp, hắn đã lập tức phá cửa sổ biến mất tăm tích.

Cuối cùng Đại Hội Võ Lâm cũng chính thức bắt đầu, người có thể lực lớn chính là có đặc quyền a. Còn không phải sao, bởi vì có liên quan đến Dịch Thiên mà tất cả mọi người được ngồi ở vị trí gần lời đài. Ngồi bên cạnh chính là Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu, hai bên chỉ gật đầu coi như là đã chào hỏi. Miêu Miêu nhỏ giọng hỏi: “Thế lực của bọn họ cũng rất lớn?” Không phải chỉ nói là kẻ có tiền sao.

“Người có tiền luôn có những mối quan hệ như vậy, có tiền có thể sai quấy bảo mà a, lời đài, binh khí cùng với một ít phần thưởng của đại hội lần này đều là bạc do bọn hắn bỏ ra.” Xu Xu nhỏ giọng trả lời vấn đề của Miêu Miêu.

Ồ, thì ra là thế, nhà tài trợ a, quyền cùng tiền quả nhiên là thông dụng trong mọi thế giới. Nhớ tới mấy rương vàng của mình ở dưới gầm giường trong Bồng Lai Các, nhiệt huyết trong lòng Miêu Miêu lại dâng trào. Đây Vụ Huyền ra, ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Tuyền.

“Này, Nguyệt Tuyền đại ca, nghe nói nhà của ngươi rất có tiền?” Miêu Miêu cười hi hi nhìn Nguyệt Tuyền nói.

“Phu nhân chê cười rồi, so với Vụ Thiên Các thì nhà của ta chẳng là gì.” Nguyệt Tuyền cười nói, nữ tử vừa gặp mà đã hỏi chuyện tiền nong hình như không nhiều lắm, không biết nàng ta có ý đồ gì.

“Tiền này đều là do ngươi kinh doanh hả?” Mắt Miêu Miêu sáng rực nhìn hắn.

“A, kinh doanh thì hình như Quân Cừu nhiều hơn, hắn đối với việc kiếm tiền rất là thông thạo.” Ánh mắt nhìn hắn kiểu này thật khiến hắn nhột nhột, đừng nói là muốn tìm hiểu bí kiếp kiếm tiền nhà, đây dù sao cũng là bí mật buôn bán a.

Quân Cừu, thế là Miêu Miêu đẩy Nguyệt Tuyền sang một bên đến ngồi bên cạnh Quân Cừu cười nói: “Quân Cừu, ngươi thích kinh doanh như vậy, có thể giúp ta đem vài rương vàng đầu tư để buôn bán thu thêm vài rương khác về không?”

“Tại sao phu nhân không đầu tư vào việc buôn bán của Vụ Thiên Các?” Quân Cừu hỏi ngược lại, như vậy mới hợp lý hơn.

“Buôn đi bán lại như thế cũng đều là tiền của người một nhà, ta muốn kinh doanh trên tiền của người khác.” Miêu Miêu vẻ mặt mong chờ nhìn Quân Cừu.

Quân Cừu có chút á khẩu, tiền nhà mình thì không muốn kinh doanh, lại muốn chạy đến kinh doanh ở chỗ ta, ngươi thật đủ mưu mẹo đi. Vừa định trả lời thì liền thấy Dịch Thiên hăm hăm đi tới, túm Miêu Miêu đem về chỗ ngồi ban đầu.

Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu liếc nhau, cười thầm, thật đúng là núi cao có núi cao hơn.

Chủ sự của Đại Hội Võ Lâm lại bắt đầu lên đài phát ngôn rồi, đầu tiên là một nùi nói nhảm, sau đó mới đến trọng điểm cuối cùng, tuyên đọc quy tắc của đại hội lần này.

Đại hội chia làm ba giai đoạn, chia thành nhóm nhỏ thi đấu, đấu theo kiểu loại dần. Trước khi chia thành nhóm nhỏ thi đấu, người báo danh tham gia đại hội sẽ rút thăm để chia thành tám nhóm. Trong từng nhóm, lại rút thăm chọn ra từng cặp đấu, người thắng sẽ tiến vào vòng trong đấu tiếp.

Trong vòng đấu loại, cứ mỗi người thắng trong trận đó thì lại rút thăm, quyết định số của mình, số một đấu với số một, số hai đấu với số hai, cứ thế tính tiếp. Gặp phải nhóm nào lẻ người, chỉ còn lại một người cuối cùng, có thể tùy ý lựa chọn một người đã thắng trước đó để đấu, thắng thì rút thăm lại rồi dựa theo quy tắc như trên đấu tiếp, cho đến khi trở thành người thắng cuối cùng trong nhóm nhỏ thì thôi.

Cuối cùng chính là vòng quyết đấu, tám người thắng cuối cùng của tám nhóm sẽ trở thành tuyển thủ tiến vào vòng quyết đấu. Tám vị này phải cùng với bảy vị còn lại tỷ thí một trận. Mỗi lần thắng thì được hai điểm, hòa thì được một điểm, thua thì không được điểm nào. Lấy hai vị có tổng điểm cao nhất

đấu với nhau, người thắng cuối cùng sẽ làm võ lâm Minh chủ.

Trong cả quá trình tỷ thí, binh khí tự chọn, không sử dụng ám khí, có ý định ám hại người trước khi thi đấu sẽ bị xử thua, sợ chết thì có thể bỏ cuộc. Sau khi kết thúc mỗi giai đoạn đều có thưởng cho người có biểu hiện tốt nhất, biểu quyết lấy phiếu, phần thưởng không nói trước.

Quy luật có chút phức tạp, có điều cũng coi như có chút công bằng, mọi người cũng không nói thêm cái gì, đều đứng dậy rút thăm.

“Ta ở nhóm năm, Dịch Thiên, Dịch Thiên, chàng ở nhóm nào vậy?” Miếu Miếu vừa rút được số nhóm liền vội vàng chạy đến luôn miệng hỏi Dịch Thiên. “Nhóm một.” Dịch Thiên bình thản nói. Đáng tiếc là không chung nhóm với Miếu Miếu, nếu không cũng có thể giải quyết được đám binh của tôm tép.

Tiểu Vũ không tham gia thi đấu lớn như vậy, nhìn thấy Miếu Miếu bốc phải nhóm năm, lắc lắc đầu. “Giữ, tiểu quý, ý đệ là gì?” Miếu Miếu như ong mầy hỏi.

“Không phải nói chứ vận khí của tỷ không thể nói là xui xẻo bình thường. Tỷ nhìn thử số năm coi, đọc lên giống như khóc hu hu* tỷ cũng đừng có mới vòng đầu đã thua nha, đến lúc đó ta khinh bỉ tỷ không kịp đâu.” Tiểu Vũ làm ra vẻ rất là lo lắng.

*trong phát âm tiếng Hán, số năm (vũ) phát âm giống tiếng khóc hu hu(vũ)

Miếu Miếu đang định đưa tay cho hắn một phát đo đất, nói gì chứ, miệng nắm muỗi toàn nói lời xui xẻo.

“Tiểu Vũ, ý của ngươi là hai người chúng ta kém cỏi hả.” Xu Xu hai tay chống nạnh tức tối nhìn Tiểu Vũ, số đang cầm trên tay cũng là năm. Chỉ cần Tiểu Vũ mà còn trừ eo thêm cái gì nữa, nàng liền cùng Miếu Miếu liên hợp lại đánh cho hắn một trận.

Thật sự là đồng chí a, Miếu Miếu thật hưng phấn, còn có người trong nhà ở chung một nhóm, thật sự không tệ. “Tiểu Vũ, rất đáng tiếc, nếu đánh ngươi còn có thêm phần của ta.” Vụ Kiếm cảm số năm cũng đang đi tới.

Ba người ngẫu nhiên cùng bốc phải số năm, có điều nhất định có hai người phải xuống đài. Miếu Miếu cười mờ ám nhìn về phía hai người, Vụ Kiếm cùng Xu Xu cầm nín, hai người bọn họ sẽ vì nàng mà quét sạch đường.

“Vụ Kiếm, bảo vệ phụ nhân cho tốt.” Dịch Thiên liếc Vụ Kiếm trầm giọng. Vòng thứ nhất số người quá đông, cho nên các nhóm sẽ tách ra để đồng thời tiến hành, tình huống sẽ có chút hỗn loạn, an nguy của Miếu Miếu là điều hắn lo lắng nhất.

“Vâng, chủ thượng.” Vụ Kiếm đáp. “Chủ thượng, ta cũng sẽ bảo vệ phụ nhân.” Xu Xu cũng đứng dậy, nàng ấy chính là chủ nhân của Vụ Huyền, cũng là chủ nhân của chính mình, Dịch Thiên nghe vậy khẽ gật đầu.

Sau đó đám người Vụ Huyền rút thăm cũng đã về, Vụ Huyền ở trong nhóm ba, Lâm Phong ở nhóm tám. Vụ Thiên trước yêu cầu mãnh liệt của Lâm Phong sẽ không tham gia, mà Cô Thiên Ngao càng không có khả năng tham gia.

Mọi người đi về khu vực nhóm của mình, trước khi đi, Dịch Thiên lại tiếp tục dặn dò Miếu Miếu một phen kỹ lưỡng, khiến cho Miếu Miếu cũng cảm thấy Dịch Thiên sắp biến thành bà già chồng rồi, thật là đông dài, mặc dù biết đây là do Dịch Thiên quan tâm đến nàng, có điều hiện giờ nàng lại đang hưng phấn. Chỉ hận không thể nhào lên thi đấu liền, cái lỗi tai nào mà tiếp thu lời Dịch Thiên dặn dò nhiều như vậy.

Mà Xu Xu cũng thao thao bất tuyệt với Vụ Huyền một trận, thế nhưng Vụ Huyền không tỏ vẻ gì. Chỉ có lúc hai người đi lướt qua nhau, Vụ Huyền thấp giọng nói: “Cẩn thận.” Chỉ hai chữ này thôi đã khiến cho Xu Xu muốn bay lên trời, lời Miếu Miếu nhảy tung tăng khiến cho Miếu Miếu cũng ngờ ngác không hiểu, tại sao cái người chắc chắn sẽ phải thua này lại cao hứng như vậy.

Nhóm thi đấu vòng loại có vẻ nhiều, Miếu Miếu dù sao cũng không thèm để ý, lập tức rút thăm để chờ thượng trận. Vụ Kiếm là người lên đài đầu tiên, quyết đấu với hắn là một vị cô nương. Bị nụ cười khuyếch thành của Vụ Kiếm khiến cho không phân biệt được đông tây, mơ mơ màng màng thua thảm. Vụ Kiếm đắc ý bắn một ánh mắt quyền rũ về phía Miếu Miếu, Tiểu Vũ, cùng Xu Xu, nhìn đi, ta thắng cực dễ dàng a. Ba người mặt đen thui nhìn hắn, người dùng mỹ nhân kế kiểu đó, khinh bỉ.

Tiếp theo là Xu Xu, một nam tử gầy trơ xương, thoát nhìn có vẻ thâm trầm gian manh, cười với Xu Xu một cái mà tự cho là rất tuấn tú rồi đi đến, Miếu Miếu không nhìn được mà rung mình một cái, thật là một nam nhân đáng sợ. Nhưng mà Xu Xu lúc này lại lộ ra bản tính của cọp cái. Đánh cho nam nhân kia chạy tán loạn xung quanh, cho đến lúc hắn ôm đầu cầu xin tha thứ mới dừng tay.

Sau đó hoa hoa lệ lệ xoay người một cái đi về phía đám người Miếu Miếu, Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ giơ ngón tay cái lên, lợi hại. Xu Xu vênh mặt, đương nhiên. Trong phút chốc, Miếu Miếu cùng Tiểu Vũ không biết nói sao, thật sự là một cô nương không biết khiêm nhường tí nào. Có điều, Miếu Miếu cũng thông cảm.

Tiếp sau là Miếu Miếu thượng trận rồi, đối diện với nàng cũng là một nữ tử. Nhìn thấy Miếu Miếu xuất hiện, liền giành nói trước: “Ta biết ngươi là ai, có điều ta cũng không sợ ngươi.” Rất có khí thế, Miếu Miếu liền nghiêm túc.

“Có điều, để cho công bằng, ta không dùng binh khí, ngươi cũng không được dùng Ngân Tiêu.” Nữ tử nói tiếp. Ha, Miếu Miếu cầm nín, còn tưởng là một nhân vật lợi hại, thì ra cũng là vì khiến cho nàng không dùng Ngân Tiêu. Không dùng thì không dùng, ai sợ ai.

Nhìn thấy Miếu Miếu gật đầu đồng ý, lá gan của nữ tử đó cũng lớn hơn, trong nháy mắt liền tấn công. Dùng chân trái đá về phía Miếu Miếu một cái, sau đó móc lấy một quyền. Miếu Miếu đưa tay bắt được quyền của nàng ta, cảm thấy cho tới lúc này nàng ta vẫn chưa dùng một chút nội lực nào. Chẳng lẽ muốn cùng nàng đấu quyền? Đừng nha, trong lòng Miếu Miếu hô lớn. Lão đầu truyền cho mình cũng chỉ là công phu từ nội lực, ba cái quyền cước này

không ai dạy nàng a.

Nhìn Miếu Miếu trốn đông trốn tây, không đánh trả, đám người Vụ Kiếm vừa sốt ruột vừa kinh ngạc, phu nhân bị sao vậy, cứ tiếp tục như vậy sẽ thua mất. Mắt thấy nữ tử kia sắp đá cho Miếu Miếu một cước, Tiểu Vũ đột nhiên hiểu ra hết lớn: “À ta đánh kệ à ta. Tỷ đánh của tỷ đi, để ý người khác nhiều như vậy để làm gì.” Nhìn nàng quơ chân quơ tay muốn đánh trả, phỏng chừng là muốn cùng nữ nhân đó chơi quyền cước, nàng bị ngu hã, người khác dùng cái gì tại sao nàng phải dùng theo chứ.

Trong chớp mắt, Miếu Miếu bình tĩnh, đúng vậy, nàng ta dùng quyền cước, tại sao mình lại cũng phải bắt chước, đã không dùng binh khí rồi, còn muốn chơi quyền cước, thực sự là dốt mũi mình mà đi, may là có Tiểu Vũ. Lập tức dùng hai tay ngăn một cước của nữ tử đó, dùng nội lực huy một chương đánh nữ tử đó bay xuống đài, chiến thắng dễ dàng. Sau đó cười hi hi chạy về phía đám người Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ khinh bỉ nhìn nàng: “Ta cảm thấy thật sự nghi ngờ tỷ bị mất trí nặng rồi đó.” Vụ Kiếm cùng Xu Xu cũng gật đầu đồng ý, cứ tưởng phu nhân bị sao, nghe Tiểu Vũ la lớn liền hiểu rõ, hai người bọn họ thật sự hoàn toàn hết biết nói sao.

L: Có bạn hỏi nên Lily giải thích một chút về cái tên của Xu Xu. Xu nghĩa là cô gái đẹp, trong truyện Tuyệt thế mị phu nhân của Thượng Quang Sở Sở thì 2 cô em của nữ chính được mệnh danh là Giang Nam Song Xu nghĩa là hai cô gái đẹp của Giang Nam

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đại hội võ lâm 7

Trận đầu tiên của chính mình vừa kết thúc, Miếu Miếu liền không thể chờ được đã chạy đến chỗ Dịch Thiên. Bởi vì số người quá đông nên trận tiếp theo chỉ có thể tiến hành vào hôm sau. Vì thế ngay khi vừa đấu xong, Miếu Miếu đã lập tức chuẩn bị.

Tiểu Vũ cùng Vụ Kiếm cùng đi theo nàng qua chỗ Dịch Thiên, Xu Xu thì không cần phải nói, chắc chắn là đi xem Vụ Huyền đấu. Dịch Thiên đang ngồi ở trên vị trí của mình nhìn người khác quyết đấu, xem ra còn chưa đến phiên hẳn.

Miếu Miếu tiến lên, ôm lấy cánh tay Dịch Thiên cười nói: “Dịch Thiên, ta thắng rồi.” Dịch Thiên nghe vậy đưa tay nắm lấy tay Miếu Miếu nhu nhu, mắt dong ý cười, tỏ vẻ tán thưởng. Tiểu Vũ đi đến phía sau cười mĩa nói: “Tỷ còn không biết xấu hổ khoe khoang khắp nơi là mình thắng, không biết vừa rồi kẻ nào nhìn thấy người ta chơi quyền cước, bản thân mình liền không biết dùng nội lực luôn, cũng muốn xài quyền cước, sau đó thì chỉ biết trốn.”

Dịch Thiên quay đầu nhìn Miếu Miếu, dặn dò: “Trừ những thứ không được phép trong quy định thì cái gì cũng được, không cần bắt chước theo người khác.” Tiểu nữ nhân này thần kinh đầu phải loại vừa, vậy mà mới bắt đầu đã bị rồi, nếu không dặn nàng cho kỹ, tiếp theo chắc chắn còn xảy ra vấn đề lớn hơn nữa.

Ừ ừ, Miếu Miếu gật đầu lia lịa, nàng biết rồi mà, cái sai lầm cấp thấp kiểu này mà còn tái phạm thì nhục không thể tả. “Số 18 đấu với số 18.” Trọng tài ở trên đài hô lớn. Dịch Thiên vừa nghe thấy số của mình, đứng lên, đến lượt hắn rồi.

Dịch Thiên vừa mới bước ra, Miếu Miếu liền cổ vũ ra oai: “Dịch Thiên, cố lên, Dịch Thiên, tất thắng...” Vừa hô ầm ĩ vừa vung tay múa chân. Đám người Tiểu Vũ mặt đầy hắc tuyến, thật mất mặt, đường đường là phu nhân của Vụ Thiên Các mà một chút hình tượng cũng không có.

Mới đi tới giữa sân, trọng tài còn chưa hô bắt đầu, vị nam tử đối diện đã chấp tay nói: “Ta bỏ cuộc.” Dịch Thiên nghe vậy, xoay người đi xuống, chưa gì đã thắng nhanh như vậy? Miếu Miếu thật sự là bội phục nha, danh tiếng lớn đến nỗi đi đến đâu là có lợi chỗ đó. Giờ ngón tay cái lên với Dịch Thiên ý bảo lợi hại lợi hại.

Nhóm nhỏ thi đấu rất thuận lợi, toàn bộ người của Vụ Thiên Các đều vượt qua, Miếu Miếu đang muốn làm một bữa tiệc mừng toàn thắng, mọi người liền ném lại một ánh mắt khinh bỉ, mới thắng nhỏ như thế đã đòi rượu mừng thắng lợi, nếu cuối cùng không chiếm được ghế Minh chủ, còn không bị người khác cười cho thúi mũi.

Miếu Miếu liền chui ra sau lưng Dịch Thiên trốn, cùng một lúc bị nhiều ánh mắt giống nhau nhìn như vậy thật là kinh dị. Sau đó liền nghĩ lại, mình mới là lão Đại, lo sợ một chút như thế là được rồi, thế là chui ra khỏi lưng Dịch Thiên, cây ngay không sợ chết đứng: “Ánh mắt của các người như vậy là sao, ta là phu nhân của các người, ta quyết định, đi, đi kỷ viện tiệc tùng.”

Đi kỷ viện để tiệc tùng, có lộn không. “Phu nhân, người xác định là đi kỷ viện chứ không phải từ lâu hã?” Vụ Kiếm kinh ngạc hỏi, mình không có nghe lộn chứ.

“Xác định, bảo các người đi là phải đi. Đồng dài cái gì, còn đồng dài nữa ta bảo Dịch Thiên đem đám người các người ném ra biên cương.” Cọp không phát uy thì các người khinh ta là mèo bệnh hã.

Mọi người lập tức cúi đầu trầm mặc, lập tức đi theo phía sau Miếu Miếu, không còn cách nào khác, nữ nhân này lại chính là lão Đại của mình, không thể

không nghe, hơn nữa nhìn bộ dáng của lão Đại gia, coi chừng phản kháng kết quả còn thảm hại hơn bị ném ra biên cương, mạng của bọn họ thật khổ a.

Ngồi ở trong nhả gian của kỹ viện, Dịch Thiên khẽ nhíu mày, hắn luôn không thích mùi son phấn nồng nặc ở kỹ viện, có điều Miểu Miểu muốn tới, để nàng cười vui, hắn vẫn theo tới.

“Đến kỹ viện tiệc tùng cái gì chứ, không khí ở đây khó chịu quá.” Tiểu Vũ không nhịn được mà dấm dẳng, hương thơm quá đậm khiến cho hắn chỉ muốn hắt hơi.

“Tên nhóc thì biết cái gì, ta đến là muốn xem hôm nay có kẻ nào đến kỹ viện, để lỡ ngày mai có gặp phải cũng không sợ.” Miểu Miểu vỗ vỗ đầu Tiểu Vũ nói.

“Tại sao?” Lâm Phong hỏi, đừng nói là chạy đến làm quen để ngày mai người ta hạ thủ lưu tình.

“Ngươi là nam nhân mà sao ngươi lại không biết hả.” Miểu Miểu vẻ mặt khinh bỉ, “Nếu những tên này qua đêm tại kỹ viện, đảm bảo ngày mai chân sẽ nhũn ra, đến lúc đó làm sao thành đối thủ của ta được.” Dứt lời còn cười hắc hắc như ác ma.

Vụ Kiếm đang uống trà, nghe Miểu Miểu nói xong liền phun cả miệng trà, sặc một lúc lâu mới hết. Đám người Vụ Huyền thì sắc mặt méo xệch, lần lượt chuyển từ xanh sang đỏ rồi lại từ đỏ thành xanh, mấy em gái cũng đỏ bừng mặt. Phu nhân thật quá khủng bố rồi, loại chuyện này mà cũng nói ra cho được.

Thần sắc của Dịch Thiên cũng có chút không bình thường, cái chuyện này từ trong miệng Miểu Miểu nói ra thật là kinh thiên động địa, tiểu nữ tử này suy nghĩ thật không giống người bình thường, nghĩ kiểu nào cũng đều ra chuyện kỳ quái.

“Về mặt của các ngươi như thế là sao, chẳng lẽ ta nói không đúng? Vụ Kiếm, ngươi quản lý kỹ viện, ngươi nói xem ta nói có đúng không?” Miểu Miểu quay qua công kích vào Vụ Kiếm.

“Ack, phu nhân nói phải, nói phải.” Vụ Kiếm cũng không biết giải thích vấn đề này làm sao, chỉ có thể xuôi theo lời của Miểu Miểu.

“Vậy là được rồi, ăn đi, ăn đi, ăn xong còn phải đi theo dõi.” Miểu Miểu cầm đĩa lên tấn công về phía thức ăn, ăn no rồi mới làm việc được.

Mọi người thật không biết nói sao, liền nhanh chóng cầm bát đĩa vội vàng ăn cơm, đi theo phu nhân còn mệt hơn chủ thượng, ngoài đánh đánh giết giết còn phải rình này rình nọ nữa.

Cơm nước xong, Miểu Miểu hăng hăng hái hái định chạy ra cửa hành động, Dịch Thiên nhanh tay lẹ mắt túm nàng lại, để cho nàng đi theo dõi đám sắc lang đó là chuyện mơ tưởng, sau đó liền khiêng nàng ra khỏi kỹ viện, không thèm để ý nàng vừa la vừa giãy ở sau lưng, tiểu nữ nhân này thật là, ý vào việc mình sủng nàng càng ngày càng không kiêng nể gì, hôm nay hắn sẽ chứng minh cho nàng xem lý luận của nàng là sai lầm.

“Dịch Thiên, thả ta xuống mau, ta đau bụng, ai da, a, ...” Miểu Miểu ở phía sau hét lớn, cố gắng lôi kéo sự chú ý của Dịch Thiên nhưng Dịch Thiên đầu cũng không thèm quay lại, cứ thế vác nàng rời khỏi, nghe giọng là biết nữ nhân này lại gặp rắc rối.

Phóng như bay về lại tửu lầu, đá cửa phòng ra. Nhẹ nhàng ném tiểu nữ nhân lên giường. “Chàng ăn hiếp ta, ta muốn ly hôn với chàng.” Miểu Miểu đứng bật dậy, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Dịch Thiên kháng nghị, thật mất mặt, trước mặt nhiều người như vậy mà khiêng nàng về, làm sao mà nàng còn mặt mũi đầu gối bọn họ.

“Ta không đồng ý.” Dịch Thiên dè tay Miểu Miểu xuống, mắt mang ý cười, ở cùng một chỗ với Miểu Miểu lâu như vậy, hắn biết ly hôn có nghĩa là gì.

“Phản đối không có hiệu quả.” Miểu Miểu tức giận nói, xoay lưng lại, không thèm để ý tới hắn, lúc này bụng thật sự có chút đau đớn, chẳng lẽ vụ kia sắp tới nữa, đừng vậy nha, thời khắc mấu chốt như vậy, nàng còn chờ xưng bá võ lâm nữa mà.

“Giận sao.” Dịch Thiên vòng tay qua người Miểu Miểu hỏi, Miểu Miểu không nói, rất giận chứ sao.

“Đừng giận nữa, cái loại chuyện này nàng nghĩ thế nào mà đòi xem?” Dịch Thiên kéo Miểu Miểu ôm vào trong lòng, tiểu nữ nhân này lại giận thật rồi, lại còn vùng vằng nữa chứ.

Miểu Miểu không nói, ta giận ta giận, một câu đừng giận nữa đã muốn xoa dịu ta sao, chàng xem thường ta quá rồi đó.

Dịch Thiên dở khóc dở cười, dịu dàng nói: “Có muốn ta chứng minh cho nàng xem lý luận của nàng không đúng chỗ nào không?” Miểu Miểu nghe vậy vừa ngẩng đầu lên thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị ‘niêm phong’ lại.

Đây là tình huống gì nữa vậy, mới sáng sớm đã nhìn thấy phu nhân giận dữ đi ra khỏi cửa phòng, cũng không thèm chờ chủ thượng, một mình dậm chân đi về hướng đại hội. Chủ thượng cũng không ngăn cản, chỉ im lặng đi theo phía sau phu nhân. Trên đường phu nhân còn dừng lại một lần, có điều lúc hét lên với chủ thượng đã giúp mọi người thông suốt: “Chàng ăn hiếp ta. Ta muốn ly hôn với chàng, còn đi theo ta nữa, coi chừng ta làm thịt chàng.” Sau đó liền tăng tốc độ, đảo mắt đã không thấy bóng người.

Mắt mọi người tròn tròn, sáng sớm phu nhân đã nổi bão, cuộc sống hôm nay không hay rồi. “Vụ Kiếm, theo sau bảo vệ phu nhân.” Dịch Thiên thấp giọng nói, Vụ Kiếm lắc mình một cái cũng biến mất tăm.

Miểu Miểu tức giận phi nhanh về phía trước, thật quá đáng. Tối hôm qua lừa nàng như vậy, hắn dùng mỹ nhân kế dụ dỗ nàng lăn trái lăn phải, bị ăn sạch

không nói, còn hại nàng thiếu chút nữa không xuống khỏi giường được, quả thực là quá đáng mà. Đang nghĩ đến đó, thì mắt thấy một bóng người hiện lên, vội vàng phanh lại.

“Chào, Nam Cung Linh, sớm quá a.” Miêu Miêu dừng lại nhìn, chính là Nam Cung Linh, vội vàng chào hỏi.

“Nàng cũng sớm a, sao vậy, nhìn vẻ mặt hình như là đang giận, hấn lại khi dễ nàng hả?” Nam Cung Linh quan tâm.

“Không phải, là tự ta hờn dỗi thôi.” Coi như là Dịch Thiên khi dễ nàng đi nhưng cũng không thích hợp khi nói với Nam Cung Linh.

“Miêu Miêu...” Nam Cung Linh muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Miêu Miêu hỏi theo phản xạ.

“Nếu như hấn không tốt với nàng, nàng cứ nói với ta, ta sẽ báo thù cho nàng, haha.” Nam Cung Linh nửa thật nửa đùa nói.

Ách, Miêu Miêu có chút bối rối, sững cả người rồi cười khan vài tiếng, nàng cũng nổi tiếng quá nha, bên kia có hai người còn chưa giải quyết xong, bên này còn khó giải quyết hơn, dù sao thời gian ở cùng một chỗ với Nam Cung Linh cũng lâu, mặc dù hấn biểu hiện ra có vẻ như là một kẻ ăn chơi trác táng nhưng Miêu Miêu biết hấn kỳ thật không tệ, nếu như không có Dịch Thiên, có lẽ nàng thật sự sẽ suy nghĩ về Nam Cung Linh cũng không chừng.

“Phu nhân, đại hội sắp bắt đầu rồi.” Vụ Kiếm kịp thời tới giải vây cho Miêu Miêu.

“Đứng đứng, chúng ta mau đi thôi, Nam Cung Linh, người cũng nhanh lên một chút. Đừng đến muộn, à khoan đã, người là nhóm mấy?” Miêu Miêu nghĩ lại hay là hỏi han một chút thì tốt hơn.

“Nhóm bốn, ta biết Miêu Miêu ở nhóm năm, vậy các người đi trước đi, ta đợi người, sẽ tới ngay.” Nam Cung Linh cười nói.

Miêu Miêu gật đầu rồi đi trước, còn ở chung một chỗ thật không biết nên nói cái gì. Nhìn bóng dáng Miêu Miêu xa dần, Nam Cung Linh cười khổ, Miêu Miêu, nàng biết tâm ý của ta rồi, cho nên bây giờ trốn tránh ta? Không sao, cho dù chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng, ta cũng đã rất hạnh phúc. Không phải nàng muốn làm Minh chủ sao, ta sẽ giải quyết đám người của nhóm bốn.

“Phu nhân, người lại giận chủ thượng sao?” Vụ Kiếm suy nghĩ cẩn thận rồi mới mở miệng hỏi. Mới vừa rồi Nam Cung Linh hỏi, hấn cũng có nghe thấy. Hôm nay xem ra, Nam Cung Linh thật sự có tình ý với phu nhân. Lúc này nếu phu nhân xảy ra chuyện gì với chủ thượng, như vậy người khác rất dễ dàng thừa dịp nhảy vào. Hơn nữa phu nhân luôn có quan hệ rất tốt với Nam Cung Linh, không thể phủ nhận hấn quả thật cũng rất ưu tú. Có điều, muốn đoạt phu nhân của chủ thượng hả, hấn cũng chỉ có thể đắc tội rồi.

“Đừng có nhắc đến hấn trước mặt ta, nhắc tới ta liền nóng hết cả người, chờ đến lúc ta lấy được toàn thắng, nhất định phải dạy dỗ lại hấn, cho hấn biết cái gì là kính vợ như trời.” Miêu Miêu mặt mày như la sát nói, khiến Vụ Kiếm lập tức ngậm miệng, phu nhân thật hung ác a, kính vợ như trời, chủ thượng, người hãy tự bảo trọng, thuộc hạ hết sức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Đại hội võ lâm 8

Hôm nay giai đoạn thứ hai của vòng đấu loại tiếp tục tiến hành, vòng này chính là đấu loại lần lượt cho đến khi còn lại một người cuối cùng mới thôi, cho nên nói tương đối thì thời gian giành cho vòng này khá nhiều, phỏng chừng là phải kéo đến vài ngày. Để tiết kiệm thời gian, các nhóm vẫn tiếp tục tách ra để đấu như cũ.

Miêu Miêu nhìn thẻ bài trong tay mình mà không biết nói gì, ở giữa chỉ có mỗi số một, hơn nữa lại chính là số một bị thừa ra, chỉ có thể chờ cho mọi người đấu xong, sau đó giữa những người thắng thì chọn một người làm địch thủ. Bây giờ phải ngồi một bên quan sát người khác đấu, lần này phải nhìn cho cẩn thận, nhất định phải chọn trong số đó người thắng yếu nhất, như vậy xác suất mình thắng sẽ cao hơn nhiều.

Mở to mắt mà ngó, nhìn hai người trên đài bay tới bay lui, tại sao cứ bay vòng vòng mà không đánh, tốt cục một người hoa hoa lệ lệ bay ra khỏi đài, cứ như thế chấm dứt. Cái này không được, bay tới bay lui sẽ khiến nàng bối rối, xoay nàng chóng mặt.

Tiếp theo là hai người hung hăng dứt khoát, người chém ta, ta chặt người, chưa gì đã thấy máu. Miêu Miêu lắc đầu, này cũng không được, đại đao cùng với rìu đem đọ với Ngăn Tiêu của mình, bên lở, nàng sợ đau lắm.

Sau đó là Vụ Kiếm thượng trận, này càng không được, Vụ Kiếm là người nhà mình, phải để lại dùng đến cuối cùng.

Tiếp theo là một loạt đấu hoành tráng khác, người thắng kẻ thua nhiều vô số kể, nhưng người nhìn không quá lợi hại thì vũ khí lại quá sắc bén, tóm lại là tới cuối cùng, Miêu Miêu vẫn chưa quyết định được là nên chọn người nào.

“Àh, phu nhân, người chọn được chưa?” Trọng tài e dè hỏi, đi tới đi lui nhìn đến vài lượt rồi mà còn chưa chọn được. Nhưng dù sao cũng là phu nhân của Dịch Thiên, thể lực như thế nên cũng phải nể mặt vài phần, trọng tài ta cũng phải trông mặt mà nói chuyện.

“Được rồi, được rồi, hẳn đi.” Miểu Miểu đưa ngón tay chỉ nam tử đang cầm kiếm ngắn ở trước mặt, kiếm ngắn như vậy, chắc là không chạm được vào nàng đâu. “Được, chuẩn bị đấu.” Trọng tài hô, người xung quanh nhanh chóng rời khỏi đài đấu, để lại hai người rút kiếm nhìn nhau. Lúc này Miểu Miểu cũng sử dụng kiếm, chính là kiếm mà Nam Cung Linh tặng ở hội đấu giá, Miểu Miểu nghĩ rằng như thế này thì mình cũng sẽ không thiệt hại gì.

Có điều nam tử đó thì lại không cho là như vậy, nhìn thấy Miểu Miểu rút kiếm ra, nhất thời nhướn mày nói: “Đây là phu nhân xem thường tại hạ sao?” Không xài Ngân Tiêu lại đi xài kiếm, rõ ràng là khinh thường hẳn.

“Không phải, không phải, như vậy thì hình như công bằng hơn.” Miểu Miểu vội vàng lắc đầu giải thích, “như vậy đối với ta công bằng hơn a, nói thử xem, người mà đụng phải ta là ta sẽ chảy máu, mà Ngân Tiêu thì không có công dụng này, kiếm vẫn tốt hơn.”

Nam tử nghe vậy, không nói tiếng nào, lập tức cầm kiếm tấn công, nếu như vậy thì đừng trách ta tại sao tức giận mà không nương tay, là người tự tìm. Đám người Dịch Thiên lúc này đã đấu xong lượt của mình, đang đứng bên ngoài nhìn Miểu Miểu.

Nhìn thấy Miểu Miểu giằng co với nam tử đó, sắc mặt Dịch Thiên liền ngưng trọng, tại sao lại là hắn. Đoàn kiếm trong tay hắn kỳ thật không đơn giản chỉ là một thanh đoản kiếm, trên chuôi kiếm có một chốt mở, xoay tròn sẽ thành trường kiếm. Binh khí này cũng thuộc dạng nổi danh, hơn nữa nam tử này không phải hạng người tầm thường, chỉ e rằng là cao thủ số một số hai trong nhóm.

Lập tức trầm giọng nói: “Vụ Kiếm, chuyện gì xảy ra?” “Chủ thượng, đây là do phu nhân tự mình chọn, thuộc hạ không kịp nhắc nhở phu nhân.” Lúc này phu nhân đi tới đi lui mấy vòng, hẳn đang định nói với phu nhân, không ngờ trông mắt xem nữa văng ra ngoài luôn, phu nhân căn bản không thèm chọn hắn, kết quả lại thành thế này, xem ra là phu nhân muốn nhanh chóng đem cái cục xương đồng này xử lý rồi.

Dịch Thiên nghe vậy không nói, chỉ sâu thẳm nhìn Miểu Miểu. Tiểu nữ nhân này đến sáng nay vẫn còn tức giận, trách mình hôm qua không lừa nàng chút nào, nhìn thấy chính mình thần thái sáng láng rời khỏi giường, cho nên cơn tức bùng nổ. Một cước đá văng cửa phòng bỏ đi, không thèm để ý đến hắn.

Đúng là một tiểu nữ nhân vừa quật cường lại vừa đáng yêu.

Choang, thanh âm chạm nhau của hai thanh kiếm phát ra, Miểu Miểu lui ra sau vài bước, không nghĩ tới thanh đoản kiếm nhìn không chút uy lực vậy mà lợi hại thế này. Mắt mình bị hoa rồi a. Nhìn thấy bên dưới khán đài càng ngày càng nhiều người tụ tập, trong mắt lóe lên hưng phấn, thỉnh thoảng hét lớn lấy uy, Miểu Miểu chỉ biết mình đã chọn phải một nhân vật lợi hại, ông trời ơi, tại sao vận khí của hắn lại tốt như vậy a.

“Phu nhân có muốn đổi lại dùng Ngân Tiêu không?” Nam tử hào tâm đề nghị. Miểu Miểu liền nổi giận: “Không đổi, chỉ bằng thanh kiếm này, ta cũng có thể đánh bại ngươi.” Không thể để khí thế thua kém kẻ địch, đó chính là điều tối kỵ của binh gia.

“Phu nhân thật lợi hại, giết hắn, giết hắn, cố lên...” Xu Xu ở dưới đài hô lớn cổ vũ cho Miểu Miểu, phu nhân nói thật hay, khí thế thật lớn.

“Được, vậy đừng trách ta không nhắc trước.” Nam tử nói xong liền xoay chuôi kiếm, trong nháy mắt kiếm dài gấp đôi, so với những thanh kiếm bình thường còn dài hơn vài phân, đừng nói vậy nha, trong lòng Miểu Miểu la lớn, có điều biểu hiện cũng vẫn như cũ, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn nam tử, cao thủ bình thường vẫn luôn thể hiện như vậy, điểm này thì Miểu Miểu hiểu rõ.

Quả nhiên nam tử có một thoáng kinh ngạc, tuy nhiên cũng chỉ là thoáng qua, dù sao cũng đã trải qua nhiều phong ba bão táp, biểu hiện như vậy hẳn cũng thấy qua vài lần.

Uy lực của trường kiếm tất nhiên hơn hẳn đoản kiếm rồi, dù sao chỉ tính chiều dài thôi cũng đã chiếm ưu thế rồi. Miểu Miểu lúc đầu cũng chỉ là né, mình cách hắn xa như vậy, căn bản là kiếm không với tới hắn, không bằng cứ tránh trước, sau đó nghĩ biện pháp.

Dịch Thiên đứng ở bên ngoài nhìn Miểu Miểu, tay nắm lại thành quyền, mỗi lần nhìn thấy kiếm lướt sát qua người Miểu Miểu, trái tim hắn giống như nhảy lên đến tận mây rồi rơi lại mặt đất, cái kiểu hành hạ đá từ thiên đường xuống địa ngục như thế này khiến hắn khổ sở vô cùng, hận chính mình không thể thay Miểu Miểu thượng trận, trực tiếp xử lý nam nhân này.

Nam nhân đó không chỉ có kiếm tốt, khinh công của hắn cũng không hề kém. Cầm kiếm truy Miểu Miểu khắp nơi. Miểu Miểu cầm kiếm nhỏ của mình chạy vòng vòng, ta chạy trốn, ta chạy trốn, ta nghĩ, ta nghĩ.

Nhìn thấy Dịch Thiên bên dưới, lập tức vội vàng bắn cho hắn một ánh mắt cầu cứu, đây thật sự là đang bùng nổ tức giận rồi đây, không xong rồi, mạng nhỏ quan trọng. Ngân Tiêu thì không thể dùng, lời nói ra giống như bát nước hắt đi a, huống chi còn có nhiều người chứng kiến như vậy.

Nam tử đột nhiên ngừng lại cười nhạo: “Chẳng lẽ phu nhân cũng chỉ biết chạy trốn thôi sao, thì ra Vụ Thiên Các cũng chỉ thế này.” Những lời này đã chọc giận Miểu Miểu, nói một mình ta thì không sao cả, dù sao da mặt ta cũng dày, nhưng dám đụng đến Vụ Thiên Các, đó chính là điều người không nên nói. Vụ Thiên Các chưa bao giờ e ngại bất cứ kẻ nào, càng huống chi là cái thanh kiếm biến thái này của ngươi.

Nhìn kiếm ở trong tay, Miểu Miểu đột nhiên nhớ đến ưu điểm của thanh kiếm này, hình như nó có điểm giống Ngân Tiêu, lấy kiếm làm binh khí, chém ra kiếm khí hoặc chuông lực vân vân mây mây gì đó, đều có thể dùng được. Khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, bà cô ta tới đây.

Trước hết phải khống chế hắn đã, tránh khỏi trường kiếm của nam tử, đâm thẳng sau lưng hắn, trước mặt không được mà sau lưng lại càng không được. Nam tử trong nháy mắt xoay người cầm kiếm, dễ dàng bị người đâm trúng sau lưng như vậy, ta làm sao và ngao du giang hồ.

Hai bên vừa va chạm, Miếu Miếu xuất ra bảy phần nội lực, liên tục đẩy lui nam tử về phía sau. Tiểu tử, nhìn thấy lợi hại của bà cô nguoi chưa, lúc này là ta chơi đùa với nguoi thôi.

“A, phu nhân lợi hại, lợi hại, cố lên...” Xu Xu vẫn đang dùng sức hô lớn, nàng đã sớm nhìn ra Miếu Miếu mới chính là trung tâm, chỉ cần đối phó được Miếu Miếu không sợ không câu được Vụ Huyền. Cho dù hấn không chịu cắn câu, Miếu Miếu cũng sẽ đem hấn móc vào câu, thật đúng là thông minh a, tại sao trước kia nàng không phát hiện ra nàng còn có tài này, nếu không thì từ lâu của cha mẹ đâu đến nỗi bị nàng làm hỏng.

Trong nháy mắt, ánh mắt của nam tử đột nhiên sắc bén, xem ra thật đúng là không thể khinh thường nữ nhân này. Không có Ngân Tiêu mà nội lực vẫn lớn như vậy. Có điều, đấu với hấn không có Ngân Tiêu, lại chỉ có chưa đến mười năm nội lực, muốn thắng hấn cũng không dễ đâu. Đáng tiếc, hấn không biết công phu của Miếu Miếu là do Tiêu công tử thân truyền. Nội lực này cũng đều là của lão, nói như thế nào đi nữa, cũng ít nhất là hơn hai mươi, gần ba mươi năm nội lực.

Hai người bắt đầu lao vào nhau, mặc dù vẫn lấy kiếm làm binh khí nhưng trong kiếm đều chứa nội lực cực lớn, mỗi lần va chạm đều nổi lên cuồng phong cuộn cuộn. Ở giữa cuồng phong, mái tóc Miếu Miếu bay lên một cách quýt rũ, toàn thân được nội lực mạnh mẽ bọc lấy, trường kiếm cần bản là không tìm được nơi để xuống tay.

“Khải!” Miếu Miếu hô lớn một tiếng, kiếm khí bay thẳng về phía nam tử, trong nháy mắt phá vỡ khí bảo vệ chung quanh nam tử. Thân hình di chuyển như tia chớp, thoáng một cái đã đến trước mặt nam tử, đánh ra một chiêu thẳng vào người hấn, nam tử lập tức bay xuống đài. Miếu Miếu xoay tròn một vòng, dừng lại cước bộ của mình, tiểu tử, còn dám coi thường bà cô ta nữa không.

“Phu nhân thắng.” Trọng tài đi theo sau tuyên bố kết quả trận đấu, ngại có Dịch Thiên ở đây, không dám trực tiếp hô tên Miếu Miếu, đành phải hô phu nhân.

Miếu Miếu lập tức phát tay chào mọi người, cảm ơn các vị ủng hộ, ta nhất định không phụ lòng các vị, gặp lại sau. . .

Phi thân ra khỏi đài, đi đến trước mặt đám người Tiểu Vũ, ta cười đắc ý, ta cười đắc ý, cười nhìn hồng trần người không già . . .

“Chắc chắn, nhìn không ra nha, cũng có chút năng lực.” Tiểu Vũ vẻ mặt như đang xem kịch vui. Đương nhiên, không nhìn coi thử ta là ai, Miếu Miếu nhún mày một cái, sau đó liền kéo Tiểu Vũ đi ra ngoài, không được, không được, tự dung quên Dịch Thiên ở bên cạnh. Mặc dù thắng trận đấu nhưng ta vẫn còn chưa nguoi giận nha.

Mọi người lác đác không nói gì, mới vừa rồi còn cầu cứu chủ thượng, bây giờ lại tính nợ cũ. Có điều hình như chủ thượng cũng không ngại, chậm chậm đi theo phía sau phu nhân. Aiz, xem ra chiến tranh lần này kéo dài nha.

“Nguyệt Tuyền, đến lúc phải đấu với nàng, nguoi có nắm chắc chiến thắng không?” Sau khi xem xong trận đấu của Miếu Miếu, Quân Cưu hỏi.

“Không biết, nội lực của nàng ở trên ta. Có điều hình như không thuận thực cho lắm, nếu như nàng muốn thắng, thì ta cứ thuận theo làm nước giong thuyền thì cũng không tệ.” Nguyệt Tuyền cười nói, bản thân mình đối với chủ vị Minh chủ cũng không có hứng thú. Có thể duy trì việc làm ăn lâu dài với Vụ Thiên Các thì tuyệt hơn.

Ừ, Quân Cưu gật đầu, kết quả như vậy quả thật không tệ, lại nói: “Phiếu bầu cho nguoi có biểu hiện tốt nhất của giai đoạn đầu đã có rồi, chính là Dịch Thiên, nghe nói hấn vẫn chưa từng động thủ, đối phương đã bỏ cuộc rồi. Ta cảm thấy giải biểu hiện tốt nhất nên thưởng cho mấy nhân tài bỏ cuộc kia mới đúng.” Nói xong còn cười ha ha.

Nguyệt Tuyền nghe vậy cũng cười lớn nói: “Cần suy nghĩ, cần suy nghĩ.”

Thật quá đáng, giải thể hiện tốt nhất hiện thời lại là cho Dịch Thiên, Miếu Miếu trừng mắt liếc hấn một cái cũng chưa hết giận, liền quay lại chạy tới đập cho hấn một cước. Chẳng còn chưa từng động một ngón tay mà được thưởng, ta phải lăn vòng vòng như vậy mà không được cái gì, thật sự là rất không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Đại hội võ lâm 9

Nhìn Miếu Miếu khóa cửa nhốt hấn ở bên ngoài, Dịch Thiên không biết nói sao, lần này chắc là giận đến phát hỏa rồi, tới bây giờ cũng chưa thèm nhìn hấn một cái, không chỉ có thế, còn không cho hấn về phòng.

Nhìn Dịch Thiên bị khóa cửa nhốt ngoài, mọi người vừa muốn cười vừa lại không dám cười, hậu quả của việc nín cười quá mức là mặt sẽ bị biến dạng. “Dịch Thiên, đêm nay đi dạo cùng đệ đi.” Suy nghĩ hồi lâu, rốt cục Lâm Phong rặn ra một câu như thế, đường đường là chủ thượng của Vụ Thiên Các lại bị phu nhân của chính mình nhốt ngoài cửa, chuyện này mà truyền ra ngoài, tuyệt đối là một tai tiếng lớn.

Dịch Thiên trừng mắt liếc qua, Lâm Phong lập tức ngậm miệng. Nhốt huynh ở ngoài cửa đâu phải là đệ, mắc gì mà hung dữ với đệ như vậy chứ. Lâm

bầm xong Lâm Phong nhận mệnh lệnh cũng tiến lên, gõ nhẹ cửa: “Tẩu phu nhân, đã ngủ chưa?” “Ngủ rồi.” Giọng nói giận dỗi truyền ra từ trong phòng.

Mọi người không biết nói sao, người ngủ rồi còn nói chuyện được sao, coi chừng còn đồ thừa là nói mớ nữa. Lâm Phong bại trận, lui về phía sau. Vụ Huyền ra trận: “Phu nhân, chuyện của thuộc hạ cùng Xu Xu có phải là nên giải quyết một chút hay không?” “Đó là chuyện của hai người các người.” Một câu đã dập tắt suy nghĩ của mọi người.

Tiếp theo là Vụ Kiềm ra tay: “Phu nhân, Vụ Minh báo tin, nói Vụ Tiêm sinh được một bé gái.” “Ồ, thay ta chuẩn bị một phần đại lễ gửi về.” Mặc dù cách cửa phòng, chuyện vẫn giải quyết nhưng người thì không thêm xuất hiện.

Mọi người nhìn qua Cô Thiên Ngạo, đến phiên người. Cô Thiên Ngạo xoay người đi, chuyện đâu có liên quan đến ta, ta không phải là người của Vụ Thiên Các. Ánh mắt của mọi người lại lập tức bắn về hướng Tiểu Vũ. Tiểu Vũ phất tay áo, ý bảo mọi người lui về phía sau, các người chẳng được gì cả, xem ta ra tay đây.

“Ai da, Dịch Thiên, hôm nay người bị thương tại sao lại không nói, mau mau, nhanh đến phòng của ta bôi thuốc, chảy nhiều máu như vậy sẽ chết người đó...” Còn chưa nói xong. Cửa phòng liền cách một tiếng mở toang. Miểu Miểu vọt từ trong ra, kiểm tra Dịch Thiên từ trên xuống dưới, hỏi một cách sốt ruột: “Bị thương ở chỗ nào?”

Tiểu Vũ mặt mày đắc ý nhìn về phía đám người phía sau, thế nào, ta đã ra tay đương nhiên sẽ thành công. Mọi người đều giơ ngón tay cái lên, lợi hại lợi hại. Sau đó một đám người hoa hoa lệ lệ rút lui, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi, việc ai người nấy làm đi.

“Ta không bị thương.” Nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Miểu Miểu, Dịch Thiên nhẹ nhàng an ủi nàng. Miểu Miểu liền hoàn hồn lại, Tiểu Vũ, đệ chết với ta. Sau đó lại tiếp tục trừng mắt liếc Dịch Thiên một cái, xoay người đi vào phòng. Dịch Thiên đưa tay kéo nàng lại, ôm vào lòng, dịu dàng nói: “Đừng giận nữa mà, ta đưa nàng đi ngắm sao.”

“Sao có chỗ nào đẹp chứ.” Thanh âm dần dỗi truyền ra từ trong lòng ngực Dịch Thiên.

“Vậy đi ngắm trăng?” Tiếp tục dò hỏi.

“Ánh trăng cũng xấu.”

“Vậy nàng muốn đi đâu, ta đưa nàng đi.”

“Ta muốn nhìn chàng múa thoát y.”

“...”

Kết quả Dịch Thiên vẫn không lay chuyển được Miểu Miểu, vợ là lớn nhất a. Miểu Miểu bắt chéo chân vừa uống trà vừa bình phẩm về vóc người Dịch Thiên, còn hô to gọi nhỏ một cách thỏa mãn.

Đây lại là tình huống gì nữa, sáng sớm ngày hôm sau, xuất hiện trước mặt mọi người lại là vẻ mặt sáng lạn tươi cười, tinh thần hưng phấn của phu nhân, còn chủ thượng thì vẻ mặt âm trầm u ám, cả người lạnh như băng giá. Chỉ mới qua có một đêm, hai người lại đổi chỗ cho nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy thần kinh thật quá tải rồi.

Hôm nay vẫn giống như trước, bởi vì nhân số giảm bớt nên mỗi người đều chỉ phải đấu hai trận, cho nên tốc độ nhanh hơn.

Trận đầu, Miểu Miểu chiến thắng dễ dàng, bởi vì đối thủ chính là Xu Xu, Xu Xu tự động bỏ cuộc. Miểu Miểu không khỏi cảm thán, tâm tình tốt thì vận khí cũng liên tốt theo, đúng là làm người lúc nào cũng phải vui vẻ, có điều, trận thứ hai, trực tiếp khiến cho Miểu Miểu muốn học máu.

Lên đài là một đại hán từ khoảng năm mươi, vóc người thô kệch, kiềng theo một thanh trụ lớn hình như làm bằng sắt. Phòng chừng nếu bị cái trụ sắt này đập lên người, Miểu Miểu có lẽ không cần phải đi địa ngục, bởi vì trực tiếp hồn phi phách tán luôn.

“Vị đại ca đây, xưng hô như thế nào nhỉ?” Miểu Miểu vừa lên đài vẻ mặt tươi cười nhìn đối phương hỏi. “Tên Sường họ Trần.” Thật ngoài mong đợi, giọng nói của gã này cực kì dễ nghe, có điều thật sự không hợp với hình tượng của hắn.

“Ách, Trần đại ca, huynh kiềng cái đó là cái gì vậy a?” Miểu Miểu chỉ chỉ trụ sắt hỏi. Phòng chừng chỉ là một trụ sắt chỉ mới moi đâu đó ra, còn chưa được mài dũa, liền trực tiếp bị kiềng tới đây.

“Binh khí của ta, Khai Thiên Lập Địa.” Gã đàn ông đó trả lời.

Quả thật có thể khai thiên lập địa nha, còn có thể đè chết người không thương mạng. Miểu Miểu vẻ mặt hắc tuyến, mới vừa cảm thán vận khí của mình tốt, cực kì tốt nên mới đụng phải một vị như vậy, có lẽ hôm nay nàng đã được diện kiến lão đại của nhóm thứ năm rồi.

Nhìn nhìn dưới đài, không có Dịch Thiên, quay đầu nhìn về phía Tiểu Vũ, Tiểu Vũ lại còn đứng cười trộm, giơ ngón tay về phía nàng chọc tức, trâu nhò àh, không có viện trợ đâu, chỉ có thể tự lực cánh sinh thôi.

“Trần đại ca, ngàn vạn lần mong huynh hạ thủ lưu tình a, cái thanh Khai Sơn ... ở ... Khai Thiên Lập Địa này mà nện vào trên người là không có nói giỡn được đâu, ngàn vạn lần nên nhớ quy định của đại hội, ...” Miểu Miểu lúc này hy vọng có thể xoa dịu vị Trần đại ca này, nàng không có thần kinh thép như vậy, cứ tiếp tục có thể chết người a.

“Bắt đầu.” Trọng tài ra lệnh một tiếng, vị Trần huynh này liền khiêng cái trụ Khai Thiên Lập Địa đó chạy về phía Miếu Miếu. Khí thế này, có thêm mười người như Miếu Miếu cũng không bắt chước được, khí thế nuốt cả núi sông, đất rung núi chuyển, từng bước đều để lại dấu chân, chỉ nghe thấy cái trụ sắt phát ra tiếng rín rít. Trọng tài cũng có chút lo lắng, lão huynh àh, nhẹ chân nhẹ tay một chút, nơi này vốn là dụng tạm, không chịu nổi người vật qua vật lại như thế đâu.

Miếu Miếu lắc mình một cái né ra, nguy hiểm thật nguy hiểm thật. Có điều vị Trần đại ca này dường như thắng không được, lao thẳng về phía trước, những người đang đứng xem phía dưới đài thấy vậy liền thét lớn lui về phía sau, khung cảnh trở nên hỗn loạn. Miếu Miếu nhanh tay lẹ mắt túm được quần áo của gã đàn ông đó, dùng một chút nội lực mới khiến cho hắn ngừng lại được.

“Cẩn thận, cẩn thận, thứ này mà té xuống, không phải chỉ một người chết đâu.” Miếu Miếu trong lòng vẫn còn sợ hãi nói. “Cảm ơn, cảm ơn, vừa rồi cảm không chắc nên mới thế.” Gã có chút bối rối nói. Miếu Miếu xua xua tay, không cần cảm ơn, việc nhỏ thôi mà: “Được rồi, Trần đại ca, ta có một nghi vấn?”

“Mời nói?”

“Trước đây ta chưa hề nhìn thấy có người dùng vũ khí như thế này, chẳng lẽ ngươi là người mới tới?” Hình như là hơi vô lý a.

“Không phải, không phải, ta vẫn đầu từ đầu, chỉ là đối thủ lần này là cô, cho nên ta liền đem cái này ra dùng, cô nương dường như rất lợi hại mà, mặc dù trước mắt là ta cũng không thể hoàn toàn điều khiển được nó.” Nam tử nói xong, bối rối sờ sờ đầu.

Mặt mũi của ta thật đủ lớn a, mời luôn một vị đại thần như vậy đi ra. Miếu Miếu có chút không biết nói sao, nhưng liền lập tức cười nói: “Dùng nhiều thì sẽ quen thôi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, cho nên hôm nay lấy ra thử xem sao.”

Lại còn dùng ta là người thí nghiệm đầu tiên nữa chứ, Miếu Miếu càng hết chỗ nói. “Hai vị có muốn đánh nữa không?” Nhìn hai người trò chuyện huyền thuyên, trọng tài không nhịn được cất tiếng hỏi, thời gian quý báu a.

“Đánh.” Giọng gã đàn ông.

“Không đánh.” Giọng Miếu Miếu.

“Rốt cuộc là đánh hay là không đánh?” Trọng tài tiếp tục hỏi.

“Không đánh.” Giọng gã đàn ông.

“Đánh.” Giọng Miếu Miếu.

“Được rồi, hai vị trước đi qua một bên thương lượng cho xong rồi quay lại, nhóm tiếp theo.” Trọng tài đối với hai người này là bó tay.

“Ta nhận thua.” Gã đàn ông đột nhiên giành nói, nhìn qua phía Miếu Miếu cười hắc hắc rồi đi ra ngoài, chỉ cần một chiêu đơn giản vừa rồi liền có thể nhận ra được, bản thân mình không phải là đối thủ của nàng, đại trọng phụ có thể nắm có thể buông, sang năm ta quay lại.

Thắng? Nhanh vậy sao, mình còn chưa xuất chiêu, vị Trần đại ca này thật tốt bụng nha. Cười hờn hờ chạy về phía đám người Tiểu Vũ, vận khí hôm nay không tệ. Dễ dàng thắng hai trận liên tiếp. “Thật đúng là vận cứt chó mà.” Nhìn Miếu Miếu tươi hơn hớn chạy qua, Tiểu Vũ lâm bầm mấy chữ. Miếu Miếu đưa tay chụp lấy Tiểu Vũ: “Đi nào, xem thử Dịch Thiên ở bên kia thi đấu thế nào.”

Oa, thật sự là bị thảm không đành lòng đánh cược luôn, ở bên này Dịch Thiên đã hoàn toàn phá tan nát mọi thứ. Dịch Thiên về mặt lạnh tanh đứng ở giữa, cầm kiếm chỉ vào nữ tử đối diện.

“Chuyện gì xảy ra?” Miếu Miếu nhỏ giọng hỏi Lâm Phong. Lâm Phong cũng đang mang về mặt kinh hồn chưa bình tĩnh lại: “Không biết Dịch Thiên đột nhiên phát điên vì cái gì, nữ nhân đó chỉ nói thảm vài câu, Dịch Thiên liền bốc hỏa rồi.”

“Nói cái gì?” Miếu Miếu hỏi tiếp.

“Không biết, thanh âm lẫn lộn khắp nơi, không nghe được, hơn nữa chỉ thì thào.” Lâm Phong lắc đầu, chính hắn cũng rất muốn biết cô ta nói cái gì.

Nữ tử đối diện đột nhiên cười, quay qua trọng tài khoan thai nói: “Ta thua.” Ném thanh kiếm xuống rồi khỏi trận đấu. Cả người Dịch Thiên tản ra khí tức lạnh như băng. Xoay người đi về phía Miếu Miếu.

Một đám người đi theo phía sau Dịch Thiên không dám nói gì, người đẩy ta, ta đẩy người, kết quả nhất trí đề cử Miếu Miếu tiến lên. Miếu Miếu túm chặt lấy Tiểu Vũ, ta không dám. Không nhớ là hồi sáng hắn vẫn còn giận ta sao, giờ ta đi tới nhờ thành viên pháo cho hắn bắn thì sao.

Dịch Thiên đột nhiên dừng lại xoay người, Miếu Miếu vội vàng túm lấy Tiểu Vũ giả vờ sửa đông sửa tây, vỗ vỗ vai Tiểu Vũ nói: “Tiểu Vũ, tại sao quần áo đệ nhiều tro bụi như vậy, ta phải giúp đệ.” Tiểu Vũ nhìn nàng khinh thường, Ngốc dễ sợ.

Dịch Thiên đi đến, nắm lấy tay Miếu Miếu, ôm nàng phi thân rồi đi. Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì rồi, có việc gì cũng là

chuyện của phu nhân.

Không biết là phi thân đi bao lâu, ánh trăng cũng đã treo lên đầu ngọn cây, Dịch Thiên mới ngừng lại. Ôm Miểu Miểu ngồi trên một đỉnh núi, đưa tay ôm chặt lấy nàng.

“Dịch Thiên, sao vậy?” Miểu Miểu siết nhẹ tay Dịch Thiên hỏi.

“Ta lại sợ hãi rồi.” Qua một hồi lâu, lâu đến nỗi Miểu Miểu tưởng rằng Dịch Thiên sẽ không trả lời, Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Sợ cái gì?” Vật gì có thể khiến cho Dịch Thiên sợ hãi.

“Sợ sẽ không bảo vệ cho nàng chu toàn.” Dịch Thiên vui đầu thật sâu vào trong cổ Miểu Miểu.

“Chàng vẫn bảo vệ cho ta tốt lắm a, hơn nữa bản thân ta cũng có thể tự bảo vệ mình được mà, cho nên không cần sợ hãi.” Miểu Miểu nhẹ nhàng vỗ về lưng Dịch Thiên an ủi.

“Hôm nay nữ nhân trên đài chính là do Thần Quang Dục phái tới, hấn cảnh cáo ta, trước có thể không ai hay biết hạ độc nàng, sau cũng có thể khiến nàng không hay biết rời khỏi ta.” Dịch Thiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên lo lắng. Mặc dù hấn rất lợi hại nhưng cũng không phải là thần, luôn luôn có những thứ hấn không quản được, chung quy cũng sẽ có sơ sẩy, cho nên hấn rất sợ hãi, rất lo lắng.

“Cái tên Hoàng đế chết tiết kia, trừ việc ở khắp nơi uy hiếp người thì chẳng làm được chuyện quái gì cả.” Miểu Miểu thóa mạ hấn một trận, sau đó nghiêm túc nói với Dịch Thiên: “Dịch Thiên, chàng nhớ cho kỹ, vô luận là ta ở nơi nào, trái tim của ta cũng chỉ thuộc về một mình chàng. Chúng ta cũng không nên quá lo lắng cho chuyện còn chưa xảy ra, cho dù Thần Quang Dục có lợi hại như thế nào đi nữa, hấn cũng là người, chung quy lại cũng sẽ có nhược điểm. Cho nên dù ta có bị hấn bắt được, ta vẫn sẽ có cơ hội chạy thoát. Hơn nữa, chàng cũng sẽ đến cứu ta a. Cho nên, đừng sợ hãi nữa được không? Ta sẽ không để cho hấn bắt được đâu.”

Dịch Thiên khẽ gật đầu, ôm Miểu Miểu càng chặt hơn. Mặc dù Miểu Miểu nói không sai nhưng cái gì đáng đề phòng hấn vẫn phải đề phòng, Thần Quang Dục, nếu người dám động vào Miểu Miểu, có đem bồi cả Vụ Thiên Các, ta cũng sẽ huyết chiến cùng người tới cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Đại hội võ lâm 10

Hai người ở trên đỉnh núi chàng chàng thiếp thiếp một hồi, Miểu Miểu rốt cuộc nhịn không được nói: “Dịch Thiên, ta rất đói bụng, về được không.” Gần đây không biết xảy ra chuyện gì, có lẽ là chiến đấu rất là hao thể lực, chỉ cần quá giờ ăn một chút là đói muốn khóc.

Dịch Thiên nghe vậy ôm lấy Miểu Miểu, đang chuẩn bị xuống núi thì đột nhiên từ dưới chân núi xông lên hai tên bịt mặt, chẳng lẽ lại là Sát Huyết Minh, Dịch Thiên cùng Miểu Miểu lập tức cảnh giác.

“Mau giao tiền ra đây.” Một tên trong đó giờ đao chỉ vào hai người hăm dọa. Giao tiền, thì ra là cướp đường, như vậy là không có việc gì rồi, Dịch Thiên cũng không thêm đề ý đến bọn hấn nữa, liền ôm Miểu Miểu định rời đi.

“Không được nhúc nhích, còn di chuyển ta sẽ giết các ngươi.” Một tên khác chặn đường Dịch Thiên. Tròng mắt còn đảo qua đảo lại trên người Miểu Miểu vài vòng, quay qua tên còn lại nói: “Đại ca, hình dáng nữ nhân này không tệ, không bằng đem về, để cho các huynh đệ, ack, aaaaaaaaaaaaaa” Còn chưa nói xong đã bị Dịch Thiên đá cho một cước văng mất.

Hôm nay tâm tình đang cực kì khó chịu, tới cũng đúng lúc. Dịch Thiên cẩn thận đặt Miểu Miểu xuống, thuận tay chường cho tên còn lại một phát, một tiếng thét chói tai vọng lại, còn hấn thì như sao xẹt văng đi mất, hai người từ đỉnh núi rơi thẳng xuống chân núi. Dịch Thiên vẫn còn chưa hết giận, đuổi xuống tới nơi, túm hai tên ấy lên ném thêm một cú nữa. “Bùm, bùm.” Hai tiếng nổ vang lên, hai tên với tư thế nhảy cầu hoàn mỹ chìm thẳng vào trong hồ, để lại một vòng tròn lớn trên mặt nước.

Miểu Miểu đứng trên đỉnh núi nhìn mà mắt cứ tròn tròn. Dịch Thiên đây là đang làm gì thế này. Cho tới bây giờ chưa từng thấy hấn chinh người như thế, hấn luôn luôn tóm lại cho vài đao trên người là xong việc, chưa bao giờ thấy cái kiểu đối phó với kẻ địch như vậy, có lẽ là hôm nay bị chọc cho tức đến choáng váng rồi.

Nhìn thấy Dịch Thiên còn định nhảy vào trong hồ túm hai tên kia lên, tiếp theo định làm gì nữa đây. Miểu Miểu vội vàng la lớn: “Dịch Thiên, ta đói bụng, đói bụng lắm rồi.” Dịch Thiên nghe vậy mới dừng tay, ôm Miểu Miểu phi thân rời đi, để lại hai huynh đệ cướp cạ lóp ngóp ở trong hồ, nửa đêm ngâm nước hồ lạnh quá a.

Ăn uống no đủ, lúc này Miểu Miểu mới có cảm giác cơ thể mình lấy lại sức sống, vừa định bò lên giường, Hiên Viên Triết lại nhảy từ cửa sổ vào, Miểu Miểu không biết nói sao. Tên này là sói hạ, thích hoạt động về đêm thế.

“Bên hông Hách Liên Thành có một cái bót, có phải hình chiếc lá hay không thì không nhìn rõ lắm.” Mỗi lần Hiên Viên Triết đến đều mang theo tin tức quan trọng, điểm đó cũng khiến Miểu Miểu vui vẻ được một chút.

“Làm sao mà nguoi phát hiện hả?” Cái đó cũng khiến Miểu Miểu tò mò đôi chút, không phải đã từng nói là hắn không cho ai đến gần người hắn sao.

“Ta nhìn lên hắn tám, có điều bị hắn phát hiện quá sớm nên chưa kịp nhìn rõ gì cả.” Hiên Viên Triết cũng không giấu diếm mà khai ra.

Miểu Miểu cười gian, kỹ thuật nhìn lên của nguoi cũng tệ quá đi.

Nói vài câu liền hết chuyện, Hiên Viên Triết lập tức rời đi, thật sự là vội đến vội đi. Nằm trong lòng Dịch Thiên, Miểu Miểu sờ sờ bụng mình lẩm bẩm: “Dịch Thiên, dạo này bụng ta hay bị đau.”

“Sao vậy, ta đi gọi Tiểu Vũ.” Dịch Thiên chống tay định đứng dậy. “Không cần, ta nghĩ có lẽ là sắp đến rồi.” Miểu Miểu đưa tay kéo hắn lại, cái con người này thật là, lần nào cũng không đợi nàng nói xong đã vội vàng la hét này nọ. Tính ngày đáng lẽ ra phải tới rồi chứ, cũng trễ vài ngày rồi.

Có điều nếu có thể trễ thêm vài ngày cũng tốt, chờ Đại Hội Võ Lâm kết thúc rồi hẵng có, như vậy thì tốt hơn. Làm con gái thì cái gì cũng tốt, chỉ có cái chỗ đó là không hay tí nào, tháng nào cũng có vài ngày không hay ho.

Dịch Thiên nghe vậy thì sững ra một chút, sau khi suy nghĩ cẩn thận liền chậm rãi nằm xuống, đưa tay giúp Miểu Miểu xoa bụng. Tiểu nữ nhân này mỗi lần đến ngày thường có chút không thoải mái, mà cái chứng này đến Tiểu Vũ cũng không trị dứt được, chỉ có thể cố chịu đựng, xem ra trong lòng hắn là lo lắng vạn phần.

Trời tờ mờ sáng, Miểu Miểu liền gật mình tỉnh dậy, là bị đói đến tỉnh, Miểu Miểu không khỏi có chút hoài nghi, gần đây công suất hoạt động của dạ dày có chút tốt quá mức bình thường.

Bởi vì nhân số không ngừng giảm bớt, trận đấu hôm nay còn ít hơn ngày hôm qua một lượt. Số tuyển thủ còn lại theo đánh giá tương đối thì hình như đều lợi hại, đường đi bắt đầu gặp ghềnh rồi đây.

Bên này chỉ còn Miểu Miểu cùng Vụ Kiếm, Xu Xu lượt trước đã bỏ cuộc rồi, hiện giờ người cũng không thấy đâu, có lẽ là đã sớm chạy qua bên chỗ Vụ Huyền, may là còn có Tiểu Vũ cổ vũ.

Trận đấu, Miểu Miểu đánh với một nam tử đáng vẻ thư sinh, tuy nói thoát nhìn như thư sinh, có điều ra tay uy lực lại không nhỏ chút nào. Một kiếm chém qua, liền chém đứt luôn cờ xí trong sân, thêm một kiếm nữa, Miểu Miểu tránh không kịp, một nhúm tóc rơi xuống.

Phát hỏa a, kiểu tóc của ta a, chưa từng nghe câu có thể chặt đầu, có thể đổ máu nhưng không được làm hư tóc sao. Nguoi dám phạm vào tối kỵ của ta, cầm Ngân Tiêu ra, đánh cho thanh kiếm kia một trận tối tăm mặt mũi. Keng một tiếng, nam tử bộ dạng thư sinh kinh ngạc đến ngất người, chỉ kịp nhìn thấy kiếm của hắn bị Ngân Tiêu đánh cho nát thành bột phấn, phiêu dạt tán ra khắp nơi.

“Ta quyết định rồi, sau này phải càng tôn kính phu nhân hơn.” Vụ Kiếm nhìn bột phấn bay lượn lơ lửng trước mặt nói. Tiểu Vũ gật đầu rất là đồng ý, nữ nhân này nổi giận lên cũng không tầm thường, thông minh một chút, ít nhất lưu lại toàn thân.

Aaaaaaaa, toàn trường phát ra tiếng hò hét hâm mộ, thật là đẹp mắt nha. Nữ tử dưới đài đều là hét lớn chói tai, có thể thay mặt nữ tử tranh tài rồi, để xem thử đám nam nhân xấu xa này còn lên mặt cái kiểu gì nữa. Miểu Miểu mỉm cười vẫy tay với mọi người, sau đó bước xuống đài với tư thế đẹp nhất, đường đường chính chính tiến vào vòng sau.

Bên nhóm của Dịch Thiên nghe thấy âm thanh hò hét rầm rĩ cũng nhìn không được phải nhìn quá, những người đã đấu xong lượt của mình cũng vội vã chạy qua nhìn ngó nghe ngóng một chút, sau đó chạy về kêu to: “Phu nhân của Dịch Thiên đánh cho đại danh鼎鼎鼎鼎 Lang học giả đến hoa rơi nước chảy, kiếm cũng thành bột phấn.” Thì ra vị kia là Lang học giả, tên nghe cũng có chút danh khí.

Người ở bên này nghe vậy cũng xôn xao. Lợi hại như vậy sao, Dịch Thiên đã rất lợi hại rồi, phu nhân của hắn cũng lợi hại như vậy, vậy Đại Hội Võ Lâm bọn họ còn tới tham gia để làm chi, nhìn mọi người đánh là được rồi.

Dịch Thiên nghe vậy lại khẽ nhủ mày, mặt dù trong lòng cảm thấy vui mừng Miểu Miểu, ngay cả bản thân cũng cảm thấy có một chút tự hào, nhưng tiểu nữ nhân này hôm qua còn than thở bụng không thoải mái, hôm nay lại đánh hăng như vậy, không biết có tự làm mình bị thương không.

Tiểu Vũ nhìn Miểu Miểu đang đi ra giờ ngón cái lên, lợi hại, một màn hôm nay thật sự là bội phục sự lợi hại của nguoi. Vụ Kiếm cũng mang một vẻ mặt sùng bái, bộ dạng thì y như kẻ lên võ mộng ngựa: “Phu nhân, mời ngồi.”

“Phu nhân, uống trà.”

“Phu nhân, có mệt không, có muốn thuộc hạ đắp lưng cho nguoi không.”

“...”

Miểu Miểu rất là cảm khái, quả nhiên thực lực là quan trọng nhất, nhìn thử xem, chỉ mới đánh có một chút, tất cả nữ nhân đều coi nàng như thần tượng, còn đám nam nhân, ánh mắt cũng lướt vài vòng trên người nàng rồi. Phỏng chừng nếu nàng không phải là phu nhân của Dịch Thiên, chắc lúc này đã có bao nhiêu nam nhân bò đến làm quen rồi.

Đến trận thứ hai, đối thủ của Miếu Miếu là một lão đầu lớn tuổi. Vừa lên đài, lão đã nói: “Cô nương, ta biết ta đánh không lại cô, cho nên trận này ta không có ý định đánh với cô, chỉ cần cô nương ra một đề tài có thể làm khó ta, ta liền nhận thua.” Nói một cách rất oai phong凛凛.

Miếu Miếu liếc mắt khinh thường, lão cho rằng đây là thi hương thi hội hủ, còn chơi trò thi văn chương nữa chứ. Lão huynh, đây là Đại Hội Vô Lâm, là nơi đánh nhau. Bên dưới võ đài mọi người cũng xôn xao, đây là chuyện gì a. Có điều cũng có không ít người đồng ý, dù sao Minh chủ võ lâm cũng phải biết chút văn chương và văn văn, không chỉ có võ công cao cường mà gặp phải vấn đề cần trí não thì cũng phải biết giải quyết.

“Trọng tài, cái này giờ làm sao hả?” Miếu Miếu nhìn về phía trọng tài hỏi.

“Phu nhân, hay là cho vị đại gia đây một cơ hội đi, ta ở đây cũng hơn mười năm rồi. Vị đại gia này năm nào cũng đến, mặc dù kết quả không có gì đặc biệt nhưng lại rất có tinh thần a.” Dứt lời còn làm bộ rơi vài giọt nước mắt, không còn cách nào khác, nhận tiền người ta thì phải hỗ trợ một chút a, chứ không vị đại gia này làm sao có thể đi tới đây, không chừng bị loại từ sớm rồi.

Miếu Miếu nghe vậy cũng lắc đầu, vừa nhìn là biết người ăn hối lộ rồi, nếu không vị đại gia này ngay cả đường cũng không đi được chứ đừng nói là lên được tới đây. Không phải là chỉ đấu văn thôi sao, cô nài nài sợ người hà.

“Vậy vị đại gia này, ý của lão là chỉ cần ta ra đề làm khó được lão, lão liền tự động nhận thua?” Miếu Miếu cảm thấy cần phải hỏi rõ ràng một chút.

“Đúng vậy, cô nương, nhưng nếu trong vòng mười đề bài mà cô nương không làm khó được ta, vậy cô nương nên nhận thua.” Lão đầu liền lộ ra quỷ kế của mình.

“Thành giao, vậy cái gì cũng có thể ra, không hạn chế gì cả?” Miếu Miếu hỏi lại

“Có thể.” Lão đầu hào khí tận trời, sống lâu như vậy không có gì có thể làm khó được lão.

“Như vậy lão nghe cho rõ đây, thuốc gì gây lạc lối?” Văn chương đương nhiên ta không làm, có điều đầu óc lạnh lẽo, câu đó đầy ra đó.

“Cô nương, đây là đề bài kiểu gì, lão hủ cho tới giờ chưa từng nghe qua.” Lão đầu vừa nghe đề liền cảm thấy mông lung, đây là cái gì chứ.

“Đáp án là nhân sâm, nhân sinh không thảo a. Học vấn của ngài uyên bác mà, ta vừa nói như vậy, ngài đã minh bạch chưa, vậy đề này không tính, coi như làm mẫu.” Ta là người cực kì tốt nha.

Lão đầu được khen liền khoái chí, cũng không ngẫm kĩ mình có thật sự hiểu hay không, cứ thế mà gật đầu đồng ý.

“Vậy giờ ngài nghe cho kỹ đây, trên đời, vật gì còn cao hơn trời?”

Tòa trường yên tĩnh, mọi người đều vắt hết cả óc, trầm tư suy nghĩ.

“Ngài đã nghĩ ra chưa?” Miếu Miếu hỏi, đơn giản như vậy, nghĩ nghĩ giờ chưa ra sao.

Lão đầu trán đầy mồ hôi, rốt cục chịu thua lắc đầu. Một đề bài đơn giản như vậy liền đánh bại lão rồi, thật là, còn tưởng lợi hại lắm.

“Tâm cao hơn trời.” Trong đám đông đột nhiên có người hô lớn. Miếu Miếu lớn tiếng đáp lại: “Rất hay, có điều không thưởng.” Mọi người nghe vậy cũng cười ồ.

Lập tức có người ồn ào: “Tiếp tục đi, tiếp tục đi.”

“Vật gì đáng ghét hơn cả quạ đen?”

“Miệng quạ đen.”

“Tại sao trời thu đến đại nhận lại bay về phía nam?”

“...” Trầm mặc...

“Tại sao?” Có người thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Bởi vì nếu đi thì quá chậm.” Dứt lời, Miếu Miếu khẽ cười. Mọi người ngộ ra, thì ra còn có đáp án như vậy.

“Tiếp đi, tiếp đi.”

“Cái gì to như lỗ tai trái?”

“Lỗ tai phải.” Học theo rất là nhanh.

“Tại sao hai con cọp đánh nhau, đều đánh đến người chết ta sống tuyệt không bỏ qua?”

Lại thêm một hồi trầm mặc...

“Tại sao?” Lúc này Tiểu Vũ lại thay mọi người hỏi.

“Bởi vì không có ai dám đi khuyên can a.” Ha ha ha, Miểu Miểu nói xong liền tự mình cười to.

Mọi người lại đang định nói tiếp, trọng tài liền vội vàng cướp lời: “Nhóm tiếp theo, nhóm tiếp theo.” Mặc dù hắn cũng rất có hứng thú nhưng vẫn còn rất nhiều người chưa đấu nha.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đại hội võ lâm 11

Trận thứ hai đụng phải lão đầu này, sử dụng một chút mồm mép liền qua cửa, Miểu Miểu thật đắc ý a. “Mấy cái câu đố này của tỷ là từ đâu ra vậy?” Miểu Miểu vừa xuống khỏi đài, Tiểu Vũ liền không chờ được mà lên tiếng hỏi.

“Cậu bé, bị tỷ tỷ mê hoặc rồi hả, lẫn lộn cùng ta, ta sẽ cho đệ cùng uống rượu cùng nổi tiếng.” Miểu Miểu đắc ý nói, nhìn thử những người xung quanh xem, bây giờ đang cực kỳ bội phục nàng, nhìn về mặt bọn họ thì biết, bây giờ nàng trở thành thần tượng của toàn dân rồi.

Quả không ngoài dự đoán, trận thứ ba, nam tử đối diện tự động bỏ cuộc, trước khi đi còn ném lại cho Miểu Miểu một cái nháy mắt tình tứ: “Phu nhân, nhớ suy nghĩ về ta, năng lực của ta cũng không hề thua kém Dịch Thiên.” Dứt lời, đứng định rời đài.

Miểu Miểu không khỏi cười khò, đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu a. Xoay người lại nhìn thấy Dịch Thiên đang đứng dưới đài vẻ mặt âm trầm, nàng lập tức xụ mặt xuống, tuyệt đối là chuyện xấu.

“Tẩu phu nhân, nghe nói hôm nay tẩu trấn áp toàn cục diện, cực kỳ đặc sắc nha.” Lâm Phong nghe tin cũng chạy qua, nhìn Miểu Miểu cười cười, nghe người khác kể về mấy đề bài kỳ quái này, hắn cũng muốn nghe tiếp một chút, tiện thể kiểm tra luôn trí thông minh của chính mình.

“Cũng tạm, quá khen, quá khen rồi.” Miểu Miểu đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn rồi chạy đến bên cạnh Dịch Thiên, thân mật kéo tay Dịch Thiên.

“Dịch Thiên, hôm nay ta thể hiện tốt như vậy, chàng định thưởng cho ta cái gì đây?” Miểu Miểu làm nũng, cả người đều tựa vào bên người Dịch Thiên, hôm nay vận động nhiều như vậy, thật là mệt nha.

“Bụng không khó chịu sao?” Dịch Thiên mở rộng tay, để cho cả người Miểu Miểu tựa vào trên vai hắn.

“Không khó chịu, hiện thời thì hơi mệt một chút.” Dịch Thiên nghe vậy, liền đem hết quan tâm đặt vào nữ nhân bên cạnh, ôm lấy Miểu Miểu, xoay người rời đi. Tiện thể giết luôn hầu hết nữ nhân gần đó, làm phu nhân của Dịch Thiên thật hạnh phúc.

Đêm khuya, Miểu Miểu bò lên giường, thỏa mãn duỗi người vươn vai sau đó rúc vào trong lòng Dịch Thiên chuẩn bị ngủ. “Sau này không cho phép gây chú ý như vậy.” Thanh âm nhàn nhạt của Dịch Thiên truyền đến.

“Tại sao?” Ngáp một cái, Miểu Miểu miễn cưỡng hỏi lại.

“Ta không thích nhiều nam nhân nhìn nàng như vậy.” Tay Dịch Thiên đột nhiên gồng cứng, ôm Miểu Miểu đến nhẹ răng trợn mắt, đại gia, nhẹ một chút.

“Vậy chàng cũng không được gây chú ý như vậy, ta ghét ánh mắt của mấy nữ nhân đó nhìn chàng.” Cả một đám người giống hệt sói đói, mỗi lần Miểu Miểu nhớ đến là không vui tí nào.

“Cô bé này, ghen với các nàng ta làm cái gì, ta không để bọn họ vào mắt.” Dịch Thiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Miểu Miểu.

“Không phải chàng cũng ghen sao, ta cũng có thêm đề mấy nam nhân kia vào mắt đâu. Chàng chỉ biết khi dễ ta, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn là sao*.” Miểu Miểu giận dữ, đưa miệng cắn cắn vào vai Dịch Thiên.

*câu này ý bảo kẻ ích kỷ, mình làm thì được, người khác làm thì có tội.

Dịch Thiên cười nhẹ, tay từ bên hông từ từ bò lên trên ngực, vuốt ve vùng đồi núi của Miểu Miểu, ánh mắt Dịch Thiên đã sớm tràn ngập tình ý, nhìn Miểu Miểu ngọt ngào: “Hôm nay có được không?” Miểu Miểu mặt ửng hồng, khẽ hích Dịch Thiên, sắc lang. “Gần đây hình như đầy đặn hơn một chút.” Dịch Thiên lâm bâm rồi ôm lấy cơ thể Miểu Miểu, một màn tình nồng ý thắm.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của vòng hai, người có năng lực thật sự còn lại không nhiều lắm nhưng mỗi người đều là cao thủ, một trận tỷ thí đều kéo dài đến một hai thời thần. Miểu Miểu ngồi ở bên ngoài nhìn một hồi liền rú cả mắt lại.

“Đến tỷ rồi kia.” Tiểu Vũ khẽ lay Miểu Miểu. Thật sự là dọa người khác nha, tới tham gia trận đấu mà ngủ gục ngon lành như vậy. Mặc dù đầu thì nghĩ

như vậy nhưng động tác của Tiểu Vũ lại rất nhẹ nhàng.

Miêu Miêu ngáp một cái, thật đuối a. Hôm nay cần tốc chiến tốc thắng đánh cho xong rồi về nhà ngủ. “Đợi một chút” Tiểu Vũ kéo nàng lại, cái con người này bị làm sao vậy, còn mơ màng màng như vậy liền thượng trận. “Tỷ đánh thắng trận này là được rồi, đối thủ tiếp theo vốn là Vụ Kiếm chứ không ai khác.”

Nhanh vậy hả, bản thân cũng không phát hiện ra, Miêu Miêu nhìn xung quanh, hơi cứng người, mọi người đều bị thương. Xem ra tình hình chiến đấu rất là kịch liệt, còn mình một chút cảm giác cũng không có, thật là xấu hổ.

Đi lên đài, đối thủ chính là một nữ tử xinh đẹp, nhìn thấy Miêu Miêu xuất hiện, khoe miệng liền cong lên một nụ cười khinh miệt, ý vào thân phận phu nhân của Dịch Thiên liền đến nơi này khoe khoang thân uy, người khác sợ ả chứ nàng thì không. Đây là nữ tử, nàng không cảm thấy bản thân kém hơn so với ả, hưởng chi hậu thuẫn của nàng cũng không yếu.

“Bắt đầu.” Trọng tài vừa hô một tiếng, nữ tử đã vận sức công tới, trong nháy mắt đã di chuyển đến trước mặt Miêu Miêu, nhắm ngay gáy Miêu Miêu mà đánh ra một quyền. Thật là độc ác, mới chiêu đầu đã muốn mạng của ta. Sắc mặt Miêu Miêu lập tức trở nên sắc bén, lách người né qua, tránh khỏi chương lực.

Nữ tử truy đuổi không buông tha, chiêu chiêu ác độc, không chút nương tay. Tiểu Vũ cùng Vụ Kiếm ở bên ngoài khẽ nhủ mày. Đây đâu phải là tỷ thí, rõ ràng là muốn giết Miêu Miêu.

Thanh âm của kiếm cùng chuông phong không ngừng rít lên bên tai, sát ý nặng nề. Miêu Miêu xoay Ngăn Tiếu, ánh bạc lóe lên, muốn giết ta cũng phải nhìn người có khả năng hay không. Hai bên giằng co một hồi, trong ông tay áo của nữ tử đột nhiên bắn ra một vật, bay về hướng Miêu Miêu. Không hay, có ám khí, Miêu Miêu đang định né đi. Không biết từ nơi nào lại bay ra thêm một vật, chặn đường công kích của ám khí.

Nữ tử khẽ ngán người nhưng chỉ trong nháy mắt, tấn công càng thêm mãnh liệt. Vụ Kiếm lúc này đã đi đến bên cạnh trọng tài, nhỏ giọng thì thầm một phen, trọng tài gạt đầu lia lia rồi cầm lấy chiêng trống trong tay gõ mấy tiếng, quát: “Sử dụng ám khí vi phạm quy định của đại hội, trận này phu nhân thắng.” Không ít người cũng nhìn thấy ám khí xuất hiện cho nên đối với phán quyết của trọng tài cũng không dị nghị chút nào.

Không ngờ nữ tử này vừa nghe vậy, vẫn không dừng tay, ngược lại thế công càng ngày càng mãnh liệt. Trong khoảng thời gian ngắn, Miêu Miêu cũng không dừng tay lại được, đành phải tiếp tục ứng chiến. Đột nhiên bụng truyền đến cảm giác đau nhức, Miêu Miêu khẽ khom lưng, không hay, chẳng lẽ lại tới rồi, phải lập tức tốc chiến tốc thắng, nếu không bên dưới mà thấy máu thì rất mất thể diện nha.

Lập tức chém ra Ngăn Tiếu, tấn công về phía nữ tử. Ngăn Tiếu xoay tròn ngăn cản thế tiến công của nữ tử, nữ tử trái né phải tránh, muốn tránh khỏi sự cản trở của Ngăn Tiếu, có điều nàng di chuyển đến chỗ nào Ngăn Tiếu liền theo đến đấy.

Đau đớn ở bụng càng lúc càng mãnh liệt, Miêu Miêu hét lớn một tiếng, dùng hết nội lực, trong nháy mắt sử dụng nội lực cực lớn đánh cho nữ tử văng ra khỏi đài, té lên bậc thang phía xa xa. Nữ tử khẽ hừ một tiếng, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi rồi xoay người rời đi.

Miêu Miêu thấy vậy, vừa định hoan hô reo mừng chiến thắng thì giọng nói bối rối của Tiểu Vũ liền truyền tới “Không được cử động.” Sao vậy, Miêu Miêu đột nhiên cảm thấy trên bắp đùi có gì đó chảy qua, vừa cúi đầu nhìn liền thấy thân dưới đã tràn đầy máu, không phải nha, lần này đại hồng thủy bọc phát quá mãnh liệt đi.

Trong nháy mắt Tiểu Vũ cùng Vụ Kiếm đã đến trước mặt Miêu Miêu, Tiểu Vũ khẽ xem mạch, liền trầm giọng nói với Vụ Kiếm: “Mau mang nàng quay về.” Vụ Kiếm cũng không nói thêm, quay qua thông một câu: “Phu nhân, đắc tội.” rồi lập tức ôm lấy Miêu Miêu phi thân đi. Để lại trọng tài như đờ, vậy trận cuối của hai vị làm sao mà so a.

Người của Vụ Thiên Các đến trợ uy thấy vậy cũng vội vàng chạy đi bẩm báo với Dịch Thiên. Dịch Thiên nghe vậy sắc mặt đại biến, trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh. Để lại trọng tài của nhóm bên này cũng không biết làm sao, trận đấu vẫn chưa chấm dứt, nếu trực tiếp phán Dịch Thiên thua, sợ là người của Vụ Thiên Các cũng sẽ không bỏ qua, liền chạy đến chỗ cổ vấn sau đó tuyên bố trận cuối ngày mai lại tiến hành. Mọi người tuy không phục nhưng cũng không thể cãi lại, ở đây, thực lực là mấu chốt a.

Dịch Thiên trở lại từ lâu liền nhìn thấy từ trong phòng mình bung ra một thau nước đỏ tươi, đám người Vụ Kiếm đứng ngoài cửa, thỉnh thoảng nghe Tiểu Vũ phân phó. Sắc mặt nhất thời căng thẳng, đẩy cửa bước vào.

Lúc này Miêu Miêu đang nằm im lặng trên giường, Tiểu Vũ đang ở một bên chỉ huy đám nha hoàn làm này làm nọ. Nhìn thấy Dịch Thiên vào cửa, Tiểu Vũ mỉm cười nói: “Không sao rồi, yên tâm.” Có hán, truyền nhân của Dược Vương ở đây thì còn có chuyện gì có thể xảy ra, nhìn về mặt này của Dịch Thiên khẳng định là rất sợ hãi.

Dịch Thiên không nói, trực tiếp đi đến bên cạnh Miêu Miêu, ngồi ở bên mép giường, vuốt ve khuôn mặt có chút tái nhợt của Miêu Miêu. “Chuyện gì xảy ra?” Dịch Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Hôm nay đánh một trận kịch liệt nên động thai khí.” Tiểu Vũ cười nói. Thai khí, Dịch Thiên lập tức quay đầu lại nhìn Tiểu Vũ kinh ngạc. Tiểu Vũ cười hắc hắc, biết là người sẽ chùng cái về mặt này ra mà, sau đó nói từng câu từng chữ rõ ràng với Dịch Thiên: “Đừng vậy, thai khí, nàng mang thai, hài tử của người.”

Dịch Thiên mặt mày kinh hãi, mang thai. Quay đầu đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng Miêu Miêu, hài tử, con của chúng ta. Trong tâm dấy lên một chút kích động, hài tử của hán cùng Miêu Miêu.

Nhìn về mặt Dịch Thiên mừng như điên, Tiểu Vũ đột nhiên nhớ tới về mặt của Miểu Miểu lúc mới biết mình mang thai, chỉ có thể dùng một chữ, tuyệt.

Nhớ lại:

“Mang thai, để nói ta mang thai rồi?” Miểu Miểu cầm lấy cánh tay Tiểu Vũ hỏi.

“Đúng vậy, mang thai.” Còn muốn ta nói bao nhiêu lần hả, buông tay, đau nha.

“Đề xác định, khẳng định cùng với nhất định, ta là mang thai chứ không phải tới ngày?” Miểu Miểu vẫn không chịu buông tha nó.

“Ta xác định, khẳng định cùng với nhất định, buông ta ra trước đã, bụng tỷ không đau sao?” Tiểu Vũ tròn trố mắt.

“A, đau, Dịch Thiên, ta đau bụng.” Trong nháy mắt Miểu Miểu liền bật ngửa, Tiểu Vũ không biết nói sao.

“A, vậy Đại Hội Võ Lâm của ta làm sao đây?” Mỗ nữ lại la lên, đột nhiên bật dậy túm lấy mỗ tiểu hài tử hỏi.

“Nên làm cái gì phải là nên làm sao bây giờ, không phải là tỷ có rất nhiều chủ ý hả, tùy tiện chọn vài người, đem những người đó giải quyết sạch sẽ không phải là được hay sao.” Mỗ tiểu hài tử vẫn không biết nói gì, vấn đề bây giờ tỷ cần phải lo lắng chính là tiểu hài tử có vấn đề hay không chứ không phải Đại Hội Võ Lâm.

“Ánh mắt của đệ như vậy là sao, có đệ ở đây, tiểu hài tử còn xảy ra vấn đề gì nữa chứ, bây giờ ta chính là lo lắng vị trí Minh chủ của ta a.” Mỗ nữ quay phắt lại, không có chút nào là giống người đang đau bụng.

“Tổ tông của ta, trước hết tỷ nằm xuống đi. Nếu không ta không thể hạ châm. Châm sai chỗ rất là đau nha.” Mỗ tiểu hài tử cầm một cây châm ngăn quang lờ lờ uy hiếp. Mỗ nữ lập tức nằm im re, nằng sợ nhất là đau a.

“Dịch thiên, hài tử, Đại Hội Võ Lâm, địa vị Minh chủ. Aaaaaaaa. Ta đau đầu quá.” Mỗ nữ kêu to, mỗ tiểu hài tử thật bất đắc dĩ.

“Ta muốn giết nữ nhân đó, làm ta chảy nhiều máu như vậy.” Mỗ nữ lại rống to, mỗ tiểu hài tử ánh mắt chợt lóe, ngân châm phóng xuống, mỗ nữ liền ngã sảy.

Không thể dễ dàng quấy nhiễu mình như vậy, phòng chừng tiểu hài tử này đã chịu đủ rồi. Nữ nhân này hôm nay biểu hiện quá mức kích động, không biết là do biết được mình có hài tử mà hưng phấn quá độ hay là biết vị trí Minh chủ cách mình quá xa nên đau lòng, cứ rống đông rống tây như vậy, phụ nữ mang thai không nên quá kích động, nó đây là làm chuyện tốt nha.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại hội võ lâm 12

Nha hoàn dọn dẹp mọi thứ xong liền lui xuống, Tiểu Vũ đưa bát thuốc mới nấu xong vào tay Dịch Thiên nói: “Thuốc dưỡng thai.” Sau đó nhanh chóng đi ra khỏi phòng, để không gian lại cho hai người.

Dịch Thiên khẽ chạm vào Miểu Miểu, về mặt nhu tình. Miểu Miểu chậm rãi mở mắt ra nhìn thấy Dịch Thiên liền bật dậy, nắm lấy cánh tay Dịch Thiên liền thoáng: “Dịch Thiên, ta mơ thấy chúng ta có em bé.” Đột nhiên nhìn thấy cái chén trong tay Dịch Thiên, ngạc nhiên: “Đây là cái gì vậy? Toàn mùi thuốc bắc.”

“Thuốc dưỡng thai, chúng ta có hài tử rồi, không phải nàng nằm mơ, là thật.” Dịch Thiên cười nhẹ nhàng. Miểu Miểu đưa hai tay bưng mặt, đột nhiên hét lên chói tai, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Dịch Thiên nhất thời sững sốt, có chuyện gì vậy.

Chờ đến lúc hết xong rồi, Miểu Miểu mới hưng phấn nói: “Dịch Thiên, chúng ta thật sự có em bé rồi, ha ha ha, ta sắp làm mẹ rồi.” Dịch Thiên vội vàng bỏ chén thuốc trong tay xuống, túm lấy Miểu Miểu đang nhảy nhót đủ kiểu để ngăn nàng ngã từ trên giường xuống, tổ tông của ta ơi, bây giờ nàng đang mạng táng mạng của hai người đó, không thể như ngựa như hổ được.

“Ngoan, uống thuốc trước đã.” Dịch Thiên một tay giữ Miểu Miểu, một tay cầm chén thuốc, vỗ về. Nhìn chén thuốc đen thui, Miểu Miểu chau mày: “Tại sao không phải thuốc viên, ta thích thuốc viên hơn.” Một chén lớn đen sì như vậy, uống hết còn không đáng chết nàng.

“Không có thuốc viên.” Nếu có, chắc chắn Tiểu Vũ đã sớm đưa ra rồi: “Ngoan, nghe lời.” Dịch Thiên dỗ nàng như dỗ em bé. Quên đi quên đi, uống thì uống, thuốc dưỡng thai thôi mà, Miểu Miểu thấy chết không sòn, ngửa đầu, ực một hơi uống hết.

Nằm trong lòng Dịch Thiên, vuốt ve bụng mình, Miểu Miểu thì thầm: “Dịch Thiên, chàng có vui không?”

Nhẹ nhàng ôm lấy Miểu Miểu, Dịch Thiên khẽ cười nói: “Vui, thật sự rất vui.”

Đây là kết tinh tình yêu của hai người, bất luận đứa trẻ đến có đúng lúc hay không, hai người cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Có đứa trẻ mới được xem là một gia đình đầy đủ.

Đột nhiên nhớ lại vấn đề, Miểu Miểu vỗ đùi: “Ai nha, Đại Hội Võ Lâm của ta a, hôm nay ta còn một trận đấu chưa xong.”

Dịch Thiên nhất thời hơi giận nói: “Bắt đầu từ hôm nay không cho phép tham gia.”

“Tại sao?” Miểu Miểu hỏi ngược lại, nàng còn chờ làm Minh chủ võ lâm mà.

“Bây giờ nàng không phải là một mình nữa, đã có hài tử của ta, đánh đấm kịch liệt quá sẽ động thai khí.” Dịch Thiên ngon ngọt dỗ dành, mỡ nữ căn bản không thêm đề ý.

“Ta cam đoan không thi đấu quá kịch liệt, chỉ di chuyển một chút thôi, Dịch Thiên, chàng biết mà, ta muốn làm Minh chủ võ lâm.” Miểu Miểu làm nũng.

“Ta không cho phép.” Ngữ khí của Dịch Thiên rất là kiên định.

“Hừ, bé con, cha con khi dễ mẹ kia, hán không thương hai người chúng ta, chúng ta thật đáng thương, huhuhu.” Vuốt vuốt bụng của mình, Miểu Miểu bắt đầu diễn trò.

“Nghe lời, không nên cứng đầu, chẳng lẽ nàng không lo lắng cho hài tử sao?” Dịch Thiên cảm thấy có thể dùng hài tử để áp chế nàng một chút.

“Ta đương nhiên lo lắng cho con a, ta sẽ bảo vệ tốt con của chúng ta. Hôn nữa con cũng nói là nó muốn làm Minh chủ võ lâm, ta làm chính là con làm a.” Miểu Miểu trưng ra bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng.

“Nói hời nào, sao ta không nghe thấy.” Nghĩ hán dễ bị lừa lắm đây.

“Ta nằm mơ lúc ngủ, ai bảo chàng không đi vào trong mộng của ta mà gặp.” Càng thêm cây ngay không sợ chết đứng.

“...Ta, không, cho, hai người ai cũng phải nghe lời của ta.” Xuất giá tòng phu, quy củ ngàn năm, hài tử càng phải nghe lời người lớn.

“Chàng gia trưởng, ta muốn bỏ nhà ra đi.” Giọng điệu tức giận, sau đó là tiếng giấy dựa xuống giường.

“Nàng dám, nàng cùng với hài tử đều là người của ta, không cho đi đâu hết.” Lần trước Miểu Miểu bỏ nhà đi vẫn còn ám ảnh hán, cho nên lúc này thái độ của Dịch Thiên lập tức cứng rắn, đề cho nàng đi, nằm mơ.

“Oaaaaa.....” Tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên. Không biết là tính tình phụ nữ có thai rất là nhạy cảm sao.

Dịch Thiên luống cuống tay chân vừa lau nước mắt cho Miểu Miểu, vừa dịu dàng vỗ về: “Đừng khóc, đừng khóc, là ta không tốt, không nên hung dữ với nàng.”

“Chàng khi dễ ta.” Giọng điệu tố cáo.

“Ừ, là ta không tốt.” Xin lỗi rất chân thành.

“Ta mang thai, ta lớn nhất, chàng phải thương ta.”

“Ừ.”

“Sau này không được khi dễ ta.”

“Ừ.”

“Không được nói ‘không cho phép’ với ta.”

“Ừ.”

“Ta muốn tiếp tục tham gia Đại Hội Võ Lâm.”

“Không được.”

“...”

Tiếng khóc kinh thiên động địa lại vang lên một lần nữa, mọi người đang ở dưới lầu đều hai mắt nhìn nhau, phu nhân bị làm sao vậy. Mang thai không phải là việc tốt sao, chẳng lẽ kích động tới mức khóc ầm ỹ?

Rầm, cửa phòng bị đá văng ra, Miểu Miểu tức giận đùng đùng đi xuống lầu, trên mặt vẫn còn ướt nước mắt, đặt mông ngồi xuống giữa mọi người quát: “Ta muốn bỏ chủ thượng các ngươi, các ngươi giúp ta viết hưu thư* mau.”

*giấy bỏ vợ

Phụt, vài ngụm nước trà phun tới, mọi người đều bộ dạng mắt tròn trũng, lưỡi cứng ngắc: “Phu nhân...” Phu nhân quả nhiên không bao giờ nói ra đề tài bình thường.

Dịch Thiên theo sát xuống lầu, ôm lấy Miêu Miêu trầm giọng nói: “Đừng bước bình nữa, không tốt cho hài tử.”

“Ta vẫn muốn tham gia tiếp.” Vẫn nói những lời như cũ.

“Không được.” Vẫn là câu phản đối kia.

Miêu Miêu đang định nổi bão, Tiểu Vũ ở bên cạnh xen miệng vào: “Khụ khụ khụ, sao các ngươi không hỏi ý kiến của ta, ý kiến của ta là chính xác nhất nha.”

“Nói mau.” Hai người đồng thời rống về phía hắn.

Ấn ý như vậy, vậy mà còn âm ỹ cái rầm gì chứ, Tiểu Vũ tròn trắng mắt nói: “Thân thể thật sự không có gì đáng ngại, tiếp tục tham gia cũng không phải là không thể được, chỉ cần không nên vận động quá mạnh là được.”

“Nghe thấy chưa?” Miêu Miêu đắc ý nói.

Trầm mặc một hồi lâu, Dịch Thiên khẽ lắc đầu, ta thật sự là bị nàng hạ mê được gì đó rồi. “Nàng phải cam đoan là bản thân sẽ không xảy ra việc gì.” Đây là yêu cầu thấp nhất, chỉ cần nàng khỏe mạnh bình an.

“Ta cam đoan.” Tốc độ thè thốt của Miêu Miêu rất là nhanh. Hết giận dỗi rồi, mặt mày liền tươi hơn hớn, nhào vào trong lòng Dịch Thiên bắt đầu làm nũng.

“Dịch Thiên, ta muốn ăn kẹo hồ lô.”

“Vụ Kiếm.” Một người biến mất.

“Dịch Thiên, bữa tối ta muốn ăn thỏ nướng.”

“Vụ Huyền.” Hai người biến mất, cộng thêm một Xu Xu.

“Dịch Thiên, ta mệt. Muốn đi ngủ.” Đương sự biến mất.

Người trong đại sảnh đều trừng mắt cứng lưỡi nhìn một màn này, đây là Dịch Thiên của Vụ Thiên Các hả? Có vẻ chiều chuộng phu nhân một cách quá đáng đi. Có điều từ đó biết được một tin tức, phu nhân của Dịch Thiên mang thai.

Tin tức lập tức lan truyền khắp nơi, có vài người kinh hãi, mang thai rồi có thể tham gia thi đấu được hay không a, không thắng thì bạc của chúng ta chẳng phải là ném hết xuống vực sao. Làm sao mà không nghĩ biện pháp thắng cho được, chính Miêu Miêu đã tự cược một trăm vạn cho bản thân mà.

Mang thai, Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừ liếc nhau, Minh chủ bầu bì, lần đầu tiên gặp nha, thật là đáng ngạc nhiên nha. “Nguyệt Tuyền, lúc này ngươi nên cam bái hạ phong đi, người ta chính là hai người thượng chiến, còn ngươi chỉ có một mình.” Quân Cừ ở bên cạnh cười trên chọc. Kết quả hôm nay hắn cũng đi hỏi qua, mặc dù Dịch Thiên cùng phu nhân hắn còn một trận chưa đấu, có điều ngẫm lại cũng có thể khẳng định là thắng, Vụ Kiếm là người nhà, đương nhiên sẽ bỏ cuộc. Dịch Thiên thì càng không thể thua, hắn còn phải tiếp tục thay phu nhân đánh tan thiên hạ, càng huống chi đối thủ của hắn chính là mình, mặc dù Quân Cừ tự cảm thấy thực lực của bản thân không yếu nhưng so với Dịch Thiên thì vẫn còn kém một chút.

“Con người của ta luôn luôn là quân tử, không hạ thủ với phụ nữ có thai được, nhân cách tốt đẹp như vậy a.” Nguyệt Tuyền ha ha cười nói, Minh chủ mang thai, hắn cũng rất muốn được chứng kiến.

Không ngờ là mang thai rồi, một nam tử trong bóng tối cong khốe miệng lên, mang thai thì ta cũng không bỏ qua nàng. “Chủ thượng.” Nữ tử xinh đẹp hôm nay đã đầu cùng Miêu Miêu xuất hiện trước mặt nam tử.

Chát, nam tử đột nhiên tát một cái, lạnh lùng nói: “Hôm nay ai cho ngươi sử dụng ám khí hả, ta chỉ bảo ngươi ngăn nàng tiến lên thôi, ai bảo ngươi giết nàng, ngươi xem mệnh lệnh của ta là gió thoảng bên tai hả.”

“Không phải chủ thượng, thuộc hạ chỉ cảm thấy mình sắp thua nên mới làm như vậy.” Nữ tử vội vàng giải thích.

“Ngươi cho là ta mù sao, ta ở bên ngoài nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Ta cảnh cáo ngươi, nếu không nghe mệnh lệnh của ta, kết quả của ngươi không phải chỉ đơn giản là chết đâu.” Nam tử nói xong phát tay áo bỏ đi.

Nữ tử mặt mày hung ác, Miêu Miêu, ngươi phải chết là không thể nghi ngờ. Ta yêu chủ thượng nhiều năm như vậy, từ khi ngươi xuất hiện, người không bao giờ để mắt đến ta nữa, đây đều là lỗi của ngươi, lỗi của ngươi.

Miêu Miêu đang gặm kẹo hồ lô đột nhiên rùng mình một cái, hình như có ai đó đang nói xấu mình. “Ta hỏi này, tỷ ăn nhiều vậy không thấy chua hả?”

Tiểu Vũ nhìn Miểu Miểu đang ăn tới xấu thứ năm hồi, hần ngồi nhìn thôi đã cảm thấy ê cả răng, mặc dù biết phụ nữ có thai thích ăn đồ chua, có điều ăn nhiều như vậy thì chưa từng thấy.

Vụ Kiếm cũng đã đi ba bận rồi, có điều cũng quá ngốc đi, mỗi lần chỉ mua có hai xâu. Nhưng đến lần thứ ba thì chịu hết nổi rồi, túm luôn tên bán kẹo hồ lô lôi về. Có lẽ nếu chính hần ôm nhiều kẹo hồ lô đi trên đường như vậy rất mất thể diện đi. Trước đó đi mua đều là giấu trong ống tay áo len lén mang về, cười chết hần đi.

“Ăn ít một chút, chừa bụng để ăn cơm chiều.” Dịch Thiên cũng cảm thấy Miểu Miểu ăn hơi quá nhiều. “Là con ăn, ta chỉ mới ăn có hai xâu, còn lại là con ăn.” Miểu Miểu miệng vừa mút kẹo hồ lô, vừa hăm hăm hồ hồ nói. Dịch Thiên lập tức im lặng, câu đầu tiên đã đề bẹp hần.

“Thỏ nướng, thỏ nướng, ta tới đây.” Nhìn thỏ nướng được bung lên, nước miếng Miểu Miểu chảy ròng ròng, vừa tới liền bẻ một cái đuôi, không để ý đến ai cứ thế mà gặm. Mọi người mặt đầy hắc tuyến, mới vừa biết mình mang thai liền ăn như vậy, phản ứng cũng quá nhanh đi.

Phụ nữ có thai nên ngủ sớm dậy sớm, cơm nước xong xuôi Miểu Miểu liền trèo lên giường sớm. Dịch Thiên chờ sau khi Miểu Miểu nhắm mắt lại mới xuống lầu cùng bàn bạc với mọi người điều gì đó.

Cạch, tiếng cửa bị mở ra, Miểu Miểu tưởng Dịch Thiên trở về, không thềm mở mắt, trở mình một chút chuẩn bị thiếp đi. Đột nhiên cảm giác có ngân quang chọi lóe, Miểu Miểu nhanh chóng mở mắt lẫn thẳng vào mép trong của giường. Sọt, thanh âm kiếm chém vào chăn mền.

Miểu Miểu nhanh chóng đứng dậy, khẽ nhú mày, là nguoi, mỹ nữ đã đối chiến sáng nay, sớm nhìn ra là nàng ta chỉ muốn giết mình, nhưng không nghĩ tới nàng ta cũng dám quang minh chính đại đến đây, xem ra người này đầu óc không sáng suốt tí nào, dám nguoi Dịch Thiên đều ở dưới lầu, chỉ cần nàng gọi một tiếng lập tức sẽ chạy lên, như vậy thì nàng ta còn có phần thắng chỗ nào.

“Ta muốn giết nguoi.” Nữ tử hét lên, cầm kiếm chém mạnh về phía Miểu Miểu. “Ta không quen biết nguoi.” Miểu Miểu vừa trốn vừa né lại vừa giải thích, đại tỷ, oan có đầu nợ có chủ, ta cần bản là không quen nguoi.

“Đều là tại nguoi, tại nguoi hết, chỉ cần nguoi chết, chủ thượng sẽ trở lại bên nguoi ta.” Nữ tử tựa hồ như phát điên. Chủ thượng, chẳng lẽ chính là Dịch Thiên? Miểu Miểu lập tức cảnh giác, nếu là nói đến Dịch Thiên, thì chính là tình địch, như vậy không cần nương tay.

Đám nguoi Dịch Thiên thật sự đã nghe thấy động tĩnh trên lầu, lúc này đã đập cửa lao vào phòng, một chưởng đánh bay nữ tử. Dịch Thiên bước qua ôm chặt lấy Miểu Miểu sốt ruột hỏi: “Có bị sao không?” Miểu Miểu ngẩng đầu, không sao, lại nhìn Dịch Thiên hỏi: “Chàng biết nàng ta không?” Dịch Thiên lúc này mới nhìn về phía nữ tử: “Không nhận ra.”

Như vậy chủ thượng của nàng ta là ai? Đừng nói chính là Sát Huyết Minh nha, trong lòng Miểu Miểu cả kinh, vậy nghĩa là Sát Huyết Minh cũng đang theo dõi mình. Nhìn thấy sắc mặt Miểu Miểu khẽ biến sắc, Dịch Thiên siết nhẹ Miểu Miểu trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Nàng ta chính là nguoi của Sát Huyết Minh.” Miểu Miểu vừa nói ra mọi người lập tức trở nên cảnh giác.

“Vụ Kiếm, đem xuống thăm vấn.” Dịch Thiên phân phó, Vụ Kiếm đáp một tiếng rồi khiêng nàng ta xuống.

“Vụ Huyền, phái nguoi gia tăng phòng hộ.” Hôm nay Miểu Miểu mang thai rồi, càng cần phải bảo vệ, Vụ Huyền cũng vâng một tiếng rồi đi ra cửa.

Chờ tất cả mọi người tản đi, lúc này Miểu Miểu mới thì thầm: “Dịch Thiên, không cần lo lắng đâu, không có việc gì rồi.” Nhìn bộ dáng Dịch Thiên là biết, hần đang lo lắng.

Ừ, Dịch Thiên gật đầu, đưa tay ôm lấy Miểu Miểu, ta sẽ giúp nàng ngăn chặn hết những rắc rối.

...

Ánh nắng rực rỡ, tâm tình cũng không tệ. Miểu Miểu khẽ ca hát đi đến chỗ đài đấu, hôm nay chỉ đánh một trận mà đối thủ chính là Vụ Kiếm, cho nên không cần lo lắng.

Mọi người tựa hồ cũng đều biết trước kết quả rồi, cho nên nguoi vây xem cũng không nhiều, Vụ Kiếm vừa mới lên đài liền nói: “Ta bỏ cuộc.” Trận đấu chấm dứt, Miểu Miểu lập tức lao về phía nhóm của Dịch Thiên.

“Phu nhân, phu nhân, nguoi cần thận một chút.” Vụ Kiếm ở phía sau kêu to, hôm nay chủ thượng đã phân phó cho hần một nhiệm vụ to lớn, đó là muốn hần chăm sóc phu nhân, xảy ra vấn đề gì sẽ hỏi tội hần, tại sao mạng của hần khổ vậy a.

“Đừng la nữa, tỷ ấy không có nghe thấy đâu.” Nhìn Miểu Miểu càng chạy càng nhanh, Tiểu Vũ lắc đầu. May là nội lực trong nguoi nàng rất mạnh nên có thể bảo vệ hải tử, nếu không phụ nữ mang thai nào lại có thể giống như nàng được, vừa chạy vừa nhảy.

“Cần thận một chút.” Dịch Thiên vừa nhìn thấy Miểu Miểu đang chạy về phía hần liền hoảng vía vội vàng chạy đến ôm nàng lại trầm giọng nói “Sắp làm mẹ rồi còn giống trẻ con như vậy.” Miểu Miểu le lưỡi một cái, “Lần sau sẽ chú ý, lần sau sẽ chú ý.”

“Tại sao còn chưa bắt đầu?” Nhìn thấy Dịch Thiên còn chưa thượng trận, Miểu Miểu kinh ngạc hỏi, bọn họ cũng xong hết rồi, bên này còn chưa bắt đầu, không phải tiến hành cùng một lúc sao.

“Xin lỗi, xin lỗi, đã tới trễ.” Một nguoi vừa nói vừa nhảy lên đài. Miểu Miểu tròn mắt nhìn lại, ngất, không phải là Quân Cưu sao. Nguyệt Tuyền đi theo

đến lúc đầu cười, tối hôm qua tiểu tử này nhận một mồi làm ăn lớn liền hưng phấn quá độ, rộn ràng đến gần sáng mới ngủ, nếu không phải lúc này tự mình đi gọi hán không chừng lúc này còn đang ngủ.

Không biết nói sao, tên này quả nhiên là thích bạc nhất, Miếu Miếu đối với Quân Cừu thật sự là có chút bội phục.

Chờ Dịch Thiên vừa lên đài, Quân Cừu liền nói một chuỗi xin lỗi liên tu bất tận. Dịch Thiên chỉ khẽ gật đầu, tối trẻ hán cũng không ngại, không đến thì càng tốt, mất công hán phải đánh, hán còn muốn để dành thời gian để chơi cùng phu nhân và hài tử của hán. Quả nhiên là suy nghĩ của người làm cha liền không giống bình thường, Miếu Miếu mà biết phỏng chừng cười lăn.

“Xin mời.” Quân Cừu làm động tác mời, sau đó liền tấn công về phía Dịch Thiên, có thể đấu với đệ nhất sát thủ, đây chính là một loại vinh hạnh, Quân Cừu tuy biết mình không thể thắng nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội khó có được này. Chỉ đơn giản là đấu, không lo lắng đến tánh mạng, không phải ai cũng có thể có được cơ hội như vậy.

L: Đoạn này bạn để Dịch Thiên gọi là hài tử nhưng Miếu Miếu gọi là con/em bé vì dù sao Miếu Miếu cũng là ng' đến từ hiện đại nên ngôn ngữ đôi khi vẫn hiện đại khác người ;))

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đại hội võ lâm 13

Hai người đánh qua đánh lại được một lúc thì Quân Cừu bại trận. Cúi đầu một cái, Quân Cừu ưu nhã bước xuống đài, nhìn hán có vẻ hơi thất thần, cứ tưởng rằng bản thân chỉ thua Dịch Thiên một chút, bây giờ mới phát hiện một chút này thật sự là một chút rất lớn, lúc đầu, sở trường của mình ko phải là đánh nhau mà là kiếm tiền, thua có thể thông cảm được, có thể thông cảm.

“Dịch Thiên, chàng thật lợi hại, ta yêu chàng chết mất.” Dịch Thiên xuống đài, chào đón hán là thanh âm reo hò nhảy nhót của Miếu Miếu. Miếu Miếu hưng phấn chạy đến ôm lấy mặt Dịch Thiên, hôn đánh chóc lên má hán một cái, mọi người đều đứng hình tròn mắt nhìn hai người. Ôi, thật không có biện pháp, cả nam nhân lẫn nữ nhân ở đây chưa từng nhìn thấy phương pháp biểu lộ tâm tình hưng phấn như vậy.

Có điều việc này đối với Dịch Thiên mà nói thì là một việc đáng tự hào. Phu nhân của mình trước mặt dân thiên hạ cứ thế mà bày tỏ tình ý với mình, vô luận là mặt mũi hay trong lòng đều đang sáng lấp lánh, bay lảng lảng đây.

Đến bây giờ giai đoạn hai vòng đấu loại của đại hội đã chấm dứt. Tám người cuối cùng bước vào vòng quyết đấu chính là: Dịch Thiên, Miếu Miếu, Nguyệt Tuyền, Hắc Diễm, Lâm Phong, Nam Cung Linh, Hách Liên Thành, Văn Liêm. Trước đó Vụ Huyền đã quyết đấu với Nguyệt Tuyền, Vụ Huyền thua, đứng là không có duyên.

Tám người rút thăm quyết định đối thủ cho ngày mai, mỗi người đều phải quyết chiến với bảy người còn lại, lại phải tiếp tục chiến đấu kéo dài, cao thủ quyết đấu cao thủ là một sự kiện vô cùng hấp dẫn, cho nên đại hội quyết định mỗi ngày tiến hành bốn trận. Mỗi người mỗi ngày chỉ cần đánh một trận. Chuyện này đối với Miếu Miếu mà nói là một chuyện tốt, dù sao phụ nữ mang thai cũng không nên vận động quá nhiều.

Ngoại trừ giám khảo chấm điểm, những người tham gia đại hội khác đều chia phe cổ vũ thí sinh, tất cả đều là tự phát nhưng đều rất ăn ý. Người ủng hộ cho Miếu Miếu là đông nhất, không thể tránh được, lúc ở Nháo thành số người đặt cược cho nàng cũng là đông nhất, cho nên đám người này cũng đều trông mong nàng sẽ thắng.

Rút thẻ hết rồi, tiếp theo chính là chọn người có biểu hiện tốt nhất ở giai đoạn thứ hai để tặng thưởng, phần thưởng sẽ là một cơ hội thỏa hiệp buôn bán với Quân Cừu, ai cũng thừa biết đối với Quân Cừu mà nói thì hán rành nhất là kinh doanh, không sinh lời không lấy tiền, Miếu Miếu nghe vậy thật sự kích động a, có cảm giác nhìn được mấy rương vàng dưới gầm giường của mình sắp sinh lời ra rồi.

Chủ sự đằng hắng một tiếng, yêu cầu mọi người bỏ phiếu, Miếu Miếu đột nhiên giơ tay xin nói. “Phu nhân, người có lời gì muốn nói sao?” Chủ sự hỏi, Miếu Miếu gật đầu cười nói: “Ta đề nghị có thể giành một chút thời gian để những người muốn phần thưởng nói vài lời để kêu gọi số phiếu cho bản thân.”

Kêu gọi số phiếu, cách làm rất lạ nha, tất cả mọi người đều nhìn về phía Miếu Miếu, còn có phương pháp như vậy hả, trong đầu của tiểu nữ nhân này sau mỗi thời mỗi khắc đều có thể nảy ra những ý nghĩ kỳ quái được vậy.

“Chính là lên đài nói vài câu, người có thể giành được sự tán thưởng của mọi người, cũng có thể chiếm được sự đồng tình của mọi người, đều là do bản lĩnh cả thôi.” Miếu Miếu giải thích.

“Mọi người đối với đề nghị này thấy có được hay không?” Chủ sự nhìn thánh giả đông đảo dưới đài hỏi, không có ai trả lời, nghĩa là không có ý kiến. Sau khi nhìn quanh một vòng, chủ sự nói tiếp: “Vậy mời các vị tự lên đài.”

Miếu Miếu cười hi hi đứng lên: “Ta đề nghị nên ta lên trước.” Dứt lời tung tăng đi lên đài, nhìn mọi người khom người chào: “Xin chào các vị võ lâm hào

kiệt, tuấn nam mỹ nữ. Ta là ai thì không cần giới thiệu lại, ta khi vọng mọi người có thể bỏ phiếu cho ta, không vì cái gì khác, chỉ là một chút cổ vũ cho những màn biểu diễn đặc sắc trước đây của ta. Nếu như mọi người nguyên ý bỏ phiếu cho ta, sau này hoan nghênh mọi người tùy thời đến Vụ Thiên Các làm khách, ta nhất định sẽ chào đón nhiệt liệt, đương nhiên có chuyện gì cầu trợ Vụ Thiên Các giúp đỡ, nhìn ở việc các người giúp ta, ta chỉ lấy các người tám phần thôi, nếu thường xuyên ghé thăm lâu hay kỹ viện, cũng ưu đãi bớt hai phần.

Được rồi, Vụ Thiên Các ta bắt đầu từ bây giờ phát triển thế hội viên, hội viên là như thế nào đây, chúng ta sẽ phát hành một loại thẻ bài, người nào có thẻ này sẽ là hội viên của chúng ta, chỉ cần là sản nghiệp của Vụ Thiên Các, vô luận đến chỗ nào đều được ưu đãi, còn có thể tích lũy, chừng nào tích lũy được số tiền một thoi vàng có thể đem điểm đổi lấy phần thưởng. Còn về việc phần thưởng là cái gì thì ta chưa nghĩ ra, nhưng mọi người yên tâm, khẳng định là các người không bị thiệt. Số lượng có hạn, mỗi lần đăng kí hội viên giá một ngàn lượng bạc, mọi người không nên e ngại, thẻ hội viên này chứng minh các người có quan hệ với Vụ Thiên Các, rất có ích với việc các người hành tẩu giang hồ. Các người nghe hiểu không?”

Miêu Miêu vốn chỉ muốn nói chiết khấu cho mọi người, đột nhiên lại nhớ tới trước đây mua đồ hay có thẻ hội viên là được giảm 20% nên liền tự tiện thay Vụ Thiên Các mở mỗi làm ăn này.

Có điều người ở dưới đài đều đen nửa mặt chưa có phản ứng lại. Một số người thì tròn mắt há hốc mồm nhìn Miêu Miêu, nói một hơi như vậy rốt cuộc là nói cái gì vậy chứ.

Người của Vụ Thiên Các cũng có vẻ không hiểu, Vụ Kiếm nhỏ giọng hỏi: “Chủ thượng, chúng ta lên kế hoạch này lúc nào vậy?” Chưa từng nghe chủ thượng nói qua a. Dịch Thiên cũng có chút mặc danh kỳ diệu*, có điều Miêu Miêu nói thì hẳn nghe rất rõ, tiểu nữ nhân này lại dùng mánh khỏe nữa rồi, nhưng phương pháp kiếm tiền này không phải là tệ, bây giờ các ngành nghề đều cạnh tranh lợi hại như vậy, ngay cả ngành sát thủ cũng có Sát Huyết Minh đến cướp mối, nếu làm được như vậy thì có lẽ sẽ tốt hơn.

*mặc danh kì diệu: ừ ừ cạc cạc, nghe không hiểu

Qua hơn nửa ngày cuối cùng cũng có người có phản ứng hô lớn: “Chừng nào thì bắt đầu bán?” Cái này, Miêu Miêu thật đúng là chưa nghĩ đến, có điều cách tri hỏa thì không thiếu: “Bởi vì bây giờ còn đang là đại hội, ta cùng Dịch Thiên cũng muốn tham gia thi đấu, cho nên chờ sau khi đại hội kết thúc, những người muốn giao dịch có thể đến tứ lầu của Vụ Thiên Các ở Thanh thành bàn thêm rồi giao tiền. Thời gian đã tri hỏa rồi, giao tiền rồi thì những người này cũng chạy không thoát. Miêu Miêu tự thấy mình thật là chu đáo quá đi.

“Được rồi, ta nói xong hết rồi.” Miêu Miêu đang định xuống đài, đột nhiên quay lại bổ sung một câu: “Mong mọi người đem phiếu bầu quý giá trên tay bỏ cho ta, thượng đế sẽ phù hộ cho các người.” Dứt lời, hớn hờ chạy về phía Dịch Thiên, hôm nay thu hoạch khá tốt đó chứ, mới động não một chút đã làm một màn quảng cáo cho Vụ Thiên Các.

Dưới đài hoàn toàn im lặng, bỏ phiếu thì bỏ phiếu, còn cái gì mà thượng đế phù hộ, đám người bọn họ tay đều dính đầy máu tươi, còn có thể đi đến thiên đường sao, thượng đế phù hộ họ mới là gặp quỷ.

“Dịch Thiên, thấy ta thế nào, quá chuẩn đúng không?” Chộp mất một cái liền đòi Dịch Thiên thưởng. Dịch Thiên đưa tay giữ lấy nàng, thân nhiên nói: “Quả thật là không tệ.” “Vậy sao các người lại ko vỗ tay?” Nhường mảy quét mắt về phía mọi người. Lập tức một tràng pháo tay vang lên, phu nhân lợi hại, lợi hại.

“Quân Cừu, ý tưởng kinh doanh của nàng hình như không kém người tí nào a.” Nguyệt Tuyền nhìn Miêu Miêu cười cười đi xuống đài nói. Quân Cừu gật đầu, quả thật là rất hay, có thể giữ khách, xem ra đối thủ của hắn lại thêm một người, năm nay kiếm tiền càng ngày càng khó khăn a.

Sau khi nghe Miêu Miêu biểu đạt xong cũng có không ít người lục tục kéo lên đài diễn giải. Tới lúc kiểm kết quả, Miêu Miêu vô cùng kích động nắm lấy Dịch Thiên, nhất định phải là ta a, ta còn phải đợi cho vàng của ta sinh sôi nẩy.

Chủ sự nhìn về phía mọi người thông báo vang dội: “Phu nhân của Dịch Thiên là người nhận được phần thưởng có biểu hiện tốt nhất vòng đấu.” Aaaaaaaaaa, Miêu Miêu hét vang đến chín tầng mây sau đó vọt tới trước mặt Quân Cừu định ôm một cái thật thâm tình, sau này chính là người cùng hội cùng thuyền rồi.

Dịch Thiên nhanh chóng đưa tay kéo nàng lại, cả giận nói: “Nàng định làm gì?” Hắc hắc, hắc hắc, Miêu Miêu lập tức hoàn hồn, xoay xoay cánh tay, đi dạo a, rèn luyện a, phụ nữ có thai phải vận động trong chừng mực.

Quân Cừu thấy vậy cười ha ha nói: “Phu nhân, nếu có ý tưởng kinh doanh gì thì có thể tìm gặp tại hạ bất cứ lúc nào, cáo từ.” Dứt lời, hướng về phía đám người Dịch Thiên chấp tay một cái rồi cùng Nguyệt Tuyền rời đi. Xin lỗi chứ không chạy lẹ có thể toàn mạng sao, nhìn ánh mắt của Dịch Thiên giống như sắp lột sống mình, lúc này không chạy còn đợi đến khi nào.

Đi nhanh như vậy, nàng còn chưa kịp nói gì. Miêu Miêu nhìn về phía Quân Cừu đã đi xa suy nghĩ, hình như hắn bỏ chạy vì sợ cái gì đó. Nhìn lại Dịch Thiên, nhất thời mặt đầy hắc tuyến, ánh mắt lạnh lẽo như vậy có thể không hù cho người ta chạy mất sao.

Đoàn người đang chuẩn bị rời đi, “Miêu Miêu, chúc mừng.” giọng của Nam Cung Linh truyền đến, theo sau là Tạ Ân cùng Văn Quân. Không biết là chúc mừng nàng tiến vào vòng trong hay là đoạt được phần thưởng của biểu hiện tốt nhất hay là chúc mừng nàng có em bé.

“Nam Cung Linh, người cũng không tệ a, ta cứ tưởng người chỉ biết tán gái.” Miêu Miêu tựa vào trên người Dịch Thiên cười ngọt nói. Nam Cung Linh bật cười kinh ngạc. Thì ra hình tượng của chính mình trong mắt nàng thật khó coi, là ai khiến cho nàng nhìn thấy cảnh tượng đáng xấu hổ như vậy, muốn đảo ngược ấn tượng đó cũng cần một ít thời gian đây.

“Thẻ hội viên của nàng nhớ chưa phần cho ta đó.” Nam Cung Linh cười nói. “Yên tâm, yên tâm, đương nhiên là vậy rồi, cho người thẻ hội viên đặc biệt

của Trầm Luân Suông, hi hi.” Miếu Miếu cười to. Nam Cung Linh không biết nói sao, nói vòng vòng thế nào cũng vòng lại quá khứ.

Lập tức hướng Dịch Thiên gật đầu chào một cái rồi tiến về phía trước rồi đi. Lướt qua bên người Miếu Miếu khẽ lưu lại một câu: “Coi chừng Thần Quang Đế.” Miếu Miếu quay đầu nhìn lại hân thì người đã đi xa.

“Hôm nay Nam Cung Linh nhắc nhở ta coi chừng Thần Quang Dục.” Lúc trở lại phòng trong tửu lầu, Miếu Miếu kể lại với Dịch Thiên. Dịch Thiên gật đầu, thật sự là Thần Quang Dục đã bắt đầu hành động rồi, mấy chục vạn đại quân đang hướng về phía Thanh thành, có lẽ là muốn một lưới bắt hết bọn họ. Nhìn thần sắc Dịch Thiên có chút nghiêm túc, Miếu Miếu e dè hỏi: “Có phải Thần Quang Dục có hành động gì hay không?”

Dịch Thiên gật đầu, không giấu diếm Miếu Miếu nữa, Miếu Miếu nghe vậy lập tức nhảy xuống giường bắt đầu thu thập đồ vật âm ỉ. “Nàng định làm gì vậy?” Dịch Thiên nhìn thấy Miếu Miếu giống như lửa cháy đang kéo tới đến nơi.

“Chạy trốn a, chứ chẳng lẽ ngồi chờ bị chop.” Miếu Miếu cảm thấy Dịch Thiên đang hỏi một vấn đề quá ngốc đi.

“Nàng không cần vị trí Minh chủ sao?” Trước đây không phải là quậy hấn một trận đòi tham gia sao.

“Chàng bị bít não hả, chúng ta chỉ có một vài người, một chút cơ hội để thắng cũng không có. Mạng giữ không được thì còn cần vị trí Minh chủ kia để làm gì.” Miếu Miếu cảm thấy lúc này đầu Dịch Thiên bị trì trệ không chịu hoạt động nữa rồi.

Dịch Thiên ngẩn người, trước đây cứ tưởng rằng Miếu Miếu muốn làm Minh chủ cho nên lúc biết Thần Quang Dục điều binh đến đây, chính mình sợ nàng lo lắng nên không nói với nàng, chỉ âm thầm điều phái rất nhiều nhân thủ đến hỗ trợ, bây giờ nghe một câu của Miếu Miếu nói như thế bất giác có chút buồn cười, mình chuẩn bị sự vụ lâu đến vậy, vậy mà tiểu nữ nhân này vừa nghe có nguy hiểm đến tánh mạng liền chạy trốn, ta thật đúng là làm điều thừa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đại hội võ lâm 14

Khóe mắt thoáng thấy Miếu Miếu nhanh tay nhanh chân khoác đồ đạc vừa vơ vét xong lên vai chuẩn bị chạy ra cửa. Dịch Thiên thu hồi suy nghĩ miên man mà ngăn nàng lại: “Nàng muốn đi đâu?”

“Dịch Thiên, ta thật không hiểu tại sao hôm nay phản ứng của chàng lại chậm chạp như vậy, tất nhiên là về Vụ Thiên Các a. Ở đây ít người như vậy không thể địch lại bọn họ, về nhà rồi người đông thế mạnh, lúc đó cùng đấu với hân một trận cho ra hồn.” Kéo kéo lại túi đồ trên vai, Miếu Miếu đẩy tay Dịch Thiên ra đang định bước tiếp. Dịch Thiên này thật là, chẳng bao giờ để những kẻ này vào trong mắt, với tính cách của hân, chắc chắn sẽ trực tiếp đối đầu, đoán chừng là hân cũng chẳng hiểu chạy trốn nghĩa là gì đâu.

Dịch Thiên dở khóc dở cười, hành động của tiểu nữ nhân này thật quá nhanh đi, mới có một lát đã chuẩn bị xong hành trang, đường tắt để bỏ trốn cũng đã chuẩn bị sẵn. Dịch Thiên đưa tay lấy đồ đạc gì đó trên vai Miếu Miếu xuống, cười nói: “Muộn rồi.”

“Cái gì?” Miếu Miếu thét lên: “Chưa gì hân đã tới rồi hả. Mẹ ơi, vậy chỉ có thể liều mạng thôi.”

“Không phải.” Dịch Thiên tóm hai vai giữ nàng lại, trong bụng cũng đã có hài tử rồi vậy mà động chút là nhảy dựng lên. “Hiện giờ Vụ Thiên Các chẳng còn bao nhiêu người hết, ta đã điều về đây hết rồi.”

Ách, Miếu Miếu nghe vậy nhướn mày làm mặt giận nói: “Vậy tại sao chàng không nói sớm, hại ta chạy đông chạy tây, chàng không biết ta hiện giờ là phụ nữ có thai không được làm việc gì quá sức sao, mệt chết ta rồi.” Miếu Miếu đẩy Dịch Thiên một cái, đi thẳng về phía giường nằm phịch xuống.

“Ui da, cái giường chết tiệt này, ngaoi cũng khi dễ ta nữa hả, coi chừng ta đem bỏ ngaoi ra làm củi đốt nha.” Giận dỗi đồ lên cái giường, đấm nó một cái rồi chui vào trong chăn. Dịch Thiên chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn một loạt các động tác của Miếu Miếu, đến cuối cùng, hân là người xấu.

Nếu Dịch Thiên đã điều hết người đến đây, Miếu Miếu sẽ không cần phải lo lắng cho mạng nhỏ của mình rồi. Vừa đến hừng đông liền chấn hưng tinh thần ra cửa mà đoạt vị trí Minh chủ đi thôi.

Bốn trận hôm nay chia ra gồm: Dịch Thiên đấu với Hắc Diễm, Miếu Miếu đấu với Nam Cung Linh, Nguyệt Tuyền đấu với Hách Liên Thành, và Lâm Phong đấu với Văn Liêm. Trận đầu tiên là Lâm Phong đấu với Văn Liêm.

Trước khi trận đấu bắt đầu Miếu Miếu đã đánh cược với người khác, đặt cho Lâm Phong thắng, vì sao hả, bởi vì Lâm Phong muốn thể hiện trước mặt Vụ Thiên thì làm sao mà để thua cho được, hơn nữa dù sao Văn Liêm cũng đã già, đem thể lực so với tuổi trẻ chắc chắn là không hơn được rồi, trong trận chiến của các cao thủ thì ai có thể lực hơn tất thắng.

Lâm Phong di chuyển giống như đường đi của gió, bay lượn không ngừng, lúc ở phía trước, lúc lại ở bên cạnh đối phương, lúc lại tiếp cận từ phía sau. Văn Liêm vừa mới vào trận đã bị quần cho chóng mặt, nhưng kinh nghiệm thực chiến không phải ít nên lập tức lấy lại phong độ.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, đóng tai lên nghe ngóng hơi thở của Lâm Phong. Cho dù Lâm Phong từ hướng nào đánh tới cũng đều kịp thời ngăn chặn, sau đó thuận thế trả lại cho Lâm Phong vài chiêu. Lâm Phong nhanh nhẹn né qua, Vụ Thiển ở bên dưới hai tay nắm chặt, môi mím lại. Miểu Miểu lác đầu một cái đi đến bên cạnh, vỗ nhẹ vai nàng trấn an: “Thôi mải chút đi, không có việc gì đâu, chỉ là tỷ thí thôi, chẳng phải đã nói là không đả thương nhau sao.” Quan tâm thì sẽ lo lắng, Vụ Thiển tính tình như lửa đốt hằng ngày giờ không thấy đâu nữa, chỉ còn lại lo lắng.

“Ta thấy nếu muội có thể cổ vũ cho hắn, đảm bảo hắn sẽ nhanh chóng thắng.” Tiệp thể bạc của ta cũng mau chóng về lại tay ta, mới vừa rồi đánh cược cùng mọi người một trăm lượng cho Lâm Phong thắng a.

Nhìn bộ dạng lúng túng của Vụ Thiển, Miểu Miểu chỉ biết lác đầu, con gái thời đại này thật là nhút nhát quá đi, cho nên tính tình phóng khoáng như Xu Xu thật tốt.

“Xu Xu, đến đây nào, chúng ta cùng nhau cổ vũ.” Miểu Miểu gọi Xu Xu, hai người lập tức hô to.

“Lâm Phong, cố lên, cố lên, đánh thắng hắn, bạc của ta sinh lời, ta sẽ mời người ăn cơm.”

“Lâm Phong, xinh trai, mau cố lên, đừng lãng phí thời gian nữa, ta muốn đi chơi cùng Vụ Huyền.”

“...”

Nghe xong lời cổ vũ của hai người này, Lâm Phong không biết nói gì, cái này ... ở chỗ nào là cổ vũ cho hắn a. Nhìn thấy Miểu Miểu cùng Xu Xu reo hò hăng say như vậy, Vụ Thiển cũng hiểu rõ ra.

“Lâm Phong, đừng có nghe lời hai người đấy, mau cố lên cho thiếp, nếu không hủy bỏ hôn sự.” Vừa mở miệng liền uy hiếp một cách quang minh chính đại như thế, Miểu Miểu cùng Xu Xu lập tức im lặng rút lui, một câu của Vụ Thiển còn hơn mười câu của các nàng, các nàng còn cần phải tốn công hô hào gì nữa.

Quả không ngoài dự đoán, nghe âm thanh cổ vũ của Vụ Thiển, tốc độ cùng khí thế của Lâm Phong lập tức tăng lên cao hơn, sức mạnh của tình yêu quả thực là to lớn a.

Lâm Phong thay đổi phong cách tác chiến, không còn trôi nổi bất định nữa mà mặt đối mặt đánh với Văn Liêm. Có điều đường kiếm lướt nhanh hơn, khiến cho mọi người hoa cả mắt. Choang một tiếng, kiếm của Văn Liêm rơi xuống đất, Lâm Phong cầm kiếm chỉ vào yết hầu của hắn, trận đầu tiên, Lâm Phong thắng, cộng hai điểm, Văn Liêm không có điểm nào.

“Đưa đây.” Miểu Miểu duỗi tay về phía Vụ Kiếm vậy vậy, vừa rồi nàng đánh cược Lâm Phong thắng, lời một trăm lượng rồi, hắc hắc. Vụ Kiếm bắt mất xùy ra một trăm lượng bạc, lúc này phu nhân đòi đánh cược với hắn, hắn cũng tin chắc rằng Lâm Phong sẽ thắng, nhưng phu nhân lại giành chọn Lâm Phong trước, mà hai người không thể chọn giống nhau, hắn phải cược cho Văn Liêm, thua thật oan ức a.

Tiếp theo là Nguyệt Tuyền đấu với Hách Liên Thành, phong cách của hai người này lại hoàn toàn trái ngược, người dịu dàng như nước, kẻ mạnh mẽ như đồng. Bên múa kiếm mềm mại như se tơ, bên ra kiếm quyết liệt như nung thép, đây uyển chuyển động lòng người, kia lại mạnh mẽ dứt khoát. Nhìn y hệt một đôi nam nữ cùng nhau múa kiếm chứ không phải so tài.

Miểu Miểu đứng xem mà phải xuýt xoa, không chỉ có vẻ ngoài của Nguyệt Tuyền tuấn mỹ mà đến võ công cũng đẹp đến nao lòng. Cho dù là đi đến đâu ở trên thế giới này thì con người này cũng trở thành tâm điểm để bàn tán và ngưỡng mộ.

Có điều dịu dàng dụng phải sắt thép giống như nữ nhân và phải nam nhân, sức mạnh vẫn có chút chênh lệch. Mặc dù Nguyệt Tuyền không yếu, đường kiếm là lướt nhưng uy lực vô cùng, có điều vẫn có cảm giác yếu thế hơn so với Hách Liên Thành.

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu khẽ nhủu mầy, không ngờ Hách Liên Thành lợi hại như vậy, nhanh chóng đánh bại cả tuyển thủ hạt giống* Nguyệt Tuyền. Choang, kiếm của hai người va vào nhau rồi cùng lui về phía sau, Nguyệt Tuyền chấp tay cười nói: “Tại hạ bội phục.” Sau đó ưu nhã đi xuống đài.

*Ở trong thể thao, hay rõ hơn là trong tennis hay golf thì người ta thường gọi những người có thứ hạng cao là tuyển thủ hạt giống, như năm ngoái anh Roger Federer là hạt giống số 1 trong làng tennis, ở đây bạn không tìm thấy từ nào thích hợp hơn.

Thua sao? Miểu Miểu nhìn thấy rõ ràng cả hai người cùng lui về phía sau cơ mà, nàng nhìn Dịch Thiên thắc mắc. “Hắn bị nội thương.” Lúc Nguyệt Tuyền lui về phía sau, sắc mặt khê tái đi, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng Dịch Thiên không để lộ chi tiết này.

“Hách Liên Thành không bị gì sao?” Miểu Miểu hỏi, Nguyệt Tuyền cũng không phải là tay mơ. “Không biết.” Dịch Thiên lác đầu, có lẽ là hắn giỏi giấu điểm, Dịch Thiên vẫn chưa phát hiện ra.

Tổng kết Hách Liên Thành thắng, được hai điểm, Nguyệt Tuyền không có điểm nào.

Sau đó là Miểu Miểu đánh với Nam Cung Linh, Miểu Miểu vừa lên đài liền nhìn Nam Cung Linh cười nói: “Nam Cung Linh, người ngàn vạn lần phải hạ thủ lưu tình đó nha, tánh mạng của ta cùng em bé là nằm ở trong tay người đó.”

Nam Cung Linh nghe vậy cười ha ha, hắn làm sao có thể thương tổn đến nàng. “Yên tâm, ta cam đoan nàng sẽ bình an vô sự, sống đến chín mươi chín tuổi.” Hi hi, Miểu Miểu khê khom người cúi chào, đại ân này không lời nào có thể cảm ơn hết được, ý của Nam Cung Linh chính là sẽ nhường cho nàng.

Vừa định khai chiến, đột nhiên mấy vị trưởng lão ở bàn chủ sự đi đến: “Khoan đã.” Sau đó đứng đình tiến đến trung tâm đài đấu nhìn Miếu Miếu hỏi: “Nghe nói phu nhân đang mang thai phải không?”

Miếu Miếu gật đầu, đây không phải là việc ai cũng biết cả rồi sao, chẳng lẽ còn muốn tuyên truyền thêm dùm nàng?

“Nữ tử tranh đoạt vị trí Minh chủ không nhiều, nay phu nhân lại mang thai, e là không ổn.” Ý tứ chính là người mang thai rồi, về nhà nghỉ đi cho khỏe.

“Tại sao chứ, mang thai thì ta vẫn là ta, hay là muốn làm khó dễ ta mang thêm một người tham gia thi đấu, vi phạm quy định của đại hội?” Miếu Miếu nhướn mày nói, lão già này khẳng định là không có việc gì làm nên gây sự, lần đầu tiên có phụ nữ mang thai lên làm Minh chủ, ngầm lại cũng là một sự kiện lưu danh muôn đời nhà.

“Nữ tử sinh con cần thời gian, vạn nhất phu nhân đoạt được vị trí Minh chủ, vậy trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện ai sẽ xử lý?” Một người trong số đó lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên sẽ là phu quân của ta a, các vị cảm thấy phu quân của ta làm không được sao?” Dám nói Dịch Thiên làm không được, ta là người đầu tiên xử đẹp các người.

“Nữ tử ngồi vào vị trí Minh chủ thật sự không thỏa đáng, nữ tử nên ở nhà giúp chồng dạy con, hỗ trợ phu quân.” Nói đi nói lại, mấy lão già này chính là sợ nàng đoạt được vị trí Minh chủ, như vậy bọn họ phải nghe lệnh của nàng, trong quan niệm của mấy cái lão già hồ đồ cổ lỗ sĩ này thì nam nhân mới là trời.

“Đã như vậy, tại sao ngay từ đầu đại hội không quy định cấm nữ tử thi đấu, còn để nhiều nữ tử lên đài như vậy?” Miếu Miếu hỏi ngược lại, đúng vậy, đúng vậy, dưới đài cũng đã có một vài nữ tử không kiên nhẫn hỏi theo, khó khăn lắm mới có nữ Minh chủ lần đầu tiên, mấy cái lão già này còn ra gây sự.

“Đó là bởi vì chưa từng có nữ tử nào thắng đến cuối cùng.” Cho nên bọn họ mới không e ngại, chỉ là không nghĩ tới lần này lại có một kẻ lợi hại như vậy.

Ồ, ra là thế. Miếu Miếu đột nhiên cười nói: “Như vậy là lâu nay mấy vị luôn luôn xem thường nữ tử.” Sau đó liền xoay người hô to với những người bên ngoài: “Chúng tỷ muội, nghe thấy chưa, nếu xem thường nữ tử như vậy, các vị ngàn vạn lần nhớ cho kỹ, sau này đừng sinh con trai, nếu không sinh phải những kẻ không thức thời như mấy vị lão già đây thì thật bị kịch.” Những nữ tử dưới đài lập tức hô hào cổ vũ đồng ý theo.

“Người đừng có lấn ép người quá đáng.” Có kẻ thẹn quá thành giận, định ra tay với Miếu Miếu. Trong nháy mắt Dịch Thiên liền xuất hiện ở trên đài, đem Miếu Miếu đẩy ra sau lưng, Nam Cung Linh cũng tiến lên chắn phía trước Miếu Miếu.

Miếu Miếu ló đầu ra từ phía sau lưng Dịch Thiên, giận dữ nói: “Là do mấy lão khinh người quá đáng trước, các người sợ ta thắng, sau này phải nghe theo ta, cảm thấy mất thể diện. Tiện thể ta nói rõ cho các người biết, ta là vị trí Minh chủ này mà đến, cứ ở đó chờ ta làm Minh chủ đi. Chuyện đầu tiên mà ta làm chính là đem đám già các người đuổi về nhà chăn gà cho vọt.” Miếu Miếu ghét nhất chính là những kẻ xem thường phụ nữ.

“Người...” Mấy vị trưởng lão bị chọc cho tức đến dựng cả ria mép.

“Được rồi, được rồi, các vị trưởng lão, bây giờ nói không cho phép nữ tử tham gia cũng đã quá muộn rồi, chỉ bằng chúng ta đợi tới kết quả cuối cùng đi.” Minh chủ hiện tại là Văn Liêm lúc này mới xen vào. Hắn vốn nên xuất hiện từ sớm nhưng bình thường vẫn luôn bất mãn với mấy vị trưởng lão này, mỗi lần làm chuyện gì cũng phải báo cáo với họ, nghe ý kiến của bọn họ, làm vị trí Minh chủ này cũng đầy uất ức. Lúc này nhìn thấy Miếu Miếu can đảm tranh cãi với họ, trong lòng cũng muốn chờ một lát nữa rồi hăng ra mặt. Mấy vị trưởng lão này dù sao cũng là người có uy phong, không xem mặt mũi thì cũng phải ngó chừng quyền thế, hắn cũng không thể làm gì bọn họ.

Mấy người này cũng có chút danh vọng trên giang hồ, hơn nữa cũng có phần gia thế, tuy nhiên Miếu Miếu lại không sợ bọn họ, cái gì mà thân phận với gia thế, bản thân muốn nói gì thì nói, dù sao cũng có Dịch Thiên chống đỡ thay nàng, hơn nữa, Vụ Thiên Các cũng không phải là nơi mà bọn họ có thể coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đại hội võ lâm 15

“Hừ” mấy vị trưởng lão nghe Văn Liêm nói xong liền phát tay áo bỏ đi, từ lời nói đến ánh mắt đều là không cam lòng, có lẽ sẽ không chịu từ bỏ ý định dễ dàng như vậy. Miếu Miếu làm mặt quỷ sau lưng bọn họ rồi mới chui ra khỏi lưng Dịch Thiên.

“Tiếp tục tiến hành.” Văn Liêm ra lệnh một tiếng, tiếp tục trận đấu vừa rồi. Trên đài chỉ còn lại Miếu Miếu cùng Nam Cung Linh. “Bắt đầu” Trọng tài mới vừa dứt lời, Nam Cung Linh liền lên tiếng: “Ta bỏ cuộc.”

Ách, tốt bụng vậy sao, Miếu Miếu nhìn Nam Cung Linh. Lúc này có ra vẻ thế nào cũng vẫn ra vẻ là muốn đánh mà, không ngờ Nam Cung Linh lại có ý như vậy. Nam Cung Linh nhìn Miếu Miếu cười quyền rũ: “Trước sau gì cũng ra kết quả này, chỉ bằng cứ thoải mái một chút.”

Nói rất đúng, mỹ nam này luôn luôn biết cách hưởng thụ nhân nhả, lúc này cũng không ngoại lệ. Miếu Miếu cười ha ha chạy xuống đài, nhường nhường mảy với mọi người đặc ý, thấy chưa, đây là thực lực, nhân duyên tốt, không còn cách nào khác. Dịch Thiên khẽ liếc mắt một cái, đó là do Nam Cung Linh thích nàng, nàng cao hứng chứ ta không có vui. Miếu Miếu bĩu môi rung rung nhìn Dịch Thiên, là do hắn thích ta chứ đâu phải ta thích hắn.

Cặp đầu cuối cùng hôm nay là Dịch Thiên đấu với Hắc Diễm, cừu nhân gặp lại hết sức đỏ mắt, những lời này dùng ở đây thích hợp vô cùng. Hắc Diễm đã từng xuống tay với Miếu Miếu, việc này đối với Dịch Thiên chính là không thể tha thứ. Còn phải nói sao, vừa mới lên đài cả người Dịch Thiên đã tỏa ra khí lạnh đến nỗi có thể đông lạnh cả một đầu voi. Ánh mắt này, Miếu Miếu nhìn thấy cũng rung cả mình, cực kỳ khát máu, cực kỳ dã man.

Chẳng nói chẳng rằng, hai người cứ thế mà người một chương ta một quyền, thế phải xuyên lủng hết cơ thể của đối phương mới hả dạ. Hắc Diễm đảo qua một kiếm, tay trái Dịch Thiên cầm Lưu Quang Phi Vũ cản lại, tay phải trong nháy mắt huy ra một chương, trực tiếp đánh thẳng vào vai trái của Hắc Diễm. Hắc Diễm thét lên một tiếng đau đớn, lui lại vài bước.

“Aaaa, Dịch Thiên ơi, chàng đẹp trai quá, Dịch Thiên cố lên, Dịch Thiên cố lên, thắng rồi sẽ có thưởng.” Miếu Miếu ở bên ngoài vừa hô vừa nhảy, nhưng lọt vào trong mắt Dịch Thiên thì thật sự là đáng sợ. Tổ tông của ta, nàng ngồi an phận một chút được không, bây giờ cơ thể đâu chỉ có một người chứ.

Thoáng ổn định lại hơi thở, Hắc Diễm lập tức tấn công lại, vừa nhanh vừa sắc bén, giống như có mấy vạn thanh kiếm đang loé lên ở trước mắt, mọi người nhìn đến hoa mắt. Phải công nhận đệ tam sát thủ không phải là hư danh.

Trái tim Miếu Miếu khẽ trật một nhịp, mặc dù biết Dịch Thiên không kém hấn tí nào nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng. Bản thân mình trước đó vẫn còn cười nhạo Vụ Thiên, đến phiên mình thì cũng kinh hoàng cuồng quật như vậy.

Dịch Thiên không hề bối rối, chỉ đứng một chỗ không động đậy. Chờ Hắc Diễm đến gần liền nhắm thẳng ngay kiếm Hắc Diễm chém xuống, trong chớp mắt vạn kiếm biến mất, chỉ còn lại hai luồng ánh sáng loá mắt, không thể nhìn được chuyện gì xảy ra bên trong luồng ánh sáng ấy. Dịch Thiên cùng Hắc Diễm đều bị ánh sáng bao phủ, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của kiếm va chạm vào nhau, thoáng chốc liền lặng như tờ.

“Dịch Thiên.” Miếu Miếu hoảng hốt hô lớn, không thể nhìn thấy tình thế bên trong. Miếu Miếu rất là lo lắng. “Phu nhân yên tâm, chủ thượng không có việc gì đâu.” Vụ Kiếm ở bên cạnh thấp giọng trấn an, khi hai luồng nội lực đánh mạnh vào nhau, không khí bỗng nhiên dao động khủng khiếp, bọn họ đều cảm nhận được, xem ra là lần trước lúc chạm mặt, Hắc Diễm vẫn chưa xuất toàn lực.

Cường quang biến mất, lộ ra hai bóng người. Hắc Diễm đang ôm ngực, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi, “Dịch Thiên, chàng sao rồi?” Lúc Miếu Miếu vừa nhìn rõ được hai người liền phi thân lên đài, đỡ lấy Dịch Thiên hỏi một cách sốt ruột.

“Không sao.” Dịch Thiên vòng tay ôm lấy Miếu Miếu, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng trấn an. Lúc này, mặc dù bị cường quang bọc lấy nhưng tiếng la thảng thốt của Miếu Miếu hắn đều nghe được.

Hắc Diễm liếc mắt nhìn hai người một cái sau đó nhảy xuống đài, đảo mắt một cái đã biến mất. “Dịch Thiên thắng.” Trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu, tiếng hoan hô vang dội.

Miếu Miếu vội vàng kéo tay Dịch Thiên lôi xuống đài, nhắc tay Dịch Thiên đưa đến trước mặt Tiểu Vũ nói: “Mau kiểm tra xem chàng có bị thương không.” Tiểu Vũ khẽ nhíu mày, đặt tay lên cổ tay Dịch Thiên bắt mạch, nhìn tình trạng của Dịch Thiên, cũng lắm là do vận dụng khí lực quá mạnh trong thời gian ngắn dẫn đến khí huyết sôi trào nên bị chảy máu, những chỗ khác đều không có vấn đề gì.

“Sao rồi sao rồi?” Miếu Miếu sốt ruột hỏi, “Không có việc gì.” Tiểu Vũ thùng thảng trả lời. Miếu Miếu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lời nói của Tiểu Vũ là có sức thuyết phục nhất.

“Không sao rồi thì về nhà, về nhà, ta đói bụng.” Mới vừa này kịch liệt như vậy, bây giờ yên ổn lại thì Miếu Miếu mới cảm thấy bụng mình đang đói tới mức biểu tình âm ỉ rồi.

Nhìn Miếu Miếu càn quét một bàn đầy thức ăn, tất cả mọi người đều chỉ biết câm nín thầm lặng ngồi nhìn, ăn thật quá sức tương tượng. “Nhìn cái gì chứ, ta đang ăn cho hai người, đâu có nhiều nhận gì.” Miếu Miếu nhìn về mặt hắc tuyến của mọi người mà bất mãn, bản thân ta hiện đang mang thai, ăn nhiều một chút vốn là chuyện đương nhiên, có cần nhìn nàng kinh ngạc vậy không chứ, đúng là một đám thiếu hụt kiến thức. Mọi người tuôn mồ hôi, đây không phải là phần ăn của hai người nha, rõ ràng là phu nhân ăn phần của bốn người.

“Phần thưởng của ta là gì?” Dịch Thiên đột nhiên mở miệng hỏi, hắn không hề quên câu cổ vũ lúc này của Miếu Miếu. Ách, mới này mình chỉ thuận miệng nói ra, căn bản là không có chuẩn bị phần thưởng gì hết, cười cười nhìn về phía Dịch Thiên: “Chàng muốn cái gì?”

“Nàng biết.” Dịch Thiên nói một cách lơ đãng. Ta biết, ta biết cái gì chứ a. “Tru Tâm Tuyệt?” Mỗ nữ e dè dè hỏi, thưởng cái này đủ hoành tráng nha.

Mỗ nam nhường mảy liếc qua, ta muốn cái thứ đó làm gì.

Mỗ nữ rụt rụt cổ, chàng dọa chết ta với em bé bây giờ, “Ngân Tiêu?” Cho chàng cũng vô dụng a, nó chỉ nghe lời ta.

Mỗ nam giận dữ trừng mắt, ta đã có Lưu Quang Phi Vũ.

“Chẳng lẽ là mấy rương vàng ta giấu dưới gầm giường?” Mỗ nữ nói một cách đau lòng, ta còn chưa ôm ấp nữa.

Mỗ nam chán nản, vàng là ta tặng nàng, ta vẫn còn nhiều mà.

Cũng đúng ha, mỡ nữ gần mảy ra, không muốn lấy vàng của ta là được rồi. Đột nhiên nảo chợt lóe, “Ta?”

Mỡ nam lúc này mới gạt đầu hài lòng.

Mọi người đột nhiên giống như được khai sáng đầu óc vội vàng gạt gù, đây mới chính là thứ mà chủ thượng thật sự muốn. Có điều nói ra trước mặt bản dân thiên hạ như vậy có thể coi là quá sức chấn động hay không. Chuyện riêng tư như vậy lẽ ra nên nói ở trong phòng kín mới đúng. Có điều hình như hai đương sự hình như không cảm thấy như vậy là ngược, còn đang bận bịu tình cho nhau, tìm bay tóe lóe.

“Khụ khụ khụ, ta nghĩ hình như có việc ta quên nói cho hai vị đây.” Tiểu Vũ lên tiếng cắt đứt màn trình diễn ngọt ngào của hai người. Chuyện gì, hai người bức bối liếc hắt, không thấy chúng ta đang bận bịu tình cảm sao.

“Ta thấy chuyện này nói riêng với hai người các người vẫn tốt hơn.” Tiểu Vũ đảo mắt nhìn một vòng mấy lỗ tai đang vênh lên quanh bàn nói một cách thần bí.

“Có chuyện gì mà chúng ta không thể nghe chứ, chúng ta dù sao cũng là cánh tay cẳng chân của chủ thượng, xảy ra chuyện lớn gì chúng ta cũng có thể chuẩn bị sớm một chút.” Vụ Kiếm những mảy nói, đám người Vụ Huyền đều gạt đầu, nhìn bộ dạng của Tiểu Vũ rõ ràng là phát sinh đại sự, có điều ánh mắt của Tiểu Vũ không hề lo lắng khẩn trương gì cả, chỉ lộ ra thần bí, cho nên bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến lá gan Tiểu Vũ to lên đến nỗi dám can thiệp tình nồng ý mật của chủ thượng và phu nhân.

Dịch Thiên đương nhiên cũng gạt đầu đồng ý, hiện giờ là thời buổi rối ren, có chuyện gì thì chuẩn bị sớm một chút vẫn hay hơn. “Tỷ có ý kiến gì không? Không có ý kiến thì ta nói à.” Tiểu Vũ nhìn Miểu Miểu hỏi. Miểu Miểu lắc đầu, không có ý kiến gì, Dịch Thiên cũng đồng ý rồi, nàng còn có thể phản bác gì chứ, huống hồ nàng cũng nghĩ không có việc gì là không thể nói cho người nhà được.

“Vậy nghe cho rõ đây.” Tiểu Vũ cố ý kéo dài giọng ra, sau đó lớn tiếng nói: “Người mang thai ba tháng đầu cùng ba tháng cuối tốt nhất là không nên động phòng, sẽ dẫn đến sảy thai hoặc sinh non, hơn nữa trong lúc làm chuyện đó động tác không nên quá mạnh bạo.” Tiểu Vũ nói rất to, rất rõ ràng.

Tất cả mọi người đều sững sốt, đây là đại sự mà hẳn muốn nói sao, len lén nhìn chủ thượng cùng phu nhân, thật kinh dị, chủ thượng nổi điên rồi. Mặt lần lượt đổi màu xanh rồi sang trắng, đầu tiên là không tin nổi, tiếp sau đó là sát khí ngút trời. Phu nhân ở bên cạnh thì đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nổi đóa.

Lập tức thét về phía Tiểu Vũ: “Ai cho đệ nói vào lúc này chứ, muốn tìm chết phải không?” Nói tạc ra như vậy thì làm sao nàng cùng Dịch Thiên có mặt mũi gặp người khác nữa chứ, mấy cái kiến thức bình thường như vậy nàng đều hiểu, chỉ là lúc này tình tứ với Dịch Thiên một chút, quên bém mắt vụ này. Vậy mà giờ bị Tiểu Vũ lớn giọng tuyên truyền như vậy, khiến cho mọi người đều biết, bây giờ toàn bộ thế giới cũng đều biết nàng và Dịch Thiên sẽ không thể động tay động chân trong thời gian gần đây rồi.

“Là các người bảo ta nói nha, ta đã sớm nói là muốn nói riêng với các người.” Tiểu Vũ cười gian xảo, đã sớm biết các người sẽ chủ quan khinh địch như vậy mà, haha, cười chết các người.

Bây giờ Miểu Miểu mang thai chỉ mới hơn một tháng, còn hơn một tháng nữa hai người mới có thể tiếp tục, Dịch Thiên thật sự bức bối a, thật ra còn muốn được Miểu Miểu thưởng cho, hôm nay chỉ có thể dòi lại về sau, hơn một tháng nữa bụng của Miểu Miểu cũng sẽ lớn lên, đến lúc đó hẳn cũng không hạ thủ được, vậy phần thưởng này lại phải dòi về xa hơn.

Mọi người thấy vậy đều tìm cách trốn đi. Bây giờ chủ thượng muốn mà không làm được, nam nhân bất mãn vì bị ức chế là kinh khủng nhất, mà cho dù là trước đây thì bọn họ cũng không dám làm gì chủ thượng.

“Ta ăn no rồi, Vụ Huyền, chúng ta đi dạo phố đi.” Hai người biến mất.

“Lâm Phong, hôm nay ánh trăng rất đẹp, đi ngắm trăng thôi.” Lại thêm hai người biến mất.

“Mấy hôm nay kỹ viện làm ăn rất tốt, thuộc hạ phải qua xem một tí.”

“Ngựa đói bụng, ta đi xem ngựa.”

Trong nháy mắt, một bàn đầy người đều biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại Tiểu Vũ cùng hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ. Những kẻ này thật vô tình, đi không thèm rủ nó, lần sau có bị thương thì đừng đi tìm nó, Tiểu Vũ tức giận thầm nghĩ trong lòng.

“Đệ đừng nói là người muốn đi luyện đan được gì đó đi.” Miểu Miểu nhướn mày nhìn Tiểu Vũ, ta muốn đem đệ luyện lên đây.

“Làm sao mà làm được, ở đây không phù hợp, ta cảm thấy ta ăn hơi nhiều, đi bộ một chút sẽ tốt hơn.” Tiểu Vũ nói xong liền định rời đi.

Miểu Miểu tay lạnh mất lẹ túm hắt lại, nhắm ngay đầu của hắn mà gõ một cái, Dịch Thiên cũng chậm rãi đứng lên đi qua. Trong tứ lầu phút chốc vang lên tiếng thét chói tai của Tiểu Vũ, những người trốn ở ngoài cửa đều rụt cổ. Tiểu Vũ, hãy tự cầu phúc đi.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, khi Tiểu Vũ xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều cười bò lăn bò cang. Có thể thấy hai mắt gấu mèo của Tiểu Vũ cực kỳ không cân xứng, một lớn một nhỏ. Khẳng định là một bên là của chủ thượng, một bên là của phu nhân. Có điều, không phải Tiểu Vũ có rất nhiều loại thuốc linh tinh gì đó sao. Tại sao không tự chữa cho mình.

“Hai đại gia bọn hần, liên thủ ăn hiếp tiểu hài tử như ta, còn không cho ta chữa thương, ta thật đáng thương a,” Tiểu Vũ òa lên nước mắt sau đó quay qua nhìn mọi người rống giận, các người cũng là người xấu, chỉ lo cho bản thân, về bùa nguyên rủa hết các người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Đại hội võ lâm 16

Chờ cho tất cả mọi người tụ tập đầy đủ ở khu vực thi đấu, Hắc Diễm hôm qua chiến bại hôm nay đã tuyên bố rời khỏi cuộc quyết đấu, ngoài ra còn có Nam Cung Linh. Hắc Diễm bỏ cuộc mọi người còn có thể hiểu được, có thể là hôm qua đã bị thương nghiêm trọng, Nam Cung Linh thì khiến mọi người khó hiểu cực kì.

“Nam Cung Linh, tại sao ngươi lại bỏ cuộc?” Miêu Miêu không hiểu, tìm Nam Cung Linh hỏi, đừng nói là hôm qua nhận thua đã đả kích đến tự tôn của hần nha, cái đó là do hần tự chủ động, nàng không có ép buộc.

“Ha ha, đừng nói là Miêu Miêu vẫn muốn ta lại tiếp bỏ cuộc với nàng nữa chứ, hai chúng ta chỉ có một cơ hội quyết đấu với nhau thôi.” Nam Cung Linh cười nói. Miêu Miêu im lặng, cái con người này lại làm cái gì nữa đây.

“Nhiệm vụ của ta đã kết thúc, cho nên ta không muốn tiếp tục nữa.” Nam Cung Linh đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Nhiệm vụ? Nam Cung Linh, bây giờ ngươi chỉ có một thân một mình, còn có nhiệm vụ gì chứ?” Miêu Miêu nhướn mày hỏi, chỉ biết xạo sự với ta thôi.

“Ta tham gia đại hội chính là muốn vì nàng quét sạch những kẻ cản đường, các trận quyết đấu sau này, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.” Nam Cung Linh nhìn Miêu Miêu đang há hốc kinh ngạc nói.

“Ha ha ha, ta đây thật sự muốn cảm ơn ngươi đã tặng không cho ta hai điểm quý giá nha, ha ha, ta phải đi rồi, Dịch Thiên gọi ta.” Miêu Miêu cười gượng vài tiếng rồi bỏ chạy trời chết. Nam Cung Linh dùng cái ánh mắt đó rồi nói lên những lời này, nàng không biết trả lời làm sao cả. Nam Cung Linh, cảm ơn ngươi đã làm nhiều chuyện cho ta như vậy, chỉ là trong tâm ta đã không thể dung thêm người khác được nữa rồi.

Nhìn bóng lưng Miêu Miêu vội vội vàng vàng chạy đi, Nam Cung Linh cười buồn, đã sớm biết lòng nàng chỉ có hần, ta chỉ muốn giúp nàng đoạt được những điều nàng muốn, chúng ta là bằng hữu mà, chẳng phải sao.

“Chàng thích nàng ta.” Ngờ khí khẳng định vô cùng, Văn Quân xuất hiện ngay sau lưng hần.

Nam Cung Linh không lên tiếng, hơi nhíu mày, chuyện của hần cùng Miêu Miêu không cần người khác bàn tán.

“Nàng ta đã là phu nhân của người khác, hơn nữa cũng sắp làm mẹ rồi.” Văn Quân không muốn bỏ qua vẫn tiếp tục nói, nàng đã muốn nói ra điều này từ lâu.

“Thì sao.” Nam Cung Linh quay lại nhìn Văn Quân đáp, ánh mắt se lại, cho dù nàng có già đi, đã chết, hay xấu xí, bị thương tật, hần cũng thích nàng, yêu nàng. Chân chính yêu một người sẽ không vì một vài thứ nhỏ nhặt như thế mà buông bỏ tình yêu.

“Các người không có cơ hội, nàng ta cũng không yêu chàng.” Phản ứng của Miêu Miêu nàng đều nhìn thấy hết, trực giác của phụ nữ nói cho nàng biết, lòng của Miêu Miêu đối với Nam Cung Linh chỉ có cảm kích, không hề có tình yêu nam nữ.

“Điều đó không liên quan đến tiểu thư.” Nam Cung Linh bình thản nói, đó là việc của hần. Dứt lời định rời đi.

“Tại sao chàng chưa bao giờ thử quay đầu lại nhìn ta một chút chứ?” Văn Quân thì thầm.

Bước chân Nam Cung Linh khựng lại, chậm rãi đáp: “Ta không phải là phu quân của tiểu thư, mà ta cũng là một kẻ phong lưu, sẽ không vì bất cứ nữ nhân nào mà dừng chân.”

“Nhưng chàng đã vì nàng ta mà dừng lại.” Văn Quân lớn tiếng. Nam Cung Linh không tiếp tục nói nữa, chậm rãi bỏ đi, hòa vào đám đông náo nhiệt, thân ảnh cô đơn càng khiến người khác đau lòng, chỉ hận đã tạo ngộ quá trễ.

Diễn biến trận đấu của những ngày tiếp theo đều không có gì đặc biệt, kết cục đều không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cuối cùng Nguyệt Tuyền, Lâm Phong cùng Văn Liêm đều tuyên bố rời khỏi trận đấu. Nguyệt Tuyền cùng Lâm Phong vốn không phải vì vị trí Minh chủ mà đến, rời khỏi cũng không đáng ngạc nhiên, còn Văn Liêm đã thua mấy trận, không còn duyên với vị trí Minh chủ nữa, cho nên cũng không muốn tiếp tục. Ai cũng phải già đi, bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi.

Vòng quyết đấu chỉ còn lại Miêu Miêu, Dịch Thiên cùng Hách Liên Thành, điểm của ba người tương đương nhau, mỗi người còn cần tái chiến hai trận. Kỳ thật là Dịch Thiên cùng Miêu Miêu lần lượt đấu với Hách Liên Thành, còn trận quyết đấu giữa Dịch Thiên và Miêu Miêu, Dịch Thiên bỏ cuộc ngay trong tiếng tuyên bố bắt đầu, còn chưa đến một khắc. Thực tế thì hai người đều muốn quyết đấu với Hách Liên Thành, cho nên đại hội quyết định mỗi

ngày đầu một trận. Hôm nay đầu trận của Dịch Thiên cùng Hách Liên Thành trước.

Hách Liên Thành quả nhiên là thâm tàng bất lộ, trước đây nhìn thế nào cũng chẳng có chút thú vị, bây giờ đấu với Dịch Thiên, bản lãnh của hắn thật sự bộc lộ ra rồi. Hai người quyết đấu với nhau từ chính Ngọ cho đến nửa đêm vẫn chưa chấm dứt. Phá nát đài đấu, khán đài ngồi xem cũng bị hai người đập tan nát sạch sẽ. Cuối cùng, sau một tiếng rầm như sấm sét, hai người đều văng ra ngã xuống không đứng dậy được.

“Dịch Thiên.” Miểu Miểu hét lên vội vàng vọt tới, Tiểu Vũ theo sát phía sau, lập tức bắt mạch cho Dịch Thiên, trầm giọng nói: “May mắn, chỉ bị nội thương một chút.” Ngay sau đó, mọi người hợp sức dìu Dịch Thiên về tửu lầu.

“Thành nhi, Thành nhi, con có sao không?” Hách Liên Hồng đột nhiên xuất hiện, đỡ lấy Hách Liên Thành đang nằm trên mặt đất cuống quýt hỏi. Vị trí Minh chủ là hán yêu cầu Thành nhi đến đoạt lấy, nhưng bây giờ thật sự rất hối hận.

“Không sao.” Hách Liên Thành đột nhiên trừng mắt trả lời Hách Liên Hồng, Dịch Thiên quả nhiên là có chút bản lãnh, sứt chút nữa là cùng hắn đồng quy vu tận*, cũng may cả hai đều có chung suy nghĩ không muốn chết nên lập tức thu hồi công lực, vì thế mới dẫn đến tổn thương nội lực của cả hai.

*đồng quy vu tận: kéo nhau chết chum

Trong phòng của tửu lầu, chờ Dịch Thiên vừa mở mắt ra, Miểu Miểu đầu tiên là lau nước mắt mỉm cười, sau đó là bảo nổi một tảng: “Ai cho chàng liều mạng như vậy hả, đánh không thắng thì chàng không chịu nhận thua sao, giữ được núi xanh thì sợ gì không có củi đốt.”

Nhận thua, đám người Vụ Kiếm bối rối, trong đời chủ thượng chưa từng có hai chữ này, cho dù chết thì chủ thượng cũng sẽ đánh cho đến phút cuối cùng.

“Chỉ cần ta thắng, như vậy nàng có thể lên làm Minh chủ rồi.” Dịch Thiên đưa tay lên lau đi nước mắt đọng trên mặt Miểu Miểu. “Nếu chàng xảy ra chuyện gì, ta còn muốn vị trí Minh chủ kia làm gì chứ, ta chỉ muốn chàng khỏe mạnh, không bị tổn thương, những thứ khác cũng không cần.” Miểu Miểu nhào vào lòng Dịch Thiên thủ thủ, nàng biết Dịch Thiên chắc chắn là vì nàng nên mới liều mạng như vậy.

Đám người Vụ Kiếm cầm nín khóc thầm, phu nhân nói sớm có phải là tốt rồi không. Có điều mọi người cũng rất thức thời lập tức rời khỏi phòng, để lại không gian cho hai người.

“Dịch Thiên, ta không cần làm Minh chủ nữa.” Miểu Miểu đột nhiên lên tiếng.

Ừ, Dịch Thiên gật đầu, Hách Liên Thành vốn là một nhân vật lợi hại, Miểu Miểu còn yếu hơn hắn nhiều, cho nên phải hao tổn rất nhiều công lực, mà đối với tình trạng thân thể hiện giờ của Miểu Miểu mà nói thì rất không thích hợp. Hắn hiểu ý Miểu Miểu nên không đáp lại.

Đêm khuya, hai người nằm ở trên giường ôm chặt lấy nhau, không biết tại sao mà hôm nay Miểu Miểu không muốn ngủ, Dịch Thiên cũng thức cùng nàng. Hai người im lặng, chỉ dùng nhiệt độ thân thể để biểu lộ tình yêu với đối phương.

Tửu lầu đêm nay có vẻ như quốc thái dân an, nhưng Dịch Thiên vẫn cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Giấy hồ dán trên cửa sổ đột nhiên bị đâm thủng. Dịch Thiên cùng Miểu Miểu lập tức cảnh giác, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bất động. Một cái ống nhỏ khẽ khàng chui vào, từ bên trong tỏa ra khói trắng, phân tán khắp phòng.

Mê Diệt Hương, hai người liếc nhau, ngừng thở, Dịch Thiên nhanh chóng lấy chân mền bọc Miểu Miểu lại ôm nàng chạy ra khỏi phòng. Hắc y nhân nhất thời không phòng bị hai người sẽ bật dậy, hít mạnh một hơi, hít luôn Mê Diệt Hương vào trong phổi, rầm một tiếng, ngay cả rên cũng không kịp, trực tiếp đi thẳng xuống gặp diêm vương báo cáo.

Dịch Thiên ôm Miểu Miểu ra cửa phòng thì đám người Vụ Kiếm cũng xuất hiện ngay tức thì, Vụ Huyền đang ôm Xu Xu trong lòng, xem ra là Xu Xu đã bị hôn mê. Vụ Thiên không sao, chỉ hơi loạng choạng. Lâm Phong đang dìu nàng. Vài người liền chạy xuống dưới lầu.

Cửa chính của tửu lầu bị đá văng ra, một đám người cầm đuốc vọt vào. Dẫn đầu chính là mấy vị trưởng lão lần trước ở đại hội muốn ép Miểu Miểu rời khỏi trận quyết đấu.

“Mấy vị đây là có ý gì?” Vụ Kiếm trầm giọng hỏi.

“Chỉ cần nàng ta không tham gia trận tỷ thí ngày mai, chúng ta sẽ để mọi người bình an vô sự.” Một người trong số đó chỉ vào Miểu Miểu nói. Trận tỷ thí hôm nay, Dịch Thiên cùng Hách Liên Thành coi như là hòa, bây giờ điểm của Miểu Miểu là cao nhất, ngày mai nếu đánh hòa với Hách Liên Thành, nàng cũng sẽ thắng. Cho nên các vị trưởng lão này mất hết kiên nhẫn rồi.

“Các vị trưởng lão không sợ miệng lưỡi thế gian sao?” Vụ Kiếm nhướn mày hỏi, cảm thấy hổ thẹn thay cho mấy vị lão gia này.

“Còn hơn là để cho nữ nhân thống soái giang hồ, một chút lời ra tiếng vào ấy không là gì cả.” Một người trong số đó còn ra vẻ chính nghĩa.

“Các ngươi nên đồng ý đi, mọi người ở trong tửu lầu này đều bị chúng ta làm cho hôn mê, sẽ không có ai đến giúp các ngươi. Cho dù võ công có lợi hại thế nào đi nữa, bảo vệ thứ nữ nhân như thế này, các ngươi cũng không chiếm được thể thượng phong.” Có kẻ lại tiếp tục khinh bỉ nói.

“Bà cô đây còn chưa nói thẳng nói thật cho các ngươi biết, ngày mai bà cô đây chắc chắn phải đi.” Miểu Miểu thật sự là lửa giận đã bốc quá đầu, đã bàn xong xuôi với Dịch Thiên, định ngày mai sẽ bỏ cuộc, mấy cái lão già này còn chạy đến đây làm trò, lại còn nhìn nàng khinh bỉ như vậy, có bản lãnh thì tự đi làm Minh chủ đi, không có bản lãnh thì dẹp qua một bên mà ngủ.

“Đừng có mà rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt, hôm nay ở trận đấu Dịch Thiên đã bị thương, người thì đang mang thai, người cho rằng các người có thể chạy thoát ra ngoài sao?”

“Tại sao không thể?” Giọng của Vụ Duệ vang lên ngay cửa, trong nháy mắt người của Vụ Thiên Các xuất hiện từ bốn phương tám hướng bao vây bọn họ. Chủ thượng đã sớm nghi ngờ mấy người này sẽ không từ bỏ ý đồ, âm thầm điều hấn đến theo dõi, quả nhiên liền phát hiện âm mưu bất lương của mấy kẻ này.

Coi thử các người còn hí hửng cái gì, Miểu Miểu nhướng mày hô lớn một tiếng: “Vụ Duệ, đóng cửa đánh chó.” “Vâng, phu nhân.” Vụ Duệ cười nói, đóng chặt cửa lớn lại. Đánh chó, không tề, không tề, bọn họ luôn phải giết người, ngẫu nhiên thay đổi phương thức đi đánh chó cũng hay.

“Các người muốn làm gì, chúng ta vốn là trưởng lão của Đại Hội Võ Lâm, nếu chúng ta xảy ra chuyện gì, đại hội liền không thể tiếp tục.” Một người trong số đó vẫn còn lớn lối.

“Vụ Duệ, đánh chết rồi thì ngày mai ta lên làm Minh chủ, tuyển thêm vài người khác.” Dựa vào mấy người các người mà võ lâm đại hội không tiếp tục được, thú hoắc, vậy còn Minh chủ hiện tại làm gì chứ.

“Nghe thấy phu nhân nói chưa, các huynh đệ, đừng rút kiếm khỏi vỏ, cứ để như vậy đừng làm gây đánh chó.” Vụ Duệ cao giọng phân phó.

“Vâng, phu nhân.” Thanh âm vang lên rền rã tận trời xanh, những người ở Vụ Thiên Các ghét nhất là bị so sánh, lại là những kẻ cuồng vọng, đánh chết không cần chịu trách nhiệm.

Trong chốc lát, từ lâu nhỏ đã loạn thành một mớ, tiếng khóc kêu cha gọi mẹ vang lên không ngừng. Mấy lão già này cũng có chút công lực, có điều đám người Vụ Kiếm vừa xuất binh, mấy người này chỉ có thể nhận đòn. Nhìn đám người của mấy lão già bị đánh, tâm trạng Miểu Miểu thật sáng khoái.

Để cho Dịch Thiên ôm trở về phòng, ăn mặc chỉnh tề xong đi ra. Những người đó cũng đều bị túm lại, bắt dựa đứng vào tường. “Tiểu Vũ, đệ cảm thấy hình dạng mặt gấu mèo hôm nay thế nào?” Miểu Miểu nhìn cặp mắt đen thui của Tiểu Vũ hỏi.

“Không tề, nếu như không phải ở trên người ta, có khi còn đẹp hơn.” Tiểu Vũ hiểu rõ thâm ý của Miểu Miểu, lập tức phụ họa theo.

“Tiểu Vũ, cho đệ báo thù nỗi oan khuất hôm qua đó.” Miểu Miểu nói xong, đâm thẳng về phía mắt của một lão già, Tiểu Vũ cũng không chậm chạp tí nào, đánh vào mắt còn lại một cú, đánh người so với bị đánh thật sự sáng khoái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đại hội võ lâm 17

Xoa xoa tay hơi bị sưng đỏ, Tiểu Vũ nhăn nhó, không ngờ sự sung sướng khi đánh người cũng kèm theo đau khổ, quả nhiên việc tay chân nặng nề không phù hợp với bàn tay mềm mại trắng trẻo của hấn, tay hấn chỉ có thể dùng để chế thuốc cầm kiếm thôi, tuy nói cầm kiếm cũng là việc cực khổ, có điều cơ hội phải dùng đến cũng không nhiều. Nói chung là không nên làm việc lao động chân tay nhiều quá.

“Sao nào, Tiểu Vũ, cam đoan với đệ là ngày mai bọn họ còn ‘đẹp’ hơn đệ.” Nhìn đám trưởng lão rên rỉ trước mắt, Miểu Miểu cảm thấy sáng khoái vô cùng.

“Nàng định tiếp theo như thế nào?” Dịch Thiên xoa xoa nắm tay của Miểu Miểu, tiểu nữ nhân này ra tay cũng quá mạnh bạo đi, đám nào đám nấy kêu ra tiếng, làm hấn cũng hơi lo lo cho mắt của mấy vị trưởng lão này sẽ bị đánh cho dập nát.

“Thà, tốt nhất là gặp lại ở đại hội ngày mai a.” Miểu Miểu cười gian ác, để cho tất cả nhân sĩ giang hồ nhìn thấy rõ ràng phong thái đặc biệt của các người. Vụ Duệ vung tay lên, lập tức chúng huynh đệ của Vụ Thiên Các túm các vị trưởng lão ném ra ngoài cửa, ở đâu thì về lại đó đi.

“Ngủ, ngủ, ngày mai phải dậy chiến đấu rồi.” Miểu Miểu kéo Dịch Thiên đi nhanh lên lầu, vốn định ngày mai sẽ bỏ cuộc, ai dè bây giờ bị mấy lão già này làm cho tức điên, đã lỡ tuyên bố như vậy rồi, ngày mai đánh phải kiên trì cho đến cùng, chỉ mong Hách Liên Thành có thể dựa trên giao tình của hai người trước đây mà xuống tay nhẹ một chút, nàng là phụ nữ có thai, không thể hoạt động quá mạnh.

Dịch Thiên có chút lo lắng, khẽ siết tay Miểu Miểu, Miểu Miểu đáp lại bằng một nụ cười thật tươi, đừng lo lắng quá, ta biết chừng mực, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân cùng em bé.

Đem theo nhóm người của Vụ Thiên Các hùng hùng hổ hổ đi về phía đại hội, trên đường còn thu nhận thêm vài người đi đường tham gia đội cổ vũ, bây giờ có thể xem như đội cổ vũ của nàng là lớn nhất rồi.

Hôm nay chính là trận quyết đấu cuối cùng, người đến xem nghẹt cả đường, đến con ruồi cũng chen không lọt. Nhìn thấy Miểu Miểu đến, tất cả đều dạt ra nhường đường. “Phu nhân, người nhất định phải thắng a, bạc của ta đều đặt cho người cả rồi.”

“Phu nhân, cố lên, đánh cho nam nhân này hoa rơi nước chảy luôn.”

“Đúng vậy, phu nhân, làm cho mấy lão già đó tức chết luôn, phụ nữ chúng ta vẫn có thể lãnh đạo cả giang hồ.”

“...” Thanh âm ủng hộ Miểu Miểu vang lên không dứt.

Miểu Miểu chỉ mỉm cười, không đáp lại, trong lòng nàng cũng không chắc chắn, không biết phải trả lời làm sao.

Hách Liên Thành đã đứng ở trên đài, nhìn Miểu Miểu chậm rãi đi đến, khóe miệng cong lên thành một nụ cười, vô cùng quý dị.

Miểu Miểu bước lên đài, nhìn quanh bốn phía cao giọng nói: “Hôm nay chính là cuộc tỷ thí cuối cùng, tại sao không thấy bóng dáng mấy vị trưởng lão hả, đây không phải là quá xem thường ta sao.” Các người dám trốn hả, quật ba thước đất cũng phải tìm cho ra các người.

“Mấy vị trưởng lão không nay cơ thể không khỏe, cho nên không đến.” Văn Liêm đáp, hắn cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao đang khỏe khoắn như thế lại dùng một cái bảo không khỏe, hôm qua vẫn còn thấy bọn họ tinh thần minh mẫn mà.

“Tại sao lại khéo như vậy a, ngã bệnh cũng đồng loạt nữa, ta nghĩ bọn họ chính là khinh nữ tử ta đây, aizz, đã thế ta còn là phụ nữ mang thai, sợ rằng bọn họ càng xem thường ta hơn nữa, nếu chẳng may ta thắng, ta sợ mấy vị trưởng lão đó sẽ nói bọn họ không có mặt ở trận đấu, ta thắng cũng không tính, đến lúc đó lại vô cùng phiền phức rồi.” Miểu Miểu cố ý than vãn thờ dài, giả bộ đáng thương đến cực điểm.

“Đứng đứng, mời bọn họ tới đi.” Đến lúc đó không tính, vậy bạc của mình làm sao thu hồi.

“Cái gì mà không thoải mái chứ, định làm màu làm mè hả, cũng không bắt bọn họ đánh, chỉ là ngồi xem một chút mà thôi, cuối cùng xác định kết quả là được rồi.” Mấy lão già này chắc chắn là cố ý.

Tiếng la ó hồi thúc càng ngày càng lan ra, Miểu Miểu nhìn về phía Văn Liêm, nháy mắt mấy cái, đi gọi đi, có trò hay để xem đó. Văn Liêm dường như đã hiểu ra, lớn giọng hô: “Người đâu, đi mời các vị trưởng lão.”

Miểu Miểu lúc này mới quay xuống nói với mấy vị nữ tử bên dưới: “Chúng tỷ muội, thân thể các vị trưởng lão không thoải mái, phiền các vị đi diu đỡ một chút.” Người bên dưới đài nghe vậy, ồn ào một chút liền đi hơn phân nửa, Miểu Miểu nói bọn họ hiểu rõ, nhất định phải lời được mấy lão già đó đến đây.

Đây là tình cảnh gì chứ, toàn trường kinh ngạc. Trên mặt mỗi vị trưởng lão đều là mất gấu mèo cái to cái nhỏ, thoạt nhìn rất là buồn cười.

“Ôi chao, mấy vị trưởng lão đây là bị làm sao vậy, chẳng lẽ đêm hôm qua không ngủ được lại đi làm trộm hả, nhìn mất gấu mèo này thử xem, thật có cá tính a, tiểu nữ tử bội phục.” Miểu Miểu lại còn trình trọng chấp tay ra về ngạc nhiên bội phục, khiến cho mấy lão già giận đến dựng râu trợn mắt.

“Ha ha ha, ha ha ha...” Trong nháy mắt toàn trường đều bật ra tiếng cười như sấm, mất gấu mèo này quả thật rất có cá tính, Miểu Miểu không cần nói bọn họ cũng thừa hiểu rồi. Nguyên lai còn đang thắc mắc tại sao hôm nay phu nhân của Dịch Thiên lại so đo với mấy lão già này có đến hay không, thì ra là muốn làm bọn họ xấu mặt, có khi mất gấu mèo này cũng là kiệt tác của nàng.

Chờ mọi người cười nhạo xong hết, Miểu Miểu mới nghiêm mặt nhìn về phía Hách Liên Thành: “Hách Liên, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng có chút giao tình, phiền người coi trọng chút giao tình này một chút, ngàn vạn lần đừng đánh vào bụng của ta, người cũng biết, làm không hay ho, có khi thành một xác hai mạng.” Mặt mày nghiêm túc nói lời như vậy lại có chút buồn cười.

Quả nhiên, Hách Liên Thành nghe vậy cười ha ha nói: “Miểu Miểu yên tâm, ta không có hứng thú với hài tử của nàng cùng hắn, ta chỉ có hứng thú với nàng, làm sao có thể để nàng chết chứ.”

“Vậy người tặng vị trí Minh chủ cho ta đi.” Miểu Miểu vừa nghe hắn nói vậy, vội vàng tiếp lời.

“Được thôi, chỉ cần nàng...” “Không được.” Hách Liên Thành còn chưa nói hết, một lão già mất gấu mèo liền chen vào.

Miểu Miểu mặt đầy hắc tuyến, đụng chạm gì lão chứ, đại bá. “Vị trưởng lão đây, đại hội hình như có quy định là có thể bỏ cuộc.” Miểu Miểu khẽ nhíu mày chất vấn.

“Là cam tâm tình nguyện bỏ cuộc, không phải là uy hiếp.” Nói rất chắc chắn.

“Con mắt nào của lão thấy ta uy hiếp hắn.” Trần nổi gân xanh nha, lão già chết tiệt, đáng lẽ ra tối hôm qua thương cho lão một đao là được, khó khăn lắm hắn mới đồng ý, không cần đánh, ta đã có thể làm Minh chủ rồi, tất cả mọi người đều sẽ vui mừng a, người đến khuấy động làm gì chứ.

“Không được yêu cầu đối phương bỏ cuộc.” Lão chột vật nói ra một câu khác.

“Đại hội không có quy định này.” Miểu Miểu cũng không chịu thua.

“Chúng ta chính là quy định, chúng ta nói có là có.” Thật sự muốn đem các người bằm nhỏ ra.

Miểu Miểu hít sâu một hơi, phụ nữ có thai không nên tức giận, bình tĩnh, bình tĩnh. Cố gắng nở một nụ cười sáng lạn, kết quả lại cười một cách kinh dị:

“Các vị có biết ta muốn làm gì không?”

“Đương nhiên là muốn làm Minh chủ võ lâm.” Điều ấy mà ta còn nhìn không ra sao, coi thường bọn ta quá rồi, lão già liếc xéo.

“Ngài đây nói thật quá đúng, nhưng trước hết ta còn muốn làm một việc, chính là giết hết mấy lão già chết tiệt các người, Vụ Duệ, gọi những vị anh hùng đánh chó hôm qua đến đây mau, hôm nay tiếp tục đánh chó, cũng là mấy con chó cũ luôn.” Miếu Miếu quay về hướng Dịch Thiên đang đứng gào lên, tức chết nằng mặt.

“Vâng, phu nhân.” Giọng nói hùng dũng của Vụ Duệ truyền đến, đánh chó trước mặt bàn dân thiên hạ, không tề, không tề.

“Ngươi dám?” Mấy lão già có chút sợ hãi, trong giọng nói khê run run.

“Lão cứ xem thử ta có dám hay không, nếu ai ngăn cản, kẻ đó là địch của Vụ Thiên Các ta.” Miếu Miếu nói một cách sắc bén, cộp không ra oai, các người nghĩ ta là mèo bệnh hả. Tất cả mọi người đều bị khí thế của Miếu Miếu dọa hoảng, mấy vị trưởng lão này là ai vậy, không biết nha, đánh thì cứ đánh, tiện thể xem thử một màn đánh chó là như thế nào, sau này có thể đem ra sử dụng.

Không ít huynh đệ của Vụ Thiên Các tiến lên, kiếm không tuốt khỏi vỏ, cứ thế mà đuổi theo mấy lão già đánh tới tấp, đánh từ hông xuống bắp đùi. Hôm qua phu nhân có nói, đánh chó trước hết là đánh chân nó, như vậy sẽ không chạy mất. Còn ở hông, phu nhân bảo là có thịt nhất, đánh ra tiếng nghe rất hay, cho nên để cho phu nhân vui vẻ, bọn họ sẽ không bỏ qua hông của mấy lão.

Tiếng rên rĩ vang lên khắp nơi trên mặt đất, mấy người dưới đài nghe được lông tóc đều dựng cả lên. Thì ra đánh chó là như thế này, quả thật nghe rất giống chó đang rên rĩ.

Mấy vị trưởng lão đang hấp hối đều được khiêng xuống, theo ý của Miếu Miếu là để lại cho mỗi vị chút hơi tàn, để tránh miệng lưỡi thế gian. Có điều nếu y theo tính cách của Dịch Thiên, đừng nói là nhẹ tay như Miếu Miếu, có khi đi địa ngục không biết bao nhiêu lần rồi.

“Được rồi, không ai quấy rầy nữa, chúng ta nói tiếp đề tài lúc này, mới vừa rồi nói đến đâu rồi?” Miếu Miếu nhìn về phía Hách Liên Thành hỏi, từ lúc mang thai, trí nhớ hình như không được tốt lắm.

“Nói đến đoạn đề cho nàng làm Minh chủ võ lâm.” Hách Liên Thành cười nói.

“Đúng rồi, đúng rồi, đề cho ta làm Minh chủ võ lâm được không, người nhìn đi, ta là phụ nữ có thai, thật sự là không thích hợp cho việc đánh đấm.” Miếu Miếu nhìn hân chờ mong, mau đồng ý đi, đồng ý đi.

“Được a, chỉ cần nàng...” Hách Liên Thành cố ý dừng lại một chút.

“Sao chứ?” Miếu Miếu tiến lên một chút hỏi.

“Chỉ cần nàng giao Tru Tâm Tuyệt cho ta.” Hách Liên Thành cũng tiến lên mấy bước, nhỏ giọng nói thầm với Miếu Miếu.

“Là cái gì vậy?” Miếu Miếu kinh ngạc hỏi lại.

“Nàng không biết sao?” Hách Liên Thành cũng hơi kinh ngạc.

“Ta van người, ta cũng không phải thần tiên, làm sao mà biết hết mọi thứ được chứ.” Miếu Miếu nhìn hân một cách ngờ nghệch.

“Tiêu công tử không có cho nàng?” Hách Liên Thành nhướn mày hỏi.

“Lão già đó hả? Lão chỉ mới kịp đưa cho ta Ngân Tiêu thì đã chết rồi, cái đó tốt lắm sao, lão thật quá đáng, đem thứ tốt giấu đi mất, tốt xấu gì thì ta cũng coi như là đồ đệ của hân a.” Miếu Miếu tức giận rủa xả.

“Nàng thật sự không biết sao, đó là một quyển bí kiếp võ công.” Hách Liên Thành quan sát vẻ mặt của nàng một cách cẩn thận.

“Thì ra là bí kiếp võ công hả, thứ này ta không có hứng thú, trách không được lão không để lại cho ta.” Miếu Miếu không chút hứng thú đáp lại, sau đó nhướn mày hỏi: “Người muốn nó làm gì, không phải người đã rất lợi hại rồi sao?”

“Lợi hại cũng không phải thiên hạ đệ nhất.” Hách Liên Thành trầm giọng nói.

“Người muốn làm thiên hạ đệ nhất sao, thiên hạ đệ nhất thì có gì hay ho chứ? Ngày nào cũng lo lắng run sợ người khác vượt qua người, lại còn lúc nào cũng phải đối phó với người đên khiêu chiến, người không sợ mệt sao?” Không nghĩ tới Hách Liên Thành lại có dã tâm như thế.

“Những điều đó nàng không hiểu được đâu, nàng đã không biết, như vậy phải đắc tội rồi, vị trí võ lâm Minh chủ này ta phải có được.” Dứt lời, Hách Liên Thành lùi về phía sau, rút kiếm chỉ về phía Miếu Miếu.

“Thì ra ở hội chiêu thân thứ người muốn là nó?” Miếu Miếu nhướn mày nói, ta cứ thắc mắc tại sao người đột nhiên có hứng thú với ta như vậy, thì ra là do bản bí kíp, ta đường đường là một người lớn như vậy, không thể coi là mỹ nữ đẹp xuất sắc nhưng cũng không đến nỗi nào, vậy mà lại thua kém một cuốn sách hồng, thật đáng xấu hổ.

“Cả hai đều muốn, chỉ là lấy cái quan trọng hơn, đối với nàng vị trí Minh chủ là vô dụng, không bằng tặng cho ta, lỡ như ta không cẩn thận lại đã thương thai nhi trong bụng nàng.” Hách Liên Thành đột nhiên lên tiếng giọng đầy uy hiếp.

“Vị trí Minh chủ là ước mơ của ta.” Miểu Miểu nói xong liền rút Ngân Tiêu ra, hai người bắt đầu lao vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đại hội võ lâm 18

Hách Liên Thành xuống tay không nương nhẹ chút nào, từng đường kiếm đều vô cùng sắc bén, mạnh mẽ, không cho Miểu Miểu một chút cơ hội nào. Dịch Thiên đứng bên dưới coi mà kinh hoàng khiếp đảm, Miểu Miểu né một cái, tránh một chiêu cũng khiến hấn sợ hãi vô cùng, sau lưng ướt đầm mồ hôi nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng vững như thái sơn, thái độ lạnh nhạt, quả nhiên là người biết cách giấu diếm tâm tình, đó chính là điểm lợi hại của cao thủ.

Choang, hai bên va chạm, Miểu Miểu lui về sau mấy bước. Mang thai nên không thể vận dụng toàn lực, chỉ có thể dùng một nửa nội lực, mà một chút đấy không đủ để giải nguy cho Hách Liên Thành nữa là, làm sao đây, chẳng lẽ nhận thua?

Mới vừa suy ngẫm một lát, Hách Liên Thành đã đưa kiếm công tới, có vẻ là nhất quyết không buông tha bất cứ cơ hội nào để thắng. Miểu Miểu âm thầm quyết tâm, liếc mắt nhìn Dịch Thiên một cái. Một cái liếc nhìn đó bao hàm rất nhiều điều, phức tạp rối rắm đến mức khiến Dịch Thiên cũng khẽ biến sắc.

Miểu Miểu đột nhiên quay lại nhìn Hách Liên Thành rồi phi thân lùi lại phía sau mấy bước, rút Ngân Tiêu vẫn đang sử dụng như bình khí đặt lên miệng. Đám đông xôn xao, nàng đang định làm gì, chẳng lẽ lúc này thổi tiêu mua vui cho mọi người, hay là có mục đích khác. Mọi người đều biết, chỉ khi Ngân Tiêu nằm ở trên tay mới có thể phát huy uy lực của nó.

Miểu Miểu bắt đầu cúi mặt thổi tiêu, thanh âm trầm thấp từ từ lan ra, khi thì êm ái, lúc lại tha thiết, phảng phất như gió nhẹ đến từ phương xa, lại ní non như tiếng mỹ nhân kể chuyện khiến cho người nghe say mê không dứt được. Bịch bịch, đột nhiên hơn phân nửa người dưới đài ngã xuống, mọi người lúc này mới cảm giác đầu văng vất muốn bất tỉnh, đám người nằm dưới đất vội vàng ngồi dậy xếp bằng, cố gắng dùng nội lực đẩy lùi cảm giác xây xẩm mặt mày này.

Lúc này Dịch Thiên cũng ngồi xếp bằng dưới đất, luồng âm lực này quá khủng khiếp, những người nội lực hơi yếu đều đỡ không được, Miểu Miểu đã cải biến Ngân Tiêu từ lúc nào. Hiện giờ, Tiêu giống như một bộ phận trong thân thể nàng, tùy theo nhịp đập của nàng mà thay đổi.

Hách Liên Thành ban đầu còn trụ vững được, hướng về phía Miểu Miểu mà lao tới, nhưng thanh âm Miểu Miểu thổi ra càng trầm thấp u uẩn, Hách Liên Thành cũng bắt đầu văng vất. Hấn vội vàng đáp xuống, ngồi xếp hàng điều tức. Miểu Miểu thấy vậy, lập tức nhanh chóng phi thân đến, rút kiếm ra chỉ vào Hách Liên Thành, thanh âm lạnh lùng: “Người thua.”

Tiếng tiêu dừng lại khiến cho hầu hết mọi người đều tỉnh táo lại. Nhìn thấy trước tiên chính là Miểu Miểu đang chia kiếm vào Hách Liên Thành, rất rõ ràng là Hách Liên Thành thua. Hách Liên Thành không nói tiếng nào, chỉ chậm rãi đứng lên, nhìn Miểu Miểu một cách thâm sâu rồi phi thân rời đi.

“Ta tuyên bố Minh chủ võ lâm tiếp theo là Miểu Miểu.” Văn Liêm lớn tiếng tuyên bố, tuy không cam lòng nhưng sự thật chính là sự thật, điều đó hẳn vẫn hiểu rất rõ.

Oaaaaa, toàn trường vang lên tiếng hoan hô, người đặt cược cho Miểu Miểu thì mừng đến phát điên rồi, nữ nhân làm Minh chủ họ không ngại, dù sao đã bước chân vào giang hồ thì cũng là vì mưu sinh là chính, có thể kiếm được bạc là tốt rồi.

“Quá tốt, quá tốt, dễ dàng lời được một trăm vạn.” Quân Cửu quay sang cười nói với Nguyệt Tuyền.

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy, ta lại có thể đi đánh thêm vài ván.” Nguyệt Tuyền cười trả lời, Quân Cửu liếc mắt khinh thường, người còn muốn đi đánh bạc, đại thiếu gia của ta, thử nhớ lại xem, mỗi lần đi vào sòng bạc, có khi nào thắng không hả. Tiền này đều do ta khổ cực kinh doanh mà có được nha. Trong mắt Quân Cửu thì Nguyệt Tuyền chính là một con quỷ xui xẻo đầu thai, mỗi lần đi vào sòng bạc là mỗi lần thua, trăm lần thử kết quả đều như vậy*. Quân Cửu cũng rất chán nản nha, người có võ công cao như vậy mà tai bị điếc, ngay cả tiếng động của xúc xắc cũng nghe không được thì thật quá đáng.

*nguyên văn:百试百灵 Bách thí bách linh: trăm thử trăm thiêng, trăm lần thử kết quả như một.

Dịch Thiên đã vội bước lên đài đỡ lấy Miểu Miểu, không vui mừng như người khác mà lại lo lắng hỏi: “Sao rồi?” Mặc dù Miểu Miểu cố nở nụ cười nhưng sắc mặt tái nhợt đã tố cáo cho hấn, nàng đang cố chống đỡ.

“Dịch Thiên, bụng ta hơi khó chịu.” Miểu Miểu đã dựa toàn bộ trọng lượng của bản thân vào người Dịch Thiên, thăm thì. Dịch Thiên nghe vậy liền biến sắc, ôm lấy Miểu Miểu phi thân về phía Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ thấy vậy cũng không chậm trễ, trực tiếp cầm lấy cổ tay Miểu Miểu mà bắt đầu chẩn mạch. Móc ra từ trong lòng một lọ thuốc gì đó đút cho Miểu Miểu. Sau đó mới thả lỏng nói: “Không có việc gì rồi. Lần này chỉ có chấn động nhỏ nên ảnh hưởng đến hải tử trong bụng, hẳn là Miểu Miểu đã dùng phần lớn nội lực bảo vệ hải tử, cho nên mới không sao.”

Dịch Thiên nghe vậy thì mới thả lỏng một chút, sau đó lập tức ôm Miểu Miểu định rời đi. “Minh chủ, xin chờ một chút.” Văn Liêm đột nhiên lên tiếng gọi, Dịch Thiên quay lại khẽ nhíu mày, muốn gì.

“Còn một nghi thức chuyển giao giữa đương nhiệm Minh chủ và tiền nhiệm Minh chủ, phiền Minh chủ chờ một lát rồi hẵng rời đi.” Mặc dù đang phải đối diện với vẻ mặt lạnh như băng của Dịch Thiên, Văn Liêm vẫn quyết định nói cho hết lời trước đã, đây là quy củ từ trước, mặc kệ như thế nào, nghi thức chuyển giao quả thật vẫn phải làm.

“Ngày mai.” Dịch Thiên lạnh lùng bỏ lại hai chữ, sau đó đã ôm Miểu Miểu đi xa. Hôm nay thân thể Miểu Miểu không thoải mái, hẳn sẽ không dễ cho nàng mệt mỏi ở đây nữa, bây giờ nàng chỉ cần nghỉ ngơi.

Văn Liêm thật sự bất đắc dĩ nhìn bóng hai người đi xa, người của Vụ Thiên Các thật quá cao ngạo, đương nhiệm Minh chủ bây giờ còn thuộc về bọn họ, chắc chắn là cả thiên hạ này đều sẽ bị bọn họ nuốt gọn. Tuy nhiên mọi người dưới đài đều không ngại, ngày mai thì ngày mai, dù sao Miểu Miểu đã đạt được vị trí Minh chủ, bạc của bọn họ cũng đã sinh lời, hôm nay nên ăn mừng một trận, ngày mai lại quay lại xem kết quả.

Mọi người đang định rời đi, đột nhiên truyền đến tiếng gào khóc ầm ĩ trong đám đông. Mọi người đều quay đầu lại nhìn, thì ra là ông chủ của sông bạc đang kêu gào khóc lóc thảm thiết dưới đất: “Bạc của ta a, sông bạc của ta a, lỗ lớn rồi hu hu hu...” Khóc đến thương tâm nào nề trời sông lụt núi, có vẻ là đã lỗ hết tổ tông dòng họ ra rồi.

“Trước khi sinh hạ hải tử không cho phép lại sử dụng võ công.” Quay về từ lâu năm một lúc sắc mặt Miểu Miểu mới hồng hào lại. Dịch Thiên thấy vậy mới bắt đầu cảm râm.

“Biết rồi, ông xã, nhưng lỡ có người muốn đến ăn hiếp ta thì sao?” Mỗi nữ cảm thấy trước tiên nên nói rõ thì tốt hơn, đừng có tưởng là vị phu quân này cái gì cũng nghe theo nàng, nếu đụng đến việc có thể ảnh hưởng đến thân thể nàng, hẳn sẽ rất cố chấp. Vị trí Minh chủ cũng là do bản thân cương quyết đòi đi, hơn nữa chính là cam đoan hứa hẹn đến mấy lần, cộng thêm sự chẩn đoán anh minh của Tiểu Vũ, hẳn mới chịu thả nàng đi.

“Ta sẽ bảo vệ nàng.” Mỗi nam trầm giọng nói, bảo vệ phu nhân cùng hải tử của mình là trách nhiệm của nam nhân.

“Nếu nhờ chàng không có ở đây, ý của ta là, có việc đi ra ngoài không có ở nhà.” Như vậy nếu mình không dùng võ, không phải là bị người ta bẻ cho thâm luôn sao.

“Ta sẽ để lại Vụ Kiếm.” Mỗi nam đã chuẩn bị từ sớm.

“Nếu hẳn không đủ lợi hại thì sao?” Vụ Kiếm còn không lợi hại bằng mình.

“Còn có Tiểu Vũ.” Vẫn còn rất nhiều người, âm mưu gì đó của nàng nên thu hồi lại đi.

“Tiểu Vũ vẫn là một hải tử, không thích với máu tanh.” Mỗi nữ vẫn có chút thiên vị cho tiểu đệ của nàng.

“Tóm lại một câu, không cho phép động võ, nếu không tịch thu vàng dưới gầm giường của nàng.” Mỗi nam chán nản, không tin là nàng không có nhọc nhằn.

“Đó là của ta, không được tịch thu. Cùng lắm thì chờ hải tử sinh hạ thì động là được chứ gì, nếu ta biểu hiện tốt, thưởng thêm cho ta vài rương, còn nữa, tiền thu vào từ hội viên cũng là của ta.” Nên vợ vét tiền nhiều một chút.

Mỗi nam thật sự muốn ngắt, mình cũng không bằng vài rương vàng đó: “Việc của hội viên, ta đã giao cho Vụ Huyền đi thu xếp rồi, ý của nàng hẳn cũng hiểu rõ, bạc thu được thôi thì cứ cho nàng.”

“Oa, cảm ơn ông xã nha.” Mỗi nữ bật dậy, bắt đầu trải nước miếng lên mặt mỗi nam.

“Nàng muốn nhiều bạc như vậy để làm gì? Mỗi nam có chút khó hiểu, mỗi khi cần nàng hỏi hẳn là được, hơn nữa cái gì nàng cũng không cần dùng đến tiền, tại sao phải gom góp cất giấu nhiều vàng như vậy, hỏi thử xem sao.

“Ta quyết định đào một sơn động sau núi, đem vàng bạc cất vào trong đó rồi niêm phong lại. Đúng rồi, chàng giúp ta thiết lập một số cơ quan, sau đó chờ cho con của chúng ta ra đời, có thể để cho chúng nó tìm kho báu.” Mỗi nữ đã suy nghĩ từ sớm, trò chơi ở thế giới này ít như vậy, nàng vẫn cứ suy nghĩ mãi về việc nâng cao trí thông minh cho con. Thật là khâm phục chính mình nha, thật sự quá tài năng đi.

Gi, mỗi nam kinh ngạc, tại sao tư tưởng của người này chẳng giống người khác gì hết vậy. Truy tìm kho báu cũng nên là truy tìm của nhà người khác a, tìm của nhà mình làm gì. Mỗi nữ đang chìm trong ảo tưởng nên đã không nhìn thấy tiếng lòng của mỗi nam.

“Thành nhi, thua thì cũng thua rồi, cha nhìn thấy con như vậy thật cảm thấy hối hận để cho con tham gia tỷ thí rồi.” Hách Liên Hồng nhìn Hách Liên Thành nốc rượu cảm thấy áy náy trong lòng. Từ khi Thành nhi tham gia đại hội này liên biến đổi không giống với trước đây. Trước kia hẳn còn có chút kính trọng đối với vị phụ thân này, còn hôm nay lại giống như không quen biết vậy.

“Ông thì biết cái gì, đây là việc của ta, ông đừng nhúng tay vào.” Âm điệu của Hách Liên Thành mặc dù không khó chịu nhưng lại rất lạnh lùng.

“Thành nhi, gần đây con bị làm sao vậy? Cha định nói với con một việc, nhưng nhìn con như vậy, cha không biết nói làm sao.” Hách Liên Hồng do dự.

“Ông muốn nói ta không phải con ruột của ông sao?” Hách Liên Thành đột nhiên nói ra một câu không ngờ được.

“Thành nhi, từ đâu mà con nghe thấy như vậy, con hãy nghe ta nói, kỳ thật con là ...” Hách Liên Hồng đang định nói điều gì, Hách Liên Thành đã lớn tiếng ngắt lời: “Đủ rồi, ta không muốn nghe.” Dứt lời liền phi thân rời đi. Để lại Hách Liên Hồng thở dài không ngớt, Thành nhi, tại sao còn không nghe ta nói cho hết.

“Chủ thượng, nghi thức chuyển giao ngày mai chúng ta có cần đi phá hồng hay không.” Hắc Diễm hỏi nam nhân đeo mặt nạ, sau khi chiến đấu với Dịch Thiên đã khiến nội lực của hắn hao tổn quá lớn, mấy hôm nay phải tận tình điều dưỡng, hôm nay đã tốt hơn nhiều.

“Không cần, Thần Quang Dục đã có hành động rồi, chúng ta chỉ cần ngồi một bên nhìn. Ngươi phải thêm nhiều người thủ ở đây, chờ cho đến lúc bọn chúng lưỡng bại câu thương, một lưới bắt hết.” Dã tâm của nam nhân đeo mặt nạ không hề nhỏ.

“Vâng, chủ thượng.” Hắc Diễm lĩnh mệnh rồi đi.

Miêu Miêu, ta rất hoài nghi về việc nàng có Tru Tâm Tuyệt hay không, tốt hơn hết nàng không nên ép ta ra tay, nói thế nào đi chăng nữa nàng cũng đã khiến ta động tâm, chỉ là việc cần làm quan trọng hơn nàng. Nam nhân đeo mặt nạ chậm rãi tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Hách Liên Thành.

“Ài?” Hách Liên Thành đột nhiên lạnh lùng quát, trong bóng tối có một bóng người nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Phong khởi vân dũng

Rầm, lại có khách không mời phá cửa sổ mà vào, làm đứt đoạn một màn nồng nàn. Dịch Thiên nhanh tay lẹ mắt kéo chăn mền che Miêu Miêu lại. Miêu Miêu vừa nhìn thấy người đến, trong phút chốc không biết nói sao, tại sao hắn lại thích đi vào bằng đường cửa sổ như vậy, hơn nữa lần nào cũng chen ngang thời khắc tốt đẹp của nàng cùng Dịch Thiên là sao. Tuy rằng bọn họ cũng chẳng làm gì nhưng tốt xấu gì cũng đã tháo quần tháo áo lên giường nằm rồi, cái tên này chẳng có chút lịch sự gì cả.

“Ta nói ngươi nha Hiên Viên Triết, lần tới, trước khi vào gõ cửa sổ một cái được không, để ta còn chuẩn bị tâm lý trước.” Không đi bằng cửa chính coi như bỏ qua đi, nhưng yêu cầu gõ cửa sổ chắc cũng không quá đáng, Miêu Miêu nói một cách chán chường, cũng đã nhắc nhở hắn mấy lần rồi, nhưng vẫn không chịu thay đổi.

“Xin lỗi, lần sau sẽ chú ý hơn.” Vẫn là câu trả lời y xì như cũ, có điều lần này giọng điệu có chút nặng nề.

“Ngươi bị thương.” Dịch Thiên nhìn thấy hắn vẫn dùng tay phải ôm lấy một bên cánh tay trái liền thấp giọng nói.

“Hừ, trúng ám khí của Minh chủ Sát Huyết Minh, có độc.” Dứt lời, Hiên Viên Triết ngã xuống, có thể chống đỡ để đến tìm bọn họ đã là cố hết sức rồi, độc tính lần này thật sự quá mạnh, hắn không chống đỡ được nữa.

Dịch Thiên cùng Miêu Miêu liếc nhìn nhau, rồi chạy ra cửa, dừng đầu Tiểu Vũ dậy. “Trong khoảng thời gian ngắn không được dùng nội lực, nếu không máu sẽ chảy ngược.” Tiểu Vũ vừa bôi thuốc vào vết thương vừa nói, sau đó thuận tay đưa cho Hiên Viên Triết một viên thuốc: “Khi cấp thiết thì uống nó, có thể duy trì được nửa canh giờ, có điều sẽ bị hao tổn nội lực rất lớn.”

Hiên Viên Triết gật đầu, nhận lấy viên thuốc rồi mới thấp giọng nói: “Ta đã nhìn thấy mặt hắn rồi, đúng là Hách Liên Thành.” Quả nhiên là hắn, không ngoài dự đoán của mọi người, chỉ là không có chứng cứ để chứng minh.

“Nghi thức chuyển giao ngày mai, tốt nhất các ngươi đừng đi, bộ ngựa bắt ve, chim sẽ chực sẵn*, Thần Quang Đế sẽ vây các ngươi trước, sau đó là Hách Liên Thành thừa thế một lưới bắt hết.” Hiên Viên Triết đem những điều mình nghe lén được kể lại cho hai người.

*nguyên văn “đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu”: ý bảo bộ ngựa chăm chú rình bắt ve nhưng đầu ngó sau lưng chim sẽ cũng đang thù thế chuẩn bị bắt bộ ngựa.

“Bây giờ có muốn chạy cũng không còn kịp nữa, đại quân của Thần Quang Dục đã đến trước Thanh thành rồi.” Đám người Lâm Phong gõ cửa đi vào.

Mặc dù đại quân đóng trại cách Thanh thành mười dặm nhưng chỉ cần Thần Quang Dục muốn thì sẽ lập tức tiến công vào Thanh thành, mà số người do Vụ Thiên Các triệu tập đến thì quá đông trong khoảng thời gian ngắn rút lui cũng không kịp, cho nên nghi thức bàn giao ngày mai rất nguy hiểm.

“Chủ thượng, muốn rút lui sao?” Vụ Kiếm trầm giọng hỏi, so với mấy chục vạn đại quân, số người do Vụ Thiên Các điều tới là không đáng kể, liều mạng không phải là biện pháp, huống hồ còn có một Sát Huyết Minh đang rình rập ở sau lưng.

“Lâm Phong, bây giờ đến Lâm thành điều binh thì mất bao lâu?” Dịch Thiên lên tiếng hỏi.

“Nhanh nhất cũng phải hai ngày.” Biện pháp này hẳn cũng muốn dùng, có điều trước mắt là không thể.

“Tập trung nhân thủ lại, bảo họ ở ngoài thành đợi lệnh.” Dịch Thiên phân phó, Vụ Huyền lĩnh mệnh xuất môn, ý của chủ thượng hẳn đã hiểu rõ, cần phải chuẩn bị đường rút lui cho các huynh đệ, rút lui không được thì còn có thể cố gắng phá vòng vây được ăn cả ngã về không. Nguyên nhân chính là vì chủ thượng vẫn luôn lo lắng cho các huynh đệ, cho nên huynh đệ ở Vụ Thiên Các luôn trung thành tận tâm với chủ thượng, chết không từ nan.

“Vậy còn nghi thức chuyển giao ngày mai?” Vụ Kiếm hỏi.

“Đi, tại sao lại không đi, có thể hiệu lệnh quần hùng, nói không chừng còn có thể có cơ may.” Miểu Miểu đột nhiên chen vào. Dịch Thiên khẽ gật đầu, bây giờ đi hay không đều có cùng một kết quả, chỉ bằng cứ đi thôi.

Chờ đoàn người tản đi, Hiên Viên Triết cũng rời khỏi, lúc này Dịch Thiên mới ôm lấy Miểu Miểu thì thầm: “Đi theo ta nàng phải chịu khổ rồi.”

Miểu Miểu trừng mắt một cái: “Dịch Thiên, chàng nói gì vậy, là ta muốn đến Đại Hội Võ Lâm, lại nói gián tiếp là ta đã hại mọi người, mọi người không trách ta là ta đã rất cảm kích rồi.”

“Không liên quan đến nàng, trước sau gì bọn họ cũng sẽ hạ thủ với Vụ Thiên Các.” Dịch Thiên khẽ vuốt lên bụng của Miểu Miểu, hài tử của ta, phụ thân sẽ bảo vệ tốt mẫu tử hai người.

“Dịch Thiên, chàng đừng bỏ lại ta, không được làm loại chuyện dù chết cũng phải bảo vệ con và ta, nếu như không có chàng, ta cùng con cũng sẽ không hạnh phúc đâu.” Miểu Miểu vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt Dịch Thiên, suy nghĩ của Dịch Thiên, nàng hiểu rất rõ, nhưng nàng không cần, nàng chỉ muốn đi theo Dịch Thiên, cho dù chết cũng phải ở bên nhau, con à, hãy tha thứ cho sự nhảm nhí của mẫu thân, nếu như không qua khỏi kiếp này, hy vọng sau này con có thể đầu thai đến một gia đình thật tốt.

Hai người vẫn im lặng, ôm chặt lấy nhau, đây là một đêm yên bình trước cơn giông tố ngày mai, nhưng dù thế nào thì vẫn là một đêm ảm áp như bao đêm trước.

Sáng sớm, mặt trời mọi người đều có vẻ nghiêm trọng, chỉ có Miểu Miểu tâm tình rất sáng khoái, phụ nữ có thai phải luôn đảm bảo cho tâm tình thoải mái, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt tới em bé. Sự tình đã đến mức này, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ bằng cứ vui vẻ ca hát mà vượt qua.

Đi đến trường đấu của đại hội, Văn Liêm đã chờ sẵn trên đài. Miểu Miểu thấy vậy cũng không chần chờ, trước tiếng reo hò chúc mừng của mọi người, ngẩng đầu tự tin bước lên đài.

“Minh chủ, người chỉ cần ký tên lên trang giấy này là được, sau đó tiếp nhận ấn chương này.” Văn Liêm nói với Miểu Miểu, hai tay đưa lên một con dấu lớn.

Miểu Miểu tiếp nhận ấn chương, liếc sơ qua nội dung cần ký, đại khái là liệt kê những quy định cùng trách nhiệm mà một Minh chủ phải tuân thủ, cũng hao hao với hợp đồng lao động, bạn phải làm gì, tuân thủ cái gì, sau đó tôi sẽ trả cho bạn một tháng bao nhiêu tiền... Để xem thử một tháng Minh chủ được trả bao nhiêu, Miểu Miểu cúi đầu xem xét kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, lại coi ngược từ dưới lên trên, nhưng sao lại không thấy một chữ nào đề cập đến vậy.

“E hèm, thật không phải nhưng tiền nhiệm Minh chủ, ta có chuyện muốn hỏi ông một chút.” Miểu Miểu cảm thấy nên hỏi rõ ràng thì tốt hơn, nếu không lại phạm phải sai lầm mà không biết.

“Mời nói.”

“Xin hỏi làm Minh chủ một tháng được trả bao nhiêu bạc, hoặc một năm trả bao nhiêu cũng được.” Nói không chừng lương Minh chủ này tính theo năm.

“Ách.” Không nghĩ tới Miểu Miểu sẽ hỏi vấn đề này, Văn Liêm lặng đi một chút sau đó cười nói: “Minh chủ nói đùa, mọi người đều biết, trách nhiệm của Minh chủ là không nề hà mà xử lý sự vụ cho giang hồ, không cần bất kì hồi báo nào.”

“Như vậy cả giang hồ đều sẽ nghe theo hiệu lệnh của Minh chủ phải không?” Nếu không có bạc thì hiệu lệnh quần hùng cũng không đến nỗi nào.

“Điều này còn phải xem thử uy vọng của Minh chủ như thế nào đã, nếu Minh chủ có thể làm cho họ tin phục, vậy đương nhiên mọi người đều sẽ nghe lệnh người, còn nếu như không thể, điều đó...” Văn Liêm cố ý tránh né nhưng Miểu Miểu đã nghe rất rõ rồi.

Khóe miệng giật giật, Miểu Miểu nói: “Ý của người là địa vị Minh chủ này không những không được cung cấp bạc để hỗ trợ làm việc, mà lời nói lại không nhất định sẽ có người tuân theo?”

Văn Liêm thấy Miểu Miểu hỏi trắng ra như thế, gật đầu nói: “Quả thật là như vậy.” Địa vị Minh chủ là để kinh doanh danh vọng chứ không phải là tiền bạc.

Miểu Miểu không cần cái gì mà danh vọng, danh vọng của Dịch Thiên là đủ lớn rồi, ngay cả danh tiếng của bản thân nàng cũng đã đủ lớn, nàng tưởng rằng ít ra cũng có thể hiệu lệnh quần hùng, không ngờ ngay cả cái đó cũng không làm được. Trách không được Dịch Thiên, Lâm Phong cùng mấy người kia trước đây cũng không thêm tham gia, thì ra chẳng có gì tốt đẹp cả, nàng lại ngu ngốc chạy đến tham gia. Quay lại đám người Dịch Thiên âm ức, tại

sao không ai nói cho ta biết. Tất cả mọi người đều cúi đầu, phu nhân, là người không chịu hỏi nha.

Miêu Miêu đột nhiên cảm ấn chương ném vào tay Văn Liêm, rồi quay người đi xuống đài. “Minh chủ, ý người là?” Văn Liêm cảm thấy hơi khó hiểu. “Ta không thêm, kẻ nào thích thì tự làm đi.” Miêu Miêu hừ lạnh.

“Tại sao?” Văn Liêm hỏi, người xem dưới đài cũng vênh tai nghe, lần đầu tiên thấy có người không muốn làm Minh chủ.

“Nghe cho rõ đây” Miêu Miêu đằng hắng giọng nói, quyết định đem những lời trong lòng nói ra hết, miễn cho bọn họ hỏi đồng hỏi tây: “Thứ nhất, làm Minh chủ không có tiền lương, ta không thêm, ta không hỏi đâu làm việc không công cho người khác, không chừng còn bị trách ngược, chuyện thiệt thòi như vậy ta không làm. Thứ hai, không thể hiệu lệnh quân hùng, không có tiền lương còn chưa tính, đã vậy còn không có người chịu nghe ta, chuyện âm ức như vậy mà còn làm thì ta quá ngu, cho nên ta cũng không hứng thú. Thứ ba, ta đọc trên tờ giấy đó toàn là một mớ điều lệ quy tắc, không có cái nào có lợi cho ta cả, đây là hiệp ước không công bằng, ta cự tuyệt ký kết. Điều cuối cùng, ta đang mang thai, phụ nữ có thai không thể quá gắng sức, cho nên ta quyết định mặc kệ các ngươi.”

Miêu Miêu nói xong, thông thả xoay người, đi về phía Dịch Thiên, Văn Liêm ở trên đài cùng người xem đứng dưới đài đều hoàn toàn bị sững sờ tại chỗ, Miêu Miêu ào ào nói ra một mớ lý do, khiến họ còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Đám người Tiểu Vũ nghe thấy vậy, vẻ mặt hắc tuyến, nói thật thẳng thắn nha, nữ nhân háms tiền như vậy cũng thật hiếm thấy, lại còn nói cái gì mà bị ngu, đó là mắng thẳng luôn những Minh chủ từ xưa đến nay nha, còn không thấy mặt mày Cô Thiên Ngạo đen thui rồi sao.

“Vậy còn vị trí Minh chủ thì làm sao bây giờ?” Văn Liêm hỏi phục tinh thần lại, vội vàng gọi với theo Miêu Miêu.

“Ngươi tự làm đi.” Miêu Miêu không thêm quay đầu lại nói.

“Cái này không phù hợp quy củ.” Văn Liêm tiếp tục nói.

“Quy củ là do con người lập nên, cùng lắm thì ta làm một cái thư bàn giao cho ngươi, cứ như vậy mà làm đi.” Nam nhân dài tóc thật lắm quy củ, cái gì cũng quy củ, phiền chết được. Miêu Miêu xoay người lại, đi ngược lại lên đài.

“Đem một cây bút mực lại đây, cả giấy nữa.” Miêu Miêu vươn tay về phía Văn Liêm.

“Không có bút mực, chỉ có bút lông.” Văn Liêm đưa tới, hắn không biết bút mực là cái thứ gì.

“Ách, bút lông thì bút lông, ngươi nghe cho kỹ đây.” Miêu Miêu vừa viết vừa nói: “Ta, Miêu Miêu, tự nguyện đem vị trí Minh chủ tặng cho tiền nhiệm Minh chủ Văn Liêm, chuyện phát sinh trước đây không liên quan đến ta, chuyện phát sinh sau này cũng không liên quan đến ta, lập tức có hiệu lực. Miêu Miêu ghi xong tên mình rồi ném bút lông, bỏ đi, chuyện phóng tay như vậy ném bỏ càng sớm càng tốt.

“Miêu Miêu quả nhiên đúng là Miêu Miêu, làm việc rất có phong cách của mình, không hổ danh là nữ nhân lọt vào mắt bốn vương.” Miêu Miêu vừa định rời đi, giọng Thần Quang Dục liền truyền đến, mang theo Mỹ Diễm phi thân lên đài.

“Đa tạ đã quá khen, cáo từ.” Miêu Miêu cũng không muốn nhiều lời nói nhảm với hấn làm gì

“Miêu Miêu không muốn nghe đề nghị của bốn vương sao?” Thần Quang Dục đột nhiên cười tà nói.

Ngươi thì có ý tốt gì chứ, Miêu Miêu nhướn mày nhìn hấn. “Không nên dùng ánh mắt hoài nghi nhìn bốn vương, đề nghị của bốn vương cam đoan sẽ làm nâng động tâm.” Thần Quang Dục cực kỳ tự tin với suy nghĩ của bản thân.

“Vậy mới nói, nói xong ta còn có việc.” Nhìn bộ dạng Thần Quang Dục là sẽ không bỏ qua cho nàng, Miêu Miêu không nhịn được mà thốt ra một câu, còn có chuyện gì nữa chứ, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

“Bốn vương cảm thấy Miêu Miêu nên tiếp nhận vị trí Minh chủ, bốn vương vốn là đế vương của vương triều này, mà Miêu Miêu lại là Minh chủ của giang hồ, chỉ cần Miêu Miêu nguyện ý cùng với ta, như vậy chúng ta sẽ thống trị cả triều đình cùng giang hồ, hay nói đúng hơn, cả thiên hạ đều là của chúng ta. Ý nàng như thế nào?” Thần Quang Dục cười nói, trong mắt tràn đầy tự tin.

*nguyên văn “风起云涌 phong khởi vân dũng” nghĩa là gió cuốn mây dồn, trong lúc tìm nghĩa thì mình có tìm thấy được bài hát tên này, nhạc phim Ý Thiên Đồ Long Ký 2000 do anh Ngô Khải Hoa trình bày

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chết cũng bên nhau

Ha ha ha, Miêu Miêu ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, nói với Thần Quang Dục một cách sắc bén: “E rằng hoàng thượng đã già nên đăng trí rồi, vừa

rồi ta nói vậy người nghe không hiểu sao? Ta không có hứng thú với vị trí Minh chủ, lại càng không có hứng thú đối với đề nghị của người. Bây giờ hoàng thượng có thể tìm Minh chủ Văn Liêm để thương lượng, nếu hần đồng ý thì các người có thể hợp tác với nhau rồi. Hôn nữa, ta hiện đang mang thai, chẳng lẽ hoàng thượng vẫn muốn kết hôn với một nữ tử đã mang cốt nhục của nam nhân khác?”

“Có gì không được chứ, chỉ cần nàng đáp ứng bốn vương, bốn vương có thể lưu lại hài tử này, nàng giữ hần ở trong cung hay đẩy ra khỏi cung, bốn vương đều có thể thuận theo nàng.” Đối với Thần Quang Dục thì hài tử không là vấn đề, nàng muốn giữ lại thì cứ giữ lại.

“Hoàng thượng, xem ra ta còn phải cảm tạ sự khoan hồng độ lượng của người, để cho ta giữ lại hài tử a, nhưng cho dù ta đồng ý thì phu quân của ta cũng sẽ không đồng ý đâu, hoàng thượng người cũng nên bỏ cuộc đi thôi.” Miêu Miêu liếc hần một cái, người cũng trái ôm phải ấp rồi, vừa ăn trong bát lại còn nhòm ngó trong nồi, không sợ niệt mài quá độ mà chết sao.

“Ta không cho phép.” Quả nhiên là giọng nói đầy tức giận của Dịch Thiên lập tức truyền đến, trong nháy mắt người cũng đã theo đến bên cạnh Miêu Miêu. Trước đó vẫn không lên đài vì cảm thấy Miêu Miêu vẫn tự mình đối phó được, giờ lại nghe được Miêu Miêu nói cho dù nàng đồng ý thì hần đã hết kiên nhẫn rồi. Cái loại chuyện này ngay cả dùng giả thiết cũng không được, căn bản là hần sẽ không đồng ý.

Tay lập tức vòng qua thắt lưng Miêu Miêu, để cho nàng tựa vào trên vai mình, bày ra dáng vẻ độc chiếm. Miêu Miêu bất giác cảm thấy buồn cười, nam nhân này lại nổi cơn ghen chưa lờm rồi.

“Người không cho phép, ha ha, Dịch Thiên, chớ quên rằng binh mã của ta đã bao vây các người rồi, người xét thấy bản thân các người sẽ có bao nhiêu phần thắng.” Quân đội đóng quân ở ngoài thành chắc chắn đã không còn là chuyện bí mật gì rồi, Thần Quang Dục thẳng thắn nói trắng ra.

“Người thấy chúng ta sẽ thúc thủ chịu trời sao?” Miêu Miêu khê nhú mi hỏi ngược lại.

“Bốn vương biết Dịch Thiên người cũng điều không ít người đến đây, nhưng so với đại quân của ta, đáng tiếc là quá ít ỏi. Miêu Miêu, chỉ cần nàng theo ta, ta có thể buông tha Dịch Thiên, buông tha cho Vụ Thiên Các, kể cả hài tử trong bụng nàng nữa.” Thần Quang Dục biết đây là ba thứ Miêu Miêu quan tâm nhất.

“Người nằm mơ.” Sắc mặt Miêu Miêu hơi trầm xuống, dám có dũng khí đem những điều đó ra uy hiếp nàng, nàng ghét nhất chính là bị uy hiếp. Mà ở bên cạnh, ánh mắt của Dịch Thiên cũng đã cực lạnh, sắc mặt âm trầm, nghe câu trả lời của Miêu Miêu mới thoáng ảm lại một chút.

“Bốn vương kén hần ở chỗ nào chứ, ta có được cả thiên hạ, hần chỉ có một tổ chức sát thủ nhỏ bé.” Thần Quang Dục nhướng mày cả giận nói, giang hồ thì là cái đỉnh gì, tổ chức sát thủ là cái đỉnh gì, hần đều sẽ đoạt được, trong tay hần là cả thiên hạ, hần mới là chủ nhân chân chính của vương triều này.

Miêu Miêu nghe vậy nắm lấy tay Dịch Thiên, cười nhạt rồi nói với hần: “Ta chỉ yêu phu quân sát thủ của ta thôi, cho dù sau này chàng có trở nên như thế nào, là tên ăn mày, hay già đi, thì ở trong mắt ta, trong lòng ta, chàng vẫn là chàng, không ai có thể thay thế được. Cho dù người là đế vương, ở trong mắt ta cũng không bằng một góc của chàng.”

Ánh nhìn sắc nhọn của Dịch Thiên nhất thời trở nên nồng nàn, nhìn Miêu Miêu thật sâu, đáy mắt bùng lên một ngọn lửa, ánh mắt hùng hực giống như muốn nhìn xuyên thấu cả tâm can Miêu Miêu.

“Nàng không muốn cứu bọn họ sao?” Thần Quang Dục nhướng mày hỏi, nếu yêu hần như vậy, chẳng lẽ nàng có thể để hần rơi vào nguy hiểm.

“Bắt đầu từ ngày đi theo chàng, ta chỉ biết chàng là một sát thủ, thế giới của chàng thật sự lạnh như băng, nó vốn không có tình cảm, chỉ có giết chóc. Cho nên ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, nếu có một ngày có một người vô cùng mạnh xuất hiện, lúc đó chúng ta không phải là đối thủ thì ta nên làm gì bây giờ. Trải qua một thời gian dài ở chung như vậy, ta biết vô luận đối thủ có mạnh thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ cùng chàng đối mặt, vô luận sống hay chết, ta cũng sẽ không rời khỏi chàng, chàng sống ta sống, chàng chết ta cũng sẽ theo bởi chàng.” Miêu Miêu dừng lại một chút, nhẹ nhàng xoa lên bụng mình: “Về phần đứa trẻ, nếu là hài tử của ta cùng Dịch Thiên, thì nên chống lại sóng gió, đó là vận mệnh của nó.”

Chàng sống ta sống, chàng chết ta theo bởi, đây là tình cảm Miêu Miêu dành cho người yêu của mình, Dịch Thiên cảm thấy rất rung động, đây là Miêu Miêu của hần, là nữ nhân duy nhất mà hần yêu, là người mà chỉ tâm tâm nguyện nguyện vĩnh viễn muốn ở cùng một chỗ với hần. Đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy Miêu Miêu, hôn lên môi của nàng, lưỡi tiến thẳng vào, cứ thế mà công thành đoạt đất, kịch liệt như mãnh thú, không hề có chút kiêng dè.

“Quả nhiên là đủ lãnh huyết, không hổ là người mà ta chọn trúng, người muốn thành đại sự nên lãnh huyết, nên vô tình, cho dù là thân nhân cũng tuyệt không nương tay.” Nhìn hai kẻ không coi ai ra gì đang đứng hôn nhau, Thần Quang Dục lạnh lùng nói, chẳng phải lúc đầu hần cũng là đạp lên thì thể cha anh để leo lên vị trí này sao.

Dịch Thiên chậm rãi buông Miêu Miêu ra, quay đầu lại nói với Thần Quang Dục: “Ta, Vụ Thiên Các sẽ cùng người huyết chiến tới cùng.”

“Đúng vậy, Vụ Thiên Các vĩnh viễn không lùi bước.” Chúng huynh đệ của Vụ Thiên Các vốn bị Dịch Thiên lệnh cho tập trung bên ngoài thành, giờ phút lại đều xuất hiện ở đại hội. “Chúng ta sẽ đi theo chủ thượng.” Thanh âm vang tận mây xanh, rung động lòng người.

“Vụ Thiên Các tất thắng, Vụ Thiên Các tất thắng...” Tiếng hô thanh thúy của các tỷ muội cũng truyền đến.

“Tốt, các người đã muốn chết bên nhau như vậy, bốn vương sẽ thành toàn cho các người.” Thần Quang Dục vung tay lên, đại quân từ bốn phương tám hướng lập tức hùng dũng tiến vào, bao vây mọi người.

Thần Quang Dục cười lớn rồi lui lại, Miêu Miêu thấy vậy liền nhanh chóng phóng đến trước mặt chặn đường hai người bọn họ, còn muốn chạy, không có cửa đâu. “Hoàng thượng, không ở lại ngồi xem tình huống trăm năm khó gặp này sao?” Miêu Miêu nhướng mày nói, chúng ta đi không được thì các

người cũng đứng hòng

“Nếu không thể chối từ thịnh tình của Miêu Miêu, bốn vương liền cố gắng mà ở lại vậy.” Thần Quang Dục dứt lời liền đẩy My Diễm ra, đánh về phía Miêu Miêu.

Dịch Thiên thấy vậy liền tiến lên bảo vệ Miêu Miêu, đánh đối đầu với Thần Quang Dục. Miêu Miêu hiểu rõ ý của Dịch Thiên, vì sự an toàn của bản thân cùng hài tử, không nên động võ.

Lúc này đại quân của Thần Quang Dục đã bắt đầu hỗn chiến với các huynh đệ của Vụ Thiên Các, mà các nhân sĩ trong giang hồ thì thấy việc xảy ra đều muốn bỏ chạy, có điều đại quân đều đang tử thủ ở lối ra, bất đắc dĩ đành phải đứng về phe của Vụ Thiên Các, cùng chống lại đại quân. Tánh mạng bị uy hiếp có thể giúp phát huy những năng lực vượt xa người thường, huynh đệ Vụ Thiên Các cộng thêm những nhân sĩ giang hồ cũng chỉ bằng một phần mười đại quân, nhưng trước mắt lại có thể đánh ngang tay.

Đại quân ỷ vào quân số nhiều, có chút khinh địch, người trong quân đội có võ công lợi hại lại càng ít. Mà bên đám người Vụ Thiên Các lại vốn là xuất thân sát thủ, xuống tay vừa sắc bén vừa nhanh chóng, không chừa cho kẻ địch chút cơ hội, cũng không để cho bản thân một khắc thông thả, dao kiếm không có mất, cho dù võ công có lợi hại thế nào, nhưng tầm nhìn cũng vẫn có giới hạn, chỉ có đề cao cảnh giác thì mới có thể sống sót. Còn người trong giang hồ, lúc này cũng phải xuất lực mà đánh, không ra sức chỉ có con đường chết, còn cố gắng vạn nhất còn có thể cùng Vụ Thiên Các xông ra ngoài, sau này ít ra trên giang hồ cũng sẽ được Vụ Thiên Các che chở. Thời khắc sinh tử chính là lúc này đây.

Giờ phút này đại quân có chút nao núng, tục ngữ nói, kẻ đi chân đất thì không sợ kẻ mang giày, kẻ ngang ngược thì sợ kẻ không muốn sống. Rất nhiều người đi tham gia quân ngũ là vì cần có cơm ăn, tất cả chỉ đều là giả bộ uy phong. Mà Vụ Thiên Các cùng người trong giang hồ là những kẻ liều mạng, một kiếm một người, không hề nương tay, không hề biết sợ là gì. Trong khoảng thời gian ngắn, khí thế của hai bên đều đã phân rõ, đại quân liên tục bị bại lui.

Miêu Miêu đứng ở trên đài, nhìn tình hình chiến đấu dưới đài, hô lớn: “Các huynh đệ Vụ Thiên Các cố lên, đánh thắng rồi phụ nhân ta sẽ tìm cho các người mỗi người một người vợ, cố gắng lên, Vụ Thiên Các tất thắng...” Nói xong vẫn cảm thấy không có khí thế, nhìn quanh bốn phía liền thấy cái trống lớn dùng cho cuộc tỷ thí, lập tức cầm lấy dùi trống dùng sức mà đánh: “Cố lên, cố lên, Vụ Thiên Các tất thắng...”

Chúng huynh đệ dưới đài nghe thấy tiếng cổ vũ của phụ nhân, đột nhiên tràn đầy tinh lực, lập tức điên cuồng chém giết quân địch. Trong đại quân cũng có vài người thông minh, thấy vậy liền phóng lên đài định giết Miêu Miêu.

Miêu Miêu lập tức rút Ngân Tiêu ứng chiến, đám người Dịch Thiên giờ cũng không thể phân thân ra, bản thân thì không thể ngồi chờ chết. Cũng may số quân lính lên đài cũng không nhiều, hơn nữa võ công lại cực kì kém cỏi, chỉ biết hươu đao chém bậy, chỉ trong phút chốc Miêu Miêu đã giải quyết hết bọn họ. Cuối cùng còn vỗ vỗ tay, phui phui bụi trên người, trợn mắt quát xuống phía dưới đài, tên nào còn dám lao lên thử xem. Bàn tay đưa lên xoa xoa bụng, bảo bối, hôm nay mẹ dạy con bài học đường thai đầu tiên, đối với kẻ địch thì quyết không nương tay.

Ở bên phía Dịch Thiên thì đang cùng Thần Quang Dục kịch chiến, không ngờ rằng thực lực của Thần Quang Dục cũng không hề kém. Mặc dù rơi vào thế hạ phong nhưng khí thế trên người vẫn không hề giảm chút nào. Thân hình Dịch Thiên giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động nhẹ nhàng bay lên, xuất kiếm nhanh như gió, quét ngang uy mãnh không gì sánh được. Nội lực quá mạnh đánh cho Thần Quang Dục phải lùi về phía sau, khỏe miệng chảy ra một tia máu tươi.

“Không hổ danh là chủ thượng của Vụ Thiên Các, có chút bản lĩnh.” Thần Quang Dục chui đi tọt máu ở khỏe miệng cười lạnh. Ánh mắt thờ ơ đảo xuống dưới đài, nhìn thấy chiến cuộc áp đảo, lạnh lùng quát lớn: “Các người đang làm cái gì vậy hả? Mấy chục vạn đại quân lại sợ vài tên tép riu đó, thay nhau lên, làm cho bọn chúng mệt chết thì thôi.”

Bị Thần Quang Dục quát tỉnh, đại quân đột nhiên như có được khí thế, mấy chục người liền vây bắt tấn công một người, ưu thế nhất thời lại rơi về phe có nhân số nhiều. Người dù sao cũng chỉ là cơ thể bình thường, thể lực có hạn, luân phiên đấu với mấy chục người cùng một lúc, cho dù có lợi hại đến thế nào cũng không thể chống được, chúng huynh đệ Vụ Thiên Các nhất thời có phần ứng chiến không xuê, thờ hồn hèn.

Đám người Vụ Kiếm lúc này cũng bị vây trong đám quân không ra được, chung quanh đều là kẻ địch, chỉ có thể cố gắng chém tới mở ra một đường máu. Miêu Miêu thấy vậy hô lớn: “Dịch Thiên, bắt Thần Quang Dục lại, các huynh đệ sắp chống đỡ không nổi rồi.” Muốn tóm giặc trước tiên phải bắt được vương, điều đó Miêu Miêu biết, bắt được Thần Quang Dục thì còn có thể có một chút hy vọng.

“Bắt được hần cũng vô dụng, chỉ cần hần không xuất ra binh phù thì những người này vẫn sẽ tiếp tục tấn công.” My Diễm đứng một bên đột nhiên lên tiếng, Miêu Miêu lúc này mới nhớ tới còn có một My Diễm, ánh mắt lập tức đảo qua: “Có ý gì?”

“Những kẻ này chỉ nghe theo binh phù, không thừa nhận người.” My Diễm nói đơn giản.

“Binh phù ở đâu?” Miêu Miêu hỏi, không thèm suy ngẫm tại sao My Diễm lại đột nhiên giúp bọn họ.

“Có nhìn thấy ở phía sau quân đội có một người cầm cờ lệnh không, ở bên cạnh có một gã đeo đại đao bên hông, binh phù nằm ở trên người hần, hần là tướng quân do Thần Quang Dục đem đến.” My Diễm chỉ tay về phía cờ lệnh nói.

Miêu Miêu thuận thế nhìn theo, đó là một tên nam nhân vóc dáng cao lớn thô kệch. Lập tức kêu to: “Vụ Kiếm, bắt tên nam nhân đứng ngay bên cạnh cờ lệnh.” Rồi tự mình cũng phi thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Phơi bày chân tướng

Vụ Kiếm nghe thấy tiếng hô của Miếu Miếu, liếc mắt một cái liền hiểu ý. Lập tức ra sức đánh lui binh lính đang bao vây quanh mình, phi thân về hướng tên nam nhân to lớn thô kệch kia.

Binh lính bên cạnh hắn thấy hai người tiến tới hung hãn, vội vã bật người tiến lên vây quanh, bảo vệ hắn, tay cầm thương dài đâm về phía hai người. Số thương ở bên dưới quá nhiều khiến hai người không thể tiếp cận, dù sao ưu thế của thương dài cũng khá lớn, đành phải quanh co ở vòng ngoài không tiến lên được. Lòng Miếu Miếu lo lắng như lửa đốt, nhìn thấy huynh đệ ngã xuống ngày càng nhiều, bản thân mình cũng không thể cứ đứng đây giương mắt nhìn đám thương giáo này được.

Miếu Miếu lập tức rút kiếm ra lao tới, bên trái chém đứt một cây thương, bên phải lại có một cây đâm tới, ngăn không hết. Vụ Kiếm lúc này cũng đang vội vã ngăn chặn những đường thương đâm về phía hắn, căn bản là không có khả năng trợ giúp Miếu Miếu. Đột nhiên một ngọn thương đâm thẳng về phía lưng Miếu Miếu, Vụ Kiếm kinh hãi hô lớn: “Phu nhân, coi chừng.”

Miếu Miếu quay đầu lại liền nhìn thấy cây thương đang đâm thẳng về phía mình, đã tới ngay trước mặt rồi, xong rồi, lúc đó trong lòng Miếu Miếu đã nghĩ như thế, phòng chừng sắp đi gặp Phán quan rồi. Đột nhiên ngay lúc đó một đường roi xuất hiện, cuốn lấy ngọn thương khiến nó chỉ lướt qua bên tai Miếu Miếu, làm đứt một nhúm tóc của nàng. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, vẫn còn sống, Miếu Miếu rất vui mừng, chỉ cần còn sống thì cái gì cũng tốt cả.

Nhìn về phía chủ nhân của đường roi, là Nam Cung Linh, bộ dạng của hắn đang lo lắng nhìn nàng: “Sao rồi, có bị thương hay không?” Nam Cung Linh sốt ruột hỏi, hắn vừa mới chạy đến liền nhìn thấy tình hình như vậy, bị hù cho ra mồ hôi lạnh, vội vàng tung roi, cuốn lấy ngọn thương, không biết động tác quá nhanh có đã thương đến nàng hay không.

“Không sao, không sao, Nam Cung Linh, mau cùng Vụ Kiếm mở đường cho ta, ta phải bắt được tên nam nhân kia.” Ngay cả nói cảm ơn Miếu Miếu cũng quên mất, lập tức mở miệng yêu cầu Nam Cung Linh hỗ trợ. Chuyện ơn nghĩa sau này nói cũng được, bây giờ là thời khắc mấu chốt.

Nam Cung Linh không nhiều lời, lập tức cầm lấy trường tiên mạnh mẽ cuốn lấy trường mâu, sau đó dùng sức vung đi, xem chừng là ném rất mạnh, tiếng rên rĩ của không ít binh lính lập tức vang lên. Miếu Miếu phi thân thẳng về phía gã kia, lúc này nàng cũng không có thì giờ chiêm ngưỡng Nam Cung Linh giết người thanh tú đến cỡ nào.

Nam nhân đó cũng không phải là kẻ tầm thường, nhìn thấy Miếu Miếu đến liền bật người xuất đại đao ra ứng chiến. Ngay lập tức hai người bắt đầu kịch chiến, Miếu Miếu đã sớm quên mất Dịch Thiên dặn nàng không nên động võ, lúc này cứ thế mà dùng toàn lực. Chỉ cần lấy được binh phù, tất cả đều sẽ có hy vọng, còn không thì tất cả đều sẽ chết, chi bằng cứ đánh cược một phen.

Choang, thanh âm Ngân Tiêu va chạm với đại đao vang dội khắp nơi, nam nhân to lớn thô kệch kia thể trạng không phải bình thường, hươu đao rất dũng mãnh, chấn cho Miếu Miếu tê cả tay. Có điều dù sao thì nam nhân tuy cậy mạnh nhưng nội lực khiếm khuyết. Miếu Miếu chỉ cần dồn sức tăng nội lực lên một chút, đã đánh bay đao trong tay hắn, gã đó lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Con người đều có một loại bản năng, đánh không lại sẽ bỏ chạy, gã này cũng không ngoại lệ. Thấy trong tay đã mất binh khí, lập tức chạy về phía có nhiều binh lính, tuy nhiên chạy trên mặt đất làm sao nhanh bằng bay trên trời. Trong nháy mắt Miếu Miếu đã chặn đường lui cầm kiếm chỉ vào cổ hắn lạnh lùng nói: “Giao binh phù ra đây.”

Gã đây vẫn không lên tiếng, quay đầu đi, muốn giết cứ giết, cho dù thua cũng vẫn phải có chút khí phách. Miếu Miếu thấy vậy giọng điệu có phần hòa hoãn: “Ta chỉ muốn binh phù, cái khác không cần.” Nói cách khác, mạng của ngươi cứ giữ lại mà xài.

Gã đây hơi quay đầu lại, tuy rằng khí chất cần có, nhưng không muốn chết là bản năng của mỗi người. “Ngươi cứ như thế mà chết thì có ý nghĩa gì chứ, trong nhà ngươi có lẽ còn có con cái cha mẹ cần chăm sóc, ta không nghĩ rằng nếu ngươi chết hoàng thượng sẽ chăm sóc tốt cho người nhà của ngươi cả đời đâu, chỉ cần ngươi giao binh phù cho ta, ta sẽ không giết ngươi.” Miếu Miếu từng bước dẫn hắn vào tròng.

“Đưa ngươi, hoàng thượng cũng sẽ muốn ta chết, chết như thế này còn có ý nghĩa hơn.” Gã nam nhân này thật sự cũng biết phân tích rất rõ ràng, cũng đều là chết, chi bằng chết lòng yên một chút.

“Ngươi có thể gia nhập Vụ Thiên Các, ta sẽ bảo hộ ngươi cùng người nhà của ngươi một cách bình an.”

“Cái loại việc làm phản bội như vậy ta không làm.” Hắn rất là kiên định.

Miếu Miếu nổi nóng, cái tên đầu gối này tại sao nói thế nào cũng không thông, đang định nói tiếp thì bùm một tiếng, cả người gã đột nhiên đổ xuống. Không biết từ lúc nào Mỵ Diễm đã xuất hiện sau lưng hắn, dùng một cây gậy gỗ đánh hắn hôn mê.

“Nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì, trực tiếp lục soát là được rồi.” Mỵ Diễm liếc mắt khinh thường, ngồi ở bên cạnh nghe hai người bọn họ nói nhảm một thôi một hồi, kết quả vẫn là không đối phó được, ta có chút nghi ngờ ánh mắt của Dịch Thiên nha, tại sao có thể chọn một vị phu nhân tứ chi phát triển thế này chứ.

Miêu Miêu cũng không thèm so đo, lập tức cùng My Diễm sờ soạn khắp nơi trên người tên nam nhân. Binh phù hình dạng ra sao nàng cũng không biết, chỉ có thể moi ra được một thứ thì hỏi My Diễm một lần, hỏi đến mức My Diễm phiền muốn chết luôn, thật không biết gã nam nhân này bị cái gì, ra chiến trường còn mang theo nhiều thứ như vậy.

“Có phải cái này hay không?” Miêu Miêu từ trong dây thắt lưng quần của hắn móc ra một vật hình tròn bằng sắt cứng ngắt, ở trên có khắc một chữ Bình thật to. “Đúng, là nó đó.” Hai người lập tức mừng rỡ nhìn nhau rồi phi thân về phía trong đài đấu.

“Toàn bộ dừng tay.” Miêu Miêu cầm binh phù đứng ở trên đài cao, nhìn những người đang hỗn chiến dưới đài hét lớn. Trong phút chốc toàn trường đều im lặng, binh lính nhìn binh phù trên tay Miêu Miêu đều cảm thấy do dự. Bước vào quân đội đã được giáo huấn một cách nghiêm khắc rằng, chỉ có người cầm binh phù trong tay mới là người lãnh đạo, những người khác ra lệnh cũng không cần nghe. Mà lúc này binh phù lại rơi vào tay kẻ địch, vậy bọn họ phải nghe hay không nghe đây, mâu thuẫn lập tức xuất hiện.

Thần Quang Dục còn đang kịch chiến với Dịch Thiên thấy vậy, lập tức thu kiếm lại phi thân về phía Miêu Miêu. Dịch Thiên cũng không để hắn thư thái rồi đi như vậy, thừa dịp hắn thu kiếm liền phát ra một chưởng, đánh trúng giữa ngực hắn. Thần Quang Dục lao đảo từng bước, gắng gượng lết trên đài đấu.

Vừa rơi xuống, Thần Quang Dục liền rống lên: “Các người còn làm gì vậy, còn không giết cho ta?”

“Hoàng thượng, chúng thần hành sự theo binh phù.” Một phó tướng trong đó giải thích.

“Bây giờ binh phù rơi vào tay kẻ địch, các người chỉ cần nghe mệnh lệnh của ta.” Thần Quang Dục nói một cách khó khăn, chính mình là đế vương, chẳng lẽ còn so ra kém với một miếng binh phù nhỏ nhỏ sao.

Phó tướng cũng vẫn không động đậy, tình thế khó xử, quân kỷ không thể trái, mà lời hoàng thượng nói lại không thể không nghe. Mặc dù bọn họ không phải là quân đội do đích thân hoàng thượng dẫn dắt nhưng dù sao cũng là ăn hoàng lương (lương do vua cấp), cho dù hoàng thượng không có uy tín nhưng bọn họ vẫn có chút kiêng dè.

“Còn lưỡng lự cái gì?” Thần Quang Dục rống to thêm một lần nữa.

“Hoàng thượng, bọn họ là người của ta, sẽ không nghe theo sự điều khiển của người.” Hách Liên Hồng đột nhiên xuất hiện trên đài.

“Tả tướng, tôi đúng lúc, thay bản vương diệt những kẻ này.” Hoàng đế ra lệnh chỉ huy người khác đã thành thói quen.

“Xin lỗi, hoàng thượng thứ cho vì thần nói thẳng, thần không thể giúp người.” Hách Liên Hồng rút cuộc cũng đã bỏ rơi Thần Quang Dục.

“Hử?” Thần Quang Dục nheo hai mắt lại.

“Đừng hy vọng nữa, người ông ấy giúp là ta.” Hách Liên Thành cũng xuất hiện ở trên đài.

“Thì ra là ngươi, bản vương vẫn muốn giữ lại nhà Hách Liên các người, không ngờ lại tạo cơ hội cho các người ám toán, Hách Liên Thành đã tâm của ngươi cũng không nhỏ a, muốn thôn tính cả triều đình của ta lẫn Vụ Thiên Các.” Thần Quang Dục lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng hà tất nói lời ấy, ta chỉ là hạ bệ một vị đế vương huyết thống bất chính mà thôi.” Hách Liên Thành cũng lạnh lùng không kém.

“Có ý gì?” Thần Quang Dục nhướn mày hỏi ngược lại, huyết thống bất chính là sao?

“Để cho phụ thân đại nhân của ta nói với ngươi cho rõ ràng.” Hách Liên Thành đưa mắt về phía Hách Liên Hồng, Hách Liên Hồng gật đầu.

“Ngươi không phải con của tiên hoàng, ngươi là con trai của Nam Cung Việt.” Lời của Hách Liên Hồng vừa thốt ra đã khiến mọi người khiếp sợ.

“Không thể nào, nhi tử của ngươi mới là con ta.” Thanh âm của Nam Cung Việt cũng vang lên, trong nháy mắt người đã đến trên đài.

“Nam Cung Việt, thì ra lão chưa có chết?” Thần Quang Dục khẽ nhủ thầm.

Nam Cung Việt không thèm để ý tới, nhìn Hách Liên Thành nói: “Thành nhi, con mới chính là con ta, đừng để bị lão gia hỏa này lừa gạt.”

“Thật ra ta cũng tưởng như vậy, nhưng sau khi phụ thân đại nhân nói chuyện với ta xong, ta mới hiểu được, căn bản ta không phải nhi tử của ngươi, uống phí cho ta đã thay ngươi làm nhiều việc như vậy.” Hách Liên Thành tức giận nói.

“Không có khả năng, năm đó rõ ràng là ta tự mình đem con cùng Nam Cung Linh đánh tráo, hắn mới là con của Hách Liên Hồng.” Nam Cung Việt chỉ tay về phía Nam Cung Linh nói.

“Năm đó, ngươi, ta, còn có hoàng hậu tỷ tỷ của ta ba người đều có con cùng một lúc, tỷ tỷ của ta lo lắng người trong cung sẽ hại hai nhi của nàng, yêu cầu ta đưa nó đi, tìm một đứa trẻ khác ở ngoài cung thay thế. Lúc ấy, ta lại phát hiện ngươi đến đánh tráo hai tử, đứa trẻ đó vốn không phải là con ta, mà là con của tỷ tỷ ta, cũng chính là Nam Cung Linh, hắn mới là Hoàng đế chân chính, ta tương kế tựu kế, đem hai tử của ngươi đưa vào trong cung, hắn mới là con của ngươi.”

“Không thể nào, bên hông Thành nhi có một cái bớt, lúc con ta sinh ra thì bên hông có một cái bớt, ta nhớ rất rõ.” Nam Cung Việt vẫn không cam lòng.

“Thành nhi chính là hài tử của ta, vết bớt của nó nằm bên hông trái, mà hài tử của ngươi thì vết bớt nằm bên hông phải, cùng hình dạng lá cây, chẳng lẽ vết bớt của hài tử mình mà ngươi cũng không nhớ trái hay phải, ngươi không phân biệt được sao?” Hách Liên Hồng nói một cách khinh bỉ.

Thần Quang Dục nghe vậy kinh hãi, quả thật bên hông phải của hắn có một cái bớt hình lá cây. Nhìn về phía Nam Cung Việt, bộ dáng lão cũng là không thể tin được.

Miêu Miêu liếc nhìn Dịch Thiên, Thần Quang Dục vốn là con của Nam Cung Việt quả thật là không nghĩ tới, có điều cũng không bất ngờ mấy, hai cha con đều âm độc giống nhau. Tên tiểu tử Nam Cung Linh kia cũng thật quá hời hợt, thì ra là một Hoàng đế chính thống.

Sắc mặt của Nam Cung Linh thật ra vẫn không thay đổi, bản thân đã sớm hoài nghi mình không phải con của Nam Cung Việt, có điều không nghĩ tới lại là con của tiên hoàng, điều đó nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tình cảnh lúc này thật sự hỗn loạn, bên dưới thì binh lính hò hét ồn ào, người ở trên đài thì lạnh lùng nhìn nhau, không ít người trong giang hồ nhân cơ hội rời đi, giờ không đi thì đợi đến khi nào. Miêu Miêu thấy vậy, khẽ phát tay, để cho Vụ Kiếm mang một phần lớn số người rời đi trước. Vụ Kiếm khẽ gật, im lặng rời khỏi.

“Kẻ nào cũng đừng nghĩ rời đi.” Vụ Kiếm mới đến dưới đài, Hách Liên Thành liền phá vỡ sự yên tĩnh trên đài. Bọn họ đang phải tiêu hóa chuyện này không có nghĩa là hắn cũng phải tiêu hóa, từ đêm hôm qua hắn đã tiếp thu xong hết rồi, biết được mình đúng thực là con của Hách Liên Hồng, hắn cảm thấy có chút may mắn, Hách Liên Hồng vẫn rất xứng đáng với cái danh phụ thân.

L: Đọc chương này và mấy chương sau nữa cảm thấy thật đau lòng cho Linh ca, cuối cùng anh ấy cũng chỉ là quân bài bị đưa qua ném lại. Từ nhỏ đến lớn không có được tình yêu thương chân chính của cha mẹ. Cả ba người Nam Cung Linh, Hách Liên Thành và Thần Quang Dục đều đáng thương trong cái bi kịch tráo con này :(

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Tam phương hỗn chiến

Lời Hách Liên Thành vừa nói ra, Miêu Miêu khẽ nhủ mảy, xem ra là hắn muốn một lưới bắt hết bọn họ. Dịch Thiên siết nhẹ tay Miêu Miêu, ý bảo nàng đừng lo lắng, tình thế càng hỗn loạn càng tốt.

Thần Quang Dục lúc này đã không nói nên lời, về mặt Nam Cung Việt thì nặng nề, chính mình đã khổ cực an bài nhiều như vậy là để tương lai có thể xưng vương xưng đế, cho dù không phải là chính mình thì là con mình cũng tốt. Hôm nay con mình quả thật chính là Hoàng đế, có điều tình huống trước mắt lại chẳng hay ho tí nào.

Hách Liên Thành nhìn về phía Miêu Miêu đưa tay ra: “Đưa binh phù đến đây.” Tay Miêu Miêu rút lại, không đưa, đưa ngươi thì làm sao chúng ta sống được. “Ha ha, không đưa cũng không vấn đề gì, những tướng sĩ này đều là bộ hạ của cha ta, không có binh phù cũng có thể lãnh đạo.” Hách Liên Thành cười âm hiểm, đột nhiên Miêu Miêu cảm thấy tim mình lạnh ngắt, trong trí nhớ nàng lần đầu tiên gặp mặt, nam nhân cười như gió xuân ấy dường như đã không còn.

“Lần đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi đã là Minh chủ Sát Huyết Minh rồi sao?” Miêu Miêu cảm thấy đó là hai người hoàn toàn trái ngược.

“Nàng biết rồi à? Thành thật mà nói cho nàng thì lúc đó ta không phải, Nam Cung Việt mới chính là Minh chủ, chỉ là lão vẫn nghĩ rằng ta là con của lão, cho nên đem vị trí Minh chủ truyền lại cho ta.” Hách Liên Thành nhớ lại bản thân mình trước kia, thoáng sực tỉnh, từ khi nào mà chính mình lại trở thành như vậy.

“Tại sao ngươi lại trở thành một người hoàn toàn khác, ta vẫn nhớ rõ lần đầu tiên ngươi cười với ta, khiến cho ta cảm thấy rất ấm áp.” Miêu Miêu thoáng đau lòng, mặc kệ là như thế nào, nàng cùng hắn vẫn có chút quen biết.

“Bởi vì ta cho hắn uống Thất Tâm Tán.” Nam Cung Việt đột nhiên lên tiếng, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn qua. Nam Cung Việt dừng một chút rồi nói tiếp: “Lúc đó nó không có chút dã tâm, lão tặc Hách Liên bảo nó làm cái gì thì nó làm cái đó, còn một lòng thăm giúp cho Hách Liên Trạch lên ngôi. Cho dù nhận ta làm cha, cũng không có hứng thú với đề nghị của ta, người làm đại sự mà không có dã tâm như thế, cho nên ta cho nó uống Thất Tâm Tán, truyền bá một chút tư tưởng cho nó.”

“Là ngươi.” Giọng Hách Liên Thành đột nhiên lạnh băng, xoay người lao về phía Nam Cung Việt, Hách Liên Hồng nghe vậy cũng nổi giận gầm lên một tiếng, trách không được Thành nhi của lão trở nên kì quái như vậy, đều là do cái lão tặc này gây họa, hai người lập tức công về phía Nam Cung Việt.

Thần Quang Dục vẫn chỉ đứng ở một bên, không ra tay viện trợ, mình chính là con của Nam Cung Việt, chuyện này quả thực hắn không thể tiêu hóa được, làm sao mà mình lại trở thành con của lão được. Mà Nam Cung Việt thấy Thần Quang Dục đứng sờ đứng một chỗ, liền thét lớn một tiếng: “Đi

mau.”

Một tiếng này đồng thời cũng nhắc nhở đám người Miêu Miếu, thừa dịp Nam Cung Việt chế trụ hai kẻ kia, ra hiệu cho Vụ Kiếm dẫn người rút lui trước. Có điều Hách Liên Hồng cũng không phải kẻ ngốc, lập tức bứt ra, hướng về phía binh lính hô to: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, giết Vụ Thiên Các cùng với tên Hoàng đế giả mạo này, bốn tướng sẽ có phần thưởng xứng đáng.” Nếu Thành nhi đã không còn là con người trước kia nữa, vậy thì thân làm cha cũng cần giúp nó hoàn thành dã tâm.

Đám binh lính vốn là bộ hạ của Hách Liên Hồng, bây giờ Hách Liên Hồng vừa nói vậy, lập tức trở nên sôi sục. Bao vây lấy người Vụ Thiên Các điên cuồng chém giết. Dịch Thiên thấy vậy, liền bảo vệ Miêu Miếu. Hai người cùng phi thân xuống đài, áp sát vào nhau. Có trọng thương đương nhiên sẽ tạo ra người đứng cảm, khí thế của binh lính ngày càng cao hơn. Người của Vụ Thiên Các ngày càng ít, đám đông thì nhau ngã xuống.

Nhóm Vụ Huyền, Vụ Kiếm giờ phút này đã đến bên người Dịch Thiên, “chủ thượng, Vụ Duệ đang ở ngoài thành tiếp ứng, chúng ta mở đường máu lao ra đi.” Dịch Thiên gật đầu, thấp giọng nói: “Vụ Huyền, Vụ Kiếm bên trái, Lâm Phong, Cố Thiên Ngạo bên phải, những người khác phía trước, ta cản phía sau.” Mọi người cùng gật đầu, tạo thành một vòng tròn, vô cùng ăn ý, đưa nữ nhân cùng người bị thương vào bên trong, chuẩn bị phá vòng vây lao ra ngoài.

“Tại sao lại thiếu ta vậy?” Giọng nói đùa giỡn của Nam Cung Linh truyền đến, sau đó khẽ gật đầu với Dịch Thiên rồi lập tức lao về phía trước, ở đó chỉ có một mình Tiểu Vũ là nam nhân, không, mặc dù võ công cao cường nhưng chính xác thì chỉ là một đứa trẻ. Dịch Thiên thấy vậy cũng khẽ gật đầu. Lúc này lại có một giọng nói truyền đến: “Còn có ta.” Tạ Ân từ trên trời lao xuống, cùng Dịch Thiên chắn ở phía sau. Biết Nam Cung Linh mới là chân mệnh thiên tử, lúc đó hẳn cũng cảm thấy rầu rĩ. Mặc dù việc này không liên quan đến hắn, nhưng Nam Cung Linh cùng Miêu Miếu đều là bằng hữu của hắn, giúp bạn thì không cần tiếc mạng sống.

Vòng người chậm rãi tiến về phía trước, chiến tranh chính là tàn khốc, không có chỗ cho tình cảm, chỉ có giết chóc, tiếng kêu rên khắp nơi trên đất, khiến cho người ta có chút kinh hoàng. Nhưng không có ai thông cảm với họ, cũng không có ai có thể chú ý đến họ, lúc này mà phân tâm, sẽ chết không toàn thây. Người của Vụ Thiên Các liều mạng chém giết, một vòng binh lính ngã xuống, lại thêm một vòng khác lao lên, tựa hồ như vĩnh viễn không có cuối cùng.

“Chủ thượng, chúng ta sắp không kiên trì được nữa rồi.” Vụ Kiếm la lớn, chỉ sợ phải bỏ thương binh lại, mọi người không thể cùng bỏ mạng ở nơi này được. “Kiên trì.” Dịch Thiên trầm giọng nói. “Vâng.” Mọi người cao giọng đáp lời, không đến thời khắc cuối cùng, chủ thượng sẽ không bỏ cuộc.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng động ầm ầm, tiếng kêu thảm thiết của binh lính vang lên không ngừng, nét mặt của mọi người lập tức tươi tỉnh, chẳng lẽ Vụ Duệ đã tiến vào hỗ trợ rồi sao. Một đường máu kéo dài đến, Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu mang theo một nhóm người đánh giết tiến vào. “Phu nhân, việc làm ăn cũng chúng ta còn chưa xong phải không?” Quân Cừu nhìn Miêu Miếu cười nói.

“Quân Cừu, ngài đúng là người tốt, nhanh lên, sau khi chúng ta rời khỏi lập tức bàn chuyện làm ăn, chia năm năm hay bốn sáu tùy ý ngài.” Lúc này Miêu Miếu cảm thấy bộ dạng của Quân Cừu cùng Nguyệt Tuyền đẹp trai không thể nào tả xiết được, phẩm chất thì càng khỏi phải nói.

“Ha ha, phu nhân phải nhớ rõ điều mình nói a.” Quân Cừu vừa nói vừa chém tên lính bên cạnh.

Miêu Miếu gật đầu, không thành vấn đề, không thành vấn đề. Dịch Thiên thấy vậy khẽ gật đầu với Nguyệt Tuyền, tỏ vẻ cảm tạ. Nguyệt Tuyền đột nhiên cười nói: “Ngươi cũng đừng cảm tạ ta, ta chỉ là sợ nếu Vụ Thiên Các đổi chủ nhân, sẽ làm rối loạn việc làm ăn hiện giờ của chúng ta, đối với gia tộc của ta mà nói thì không phải là chuyện tốt gì.” Tuy Nguyệt Tuyền nói như vậy, nhưng tất cả mọi người đều biết, Nguyệt Tuyền chỉ là cố gắng điều chỉnh bầu không khí, chẳng lẽ bạc lại quan trọng hơn mạng người? Có Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu trợ trợ, khí thế bên này nhất thời tăng cao, lực chém ra khiến binh lính không chống đỡ nổi.

Mà trên đài phụ tử Hách Liên đang dính cứng ngắc với phụ tử Nam Cung. Hách Liên Thành đấu với Nam Cung Việt, Hách Liên Hồng tấn công Thần Quang Dục. Nói thế nào thì Nam Cung Việt cũng từng là Minh chủ Sát Huyết Minh, võ công tuyệt đối không thua kém Hách Liên Thành, còn có xu hướng cao hơn, trong khoảng thời gian ngắn Hách Liên Thành cũng không chiếm được lợi thế.

Mà Thần Quang Dục lại không may mắn như vậy, trước đó đánh với Dịch Thiên một trận đã bị thương, lúc này còn phải chống lại Hách Liên Hồng, rõ ràng là có chút chật vật. Ầm, Hách Liên Hồng chém ra một chương, trực tiếp đánh văng Thần Quang Dục. Thần Quang Dục vừa đáp xuống đất, Hách Liên Hồng liền tiếp thêm một chương. Ầm một tiếng nữa nhưng không đánh trúng Thần Quang Dục, lại chống phải một chương của My Diễm.

“Ngươi...” Thần Quang Dục nhìn My Diễm đang đứng chắn trước mặt mình có chút kinh ngạc, hắn biết My Diễm là ai, cho nên mới cảm thấy khó hiểu. “My Diễm, ngươi làm trò gì vậy?” Hách Liên Hồng cau mày nói.

“Có phải tá tướng nên gọi ta là Liễm Diễm hay không?” My Diễm nhướn mày nói.

“Ngươi nhớ ra rồi? Nếu đã nhớ, ngươi làm vậy vốn là có ý gì?” Hách Liên Hồng lớn tiếng hỏi. Tối hôm qua nói chuyện cùng Thành nhi, hắn đã biết được không ít chuyện.

“Không có ý gì, chỉ là không muốn cùng các ngươi thông đồng làm vậy.” Liễm Diễm trầm giọng nói, nàng đã nhớ ra từ lâu. Nàng chính là Liễm Diễm, từ khi bị cứu ra khỏi Vụ Thiên Các, chủ thượng lại bắt nàng uống thuốc mất trí nhớ, làm cho nàng quên hết tất cả, hơn nữa còn đem nàng dâng lên cho Thần Quang Dục, mục đích là muốn lấy lòng Thần Quang Dục, khiến cho hắn buông lỏng cảnh giác.

“Ngươi đừng quên, nam nhân sau lưng ngươi không còn là Hoàng đế nữa, mà là con của Nam Cung Việt, cho dù ngươi có thể cứu hắn, hắn cũng không bảo vệ được ngươi.” Hách Liên Hồng lạnh giọng nói, nữ nhân này ngã về phe khác không phải là chuyện gì tốt, lúc này nhìn thấy nàng giúp Vụ Thiên Các đáng lẽ nên kết liễu nàng.

“Ta cứu hần không cần hần bảo vệ ta, từ sau khi phụ thân qua đời, những ngày trời qua của ta như thế nào người đều biết. Ta giúp Vụ Thiên Các đoạt binh phủ là bởi vì Dịch Thiên thành tâm thành ý cứu ta ra khỏi nơi nước sôi lửa bỏng kia, thời gian ở Vụ Thiên Các là khoảng thời gian nhẹ nhàng nhất của ta. Ta cứu hần là bởi vì trong lúc mất trí nhớ, ta đã thật tâm yêu hần, có lẽ hần giả vờ tốt với ta, giả vờ thích ta, nhưng đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ta. Đối với ta, từng có được cuộc sống nhẹ nhàng nhất, hạnh phúc nhất như vậy là đủ rồi, mau đi đi.” Liễm Diễm đẩy Thần Quang Dục rồi xông lên, loạn chiến với Hách Liên Hồng.

Thần Quang Dục hơi sừng sốt, thoáng nhìn Liễm Diễm một cách sâu kín rồi phi thân rời đi. Nếu như nàng có thể sống sót, Thần Quang Dục ta sẽ đối đãi thật tốt với nàng, nếu như không thể, hy vọng kiếp sau nàng có thể đầu thai vào nhà tốt.

Hách Liên Thành thấy vậy, la lên: “Chặn hần lại.” Lập tức có rất nhiều hắc y nhân xông ra chặn đường Thần Quang Dục, “Dừng tay.” Nam Cung Việt hô lớn. Đám hắc y nhân lập tức dừng lại, tiền nhiệm Minh chủ cùng đương nhiệm Minh chủ, đúng thật là làm khó bọn họ, ngay trong chớp mắt do dự, Thần Quang Dục thừa thế rời đi. Nam Cung Việt thấy vậy cũng không dây dưa với Hách Liên Thành, phi thân bỏ đi.

Chỉ còn lại Liễm Diễm đang kịch chiến với Hách Liên Hồng, dù sao công lực của Liễm Diễm cũng có hạn, không bao lâu đã bị Hách Liên Hồng chế ngự. “Mang về.” Hách Liên Thành phân phó cho đám hắc y nhân. Cũng trong lúc đó, đám người Dịch Thiên cũng đã thoát khỏi vòng vây, đi ra khỏi thành.

“Chủ thượng, ngựa ở phía trước.” Vụ Duệ đi lên đón, mọi người lập tức phi thân về trước, xoay người lên ngựa, chạy về phía Lâm thành.

Đi được hơn nửa ngày, đoán chừng truy binh đã không còn đuổi theo được nữa, lúc này Dịch Thiên mới phân phó cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi. Vừa định ôm Miêu Miêu xuống ngựa liền đột nhiên cảm thấy không đúng. Lúc vừa lên ngựa, từ khi Miêu Miêu bắt đầu ôm lấy thắt lưng hần về sau, tiểu nữ nhân này cũng không có động tác gì khác, cứ tưởng rằng là sợ hần phân tâm cho nên hần cũng không có động tĩnh gì. Giờ nhìn lại mới biết, Miêu Miêu đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào, nhưng tay thì vẫn ôm chặt thắt lưng Dịch Thiên.

“Tiểu Vũ.” Nghe thấy giọng nói lo lắng của Dịch Thiên truyền đến, Tiểu Vũ lập tức tiến đến xem mạch. Có điều không biết làm sao kéo tay Miêu Miêu ra, Dịch Thiên đành phải tạm thời ngồi ở trên ngựa.

“Sao rồi?” Tiểu Vũ còn chưa xem xong, Dịch Thiên liền lo lắng hỏi.

“Không sao, lúc này chuyển động quá sức, lại động thai khí, có điều cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là hôn mê.” Tiểu Vũ cũng có chút khâm phục hài tử trong bụng nàng, sức sống mãnh liệt như vậy, động thai ba lần như vậy mà vẫn không sao, thật đúng là mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Giáo dục thai nhi

Bởi vì Miêu Miêu ngắt xiu là chuyện rất nghiêm trọng cho nên mọi người một mực ở lại đợi cho đến khi nàng tỉnh lại mới đi tiếp, trong lúc đó Vụ Kiếm đi tìm một cái xe ngựa đến, rồi mới bắt đầu lên đường. Bên trong xe ngựa, Dịch Thiên ôm Miêu Miêu, khẽ vuốt bụng nàng, giảm bớt xóc nảy của xe ngựa khiến cho nàng mệt mỏi. Biết được mình bị ngắt đi, Miêu Miêu cũng cảm thấy rất kỳ lạ, chính nàng cũng không cảm thấy gì cả, chỉ là rất buồn ngủ, cho nên dựa vào lưng Dịch Thiên một chút, không ngờ lại ngắt đi. Tiểu Vũ hoàn toàn hết biết nói sao với nàng, phỏng chừng đến lúc đi nhà xí rồi sinh hạ hài tử luôn chắc nàng cũng không biết.

Mọi người cũng chỉ biết cảm lạnh, cái con người này quá mức khủng bố rồi, võ công khủng bố, thần kinh cũng khủng bố, ngay cả hài tử trong bụng nàng cũng quá mức khủng bố, không biết chừng lại sinh ra một quái thai.

Đi được nửa ngày đường thì đến Lâm thành, dọc theo đường đi cũng không hề gặp phải truy binh, cha của Lâm Phong cũng đã xuất binh chờ tiếp ứng cách cổng thành mười dặm, mọi người đều đến Lâm thành một cách an toàn. Lâm Phong vừa đến nhà liền vội vàng kéo Vụ Thiên đi gặp mẫu thân hần, để cho mẹ hần xem xét kỹ càng con dâu tương lai, trong tiếng trêu chọc ồn ào của mọi người, Vụ Thiên đỏ mặt bị Lâm Phong lôi đi.

Nghỉ ngơi một đêm, Miêu Miêu mới cảm thấy cả người thoải mái, lập tức la hét đòi xuống giường. “Dịch Thiên, ta muốn xuống giường.” Mỗ nữ bắt đầu làm nũng.

“Không được.” Không thương lượng gì hết, phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi nhiều. Bị mỗ nữ dọa cho vài lần như thế, mỗ nam đã thông minh ra.

“Ta không thể cứ ngồi trên giường ăn cơm được, còn đi nhà xí nữa.” Mỗ nữ lườm hần, thật là độc đoán mà.

“Ăn cơm ta đút nàng, đi nhà xí ta bế nàng đi.” Mỗ nam hoàn toàn đối đãi nàng như người bệnh.

Mỗ nữ nổi cáu, tức giận ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé đấm đấm vào ngực mỗ nam “Chàng có biết phụ nữ có thai quan trọng nhất là phải giữ cho tâm trạng tốt đẹp, nếu không hài tử sinh ra sẽ bị dị dạng, chẳng lẽ chàng muốn cho con chúng ta biến thành như vậy, chàng thật là nhẫn tâm.” Nói xong câu cuối, mỗ nữ bắt đầu nghẹn ngào.

“Ách...” Mỗi nam suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Vầy nàng không được rời khỏi ta nửa bước, không được hoạt động quá mạnh, không được nhảy nhót, không được quá kích động, không được...”

Mỗ nữ vẫn giương mắt nhìn hấn, chớp chớp mắt, cuối cùng thông một câu: “Chàng dài dòng quá.” Mỗ nam trực tiếp té xỉu.

Ăn uống no say, mỗ nữ vỗ bụng một cái, quay đầu lại, cười ngọt ngào với Dịch Thiên nói: “Dịch Thiên, bắt đầu từ hôm nay ta muốn tiến hành giáo dục thai nhi.” Mỗ nam cau mày, giáo dục thai nhi là gì, nàng định bày trò gì nữa.

“Giáo dục thai nhi nghĩa là đem hết những gì ta biết được, những gì ta học được, nói cho con nghe lúc nó còn ở trong bụng, như vậy con của chúng ta sau khi sinh sẽ trở nên thông minh lanh lợi.” Mỗ nữ giải thích rất tận tình.

Mỗ nam đã thông suốt hỏi: “Vầy nàng định bắt đầu từ đâu?”

Mỗ nữ cười mờ ám rồi đứng dậy, vỗ nhẹ lên bụng húng khoi nói: “Bảo bối, hôm nay mẫu thân sẽ dạy con bài học đầu tiên, thế nào là đánh bạc?” Dứt lời nhấc chân đi ra cửa triệu tập mọi người. Mỗ nam hơi kinh ngạc rồi đen mặt đi theo sau bà bầu.

“Tới tới tới, đặt xong buồng tay, đặt xong buồng tay...” tiếng hô to gọi nhỏ của Miêu Miêu vang lên, hôm nay có nhiều người có tiền tụ tập như vậy, còn không lo kiếm lời một chút. “Nam Cung Linh, Nguyệt Tuyền, Quân Cừu, còn suy nghĩ cái gì a, đặt mau lên, đặt mau lên.”

Nam Cung Linh mỉm cười, lớn nhỏ đều mua một nửa, như vậy không ăn cũng không thua, không được cũng không mất, Nguyệt Tuyền thấy vậy cũng học theo, hấn đánh bạc luôn bị thua, chiều này của Nam Cung Linh cũng không tệ, ít nhất có thể bảo toàn vốn. Miêu Miêu liền đen cả mặt, chân run lên nhìn Nam Cung Linh, ánh mắt xẹt lửa thiếu điều giết chết cả hấn.

“Nàng nhìn ta như vậy ... là định làm gì?” Nam Cung Linh có dự cảm không tốt. “Ai cho ngươi đặt cả hai bên hả, không được đặt cả hai bên là quy củ có biết không hả?” Miêu Miêu nghiêng răng nghiêng lợi nói, bộ dạng như một mụ Dạ Xoa.

Nam Cung Linh bị dọa cho hoảng hồn vội thu lại một nửa số bạc, phụ nữ có thai là lớn nhất, phụ nữ có thai là lớn nhất, hấn nghe lời vẫn là tốt hơn, Nguyệt Tuyền thấy vậy cũng thu hồi lại. Miêu Miêu lúc này mới giãn mày, vuốt bụng nói: “Con ngoan, mẫu thân nói cho con biết, sau này gặp phải mấy con ma bài bạc định giờ trò, thì không được nhượng bộ.” Nhất thời làm cho Nam Cung Linh cùng Nguyệt Tuyền đen cả mặt, rốt cuộc ai mới là ma bài bạc a.

Ý vào mình là phụ nữ có thai, Miêu Miêu không thèm kiêng nể ai, chỉ xóc có một cái, lại không cho bọn họ dùng nội lực nghe lén, mọi người tức giận quay qua nhìn Dịch Thiên, ý bảo Dịch Thiên đem cái con người này đi chỗ khác đi, thật quá đáng. Dịch Thiên thờ dài lắc đầu, bây giờ nàng chính là đại ca, ta chỉ là một người hầu thôi.

Nhìn đồng bạc lớn trước mắt, Miêu Miêu mở cờ trong bụng, tay lại vuốt bụng, bắt đầu trò giáo dục thai nhi: “Bảo bối, đây là bạc mà mẫu thân thắng được, đều là công lao của con, giữ lại để trong tương lai chờ con lớn lên sẽ mua cho con một cô vợ.” Dịch Thiên nghe vậy, không biết nói sao, con hấn còn cần mua vợ sao, tùy ý vung tay thì sẽ kéo tới một đám, bạc này cứ bỏ vào son động truy tìm báu vật đi.

“Ha ha, ta đột nhiên nghĩ ra chúng ta có thể cá cược cái gì rồi?” Xu Xu đột nhiên hét lớn.

“Cá cược gì?” Mọi người hỏi, chẳng phải vẫn là đang cá cược đây sao.

“Chúng ta cược thử hài tử trong bụng phu nhân là nam hay nữ, ta làm cái, cược một ăn mười, đến đến đến.” Trình độ kêu gọi lôi kéo khách hàng của Xu Xu không tệ, nhanh chóng hấp dẫn tất cả mọi người.

“Ừm, cái này không tệ, ta tán thành.” Nguyệt Tuyền cười nói, cho đến giờ vẫn chưa từng cược thử cái này, thử xem một phen coi sao.

“Trước hết ta vẫn phải nói cho rõ thực tế có bao nhiêu khả năng, ta chia ra bốn nhóm, là con trai, con gái, long phượng thai (sinh đôi một trai một gái), sinh đôi. Sinh đôi không bao gồm trong long phượng thai, được rồi, bắt đầu đi, bắt đầu là một ngàn.” Xu Xu này ra ý tưởng rất nhanh.

Dịch Thiên cùng Miêu Miêu đều đen mặt, dám đem hài tử của bọn họ ra đánh cược, thật quá đáng, hai người liếc nhau, sau đó liền tranh luận âm ỉ, hài tử là của bọn họ, bọn họ có quyền yêu cầu phân chia.

Chặt chém với Xu Xu một hồi, rốt cuộc cũng thống nhất chia năm năm, Miêu Miêu thật sự đắc ý a, lại bắt đầu truyền thụ bí quyết: “Bảo bối, mẫu thân nói cho con nghe nha, hễ là vấn đề dính dáng tới tiền bạc, tất cả đều không được nhượng bước, ngay cả khi cần dùng một chút thủ đoạn cũng không vấn đề.” Vừa rồi nếu không phải Dịch Thiên trừng mắt với Vụ Huyền, làm sao mà mình lại giành được nhiều như vậy, hai đấu với một, người không muốn cũng không được.

Chóang văng nha, mọi người cười ngất, có kiểu dạy con như vậy ư, coi chừng khi đứa nhỏ này ra đời, còn giáo hoạt gian trá hơn cả phu nhân, như vậy bọn họ sống như thế nào a.

Ôm một đồng bạc lớn, Miêu Miêu ngồi hớn hờ đếm đếm tính tính ở trên giường. Dịch Thiên thấy vậy ngồi ở mép giường, “Bây giờ đã vui chưa?” Dịch Thiên khẽ nhướn mày hỏi nàng, tại sao bạc luôn có sức quyến rũ nàng hơn cả hấn.

“Vui, thắng nhiều như vậy ta đương nhiên là vui, chẳng lẽ chàng không vui?” Miêu Miêu đầu cũng không thèm ngẩng hỏi lại.

Sức hút không bằng bạc, làm sao mà hấn có thể vui được, “Người của Vụ Thiên Các cùng Bồng Lai Các đều đã được ta điều đến Lâm thành rồi, chúng

ta tạm thời không thể về những nơi đó được.” Dịch Thiên trầm giọng nói.

Miêu Miêu lúc này mới ngẩng đầu: “Chờ chuyện giải quyết xong xuôi rồi có thể về được không?”

Dịch Thiên khẽ gật đầu: “Ừ, ngày mai Vụ Liệt sẽ mang nhóm người cuối cùng đến đây.”

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Miêu Miêu vội vàng sờ sọc khắp người rồi lời ra: “Cho chàng.” Duỗi tay ra, trong tay là Tru Tâm Tuyệt đưa cho Dịch Thiên: “Nghe giọng điệu của các người, hình như cái này rất là lợi hại, chờ chàng học xong, tiêu diệt hết bọn họ, đến lúc đó chúng ta có thể trở về, dưới gầm giường của ta còn có mấy rương vàng nữa mà.” Dịch Thiên nghe vậy không biết nên cười hay nên khóc, đến lúc nào rồi mà nữ nhân này còn nhớ đến vàng của nàng.

“A, Vụ Tiêm, các người tới rồi, nhanh nhanh, đến cho ta xem em bé nào.” Miêu Miêu vội vàng tiến lên, đẩy mọi người ra, lao đến trước mặt Vụ Tiêm. Dịch Thiên đi theo phía sau mặt mày bất mãn, những điều mình dặn không được hôm qua với nàng dường như chỉ là gió thoảng qua tai.

“A, Dịch Thiên, mau xem này, mau xem này, em bé cười với ta này.” Miêu Miêu hét lớn một tiếng, em bé bị dọa cho giật mình, đột nhiên òa khóc, Miêu Miêu nhất thời sững ngay tại chỗ, vừa mới cười với nàng đây, tại sao chớp mắt một cái liền khóc kinh thiên động địa như vậy.

Mọi người thấy vậy cười ha ha, Vụ Tiêm cười an ủi Miêu Miêu: “Phu nhân, hài tử khóc là tốt cho cơ thể.” Miêu Miêu rất là tủi thân, đi đến bên cạnh Dịch Thiên, về mặt đau khổ nói: “Dịch Thiên, sau này nếu ta sinh mà không ẵm được thì làm sao đây a.” Dịch Thiên nghe vậy cũng ngẩn ra, cái này hẳn thật sự là không nghĩ tới, hình như hắn cũng không biết ẵm em bé.

“Phu nhân, yên tâm, muội có kinh nghiệm, muội sẽ ẵm cho.” Vụ Tiêm cười nói, Miêu Miêu nghe vậy gật đầu, tốt rồi tốt rồi, sau đó liền hô to: “Đi, đi nào, cá cược tiếp nào.”

“Phu nhân, hôm nay vẫn đánh cược tiếp hả?” Vụ Kiêm nhỏ giọng hỏi, hắn đã thua rất nhiều, bạc là để sau này hắn còn cưới vợ nữa mà.

“Người thì biết cái gì, nếu Vụ Tiêm phải ẵm con giúp ta, ta đương nhiên phải trả bạc a, bây giờ thế cục hỗn loạn, không có chỗ để làm ăn kiếm lời, ta đành phải quyết định đem nhiệm vụ quang vinh này giao cho các người.” Miêu Miêu đắc ý nói, nhân tiện lời theo Dịch Thiên đi về phía trước, Dịch Thiên cũng theo tới đây, còn sợ các người không đến hả. Mọi người không thể tránh được đành lầm lũi theo sau, đoàn người ai cũng cúi đầu ủ rũ, đánh bài mà chắc chắn thua thì ai mà vui vẻ cho nổi a.

Cuộc sống cứ như thế mà trôi qua, không biết vì nguyên nhân gì, Hách Liên Thành vẫn không có động tĩnh, thật ra điều đó lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Có điều, bên trong triều đình cũng xảy ra phong vân thay đổi lớn, thân phận Thần Quang Dục bị vạch trần, lập tức sóng to gió lớn nổi lên. Những vị đại thần bất mãn với hắn liền nhân cơ hội ép hắn thoái vị, mà nguyên lai số đại thần ủng hộ hắn giờ phút này cũng đang do dự, thế lực của Hách Liên gia hiện nay như mặt trời ban trưa, Thần Quang Dục tuy là Hoàng đế nhưng bây giờ lại là danh bất chính ngôn bất thuận.

Chỉ là tất cả tranh giành đều không đi đến kết quả gì cả, bởi vì từ sau Đại Hội Võ Lâm kết thúc, Thần Quang Dục đã biến mất. Nước không thể một ngày không có vua, căn cứ vào tình thế lẫn lý do, chúng quần thần đành phải giao cho tả tướng Hách Liên Hồng quyền tạm thay mặt Hoàng đế xử lý sự vụ trong triều. Mà Hách Liên Hồng thừa dịp này dọn vào cung, lấy lý do sự vụ rất bận rộn, kỳ thật chính là muốn trải sẵn thảm để xưng đế. Người thông minh liếc mắt một cái nhận ra liền, nhưng cũng không thể trách được, ở thời đại này, người có thế lực lớn mới có tư cách nói chuyện.

Lâm Phong cùng Vụ Thiên quyết định ba ngày sau thành hôn, Dịch Thiên liếc nhìn bụng Miêu Miêu hơi nhô lên, rồi đột nhiên quyết định muốn thành thân cùng một ngày với Lâm Phong, lời vừa ra liền khiến những người có liên can hoảng hốt.

“Thì ra các người còn chưa thành thân.” Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu nhìn hai người kinh ngạc hỏi, hai người này thật biết cách giữ bí mật, chưa thành thân mà làm giống như đã thành thân lâu năm, lại còn có cả hài tử. Nam Cung Linh cũng kinh ngạc vô cùng, thì ra nàng vẫn chưa gả cho người ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Thành thân

“Này này này, về mặt các người như vậy là sao hả, bộ chúng ta chưa thành thân khiến các người kinh hãi lắm sao, đây là trào lưu, có hiểu không, cái này gọi là sống thử trước hôn nhân, hợp thì thành thân, không hợp thì chia tay, người tình ta nguyện, rất công bằng.” Miêu Miêu nhìn tất cả mọi người đang kinh ngạc mà nói.

Bó tay nha, mọi người nghe vậy lại càng cười ngặt, lại còn sống thử trước hôn nhân gì chứ, chỉ có nàng mới nghĩ ra được. Tiểu Vũ méo miệng nói: “Cái này cũng chỉ có tỷ mới dám nói không biết ngượng như vậy.”

“Cái gì, tên nhóc như đệ mà cũng dám nói ta không biết ngượng.” Miêu Miêu nheo hai mắt lại, tay chống thắt lưng, mọi người thấy bộ dạng của Miêu Miêu đoán chừng nàng muốn đánh Tiểu Vũ một trận, không ngờ tới, tích tắc tiếp theo, Miêu Miêu đột nhiên nhào tới trên người Dịch Thiên, giả vờ khóc lóc thê thảm nói: “Dịch Thiên, bọn họ ăn hiếp ta cùng với con kia.” Mọi người nhất thời câm lặng, bọn họ ăn hiếp nàng hỏi nào chứ, bọn họ có dũng khí sao, căn bản là không dám mà.

Biểu hiện của Dịch Thiên còn làm cho bọn họ đổ mồ hôi hột hơn, Dịch Thiên đột nhiên túm lấy hai vai Miểu Miểu, tức giận gầm lên: “Cái gì mà hợp thì thành thân, không hợp thì chia tay, chẳng lẽ nàng còn muốn chia tay với ta, Lâm Phong, chuẩn bị cho ta, đêm nay thành thân.” Dứt lời túm Miểu Miểu lôi về phòng.

“Không chịu.” Miểu Miểu đột nhiên giãy ra.

“Cái gì?” Sắc mặt Dịch Thiên trầm xuống.

“Ta nói không muốn thành thân đêm nay.” Miểu Miểu trợn mắt nhìn Dịch Thiên nói một cách không sợ hãi chút nào.

“Nàng thử nói lại lần nữa xem?” Bây giờ cả người Dịch Thiên đều lạnh, thân lạnh, mà tâm cũng lạnh.

“Nói mười lần cũng vậy, đêm nay ta không muốn thành thân.” Miểu Miểu nói lại một lần nữa rất nghiêm túc.

“Hài tử là của ta.” Dịch Thiên đột nhiên chuyển đề tài đến hài tử.

“Ta biết.” Hài tử có phải của hắn hay không chẳng lẽ nàng còn không biết.

“Nàng đã đồng ý gả cho ta.” Ngay cả chuyện này Dịch Thiên cũng lời ra.

“Ta nhớ rất rõ.” Miểu Miểu bắt đầu phát hỏa, giọng cũng bắt đầu cao lên.

Mất thấy hai người càng ngày càng cương với nhau, Vụ Kiếm bước lên trước khuyên can: “Chủ thượng, phu nhân, chuyện gì cũng từ từ.”

“Biến.” Hai người cùng quay qua quát hấn. Vụ Kiếm rụt rụt cổ, hắn đã đắc tội ai thế này.

Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu không nói, Miểu Miểu nhìn Dịch Thiên cũng không nói, một người ánh mắt lạnh như băng ngăm, một người thì ánh mắt lửa giận ngút trời. Hai người cứ như vậy trừng nhau, ai cũng không chịu mở miệng nói chuyện, Dịch Thiên sợ mình vừa hỏi ra khỏi miệng sẽ nghe được câu trả lời không hay ho, cho nên không dám hỏi, mà Miểu Miểu thì là đang tức giận nên không muốn nói chuyện, cái tên nam nhân này lại giờ cái tính khí chướng đời ra, đêm nay thành thân, may kịp trang phục cho nàng sao, tân nương tử đều phải xinh đẹp rạng ngời, mặc dù bụng nàng có hơi nhô lên, nhưng vẫn thích đẹp để hưởng chi đó là giây phút quan trọng nhất trong cuộc đời.

Rốt cuộc thì bà bầu vẫn nhìn không được, tiến lên một bước, tát cho Dịch Thiên một cái, xuống tay không nhẹ chút nào, thanh âm vang lên khiến cho những người đang đứng xem kịch bên cạnh sợ đến mức lui lại mấy bước. Nữ tử bạo lực như vậy chỉ có Dịch Thiên chịu nổi.

“Ba ngày sau thành thân cùng lúc với Lâm Phong, nếu không muốn thành thân thì chàng cứ chờ đó mà xem.” Miểu Miểu rống lên một trận rồi xoay người đi về phòng, thật sự là tức chết nàng, vừa đi vừa dùng tay quạt quạt, hạ hỏa hạ hỏa. Xu Xu thấy vậy, vội vã giật lấy cây quạt của Nam Cung Linh, vội vàng chạy theo: “Phu nhân, phu nhân, dùng cái này, cái này mát hơn.”

Mọi người té xỉu, còn tưởng Xu Xu muốn làm gì, còn có một chiêu như vậy, thật sự là hết biết. Miểu Miểu cũng không nói nhiều, cầm lấy cây quạt quạt lấy quạt đề, đương nhiên là rất mạnh tay rồi cho nên cái quạt rách làm hai.

“A, ta nổi điên nha, ngay cả cái quạt cũng ức hiếp ta, tên khốn nào mua hả, mua đồ dỏm như vậy.” Miểu Miểu tức giận ném luôn cây quạt, dùng dùng đi về phòng, mỗi một bước đều nện âm âm. Mọi người nhất loạt đều nhìn về phía Nam Cung Linh, người là tên khốn mua đồ dỏm nha, Nam Cung Linh câm nín, cái này mà cũng trách hắn được hả.

Dịch Thiên thấy vậy, im lặng đi theo sau Miểu Miểu, xong rồi, nữ nhân này thật sự nổi giận rồi, làm sao mới dỗ được đây a, tại sao không chịu thành thân đêm nay, thành thân sớm một chút không phải tốt hơn hả.

Đám người Vụ Thiên Các thấy vậy cũng đi theo, Nguyệt Tuyền cùng Quân Cư kinh ngạc hỏi: “Các người đi theo chi vậy?” “Aiz, chắc chắn là phu nhân không cho chủ thượng vào phòng, chúng ta đi theo hỗ trợ.” Vụ Kiếm cũng không sợ mất mặt, lắc đầu nói. Hai người vừa nghe, lập tức cũng đi theo, trò hay a, không thể bỏ qua.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Dịch Thiên bị nhốt ngoài cửa. Tiểu Vũ quyết định lần này mình ra tay trước, mọi người đều nhường đường cho hắn, nói không chừng một mình Tiểu Vũ có thể đối phó được, đỡ phải đem bọn hắn ra làm bia đỡ đạn.

Cốc cốc, Tiểu Vũ gõ cửa một cái, đằng đằng hai tiếng nói: “Phụ nữ có thai không nên quá tức giận, không nên kích động, không tốt cho thai nhi, tỷ không muốn...” “Dài dòng.” Còn chưa nói hết đã bị tiếng quát phẫn nộ ở bên trong cắt đứt, sờ sờ mũi, Tiểu Vũ chủ động lùi lại, lần này hắn làm không được rồi.

Vụ Kiếm tiến lên: “Phu nhân...” “Biến” Vụ Kiếm vừa mới lên tiếng đã bị một chữ biến của Miểu Miểu chặn đường, Vụ Kiếm thật sự khóc không ra nước mắt, tại sao lần nào bị đuổi cũng đều là hắn a.

Vụ Huyền thấy vậy đành phải bất chấp mà tiến lên: “Phu nhân, Xu Xu nói cái quạt vừa rồi không tốt, đem cái khác đến cho người.” Xu Xu ở một bên nhéo hấn, cái gì mà quạt mới hả, Vụ Huyền trừng mắt, trước hết lừa người đi ra trước đã, Xu Xu lập tức im lặng. “Bảo bối không thích quạt.” Đây là cái cơ quý gì chứ, nàng không dễ bị lừa như thế.

Ánh mắt của mọi người nhất loạt nhìn về phía Vụ Liệt, Vụ Liệt lập tức đen mặt, hẳn phải nói gì a. “Ách, phu nhân, em bé khóc...” “VẬY người đi về giúp đi.” Vụ Liệt vẫn còn chưa kịp nghĩ ra nói tiếp cái gì, Miêu Miêu đã đuổi hẳn đi, mọi người đều nhìn hẳn khinh bỉ, đây là điều người nói hả.

Vụ Liệt hậm hực lùi qua một bên, đã bảo là hẳn không nói mà. Khóe miệng của Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu lúc này đã sắp cong đến khóe mắt rồi, rất vui nha, không ngờ đến những kẻ lạnh như băng của Vụ Thiên Các còn có tính khôi hài như vậy.

Hai người đang cố gắng nín cười, đột nhiên cảm thấy được ánh mắt bén như dao của mọi người phóng tới, lập tức mở to mắt, hình như đã chọc cho mọi người nổi giận. Thu lại nụ cười nhanh lên, đó là chuyện rất nghiêm túc. Muốn cười mà không thể cười kết quả là cả khuôn mặt đều vẫn vẹo, khóe miệng lẫn khóe mắt đều co quắp.

Đột nhiên Quân Cừu không nhin được nữa, phì một tiếng bật cười to, ngay cả Nguyệt Tuyền cũng cười ha ha. Hai người cứ như vậy mà cười không coi ai ra gì, không có cách nào khác, thật sự là nhin không được.

“Ai còn dám cười?” Cánh cửa đột nhiên bị mở ra, Miêu Miêu như cuồng phong bão tố từ trong phòng phi ra, đi đến trước mặt hai người, táng cho hai người hai phát ngay đầu, trong chớp mắt khiến cho hai người ngưng cười, trợn mắt ngơ ngác nhìn nàng.

“Bảo bối, hôm nay mẫu thân dạy con, không được nương tay với những kẻ ngu ngốc, càng mạnh càng tốt, con đánh hẳn, hẳn sẽ bớt ngốc đi.” Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu nghe vậy đồng loạt đen mặt, còn người của Vụ Thiên Các thì đều cười ha ha, rất hay rất hay, để cho bọn họ cười, đáng đời.

Dịch Thiên thấy vậy, lắc mình một cái đến bên cạnh Miêu Miêu, ôm lấy nàng, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng giận nữa, ba ngày sau thành thân cùng lúc với Lâm Phong.” Miêu Miêu thấy vậy khẽ nhủ mảy, nói như vậy từ sớm không phải đã tốt hơn rồi không.

Ba ngày trôi qua nhanh, cuối cùng cũng sắp gả cho Dịch Thiên rồi, ngồi bên trong hi phòng, Miêu Miêu vuốt vuốt mặt mình có chút bất an. Trước đây mặc dù vẫn là phu nhân của Dịch Thiên nhưng bản thân vẫn không có cảm giác đã thành thân, vẫn tự do tự tại, hôm nay mặc lên áo cưới, từ nay về sau chính là thể tử người ta, phải bắt đầu học cách săn sóc gia đình rồi.

Ba, mẹ, con gái thông minh của hai người hôm nay sắp kết hôn rồi, chắc chắn là hai người sẽ chúc phúc cho con, nếu như hai người có thể đến đây thật là tốt biết bao. Miêu Miêu rất nhớ hai người, có thể Miêu Miêu không trở về được nữa, nhưng xin tin tưởng con, con nhất định sẽ hạnh phúc, hai người cũng phải hạnh phúc a.

“Giờ lành đã đến, tân nương từ ra nào.” Bà mai ở ngoài cửa cười hô lớn. Bởi vì tất cả đều giản lược cho nên không làm nghi thức lên kiệu hoa. Nhờ nha hoàn đỡ, Miêu Miêu chậm rãi đi ra cửa. Mới ra khỏi phòng, tay đã được một bàn tay to lớn quen thuộc nắm lấy, hơi ấm từ tay hẳn truyền qua, truyền thẳng tới tim Miêu Miêu.

“Nghi thức bái đường lập tức bắt đầu.” Tiếng hô lớn vang đến bên tai: “Nhất bái thiên địa.” hai người dập đầu vãi trời đất một cái.

“Nhị bái cao đường.” Quay về phía cha mẹ Lâm Phong dập đầu, hai vị cao đường cười đến sung sướng.

“Phu thê giao bái” cốp, cốp, hai tiếng khê vang lên, hai người quay lại cụng đầu vào nhau, mọi người lập tức cười ồ lên.

“Kết thúc lễ, đưa vào động phòng.” Mọi người liền rẽ ra chia làm hai đường, nháo động phòng đi. Bởi vì bây giờ chính là thời khắc mấu chốt, uống rượu sẽ hỏng việc, cho nên chú rể liền trốn buổi tiếp rượu, như thế liền tỉnh táo sáng suốt mà động phòng.

Dịch Thiên mới vào phòng liền trở tay đóng cửa lại, chặn mọi người ở bên ngoài cửa phòng, bé Miêu Miêu tiến về phía giường. Nhẹ nhàng đặt Miêu Miêu nhẹ ở mép giường, đưa tay nhắc khăn đỏ khỏi đầu nàng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Khuôn mặt trắng nõn, hai gò má ửng hồng, môi đỏ răng trắng, nây cong như trăng rằm, đôi mắt to quuyền rũ khê chớp, giờ phút này đang cười ngọt ngào nhìn Dịch Thiên.

Hai mắt Dịch Thiên lập tức nóng như lửa, quần áo đỏ phủ lên người càng khiến cho ánh mắt trở nên yêu mị. Từng cái hôn rơi xuống, rơi vào trên mắt Miêu Miêu, rơi vào trên mũi, rơi vào trên má...

“Aiz, chờ một chút, Dịch Thiên, chờ một chút.” Miêu Miêu thấy Dịch Thiên đang bắt đầu xé y phục của nàng, vội vàng kêu lên.

“Đã hơn ba tháng rồi.” Dịch Thiên nói xong lại bắt đầu hôn nàng, hẳn cũng đã nhin hai tháng rồi.

“Ta biết, không phải cái này, chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.” Miêu Miêu ra sức ngăn cản Dịch Thiên xé quần áo của nàng, áo cưới nha, phải giữ cẩn thận.

Còn có rượu giao bôi gì nữa, thật là phiền toái, Dịch Thiên nhanh chóng đứng dậy, rót hai chén rượu, bắt chéo tay với Miêu Miêu uống cạn. “Nàng không thể uống, để ta uống.” Mặc dù là đang vội vàng, nhưng việc Miêu Miêu mang thai không thể uống rượu hẳn cũng không quên, cầm lấy chén rượu trên tay Miêu Miêu, uống cạn một hơi. Ném hai cái chén đi, lập tức nhào về phía Miêu Miêu.

“Mở cửa mở cửa, ta muốn nháo động phòng.” Tiểu Vũ ở bên ngoài kêu ầm ĩ, phá hủy giây phút tốt đẹp như vậy mới thật sáng khoái.

“Đứng đứng, muội cũng muốn nháo động phòng.” Xu Xu cũng ở bên kêu lớn.

“Cút hết cho ta.” Dịch Thiên gầm lên một tiếng.

“E hèm, chủ thượng, ngày cưới không nên mắng mỏ.” Vụ Kiếm ở bên ngoài thấp giọng nhắc.

“Hừ.” một tiếng hừ rõ to từ mũi Dịch Thiên vang ra, Miểu Miểu cũng buồn cười, Dịch Thiên thật là trẻ con.

Người bên ngoài phòng cũng mỉm cười, xem ra là chủ thượng bị bọn họ làm gián đoạn chuyện tốt rồi. “E hèm, e hèm, động tác không nên quá mạnh, không nên quá sức, chú ý dưỡng thai.” Giọng điệu nghiêm túc của Tiểu Vũ khiến mọi người cười vang.

Miểu Miểu mặt mày đỏ bừng, cái tên nhóc Tiểu Vũ chết tiệt này, ngày mai nhất định phải đánh hấn một trận. “Chờ đó nhóc con, ngày mai ta sẽ đánh đòn.” Dịch Thiên chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết Miểu Miểu đang nghĩ cái gì, hấn cũng muốn đánh cho tên nhóc đó một trận, để xem lần sau còn dám nói nữa hay không.

Mọi người ở bên ngoài phòng cười đến ngất ngư, Tiểu Vũ mặt đầy hắc tuyến, lại bắt tay nhau ăn hiếp hấn, thật quá đáng.

Kết quả mọi người vẫn không nháo động phòng được, Tiểu Vũ đã làm bia đỡ đạn cho bọn họ, phòng chừng còn tiếp tục náo loạn, ngày mai nhất định sẽ mất mạng, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Sinh nở

Đêm động phòng hoa chúc thật sự là nồng nàn. Qua một đêm xuân phong, đôi được khuôn mặt tươi tỉnh của Dịch Thiên, tất cả mọi người đều cảm thấy một đêm này cực kỳ có giá trị, có thể đem một chủ thượng mặt luôn lạnh lùng không đổi biến thành một chủ thượng mặt mày tươi rói, còn cười cười nữa, quả thật là một kỳ tích.

Thời gian trôi qua như bay, trong triều đình phong vân vẫn tiếp tục hoán đổi, bởi vì một thời gian dài Thần Quang Dục vẫn không chịu xuất hiện, cho nên đã bị phế bỏ khỏi ngai vàng, Hách Liên Hồng leo lên để vị, dứt khoát chém giết nhóm đại thần vẫn phản đối hấn, để bật phe cánh của mình lên.

Phòng chừng thế cục trong triều không hề yên bình, cho nên Hách Liên Hồng chưa có hành động gì đối với Lâm thành. Đám người Miểu Miểu cũng vui vẻ thanh nhàn, dù sao bây giờ bụng đã lớn, không giúp được gì thì vội vã làm chi, nếu bây giờ mà đến công thành, có khi bản thân còn là một gánh nặng.

Nhìn bụng mình càng lúc càng lớn, Miểu Miểu không biết nói như thế nào, tại sao bụng mình lại to như vậy. Nhớ là Vụ Thiên khi cùng thời điểm với mình cũng nhỏ hơn rất nhiều, giờ làm chuyện gì cũng khó khăn, rót đồ một chút cũng phải chờ Dịch Thiên về mới nhờ nhặt được, ngồi chồm hổm xuống cũng không được.

Bởi vì việc bụng quá lớn mà chỗ nào cũng không được đi, hơi vừa động một cái là Dịch Thiên cuống quýt cả lên, hai tay mở ra để bảo vệ Miểu Miểu, giống hệt gà mái mẹ ấp gà con. Hằng ngày mọi người đều nhìn Miểu Miểu chống lưng chậm rãi đi dạo, Dịch Thiên mặt mày sột ruột nhìn chằm chằm nằng, hần đôi chân kia không mọc luôn trên người hấn, để mỗi ngày hấn giúp nằng đi thì tốt rồi.

Vắt và đi từ phòng ngủ đến phòng khách, Miểu Miểu mệt chết đi được. Dịch Thiên một bên vội vàng kéo ghế cho Miểu Miểu ngồi xuống, một bên giúp nằng xoa bóp vai. Mọi người đối với mấy việc này cũng đã quen rồi, lần đầu tiên nhìn thấy sứt chút nữa lột cả tròng mắt ra ngoài. Từ khi nào mà chủ thượng có thể đầm bóp cho người khác vậy, đây là chuyện mà vô luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng ra. Nhìn điệu bộ của chủ thượng mà xem, xoa bóp cũng ra dáng lắm chứ chẳng chơi, nếu như không có giọng nói của phu nhân.

“A, Dịch Thiên, chàng muốn đau chết ta hả, bóp nhẹ một chút.” Mỗ nữ hét lớn lên.

“Ừm.” Mỗ nam lạnh lùng gật một cái, tiếp tục xoa bóp, có điều lực đạo lúc này đã nhẹ đi rất nhiều.

“Ừ ừ, thoải mái, bên trái một chút... bên phải... cánh tay bên trái bóp vài cái, ừm, thoải mái, niết nhẹ cổ cho ta nữa...” Mỗ nữ rất là hưởng thụ, còn hướng dẫn cho mỗ nam.

Về mặt mỗ nam tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng động tác trên tay vẫn không hề chậm lại, mỗ nữ chỉ đến đâu, mỗ nam liền di chuyển đến đó. Những kẻ liên can đều sùng sờ tại chỗ, trợn mắt nhìn tình cảnh trước mắt, Vụ Kiếm còn dụi dụi mắt, không tin được điều mình đang thấy.

“Các người cũng đang rảnh rồi?” Mỗ nam đột nhiên lạnh lùng cất tiếng, “Vụ Kiếm đến đây xoa bóp tiếp cho phu nhân.” Mỗ nam chưa ra một chỗ, Vụ Kiếm bắt nần, cái chuyện gì không hay ho đều có phần của hấn.

Hình ảnh mọi người đang nhìn thấy chính là hai đại nam nhân, đứng ở sau lưng một bà bầu, nghiêm túc xoa bóp bà vai cho bà bầu này, việc này thật sự là quái dị nha. Có điều mỗ nữ không cảm thấy như vậy, còn từ từ nhắm hai mắt lại đắc ý hưởng thụ.

Tình huống này đã trải qua rất nhiều lần, cuối cùng mọi người cũng thành quen, mỗi lần ngoại trừ Dịch Thiên ra, còn có thêm người khác lên hỗ trợ, hôm nay đến phiên Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ, tại sao bụng ta lại lớn như vậy?” Miểu Miểu vuốt bụng mình nói, nằng thật sự sợ đến một lúc nào đó sẽ mang không nổi nữa.

“Ách, ta cũng không biết, chẩn mạch cũng không biết được, ta đoán chừng ở bên trong có tới hai đứa.” Tiểu Vũ vừa xoa bóp vừa nói, bụng lớn như vậy cũng dọa hấn hoảng.

“Hai đứa?” Dịch Thiên cúi đầu nhìn bụng Miểu Miểu.

“Không chắc chắn, chỉ là phỏng đoán, vì một đứa thì bụng thật sự quá lớn.” Tiểu Vũ thấp giọng nói.

Dịch Thiên không nói gì, hai đứa, vậy không phải có nghĩa là sắp có đến hai người giành mất sự chú ý của Miểu Miểu hấn sao, một đứa là đã quá nhiều, giờ còn thêm một đứa nữa, tay tự giác tăng lực.

“A, Dịch Thiên, chàng làm gì vậy, muốn đau chết ta hả.” Miểu Miểu quát to một tiếng, Dịch Thiên vội vàng rút tay lại, lo nghĩ đến con, quên mất đang chăm sóc cho mẹ nó rồi.

“Ta đói bụng, ăn cơm trước đã, cơm nước xong ta mới có sức để đi.” Miểu Miểu đỡ lưng chậm rãi đứng dậy, đi về phía bàn cơm.

Còn chưa bước tới bàn cơm, Miểu Miểu đột nhiên khom lưng la: “A, Dịch Thiên, bụng ta đau...” Vừa nói vừa ngồi phịch xuống. Mặt Dịch Thiên biến sắc, vội vàng đỡ lấy Miểu Miểu. Tiểu Vũ tiến lên xem mạch, trầm giọng nói: “Sắp sinh rồi, chuyện gì vậy chứ, còn chưa đến mười tháng, sinh sớm, nhanh, gọi bà mẹ...”

Một trận nhốn nháo hoảng loạn, Miểu Miểu được đưa vào phòng, tất cả mọi người đều đứng ngoài cửa chờ, nghe Miểu Miểu ở bên trong thét lớn, đám người đều kinh hãi hoảng sợ.

Dịch Thiên mím chặt môi, cau mày không ngừng đi đi lại lại trước cửa, nhìn nha hoàn thỉnh thoảng từ trong phòng bùng ra một chậu nước đầy máu, sắc mặt liền tái nhợt.

“Chủ thượng, không cần quá lo lắng, phu nhân sẽ không có việc gì đâu.” Vụ Huyền tiến lên xoa dịu. Bịch, Dịch Thiên đảo qua một quyền, Vụ Huyền bay thẳng ra ngoài như sao xẹt.

“A, Vụ Huyền.” Xu Xu la lớn chạy theo, sao lại có thể đánh Vụ Huyền nhà nàng chứ, thật quá đáng.

“Chủ thượng, lúc Vụ Tiêm sinh hài tử cũng la lớn như vậy, sinh xong là không sao cả.” Vụ Liệt cũng tiến đến trấn an, nhìn bộ dáng chủ thượng, dám có thể chạy vào trong lăm, nam nhân đi vào phòng sinh thì không hay lắm.

Bịch, lại vang lên một tiếng thật to, Vụ Liệt cũng bị quăng ra ngoài. Vụ Kiếm đang định tiến đến an ủi cũng sợ quá lùi lại phía sau, lúc này chủ thượng thật đáng sợ a.

“Phu nhân, dùng sức, dùng sức...” Bà mẹ hét lớn ở bên trong.

“Ta đã rất dùng sức rồi, tại sao nó còn chưa ra...” Miểu Miểu rống lại.

“Phu nhân, đừng la lớn quá, phải giữ hơi.” Bà mẹ rất có kinh nghiệm.

“Hu hu hu...” Miểu Miểu bắt đầu nức nở, nàng làm sao mà còn hơi với sức gì chứ, nàng còn chưa kịp ăn cơm đã phải sinh hài tử rồi.

Nghe thấy tiếng khóc của Miểu Miểu, Dịch Thiên không nhịn được nữa, đang nhắc chân định chạy vào bên trong. “Nhanh nhanh, giữ chủ thượng lại.” Vụ Kiếm hét lớn, còn bản thân hấn thì lại không dám tiến lên, sợ bị Dịch Thiên ném bay đi mất.

Nguyệt Tuyền cùng Quân Cưu liếc nhìn nhau, tiến lên kéo Dịch Thiên lại, Dịch Thiên vốn định ném hai người ra nhưng nhìn lại không phải người của Vụ Thiên Các, liền thôi, có điều chân vẫn cứ bước tới trước không chịu dừng lại.

Nguyệt Tuyền cùng Quân Cưu túm chặt lấy hấn, người này tại sao mạnh như trâu vậy, lời luận cả hai người bọn họ về phía trước. Tiểu Vũ thấy vậy, vọt đến trước mặt Dịch Thiên, trầm giọng nói: “Bây giờ nguoi mà vào chẳng may làm lỡ quá trình của bà mẹ, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng.” Cũng không thèm biết Dịch Thiên có hiểu hay không, Tiểu Vũ cứ nói thẳng ra như vậy.

Dịch Thiên nghe vậy, lúc này mới ngừng chân, nhìn về phía Tiểu Vũ. Tiểu Vũ thấy vậy gật đầu trấn an nói: “Tình trạng thân thể của Miểu Miểu tốt lắm, không có việc gì đâu.” Sắc mặt của Dịch Thiên lúc này mới tốt hơn được một chút.

Bên trong phòng tiếng la ngày một to hơn, cái gì cũng mắng ra hết.

“Dịch Thiên, chàng là tên khốn khiếp, ta không muốn sinh đâu...”

“Hu hu hu, ba mẹ ơi, con đau quá, tại sao không có sinh mổ chứ...”

“Tiểu tử thôi, nếu nguoi không ra, sau này coi chừng lão nương đánh đòn nguoi hằng ngày...”

Bên ngoài phòng ai cũng đen mặt, thật sự không biết nói sao với phu nhân.

L: Bạn đọc được một vài comment ám ức của độc giả vì Dịch Thiên hết lạnh lùng, cư xử chiều chuộng quá mức với Miểu Miểu. Bạn cũng muốn có một vài chia sẻ thế này ^^ tuy là định viết một cái review lúc hoàn truyện nhưng đang rảnh ngứa tay nên mần luôn 1 đoạn ngắn ở đây. Ban đầu bạn cũng không thích cách xây dựng những tình cảm nhân vật khác dành cho Miểu Miểu, có cảm giác tác giả đã cưng Miểu Miểu quá mức, trai trắng trong truyện không yêu thì cũng chiều Miểu Miểu. Đó là điều bạn bất mãn nhưng về cuối truyện thì ai cũng có tình yêu riêng của mình, người yêu Miểu Miểu nhiều nhất thật sự có lẽ là Dịch Thiên, người mê luyến Miểu Miểu nhiều nhất có lẽ là Hách Liên Thành. Còn những người khác, Miểu Miểu cũng chỉ là tình yêu đầu của họ thôi và rồi họ cũng đã tìm được những tình yêu khác cho riêng mình. Về phần những hành động của Dịch Thiên, có thể mọi người cho đó là sến, là mất hình tượng nhưng mọi người có thấy rằng như thế thì Dịch Thiên rất con người, rất gần gũi, rất âm áp chứ không phải là một cỗ máy giết người máu lạnh. Là vợ thì ai chẳng mong chồng mình dịu dàng ngọt ngào với mình, lạnh lùng với ai nhưng không được lạnh lùng với vợ. Vài dòng chia sẻ với mọi người thế, bài cảm nhận sẽ viết dài hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Sinh đôi

“Aaaaaaaaaaaaaa, người a, còn không ra, lão nương đánh cho người ra, Dịch Thiên, ta đau, hu hu hu...” Miểu Miểu ở trong phòng vừa la vừa khóc. Dịch Thiên ở ngoài cửa bước chân quíu đến mức xoay vòng quanh, nhắc chân muốn chạy vào, lại nhớ tới lời Tiểu Vũ nói liền dừng lại.

“Phu nhân, dùng sức dùng sức, sắp được rồi.” Bà mụ mừng rỡ.

“Aaaaaaaaa...” Cùng với một tiếng la của Miểu Miểu là tiếng khóc của trẻ sơ sinh, oa oa oa... Bên ngoài phòng mọi người thở phào một hơi.

Dịch Thiên vừa định nhắc chân đi vào, tiếng la đau đớn của Miểu Miểu lại truyền đến: “A, ta còn đau, ta còn đau...”

Tiếng tay chân cuống quýt lại vang lên, “Còn một đứa nữa, còn một đứa nữa” tiếng hô vui vẻ của bà mụ truyền ra.

Vẫn còn một đứa? Bên ngoài phòng một nhóm người hoan hô, thắng bạc rồi, thắng bạc rồi. Dịch Thiên thì khẽ lạng đi một chút, thật sự là hai đứa sao, ông trời ơi.

Tiếng khóc nỉ non vang lên lần thứ hai, Dịch Thiên coi như hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm. Bà mụ cùng một nha hoàn ôm hài tử bước ra, nhìn thấy Dịch Thiên liền chúc mừng rõ to: “Chúc mừng công tử, phu nhân sinh rồi, là long phượng thai...” Bà mụ còn chưa nói xong, Dịch Thiên giống như một trận gió cuốn vào phòng sinh, còn lại một mình bà mụ nói với không khí.

“Nàng sao rồi?” Dịch Thiên chạy vội đến đầu giường, nhìn thấy sắc mặt Miểu Miểu tái nhợt nằm trên giường, trên trán đầy mồ hôi, tóc rối bời ướt đầm dính vào mặt, nhìn vô cùng chật vật. Nha hoàn bụng nước đến, đang định giúp Miểu Miểu lau rửa thì Dịch Thiên đưa tay đón lấy, nhẹ nhàng lau chùi cho Miểu Miểu.

“Không sao đâu, chỉ là không còn sức thôi.” Miểu Miểu mỉm cười, lại liếc mắt hỏi: “Con giống ta hay giống chàng?” Tay Dịch Thiên hơi khựng lại, hẳn còn chưa kịp nhìn nữa.

Thấy Dịch Thiên không trả lời, Miểu Miểu cũng không thêm để ý, như vậy càng tốt, điều đó cho thấy trong lòng Dịch Thiên nàng là quan trọng nhất, hài tử từ hã, chờ một bên đi.

“Phu nhân, chúc mừng, chúc mừng...” Mọi người lục tục tiến vào nói lời chúc tụng.

“Cám ơn, cảm ơn, Xu Xu, nhớ cho rõ, năm phần đó nha.” Miểu Miểu vẫn nhớ rõ lúc đó không có ai chọn long phượng thai, có thể nói Xu Xu lời to rồi, cũng như là mình lời to luôn rồi.

“Cái gì vậy a, mới sinh xong hài tử việc đầu tiên nghĩ đến lại là cái này.” Xu Xu nhỏ giọng lầm bầm, còn tưởng bạc có thể nằm trong tay mình thêm vài ngày chứ.

“Phu nhân, công tử, nhìn hài tử một chút đi.” Bà mụ hớn hờ chen vào nói.

“Hài tử, đến đây nào, Dịch Thiên, ôm hai đứa đến đây đi, dám làm ta đau lâu như vậy, xem ra ta không đánh hai đứa không được.” Mặc dù Miểu Miểu rất suy yếu nhưng miệng vẫn hung hăng, làm cho bà mụ do dự một lúc lâu, rốt cuộc có nên đưa con cho nàng ấy hay không đây.

“Công tử, phu nhân, bé trai ra trước, là ca ca...” Bà mụ cười nói. “Được rồi, bà xuống dưới lãnh thưởng trước đi.” Lâm Phong lên tiếng đuổi bà mụ đi trước, nếu như tâu phu nhân thật sự muốn đánh hài tử, việc này truyền ra ngoài cũng chẳng hay ho gì, người khác sẽ tưởng Vụ Thiên Các là một nơi máu lạnh tuyệt tình, đến lúc đó các huynh đệ tìm không được vợ thì thật quá tội. Mới chỉ có một hồi như vậy, mà Lâm Phong đã nghĩ tới tận đâu rồi, thật là chu đáo nha.

Miêu Miêu quay đầu lại nhìn đột nhiên bật cười: “Tiểu Dịch Thiên nha, Dịch Thiên, chàng xem, giống chàng quá a.” Bàn tay mũm mĩm, môi mọng mím lại, lông mi cong cong, mũi cao thanh tú, khuôn mặt hoàn mỹ, quả thực là đúc từ một khuôn của Dịch Thiên. “Dịch Thiên, đây hẳn là con trai nha, để ta xem nào.” Miêu Miêu không thèm để ý về mặt mọi người, cứ thế lột quần đưa trẻ ra, ừm, đúng là con trai, sau đó lại vụng về mặc vào cho nó, cái quần rách này, tại sao khó mặc như vậy.

Xiu nha, mọi người cười ngất ngư, có người mẹ kiểu đó sao, trước mặt nhiều người như vậy mà làm cái việc lột quần con mình. Còn đứa trẻ trên tay Dịch Thiên thì khỏe miệng khê cười, đúng là một tiểu Miêu Miêu, môi anh đào nhỏ nhắn, mũi hồng hơi hình lên, đôi mắt to tròn lúc này đang nhìn hấn chăm chăm.

Mọi người nhìn xong đều muốn trợn ngược mắt, quả thật là phiên bản của chủ thượng và phu nhân nha, thật là không tin nổi. Miêu Miêu ngấm nghĩa xong cũng đã quên việc muốn đánh hai đứa, lập tức kêu gọi Dịch Thiên đem đứa còn lại đến cho nàng, để nàng nhìn một chút.

Dịch Thiên mới vừa buông bé gái ra, bé trai đột nhiên khóc lớn, khóc oa oa oa không chịu ngừng. Dịch Thiên vội vàng ôm bé gái lên, bé trai lập tức ngừng khóc, buông ra, lại khóc, ôm lên, không khóc, lặp đi lặp lại vài lần đều là tình huống như vậy. Khỏe mắt, khỏe miệng của mọi người đều méo xệch, cái quái gì vậy a, nhỏ như vậy đã biết độc chiếm mẹ nó rồi, cái tính bá đạo này chỉ có thể là di truyền từ cha thôi.

Dịch Thiên nổi nóng nha, mới vừa sinh ra đã tranh vợ của hấn, muốn chết sao. Vòng tay đưa con gái cho Vụ Thiên đứng bên cạnh rồi đi đến chỗ con trai. Vụ Thiên vội vàng cuống quýt đỡ được, hai mắt cầu cứu Lâm Phong, nàng không biết bồng con nít, sao chủ thượng không bồng chứ.

Dịch Thiên đưa tay tóm con trai mình, ném đến trên tay Vụ Liệt trầm giọng nói: “Cho người.”

Gi, mọi người suýt ngất lần thứ hai, chủ thượng có cần thẳng thắn như vậy không. Vụ Liệt mặt mày khiếp đảm, nói cà lăm: “Chủ thượng...thuộc hạ có một nữ nhi rồi.”

“Vậy cho người thêm một nhi tử.” Dịch Thiên nói giống như là một đạo lý hiển nhiên, Vụ Liệt ngay cả một cơ hội phản bác cũng không có.

“Dịch Thiên...” Thanh âm lạnh lùng của Miêu Miêu truyền tới từ sau lưng Dịch Thiên khiến mọi người rùng cả mình. Chưa được nàng đồng ý mà dám đem con trai đi cho người khác, cực kỳ không coi nàng ra gì.

“Ta không thích nó quá quần quít lấy nàng.” Dịch Thiên nói một cách lạnh lùng, lý do này hoàn toàn hợp lệ nha.

“Nó là con trai chàng.” Miêu Miêu cắn răng nói, “Con mắt nào của chàng thấy con quần ta hả, ngay cả ôm ta cũng còn chưa ôm nó.”

“Để cho Vụ Liệt nuôi, chúng ta rảnh tay hơn.” Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc Dịch Thiên lại đưa ra thêm một lý do.

“Chàng...” Miêu Miêu đang muốn nổi bão thì bé gái đột nhiên khóc văng lên.

Miêu Miêu ra hiệu bảo Vụ Thiên ôm đến, tự mình đón lấy, không nghĩ tới con bé còn khóc lớn hơn, ngay cả bé trai cũng khóc theo. Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là chuyện gì vậy.

“Phu nhân, có thể là đói bụng.” Vụ Tiêm có vẻ có kinh nghiệm.

“Người đâu, nhanh, chuẩn bị thức ăn.” Lâm Phong lớn tiếng gọi, dù sao mình cũng là chủ nhà, nên khách khí một chút. Mọi người nghe vậy nhất loạt đều đen mặt, thức ăn, ngặt thiết nha, hai đứa nhóc này răng còn chưa mọc làm sao mà nhai thức ăn chứ. Vụ Thiên nheo hấn một cái, chàng bị ngốc hả. Lâm Phong ngờ ngác không hiểu, hấn nói sai chỗ nào chứ.

“Khụ khụ, hiện giờ hài tử không ăn cơm được, chỉ có thể uống sữa.” Vụ Tiêm bối rối nói ra, chuyện này Lâm Phong cũng quá thiếu hiểu biết đi.

“Ồ, uống sữa, uống sữa, vậy nhanh lên a, khóc đến tội nghiệp rồi kia.” Để lấp liếm sự xấu hổ của mình, Lâm Phong bước qua đỡ dành hai đứa nhỏ.

Mọi người lại quay sang nhìn Miêu Miêu, không hề có chút ý định rời đi, cho uống sữa, cho uống sữa, không biết cảnh tượng phu nhân cho hài tử uống sữa sẽ như thế nào. “E hèm, mọi người nên tránh mặt một chút thì hơn.” Vụ Liệt nhìn thấy những kẻ liên can không chút tự giác vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ, đám người đi ra khỏi phòng, biểu hiện mới vừa rồi của bọn họ thật là mất mặt.

Hai đứa trẻ vẫn còn khóc lóc không thôi, Miêu Miêu luống cuống tay chân cởi áo, bế một đứa lên. Cho bú sữa thì nàng biết, nhìn bộ dạng mấy bà mẹ khác thì hình như rất nhẹ nhàng.

“A, đau đau đau, Dịch Thiên...” Miêu Miêu hét lớn, đứa trẻ này mới sinh mà sao sức mạnh như vậy chứ. Dịch Thiên thấy vậy đưa tay qua định lôi con từ trong lòng Miêu Miêu ra, hẳn biết cái tên tiểu tử thời này không gì có tốt lành mà, dám ăn hiếp phu nhân của hấn.

“Chàng làm gì vậy?” Miêu Miêu đẩy tay Dịch Thiên ra, con đang đói bụng nên khó tránh khỏi dùng sức hơi quá, có thể thông cảm mà.

“Ta muốn quăng nó.” Dịch Thiên tức giận nói, mới vừa sinh ra đã liên ly gián hấn với Miêu Miêu.

“Nó là con trai chàng mà.” Miêu Miêu tiếp tục lặp lại.

“Muốn giành nàng của ta, thiên hoàng lão tử cũng không cho phép.” Dịch Thiên trừng mắt nhìn đứa trẻ trong lòng Miêu Miêu nói một cách giận dữ, đó là nơi chuyên thuộc về hấn, giờ lại có thêm một tên nam nhân nữa giành.

“...” Miếu Miếu thật sự không biết nói sao.

Cuối cùng chiến đấu với hai đứa trẻ xong, lúc này Miếu Miếu mới thở phào nhẹ nhõm. Ọc ọc, bụng mình lại sôi lên, đói quá, vì sinh hai đứa nhóc này mà mình còn chưa được ăn cơm.

“Ta đói.” Miếu Miếu nhìn Dịch Thiên một cách đáng thương, sinh con cho chàng, mình thật khổ cực a.

“Ừ, để ta bảo bọn họ chuẩn bị sữa.” Dịch Thiên dứt lời nhấc chân định đi ra cửa.

Gi, chuẩn bị sữa, Miếu Miếu méo cả miệng: “Ta có răng rồi, có thể nhai đồ ăn, không cần uống sữa.”

Chân Dịch Thiên khựng lại, suyt chút nữa va vào cửa, ai nói chuẩn bị sữa, hần không có nói nha, hần nhớ rõ mình bảo đem thức ăn tới mà.

Đại chiến sinh nở kết thúc oanh oanh liệt liệt, tiếp theo là cuộc chiến tranh đoạt phu nhân.

“Đã lâu rồi ta chưa từng ngủ với nàng.” Lúc này mỗ nam như một đứa nhỏ tui thân, hai mắt óan giận nhìn hai đứa nằm trên giường, chiếm mất vị trí của hần.

“Ngoan nào, con còn nhỏ, nửa đêm sẽ đói, thế này ta cho bú dễ hơn.” Mỗ nữ dỗ dành.

“Lâu rồi ta chưa được ôm nàng.” Mỗ nam vẫn tiếp tục tui thân.

“Đến đây nào, ôm một cái.” Mỗ nữ dang tay ra, giống như là dụ bé mỗ nam.”

“Lâu rồi ta không nói chuyện phiếm với nàng.” Mỗ nam tiếp tục tố khổ.

“Ta chăm bọn nhỏ rất mệt, không có sức nói chuyện phiếm, chờ cho hai đứa lớn lên một chút, chúng ta sẽ tìm thời gian nói chuyện nha, được không, có chuyện gì thì chàng cứ nhớ cho kỹ trước đi.” Mỗ nữ muốn trợn mắt nha, cảm giác giống như mình sinh tới ba đứa con.

“Lâu rồi ta chưa ăn cơm với nàng.” Mỗ nam xịu mặt xuống.

“Ngày mai chàng bụng thức ăn đến phòng cùng ăn với ta.” Mỗ nữ bắt đầu nổi nóng, còn chưa chịu yên nữa, nàng mệt rồi nha.

“Lâu rồi ta...” Mỗ nam lại định nói gì, mỗ nữ liền cắt ngang: “Ta mệt, chàng đi ngủ nhanh đi.” Dứt lời liền ngã đầu xuống ngủ.

Mỗ nam liền đứng thẳng dậy, nhìn ba người ngủ say trên giường, đột nhiên khước miệng cong lên, gọi khẽ: “Xu Xu, Vụ Thiên, vào đây.”

Hai người về mặt đau khổ đẩy cửa đi vào, mỗ nam lặng lẽ bò vào phía trong giường, bế hai đứa nhỏ đưa ra: “Đêm nay giao cho các người, đói bụng thì cho bú sữa. Sau này Vụ Thiên không cần ra ngoài làm nhiệm vụ, còn Vụ Huyền thì cho người.”

Hai nàng nghe vậy thì mắt sáng lên, ôm hai đứa trẻ định rời đi, thì phía sau truyền tới giọng nói lười nhác: “Nhớ kỹ, ngày mai hăng quay lại.” Hai nàng nhất thời khóc không ra nước mắt, biết là chuyện không có dễ dàng như vậy mà.

Mỗ nam nhìn giường lớn rộng rãi, tâm tình vui vẻ, ôm mỗ nữ đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Sơn vũ dục lai

Nói đến mỗ nữ tỉnh lại không thấy con mình đâu mà cha hai đứa lại nằm yên ổn trên giường, tay lại còn đề lên ở chỗ nào đấy, bộ mặt vô cùng thỏa mãn. Bốp một tiếng đánh tỉnh tên nam nhân này, hét lên giận dữ: “Con đâu?”

“Vụ Thiên cùng Xu Xu mang đi rồi.” Mỗ nam vẫn còn ở tình trạng mơ mơ màng màng, từ lúc Miếu Miếu sinh hài tử đến nay đã hai tháng, đêm nào hần cũng cô chăm nan miên*, dù là ban ngày hay ban đêm, mẹ của mấy đứa nhóc cũng không thuộc về hần. Đã lâu lắm rồi hần không có ngủ được một giấc yên ổn, mỗi ngày không chỉ mất ngủ, còn phải chịu đựng tiếng khóc ni non ầm ĩ từ phòng bên cạnh truyền qua, hần cũng sắp điên rồi.

*cô chăm nan miên: một mình một giường cô đơn nên khó ngủ.

Mỗ nữ không thông cảm cho hần chút nào: “Ai bảo chàng lợi hại như vậy, một phát ra hai đứa, cũng mệt chết ta, ồn cho chết chàng cũng đáng đời lắm.” Mỗ nam oan ức, không phải lỗi của ta nha.

Có điều không có hải tử bên cạnh, mỗi nữ cũng cảm thấy thanh tĩnh hơn nhiều, quả nhiên nàng không phải là bà mẹ tốt mà, mẹ nào lại ngại con mình ồn ào chứ.

Hai người đang định tâm sự một chút thì cửa phòng bị gõ ầm ầm: “Chủ thượng, Thần Quang Dục cùng Nam Cung Việt vào thành rồi.” Thanh âm trầm trầm của Vụ Kiếm truyền đến. Hai người lập tức nhìn nhau, nhanh chóng đứng dậy, rốt cuộc cũng chịu xuất hiện, bọn họ chờ cũng đã lâu quá rồi.

“Xảy ra chuyện gì?” Dịch Thiên mở cửa hỏi. “Sáng hôm nay huynh đệ trông coi thành đã phát hiện hai người bọn họ vào thành, không mang theo bất kỳ ai.” Vụ Kiếm trầm giọng nói, không rõ mục đích là gì.

Mọi người lập tức tập hợp tại thư phòng, mấy đứa nhỏ đều giao cả cho nẫu thân của Lâm Phong chăm sóc, lão nhân gia rất là vui vẻ nha, coi cả ba đứa nhỏ như là cháu ruột, lại còn la hét bảo Vụ Thiên mau sinh một đứa.

“Tại sao bọn chúng lại đến Lâm thành, như vậy không phải là tự chui đầu vào lưới sao?” Vụ Huyền trầm giọng, hơn nữa còn đường đường chính chính đi vào như vậy, giống như là muốn cho mọi người biết, bây giờ còn nghĩ chân ở tửu lầu của Vụ Thiên Các, đây rõ ràng là thông báo cho mọi người bọn họ đã tới, không biết có âm mưu gì.

“Dịch Thiên, huynh thấy thế nào?” Lâm Phong hỏi, hẳn cảm thấy là bọn họ có chuẩn bị mà đến, chắc chắn là muốn dụ người của Vụ Thiên Các xuất hiện trước.

“Bọn chúng muốn dẫn dụ chúng ta xuất hiện, Lâm thành là địa bàn của chúng ta, cho dù bọn chúng có dẫn người vào, cũng không thể chiếm cả thành.” Dịch Thiên trầm giọng nói, cũng không biết muốn dụ mọi người xuất hiện với mục đích gì.

“Theo dõi xem bọn chúng muốn làm gì, nếu chỉ có hai người đến đây, chúng ta có thể bắt chúng lại trước.” Xu Xu ở bên cạnh xen miệng vào nói, ở đây nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ cha con hai người đó.

“Không được.” Phụ thân của Lâm Phong nói: “Hiện giờ thế cục trong triều cơ bản là đã ổn định, ta đoán chừng không bao lâu nữa, Hách Liên Hồng sẽ điều binh đến đây. Nếu bây giờ chúng ta cùng đấu với hai kẻ đó, chỉ với điều kiện không tổn thương binh mã, nếu không đến lúc đó đại quân kéo đến, chúng ta sẽ bị yếu thế.” Cũng không thể nói chắc chắn cha con Nam Cung Việt không dẫn người mai phục chung quanh, đánh nhau lúc này quả thật không ổn.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, hơn nữa, võ công của Nam Cung Việt rất cao, trước mắt ở đây vẫn chưa có một ai có thể vượt qua hắn. Miểu Miểu thấy vậy, đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay qua hỏi Dịch Thiên: “Dịch Thiên, chàng đã luyện Tru Tâm Tuyệt chưa?” Dịch Thiên lắc đầu, vẫn chưa, lúc trước Miểu Miểu mang thai hắn vẫn nín không luyện Tru Tâm Tuyệt.

Tru Tâm Tuyệt, Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừu liếc nhau, không ngờ rằng bản bí tịch này đã ở trong tay Miểu Miểu, như vậy việc chống lại Nam Cung Việt không quá khó khăn rồi, vốn đang nghĩ có nên điều người từ trong gia tộc đến đây trấn thủ hay không, bây giờ xem ra có thể từ từ cũng được.

“Vụ Kiếm, người đi gặp bọn họ, Dịch Thiên, đi nào, đi luyện công.” Miểu Miểu phản phó đơn giản rồi lôi kéo Dịch Thiên bỏ đi, nếu bọn họ vẫn chưa hành động, nên chuẩn bị sớm một chút, đề phòng vạn nhất.

Vì sao lại là ta, Vụ Kiếm bị điểm danh rất muốn khóc, tại sao gần đây chuyện tốt thì không đến phiên hắn mà chuyện xấu thì luôn có phần, nhìn chung quanh đều thấy một đứng với một, đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra hắn là kẻ cô đơn, nên không ai thương xót, xem ra chính mình cũng phải suy nghĩ đến việc tìm một nữ nhân.

Lôi kéo Dịch Thiên chạy về trong phòng, Miểu Miểu sốt ruột: “Mau bắt đầu đi.” Dịch Thiên mỉm cười, quả nhiên tiểu nữ nhân này không phải là tự mình học võ, lập tức cười nhạt: “Nơi này không phải là nơi dành để luyện công.”

Ngất nha, luyện công còn phải chọn nơi, cứ tưởng là ở bất kỳ nơi nào cũng có thể luyện thành thần công, dưới vách núi, trong sơn động, tùy ý luyện một cái liền có thể đại công cáo thành.

“Trong phòng rất dễ bị bên ngoài quấy nhiễu, luyện công kiêng kỵ nhất là bị quấy nhiễu, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.” Dịch Thiên nhìn Miểu Miểu cười nhẹ, tận tâm giải thích.

Thì ra là vậy, Miểu Miểu cười khan mấy tiếng, cũng không trách mình được, người không biết không có tội, nàng lại chưa bao giờ luyện võ công. Võ võ vai Dịch Thiên, hào sảng nói: “Chúng ta cùng tìm một nơi yên tĩnh, ta canh cho chàng.”

“Nàng không định cho hai tiểu quý kia bú sao?” Dịch Thiên nhướn mày nói, việc luyện tập này không thể nói trong một hai ngày là xong, đâu thể nào không cho bú.

“Ách, chuẩn bị sẵn sữa dê cho hai đứa uống là được.” Miểu Miểu suy nghĩ hồi lâu rồi nặn ra một câu như vậy, chồng vẫn quan trọng hơn nha, lỡ như tẩu hỏa nhập ma, không nhận ra nàng với mấy bảo bối thì sao, như vậy rất thảm nha. Hai đứa nhỏ uống sữa dê vài ngày chắc không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Thật sao, phu nhân à, yêu nàng chết mất.” Dịch Thiên liền dấu miệng nhào tới định hôn, cuối cùng thì Miểu Miểu cũng thuộc về một mình hắn rồi, để xem thử mấy tên tiểu quý kia làm sao mà tranh với hắn đây.

Miểu Miểu đánh hắn văng sang một bên: “Nhanh tìm một nơi nào, thời gian gấp gáp.” Lúc nào rồi mà còn có sức ở đây tình chàng ý thiếp chứ.

Dịch Thiên xì mặt đứng trước mặt thất mụ của Lâm Phong, rốt cuộc là có muốn ở cùng hắn hay không a, ngay cả hôn cũng không cho.

Trong không gian u ám, chỉ leo lét vài ngọn đèn dầu, Dịch Thiên ngồi xếp bằng ở trên giường đá, chuẩn bị bắt đầu luyện Tru Tâm Tuyệt. “Dịch Thiên...” Miêu Miêu muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Dịch Thiên nhìn về phía nàng, kiểm chế suy nghĩ muốn hoàn thành nộ hôn vừa rồi, cái này không tệ tí nào nha, coi như là thưởng cho hấn đi.

“Dịch Thiên, không biết ta đã nói với chàng chưa, rằng ta rất yêu chàng.” Miêu Miêu nhìn hấn nồng nàn.

Dịch Thiên gạt đầu, cũng nhìn nàng thâm tình như vậy, hấn biết, biết rất rõ.

“Được rồi, không có việc gì nữa, chàng có thể tiếp tục.” trong tình cảnh nồng nàn như vậy, Miêu Miêu đột nhiên thốt nên một câu như vậy. Dịch Thiên nghiêng người một cái, sượt chút nữa là ngã khỏi giường.

Chỉnh chỉnh lại tư thế, Dịch Thiên nhìn nàng nghiêm mặt nói: “Nàng yên tâm, vô luận ta biến thành cái dạng gì, ta vẫn là phu quân của nàng, chủ thượng của Vụ Thiên Các, đối với mọi người, ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Hốc mắt Miêu Miêu thoáng đỏ lên, thì ra hấn biết. Dịch Thiên bước tới, nắm lấy vai Miêu Miêu, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, ta vẫn là ta, cho dù Tru Tâm Tuyệt khiến cho ta trở nên tàn nhẫn, ta vẫn là phu quân yêu nàng nhất, trừ phi nàng sợ hãi sự tàn nhẫn của ta, không, cho dù nàng sợ, ta vẫn sẽ giữ nàng cả đời.”

Trong phút chốc Miêu Miêu rơi nước mắt: “Mặc kệ chàng biến thành dạng gì đi nữa, ta cũng sẽ không rời khỏi chàng.” “Cũng đã làm mẹ rồi, khóc cái gì chứ.” Dịch Thiên lau đi nước mắt trên mặt Miêu Miêu thấp giọng nói, cho dù là lúc nào thì nước mắt của nàng đều khiến hấn cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Miêu Miêu đưa tay quẹt nước mắt cười nói: “Nhanh đi luyện đi, chứ không chờ chàng luyện xong, con của chúng ta lại coi dê là mẹ nó thì khổ.” Không phải hay nói là ai cho sửa thì đó là mẹ sao.

“Chúng nó dám.” Dịch Thiên cả giận nói, đã giành vợ của hấn không nói rồi, lại còn dám không nhận mẹ, xem thử hấn có đánh cho nát mông không. Dứt lời đi về phía giường đá, lại một lần nữa ngồi xếp bằng bắt đầu luyện công.

Tru Tâm Tuyệt chính là một bộ võ công nối liền, một khi bắt đầu luyện sẽ không thể dừng lại, suốt một ngày một đêm Dịch Thiên cũng chưa uống một giọt nước nào, Miêu Miêu nhìn thấy vậy trong lòng lo lắng, cái này chừng nào mới xong a. Nhìn Dịch Thiên, cả người tỏa ra khói trắng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, Miêu Miêu chỉ có thể làm được là giúp chàng lau đi mồ hôi trên trán, trong lòng cầu khẩn mọi sự sẽ thuận lợi.

Lại một ngày một đêm nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì, Miêu Miêu cũng cuống đến mức đi lòng vòng, hai ngày chưa hề uống nước, làm sao cơ thể chịu được, đã thế lại không ngừng toát mồ hôi, không chừng nước trong người đã bị bốc hơi hết rồi.

Trời lại hùng đông, rồi lại tối mịt mù, Miêu Miêu nhìn thấy trán Dịch Thiên không đổ mồ hôi nữa thì trong lòng lạnh ngắt, chẳng lẽ nước trong người bốc hơi hết thật rồi? Đang ngồi suy nghĩ, Dịch Thiên đột nhiên mở mắt, hai mắt đỏ rực, tỏa ra những tia khát máu, Miêu Miêu nhìn thấy trong lòng run sợ, lùi về phía sau.

“Đừng sợ.” Tiếng nói trầm tĩnh của Dịch Thiên truyền đến, hai mắt lập tức khôi phục sự trấn tĩnh bình thường, tay duỗi ra kéo Miêu Miêu lại. Đây là phản ứng trong chốc lát lúc mới luyện xong võ công, nhưng nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Miêu Miêu, hấn vẫn có chút băn khoăn, sau này sẽ cố gắng không sử dụng Tru Tâm Tuyệt trước mặt Miêu Miêu.

Nhìn thấy Dịch Thiên đã khôi phục bộ dạng trước đây, Miêu Miêu vội vàng giãy ra, chạy đến cách đó không xa, bưng đến một bình nước trà, đưa cho Dịch Thiên: “Mau uống, mau uống, phải uống cho hết.” Con người này ngày không ăn cơm thì không sao, vài ngày không uống nước là không được, mà Dịch Thiên vừa không ăn cơm lại không uống nước, Miêu Miêu cảm thấy nên bổ sung nước trước thì tốt hơn.

“Nhìn một bình lớn đầy nước trà như vậy, Dịch Thiên khê cau mày, hấn uống không được nha. “Sao vậy, có phải không thoải mái chỗ nào không?” Nhìn thấy Dịch Thiên cau mày, Miêu Miêu vô cùng sốt ruột, chẳng lẽ triệu chứng thiếu nước đã bắt đầu xuất hiện rồi.

“Không phải, chỉ là ta không uống được nhiều như vậy.” Dịch Thiên nói thẳng, nữ nhân này coi hấn thành thùng nước hả.

“Chẳng lẽ chàng không khát, ba ngày rồi chàng chưa có uống nước?” trên đầu Miêu Miêu hiện lên ba dấu hỏi???

“Không khát, hơi nước bốc ra lúc đầu đều là nước dư ở trong người, đám người Vụ Huyền cũng có thể hai ba ngày không uống nước, chỉ cần có nội lực đủ mạnh, thì thời gian chống đỡ càng lâu.” Dịch Thiên cười nhẹ giải thích, nhìn về mặt của tiểu nữ nhân này đoán chừng là vẫn còn mơ hồ đây.

Giờ chứ, Miêu Miêu nghe xong cười lớn, làm nàng ba ngày nay lo lắng không đâu rồi, cái này không có khoa học chút nào nha, hôm nào phải tự mình nghiên cứu kỹ càng một chút mới được, xem thử coi cơ chế dùng nội lực bảo vệ cơ thể là như thế nào, nói không chừng ở đây nàng còn có thể làm một chuyện gia a, đến lúc đó...

“Nàng đang nghĩ cái gì đó?” Dịch Thiên đẩy đẩy Miêu Miêu đang lảng lảng bay vào cõi tiên, lại đang vụng trộm suy tính cái gì đây không biết.

“Không có gì, không có gì.” Miêu Miêu thoáng lắc đầu, nghĩ xa quá rồi, nghĩ xa quá rồi. “Nếu không khát thì chúng ta đi ra ngoài đi, tất cả mọi người chờ cũng sốt ruột rồi, um, ư ư...”

Miêu Miêu mới vừa nói xong cả người liền rơi vào trong một vòng tay rộng, môi lập tức bị đè lên, để xem giờ nàng chạy đâu cho thoát, trong lúc hân luyện công cử nghĩ đến nụ hôn bất thành này mà sứt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma, cái này nàng còn không bồi thường cho tốt đi.

*son vũ dục lai: Vốn được trích ra từ “Hàm Dương thành Đông Lâu”. Nguyên văn cả câu là: “Son vũ dục lai phong mẫn lâu.” được hiểu là: mưa núi sắp đến nên gió lộng khắp lâu; gió thổi báo giông tố sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Phong mẫn lâu

Chờ Dịch Thiên cùng Miêu Miêu ra khỏi mật thất thì đã là buổi sáng tiếp theo. Mọi người thấy vậy đều rất vui vẻ, nhanh như vậy chủ thượng đã luyện thành rồi, thật sự là đáng mừng.

“Chủ thượng, Nam Cung Việt cùng Thần Quang Dục muốn cùng hợp tác với chúng ta.” Vụ Kiếm thấp giọng nói trước, đây là tin tức mà hân mạo hiểm cả ngày trời, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng lao lên tiền tuyến mới có được, mặc dù ở giữa có một khúc nhạc đệm, nhưng nói chung là không ảnh hưởng đến đại cục.

“Hợp tác làm gì?” Miêu Miêu nhướn mày nói, Vụ Kiếm liền đem chuyện gặp mặt vào ngày hôm đó kể lại kỹ càng.

Hôm Miêu Miêu phân phó hân, Vụ Kiếm không đi liền, mà trước hết theo dõi hai người này có động tĩnh gì không đã. Theo dõi một ngày trời cũng không thấy phát sinh sự tình gì. Đến ngày thứ hai, Vụ Kiếm liền hoa hoa lệ lệ lên đài.

“Hai vị đại giá quang lâm, có việc gì sao. Miêu nhỏ của chúng ta không dung nổi hai vị đại thần nha.” Vụ Kiếm vừa xuất hiện liền đâm ngay một câu, chẳng thêm kiêng nể.

“Chúng ta muốn gặp Dịch Thiên.” Nam Cung Việt làm giống như không nghe thấy lời Vụ Kiếm, mà nói thẳng vào ý đồ đến của mình.

“Chủ thượng nhà ta bận rộn nhiều việc, không rảnh gặp nhị vị, có chuyện gì thì cứ nói với ta.” Vụ Kiếm ngồi xuống, bắt chéo hai chân đóng đờ, cũng không thèm nhìn tình thế hiện tại.

“Tốt, nói với người cũng chẳng khác gì mấy. Chúng ta hy vọng có thể hợp tác với các người, cùng nhau diệt Hách Liên gia. Đến lúc đó, các người tiếp tục tung hoành giang hồ của các người, còn chúng ta bắt đầu triều đình của chúng ta.” Toan tính có vẻ nhỏ như thế nhưng thật ra là thả con tép bắt con tôm, nếu tương lai triều đình mạnh lên rồi, quay lại thống trị giang hồ cũng không muộn.”

“Vạn nhất tương lai các người lại muốn diệt chúng ta thì sao, đây không phải là quá thiết thời cho chúng ta rồi sao. Hơn nữa, không phải huyết thống mà leo lên ngôi vị Hoàng đế rất khó ngồi vững.” Vụ Kiếm thật ra cũng chẳng ngu tí nào.

“Mấy chuyện đó chúng ta có thể thương lượng sau, trước hết người đem những lời này nhắn với Dịch Thiên, chúng ta sẽ ở đây chờ ba ngày.” Nam Cung Việt trầm giọng nói, còn Thần Quang Dục vẫn im lặng uống trà, không nhìn ra được rốt cuộc là hân đang suy nghĩ chuyện gì.

“Muội không đồng ý.” Đột nhiên một giọng nữ truyền đến, ba người cùng ngẩng đầu nhìn qua. Kẻ nào lớn gan như vậy, dám nghe trộm bọn hân nói chuyện, mà bọn họ cũng không phát hiện ra.

Lập tức mở cửa nhả gian nhìn ra, thấy trên hành lang là một nữ tử đang la hét với một nam tử ở đối diện, thì ra là không phải nói với bọn họ. Đang định đóng cửa thì nữ tử liếc mắt nhìn qua, rồi vội vàng chạy vào, thân mật ôm lấy cánh tay Vụ Kiếm, thẹn thùng nói với nam tử kia: “Đại ca, kỳ thật ta đã hứa hẹn chung thân với vị công tử này rồi, cho nên ta không thể gả cho người khác được nữa.”

Ước định chung thân, không có nha, Vụ Kiếm không thốt nên lời, mình còn chưa kịp nhìn rõ bộ dạng của nữ tử này, đã bị gán ngay tội danh ước định chung thân. Đang định mở miệng thì giọng đe nẹt của vị nam tử kia vang tới: “Mày không được cũng phải được, Nguyên công tử thì có gì không tốt, nhân phẩm hay nhà cửa đều là hàng đầu, mày được gả đến không lo ăn lo mặc, một nữ hài tử như mày còn muốn thế nào nữa hả?”

“Nhân phẩm hàng đầu, đại ca, con mắt nào của huynh nhìn thấy nhân phẩm hàng đầu vậy. Cả ngày lưu luyện kỹ viện, đã thế tiểu thiếp nhiều như vậy, sớm muộn gì cũng chết ở trong ngực nữ nhân.” Nữ tử tức giận nói, không thèm để ý đến phong thái gì nữa.

“Theo tao đi về.” Nam tử vừa dứt lời, định đi đến kéo nữ tử. Vụ Kiếm thấy vậy liền mỉm cười, đứng dậy, ôm nữ tử nói: “Nàng đã cùng ta ước định chung thân rồi. Các hạ còn dây dưa không buông, cho dù là ca ca của nàng, ta cũng không bỏ qua.” Diêm phúc tự dung đến, Vụ Kiếm cảm thấy hân nên sử dụng tốt một chút, sau này mấy chuyện nguy hiểm không tới phiên hân nữa rồi.

“Người là hành tội ở đâu, đây là việc nhà của ta, không đến phiên người chõ miệng vào.” Nam tử tức giận nói.

“Ta là vị này, ách...” “Uyển Nhi”

“Đúng vậy, ta là phu quân tương lai của Uyển Nhi, việc này ta đương nhiên được quyền chõ vào rồi. Bây giờ ngươi muốn đem thê tử của ta gả cho người khác, ta đương nhiên là không vui.” Vụ Kiếm khẽ cúi đầu, dựa vào bên tai của Uyển Nhi, đối đáp với nam tử.

Nam tử đang định nổi xung, chuông quỹ liền dẫn người chạy lên: “Vụ Kiếm đại nhân, thuộc hạ sẽ lo liệu, ngài cứ tiếp tục.” Dứt lời liền cẩn thận đóng cửa lại.

“A, ngươi là Vụ Kiếm?” Nữ tử đột nhiên hét lớn.

“Đúng vậy, chuyện gì?” Vụ Kiếm có chút ngơ ngác không hiểu, không nên hét lên thảng thốt như vậy chứ, gan hăn nhỏ lắm nha.

“Ta muốn ở chung với ngươi.” Uyển Nhi nói một cách kiên định.

Ách, Vụ Kiếm lại thêm một lần cứng họng, đừng có trực tiếp như vậy được không. Hắn biết về ngoài của hắn rất đẹp, hoàn cảnh cũng không tệ, nhưng lại cứ trực tiếp như vậy hắn sẽ bối rối lắm.

“Ta ở cùng với ngươi, ta có thể nhìn thấy phu nhân của các ngươi. Ta thật sự là rất sùng bái nàng nha, đúng thực là đại biểu cho nữ nhân chúng ta.” Uyển Nhi hưng phấn.

Ngất, Vụ Kiếm suýt chút nữa ngã nhào, thì ra không phải là coi trọng hắn, mà muốn dùng hắn làm cầu thang. Lúc này Thần Quang Dục lại lộ ra một nụ cười châm chọc. Vụ Kiếm thấy vậy, vội vã đứng dậy nói một cách nghiêm túc: “Chuyện này ta sẽ báo lại với chủ thượng.” Dứt lời liền rời khỏi phòng.

“Ai da, chờ ta một chút, chờ ta một chút...” Uyển Nhi thấy vậy vội vàng chạy theo phía sau Vụ Kiếm.

“Mọi chuyện xảy ra như vậy đấy, chủ thượng, chúng ta có nên đáp ứng hợp tác với bọn họ không?” Vụ Kiếm hỏi. Dịch Thiên còn chưa kịp trả lời, đã nghe một tiếng thét chói tai truyền đến từ xa: “Vụ Kiếm, ngươi ở đâu, ta lạc đường rồi, tại sao lại lớn như vậy a.”

Ngất a, Vụ Kiếm nghe thấy thanh âm này đã muốn ngất. Mà những người khác đều mím miệng nín cười. Uyển Nhi này thật đúng là ngốc a, tới đây cũng được hai ngày rồi, mới có một nơi nho nhỏ như vậy mà cũng không tìm ra đường đi.

Vụ Kiếm phi thân ra, túm nàng đi vào phòng. “A, phu nhân, thật sự là người a, muội thật sự hạnh phúc nha. Phu nhân, người biết không, kính ngưỡng của muội giành cho người cuộn cuộn như nước sông liên miên chảy không ngừng, lại giống như núi cao tầng tầng lớp lớp, muội thật sự là...” Uyển Nhi còn chưa nói xong, Vụ Kiếm đã gỡ cho nàng một cái, lại thao thao bất tuyệt rồi.

Miêu Miêu nghe xong cảm thấy vô cùng đắc ý, cảm giác cũng không tệ lắm, có chút lâng lâng phiêu phiêu. Đột nhiên bị Vụ Kiếm gỡ một cái cắt đứt, lập tức trừng hắn, đánh cái gì vậy chứ. Mà Uyển Nhi cũng cực kì bất mãn với hành vi của hắn, ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn, người ta gặp được thần tượng của mình nên hạnh phúc đến không kiềm lại được a. Vụ Kiếm nhất thời lui lui về phía sau, hai vị nữ nhân này quả mức kinh khủng rồi.

“Dịch Thiên, huynh thấy thế nào?” Lúc này Lâm Phong bước ra giải vây, gần đây Vụ Kiếm này thật sự là quá xui xẻo rồi, tốt xấu gì cũng là nam nhân, nên giúp đỡ hỗ trợ nhau.

“Không hợp tác.” Miêu Miêu nói vô cùng kiên định, lần trước Thần Quang Dục hạ độc nàng vẫn còn chưa báo thù, lại còn hợp tác với hắn hả, nằm mơ đi. Dịch Thiên gật đầu tán thành lời Miêu Miêu, hợp tác với tình địch hả, không có cửa đâu.

Tất cả mọi người cũng gật đầu, bọn họ cũng không muốn hợp tác cùng với hai cha con tên này. Kẻ nào cũng gian ác, lúc nào bọn họ cũng đầy âm mưu. Hơn nữa, nếu Hách Liên Hồng tấn công đến đây, bọn họ cũng không nhất định sẽ bại, hành sự tại nhân. Không tin một kẻ dựa vào giết người bò lên ngôi vị Hoàng đế có thể lôi kéo được tất cả nhân tâm.

“Thành nhi, khi nào tấn công Lâm thành? Bây giờ Vụ Thiên Các đã đem cả sào huyệt về đó rồi.” Hách Liên Hồng trầm giọng hỏi, mặc dù chính mình làm Hoàng đế, nhưng hiện giờ đối với đứa con trai này lại có chút sợ hãi, uy lực của Thất Tâm Hoàn thật sự quá lớn, bao nhiêu danh y cũng không thể trị khỏi cho Thành nhi.

“Người có bao nhiêu phần thắng?” Hách Liên Thành hỏi ngược lại.

“Đại khái là bảy phần.” Dù sao Lâm thành cùng Vụ Thiên Các hợp sức thì thực lực gia tăng không kém, không thể xem thường bọn chúng, đây chỉ là bản thân dè dặt đoán chừng thôi.

“Tim được cha con Nam Cung Việt chưa?” Hách Liên Thành lạnh lùng hỏi lại, hại hắn ra nông nỗi này, không giết không được.

“Nghe nói mấy ngày trước đã vào Lâm thành, không biết định gây ra chuyện gì. Hai bên vẫn chưa xảy ra xung đột nào, xem ra có khả năng là đang thương thảo chuyện gì đó.” Trái lại tin tức lại cực kì nhanh.

“Lập tức xuất binh, tấn công Lâm thành.” Hách Liên Thành lạnh lùng nói, một lúoi bắt hết. Chợt dừng lại: “Không được thương tổn đến Miêu Miêu.” Dứt lời bỏ ra ngoài. Hách Liên Hồng ở sau lưng khẽ lắc đầu, chẳng lẽ Thành nhi thật sự yêu nữ nhân đó?

Phụ thân của Lâm Phong đi vào thư phòng, trầm giọng nói: “Mới vừa truyền đến tin tức, Hách Liên Hồng xuất binh rồi, tiến thẳng đến phía Lâm thành chúng ta.”

“Bao nhiêu người?” Vụ Huyền hỏi.

“Phòng chừng khoảng năm mươi vạn.” Phụ thân của Lâm Phong thấp giọng.

“Vụ Huyền, chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người.” Dịch Thiên hỏi lại.

“Không tới năm vạn.” Dù sao những người đảm đương vai trò sát thủ cũng không nhiều đến thế.

“Thêm hai mươi vạn của chúng ta nữa nhiều nhất là được hai mươi lăm vạn, chống lại năm mươi vạn người.” Lâm Phong tiếp lời, nhân số của một thành làm sao có thể hơn cả thiên hạ.

“Sợ cái gì chứ, binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn, ta cũng không tin, bằng một cô gái xinh đẹp đến từ thế kỷ hai mươi mốt không thể đấu lại đám cổ nhân này.” Miếu Miếu nhướn mày nói.

“Thế kỷ hai mươi mốt là cái gì?” Uyển Nhi rất hiếu kỳ, liền áp sát hỏi han.

“Muội không biết đâu.” Miếu Miếu đẩy nàng ra, nói tiếp: “Chuẩn bị lương thảo nhiều một chút, vạn nhất bọn họ không tiến vào liền, có thể là sẽ bao vây chúng ta không cho nước cùng lương thực. Chờ chúng ta đạn hết lương cạn, lúc đó chúng ta phải đầu hàng rồi.” Mấy thủ đoạn này phim trong TV vẫn thường xuyên chiếu nha, Miếu Miếu cảm thấy ngửa trước vẫn hơn, cần tắc vô ưu.

Mọi người gật đầu, nhớ kỹ. “Còn gì nữa không?” Uyển Nhi vội vàng hỏi, xem ra là phu nhân sắp trở tài rồi đây.

“Còn nữa, triệu tập dân chúng đến cửa thành, phu nhân muốn nói vài lời. Uyển Nhi, nhiệm vụ này giao cho muội nha.” Coi bộ dạng hưng phấn của Uyển Nhi, nếu không cho nàng ta làm gì, nàng ta sẽ quán lấy mình đến phiên chết mất.

“Nàng muốn làm gì?” Dịch Thiên thấy vậy hỏi.

“Ta muốn dùng ba tác lược lươn lẹo của mình kêu gọi thêm người, nhanh đi a, mau chuẩn bị đi, còn đứng suy nghĩ gì nữa.” Miếu Miếu hồi thúc, đám người lập tức tản đi.

Đứng ở trên tường thành cao, nhìn đám người chen chúc bên dưới, Miếu Miếu cười nhẹ rồi đi lên trước, cúi người chào mọi người một cái, lớn tiếng nói: “Xin chào các vị hương thân phụ lão, ta là nghĩa nữ của thành chủ, Miếu Miếu. Phụ thân tuổi tác đã cao, cho nên ta thay mặt người đến chuyển cáo với mọi người một việc.” Miếu Miếu dừng lại một chút, dọi tiếng vỗ tay nhưng chỉ có yên tĩnh cùng yên tĩnh.

Nghĩa nữ, mọi người không biết nói sao, nàng thật đúng là đủ trò, sợ thân phận mình bất chính không được nói, liền lập tức tạo cho mình một danh phận đáng hoàng. Dù sao phần lớn người ở Lâm thành đều nghe sự chỉ huy của thành chủ, mà thế lực của Vụ Thiên Các ở đó cũng không lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Quân vây bốn mặt

Dừng một chút thấy không ai thềm cổ vũ, Miếu Miếu đành hắng bắt đầu nói tiếp: “Mọi người cũng biết, Lâm thành của chúng ta luôn không thuộc về triều đình, tiếc rằng triều đình ức hiếp người quá đáng, xuất binh chinh phạt. Đại quân đã bắt đầu tiến về phía Lâm thành, vài ngày nữa sẽ đến.” Vừa nói xong bên dưới lập tức náo loạn, chuyện liên quan đến tính mạng vẫn quan trọng a.

Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, Miếu Miếu không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là bắt tay làm loa, cố gắng hô lớn: “Xin mọi người trật tự một chút, trật tự một chút.” Nghe Miếu Miếu hô như vậy, cũng yên tĩnh lại được không ít.

“Xin mọi người hãy nghe ta nói hết trước đã, trước mặt nhân thù của chúng ta chỉ bằng một nửa đại quân, cho nên cũng không thể nắm chặt phần thắng. Một khi Lâm thành bị đánh hạ, mọi người có lẽ phải trôi giạt khắp nơi. Tất cả mọi người cũng biết hiện giờ đã thay vua đổi chúa, tân hoàng không cần biết hiệp nghị năm đó Lâm thành ta đã ký kết cùng triều đình, kiên quyết xuất binh tấn công, đây rõ ràng là khinh thường Lâm thành chúng ta. Tất cả người dân của Lâm thành nên dứt khoát phản kháng. Lâm thành vốn là thuộc về mọi người, không thuộc về triều đình. Vì sự hưng vong của quốc gia, người dân nên cùng gánh vác. Mặc dù Lâm thành cũng không phải là một quốc gia nhưng ta tin trong lòng mọi người, Lâm thành cũng là quốc gia của mọi người. Ta nói những lời này cũng chỉ hy vọng mọi người có thể thông cảm cho sự khó xử của chúng ta, nếu như mọi người muốn rời đi, chúng ta cũng không ngăn cản, nếu mọi người muốn ở lại cùng nhau chiến đấu, cửa lớn của Lâm thành vẫn luôn mở rộng chào đón mọi người, cảm ơn mọi người.”

Miếu Miếu nói xong, cúi thấp người chào. Đảm bảo là Miếu Miếu nói đã làm động lòng mọi người, bên dưới liền vang lên tiếng vỗ tay như sấm, tiếng hô ngày một vang: “Thề bảo vệ Lâm Thành, vì Lâm thành mà chiến đấu...” Thành chủ chọn đúng thời cơ, cùng Lâm Phong bước ra cúi đầu thật thấp cảm ơn mọi người.

Qua những lời Miếu Miếu nói xong, chỉ có một số người già yếu rời khỏi Lâm thành, những người khác đều lo chuẩn bị, cố gắng vì cuộc chiến sắp đến.

Động thái này mang lại không ít hy vọng cho Lâm thành, nhưng cũng chỉ là tương đối, cha con Nam Cung hấn cũng hiểu điều đó. Ý tứ không muốn hợp tác cũng đã sớm nhả ra cho bọn hấn rồi, có điều bọn hấn vẫn ở lại Lâm thành, không chịu rút lui, điều ấy thật ra lại khiến cho những người khác cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đêm khuya, Miếu Miếu sống vai cùng Dịch Thiên nằm trên nóc nhà ngắm sao. “Dịch Thiên, chừng nào bọn chúng sẽ tới?” Miếu Miếu thăm thỉ hỏi. “Ngày mai hấn là tới rồi.” Dịch Thiên khẽ nắm tay nàng, cố gắng xua đi bất an trong lòng nàng.

“Dịch Thiên, ở cùng một chỗ với chàng, ta không sợ.” Miếu Miếu mỉm cười với hấn, chỉ cảm thấy thương hai đứa nhỏ. “Dịch Thiên, chúng ta còn chưa đặt tên cho hai đứa nhỏ, chàng bảo lấy tên gì cho hay đây?”

“Nàng muốn đặt tên gì?” Dịch Thiên lại hỏi ngược lại, hấn thật sự là không nghĩ ra tên gì.

“Dịch Khiếu cùng Dịch Tiểu được không? Một chữ là Khiếu nghĩa là tiếng huýt sáo, một chữ là Tiểu nghĩa là cười, mặc dù âm giống nhưng chữ không giống, được không?” E rằng Miếu Miếu đã nghĩ ra từ sớm.

“Âm giống nhau vậy làm sao mà phân biệt, gọi một cái không phải là hai đứa cùng tới sao.” Dịch Thiên cảm thấy hình như có chút không ổn.

“Hai đứa cùng đến mới tốt a, nếu ta gọi chúng đến sai làm chuyện gì đấy, gọi một tiếng liền xuất hiện hai đứa, không phải tiện hơn sao.” Miếu Miếu còn đang dương dương tự đắc với suy tính của mình.

Dịch Thiên nghe vậy muốn ngất luôn, thật ra là muốn té xuống nhưng nghĩ lại mình đã nằm dài ra rồi, té không được vậy thì ngất luôn đi, có người mẹ nào lười đến mức đó sao. Có điều cuối cùng Dịch Thiên cũng gật đầu đồng ý, nhất vợ nhì trời, bây giờ câu này đã trở thành danh ngôn chí lý của hấn rồi.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, đại quân đã đóng ở trước Lâm thành. Nhưng cả Lâm thành đều vô cùng yên tĩnh, cửa thành đóng chặt, không có bất cứ tiếng động gì, hơn nữa trên thành không có bất kỳ kẻ nào gác. Đại quân rất kinh ngạc, đây là ý gì chứ.

Thật ra mọi người cũng rất kinh ngạc với hành động của phu nhân, có điều phu nhân nói, hành quân kiêng kỵ nhất ngờ vực vô căn cứ, chỉ cần có một tia nghi ngờ, phán đoán liền không chuẩn. Bọn họ làm vậy có thể gây nhiễu loạn tâm mắt của quân địch, gây ra cảm giác thần bí cho người khác, khiến cho địch nhân phán đoán không thông suốt. Miếu Miếu nói rõ lý thuyết xong, mọi người đều đồng ý. Vì vậy liền tạo ra tình hình như hiện giờ, quả nhiên khiến cho đám người Hách Liên Hồng cảm thấy có chút ngỡ ngàng.

“Thành nhi, con thấy thế nào, quá mức yên tĩnh rồi.” Hách Liên Hồng trầm giọng hỏi, không biết đám người này lại làm trò gì.

“Chờ, không tin đến tối còn có thể yên tĩnh như vậy.” Hách Liên Thành lạnh lùng trả lời, có bản lĩnh buổi tối không nhóm lửa, thấp đèn thử coi, nếu lúc này tùy tiện lao vào, không biết có bẫy gì đang chờ đón bọn họ.

Màn đêm buông xuống, vẫn không có một chút động tĩnh. Mắt thấy hoàng hôn dần xuống, đại quân đều thoáng lo lắng, đã đến lâu như vậy mà sao vẫn không có hành động gì, chuyện gì đã xảy ra.

Rốt cuộc đến lúc ánh trăng đã treo ngang ngọn cây, hiện giờ Lâm thành vẫn tối om om, không có đóm lửa, không có ánh đèn, yên tĩnh như một thành chết, không hề có sức sống.

“Thành nhi, con thấy sao?” Hách Liên Hồng trầm giọng hỏi, không ngờ tới bọn họ có thể chịu đựng như vậy, đến nửa đêm vẫn không bất kỳ động tĩnh gì.

“Đại quân lui về sau hai mươi dặm hạ trại, phái người đột nhập thăm dò một chút.” Hách Liên Thành cũng không ngờ đến kết quả này, trước hết đánh phải hạ lệnh lui về sau, không biết tình huống, tùy tiện tấn công vào buổi tối là hành động không sáng suốt.

“Sao rồi?” Miếu Miếu thấp giọng hỏi, phôi bọn họ từ giờ ngộ đến giờ, đoán chừng là không dễ chịu chút nào nha.

“Đại quân lui về sau hai mươi dặm, hạ trại ở đó.” Vụ Kiếm đem tin tức mới thu được báo với mọi người.

“Không tệ, ngày mai tiếp tục làm như vậy, cứ như vậy hai ba ngày, đợi cho sự cảnh giác của binh lính giảm xuống, chúng ta sẽ công.” Miếu Miếu tiếp tục thấp giọng nói.

“Vâng, phu nhân.” Một người nhỏ giọng đáp.

“Còn nữa, phu nhân, người bọn họ phái vào chúng ta đã diệt.” Vụ Huyền nói.

“Làm tốt lắm, lạng lẽ đem thi thể bọn chúng treo lên tường thành, để ngày mai bọn chúng được chiêm ngưỡng cho rõ ràng.” Mọi người lập tức tán đi.

Sáng sớm hôm sau, đại quân vừa đến, lại nhìn thấy mấy thi thể đóng đưa trên tường thành. Tình trạng vô cùng kinh khủng, không có thi thể nào là nguyên vẹn, mọi người đánh bạo nhìn lên, không mất tay mắt chân thì bên dưới bị xé toạc. Kinh khủng nhất là những kẻ bị lột da mặt, huyết nhục lẫn lộn, khiến cho mọi người đều nôn mửa không thôi. Cực kỳ kinh khủng, trong lòng binh sĩ đều sợ hãi, không ngừng lui về phía sau. Dù sao mọi người đều có ý chí muốn sống, nhìn thấy kết cục thảm của người khác như thế, khó tránh sẽ liên tưởng đến kết cục của bản thân.

“Cái này...?” Sắc mặt Hách Liên Hồng tối sầm, đám người Dịch Thiên cũng quá độc ác, những chuyện như vậy cũng làm được.

“Lui binh, đến tới ta đi.” Hách Liên Thành lạnh lùng nói, nhìn phản ứng của binh lính, giờ phút này mà tấn công, e rằng có không ít kẻ sẽ đào ngũ. Những binh mã này cũng không phải đều là bộ hạ trước đây của phụ thân, đối với lời nói của phụ thân cũng không hoàn toàn nghe theo.

“Chủ thượng, tất cả thi thể trên tường thành đều bị kẻ nào đó phá hủy, không có một thi thể nào nguyên vẹn. Kinh khủng nhất là những kẻ bị lột da mặt.” Vụ Kiếm trầm giọng nói, lúc mình vừa nhìn thấy cũng hoảng hồn hoảng vía, Uyển nhi đứng bên cạnh sút chút nữa là la lên, may là kịp bịt miệng nàng, có điều sau đó cũng nôn mửa không thôi.

“Là ai làm?” Sắc mặt Dịch Thiên trở nên u ám, người đã chết còn không tha, kẻ đó đầu óc không biến thái thì cũng có mục đích. Nhìn thấy vẻ mặt muốn nôn của Miểu Miểu, e là đang tưởng tượng lại cảnh đó, Dịch Thiên duỗi tay, lời nàng đến ngồi trên đùi hắn, khẽ vuốt lưng nàng.

“Đệ nghĩ rằng là cha con Nam Cung.” Lâm Phong khẽ nhủ mồm nói, chuyện như vậy chỉ có cha con bọn hắn mới dám làm. Không rời khỏi Lâm thành nghĩa là đã có âm mưu lớn rồi, làm như vậy, đối với bọn hắn thì có lợi ích gì.

“Bọn hắn đang ở đâu?” Dịch Thiên trầm giọng nói.

“Còn đang ở trong tử lâu, có điều dù sao võ công của bọn hắn cao cường, rất dễ cắt đuôi người do chúng ta phái đi.” Vụ Huyền nói.

Dịch Thiên gật đầu không nói, hắn cũng hoài nghi là hai tên đó. Biến thi thể thành cái dạng đó, sẽ chỉ khiến cho binh lính cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ là đang muốn giúp?

“Bọn hắn vẫn còn muốn hợp tác với chúng ta sao.” Miểu Miểu khẽ trầm tư nói, thủ đoạn như vậy, vốn là nhằm vào Hách Liên Hồng, không ảnh hưởng gì đến đám người của phe mình.

“Cứ chờ bọn hắn tìm tới cửa đã, tình thế ở nơi đại quân hạ trại là như thế nào?” Dịch Thiên vẫn không hề muốn hợp tác với cha con Nam Cung.

“Cách Lâm thành hai mươi dặm, xung quanh là thảo nguyên mênh mông, là nơi vô cùng thích hợp để hạ trại, gần đó không có một điểm nào để ẩn nấp. Hơn nữa hiện giờ thời tiết khí hậu ẩm áp thích hợp, cỏ dại mọc tràn lan, đủ nuôi đám ngựa, bên cạnh còn có một con sông lớn, địa thế đều vô cùng tốt.” Phụ thân của Lâm Phong chậm rãi phân tích, nếu muốn đánh lên căn bản là không thể được.

“Đầu nguồn sông nằm ở đâu? Dòng chảy như thế nào?” Miểu Miểu nhướn mày hỏi.

“Đầu nguồn cách Lâm thành mười dặm, uốn quanh bên ngoài Lâm thành rồi chảy về phía thảo nguyên, nước giếng người bên trong thành dùng đều từ sông này cả.”

“Ngoại trừ sông này, bên trong thành có nguồn nước khác hay không?” Miểu Miểu hỏi tiếp.

“Chỉ có mấy cái hồ nhỏ, nhiều nhất có thể cung cấp nước cho toàn thành sử dụng trong vòng hai ngày.” Lâm Phong tiếp lời.

“Nàng muốn hạ độc?” Dịch Thiên trầm giọng hỏi, Miểu Miểu vừa hỏi, hắn liền đoán ra nàng muốn làm gì rồi.

Ừ, Miểu Miểu gật đầu, nhìn về phía Tiểu Vũ: “Có độc dược nào, thả vào trong nước, hai ngày sau độc tính tự động tan đi?” Bởi vì nếu hạ độc chỉ ít Lâm thành cũng sẽ nằm trong khu vực đó, vẫn nên thận trọng thì hơn. Để vòng ngựa bị phát hiện, đi lên đầu nguồn ở trên kia là tốt nhất. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến nước dùng của dân chúng trong Lâm thành, mà nguồn nước trong Lâm thành chỉ có thể duy trì được hai ngày, Miểu Miểu không thể không hỏi như vậy.

“Thời gian hai ngày là không đủ, ít nhất cần ba ngày, hơn nữa hiện giờ ta cũng không có độc dược, muốn chế được một lượng độc lớn như vậy cần một ngày, điều kiện tiên quyết là cần phải có đầy đủ nguyên liệu.” Tiểu Vũ thấp giọng nói, chế tạo độc dược không phải là sở trường của hắn, hắn vẫn thích hợp với giải độc hơn.

“Vụ Kiếm, Vụ Duệ, hỗ trợ tìm nguyên liệu, Vụ Huyền, người cùng Vụ Liệt phái người đi thông báo mỗi nhà, ngày mai phải trữ nước đủ dùng trong nhà, ngày mốt bắt đầu ba ngày không dùng nước sông.” Dịch Thiên bắt đầu phân phó, tất cả mọi người lĩnh mệnh xuất môn. Như vậy cố gắng trong ba ngày hắn là không thành vấn đề.

Mọi người mới vừa tản đi, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau, Dịch Thiên cùng Miểu Miểu lập tức phi thân về hướng đang có giằng co, chẳng lẽ có người đánh lén.

Trên nóc nhà, có ba thân ảnh lóe lên không ngừng. Dưới ánh trăng lơ lửng, hai người nhìn lại, vô cùng kinh ngạc, là Hách Liên Thành đang đánh nhau với cha con Nam Cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phụ Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Hách Liên Hồng chết

Trong sự tĩnh lặng của Lâm thành, tiếng đánh nhau của ba người trở nên vô cùng rõ ràng, Dịch Thiên cùng Miểu Miểu vẫn đứng ở bên cạnh chưa hề động đậy. Tốt nhất ba người bọn hắn đánh cho đầu rơi máu chảy, như vậy có lợi hơn cho chúng ta, Miểu Miểu nghĩ đến thì thấy vô cùng có lý.

Hách Liên Thành, người đến cũng thật đúng lúc, bốn vương đang suy nghĩ làm sao để tìm người báo thù.” Thần Quang Dục lạnh lùng nói, kiếm trên tay càng không ngừng tăng tốc độ, thế chỉ muốn đưa Hách Liên Thành vào chỗ chết.

“Bốn vương? Ha ha, Thần Quang Dục, bốn vương xứng cho người dùng sao, người đã không còn là Vương tử lâu rồi.” Hách Liên Thành cười lạnh lùng, không ngừng chống đỡ sự tấn công của hai người, một mình Thần Quang Dục thì hắn không để vào trong mắt, có điều công phu của Nam Cung Việt rất cao, bởi vậy ứng phó có chút khó khăn.

“Giết hắn.” Thần Quang Dục liếc mắt một cái với Nam Cung Việt, đường kiếm của Nam Cung Việt ngày càng nhanh hơn. Khả năng thích ứng của Nam Cung Việt quả thật là mạnh mẽ, vốn vẫn tưởng Hách Liên Thành là con lão, đối đầu tới chết với kẻ đang trên ngai vàng là Thần Quang Dục. Giờ đây đã biết Thần Quang Dục mới chính là con lão thì đối với Hách Liên Thành hạ thủ không chút lưu tình.

Ánh mắt Hách Liên Thành ngày càng âm lãnh hơn, phỏng chừng là hận Nam Cung Việt đã lợi dụng cơ thể hắn xưa giờ. Lập tức buông Thần Quang Dục, toàn tâm đầu với Nam Cung Việt, kỳ lạ là Thần Quang Dục cũng không tiến đến hỗ trợ, chỉ đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt. Cha con hai tên này đúng là không phải người bình thường, suy nghĩ cũng vô cùng đặc biệt.

Đoan chắc là trong khoảng thời gian ở Sát Huyết Minh, Nam Cung Việt đã dạy võ công gì đó cho Hách Liên Thành, võ công của hai người bọn họ thật không thể tưởng tượng được, trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt được trên dưới. Xem ra đối với con mình, Nam Cung Việt vô cùng sẵn lòng bỏ công dạy dỗ, đáng tiếc là chọn sai người rồi.

“Hai vị thật là có tâm tình rảnh rỗi quá.” Thần Quang Dục nhìn thấy Dịch Thiên cùng Miểu Miểu, liền phi thân đến lạnh lùng mở miệng.

“Hôm nay ánh trăng rất đẹp, đi ngắm trăng, không ngờ lại được chiêm ngưỡng được một màn này.” Miểu Miểu mỉm cười đáp lại, tuy nhiên ý trong lời nói là chuyện này không liên quan đến mình, rõ ràng là không muốn tham gia.

“Kiệt tác trên tường thành không biết hai vị có hài lòng hay không, thành ý của chúng ta biểu đạt vô cùng rõ ràng.” Thần Quang Dục đột nhiên buông một câu như thế.

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu liếc nhìn nhau, quả nhiên là bọn hắn, đúng là biến thái. “Không nghĩ tới mắt nhìn của cha con hai người hợp nhau đến vậy.” Miểu Miểu nhìn về phía hai kẻ đang tranh đấu ác liệt ở phía trước, cười nhạo.

Thần Quang Dục lại không để bụng: “Người muốn làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Chỉ cần chúng ta liên thủ, đánh bại bọn họ không phải là vấn đề, đến lúc đó triều đình hay là giang hồ, chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh để đoạt, nếu các người muốn toàn bộ, chỉ cần các người đủ lợi hại, chúng ta sẽ dâng cả hai tay.”

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu nghe vậy, thoáng chút kinh ngạc, đột nhiên thay đổi sách lược, không đòi chia phần, mà dựa vào bản lĩnh, xem ra bọn họ đã rơi vào đường cùng rồi. Hách Liên gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Mà hiện giờ đang dựa vào Lâm thành, chỉ cần nắm được quyền lực rồi, những thứ khác sẽ từ từ đạt được, điều đó thật ra bọn hắn đã suy tính rất kỹ càng.

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu chưa kịp trả lời, một tiếng gầm lên từ xa truyền đến: “Lão tặc Nam Cung Việt này, chịu chết đi.” Hách Liên Hồng đột nhiên mang theo một đám đông người ngựa xuất hiện. Dịch Thiên cùng Miểu Miểu lập tức cảnh giác, xem ra huynh đệ mai phục ở cửa thành đã không thể chống đỡ được bọn họ.

Động tĩnh lớn như vậy, đám người Vụ Huyền cũng liền mang nhân mã chạy đến, bao vây đám người Hách Liên Hồng, muốn bắt giặc thì bắt vương trước, tới đúng lúc.

“Ha ha, một nhóm người như vậy còn muốn ngăn trở năm mươi vạn đại quân của ta hả, nằm mơ.” Hách Liên Hồng cười cuồng vọng, nếu không phải vì Thành nhi đi quá lâu khiến bản thân có chút lo lắng, liền đột nhập vào thành. Vào thành rồi mới biết được nhân thủ của bọn chúng chỉ bằng một nửa mình, trách không được ở đây giả thần giả quỷ. Chờ ngày mai trời sáng, sẽ cử binh tấn công.

“Thành nhi, chúng ta đi.” Lúc này Hách Liên Hồng không ham chiến, người của mình mang vào có hạn, cũng chỉ là muốn đi tìm Hách Liên Thành. Hách Liên Thành nghe vậy, phi thân định rời đi. Theo lời phụ thân nói thì cuộc chiến này bọn họ tất thắng, chờ thắng lợi rồi quay lại thu thập lão gia hỏa này cũng không muộn.

“Còn muốn chạy, chặn bọn chúng lại.” Miểu Miểu lập tức hét lớn một tiếng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, làm gì có chuyện dễ như vậy. Mà Nam Cung Việt cũng có chung suy nghĩ với Miểu Miểu, sống chết đuổi theo Hách Liên Thành. Đám người của Vụ Huyền cũng công về phía Hách Liên Hồng. Mà người của Hách Liên Hồng mang theo đều là tinh anh của Sát Huyết Minh, không dễ đánh hạ ngay lập tức.

Có điều đám người của Vụ Huyền không kém, dù sao cũng đều là tinh anh của giới sát thủ, thực lực không kém. Dịch Thiên thấy vậy cũng phi thân tiến lên, đầu với Hách Liên Hồng. Hách Liên Hồng giống Nam Cung Việt, là kẻ thâm tàng bất lộ, võ công không hề yếu, đúng là thường ngày đã khinh thường hắn rồi.

Mặc dù đêm vẫn tối đen, nhưng các loại ánh sáng va vào nhau khiến cho cả bầu trời đêm sáng rực lên, tiếng đánh nhau không ngừng. Không ít người

dân của Lâm thành bị ánh sáng thu hút sự chú ý, thấy tình cảnh như vậy liền tiến lên hỗ trợ. Tiếc rằng họ đều là dân thường tay trái gà không chặt, không bao lâu đều ngã xuống vùng máu.

Dịch Thiên thấy vậy, đột nhiên ánh mắt biến đổi, hai tròng mắt đỏ rực lóe lên những tia khát máu, thanh Lư Quang Phi Vũ trong tay đã không còn kiềm chế được, lập tức đại khai sát giới với đám người của Hách Liên Hồng, khung cảnh giống hệt địa ngục. Tất cả mọi người đều sợ ngây người, phàm là những kẻ chết dưới tay Dịch Thiên, tình trạng đều cực kỳ bi thảm, người tốt số hơn một chút thì chỉ bay đầu, còn vận khí tệ hơn thì giống hệt bị ngũ mã phanh thây.

Người của Vụ Thiên Các đều sững sờ đứng tại chỗ, chủ thượng là bị làm sao vậy. Miểu Miểu cũng sợ ngây người, không nghĩ tới trình độ tàn bạo của Tru Tâm Tuyệt lại tới mức này, để cho Dịch Thiên luyện có phải là quyết định đúng đắn không, đột nhiên nàng có chút mờ mịt.

“Phụ nhân, đây là?” Vụ Huyền hỏi khẽ, nhìn bộ dạng của phụ nhân dường như cũng là không tin nổi.

“Tru Tâm Tuyệt.” Miểu Miểu trầm giọng nói. Trong nháy mắt mọi người liền hiểu ra, chỉ không ngờ rằng tàn bạo đến như thế.

“Tru Tâm Tuyệt, ngươi lại biết Tru Tâm Tuyệt. Tốt lắm, nó chính là thứ mà bản vương vẫn muốn đoạt được, không ngờ tới lại dĩ nhiên ở trên người các ngươi, thật sự là hay lắm. Hách Liên Hồng cười như điên.

“Thì ra lão chính là kẻ đã đánh Tiêu công tử rơi xuống sườn núi?” Miểu Miểu đột nhiên hỏi.

“Không sai, chính là bản vương, năm đó ta tặng cho hắn một nữ nhân, thật ra là muốn lợi dụng nữ nhân này cướp lấy Tru Tâm Tuyệt. Không ngờ cái tiện nhân này lại yêu hắn, không chỉ có không giúp ta trộm Tru Tâm Tuyệt, ngược lại còn nói với hắn, để hắn có cơ hội chạy trốn. Có điều cuối cùng chẳng phải cũng bị ta đánh cho rơi xuống vách núi sao, Tiêu công tử, hừ, có lợi hại cỡ nào cũng không qua được ái mỹ nhân.” Mặt Hách Liên Hồng bỗng trở nên ác độc.

“Thì ra nam nhân đó chính là lão, tìm Tiểu Vũ đến đây.” Miểu Miểu quay đầu phân phó với đám người Vụ Huyền, lập tức có một người rời đi.

Dịch Thiên lúc này đã giết sạch đám người Hách Liên Hồng đem đến, mục tiêu kế tiếp chính là Hách Liên Hồng. “Khoan đã, Dịch Thiên.” Miểu Miểu đột nhiên gọi giật hắn lại: “Đề đó cho ta cùng Tiểu Vũ.” Dịch Thiên nghe vậy khẽ gật đầu, lao về phía Hách Liên Thành công tới.

Không bao lâu Tiểu Vũ liền xuất hiện, “Ta đang tìm nguyên liệu, có chuyện gì vậy, những kẻ này các ngươi đối phó là được rồi.” “Tiểu Vũ, kẻ thù của chúng ta đã hiện thân rồi, đệ không muốn tự tay giết hắn sao?” Miểu Miểu nhướn mày nói.

“Kẻ nào?” Sắc mặt Tiểu Vũ lập tức trở nên thâm trầm, ánh mắt âm u.

“Hách Liên Hồng” Miểu Miểu dứt lời liền rút Ngân Tiêu lao lên, Tiểu Vũ cũng không chịu thua, xuất ra hai thanh đoản đao đuổi theo. Thì ra Tiểu Vũ sử dụng đoản đao, chỉ là không có cơ hội biểu diễn, cho nên tất cả mọi người đều không biết. Bây giờ nhìn thấy mới biết, Tiểu Vũ này không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Người có thể dùng đồng thời cả hai tay điều khiển đoản đao, trên giang hồ không có ai, trước mắt chỉ biết mỗi Đoàn đao đại hiệp.

Hách Liên Hồng thấy vậy liền thu hồi nụ cười trên mặt, một bên là đồ đệ của Tiêu công tử, một kẻ lại là truyền nhân của Đoàn đao đại hiệp. Hai người liên thủ, quả thật là khiến lão khó đối phó.

Miểu Miểu cùng Tiểu Vũ lúc này đều xòe hết vuốt ra, tả hữu giáp công, không chừa cho Hách Liên Hồng một chút cơ hội sinh tồn nào. Thù năm đó, giờ phải báo, Tiểu Vũ đã tích lũy bao nhiêu năm hận thù, bây giờ một khi đã bộc phát, có muốn ngăn cũng ngăn không được. Hách Liên Hồng dần rơi vào thế bị động, chỉ biết đỡ đòn.

Đao kiếm va chạm, một tay Tiểu Vũ chặn kiếm của Hách Liên Hồng, một tay kia lia đoản đao ra, chém vào cánh tay lão, tiếng đao xả vào thịt, nghe vô cùng lạnh gáy. Miểu Miểu nhân cơ hội tung ra Ngân Tiêu, nhắm thẳng ngay ngực Hách Liên Hồng mà đánh mạnh một đòn, Hách Liên Hồng lập tức bị đánh bay đi, rơi xuống đất.

Về phía Hách Liên Thành, thật ra lúc đấu với Nam Cung Việt đã là cố hết sức, bây giờ thêm một Dịch Thiên, lập tức rơi vào thế xấu. Thấy Hách Liên Hồng bị đánh bay ra ngoài, có chút lo lắng, đường kiếm lập tức loạn. Dịch Thiên liền tóm lấy cơ hội, định chém ra Lư Quang Phi Vũ. Hách Liên Hồng đột nhiên lớn tiếng quát: “Ngươi muốn giúp kẻ thù giết cha sao?”

Tay Dịch Thiên lập tức khựng lại, trầm giọng hỏi: “Có ý gì?”

“Nam Cung Việt chính là kẻ thù giết cha ngươi, năm đó cái chết của phụ thân ngươi là do một tay hắn gây nên.” Hách Liên Thành lạnh lùng nói.

Nam Cung Việt thấy vậy, xuất kiếm định giết Hách Liên Thành. Dịch Thiên nhanh chóng ngăn lại, đánh lui Nam Cung Việt, lạnh lùng nói với Hách Liên Thành: “Chuyện như thế nào?”

“Năm đó phụ thân ngươi là do bị tiểu nhân gièm pha mới bị liên lụy cửu tộc. Kẻ gièm pha với Hoàng đế ngày hôm đó chính là Nam Cung Việt, lão đồ kị với thành quả của phụ thân ngươi, trong lòng chỉ muốn leo lên cao hơn, vừa đúng lúc Hoàng đế e ngại phụ thân ngươi công cao cái chủ uy danh át vua nên lão đã chộp lấy cơ hội lập tức gây nên chuyện đó. Ngươi không cần nhìn ta như vậy, những chuyện đó là do lúc lão tưởng ta là con lão đã chính miệng nói cho ta.” Hách Liên Thành thấy Dịch Thiên có chút hoài nghi liền nói ra tất cả.

Dịch Thiên lập tức quay đầu lại lạnh lùng nhìn Nam Cung Việt: “Có phải là lão hay không?”

“Không sai, quả thật là ta.” Nam Cung Việt lại vô cùng thành thật, không thêm chối, cũng là đã nói rõ như thế, cho dù có chối quanh thì cũng chưa chắc thoát được, tốt xấu gì cứ nói thẳng nói thật.

Dịch Thiên nghe vậy thì ngọn lửa đỏ trong mắt liền bùng cháy, cả người phát ra hàn khí lạnh như băng bao bọc lấy Nam Cung Việt, nội lực bộc phát mạnh mẽ, công thẳng về phía Nam Cung Việt.

Mà lúc này ngực Hách Liên Hồng đã bị một đoàn đao của Tiểu Vũ găm vào, “Cha.” Hách Liên Thành hét lớn một tiếng, vô luận hắn có trúng Thái Tâm Hoàn hay không thì Hách Liên Hồng vẫn là cha của hắn, phần cốt nhục thân tình như thế không thể tẩy đi được.

“Mau đi.” Hách Liên Hồng vận hết khí lực cuối cùng hô lớn với Hách Liên Thành, sau đó gục xuống. Hách Liên Thành cũng không chần chờ, thừa dịp mọi người chưa kịp đề ý đến hắn liền phi thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Công thành 1

Thấy Hách Liên Thành nhân cơ hội chạy trốn, đám người Vụ Huyền liền đuổi theo, đáng tiếc võ công của Hách Liên Thành cao hơn nên trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Mọi người quay lại chỗ cũ thì nhìn thấy chủ thượng vẫn đang chiến đấu kịch liệt với Nam Cung Việt.

Hai mắt Dịch Thiên đã hoàn toàn đỏ quạch, Lưu Quang Phi Vũ trên tay phát ra cường quang thấu trời, chói đến mức mọi người không thể mở mắt ra được. Nam Cung Việt dù có lợi hại thế nào cũng không đỡ được sự tấn công mãnh liệt của Dịch Thiên, không bao lâu liền có dấu hiệu sắp thua.

Thần Quang Dục đứng một bên thấy vậy, đang định phi thân rời đi, vụ hợp tác này chắc chắn là tan tành rồi, nếu không chạy, coi chừng ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được. Có điều đám người Miêu Miêu không tốt bụng như vậy, lập tức tiến lên can ngăn lại. Còn muốn chạy hả, đó là chuyện không có khả năng nha.

Dịch Thiên không chút nương tay với Nam Cung Việt, kiếm đi đến đâu, Nam Cung Việt chảy máu đến đó. Nội lực lớn đến nỗi Lưu Quang Phi Vũ lia đến đâu đều chắc chắn chém trúng Nam Cung Việt. Vết thương trên người lão càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sâu, càng lúc Nam Cung Việt càng cảm cực không được. Quay về phía Thần Quang Dục gọi hắn một cách chờ đợi: “Dục nhi, gọi ta một tiếng cha đi.”

Lúc này Thần Quang Dục cũng đang cùng đám người Miêu Miêu quần nhau, nghe tiếng gọi của Nam Cung Việt thì sững lại, nhưng vẫn không đáp. Trong khắc đó, Miêu Miêu đã nhân cơ hội đánh hắn một chưởng, Thần Quang Dục liền giận dữ nhìn Nam Cung Việt, giống như oán lão quỷ nhiều hán. Nam Cung Việt lúc này đã hoàn toàn ngã xuống đất, nhân thần mờ đi, nhìn thấy phản ứng của Thần Quang Dục thì ánh mắt dần dần ảm đạm, ánh sáng le lói cuối cùng trong mắt cũng tắt ngấm. Tranh đoạt cả đời, tính kế cả đời, cuối cùng ngay cả con của chính mình cũng không chịu nhận lão, cuộc đời của Nam Cung Việt cũng có thể nói là bi thảm.

Thần Quang Dục thấy Nam Cung Việt đã chết, liền biết chính mình hôm nay cũng không thoát được, ôm tâm niệm phải chết dùng hết sức quần đấu với đám người Miêu Miêu. Trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên khuôn mặt tươi cười của Liễm Diễm, nhất tần nhất tiểu, nhất kiều nhất sân* đều tràn ngập trong trí óc. Thì ra cuối cùng người hắn yêu nhất lại chính là kẻ vẫn tưởng là gian tế kia. Thần Quang Dục thoáng cười khổ, nếu như sớm biết rằng Liễm Diễm mới chính là chốn về của mình, có lẽ tất cả sẽ không như thế này.

*nhất tần nhất tiểu, nhất kiều nhất sân: chỉ vẻ đẹp của một người, mỗi nét nhăn mày, nụ cười, nũng nịu, giận dữ đều khiến người ta ám ảnh.

Mọi người thấy cơ hội tốt, đang định đâm về phía Thần Quang Dục thì đột nhiên tiếng một nữ tử cười khanh khách vang lên quanh quần trong không trung như chuông bạc. Dưới ánh trăng rực rỡ, một bóng người mặc đồ đen, tóc dài tung bay, mặt đeo mặt nạ không biết từ đâu xuất hiện trên nóc nhà. Nhìn mọi người đang đánh nhau hăng hái, cười với Miêu Miêu rồi nói: “Lưu lại cho mình một mạng.”

Miêu Miêu thấy vậy cũng mỉm cười trả lời: “Không thành vấn đề, đã chuẩn bị đồ của mình tốt chưa.”

“Chuẩn bị xong hết rồi, chờ cậu tới lấy, đánh ngất hắn đi, đánh hôn mê rồi mình mới đem đi được. Mà cậu thấy lần lên đài này của mình có đẹp hay không?” Nữ tử này mắt sáng rực hỏi lại.

“Có chút cảm giác giống nữ chiến binh xinh đẹp, “nhân danh ánh trăng trừng phạt người”, ha ha ha.” Miêu Miêu nói lại còn múa tay làm thêm động tác của thủy thủ mặt trăng.

Hừ, nữ tử hừ một tiếng, nhìn thấy Thần Quang Dục đã bị đánh ngất, liền phi thân tới túm lấy hắn lập tức rời đi, chỉ để lại một câu nói văng vẳng trong không trung “Cậu đó nha, nếu thua là xấu mặt của mình lắm đó.” “Mình chắc chắn sẽ đánh hắn bỏ lê bỏ cang.” Miêu Miêu hô với theo nàng.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, đều tiến lên hỏi: “Phu nhân, vị kia là ai?” Kỳ thật bọn họ có chút lo lắng Thần Quang Dục bị mang đi như thế có thể gây phiền hà về sau hay không.

“Bí mật, yên tâm, không sao đâu. Thần Quang Dục rơi vào tay cô ấy sẽ chết càng thảm hơn, ha ha.” Không biết Miêu Miêu nhớ đến điều gì, tự mình

cười ha hả, mọi người thấy vậy đều ngờ ngác khó hiểu.

“Đem xác Hách Liên Hồng treo lên tường thành.” Lúc này Dịch Thiên đã khôi phục bộ dáng bình thường, lạnh lùng phân phó, rồi lập tức ôm Miểu Miểu rời đi. Trong lòng hắn cũng có nghi vấn, nữ tử đó là ai chứ.

“Dịch Thiên, ta biết chàng sẽ hỏi ta cô gái đó là ai, có điều ta không nói cho chàng được, ta đã hứa với cô ấy rồi. Nhưng chàng yên tâm, cô ấy là đồng hương của ta.” Mới vừa trở lại phòng, Miểu Miểu liền nói thẳng. Cái con nhỏ này nói cái gì mà muốn giữ cảm giác thần bí, nên không thể lập tức công bố thân phận của nó, hại nàng không thể nói với Dịch Thiên được. “Ừ, ta tin nàng.” Dịch Thiên không hỏi tiếp, Miểu Miểu nói gì hắn cũng tin.

Sáng sớm hôm sau, Hách Liên Thành liền mang theo đại quân đến công thành, nhưng thi thể Hách Liên Hồng lại khiến cho chúng tướng sĩ trắng bệch cả mặt, ngay cả Hoàng đế đương triều cũng dám giết, vậy có cái gì mà bọn chúng không dám nữa chứ.

Dịch Thiên cùng Miểu Miểu đứng trên tường thành, lạnh lùng nhìn Hách Liên Thành. Hách Liên Thành vung tay lên, binh lính cầm cờ lớn lập tức phát khởi tiến công về phía cổng thành, đột nhiên bìa rừng vang lên thanh âm hết sức chói tai.

“Bắt đầu rồi.” Miểu Miểu nhìn nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, thấp giọng lầm bầm. Ánh sáng chói lòa không biết từ đâu đột nhiên đồng loạt chiếu từ bìa rừng thẳng về phía những lá cờ lớn cùng với trụ gỗ dùng phá cổng thành, không bao lâu, cờ liền bắt đầu phát ra khói xanh, sau đó bốc cháy rừng rực.

Đám lính cầm cờ cũng tròn tròn cả mắt, sau một khoảng thời gian, cọc gỗ phá cửa cũng bắt đầu bốc khói xanh, đám binh lính sợ đến mức ném hết trụ gỗ xuống đất, không biết làm sao

Miểu Miểu liền nói lớn: “Đây là sự tức giận của thần thánh, đây mới chỉ là sự trừng phạt ban đầu, nếu các ngươi còn tiếp tục tiến công, tiếp theo sẽ đốt luôn thân thể các ngươi, thiêu cháy linh hồn các ngươi.” Nàng nói láo rừng rợn như vậy khiến cho kẻ địch không ngừng bị hù dọa, ngay cả người một nhà cũng ngăn cả người ra.

Chúng tướng sĩ đều lùi về phía sau, Hách Liên Thành hét lớn một tiếng: “Sợ cái gì, đó chỉ là yêu ngôn hoặc chúng*, tiếp tục tấn công cho ta.” Binh lính do dự một chút rồi lại bắt đầu vòng tiến công tiếp theo, phòng chừng là bọn họ cũng không mấy tin tưởng.

*yêu ngôn hoặc chúng: lời ma quỷ xàm xí mê hoặc lừa đảo mọi người

Nhưng vẫn giống như cũ, cờ cùng với trụ gỗ lại tiếp tục bốc lửa. Lúc này binh lính không còn nghi ngờ gì nữa, vút cờ xí cùng trụ gỗ lùi về phía sau. Hách Liên Thành có rống cỡ nào cũng không được, năm mươi vạn đại quân trong chớp mắt chẳng còn tên nào.

“Thành công rồi.” Miểu Miểu thấy vậy reo lên mừng rỡ, nữ tử mặc đồ đen đêm qua lại từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, lần này còn dẫn theo một đám người, mà mỗi người đều cầm theo một mặt gương vô cùng lớn.

“Mệt chết mình rồi, cậu có biết cái này nặng thế nào không hả.” Nữ tử nói xong, ném gương vào tay Miểu Miểu, Miểu Miểu liều quít tay quít chân chụp lấy.

“Ai chính là mỹ nam đâu, ta muốn gặp, hôm qua tối quá không thấy rõ.” Nữ tử đột nhiên quay qua hỏi Miểu Miểu, sau đó liếc mắt đảo qua mọi người.

“Đây.” Miểu Miểu ném gương qua cho Dịch Thiên, tự mình chạy qua túm Nam Cung Linh kéo tới.

“Ừm, không tệ, không tệ, hàng thượng hạng.” Nữ tử đi vòng quanh Nam Cung Linh, vừa nhìn vừa nói.

“Thấy chưa, mình đâu có nói điều với cậu, người ta là hoàng thân quốc thích a, chờ đánh bại đám người vừa rồi, xem chừng là hắn có thể danh chính ngôn thuận làm Hoàng đế rồi.” Miểu Miểu vỗ vai Nam Cung Linh nói, mọi người đều ngờ ngác không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nhưng lại không thể xen miệng vào, chỉ có thể đứng vừa nhìn vừa nghe.

“Hoàng đế hả, vậy kẻ địch của mình không phải là siêu nhiều sao. Xem ra mình phải tu luyện thật tốt, đánh cho đám hồ ly đó hiện nguyên hình.” Nữ tử tức giận.

“Mình ủng hộ cậu, mình ủng hộ cậu, vài ngày nữa nhớ quay lại nha.” Miểu Miểu tươi cười nhìn nàng.

“Mỹ nam, gặp lại sau.” Nữ tử quay lại gửi một nụ hôn gió cho Nam Cung Linh rồi mang theo người rời đi. Một câu mỹ nam, khiến mặt Nam Cung Linh tối sầm, trước mặt nhiều người như vậy mà đùa bỡn gọi hắn mỹ nam. Mọi người đều cúi đầu che miệng cười không nói.

“Tàu phu nhân, tàu có thể giải thích cái này được không?” Lâm Phong ôm cái gương không biết truyền đến tay hắn vào lúc nào hỏi, mọi người cũng gật đầu, bọn họ rất muốn biết.

“Đây là lợi dụng nguyên lý phản chiếu và hội tụ, tập trung ánh nắng về một điểm, do đó tập hợp được một lượng lớn nhiệt lượng của mặt trời vào một điểm, nhiệt độ cao khiến cờ cùng trụ gỗ nhanh chóng bắt nhiệt bắt lửa mà cháy. Ta cũng là học được từ một người trong truyền thuyết, tuy nhiên là không nghĩ tới còn có thể thành công. Xem ra là ông trời cũng giúp ta, ha ha.” Miểu Miểu rất là hào hứng, số ta cũng quá tốt đi.

Mọi người càng nghe càng mờ mịt, cái gì mà nguyên lý hội tụ với chĩa phản chiếu, bọn họ hoàn toàn mù tịt. “Không biết không sao, dù sao các ngươi cũng chỉ cần biết rằng cái này có thể giúp đánh lui quân địch là tốt rồi. Cái gì mà thần gian, thiêu đốt linh hồn gì đó đều là do ta nói bậy thôi.” Miểu Miểu nhìn mọi người chưa bắt được ý liền nói. Người cổ đại mà, không biết cũng có thể thông cảm.

“Đi thôi, về xem thử Tiểu Vũ chế tạo độc được ra sao rồi. Trò đốt lửa này chỉ có thể dùng một lần thôi, đoán chừng là Hách Liên Thành đã nhìn ra gì đó rồi, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp khác.” Miếu Miếu kéo tay Dịch Thiên, dẫn đầu đoàn người rời đi. Tất cả mọi người đều chạy theo sau đuôi, phụ nhân biết thật là nhiều, xem ra lần này sẽ lấy được thắng lợi, có hy vọng lớn rồi.

“Tiểu Vũ, sao rồi?” Miếu Miếu vừa vào cửa liền hỏi.

Đến tối là chế xong, có điều thời gian ngắn ngủi, số lượng có lẽ không đủ, nhiều lắm chỉ có thể độc được chưa đến một nửa đám đó.” Tiểu Vũ tay vẫn bận rộn, đầu cũng không nhắc lên trả lời.

“Không sao, không sao, chiều này không được, ta còn có chiều khác lợi hại hơn. Vụ Kiếm, Vụ Huyền, tối nay các người đem độc ra ngoài thả xuống nước, cẩn thận coi chừng bị phát hiện.” Miếu Miếu phân phó cho hai người.

“Lợi hại hơn nữa là chiều gì?” Lâm Phong rất là ham học hỏi nha.

“Đến lúc đó hãy biết.” Miếu Miếu thật sự là biết cách làm xẹp hứng thú của mọi người.

Sáng sớm hôm sau liền có tin tốt truyền đến, Hách Liên Thành sai người ra roi giục ngựa quay về Quang Đô điều mấy đại phu đến, trong quân đội có một nhóm người thượng thỏ hạ tã* không ngừng nghỉ. Xem ra độc này vào trong nước đã giảm bớt tác dụng rồi, chỉ tạo ra một chút phản ứng trúng độc, không nguy hiểm đến tính mạng. Có điều đối với đám Miếu Miếu mà nói thì đây cũng là một tin tốt, chứng minh sẽ có một nhóm người không còn sức chiến đấu.

*thượng thỏ hạ tã: trên nôn dưới tiêu chảy, cái màn này vô cùng thảm nha ;___;

Lại một ngày gió êm sóng lặng, Hách Liên Thành vẫn chưa đến công thành, xem ra sự kiện trời nổi giận cùng với trúng độc đã khiến hán bận rộn không ít. Có điều cảnh đẹp thì không dài, mới qua một ngày, Hách Liên Thành liền phát cò quay lại rồi. Tên này hiệu suất làm việc cũng quá cao nha, chưa gì đã giải quyết hai chuyện đó nhanh như vậy.

Lần này thế công rất mạnh, binh lính giống như lên cơn điên, không ngừng bò lên tường thành, cửa thành cũng bị tông đến lung lay muốn đổ.

“Nhanh, làm theo ta, đốt cái dây này rồi ném xuống.” Miếu Miếu nắm lên mấy thứ tròn tròn, đốt lửa rồi lập tức ném xuống. Ầm một tiếng, trên mặt đất liền nổ lừng một lỗ lớn, binh lính chết không ít. Mọi người thấy thế liền bắt chước, mặc kệ đây là thứ quý gì, cứ đánh thẳng trước đã.

Binh lính bò lên tường thành ngày càng nhiều, tướng sĩ thủ thành đều đã bắt đầu bắn tên, một nhóm khác thì khuân đá ném xuống. Chiến tranh chính là tàn khốc, nơi nơi đều là tiếng kêu rên, nơi nơi đều là thi thể, chiến trường chính là địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Công thành 2

Càng ngày càng nhiều binh lính leo lên tường thành, đá cùng cung tên cũng dần dùng hết, tướng sĩ thủ thành bắt đầu dùng trường mâu và đao kiếm đâm xuống. Có điều số lượng binh lính quá nhiều, hơn nữa lớp sau nổi lớp trước nên tường thành nhanh chóng chống thất thủ.

Dịch Thiên cùng nhóm người Miếu Miếu giờ phút này không ngừng anh dũng lao lên giết địch, một kiếm một người, không chút lưu tình. Đột nhiên, ầm một tiếng vang trời, cửa thành bị phá, binh lính lao vào nhiều vô số. Gặp người liền chém giết người.

Dân chúng trong thành đã được chuyển về phía sau thành vào ngày hôm qua, giờ phút này phía trước chỉ có tướng sĩ của Lâm thành cùng sát thủ của Vụ Thiên Các. Một khi bọn họ không chống đỡ được, dân chúng ở sau thành sẽ gặp nguy hiểm.

Thuốc nổ lúc đầu Miếu Miếu sử dụng do nữ tử áo đen đem đến giờ không thể dùng được nữa rồi. Tất cả mọi người đều lẫn lộn cùng một chỗ, ném một khối thuốc nổ xuống, không chỉ khiến kẻ địch bị thương mà còn ảnh hưởng đến phe ta.

Cục diện khá là hỗn loạn, đám binh lính này đột nhiên trở nên dửng dưng vô cùng, căn bản là không để ý đến sống chết của bản thân, chỉ chú tâm làm sao tiến lên được phía trước. Tướng sĩ của Lâm thành trước hết là số lượng không bằng, sau nữa còn thấy công thành dễ dàng sập xuống để cho kẻ địch tiến vào, trong lòng không khỏi dấy lên sự sợ hãi. Hơn nữa, những kẻ đó giống như nổi điên, chém giết lung tung, chỉ chốc lát, không ít huynh đệ đã ngã xuống trong vũng máu, khí thế liền sụt giảm không ít, trong khoảng thời gian ngắn liền có xu hướng bị đánh bại.

Nhưng Vụ Thiên Các dù sao cũng là tổ chức sát thủ, cho nên mặc dù tình trạng hiện giờ là bất lợi đối với họ, bọn họ mặt vẫn không đổi sắc cứ thế mà đánh tới, bình tĩnh hơn tướng sĩ Lâm thành rất nhiều.

Lúc này Hách Liên Thành vẫn chưa hề động đậy, chỉ đứng lại trước cửa thành, lạnh lùng đảo mắt quan sát hết thảy. Trong mắt không hề có chút ám áp, giống như tất cả đều không liên quan đến hắn. “Nhị đệ” Hách Liên Trạch đột nhiên xuất hiện bên người hắn.

“Nhị đệ, mấy binh lính đó bị làm sao vậy, bọn họ giống như phát điên, có phải đệ đã làm gì không?” Hách Liên Trạch trầm giọng hỏi. Thật ra hẳn phải đem theo binh lính vây bên ngoài thành theo dõi, phòng ngừa có người trốn ra. Nhưng nhìn thấy bộ dạng binh lính liền cảm thấy không thích hợp cho lắm, muốn đi đến hỏi cho ra lẽ.

Những binh lính này hầu hết là người trước kia đã đi theo phụ thân, có vài phần giao tình với hắn, nhìn bọn họ giống như mất hết tính người, hẳn cũng có chút lo lắng. Chiến trận đương nhiên phải đánh, Lâm thành không thể không công, nhưng đánh cái kiểu vô tổ chức thế này, chém lung tung giết loạn xạ như thế, chưa chắc là chuyện gì tốt.

“Không làm gì cả, chỉ là cho bọn chúng ăn ít thuốc viên giúp gia tăng dũng khí mà thôi.” Hách Liên Thành nói một cách vân đạm phong khinh, nhưng vẻ mặt cười âm hiểm như thể chắc chắn là không đơn giản như hắn nói. Hai vệt trời nổi giận cùng với hạ độc đã hù hoảng binh lính, không biết bạn đâu phụ thân thống lĩnh binh lính như thế nào nữa, đào tạo bọn chúng thành một đám yếu đuối, tạm thời hẳn không giải quyết được cả hai việc này, bắt buộc đi đành phải tìm cách khác, nếu tiếp tục thế như vậy, chắc chắn sẽ có binh lính đào ngũ.

Thực lực đám lính này hẳn biết, so với tướng lĩnh của Lâm thành thì thua kém vài phần. Trước mắt chỉ có thể dùng số lượng để chiếm ưu thế, nếu có kẻ đào ngũ, như vậy ngay cả ưu thế về số lượng cũng không còn, đến lúc đó lấy cái gì tấn công Lâm thành. Cái chết của phụ thân chắc chắn đã truyền đến triều đình, mấy cái lão già ngoan cố đó thật ra đã rất khó chịu về việc kẻ vị của phụ thân, bây giờ nếu mình quay về điều binh, phỏng chừng cũng chẳng có ai cấp, cho nên hết thảy đều phải dựa vào chính mình.

“Nhị đệ, những binh lính đó trước kia đều đi theo phụ thân, đáng lẽ đệ cần thương lượng trước với ta một chút chứ?” Hách Liên Trạch có chút tức giận, tốt xấu gì mình cũng là đại ca của nó, chuyện gì cũng khư khư cố chấp, trước kia nhị đệ không phải như vậy, từ khi uống Thất Tâm Hoàn liền biến thành cái dạng này.

“Như vậy tốt mà, bây giờ cũng có thể tiếp tục đi theo phụ thân rồi.” Hách Liên Thành vừa nói ra lời này, Hách Liên Trạch tức giận phát tay áo bỏ đi. Hẳn quả thực coi mạng người không ra gì, cứ như vậy, chờ đến lúc thuốc hết tác dụng thì những người này còn giữ được mạng sao?

Đám lính vẫn phát cuồng giống như cũ, nhóm người Dịch Thiên đã sớm phát hiện ra những kẻ này không bình thường. “Tiểu Vũ, nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra không?” Miêu Miêu chém đứt tay phải của một tên lính, dựa vào lưng Tiểu Vũ hỏi. Kiểm tra trên tay vẫn không hề ngừng lại, đám lính này bị chém một đao vẫn không hề ngã xuống, vẫn tiếp tục chiến đấu cho đến khi hoàn toàn tử vong mới thôi. Phương pháp chiến đấu như vậy khiến bọn họ có chút không hiểu nổi. Chồng lại một tên lính đã hao phí phần lớn thể lực, mà trước mắt lại còn nhiều binh lính như vậy, làm sao mà đánh cho hết đây.

“Hình như ăn phải thuốc gì đó có thể gia tăng tính hung hăng cùng thể lực.” Tiểu Vũ trầm giọng nói. Hung hăng thì vừa nhìn đã biết, biểu hiện mất hết nhân tính thế kia, không thèm nhận ai vào trong mắt, ngay cả đồng minh cũng giết mà một chút hối lỗi cũng không có, tình huống này căn bản là không hề bình thường, ngay cả chút âm áp cũng không hiện lên trong mắt.

Thể lực lại càng không cần phải nói, mỗi binh lính bị chém vẫn không bị ngã xuống, lực đao kiếm chém ra vẫn mạnh mẽ đầy lực như trước, không có chút dấu hiệu của người bị thương.

“Có biện pháp gì không, tiếp tục như thế sớm muộn gì chúng ta cũng không giữ vững được, những tướng sĩ có chút sợ hãi đều chết chắc.” Nhìn tướng sĩ của Lâm thành ngã xuống, trong lòng Miêu Miêu có chút lo lắng, cứ như vậy chắc chắn sẽ diệt vong.

“Không có cách nào khác, chỉ có thể chờ thuốc hết tác dụng, theo ta được biết, loại thuốc này chỉ có tác dụng trong một canh giờ, hiện giờ đã qua nửa canh giờ, chỉ cần cố gắng một chút nữa, chờ thuốc hết tác dụng, những người này toàn thân sẽ vô lực.” Tiểu Vũ trầm tư nói, song đao trên tay vẫn chưa hề dừng lại.

Miêu Miêu nghe vậy liền vui mừng hô lớn: “Các huynh đệ, cố thêm chút nữa, thuốc tác động lên những người này sắp hết tác dụng.” Nói đơn giản một câu như thế nhưng lại khơi lên hy vọng cho mọi người. Bọn họ biết chắc những kẻ này đã uống thứ gì đó, nhưng không biết lúc nào mới chấm dứt, bây giờ nghe Miêu Miêu nói một câu như vậy, liền lập tức xông lên.

“Đừng vui mừng quá sớm, Hách Liên Thành không phải kẻ ngu, chắc rằng hắn chỉ cho một nhóm quân tiên phong ăn thuốc này, phía sau vẫn còn một đám lớn người bình thường cần phải đối phó.” Tiểu Vũ nhìn thấy Miêu Miêu dường như hưng phấn quá mức liền hét ngay cho một chậu nước lạnh, nếu chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Miêu Miêu liền xịu mặt xuống: “Có biện pháp gì nữa không, thể lực của các tướng sĩ đã hao hụt không ít rồi.” Cứ đâm chém như vậy, bọn ta còn một nữa là.

“Vẫn chưa nghĩ ra, bất cứ thuốc gì dùng tăng lực cũng đều có thời gian giới hạn, hơn nữa qua hết thời gian đó sẽ vô lực, không dùng được. Huống chi cho dù có muốn dùng, ta cũng không có nhiều như vậy.” Tiểu Vũ không phải muốn đả kích Miêu Miêu, mà chỉ nói lên sự thật.

“Đánh xong vòng này, toàn thể rút lui về sau.” Dịch Thiên đột nhiên xông đến hai bên hô lớn. Tình trạng ảm đạm của các tướng sĩ hẳn cũng thấy rồi, luân phiên ra trận chắc chắn là không có lợi cho bọn hắn. Trước hết rút lui về trong vòng bảo vệ rồi nghĩ biện pháp sau.

“Đứng ở bên cạnh ta.” Dịch Thiên che chở Miêu Miêu nhẹ giọng nói, trên mặt Miêu Miêu cũng bắt đầu lộ ra dấu hiệu mệt mỏi, Dịch Thiên có chút lo lắng, trên chiến trường chỉ cần lộ ra một chút cảm xúc, kẻ chết chính là mình.

“Ừ, yên tâm, ta không sao.” Miêu Miêu biết Dịch Thiên đang lo lắng cho nàng, khẽ cười nói. Làm sao mà nàng có thể để xảy ra chuyện gì, cho dù chết cũng phải chết cùng một chỗ với Dịch Thiên. Cho nên chàng sẽ không để chuyện gì xảy ra với mình, nàng còn muốn cùng Dịch Thiên nhìn hài tử của bọn họ lớn lên cơ mà. Hai bảo bối của bọn họ cũng chưa đi đến ngôi nhà nhỏ của nàng cùng Dịch Thiên, sau này chính là một nhà bốn người bọn họ rồi, cho

nên chàng tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra việc.

Dịch Thiên nắm chặt tay Miểu Miểu, quay đầu, ánh mắt thoáng chốc liền đỏ rực. Lưu Quang Phi Vũ chuyển động vô cùng nhanh, đi đến đâu máu thịt văng đến đó, chỉ nghe thấy tiếng kiếm cắt vào da thịt của đối phương, nhưng lại không nhìn thấy đường đi của kiếm, Dịch Thiên điên cuồng bạo phát ở giữa đám binh lính, mỗi một khắc đều đi vào chỗ hiểm, mỗi một lần xuống tay đều tuyệt không nương tay. Đám binh lính này điên cuồng, hẳn còn điên cuồng hơn bọn chúng.

Ngân Tiêu của Miểu Miểu mặc dù lợi hại, nhưng chỉ có thể ảnh hưởng đến người có nội lực, không thích hợp dùng trên chiến trường. Đám binh lính ăn phải thuốc này vô luận là nội thương ngoại thương nặng như thế nào, chỉ cần không chết cũng vẫn cứ đứng lên. Vì vậy Miểu Miểu không dùng, chỉ cần cầm kiếm chém giết, thuận tiện nhìn Dịch Thiên biểu diễn.

Miểu Miểu vẫn thường suy nghĩ, nếu như Tru Tâm Tuyệt này không tàn bạo như vậy, có lẽ Dịch Thiên biểu diễn sẽ rất đẹp, tin chắc rằng khiến cho nữ tử khác nhìn thấy cũng sẽ nhớ mãi không quên hẳn. Nhưng bây giờ sau khi nhìn cái loại biểu diễn này xong, cảnh tượng giống hệt địa ngục, e rằng sẽ hù chết hết tất cả các nữ tử. Có điều như vậy cũng tốt, sẽ không có nữ nhân nào đi theo tranh giành Dịch Thiên với nàng. Trước mắt đây là điểm tốt duy nhất mà nàng tìm ra được khi cho Dịch Thiên luyện Tru Tâm Tuyệt. Đoán rằng nếu Dịch Thiên biết được, chắc tức đến hộc máu.

Dịch Thiên bạo phát liền giảm bớt gánh nặng cho không ít tướng sĩ, mặc dù tình cảnh quá mức máu me cùng bạo lực nhưng các tướng sĩ này cũng coi Dịch Thiên thành thần rồi, chút không hoàn mỹ nhỏ nhoi đó liền tự động quên mất.

Đang trong lúc các tướng sĩ chém giết hăng say, kẻ địch trước mặt đột nhiên mềm nhũn té xuống, thuốc hết tác dụng, mọi người đều ngạc nhiên vô cùng. Có điều còn chưa kịp hết ngạc nhiên liền phát hiện binh lính bên ngoài thành đang ào ào đổ vào. “Rút lui.” Lâm Phong hét lớn một tiếng, mọi người lập tức nhanh chóng lui về phía sau.

“Truy.” Hách Liên Thành đứng trên tường thành cũng hét lớn một tiếng, phi thân xuống dưới, cùng bọn lính đuổi tới. Kỳ thật phía sau lần ranh bảo vệ là nhà Lâm Phong, chỉ là nơi rộng diện tích một chút, sau đó nâng cao tường cùng cửa lên một chút. Nhìn từ bên ngoài vào giống như một tòa thành thần bí.

Mọi người nhanh chóng chạy vào lần ranh vào vệ, đóng chặt cửa chính, ngoại trừ tiếng bước chân nối tiếp nhau vừa nãy, sau đó thì vô cùng yên tĩnh. Lúc Hách Liên Thành đuổi tới chỉ nhìn thấy tình hình như thế, giống như lúc vừa đến Lâm thành, yên tĩnh quá mức.

Hách Liên Thành khẽ cười nhạt, cùng một kỹ xảo, sử dụng hai lần, cảm thấy bọn họ còn có thể rút lui sao? Lập tức hô lớn: “Phá cửa cho ta.”

Binh lính trước mặt đều rẽ ra tạo thành một lối đi, binh lính từ phía sau khiêng trụ gỗ lập tức tiến lên, không nghĩ tới mới chạm vào cửa đã tự động mở ra, hại đám lính này không kịp điều chỉnh lực chân đều ngã nhào về trước. Thì ra cửa chính chỉ đóng tượng trưng, chứ không hề khóa lại.

Tình hình như thế khiến cho binh lính không thể đoán ra được, chẳng lẽ quên khóa, thời điểm quan trọng chắc là không phạm phải sai lầm trí mạng như vậy đâu. Nếu thế chắc chắn là có chuyện, vì vậy đám người chỉ dám vươn cổ nhìn vào chứ không dám hành động. Đã bị lừa mấy lần, cho nên lúc này phải vạn phần cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Công thành 3

“Nhìn cái gì, đi vào cho ta.” Hách Liên Thành thấy vậy giận dữ gầm lên, đám binh lính này nào nhũn hết rồi sao, cứ cho là có âm mưu bày sập đi, lúc này cứ ngơ ngẩn ở bên ngoài cũng không làm nên trò trống gì. Huống chi, hẳn cảm thấy đây chỉ lại là một trò lừa khác của bọn chúng định dùng hư chiêu buộc hẳn phải lui về sau, định tìm một con đường sống cho chính mình.

“Nhị điện hạ, cửa chính mở ra dễ dàng như vậy, đề phòng có trá.” Một tướng sĩ bước ra cung kính nói, bởi vì Hách Liên Hồng đã xưng đế rồi, cho nên mọi người gọi Hách Liên Thành là nhị điện hạ.

“Cho dù có trá cũng đi vào cho ta.” Hách Liên Thành cả giận nói, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để đánh bại bọn chúng, chờ cho bọn chúng khôi phục thể lực, đến lúc đó sẽ lại là một trận ác chiến.

“Vâng, nhị điện hạ.” Tướng sĩ tuy có chút bất mãn, nhưng vẫn tiếp tục nghe lệnh làm việc, làm quân nhân, chính là phải luôn luôn phục tùng nghe lệnh. Vung tay lên, một nhóm binh lính tiến lên, cản trở rụt rè bước vào.

Từ bên ngoài nhìn vào trong, ngoại trừ có chút sương mù lượn lờ còn lại không thấy rõ tình huống gì, những cái khác cũng không có chỗ nào đặc biệt. Có điều chính là sương mù lượn lờ khiến cho người ta cảm thấy nghi hoặc, làn sương cứ nhẹ nhàng phiêu lãng từ đâu đó lên ra, ở đây cũng đâu phải đỉnh núi đâu chứ. Hơn nữa sương này nhìn qua rõ ràng không giống như là khói từ lửa, ngược lại có cảm giác rất giống loại sương mù lượn lờ trên đỉnh núi.

Đàn người rón rén cẩn thận đi về phía trước, mới bước vào đám sương mù, người bên ngoài liền phát hiện những người đó giống như là biến mất, đột nhiên không thấy tăm hơi. Ngược lại, người bên trong thấy rõ nhất cử nhất động của người bên ngoài, nhưng đi như thế nào cũng không đi ra được, ra sức la lớn, người bên ngoài giống như là không nghe thấy gì cả.

“Không cần gọi nữa.” Tướng sĩ dẫn đầu trầm giọng nói, bọn họ vốn đã đi vào mê trận của người khác. Thật ra hắn đã cảm thấy tùy tiện tiến vào là không ổn, nhưng nhị điện hạ lại cố ý muốn vào, kết quả thành ra thế này. Mặc dù thế lực Hách Liên gia rất lớn nhưng bây giờ Hách Liên Hồng đã chết, hơn nữa nhị điện hạ cũng không được yêu mến, trận chiến này hắn thấy sẽ nhanh chóng thất bại thôi.

Sự thật là Hách Liên gia leo lên để vị danh bất chính ngôn bất thuận, hơn nữa thủ đoạn của nhị điện hạ lại tàn nhẫn như thế, cho huynh đệ ăn thuốc gì đó, hại những huynh đệ đó phải chết trận sa trường, tướng lĩnh trong quân đều bất mãn, lại sợ hãi, sợ rằng bản thân mình cũng sẽ rơi vào kết quả như vậy. Vào lúc thế này, đáng lẽ ra nhị điện hạ phải trấn an chúng tướng sĩ chứ không phải tiếp tục tiến công. Nghe nói Nam Cung Linh mới là người mang huyết thống hoàng tộc chân chính, như vậy xem ra bọn họ hình như đang trợ Trụ vi ngược*.

*trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đồi nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “trợ Trụ vi ngược”.

“Tướng quân, giờ chúng ta phải làm sao đây?” Một binh lính trong nhóm hỏi. “Chờ ở đây đi.” Tướng sĩ dẫn đầu thờ dài.

“Tướng quân, đây không phải là nhị điện hạ ép chúng ta vào đường chết sao, biết rõ là có bẫy vậy mà vẫn bắt chúng ta đi mở đường. Nếu như chết trận trên sa trường thì ta không có cách nào khác, nhưng đây rõ ràng là có thể tránh được, lại để cho chúng ta chịu chết, ta không cam lòng.” Một binh lính khác tức giận nói, những binh lính còn lại đều phụ họa đồng ý theo.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, chúng ta đều chỉ là binh, phải phục tùng nghe lệnh.” Tướng lĩnh mặc dù trong lòng cũng có bất mãn, nhưng vẫn cố gắng trấn an mọi người.

“Hắn cũng không phải là danh chính ngôn thuận, hơn nữa Hoàng đế đã chết, chúng ta hẳn là nên đi tìm Hoàng đế chính thức, nghe nói con của hữu tướng là Nam Cung Linh mới là Hoàng đế chân chính.” Lại thêm một binh lính khác lên tiếng, những binh lính cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mặc dù bọn họ không biết Nam Cung Linh là người như thế nào nhưng vẫn còn hơn đi theo cái tên cứ đẩy bọn họ vào chỗ hiểm thế này.

“Các vị tìm ta hà.” Nam Cung Linh đột nhiên đi ra, vẻ mặt mang theo nét tươi cười, nhìn mọi người.

“Người là Nam Cung Linh?” Tướng sĩ kinh ngạc nói. Nam Cung Linh mỉm cười gật đầu, mặc dù Nam Cung Linh hẳn không phải là nhân vật to lớn gì, có điều phần đông người ở Quang Đô cũng đều biết đến hắn, tên tướng sĩ này thật là không có mắt.

“Mới vừa rồi ta nghe thấy hình như ý tứ các vị là nguyên ý đi theo ta, có thật vậy không?” Nam Cung Linh nhìn quét qua mọi người cười hỏi. Hách Liên Thành quả thật là chịu chơi, ngay từ đầu đã phái nhiều người vào như vậy, ít nhất cũng gần cả trăm.

“Đúng, chỉ cần người có thể đánh bại hắn.” Tướng lĩnh trầm giọng nói, bất cứ giá nào, dù sao cũng là chết, không bằng đi theo nơi có hy vọng sống hơn.

“Được, chỉ cần các người đi theo ta, ta chắc chắn sẽ giết hắn.” Nam Cung Linh hào khí ngút trời, điệu bộ này còn hơn cả Hách Liên Thành, không biết là đang hoang được mấy phần.

“Tham kiến hoàng thượng.” Chúng binh lính đột nhiên nhất tề quỳ xuống làm Nam Cung Linh hoảng vía, hắn chỉ nói là diệt Hách Liên Thành, chứ đâu có nói muốn làm Hoàng đế a. Có điều cái câu này cũng không thể nói trước mặt đám lính được, khựng chân một chút rồi thấp giọng nói: “Đi theo ta.”

Bọn lính đi theo Nam Cung Linh ra khỏi giải đất cỏ sương mù mới biết được, thoạt nhìn bên ngoài thì tình cảnh yên tĩnh, nhưng kỳ thật bên trong lại vô cùng ồn ào. Dù sao đại bộ phận người của Lâm thành đều ở đây, còn binh lính của Lâm thành, sát thủ của Vụ Thiên Các, làm sao mà yên tĩnh cho được. Khắp nơi đều là tiếng con nít khóc, lại còn tiếng mắng nhau ầm ĩ.

Mọi người nhìn thấy bọn họ xuất hiện liền xuất ra binh khí, Nam Cung Linh liền vung tay lên nói: “Người một nhà.” Sát khí lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

“Hoan nghênh gia nhập với chúng ta.” Miểu Miểu mỉm cười đi ra, xem ra Dược vương nói không sai, những người này khẳng định là không trung tâm với Hách Liên Thành, thiết lập một mê hồn trận trước cửa, có thể nghe được một chút tiếng lòng của bọn họ.

Lão nhân này cuối cùng cũng là không đến không được, trước Tiểu Vũ có dùng bùa câu đưa tin cho lão, ai dè lão hỏi tin nhắn đó không chịu xuống núi, nói cái gì mà ở nhà thân đơn lực bạc, không giúp được thì gấp cái gì. Phòng chừng là không muốn dính vào phiền toái, sau Tiểu Vũ uy hiếp thêm một phen nữa, cuối cùng là hôm qua đã chạy đến, vừa đến đã liền bận rộn. Dựa trên công lao của lão, sẽ không thêm so đo tính toán chuyện trước đây với lão nữa.

Hách Liên Thành ở ngoài đợi một hồi lâu, không thấy bóng dáng của đám lính, liền phái thêm một đội khác vào. Không ngờ đội lính này cũng giống như lần trước, vừa vào liền không thấy quay ra lại. Lúc này Hách Liên Thành mới cảm thấy bên trong đám sương mù này có vấn đề, ở bên cạnh đám sương mù lần khần mấy bận, chỉ có thể nhìn ra được chút manh mối, thì ra là Mê Hồn trận. Tuy nhiên dù biết là Mê Hồn trận, nhưng vẫn không có biện pháp giải.

Vì vậy hắn phi thân nhảy lên tường, muốn nhìn thấu vào bên trong, không ngờ rằng phía trước vẫn chỉ là một mảnh sương khói mông lung. Mặt hắn đoán chừng cũng rất khó coi, thời gian trôi qua cũng đủ cho bọn chúng nghỉ ngơi hồi sức, điều đó là bất lợi lớn đối với hắn. Lập tức quát: “Bắn hỏa tiễn vào trong cho ta.” Hỏa tiễn chính là tên trên đầu có cột vải tẩm dầu châm lửa, giống như dùng đuốc đốt cho bọn chúng chạy ra.

Đám binh lính lập tức nhảy lên bờ tường, bắn tên vào bên trong đám sương mù. “Bên dưới phát hỏa, bên dưới phát hỏa.” Đám người Dịch Thiên đang bàn bạc trong đại sảnh, Uyển Nhi đột nhiên chạy như bay vào là lớn.

“Bên dưới phát hỏa, là sao?” Vụ Kiềm kéo Uyển Nhi qua hỏi, tiểu nữ nhân này chừng nào mới có thể nói chuyện rõ ràng một chút a.

“Rất nhiều tên mang theo lửa bắn từ ngoài vào, không ít dân chúng đã bị thương.” Bởi vì quá nhiều người tập trung lại cho nên hầu hết đều ở bên ngoài sân, không gian ở đó khá lớn.

“Đưa dân chúng rút lui vào bên trong, các tướng sĩ ra ngoài ứng chiến, phụ thân của Lâm Phong trầm giọng phân phó, mọi người lập tức bận rộn tất bật. Chẳng lẽ Hách Liên Thành này biết lửa sẽ không bị sương khói ảnh hưởng? Hay là Hách Liên Thành không biết nên đánh bậy đánh bạ, ai dè thật sự là có tác dụng, xem ra trời cao đúng là công bằng, vô luận là người tốt hay người xấu, vận khí cũng đều giống nhau.

Hỏa tiễn bắn vào càng ngày càng nhiều, không ít căn phòng bị bắt lửa bùng cháy lớn. Đám cháy sinh ra khói đặc khiến cho tất cả mọi người đều chịu không nổi, bởi vì bên ngoài bị sương mù vây quanh, nên khói đặc không thoát ra được, cứ lớn vùn bên dưới sương mù, khiến cho không ít người bị ngộp đến hôn mê bất tỉnh.

“Nhanh, nhanh, khụ khụ, giải Mê Hồn trận đi.” Miểu Miểu chạy túm lão đầu lồi ra, giận dữ hét. “Không thấy là ta đang giải sao, không có nhanh được.” Lão đầu cũng đang phát hỏa, không ngờ Mê Hồn trận của mình chưa dùng đến bao giờ, chưa được bao lâu đã bị phá, lại còn phản chủ thế này.

Sương mù dần dần tan đi, khói đặc lập tức bùng ra, ụp ngay vào mặt bọn lính đang đứng trên tường, không ai nghĩ đến lại có nhiều khói đặc tỏa ra như vậy, đám người này không kịp nhin thở, lập tức bị hun cho hôn mê bất tỉnh. Thương đế cũng rất là công bằng ngang nhau nha, mới có một lúc như vậy, liền ứng nghiệm đến hai lần.

Chờ cho sương mù lẫn khói đặc hoàn toàn tán đi, Hách Liên Thành lập tức mang theo người vọt vào. “Đám phản đồ các người.” Hách Liên Thành vừa nhìn thấy những binh lính đi vào trước đó đứng một cách hoàn hảo không sứt mẻ sau lưng đám người Dịch Thiên liền cả giận quát lên.

“Như thế nào gọi là phản đồ, đi theo ta mới là lựa chọn chính xác, ta mới là người chính thức có huyết thống hoàng thất nha.” Nam Cung Linh bày ra vẻ mặt như xuân phong đắc ý nói, hoàn toàn đối lập với vẻ âm trầm của Hách Liên Thành.

Lời này vừa nói ra, đám lính phía sau Hách Liên Thành lập tức sáng tỏ, người đó chính là Nam Cung Linh. Chuyện này, mọi người liền do dự, rốt cuộc là đi theo nhị diện hạ đây tốt hay đi theo Nam Cung Linh người chính thức thừa kế ngôi vị Hoàng đế mới tốt đây.

Hách Liên Thành thấy vậy, cả giận nói: “Kẻ nào dám trở giáo phải bội, ta giết kẻ đó.” Miểu Miểu mỉm cười nói: “Các hạ nghĩ chúng ta chắc chắn phải chết sao, nếu bọn họ quy thuận vào Vụ Thiên Các của chúng ta, tất nhiên là chúng ta sẽ chống lại các hạ, lúc đó sống chết tùy mệnh nhưng không chắc là chết. Huống chi, nếu như ta nhớ không lầm, ở võ lâm đại hội, các hạ vốn là bại tướng dưới tay ta, ngay cả ta còn đánh không lại, còn muốn đấu lại võ số cao thủ ở đây sao.”

“Nàng...” Hách Liên Thành nổi giận, nhưng chỉ trong nháy mắt liền lấy lại bình tĩnh. “Cho dù đám người này quy thuận Vụ Thiên Các của nàng, nhưng các người cũng không nhất định sẽ thắng, đại ca của ta đã dẫn theo không ít binh mã chờ các vị ở ngoài thành, một khi thời gian quá lâu mà ta không ra, hẳn sẽ ngấm nước Lâm thành các người, lúc đó cả Lâm thành trở thành một vùng mênh mông ngập nước, không biết các vị còn có thể cười mà ra không.”

Ngấm nước Lâm thành, chưa từng nghe nói, nhưng cũng có cố gắng đây. “Ở đây đều là bình nguyên, địa thế không cao lắm, ta nói, người tìm ở đâu nguồn nước lớn như vậy mà làm ngập nước cả thảo nguyên này.” Miểu Miểu nhướn mày hỏi, khinh bọn họ là kẻ ngu hèn, nói gì cũng tin chắc.

“Quay đầu nhìn ngọn núi cách các người mười dặm đi, tất cả nguồn nước là từ nơi nào đến, ta tin rằng thành chủ đây hiểu rất rõ.” Hách Liên Thành âm hiểm cười nói.

Mọi người quay qua nhìn Lâm Phong cùng cha hắn, hai người đều gật đầu, nếu bắt đầu từ ngọn núi đó, quả thật có thể bao trùm cả Lâm thành. Nguồn nước Lâm thành sử dụng cũng từ nơi đó, trên đỉnh núi là băng tuyết lâu năm. Nếu như số tuyết này tan ra, tình thế quả thật không thể lường được. Mọi người nhất thời đen cả mặt, thật sự là một nhà hiểm độc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Công thành 4

Mọi người đang suy nghĩ làm sao giải quyết vụ ngấm nước Lâm thành này thì đột nhiên một thân người từ trên trời rơi xuống, tiếp theo sau là tiếng cười ngân nga của nữ nhân. “Ha ha ha, mình đến rồi đây, còn đem theo một chút lễ vật đến này.” Hắc y nữ từ đáp xuống.

Miểu Miểu nghe vậy tiến lên đá một cước, lập tức lộ ra khuôn mặt của Hách Liên Trạch. Liền giờ ngón cái với hắc y nữ từ, làm tốt lắm. Sau đó quay qua nhìn Hách Liên Thành một cách đắc ý, thấy chưa, đại ca ngươi đã thành một đồng ròi, ngươi còn muốn đánh với ta.

“Ngươi là ai?” Hách Liên Thành nhìn về phía hắc y nữ từ trầm giọng hỏi, nhìn bộ dáng của nàng chắc chắn là cùng một phe với Dịch Thiên, nhưng mà tại sao không thèm liếc mắt nhìn bọn kia một cái, chỉ lo chăm chăm vào Nam Cung Linh.

“Bà cô ta không nói cho người biết đâu.” Hách y nữ từ cười xấu xa, sau đó chạy đến cạnh Nam Cung Linh, đưa tay sờ cằm Nam Cung Linh, không tề không tề, rất lẳng mịn, da dẻ rất đẹp.

“Này, mỹ nam, có nhớ thiếp không vậy?” Giọng điệu bắt đầu ngả ngón.

“Khụ khụ khụ, vị cô nương này, nếu cô gọi ta là Nam Cung Linh, ta nghĩ ta sẽ nhớ cô một chút.” Nam Cung Linh thiết tình không biết nói sao, mỹ nam, còn gọi tới gọi lui nữa chứ.

“Ta thích gọi chàng là mỹ nam, coi như vì ta là ân nhân của các người, chàng đồng ý đi mà.” Nói xong câu cuối, nữ tử bắt đầu làm nũng. Mặt Nam Cung Linh vô cùng bất đắc dĩ, rốt cuộc đây là tình huống gì a, hiện giờ đang phải đối đầu với kẻ địch rất mạnh a.

“Giết cho ta.” Hách Liên Thành đột nhiên hạ lệnh, đẩy binh lính bên cạnh lên trước hắn. Binh lính phản ứng không kịp, lao thẳng về phía trước. “Mẹ ơi, Vụ Kiếm cứu mạng a.” Uyển nhi hét lớn, tại sao không nói không rằng lại hướng thẳng về phía nàng vậy.

Một màn tiếp theo khiến cho tất cả mọi người hoa cả mắt. Chỉ thấy Vụ Kiếm lao lên, khẽ móc cổ tay binh lính trầm giọng nói: “Đao kiếm không có mắt, phải cẩn thận.” Đám binh lính lại còn gật đầu, sau đó lùi đến phía sau Nam Cung Linh.

Ách, toàn thể đều tròn tròn mắt, đây là tình huống gì thế này. “Các người làm cái quái gì thế?” Hách Liên Thành giận giữ, binh lính của mình lại chạy đến phe cánh của người khác.

“Chúng ta muốn đi theo Hoàng đế chân chính.” Binh lính trả lời một cách hùng hồn. Thoáng chốc đã tác động đến số đông còn lại, không ít binh lính cũng nhân cơ hội chạy đến sau lưng Nam Cung Linh, trừng mắt nhìn Hách Liên Thành.

Toàn bộ sự di chuyển này đã đẩy sự giận dữ của Hách Liên Thành tới cực hạn, quay qua số binh lính còn lại hét lớn một tiếng: “Lên cho ta.” Sau đó tự mình rút kiếm xông về phía nhóm người Miêu Miêu.

Dịch Thiên cùng Miêu Miêu liếc mắt nhìn nhau một cái cực kì phối hợp, một người rút Ngân Tiêu, một người rút Lưu Quang Phi Vũ, song song bao vây Hách Liên Thành. Tả hữu giáp công, Hách Liên Thành nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong.

Hách Liên Thành cũng không phải kẻ ngốc, thấy mình đánh không lại không định tiếp tục dây dưa. Phi thân muốn rời đi, ngay cả đám binh lính còn lại cũng không cần đề ý. Dịch Thiên cùng Miêu Miêu thấy vậy liền đuổi sát phía sau, lần này không để người chạy trốn dễ như thế.

Một đường theo đuôi Hách Liên Thành không ngờ lại dẫn tới một vách núi. Miêu Miêu cảm thấy sao mà trùng hợp vừa khéo như vậy, năm đó Hách Liên Hồng đánh lão đầu rơi xuống vách núi, hôm nay mình đuổi theo con hắn lại cũng chạy đến vách núi, chẳng lẽ thật sự nhân quả báo ứng đã được định trước.

Hách Liên Thành cũng không nói tiếng nào lập tức quay đầu lại tấn công về phía hai người. Giờ đây tâm trí Hách Liên Thành đã hoàn toàn bán loạn, kiếm chém ra không hề có chiêu thức, chỉ giống như một con thú bị rơi vào bẫy đang cố lồng lên giãy dụa lần cuối.

Dịch Thiên cùng Miêu Miêu cũng chỉ né tránh chứ không hề phản công lại, Hách Liên Thành cứ như vậy khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy đau lòng. Nam tử năm đó cười tươi sáng như gió xuân lồng lộng đã không còn thấy đâu nữa rồi.

“A...” Hách Liên Thành đột nhiên ném kiếm trong tay xuống ôm đầu hét lên, giống như bộc phát bất mãn trong lòng, cũng có thể là đang than khóc cho vận mệnh của bản thân.

Bịch một tiếng, Hách Liên Thành đột nhiên quỳ cả hai chân xuống đất, vron hai tay ra, hai mắt nhìn chằm chằm đôi tay với vẻ không thể tin nổi, cứ thế mà lầm bầm: “Tại sao ta lại biến thành thế này, tại sao ta lại...”

Miêu Miêu thấy vậy thì đôi mắt ánh lên một tia nửa ngạc nhiên nửa vui mừng, chẳng lẽ Hách Liên Thành đã khôi phục được thần trí. Liền tiến lên khẽ khàng gọi: “Hách Liên...”

“Nàng đừng tới đây.” Hách Liên Thành hai chân đang quỳ đột nhiên lùi về phía sau, đưa tay ngăn Miêu Miêu bước tới.

“Người bị sao vậy?” Miêu Miêu dừng chân lại, dịu dàng hỏi.

Hách Liên Thành ngẩng đầu, nhìn Miêu Miêu. Ánh mắt đó chứa đựng rất nhiều thứ phức tạp, chính là không dám tin, lại thêm áy náy, mắt mát, thậm chí là cả hỗn loạn và mang theo vài phần tuyệt vọng. “Xin lỗi, Miêu Miêu.” Hách Liên Thành ngơ ngẩn thốt lên một câu.

“Hách Liên, người khôi phục rồi?” Miêu Miêu hỏi một cách vui vẻ, nàng vẫn luôn hy vọng Hách Liên Thành lịch sự tao nhã kia có thể trở về, dù cho tất cả đều đã không còn như xưa nữa.

Hách Liên Thành khẽ gật đầu, mặc dù hắn không hiểu tại sao lại đột nhiên khôi phục, nhưng sau khi khôi phục liền bắt hắn phải nếm trải mùi vị của hối hận cùng tuyệt vọng. Đôi tay này của hắn đã giết vô số người, đã làm vô số chuyện có lỗi với mọi người, đã thế còn ra tay với Miêu Miêu. Nếu như có thể, hắn thật sự hy vọng không nhớ chuyện gì cả, hết thấy đều quên đi.

“Hách Liên, như vậy thật là tốt quá, tất cả qua rồi thì chúng ta cứ thế mà quên...” Miêu Miêu còn chưa nói xong, Hách Liên Thành đã cắt lời nàng.

“Không thể quên, những chuyện mà ta đã gây ra làm sao có thể quên...” Hách Liên Thành đột nhiên cười khổ, ngẩng đầu nhìn Miểu Miểu, nở một nụ cười ảm áp như gió xuân: “Miểu Miểu, kỳ thật ta rất thích nàng, nếu như lúc ấy ta bất chấp mà đến cứu nàng, có lẽ tất cả sẽ không giống thế này.” Lời cuối cùng lại giống như đang tự nói với bản thân.

“Hách Liên...” Miểu Miểu có chút bất đắc dĩ, lúc này không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Nếu như lúc đó ta đi, người nàng yêu có thể là ta không?” Hách Liên Thành đột nhiên hỏi tràn ngập chờ mong.

“Ta không cho phép.” Dịch Thiên đột nhiên đi đến, đưa tay ôm lấy Miểu Miểu, nàng chỉ có thể là người của hắn, chắc chắn là như vậy.

Miểu Miểu quay lại nhìn Dịch Thiên, nhướn miệng cười sáng lạn, sau đó lại quay đầu nhìn Hách Liên Thành, mỉm cười nói: “Xin lỗi, Hách Liên, ta biết nói như thế sẽ tổn thương người, nhưng ta vẫn muốn thành thật với người, đời này kiếp này, ta chỉ yêu Dịch Thiên.”

Hách Liên Thành nghe vậy cúi đầu cười khổ, kỳ thật hắn vẫn biết sẽ nói như vậy, cho dù hắn có đi thì sao, Miểu Miểu vẫn yêu Dịch Thiên, một nam nhân ưu tú như vậy, yêu tên đó thì có gì không thể giải thích chứ.

“Chúc hai người hạnh phúc.” Hách Liên Thành thành tâm thành ý nói một câu, sau đó thừa lúc hai người không chú ý, đứng lên xoay người nhảy xuống vách núi.

“Hách Liên...” Dịch Thiên cùng Miểu Miểu vọt tới vách đá, chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt Hách Liên Thành đang cười mãn nguyện rơi xuống rất nhanh, nếu như chết có thể khiến người thỏa mãn, chúng ta cũng chân thành chúc phúc cho người.

Đại quân như rắn mất đầu liền nhanh chóng thần phục Nam Cung Linh, một hồi đại chiến cứ như thế mà được dẹp loạn. Hắc y nữ tử nghe được tin tức Hách Liên Thành lạc nhai liền khe khẽ thở dài: “Hạt giống tốt như vậy a.” Khiến cho mọi người đều ngơ ngác khó hiểu, chỉ có Miểu Miểu, về mặt giặt giũ, như vậy mà cô ta cũng dám nói ra.

Sau trận chiến, Lâm thành nhanh chóng khôi phục lại sự phồn hoa của ngày xưa, mà các vị đại thần trong triều cũng đều chạy cả đến Lâm thành, hy vọng Nam Cung Linh sớm trở về chủ trì đại cục, kể từ đó Lâm thành lại càng náo nhiệt hơn xưa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đại kết cục

Trên đường toàn là các vị đại thần đến Lâm thành, bao vây nhà Lâm Phong chặt như nêm. Nam Cung Linh lúc này lại đột nhiên làm rùa đen rụt đầu, gọi thế nào cũng nhất quyết trốn trong phòng không ra.

“Mỹ nam à, ta ủng hộ chàng không làm Hoàng đế.” Hắc y nữ tử bắt chéo chân há miệng ăn nho, tư thế này lại có vài phần giống Miểu Miểu.

“Vô góc trông nắm đi.” Miểu Miểu kéo hắc y nữ tử qua một bên, tự mình ngồi xuống trước mặt Nam Cung Linh: “Mỹ nam, à không, Nam Cung Linh, ta thấy người là thích hợp để làm Hoàng đế nhất, nếu người làm Hoàng đế rồi, Vụ Thiên Các chúng ta có thể cùng với triều đình của người sống yên ổn với nhau rồi, như vậy thiên hạ sẽ thái bình, chuyện vô cùng tốt nha.” Miểu Miểu vẽ ra một viễn cảnh rất đẹp, chỉ có điều hầu hết là vì Vụ Thiên Các.

“Nàng thật sự cảm thấy ta thích hợp làm Hoàng đế?” Nam Cung Linh đột nhiên hỏi Miểu Miểu, kỳ thật hắn không hề có chút hứng thú với ngôi vị Hoàng đế kia chút nào, nếu làm Hoàng đế, ba cái chuyện rắc rối trên trời dưới đất đều phải xử lý, làm sao mà tiêu sái tự tại như trước đây được.

“Ách, ta cảm thấy người rất thích hợp, người nhìn đi, bộ dạng người đẹp trai như vậy, nhân duyên tốt, năng lực mạnh mẽ...” Miểu Miểu còn chưa nói xong, hắc y nữ tử đã chen miệng vào: “Chuyện này liên quan gì đến bộ dạng đẹp trai, đâu phải đi tuyển người đẹp đâu a.”

Miểu Miểu đang định nói tiếp thì phụ thân của Lâm Phong đã mở miệng: “Người căn bản là mang huyết thống hoàng thất, đây là trách nhiệm người không thể chối bỏ được, nếu như người vẫn nhất quyết không kế vị, như vậy sẽ mang lại thêm một hồi tình phong huyết vũ nữa. Đây là vương triều do tổ tông người khổ cực nhọc nhằn đánh đông dẹp bắc để lập nên, ta nghĩ người cũng không mong nó rơi vào tay người khác chứ hả.”

Lời vừa nói ra, Nam Cung Linh liền trầm mặc suy tư một lúc lâu, mọi người cũng không lên tiếng, cứ để tự bản thân hắn nghĩ cho thông suốt.

Đột nhiên, Nam Cung Linh chậm rãi đứng lên, đi về phía cửa. Mọi người thấy vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra là hắn nghĩ thông suốt rồi.

“Chờ chút, ta đi với chàng.” Hắc y nữ tử ném chum nho trong tay, gọi với theo rồi chạy đến bên người Nam Cung Linh. Nam Cung Linh liếc nhìn nàng một cái rồi gật đầu đồng ý. Sau đó xoay người lại, nhướn miệng tặng cho Miểu Miểu một nụ cười khuyh thành: “Ta có thể ôm nàng một cái không?”

“Ta không cho phép.” Giọng điệu lạnh lùng của Dịch Thiên truyền đến.

“Ta phản đối.” Giọng nói của hắc y nữ tử cũng vô cùng oán hận.

Miêu Miêu mỉm cười, khó có dịp nghe Dịch Thiên lên tiếng nha, sau đó đi đến, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Nam Cung Linh: “Bảo trọng.” Nam Cung Linh mỉm cười ôm lại nàng, rồi xoay người mang theo hắc y nữ tử rời khỏi phòng. Miêu Miêu, bắt đầu từ thời khắc này ta sẽ từ từ quên nàng, cho đến một ngày khi nhớ đến nàng, ta sẽ không còn đau lòng nữa.

Mọi người đứng trên tường thành nhìn chăm chú vào bóng dáng Nam Cung Linh biến mất ở chân trời, một vị đế vương mới đã được sinh ra rồi.

Chờ mọi người lục tục rời đi hết, Dịch Thiên đột nhiên quay qua Miêu Miêu tức giận: “Vừa rồi nàng ôm nam nhân khác.” Miêu Miêu dờ khóc dờ cười: “Đây là ta chúc mừng việc hấn lên làm Hoàng đế mà, có chút áy mà chàng cũng tiết dầm chưa sao.”

“Nàng là của ta.” Dịch Thiên vui đầu vào hõm cổ của Miêu Miêu thì thầm.

“Ta là của chàng, vĩnh viễn đều là của chàng.” Miêu Miêu vòng tay qua người Dịch Thiên cười khê nói.

Dưới bóng hoàng hôn, bóng hai người ôm nhau kéo ra thật dài, in lên tường thành tạo nên một khung cảnh đặc biệt.

Đây là tình huống gì chứ, mặt Dịch Thiên cùng Miêu Miêu đều là hắc tuyến, hai cái đứa nhóc đáng chết này. Chi là không chăm có vài bữa, không ôm có vài ngày, giờ đã không cho hai người bọn họ ấm, chỉ cần bọn họ đưa tay ra đón liền khóc om sòm, nhay như chuông.

“Tiểu tử thôi, khuê nữ thôi, ta là mẹ các con nha.” Miêu Miêu hai tay chống nạnh, hung dữ nhìn chăm chăm hai đứa nhỏ trong lòng mẫu thân của Lâm Phong. Mấy đứa nhỏ này mới có mấy tuổi đầu thôi mà đã biết quen lạ rồi.

Hai đứa nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, sau đó xoay đi, không thèm nhìn nàng. “Hai đứa...” Miêu Miêu chán nản, đưa tay kéo Dịch Thiên giận dữ: “Đánh hai đứa cho ta, cho đến khi chịu nhận ta mới thôi.”

Dịch Thiên nghe vậy cực kỳ đồng ý, hai đứa nhóc này thật sự là nên đánh, mới chưa được bao lâu, đã quên mất bọn họ rồi, còn không biết mẫu thân lúc sinh hai đứa nó đau đến cỡ nào.

“Hai đứa con nhỏ như vậy, không được đánh, không được đánh.” Mẫu thân của Lâm Phong vừa nghe, vội vàng ôm hai đứa nhỏ xoay người sang chỗ khác, hai đứa đáng yêu như vậy, làm sao mà nỡ đánh cho được.

Dịch Thiên cùng Miêu Miêu dờ khóc dờ cười, bọn họ chỉ là nói mà thôi, làm sao mà nỡ lòng nào đánh được a. Miêu Miêu ngồi xỏm xuống, nhìn hai đứa nhỏ dịu dàng nói: “Bảo bối à, ta là mẫu thân của các con nè, là người sinh ra các con, cho các con bú, mấy hôm nay mẫu thân phải đi đánh kẻ xấu, cho nên không đến được, hai bảo bối đừng giận nữa được không, nếu không mẫu thân sẽ khóc đó.” Bộ dạng Miêu Miêu mếu máo. Tất cả mọi người đều cảm lạnh a, hải tử mới có chừng đó, có nghe hiểu được không đây.

Miêu Miêu nói xong, hai đứa nhỏ cũng nhìn chăm chăm vào nàng, không khóc không quấy nữa. Miêu Miêu cẩn thận đưa tay qua ôm hai đứa, rất im lặng, không khóc âm ỉ. Miêu Miêu vui vẻ hôn chóc chóc lên mặt hai đứa, trong miệng riu rít không ngừng: “Đúng là bảo bối thông minh của mẫu thân.”

Dịch Thiên thấy vậy mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, hấn chỉ sợ nếu hai đứa nhỏ tiếp tục khóc, e rằng Miêu Miêu cũng khóc theo, đến lúc đó hấn phải dỗ đến ba đứa con nít. Tất cả mọi người thì đang tằm tắc lấy làm kỳ lạ, không ngờ rằng lại nghe hiểu, lợi hại, lợi hại, hải tử của chủ thượng cùng phu nhân sinh quả nhiên không giống bình thường.

Đại cục đã định, Dịch Thiên cùng Miêu Miêu chuẩn bị lên đường quay về Vụ Thiên Các, Vụ Thiên được gả cho Lâm Phong, cho nên ở lại Lâm thành, còn Xu Xu cùng Uyên Nhi lại là hết đời theo chân bọn họ về. Nhìn về mặt bất đắc dĩ của Vụ Huyền cùng Vụ Kiếm, Miêu Miêu liền vui vẻ đáp ứng, tìm hai nữ nhân trông nom bọn họ cũng tốt, cũng không còn nhỏ nữa rồi. Còn Cô Thiên Ngạo thì từ biệt hai người, một mình hành tẩu giang hồ, theo lời hấn nói là ở một chỗ sắp buồn chết hấn rồi.

Về phần Nguyệt Tuyền cùng Quân Cừ cũng đi theo Miêu Miêu về Vụ Thiên Các. Bản doanh của tổ chức sát thủ nha, bọn họ nhất định phải đi nhìn một chút coi sao. Tiểu Vũ thì đi theo Dục vương về lại Dục cốc, chờ học thêm chút bản lĩnh rồi quay ra hành tẩu giang hồ sau. Nghe nói Liễm Diễm do Hách Liên Thành bắt đi, sau khi được thả ra đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Nửa tháng sau, Nam Cung Linh tuyên thánh chỉ, bố cáo thiên hạ. Quốc hiệu vẫn như cũ là Thần Quang, bản thân đổi tên thành Thần Quang Linh. Triều đình cùng giang hồ từ nay về sau thân thiết một nhà...

Đến đây Độc ái sát thủ phu quân đã hoàn chỉnh văn, cảm ơn các vị vẫn ủng hộ đến đây. Lần đầu Tiểu Yêu viết văn, bởi vậy vẫn còn nhiều sơ sót, nếu như Tiểu Yêu có chỗ nào viết không rõ ràng, hoan nghênh mọi người nhắn lại cho tôi, tôi sẽ viết rõ trong phiên ngoại. Trước mắt sẽ viết về tình cảm của hắc y nữ tử với người phối diễn, cùng với một vài chuyện thú vị của mấy đứa nhỏ. Nếu như mọi người có ý kiến gì, cứ nhắn lại cho tôi. Hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ cho tác phẩm mới của Tiểu Yêu: Lê hoa hương tụy nam nhân, bầu đoàn của Tiểu Yêu, mi gió, yêu mọi người nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Nam cung linh

Hai năm sau, trong hoàng cung...

“Ta muốn đi Lam Nguyệt Cung.” Mỗ nữ đang la hét với nam tử đang nằm trên long tháp.

“Không cho phép đi.” Nam tử mắt không hề chớp, cứ thế mà nhìn nàng chăm chăm. Lam Nguyệt Cung, làm sao mà có thể cho nàng đi chứ, mặc dù là nàng mở chỗ đó, nhưng tuyệt đối không thể cho nàng đi. Một nơi như vậy làm sao mà đi được, đó chính là một kỹ viện chính cống nha, mà lại là một kỹ viện nam nha.

“Đó là do ta mở, tại sao ta không được đi?” Nữ tử không phục.

“Ta nói không được là không được.” Nam tử không hề nhượng bước một tí nào.

“Ta biết mà, ta biết mà, chàng chỉ thích Miểu Miểu, không hề thích ta, hu hu hu...” Nữ tử bắt đầu giả vờ khóc lóc.

“...” Nam tử không nói nên lời, lúc nào cũng lồi chiêu này ra, hần liền đi tới, ôm nàng, nhẹ nhàng dỗ: “Đừng khóc nữa, hôm nào có thời gian ta đi cùng nàng.”

“Hứa rồi đó nha, ba ngày nữa đi.” Nữ tử lập tức chùi nước mắt mỉm cười, dựa vào tay nam tử, rất là thân mật.

“Hoàng thượng, bên ngoài có đại thần cầu kiến.” Một công công đến bẩm báo, nam tử nhìn nữ tử một cái rồi đi ra ngoài. Công công cúi người chào nữ tử một cái rồi khom lưng đi theo ra cửa.

Nam tử này chính là Nam Cung Linh, bây giờ đổi tên thành Thần Quang Linh, có điều những người quen biết thân thiết với hần từ xưa vẫn thích gọi hần là Nam Cung Linh, mặc dù cũng chẳng có bao người đủ can đảm để mà gọi thẳng tên hần, nhưng nữ tử kia chính là một trong số đó.

Nói đến nữ tử này, đó chính là hắc y nữ tử lúc đầu đã âm thầm hỗ trợ cho đám người Miểu Miểu, có điều bây giờ nàng không mặc đồ đen nữa, cũng không đeo mặt nạ. Đề lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trẻ trung ngọt ngào, đôi mắt lạnh lợi, hai má nõn nà, mặc dù không phải là vô cùng xinh đẹp, nhưng đó là một dạng đẹp tinh tế, tạo cho người ta cảm giác thân thiết gần gũi.

Vẫn nhớ rõ lúc Nam Cung Linh lần đầu tiên nhìn thấy, có chút sùng sờ, giống như nhìn thấy một Miểu Miểu khác vậy.

“Này này, mỹ nam, nhìn đến ngơ ngẩn sao? Ta biết là vẻ ngoài của ta rất được nhưng chàng đừng có nhìn chăm chăm ta như vậy.” Nữ tử đưa tay vẫy vẫy trước mặt Nam Cung Linh, thật sự là nhìn đến ngơ ngẩn, tròn mắt cũng không nhúc nhích luôn.

“Nàng là ai?” Sùng sốt một hồi lâu rốt cuộc Nam Cung Linh mới thốt ra một câu như thế.

“Nói thật với chàng luôn, ta là bạn học của Miểu Miểu, chính là bạn thân học cùng trường đó. Ta và cô ấy đến từ cùng một thế giới, nếu không phải vì mấy quả xòai chết tiệt kia, ta cũng không bị lòi tới đây.” Nữ tử nhớ đến, vẻ mặt lại hiện lên oán hận.

Nhớ lại lúc đó, đang ở trong phòng ngủ chờ Miểu Miểu đại thắng trở về, nào ngờ chờ đến hai ba tiếng cũng chẳng thấy tăm hơi. Vì vậy nàng mới đi ra ngoài tìm thử xem có phải là bị tóm cô rồi hay không. Ai ngờ nàng mới vừa đi đến góc cây xòai, liền bị một lực lớn vô cùng hút thẳng đi, không kịp túm cái gì cả, cứ thế mà rơi xuống.

Chờ đến lúc phục hồi ý thức thì cũng đã ở nơi này rồi, cũng may vận khí của nàng tốt, gặp được thế ngoại cao nhân, được học một chút công phu. Sau đó liền khí phách hiên ngang thu dọn đồ đi hành tẩu giang hồ, mà cũng không ngờ rằng vừa mới đến trạm đầu là Lâm thành thì đã bị quân binh bao vây trước thành.

Đang định linh ra khỏi thành thì lại nghe có người thông báo có vị phu nhân nào đó muốn nói vài lời. Dù sao nàng cũng không cần phải tiếp thu gì, thôi thì cứ đi xem đông vui. Không nhìn thì không biết, vừa nhìn một cái đã bị hù cho giật cả mình, đó chính là Miểu Miểu. Vì vậy rất hợp lý lẽ là phải ở lại, sau đó tìm cơ hội thích hợp tiếp cận Miểu Miểu.

Đợi cho đến khi nữ tử nói xong, Nam Cung Linh cũng sùng sốt một lúc lâu. Hần không hề biết lai lịch của Miểu Miểu, hôm nay nghe nữ tử nói một hồi, cảm thấy vô cùng khó tin.

Nữ tử lắc lắc đầu, người gì mà cứ một chốc lại hóa ngọc như thế, làm sao mà làm hoàng đế được đây a.

Cũng may là từ đó về sau, Nam Cung Linh cũng rất hiếm khi lại rơi vào trạng thái ngốc, mỗi ngày nữ tử đều như cái đuôi xoắn xít sau lưng hần, chẳng bao lâu sau, đương nhiên là nảy sinh tình cảm, thuận theo tự nhiên, nữ tử đó lên làm hoàng hậu.

“Hoàng hậu nương nương, Tà Văn Quân cầu kiến.” Một tỳ nữ đẩy cửa bước vào cung kính nói. Tà Văn Quân, nữ nhân này tại sao cứ như âm hồn bất tán vậy, thật là hết biết nói sao. Rõ ràng cứ nhắm nhẹ vào nam nhân của nàng, lúc nào cũng tìm cơ hội để gả cho Nam Cung Linh, cứ lượn lờ qua lại trước mặt suốt.

“Cho nàng ta chờ ở hoa viên.” Nữ tử nói xong liền đi ra cửa, hôm nay phải cho cô ta liều thuốc mạnh hơn mới được.

“Chồng yêu ơi, chính sự bận rộn của chàng xong hết chưa?” Nữ tử như một con gió cuốn vào trong phòng.

“Tạm thời không có gì cả, sao vậy, lại buồn chán rồi sao?” Nam Cung Linh thật ra rất hiểu rõ nàng, tính nàng giống hết tính Miểu Miểu, không chịu nổi nhàm chán, lúc nào cũng muốn tìm việc gì đó để làm.

“Aiz, cái gì mà buồn chán chứ, tình địch tìm đến tận cửa rồi, đi nào, hôm nay ta phải chà đạp hăng hái của cô ta mới được, cạp không ra oai thì khinh ta mèo bệnh.” Nữ tử tức giận nói, chính vì nề tình đều là phụ nữ như nhau cho nên không làm khó dễ cô ta, không dè nữ nhân này lại cứ vẫn dây dưa không ngớt.

“Tạ Văn Quân lại đến nữa sao?” Nam Cung Linh nhú mày, trước đây cũng đã nói với nàng ta, mình không phải là phu quân của nàng ta, không ngờ rằng nàng ta vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Đúng vậy, chồng yêu của ta a, ta nói tại sao sức hấp dẫn của chàng lại lớn như vậy làm chi, thấy ta nhàm chán nên tìm việc cho ta làm phải không?” Nữ tử nói xong đột nhiên cảm thấy một con buồn nôn ập đến, vội vàng chạy thẳng ra cửa nôn khan mấy tiếng.

“Sao vậy?” Nam Cung Linh vội vàng bước tới sốt ruột hỏi han.

“Không có việc gì, không có việc gì, có lẽ là mang thai rồi.” Nguyệt sự hai tháng nay cũng không có đến.

“Mang thai? Thật không?” Nam Cung Linh cuống tay cuống chân, không biết phải đỡ nàng ở chỗ nào mới tốt.

“Không biết, ta đoán vậy.” Ta không biết gì về y nha, lại chưa hề có kinh nghiệm mang thai, làm sao mà dám xác định.

“Mau truyền thái y.” Nam Cung Linh nói xong, bồng lấy nữ tử đi vào phòng trong.

“Vậy còn cái người chờ ở hoa viên thì sao?”

“Để cho nàng ta chờ.”

“Chúc mừng hoàng thượng, quả thật hoàng hậu mang thai đã ba tháng.” Thái y cũng rất là hưng phấn, rốt cục vương triều của bọn họ cũng sắp được nghênh đón hoàng tử đầu tiên rồi, mặc dù không biết là nam hay nữ nhưng bộ dạng vui vẻ đang lộ lộ thể này là không thể nghi ngờ.

“Ha ha ha, bốn vương sắp làm cha rồi, Dĩnh, nàng nghe thấy không, ta sắp làm cha rồi.” Nam Cung Linh reo lên mừng rỡ.

Về phần tại sao nàng không hưng phấn, giấu lại hai đứa tiểu ác ma trong nhà Miểu Miểu đi, nàng liền cảm thấy con nít thật sự là quá mức kinh khủng. Nhưng dù sao cũng đã mang thai rồi, đành phải sinh thôi.

Nếu đã kiểm tra xong hết rồi, nữ tử liền lật chăn mền định xuống giường, còn chưa giải quyết xong tình địch.

“Dĩnh, nàng muốn làm gì nữa, bây giờ nàng mang thai rồi, lo tính dưỡng cho tốt đi.” Nam Cung Linh vội vàng đề nữ tử đang định đứng lên xuống.

“Ta nhớ lúc Miểu Miểu mang thai vẫn còn tham gia đại hội võ lâm kia mà.” Mặc dù nàng không được tận mắt chứng kiến, nhưng có muốn không nghe nói đến cũng khó à nha.

“Ách, nàng khác Miểu Miểu, bây giờ không có đại hội nào khai mạc cả, cho nên nàng có thể tĩnh dưỡng thật tốt.”

“Ta đang vội nha, ta chuẩn bị khai mạc đại hội chém giết tình địch đây.” Nữ tử đẩy Nam Cung Linh ra, định đứng dậy.

“Ta ôm nàng đi, ta ôm nàng đi.” Nam Cung Linh vội vàng bế lấy nàng, khí thế ngút trời đi tìm Văn Quân, lúc nào không đến, hết lần này đến lần khác lại đến vào hôm nay, không thấy là hôm nay hẳn đang vui vẻ vì sắp được làm phụ thân rồi sao, còn phá hỏng không khí của bọn họ nữa.

Từ xa xa, Tạ Văn Quân đã nhìn thấy Nam Cung Linh ôm Dĩnh đi về phía này, ánh mắt lập tức tối sầm, đứng dậy chào hỏi hai người.

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu.” Văn Quân khẽ thấp người nói.

“Đứng lên đi.” Nam Cung Linh thân nhiên đáp lại, tự mình ôm Dĩnh ngồi xuống.

“Thân thể hoàng hậu không thoải mái sao?” Văn Quân quan tâm.

“Hoàng hậu của bốn vương đang mang cốt nhục của bốn vương, không thể quá nhọc sức, bốn vương chỉ hy vọng những kẻ nhàn rỗi sau này bớt bớt vào cung dạo chơi.” Nam Cung Linh nói một cách không hề nề nang mặt mũi gì cả.

“Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu.” Văn Quân mở miệng nói chúc mừng, những trong lòng là một khoảng hoang vu, trống trải, hoàng hậu mang thai rồi, bản thân muốn lên làm phi tần e rằng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

“Nếu không có việc gì thì quay về trước đi, bốn vương muốn đưa hoàng hậu đi nghỉ ngơi.” Nam Cung Linh hạ lệnh trực khách.

Văn Quân vừa định cáo từ, Nam Cung Linh lại đột nhiên lên tiếng: “À, đúng rồi, nhớ mời phụ thân của người vào cung một chuyến, bốn vương chuẩn bị phế bỏ hậu cung, chỉ có một mình hoàng hậu, muốn nhờ phụ thân người giúp đỡ thảo ra ý chỉ, chọn ngày công bố thiên hạ.” Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Văn Quân thẳng thốt, như vậy nghĩa là nàng cũng không thể làm thê tử của hắn được nữa rồi.

“A, chồng ơi, yêu chàng chết mất thôi.” Đinh lập tức hôn lên mặt Nam Cung Linh. Nàng vẫn đang suy nghĩ làm sao mới khiến Nam Cung Linh phế bỏ hậu cung, không ngờ rằng mang thai liền đối phó được rồi, nếu biết sớm dễ dàng như vậy, nàng đã mang thai từ lâu.

Nam Cung Linh mặt mày rạng rỡ đắc ý, chỉ có một thánh chỉ nho nhỏ đã khiến nàng hạnh phúc như vậy, hắn thật lợi hại a. Không thèm liếc mắt nhìn Văn Quân đang thẳng thốt đứng sững tại chỗ, cứ thế ôm Đinh đi về phía tẩm cung, bộ dáng cẩn trọng giống như ôm bảo bối duy nhất của kiếp này vậy.

“Phu nhân, hoàng thượng công cáo thiên hạ, phế trừ hậu cung, kiếp này chỉ lấy một mình hoàng hậu.” Vụ Liệt mang theo tin tức mới nhất đến.

“Thật sao, wao, cô nàng Đinh này thật quá lợi hại rồi, chưa gì đã đối phó được với Nam Cung Linh, dù sao Nam Cung Linh cũng là một tên công tử đào hoa nha.” Miểu Miểu nghe xong cực kì tán thưởng Đinh, quả nhiên là không làm mất mặt nữ nhân xinh đẹp đến từ thế kỷ hai mươi mốt.

“Nàng cũng rất lợi hại.” Dịch Thiên đột nhiên nhàn nhạt nói một câu.

Có ý gì chứ? Miểu Miểu quay đầu lại nhìn hắn, ta lợi hại cái gì chứ, chàng làm gì có hậu cung để mà phế bỏ.

“Ách, phu nhân, ý của chủ thượng là người cũng chỉ cưới có một mình phu nhân, năm đó lúc sư phụ của chủ thượng vẫn là các chủ của Vụ Thiên Các cũng đã cưới không dưới năm người.” Vụ Liệt nói ra nguyên nhân.

“Thật không?” Hai mắt Miểu Miểu sáng lên hỏi ngược lại, như vậy xem ra là Dịch Thiên yêu nàng thê thâm rồi.

Vụ Liệt gật đầu lia lịa, đương nhiên là thật, mấy lời này hắn không dám nói lung tung đâu nha.

“A, Dịch Thiên, chàng thật sự quá tốt nha.” Miểu Miểu lao đến chui vào lòng Dịch Thiên.

Dịch Thiên cười dịu dàng ôm lấy nàng, không còn cách khác nha, cả trí óc lẫn trái tim đều bị cô gái bé nhỏ này chiếm lấy rồi, căn bản là không nhìn được ai khác cả.

“Cả đời cũng chỉ lấy một mình ta sao?” Miểu Miểu rúc ở trong lòng Dịch Thiên hỏi, Nam Cung Linh có người trong thiên hạ làm chứng cho hắn, nhưng Dịch Thiên thì không có, nên hắn phải xác nhận chắc chắn.

Ừ, Dịch Thiên gật đầu, cả đời này chỉ cưới mình nàng. Lúc này Miểu Miểu mới ngẩng đầu lên nhìn Dịch Thiên cười ha ha: “Đúng là chồng tốt của ta.” Sau đó đột nhiên ngừng cười, mặt sắc như dao nói: “Nếu chàng dám lấy người khác, ta thiên chàng.”

Ack, Dịch Thiên cùng Vụ Liệt nghe vậy, đầu đầy hắc tuyến, đây là nữ nhân kiểu gì đây a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Hai cặp đôi khác

Vụ Huyền đang bận rộn ở tửu lầu, đột nhiên Xu Xu khóc nức nở chạy từ ngoài cửa thẳng vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại, trốn ở trong phòng gào khóc thảm thiết.

Vụ Huyền kinh hoàng bật dậy ném đồ đang cầm trong tay đi, chạy đến đập cửa hỏi “Xu Xu, có chuyện gì vậy, nàng mở cửa trước đi...” Thành thân cũng đã gần hai năm rồi, ngày nào Xu Xu cũng riu rít cười đùa, chưa từng thất thố như hôm nay.

“Xu Xu, nàng đừng khóc nữa, mở cửa ra trước đã, được không?” Vụ Huyền ở ngoài cửa nhẹ giọng dỗ dành, ai dè Xu Xu nghe vậy tiếng khóc càng to hơn, rầm, vang lên một tiếng nổ lớn, cửa nát bét. Đầu tiên là Xu Xu sững sốt, sau đó nhìn thấy Vụ Huyền đi vào, liền càng gào khóc lớn hơn.

“Sao vậy, ai ăn hiếp nàng, ta đánh hắn cho.” Vụ Huyền ôm Xu Xu, dỗ trái dỗ phải, nhưng nước mắt Xu Xu càng lúc càng rơi nhiều hơn, không nói gì cả cứ khóc nức nở như thế. Vụ Huyền cuống đến quẩn cả mông, làm sao cho phải a.

Không còn cách nào, đành phải ôm Xu Xu, để cho nàng khóc cho đã. Cuối cùng, giống như đã trôi qua một thế kỷ, Xu Xu cũng ngừng lại. Vụ Huyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, phỏng chừng là Xu Xu đã đem hết nước mắt tích góp trong hai năm khóc hết rồi. Vậy cũng tốt, khóc hết một lần đi, chứ cứ tiếp tục thêm mấy lần nữa hắn chịu không nổi.

“Sao nào?” Vụ Huyền một bên lau đi nước mắt cho nàng, một bên nhẹ nhàng hỏi, nhìn nàng khóc ra nông nỗi này, chắc chắn là xảy ra chuyện trọng đại.

“Thiếp mang thai rồi.” Xu Xu khịt khịt mũi, mặt nhăn nhó, khuôn mặt nhỏ nhắn rầu rĩ nói.

Mang thai? Ta sắp làm cha rồi? Vụ Huyền lặng đi một lúc lâu sau mới có phản ứng, ha ha ha, hẳn sắp làm cha rồi. Có điều, nghi vấn cũng rất nhiều.

“Mang thai vốn là chuyện tốt a, chẳng lẽ chúng ta có bảo bối nàng lại không vui?” Vụ Huyền hỏi, mặc dù chuyện có bảo bối khiến cho hẳn cảm thấy vô cùng hưng phấn, thiếu chút nữa là hét to lên, nhưng đồ dành mẹ của con mình mới là tiêu chuẩn hàng đầu, hưng phấn của mình để sau cũng được.

“Vui, nhưng lại càng lo lắng.” Xu Xu nói một cách âm ỉ.

“Lo chuyện gì?” Bây giờ có thể nói bọn họ có tiền, có quyền, có thể, hơn nữa lại không có kẻ địch, không có chuyện gì để lo lắng a.

“Chờ cho con của chúng ta sinh ra, hài tử của phu nhân cũng đã lớn hơn nữa rồi, đến lúc đó, ngày nào cũng ăn hiệp bảo bối của chúng ta, làm sao bây giờ a, hu hu hu...” Dứt lời lại không nhịn được bắt đầu khóc tiếp.

Ách, Vụ Huyền vừa nhớ ra cũng nhú mày, quả thật là một vấn đề nghiêm trọng, nhìn con gái của nhà Vụ Liệt là biết, thật bi thảm a.

“Chúng ta chuyển nhà.” Vụ Huyền vỗ ngực nói, bọn họ không thể ngày nào cũng đến nhà chúng ta được, ý kiến này không tệ.

“Phu nhân đã từng nói, có hài tử sẽ phải đưa tới Vụ Thiên Các, lúc đầu chúng ta cũng đã đồng ý rồi.” Xu Xu nhớ đến liền hỏi hận khôn nguôi, khi đó chưa nhìn ra bản chất của thiếu chủ cùng tiểu thư, bây giờ thì hay ho rồi, chỉ mới là đứa con nít ba tuổi, bản lĩnh hành hạ người khác càng ngày càng cao.

Ách, Vụ Huyền nghe xong mặt mày choáng váng, làm sao mà lại quên mất vụ này rồi. Người khác biết được bản thân sắp làm cha làm mẹ đều hạnh phúc vô ngần, chỉ có bọn họ là mặt chau mày ủ, số khổ a.

“Vụ Kiếm, chàng đứng lại đó cho thiếp.” Uyển Nhi chống tay lên hông hét lớn theo bóng lưng của Vụ Kiếm.

“Có chuyện gì cần chỉ giáo a?” Vụ Kiếm mặt cười như hoa nở quay đầu lại.

“Chàng ăn thiếp sạch sẽ không còn gì giờ định bỏ trốn sao?” Uyển Nhi vội vàng bước tới, nhìn chăm chăm Vụ Kiếm, chỉ sợ hẳn xoay người một cái là chạy mất.

“Lúc đó là do chúng ta say rượu loạn ý, ta không có một chút cảm giác nào cả.” Vụ Kiếm vội vàng nói, nhưng không phải đầu nưa, thật sự chỉ là uống một chút rượu mà thôi, căn bản là không có say, làm sao mà lại thành ra thế này chứ. Cũng tại ánh trăng lúc đó quá đối dịu dàng, cùng tại màu son trên mặt nàng quá đỏ đi, nhìn nàng đến mất cả hồn, trời ơi.

“Không có cảm giác, vậy chàng gọi tên thiếp làm gì?” Uyển Nhi càng nghe càng muốn giận.

“Lúc ấy chỉ có cô cùng ta, ta không gọi cô, chẳng lẽ tự mình gọi mình.” Vụ Kiếm càng nói thì giọng càng nhỏ.

“Cái gì, hừm. Không muốn chịu trách nhiệm, lão nương không thèm ngóai chịu trách nhiệm.” Uyển Nhi hét cho Vụ Kiếm một câu rồi thở hắt hắt bỏ đi, nam nhân gì chứ, lại không muốn chịu trách nhiệm, tức chết nàng mất.

“Ta không có nói là không chịu trách nhiệm mà.” Nhìn bóng lưng đang thở phì phì của Uyển Nhi, Vụ Kiếm thấp giọng nói, chỉ là cần chút thời gian để thích ứng thôi. Mới vừa tỉnh lại, nhìn thấy chính mình đang quấn quýt với thân thể Uyển Nhi, liền thấy trời đất u ám, tối hôm qua đã phạm cái chuyện tốt gì vậy a, ý nghĩ đầu tiên chính là trốn trước đã, không ngờ rằng Uyển Nhi đã đuổi theo nhanh như vậy. Bây giờ thì gay to rồi, phỏng chừng là đã xem hẳn như kẻ thù không đội trời chung rồi.

“Cái tên Vụ Kiếm chết tiệt này, Vụ Kiếm thói tha, cứ như thế không muốn chịu trách nhiệm, chẳng lẽ ta tệ như vậy sao, hừ.” Uyển Nhi cứ hằm hằm đi về phía trước, vô tình đi thẳng ra khỏi thành.

“Uyển Nhi, quả nhiên là mày ở đây, đi, theo tao về.” Ca ca của Uyển Nhi không biết ở đâu nhảy ra.

“Ách, ha ha, ca ca, đã lâu không gặp rồi a.” Uyển Nhi đang định tìm cơ hội chạy trốn đã bị ca ca nàng túm lại: “Mày còn muốn trốn, tao tìm mày suốt hai năm, cuối cùng cũng tìm ra, theo tao về nhà thành thân.” Nam tử nói một mạch, lôi kéo Uyển Nhi đi.

“Ca ca, ca ca, chờ chút.” Vừa nói lại vừa ngoai đầu nhìn phía sau, Vụ Kiếm chết tiệt kia, tại sao lại không đuổi theo chứ.

“Không cần nói láo, tao đã hỏi thăm qua từ trước, mày chưa thành thân với tiểu tử kia, tao đã nói mà, lúc đầu ở đâu lại nhảy ra một tình lang, thì ra là giải mạo, cho dù thế lực của Vụ Thiên Các có lớn thế nào đi nữa cũng không thể đoạt vợ người khác, đi, nhanh lên.” Nam tử đẩy mạnh Uyển Nhi một cái.

“Cho dù muội chưa thành thân với chàng, muội cũng đã là người của chàng rồi.” Lời Uyển Nhi nói ra thật dọa người.

“Cái gì?” Nam tử kinh hãi, nhưng sau đó lại nói ngược lại: “Mày tưởng rằng tao sẽ tin sao?” Coi gã là con nít ba tuổi chắc.

“Không tin thì có thể tìm một bà mẹ đến nghiệm chứng.” Uyển Nhi bất cần, cho dù Vụ Kiếm không cần nàng, nàng cũng không muốn quay về gả cho tên

công tử đào hoa kia.

“Tiện nhân, làm sao mà tao lại có một muội muội như mày chứ, làm ô uế cả bộ mặt nhà họ Quang chúng tao, mày chết ở đâu đó cho tao, đừng có bao giờ trở về.” Gã đó tát Uyển Nhi một cái, sau đó tức giận bỏ đi. Vốn là định gả Uyển Nhi vào một nhà tốt, bọn họ có thể dựa hơi một chút, bây giờ nó chỉ là tàn hoa bại liễu, có cho người ta cũng không thèm, thật sự là xúi quẩy mà.

Uyển Nhi ôm mặt mình, tại sao hôm nay xui xẻo vậy chứ, nhà không về được, nàng cũng chẳng cảm thấy đau lòng, từ nhỏ, cha mẹ cùng ca ca đã coi thường vì nàng là con gái, chờ nàng lớn lên một chút liền tìm cách gả chồng cho nàng, lúc nào cũng muốn tìm một người có quyền có thế, cuối cùng biến nàng thành trò cười cho hàng xóm láng giềng.

Không về nhà được, cũng không muốn đi Trầm Luân Sương, Uyển Nhi vừa đá đá mấy viên sỏi trên mặt đất vừa đi tiếp, vậy đi đâu đây. Đứng rồi, đi tìm Miêu Miêu, chắc chắn phu nhân sẽ thu nhận giúp đỡ mình.

“Uyển Nhi đã về chưa?” Vụ Kiếm kéo một hạ nhân lại hỏi, nguyên cả một ngày hôm nay không hề thấy nàng đâu, nha đầu kia có lẽ là bị chọc tức rồi.

“Tiểu thư chưa có về ạ.” Hạ nhân cung kính trả lời.

Vẫn chưa về nữa, Vụ Kiếm nhìn nhìn sắc trời, có chút lo lắng, trăng cũng đã lên đến ngọn cây rồi, nàng có thể đi đâu chứ. Lập tức đem hết công việc trong Trầm Luân Sương giao phó xong, còn chính mình thì vội vàng chạy ra ngoài tìm người. Aizzz, bản thân mình đang làm cái gì thế này, sáng sớm ngao ngẩn nói hết tâm sự trong lòng không phải là xong rồi không.

Tìm hết cả Quang Đô cũng không tìm thấy Uyển Nhi, chỉ còn mỗi hoàng cung là chưa lục nữa thôi. Có điều cũng không nghĩ đi vào đó tìm, làm sao mà nàng đi hoàng cung được chứ, không có võ công, cũng không có lệnh bài, muốn đi vào cũng khó khăn. Vậy rốt cuộc là đi đâu chứ?

“Vụ Kiếm đại nhân, có người nói hôm nay có thoáng thấy tiểu thư ở ngoài thành, lúc ấy nàng bị một nam nhân lôi kéo, sau không biết xảy ra chuyện gì, nam nhân đó tát nàng một cái rồi bỏ đi, một lúc sau tiểu thư cũng một mình rời khỏi.” Một người chạy đến báo cáo tin tức mới nhất cho Vụ Kiếm.

Nam nhân, lại còn đánh nàng, ánh mắt Vụ Kiếm lập tức trở nên sắc bén, dám hiếp đáp Uyển Nhi. Chắc chắn là cái tên ca ca của nàng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, trong hai năm nay gã tìm nàng khắp nơi, hẳn biết hết, lần nào cũng thu xếp gọn gàng, nề mặt gã là ca ca của Uyển Nhi nên không làm gì gã, không ngờ gã còn dám đánh Uyển Nhi, Vụ Kiếm vừa nhớ lại, sắc mặt liền sa sầm.

“Chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn đi Vụ Thiên Các.” Vụ Kiếm trầm giọng nói, quay về tìm chủ thượng mượn binh mã, lật nền nhà lão anh của Uyển Nhi lên.

“Hừ, Uyển Nhi, muội đến một mình hả?” Miêu Miêu kinh ngạc nhìn Uyển Nhi xuất hiện một thân một mình ở Vụ Thiên Các, tại sao Vụ Kiếm lại không tới chứ.

“Ừm, muội đến một mình, có nước không, cho muội một miếng, khát sắp chết rồi.” Uyển Nhi nhớ lại càng tức thêm, trước hết uống miếng nước hạ hỏa đã.

“Đề con đi lấy.” Dịch Khiếu nhỏ bé anh dũng đứng ra nhận nhiệm vụ.

“Không cần, không cần, thiếu chủ, người cứ làm việc của người, để ta tự làm là được.” Uyển Nhi vội vàng đứng dậy, tự mình chạy đến cạnh bàn cầm ấm trà đổ vào miệng. Cậu nhóc này mà cảm đến thứ gì nàng cũng không dám uống, nhớ lúc đầu cậu nhóc giúp nàng bụng nước đến, nàng liền chạy ba ngày, lần đầu nàng cứ tưởng là do mình ăn bậy ăn bạ. Lần thứ hai cũng uống nước cậu nhóc bụng đến, kết quả là ngày hôm sau mặt nổi đầy nốt, lần này thì nàng liền nghi ngờ cái tên tiểu tử kia rồi. Khởi bình đến hồi tội, không ngờ tiểu tử kia cây ngay không sợ chết đứng nói muốn thử thuốc do Tiểu Vũ cho có linh nghiệm hay không, khiến mọi người cười ngất.

Dịch Khiếu chép chép miệng, đi ra khỏi cửa phòng, chẳng thú vị gì cả, bây giờ chẳng có ai dám ăn cái gì do cậu nhóc cảm đến cả, aiz, phải đổi chiêu khác thôi.

“Vụ Kiếm đâu?” Chờ Uyển Nhi uống xong rồi, Miêu Miêu mới mở miệng hỏi.

“Cái tên nam nhân chết tiệt kia, đừng có nhắc hần với muội, nhắc tới là muội muốn phát hỏa rồi, không thèm chịu trách nhiệm.” Uyển Nhi mặt mày óan hận.

“Không chịu trách nhiệm, hần ăn muội rồi hả?” Miêu Miêu hoảng hốt kêu lên.

“Phu nhân, người muốn để cho mọi người đều nghe thấy hả.” Uyển Nhi vội vàng bịt miệng Miêu Miêu lại, thế nhưng đã bị một người khác nghe được rồi.

“Ăn xong mà sao cô còn ở đây?” Dịch Tiểu nhỏ xinh đang ngồi ở mép giường lạnh lùng hỏi, ăn xong không phải là biến mất sao.

“Ách, tiểu thư, ăn này không phải là ăn cái kiểu kia, không giống nhau.” Uyển Nhi không biết làm gì khác hơn là cố gắng giải thích đến cùng, tiểu thư này kế thừa hoàn toàn tính cách của chủ thượng, không, tiểu công chúa này còn nghiêm trọng hơn phụ thân, lạnh lùng đến chịu không nổi, ngoại trừ có chút ảm áp với Miêu Miêu, còn đối với người khác đều là lạnh như băng, đến như chủ thượng cũng phải nhìn sắc mặt của cô bé.

“Không giống ở chỗ nào?” Dù sao đến cuối cùng cũng là con nít, cho dù lạnh lùng thì vẫn có cái tính tò mò.

“Cái này, ta có nói qua cũng sẽ không hiểu đâu, chờ tiểu thư trưởng thành rồi sẽ biết.” Uyển Nhi mặt mày đau khổ, chuyện này làm sao mà nàng có thể giải thích với một đứa trẻ được chứ a.

“Hừ.” Thanh âm không vui phát ra từ lỗ mũi Dịch Tiểu, cô bé nhảy xuống giường đi ra cửa, không nói thì cô bé đi tìm người khác hỏi.

Miêu Miêu nhún nhún vai, nàng thật sự bó tay với hai đứa nhỏ này. “Vậy Vụ Kiếm có biết muối đến đây không a, à, mà trên mặt của muối là xảy ra chuyện gì vậy, hấn đánh muối hả?” Lúc này Miêu Miêu mới phát hiện một bên mặt Uyển Nhi hằn năm dấu ngón tay.

“Không phải hấn, là ca ca của muối. Bây giờ muối không còn nơi nào để đi, phu nhân, người phải thu nhận muối a.” về mặt Uyển Nhi cầu xin. Đột nhiên lại nổi xung lên nói: “Nếu Vụ Kiếm hỏi tìm muối, thì nói không biết.” Cái tên nam nhân chết tiệt này không cho hấn chịu chút đau khổ còn tưởng mỗi ngày nàng sẽ lại quán hấn sao, mơ đi.

“Yên tâm, cứ tin tưởng ta.” Miêu Miêu vỗ vỗ ngực nói, đã lâu không chọc Vụ Kiếm, đây chính là cơ hội tốt a.

Sáng sớm hôm sau, Vụ Kiếm chạy đến Vụ Thiên Các, dựng Dịch Thiên cùng Miêu Miêu đang ngủ say dậy. “Chuyện gì?” Dịch Thiên lạnh lùng mở mắt hỏi, hấn còn chưa ôm vợ hấn cho thỏa mãn, đã bị dựng dậy, tâm trạng này thật sự khó chịu nha.

“Ách, chủ thượng, có thể cho thuộc hạ mượn một vài binh mã không?” Vụ Kiếm thấy thế e dè hỏi, hình như mình đã làm hỏng chuyện gì tốt của chủ thượng thì phải, nhìn vẻ mặt khó chịu của chủ thượng như vậy, đến da mặt mình cũng căng cứng luôn.

“Ngươi muốn binh mã để làm gì?” Miêu Miêu vừa ngáp vừa hỏi, chẳng lẽ là định đi tìm Uyển Nhi.

“Thuộc hạ muốn san bằng nhà của ca ca Uyển Nhi, dám đánh Uyển Nhi.” Vụ Kiếm tức giận nói.

“Làm sao mà ngươi biết được, không phải là do nàng rời khỏi ngươi cho nên mới gặp phải ca ca nàng sao.” Tuyệt đối là Miêu Miêu chưa tỉnh ngủ.

“Có người nhìn thấy báo cho thuộc hạ biết, hờ, khoan đã, mà sao người lại biết?” Có vẻ như Vụ Kiếm tinh táo hơn nàng nhiều.

“Hả, ta biết cái gì chứ, ta không biết, ta mệt.” Miêu Miêu đưa đầu gác lên vai Dịch Thiên nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Muốn binh mã thì tự mình đi điều.” Dịch Thiên nói xong ôm Miêu Miêu đi về lại trong phòng.

Vụ Kiếm thấy vậy cũng không thêm vội vàng nữa, phu nhân giả bộ hồ đồ chứ hấn không hồ đồ, chắc chắn là Uyển Nhi đã đến đây. Lập tức chạy đến phòng mình nhìn, không có ai cả, lại chạy đến phòng trước đây Uyển Nhi đã ở nhìn một cái, cũng không có ai, chẳng lẽ không có ở đây thật.

Vụ Kiếm giống hệt quả cà bị móc sương cúi đầu lúi thủi ra khỏi phòng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, vội vàng chạy tới, vẻ mặt tươi cười hỏi han: “Tiểu thư, mới sáng sớm người đã rời giường rồi a. Thuộc hạ muốn hỏi một chút, hôm qua Uyển Nhi có đến đây không vậy?”

“Uyển Nhi?” Dịch Tiểu nhướn mày hỏi, Uyển Nhi là ai, cô bé không biết nha.

“Chính là nha đầu trước đây vẫn thường hay đi cùng thuộc hạ.” Vụ Kiếm vội vàng giải thích, vị tiểu thư này ngoại trừ người của Vụ Thiên Các thì chẳng nhớ rõ ai cả.

“Có tới, nói là bị người ăn.” Nửa câu đầu làm cho Vụ Kiếm vui vẻ cực kỳ, nhưng nửa câu sau khiến cho hấn trợn tròn cả mắt. Ăn, tiểu thư nói ra thật tron tru nha, không nhìn thấy đám nha hoàn bên cạnh đang cười trộm sao.

“Ha ha, ha ha, bây giờ nàng ấy ở đâu vậy?” Vụ Kiếm đành phải cười khan vài tiếng rồi hỏi.

“Không biết.” Dịch Tiểu trả lời rất nhanh, hôm qua mẫu thân có nói, không được nói cho hấn biết.

“Tiểu thư, thật sự là người không biết sao?” Mặt Vụ Kiếm lập tức xù xuống.

Dịch Tiểu cũng không thêm nhìn hấn nữa, trực tiếp đi thẳng, lời cần phải nói đều đã nói xong rồi, còn dây dưa làm gì chứ.

“Ta biết.” Dịch Khiếu xông ra.

“Thiếu chủ, người biết thật sao?” Mặt Vụ Kiếm lập tức phát ra ánh sáng của hy vọng.

“Chỉ cần người uống cái này, ta lập tức nói cho người biết.” Dịch Khiếu đưa ra trước mặt Vụ Kiếm một viên thuốc bất minh.

Vụ Kiếm lui về sau mấy bước, run run hỏi: “Thiếu chủ, đây là cái gì?”

“Không có gì, chính là thuốc xổ siêu mạnh, Tiểu Vũ nói có thể kéo đến năm ngày, ta muốn thử xem sao.” Dịch Khiếu nói cứ như không.

“Thiếu chủ, người tha cho thuộc hạ đi.” Vụ Kiếm vẻ mặt cầu xin, kéo đến năm ngày hấn còn là người sao.

“Không uống thì quên đi.” Dịch Khiếu chép chép miệng.

“Được rồi, chết thì cũng chết rồi, thuốc hạ uống, có điều uống xong thiếu chủ phải nói Uyển Nhi ở đâu đó.”

“Một lời đã định.”

Vụ Kiếm nhận lấy viên thuốc, nuốt xuống. Thần a, thời khắc đó thật lâu a.

“Nàng ta mới vừa rời giường đi đến hoa viên. Ồ, đúng rồi, chính là căn phòng mà người mới đi ra đó.” Dịch Khiếu cười vô cùng gian trá nha.

Vụ Kiếm trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh, rất, rất, rất là hà hiếp người ta.

Kết quả Vụ Kiếm kéo suốt năm ngày, nhìn Vụ Kiếm hấp hối gần chết, Uyển Nhi liền dễ dàng tha thứ cho hắn, còn hơn là nàng xuống tay, hắn có vẻ còn thâm hại hơn thể nữa, thôi quên đi, không so đo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Chung cuộc

“Các cục cung, xuất phát nào.” Miểu Miểu đứng trong sân la lớn, Dĩnh mời bọn họ đi xem kịch vui ở Lam Nguyệt Cung, đương nhiên là Miểu Miểu không bỏ qua cơ hội này.

Dịch Thiên mặt mày lạnh lùng đứng cạnh xe ngựa, hừ, Lam Nguyệt Cung, nếu Miểu Miểu không uy hiếp hắn, hắn sẽ tuyệt đối không cho vợ yêu cùng mấy đứa con của mình đi.

Hai đứa nhỏ đẹp như tranh vẽ chạy ra, nói đúng hơn là một đứa cười hớn hở chạy ra, một đứa mặt mày lạnh như băng chậm rãi bước đến.

“Dịch Tiểu, có phải là giống phụ thân, không muốn đi?” Dịch Thiên thấy khuôn mặt Dịch Tiểu lạnh như hắn, đáy lòng không khỏi hy vọng hỏi han, chỉ cần Dịch Tiểu đứng về phe hắn, như vậy sắc xuất không phải đi sẽ lớn hơn.

“Mẹ nói có rất nhiều mỹ nam, muốn đi.” Khuôn mặt Dịch Tiểu vẫn cứ lạnh như băng, nói xong liền để Miểu Miểu bồng lấy đưa lên xe. Miểu Miểu nhướn nhướn mày, muốn mượn sức con hã, không lo làm sớm hơn đi, nàng đã đối phó từ trước rồi.

Dịch Thiên không nói gì, rất muốn sụp đổ tại chỗ nha, uất hận leo lên xe ngựa, những người khác cũng lục tục theo sau chen chúc vào trong xe ngựa. Cũng may là chủ thượng đã cho người chế tạo một xe ngựa siêu lớn, chứ không thật không biết làm sao mà nhét được nhiều người như vậy.

“Mẫu thân, tại sao Lam Nguyệt Cung chỉ có mỹ nam, không có mỹ nữ?” Dịch Khiếu cảm thấy không công bằng, tại sao muội muội có thể ngắm mỹ nam, còn cậu bé thì không có mỹ nữ để ngắm.

“Bởi vì đó là kỹ viện nam.” Miểu Miểu không hề giấu diếm con của mình chút nào, so với việc quanh co lừa dối bọn nhóc, chi bằng cứ nói thật, chi cần mình dạy dỗ cẩn thận, hắn là sẽ không có chuyện gì.

“Chúng ta đi làm gì?” Tính cách Dịch Khiếu có vẻ như giống Miểu Miểu nhiều hơn, dọc trên đường đi hai người cứ không ngừng lúi rúi.

“Dì Dĩnh của con rảnh rồi nên tổ chức hội đấu giá, chúng ta đi ủng hộ.”

“Đấu giá nam kỹ sao?”

“Ừ.”

“Mẹ, cho con mua một người.” Đột nhiên Dịch Tiểu lên tiếng, Dịch Thiên nghe vậy nhú mày lại, mới là đứa con nít có vài tuổi, đã muốn có nam kỹ.

“Cục cung à, con muốn nam kỹ để làm gì vậy?” Miểu Miểu cũng kinh ngạc.

“Con muốn ăn hắn.” Dịch Tiểu thốt ra một câu kinh thiên động địa, một xe đầy người đều cảm lạnh.

Gân xanh trên trán Miểu Miểu nổi lên, kẻ nào dám dạy bậy cho cục cung nhà nàng, mặt Dịch Thiên cũng đầy hắc tuyến nhìn qua, đây là đang nói gì đây.

“Ừm, cục cung, người thì không thể ăn.” Miểu Miểu cảm thấy hình như là bọn họ suy nghĩ quá nhiều rồi, dù sao con cũng còn nhỏ, có lẽ không phải là nghĩ theo hướng này.

“Vụ Kiếm ăn cô ấy, không phải là cô vẫn sống khỏe sao, con hỏi qua rồi, bọn họ đều nói mùi vị không tệ.” Dịch Tiểu chỉ một ngón tay về phía Uyển

Nhi, chậm chậm giải thích.

“Bọn họ gồm ai?” Miếu Miếu bốc hỏa, nổi giận hỏi.

“Nha hoàn, thị vệ, sát thủ, còn có Vụ Huyền, Vụ Liệt, Vụ... a đúng rồi, có cha nữa.”

Mắt Miếu Miếu tóe ra sát khí, quét hết một vòng trong xe, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi gọi: “Dịch Thiên...”

“Dịch Tiếu...” Dịch Thiên cũng là đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhớ lại lúc tiểu nha đầu này ở đâu chạy ra đột nhiên hỏi hấn, mùi vị khi ăn Miếu Miếu như thế nào, hấn cũng rất thành thật trả lời là không tệ, quả thật là không tệ nha, không ngờ rằng nha đầu này lại cứ như thế mà nói.

“Cha, mẹ, hai người đừng tức giận, muội muội cũng chỉ là tò mò chút thôi, có điều con cũng có một vấn đề rất hiếu kỳ.” Dịch Khiếu rất là bảo bọc muội muội nha.

“Lần đầu tiên của Vụ Kiếm cùng Uyển Nhi ở Trầm Luân Sương, vậy lần đầu tiên của hai người là ở đâu?” Dịch Khiếu chớp chớp mắt, hỏi một cách vô tội.

Trên trán Miếu Miếu cùng Dịch Thiên bây giờ không ngừng nổi gân xanh, ngay cả mạch máu cũng muốn bực ra rồi.

“Từ đâu mà con biết đến cái chuyện lần đầu tiên?” Giọng của Dịch Thiên lúc này có thể gọi là đông chết người.

“Con nghe lén nhóm Vụ Kiếm nói chuyện.” Tiểu tử kia rất là thành thật nha.

Xoạch xoạch, cả hai đôi mắt của Dịch Thiên cùng Miếu Miếu lập tức bắn về phía Vụ Kiếm cùng Uyển Nhi, hai người không khỏi run rẩy ôm nhau, bọn họ thật đáng thương a, đem lần đầu tiên của bọn họ phơi bày ra như thế, làm sao mà bọn họ dám ra ngoài gặp người đây a.

Dọc trên đường đi, Dịch Thiên cùng Miếu Miếu thực sự là tức giận không ít, rốt cục cũng đến Quang Đô, sắc mặt hai người mới tốt lên một chút.

Đi đến Lam Nguyệt Cung, thật là đầy hơi thở nam nhân a, muốn che cũng che không được. Không biết Dĩnh tìm ở đâu ra mà nhiều mỹ nam thế, Miếu Miếu nhìn mà muốn hoa cả mắt, nếu không phải do Dịch Thiên che ở trước mặt nàng, không biết chừng Miếu Miếu còn chảy hết cả nước miếng luôn ấy chứ, đương nhiên hoàn toàn chỉ là thưởng thức thôi, không hề có ý niệm lệch lạc gì cả.

Nam Cung Linh cẩn thận diu Dĩnh đi ra, bụng của Dĩnh cũng chưa nhô lên rõ ràng nhưng Nam Cung Linh vẫn vô cùng căng thẳng. Dịch Thiên thấy vậy có chút khinh bỉ Nam Cung Linh, năm đó Miếu Miếu mang thai bản thân hấn cũng chưa căng thẳng đến mức đó, còn để cho Miếu Miếu tham gia võ lâm đại hội nữa kia.

Mọi người hàn huyên vài câu thì đại hội đấu giá đã bắt đầu, phía trước mặc dù đều là mỹ nam nhưng chỉ là một đám tiểu lâu la, có điều vẫn khiến cho đám nữ nhân ngồi bên dưới điên cuồng không thôi, giá tiền người sau cao hơn người trước, Dĩnh cười đến không khép cả miệng lại được. Miếu Miếu cảm thấy vô cùng nhứt nhếch đầu nha, chẳng lẽ Nam Cung Linh không có tiền sao, chỉ có vài đồng như vậy đã khiến cô nàng vui sướng đến thế. Hình như Miếu Miếu cũng đã quên mất ban đầu bản thân cũng hào hứng với tiền tài như thế, đoán chừng mấy năm nay thấy nhiều quá nên chai bát rồi. Cuối cùng vị quan trọng nhất cũng đã lên đài, lại còn mang theo cái khăn che mặt nữa. Về mặt Dĩnh thì vô cùng thần bí, đám người Miếu Miếu rất là tò mò. Khăn che mặt được tháo ra, mọi người đều xôn xao, không ngờ lại là Thần Quang Dục.

Lúc này Thần Quang Dục đã không còn sự cuồng ngạo năm đó, ánh mắt đã nhu hòa đi rất nhiều, nhìn thấy đám người Miếu Miếu thì khẽ gật đầu, giống như là chào hỏi bằng hữu lâu năm không gặp.

Chuyện gì xảy ra vậy, một Thần Quang Dục như vậy khiến người ta khó tiếp nhận nha, mọi người đều đưa mắt nhìn Dĩnh đầy dò xét. Dĩnh khoanh tay trước ngực, đứng nhìn nàng, nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra. Năm đó khi bắt Thần Quang Dục về, sau đó liền biến thành bộ dạng này rồi, nàng cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Quan đấu giá còn chưa bắt đầu hô giá, một nữ tử trong đám đông đã đột nhiên đứng dậy, cao giọng hô: “Năm trăm vạn lượng.” Mọi người xôn xao, ai lại có thể ra giá cao như vậy, đám người Miếu Miếu quay đầu nhìn lại, khẽ cười, thì ra là nàng ấy.

Thần Quang Dục nhìn về hướng giọng nói, đột nhiên mỉm cười, cười đến khuynh thành khuynh quốc, nụ cười phát ra từ chân tâm.

“Mẫu thân.” Đứa bé trai ở bên cạnh nữ tử hỏi nhỏ “Đó là phụ thân sao?”

Nữ tử mỉm cười gật đầu, nhìn Thần Quang Dục bước về phía bọn họ, khóe mắt ướt át.

Thần Quang Dục cúi người, ôm lấy bé trai, một tay ôm lấy nữ tử, rồi khời tầm mắt mọi người. Liễm Diễm, cuối cùng cũng tới.

Trò hay cứ như thế kết thúc rồi, đến cuối, Dĩnh hét lên một tiếng: “Ai da, ta quên lấy bạc của cô ấy rồi.” Mọi người cười ngất.

Đứng ở trước căn nhà nhỏ, khóe mắt Miếu Miếu ươn ướt, đây là nơi Dịch Thiên tặng cho nàng khi cầu hôn với nàng, nhìn hai đứa con đang nô đùa bên trong, Dịch Thiên vẫn luôn ở bên cạnh người nàng, đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, đây chính là hạnh phúc, đơn giản nhưng chân thực.

Phiên ngoại của Tiểu Yêu đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người vẫn ủng hộ đến nay, hoan nghênh mọi người tiếp tục theo dõi truyện mới của tôi [Lê Hoa hương túy nam nhân], Tiểu Yêu vẫn sẽ tiếp tục phong cách này, hôn mọi người, tạm biệt.

[Hết]

Bạn đang đọc truyện *Độc Ái Sát Thủ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.